

Giới thiệu Mưa Cuối Mùa

Lần đầu tiên gặp anh, cô bán thân, bán đi thứ quý giá của một người con gái, đổi lại cho ba nuôi cô một mạng.

Gia đình của cô, tình yêu đầu đời, thanh xuân thuần khiết, cô mất trắng, tất cả đều tan nát dưới chân của người đàn ông kia.

Anh ngu muội yêu chiều cô, không biết sẽ có ngày bị cô đánh cho tan tác, nhớ cả đời không quên.

Lòng vòng luẩn quẩn, rốt cuộc suốt 8 năm, cô chỉ là chạy trong lòng bàn tay anh, không sao thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bán đi

-----Chương 1: Bán đi-----

“Xoảng”

Một tiếng động vang lên bỗng chốc kinh hoàng trong ngôi nhà nhỏ xập xệ nằm giữa khu nhà bình dân.

Ngay sau đó là gầm to đầy tức giận của một người đàn ông đã qua năm mươi. Người nghe thấy có thể sợ run mà ngất đi: “Mày! Đi mau cho ta, mau đến tìm hân và ngủ với hân một đêm!”

Tiếng khóc đầy uất ức và tận cùng đau khổ của một cô gái vang lên. Cô quỳ hai gối trên mặt đất, đôi má đỏ ửng và sưng vù lên vì những cái bạt tai của người đàn ông trung niên đó. Cô đau khổ lết hai đầu gối đã bầm tím vì quỳ đã lâu trên mặt đất đầy lạnh lẽo, cô tiến đến sát bên chân người đàn ông mà quỳ rạp xuống van xin như muốn thêm một cái mạng: “Ba, con xin ba, đừng bắt con đi có được không? Đừng bán con cho hân có được không? Xin ba!”.

Người đàn ông giận đến xanh mặt, ông một đá liền đá văng cô gái nằm lăn lóc trên sàn nhà. Đôi mắt ấy giương lên nhìn ông, màu mắt đã đỏ hoe một mảng, trong sâu ánh nhìn đó chứa đầy khổ sở, đầy sự uỷ khuất, nhưng cũng có một chút trách móc vương ở khóe mí. Người đàn ông mang trái rượu trên bàn, đập mạnh xuống nền đất ngay sát bên chân cô. Gầm vào mặt cô từng câu chữ, từng lời nói, chính lời nói đó như muốn xé tan trái tim cô ra thành từng mảnh nhỏ, nát vụn.

“Chỉ là một đêm mà mày cũng không làm được? Ta đã bỏ cơm gạo ra để nuôi mày lớn trong này, bỏ hàng núi tiền để cho mày được học hành ở một cái trường lớn đất đỏ kia, vậy mà mày còn không mau đến on ta đi? Ta nói cho mày biết, mày chỉ là một đứa con nuôi, ngày xưa nếu không nhờ vợ ta mang mày về thì mày đã chết lạnh ngoài đường rồi!”

Nghe được những lời nói đầy tuyệt tình cùng tàn nhẫn của người đàn ông mà cô đã xem là cha, bỗng chốc chốc tim cô quặn thắt lên đau đớn, như có hàng trăm mũi kim ra sức đâm nát tim cô. Cô là con nuôi, điều này cô đã biết từ tám năm trước, và tám năm sau, vết sẹo đó lại một lần nữa bị xé toạc ra, chỉ có điều nó đau hơn, in sâu hơn và phủ phàng hơn.

Đường Tử Hân - đáng ra cô đã không mang cái tên này, đáng ra là sẽ không thuộc Đường gia. Nhưng từ lọt lòng, cô đã bị vứt bỏ đi, coi như là không tồn tại trên cuộc đời này nữa. Nhưng rồi có một tia sáng chiếu xuống sinh mệnh nhỏ bé của cô, đem cô từ Âm Phủ quay trở về. Chính phu nhân Đường gia đã mang cô về nhận làm con nuôi. Nhưng từ khi bà qua đời, cha cô luôn cho rằng chính cô là quái vật đã giết hại vợ ông, từ đó ông ngày ngày, đêm đêm đem cô ra đánh đập, hành hạ. Nhưng cô chưa bao giờ hận ông dù chỉ một chút, bởi vì cô biết rằng sinh mệnh cô là do ông cùng vợ ban phát cho cô.

Đường Tử Hân không ngược mắt lên nhìn ông nữa, cũng im bất không van xin. Cô chống hai tay xuống nền đất, lấy đó làm điểm tựa rồi chập vật đứng dậy. Cô nợ cha cô rất nhiều thứ, nói đúng hơn là cả một cuộc đời. Ngay bây giờ cô phải trả nợ giúp ông, đền ơn đáp nghĩa cho người đã ban tặng sự sống cho mình.

Cô đứng thẳng dậy, máu từ bàn tay vì thủy tinh đâm vào mà nhỏ ra từng giọt.

Đường Sâm vẫn ngồi trên ghế, mắt đăm đăm nhìn đi chỗ khác, dù chỉ là một cái liếc cũng không đặt trên người cô, Đường Tử Hân run rẩy bước tới, trên mặt viền mắt vẫn còn đỏ hoe, nước mắt dính trên khóe miệng vẫn còn chưa kịp khô đi. Cô cúi người, rồi cất lên giọng nói run rẩy đầy sợ hãi: “Ba, con sẽ đền ơn cho ba ngay bây giờ. Thưa ba, con đi”. Cô quay người lao đảo bước đi. Có trời mới biết được khoảng khắc lúc nói ra lời nói đó, tim cô dường như ngừng đập đi vài giây, có lẽ vì quá đau đớn chăng? Hay một chút hi vọng là lo liền bị đánh bật đi hết thay vào đó là nỗi niềm tuyệt vọng khôn nguôi? Quả thực, ngay từ lúc quay người đi, Đường Tử Hân thực sự không thể lường tượng ra tương lai của mình sẽ xảy ra những biến cố gì.

Ánh nắng chập vật lăm mới len lỏi được vào trong ngôi nhà nhỏ bé, chập vật lăm mới chiếu sáng được loại ánh sáng vĩnh cửu, làm cho ngôi nhà bé nhỏ như được thắp lên niềm tin như vừa trong bóng tối kinh hoàng bùng dậy. Đường Tử Hân rời đi, một cái ngoảnh mặt cũng không chẳng lưu luyến dành

chọn.

* * * * *
_ _ _ _ _

Đúng như người đời nói, nơi ăn chơi sa đoạ nhất chính là nơi tụ tập của những dân chơi xa xỉ nhất.

Nếu là người dân Bắc Kinh thì một ai mà không biết đến Say Tinh? Đây là hộp đêm lớn nhất ở Bắc Kinh, chưa có một hộp đêm nào dám ngăm nghe vượt mặt. Những tên vào được vào được đây chơi bởi tác cháng cũng là là những tên đại gia lắm tiền nhiều của, có máu mặt trong giới thượng lưu hoặc hắc bang. Những cô hầu rượu ở đây đều là những bông hoa xinh đẹp, khiến cho đàn ông phải rung động đến nơi sâu thẳm nhất. Và đó cũng một trong những điều mà Say Tinh luôn làm vừa lòng những vị khách quý.

Như thường lệ, khi bầu trời Bắc Kinh đã rơi vào khoảng không vô cực, đen sẫm lấy một màu thì đèn ở các toà nhà cao ốc, đèn đường thấp lên như những ngọn lửa cháy bập bùng, thì tất cả những kẻ chơi bởi đều đi 'săn', như những động vật máu lạnh tìm mồi vào ban đêm.

Trước cổng Say Tinh, xế xin đậu kín mít, chiếm lấy cả lề đường đi bộ, cũng chỉ có những tên lắm tiền, hống hách mới phách lối như vậy. Từ những chiếc xe này qua các chiếc khác, tất cả đều là những hãng xe cao cấp, nổi tiếng, những người đi đường nhìn vào mà hết lời ca ngợi.

Trong màn đêm lạnh lẽo của gió thu tháng chín, một chiếc xe thể thao đắt tiền lao như hổ báo trên đường, so với mũi tên từ vòng cung bắn ra có khi lại còn có phần nhanh hơn. Tốc độ của chiếc xe đó để lại trên đường là những vệt sáng ảo diệu. Người đi đường sợ hãi, liền nép hết sang hai bên cho con mắt thú đó lao đi trong đêm.

Dừng lại trước cửa Say Tinh, hãng xe mới bắt đầu lộ diện, là một chiếc Lykan Hypersport, khắp Bắc Kinh chắc chỉ có vài ba chiếc. Ngay sau đó, người đàn ông như ẩn như hiện từ trong xe đi ra, dáng người cao lớn, trên người khoác lên một bộ vest màu đỏ thẫm huyền bí, và nổi bật hơn hết là mái tóc xám tro được vuốt gel gọn gàng.

Mấy ả mỹ nữ đứng trước cửa ra vào của Say Tinh liền dán cặp mắt say mê đặt trên người đàn ông, nhìn xe anh đi, cách anh ăn mặc và thần thái cao quý thì cũng đủ sức nhận ra người đàn ông này không hề tầm thường, đụng đến có thể bị dọa cho chết khi nào không hay.

Anh cho tay vào túi quần, thưng thái tiến vào Say Tinh.

Tiếng nhạc sôi động, xập xình từ trong Say Tinh vang vọng ra cả ngoài phố. Thật đúng như cái tên câu dẫn của nó, bên trong quả thật nhìn qua một chút liền muốn say trong Say Tinh có ba gian, và mỗi gian chia theo từng loại cấp bậc, từng gian tăng từng bậc, cấp bậc càng lớn, càng lợi hại là gian càng cao.

Người đàn ông tóc xám tro vừa mới đến gian thứ nhất liền được bảo vệ hộ vệ đưa tận lên gian thừa ba. Vào được gian thứ ba cũng chẳng phải điều dễ dàng, người vào được đây phải có địa vị to lớn, lắm tiền nhiều của. đặc biệt phải là tay chơi đẳng cấp.

Tiến vào phòng VIP, hần thông dong bước đi, trong này so với ngoài kia lại còn sôi động hơn. Trong đây đã có sẵn vài tên ngồi trước, bên cạnh mỗi người đều mang theo một cô em vô cùng nóng bỏng, mặc đồ thì hở hang con trang điểm như chưa từng được trang điểm.

Cả gian phòng đều đặt mắt tập trung đến người đàn ông vừa bước vào. Ai ai cũng phải bật ra một tiếng nói dè chừng, trông yếu thế vô cùng :“Vương thiếu”.

Rồi một tiếng cười lớn của một người đàn ông bật ra giữa phòng. Người đàn ông vừa đến nghe thấy liền nhũn chặt lông mày.

“Vương Kiến Hạo, đến trẻ thế này, không sợ bỏ lỡ tiệc vui”.

Tên không sợ chết vừa cất tiếng nói là Mạn Nguu Trình. Tên này quả thực rất biến thái, nói chuyện thật chẳng biết nể nang ai, vì cũng phải thôi, địa vị của hắn ở cái đất Bắc Kinh này cũng chẳng phải kiêng dè bất cứ cái gì.

Vương Kiến Hạo nhanh chóng khôi phục thần thái như bình thường. Anh ta đi đến rồi ngồi xuống cạnh Mạn Nguu Trình, chẳng cần ra hiệu nhưng vẫn có người đem rượu đến hầu cho anh.

Quản lí của gian thứ ba biết hôm nay Vương thiếu ghé chơi, liền chọn ra những cô em xinh đẹp nhất, vóc dáng gợi cảm, đẩy hết vào phòng bao VIP.

Vương Kiến Hạo nhìn sơ qua một lượt, cũng chẳng có hứng thú mấy, liền chọn đại một người. Cô gái này so với những người khác đều không giống, trông có vẻ trẻ hơn và hình như chưa được bao nuôi lần nào.

Cô gái nhẹ nhàng bước đến gần Vương Kiến Hạo. Càng đến gần cô ta mới nhận ra rằng người đàn ông này quả thực rất đẹp trai. Ngũ quan vô cùng sáng lạn và tuấn đạt, cô ta phải dùng đến từ 'hoàn mỹ' để miêu tả khuôn mặt đẹp như điêu khắc của anh. Ông trời thật vô cùng thiên vị cho anh, đã cho anh quyền thế, địa vị vậy mà đem luôn cả cái đẹp này cho anh. Quả thực, chỉ cần nhìn người đàn ông này một lần, phụ nữ ai ai cũng muốn được làm người phụ nữ của anh.

Rót rượu vào ly, cô ta nâng hai tay lên, hướng về phía Vương KIẾN HẠO mà mời: “Mời ngài, Vương thiếu”.

Vương Kiến Hạo cũng chẳng biểu hiện gì nhiều, đón lấy ly rượu anh cũng không uống ngay, ánh mắt sâu như nước dưới đáy hồ, liền chẳng biết đang tính toán cái gì.

Bỗng Mạn Nguu Trình ngồi cạnh đấy, đưa khuỷ tay huyếch nhẹ vào người Vương Kiến Hạo, làm anh quay sang tỏ vẻ khó chịu. Mạn Nguu Trình thấy thế như được nước tiến tới, hần cười xuề xoà: “Này, đừng có mà nhìn tớ như vậy, tớ sẽ thích cậu”.

Nghe được lời nói đùa cợt nhà của Mạn Nguu Trình, những người ngồi gần xa đó liền bật cười như được mùa, còn Vương Kiến Hạo cũng chỉ mỉm cười một chút, hình như là cười nhẹ. Quả thực từ trước đến nay, chỉ duy nhất Mạn Nguu Trình nói chuyện như thế với anh, còn lại chẳng còn ai hết. Người khác nhìn vào cũng chẳng lạ lắm gì cho cam, Vương Kiến Hạo cùng Mạn Nguu Trình là đôi bạn cực kỳ thân, cái gì cũng có thể chia sẻ, kể cả vợ mới cưới cũng được ấy chứ! Giọng điệu của Mạn Nguu Trình vô cùng cợt nhả, hỏi Vương Kiến Hạo, đối với anh như thế cũng đã quen: “Này, mấy bữa trước cậu cùng lão già nào đó làm loạn ở đây một phen, lão đấy đâu rồi? Không phải đã bị cậu cho một cước, rớt xuống Âm Phủ?”

“Sắp rồi” Vương Kiến Hạo nhếch miệng cười, ánh mắt dần dần lạnh đi.

“Không có ý định bỏ đấy chứ?”

“Cậu nghĩ tớ là người biết nhường nhịn người già?” Anh liếc mắt nhìn Mạn Nguu Trình.

Mạn Nguu Trình nghe thấy liền cười đến ngoác miệng, vỗ vỗ vào vai Vương Kiến Hạo: “Vậy sao không xử ngay ngày hôm đó? Còn chờ đợi cái gì?”

“Lão và tớ có giao dịch”

Mạn Nguu Trình cũng chẳng nói gì, liền ôm em gái bé bỏng vào lòng. Vương Kiến Hạo nhấp lên một ngụm rượu rồi nói tiếp: “Lão ta bán con gái của lão cho tớ”.

“Cậu thấy con gái lão chưa?”

“Tí nữa chắc chắn cô ta sẽ mò đến đây, xem mặt như thế nào” Vương Kiến Hạo nhếch miệng cười gian tà, ngũ quan cứ như thể mà đẹp lên bùng bùng. Anh ra hiệu cho người rót rượu rồi thư thái nói tiếp: “Tớ sẽ cho lão ta mất từng thứ một, sống không cho sống, chết không cho chết. Món nợ ngày xưa nếu lão không trả đủ, tớ sẽ cho lão so với xuống Âm Phủ còn kinh hoàng hơn!”.

Cô gái nhỏ nằm trong vòng tay của Vương Kiến Hạo bỗng chốc ngừng đầu lên, chạm phải ánh mắt lãnh khốc nguy hiểm của anh, sống lưng cô ta dần lạnh buốt. Cô ta cũng chẳng thể ngờ được, người đàn ông đang ôm cô mềm mỏng lại độc đoán như vậy, so với hồ trong rừng lại còn có phần hung dữ hơn.

Mạn Nguu Trình buông cô gái ở trong tay ra, sắc mặt hần chuyển biến rõ rệt, ánh mắt chốc chốc lại loá lên tia nguy hiểm, ngay cả Vương Kiến Hạo cũng không nhìn lầm: “Lão ta là ai?”

“Còn nhớ bốn năm về trước không? Lão ta chính là Đường Sâm”

Mạn Nguu Trình cười lên một đường cong cong trên khoé miệng, vẻ mặt khôi phục lại như thường: “Ra là lão già đấy. Sống dai thật, chưa chết!”

Đường Tử Hân lúc rời nhà thì trời cũng chập choạng tối. Cô thật chẳng biết tìm người đàn ông ấy ở đâu, làm cách nào để đang cho anh ta một đêm.

Cái lạnh của thu tháng chín luôn lách hết vào trong người cô trú ngụ, làm cô buốt giá không thôi. Lúc rời đi, trên người cô mặc rất ít, chỉ là một chiếc áo sơ mi trắng muốt, cùng với quần jean đen, trên người chỉ kịp khoác một chiếc áo ni màu nâu dài qua hông, và cũng rất xui xẻo, cô còn ít tiền, chỉ đủ đi một lần taxi.

Đường Tử Hân đi dạo trên con đường phố của Bắc Kinh sầm uất. So với cảnh nhộn nhịp ở đây, lòng cô lại càng thêm rối bời. Cô bỗng chốc nhớ ra thứ gì đó, trước đây cô từng mang Đường Sâm từ Say Tình ra, ông bị thương không ít, chắc chắn là bị đánh trọng thương. Không khéo người đàn ông đó đang ở Say Tình ăn chơi sa đọa cũng nên. Đường Tử Hân liền đưa tay vẫy taxi, một mạch chạy đến Say Tình.

Cô vừa mới bước vào gian thứ nhất, liền bị mọi thứ nơi đây cho cho bất ngờ không thôi, đây là một thế giới khác, quá khác so với bên ngoài. Đường Tử Hân vật vờ mãi mới thoát ra khỏi đám người đang múa may quay cuồng ở gian thứ nhất mà thẳng tiến lên gian thứ ba. Cô còn nhớ rất rõ, lần đấy Đường Sâm gặp chuyện cũng là ở gian thứ ba, phong bao duy nhất. Đường Tử Hân đứng bần thần mãi trước cửa phòng bao VIP, cô rất sợ phải bước vào, chỉ cần cô đẩy cửa một cái, người đàn ông đó sẽ giam cô lại, chạy đằng trời cũng không thoát.

Một tia can đảm loé lên trong lòng, cô lấy dũng khí đặt tay lên thanh nắm, nhẹ xoay một cái rồi đẩy vào, nếu dừng lại tại đây cô biết về sau Đường Sâm sẽ bị gây khó dễ, đó là điều mà cô không hề muốn. Đường Tử Hân lo lắng bước vào, phù, cô khẽ thở ra một hơi, đám người kia đều đang chìm trong ân ái, vực sâu cửu vực, đều không biết đến sự tồn tại của cô ở đây.

Cô đảo mắt khắp phòng bao để tìm người. Ánh mắt của cô bỗng dừng lại một góc tối của căn phòng, người ngồi ở đấy chỉ để lộ ra đôi chân thon dài, phân phân trên đều chìm trong bóng tối, thực sự nhìn không rõ. Đường Tử Hân hai chân run run tiến lại gần, nheo mắt nhìn thật kĩ...

Đừng! Như một tiếng sét bên tai!

Đôi mắt ấy, làm sao cô có thể quên?

Mặc dù chưa đối mặt nhau lần nào, nhưng tại đây trong lần gặp mặt trước, cô đã có nhìn sơ qua người đàn ông này. Ấn tượng về anh, cô sẽ rất khó để quên, là một đôi mắt phượng hoàng, đáy mắt sâu hun hút, lãnh khốc, chỉ cần nhìn ánh mắt ấy một lần thì không rét mà run!

Đường Tử Hân cứ đứng đấy nhìn về phía Vương Kiến Hạo, mặc dù trong phòng bao có bật điều hoà nhưng lòng bàn tay cô vẫn tuôn ra mồ hôi đầm đìa. Cô can đảm, lại tiến thêm một chút nữa, nhưng vẫn còn vẻ ngập ngừng cùng sợ sệt.

Vương Kiến Hạo trong mắt chỉ có người con gái đó, anh cười nhẹ rồi huých vào tay Mạn Ngưu Trình một cái nhẹ. Mạn Ngưu Trình đang âu yếm em gái trong lòng thì quay ra nhần mày, nhưng tầm mắt hần khẽ lướt qua người Đường Tử Hân rồi dừng lại. Cú huých tay của của Vương Kiến Hạo là có chủ ý. Mạn Ngưu Trình nở nụ cười gian manh rồi lại giờ ra cái thói cợt nhả: “Này cô gái, làm việc ở đây thì sang mời chúng tôi một ly” đã thế hần ta còn đưa tay về hướng Đường Tử Hân mà vẫy vẫy.

Cô không biết nên mở miệng thế nào, chỉ biết được cái họ của người đàn ông kia là Vương thì biết làm thế nào? Vương Kiến Hạo bỗng buông cô gái nhỏ trong tay ra, dáng người rất cao, so với cô thì cao hơn một cái đầu, thân hình phải gọi là chuẩn vô cùng.

Anh tiến lên vài bước, cả khuôn mặt dần dần lộ diện ra dưới ánh sáng mập mờ. Đôi mắt Đường Tử Hân nhìn về phía anh không rời. Quả thực, người đàn ông này đẹp trai đến điên đảo. Sống mũi cao, đôi mắt phượng hoàng, lông mày kiếm, đôi môi màu bạc và thu hút mắt cô hơn hết chính là mái tóc xám tro đầy mộng mị của anh, tất cả đường nét trên mặt anh đều là hoàn mỹ.

Vương Kiến Hạo bình tĩnh ngắm nhìn cô, thần sắc vẫn như bình thường, chẳng để lộ ra thứ gì. Vẻ đẹp của Đường Tử Hân rất thanh tao, không phải là anh chưa từng gặp loại sắc đẹp này mà sắc đẹp ấy của cô vô cùng khác người khác, không giống chút nào. Mặc dù không phải dạng cao quý nhưng vẫn luôn nổi bật như thế.

Môi anh đào của Đường Tử Hân khẽ mấp máy, bật ra tiếng cực nhỏ: “Vương thiếu...”

Người đàn ông đứng trước mặt cô không biểu hiện gì, bỗng di chuyển vượt qua người cô rồi đi về phía cửa phòng bao, sau đó thì chỉ để lại cho cô hai chữ: “Theo tôi”

Đường Tử Hân hoàn hồn trở lại, liền đi theo anh, cô biết người đàn ông này nguy hiểm, nên chớ động vào, liền tạo khoảng cách với anh.

Ra đến cửa Say Tình, Vương Kiến Hạo, anh hưng hăng đem cô nhét vào xe thể thao. Hành động của anh chẳng có chút nhẹ nhàng nào, không biết thương hoa tiếc ngọc mà cứ ra sức đẩy cô vào ghế lái phụ. Anh nhanh chóng lên xe, rù ga rồi phóng như mãnh thú xông chuồng. Đường Tử Hân ngoài mặt im lặng nhưng bên trong lòng thầm cầu nguyện đừng xảy ra bất cứ chuyện gì không tốt lành.

Cô biết anh đưa cô đi đâu, là một khách sạn do anh làm chủ.

----- HẾT CHƯƠNG 1 -----

Aww tớ lần đầu tiên viết chuyện nên có gì sai sót thì mọi người cmt ở dưới cho tớ sửa và rút thêm kinh nghiệm nhaaa::))) Hãy ủng hộ tác phẩm đầu tiên của tớ với nhé, cảm ơn mọi người ạ::)))

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tình một đêm

-----Chương 2: Tình một đêm-----

Chiếc xe thể thao rất nhanh đã chạy tới nơi, đúng như Đường Tử Hân dự đoán ban đầu, thật sự là một khách sạn năm sao. Quả thực trên quảng đường tới đây, cô và anh không nói lấy một chữ, cô đã kiếm lời, Vương Kiến Hạo lại còn kiếm lời hơn.

Cô theo anh tiến vào trong đại sảnh khách sạn, nơi này rất rộng lớn, lại còn sang trọng vô cùng. Vương Kiến Hạo bước đến quầy tiếp tân, nhân viên liền cung kính đưa cho anh một chiếc chìa khoá, mặc dù anh còn chưa mở lời đặt phòng.

Phòng dành riêng cho anh cũng là phòng Tổng Thống, nằm trên tầng cao nhất của khách sạn. Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân mãi vẫn chưa mở miệng nói ra một chữ, cô thấy anh im lặng mãi, trong lòng cũng thấp thỏm lo sợ.

Bỗng anh đưa tay ra, nắm chặt lấy cổ tay của cô kéo về trước, khiến cho khoảng cách của hai người bị phá bỏ nhanh chóng. Từ cổ tay cô phát đi tiếng đau nhức không thôi, cô tựa quỵ muốn anh buông ra, nhưng người đàn ông này không những không rời lòng tay mà còn cầm chặt hơn nữa. Vương Kiến Hạo sao mà biết được tay cô đang bị thương kia chứ!

Vùng vẫy mãi Đường Tử Hân vẫn không thể thoát ra, liền ngoan ngoãn cùng anh vào phòng. Căn phòng của anh rộng lớn cùng sang trọng, khắp nơi luôn có trang trí sắc sảo cùng tỉ mỉ. Cánh cửa phòng đóng lại, cách một cái, tim cô càng lúc càng đập mạnh, lòng bàn tay tuôn ra mồ hôi không ngừng.

Vương Kiến Hạo thư thái ngồi xuống ghế salon, rót rượu ra hai ly sau đó thì đưa cho cô một ly. Đường Tử Hân khoát tay, nói nhỏ: “Tôi không uống rượu”

Anh liền đặt ly rượu của cô xuống, cười khê: “Vậy hãy tập uống đi. Đi theo tôi cần phải uống nhiều rượu đấy.”

“Tôi chỉ cho anh đêm nay, cũng sẽ không có lần thứ hai.”

“Ba cô bán cô cho tôi, cô là của tôi, không những một đêm mà mười đêm cô vẫn phải tự nguyện cho tôi.” Vương Kiến Hạo bình chân như vại, ánh nhìn ngày càng lạnh.

Đường Tử Hân tức ngấm ngấm trong lòng, cảm giác như bị anh si nhục, giẫm dưới chân: “Sẽ không có chuyện đấy!”

Anh cười thật nhẹ, người ngã về sau ghế, miệng cất giọng trầm khàn nghe đến mê: “Lão già đó bán cô cho tôi để đổi lấy mạng sống của lão. Còn bây giờ cô muốn đi, được đi đi, cửa không khoá, còn về sau muốn quay lại cứu lão thì cả mười người như cô cũng cứu không nổi.”

Đường Tử Hân á khẩu, người đàn ông này nói ra lời nào là thâm độc lời đó, khiến cô không thể nào đáp trả. Vương Kiến Hạo đứng dậy, cầm theo ly rượu ra ban công, trước khi đi anh chỉ để lại cho cô một câu: “Phòng tắm ở bên cạnh, tắm trước đi.”

Cô biết mình cứ cứng đầu như vậy chưa chắc là một kẻ sách hay, có khi lại gây nguy hiểm cho Đường Sâm. Nghĩ vậy, cô liền vào ngay phòng tắm. Người đàn ông nghe thấy tiếng đóng cửa, khuôn miệng nhẹ kéo lên một đường cong quỷ dị.

Đã hơn hai mươi phút trôi qua, vẫn chưa thấy cô ra ngoài, Vương Kiến Hạo mất kiên nhẫn, bỏ rượu lại bàn, anh tiến đến gõ cửa phòng tắm: “Tại sao còn không mau ra?”

Một câu hỏi mang rõ tính chất khản chương.

Thấy bên trong chỉ có tiếng nước chảy, không có ai đáp lại, anh dần tức giận, đập thình thịch vào cửa: “Cô nghĩ cái phòng tắm này cứu được cô? Ra ngoài ngay, nếu không tôi sẽ xông vào!”

Đường Tử Hân đang cố gắng khử trùng vết thương ở tay mà bị Vương Kiến Hạo làm phiền, cô thầm chửi ‘Rốt cuộc hấn gấp gáp đến mức nào kia chứ?’. Cô lau sơ qua vết thương ở tay, mặc áo tắm vào, cô bước ra, bất chợt bắt gặp ánh mắt lạnh khốc của anh, cô liền nói: “Tôi không trốn cũng chẳng thể chết trong này. Anh đừng có khản trương như vậy”

Vương Kiến Hạo nhìn cô một lúc, liền cảm thấy chán ghét, anh một mạch tiến vào phòng tắm.

Đường Tử Hân ngồi xuống mép giường, vết thương chảy máu đến đau rát. Cô đứng lên lục lọi khắp nơi để tìm băng cá nhân, nhưng không thấy đâu. Ngoài phòng tắm có khăn bông để thấm máu thì ngoài này chẳng còn gì để thấm máu lại.

“Cạch”, cánh cửa phòng tắm mở ra, trên tay Vương Kiến Hạo cầm lấy khăn bông, ném về phía Đường Tử Hân, cô chưa kịp hoàn hồn thì anh đã mở lời: “Thấm máu vào cho tôi, tôi không muốn thấy máu khi làm tình, rất bẩn!”

Cô nhặt khăn lên, nhìn về phía anh, bây giờ cô mới ngẩn ra, anh chỉ quấn khăn tắm quang hông, bộ ngực trần vạm vỡ cùng đôi vai rộng lộ ra. Mặt cô bỗng đỏ bừng, trong lòng cô chỉ kịp thốt lên một câu “Thân hình thật đẹp nha!”.

Anh nhìn cô, mở miệng nói: “Bị thương sao không nói? Cô nghĩ chịu đựng hoài rồi sẽ thấy ổn sao?”.

“Cám ơn, nhưng dù gì anh cũng đâu hỏi tôi”.

Vương Kiến Hạo thư thái nằm trên giường, anh đưa tay vỗ vỗ lên chỗ bên cạnh, ý bảo cô cùng nằm xuống. Đường Tử Hân bước lại gần, cũng ngồi xuống như anh bảo. Bỗng người đàn ông nhanh chóng ngồi dậy, một phát đem cô đặt dưới thân. Cô phút chốc bàng hoàng, giật mình, chân tay vùng vẫy muốn thoát ra, bởi trong giây phút này cô cảm thấy rất sợ hãi, sợ hơn bao giờ hết. Vương Kiến Hạo dùng hai càm chặt lấy cổ tay nhỏ của cô, gấu gôi thì kẹp lại đôi chân đang ra sức dẩy giụa của người phụ nữ dưới thân.

Đường Tử Hân nhìn thật sâu vào đôi mắt anh, chỉ thấy một loại dục vọng tràn đầy.

Vương Kiến Hạo cúi người, hôn mạnh mẽ lên cổ cô, rồi lại trườn nhanh xuống vùng xương quai xanh. Cô có thể cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng mà dồn dập của anh. Anh như người mất khống chế, gấp rút muốn cõi hết mọi thứ trên người cô xuống. Đường Tử Hân cự tuyệt mãnh liệt, cô nhắm chặt đôi mắt, cô không muốn nhìn thấy bản thân mình như vậy.

Anh không cho cô cơ hội vùng vẫy, liền bắt thật chặt lấy cánh tay không an phận của cô. Anh cúi người, phả ra từng đợt hơi nóng vào tai cô, làm cô run rẩy không thôi: “Yên một chút, tôi sẽ thật nhẹ nhàng”

Hai bên má Đường Tử Hân đỏ như trái cà chua, cô phát ra âm rất nhỏ, nghe như tiếng muỗi bay: “Đừng...”

Vương Kiến Hạo luồn tay vào áo ngủ cô, bàn tay anh nóng như muốn thiêu cháy làn da cô. Anh như châm ngòi thổi lửa, đưa tay bao trọn khuôn ngực cô. Đường Tử Hân khắp người run rẩy lợi hại, cô cố gắng nín chặt môi để không lỡ miệng mà phát ra một âm thanh nào. Người đàn ông đem áo ngủ của cô chuốc bỏ đi, một phát vút xuống giường. Trong lòng cô cũng đã dự cảm trước được, mình sắp bị ăn sạch sẽ rồi.

Trong một giây khắc thoáng qua, anh cười mờng lung, rất không chân thật nhưng lại cảm thấy rõ ràng.

Vương Kiến Hạo gieo lên đôi môi anh đào chúm chím của cô một nụ hôn nóng bỏng. Nụ hôn ấy mạnh bạo, hung hăng như muốn đem môi cô mà

cắn đứt đi. Anh cậy mở hàm răng cô ra, như tiến quân thần tốc, chiếc lưỡi của anh đã nằm sâu trong khoang miệng cô mà ra sức quấy đảo. Đường Từ Hân hận không thể đem môi của anh mà cắn đứt đi, nhưng chỉ là cô không dám.

Chiếc áo lót nhỏ còn sót lại của cô cũng bị Vương Kiến Hạo không thương tiếc mà cời ra. Bộ ngực trắng, đầy đặn của Đường Từ Hân dần dần lộ diện trong mắt anh. Anh nhếch miệng, dùng một giọng vô cùng cợt nhả mà nói với cô: “Rất đẹp, nhưng hơi nhỏ, đã bị ai đụng vào hay chưa?”

Nghe được lời nói đầy khinh thường của Vương Kiến Hạo, cô bỗng cảm thấy nhục nhã cứ thế ào ạt đổ về. Nếu là người khác mà không phải anh, cô chắc chắn sẽ cho một bạt tai đau thấu trời, nhưng hình ảnh ba cô hiện lên, cô đành nuốt cục tức này trở ngược vào bụng.

Vương Kiến Hạo nhẹ nhàng mon trón, gặm lấy nụ hao của cô. Đường Từ Hân run rẩy một trận, trong phòng có bật điều hoà nhưng mồ hôi cứ rịn ra khắp trán cùng hai bên thái dương. Cô yếu mềm chống lại từng đợt tàn phá của người đàn ông, cô nghĩ sẽ rất khó khăn để có thể qua hết được đêm nay.

Bàn tay Vương Kiến Hạo như con rắn, luồn xuống vùng dưới của cô, cô đem quần lót của cô kéo ra. Đường Từ Hân sợ xanh mặt, chặn giữ tay anh lại, nhưng người đàn ông này lại hung hăng kéo mạnh ra, mặc kệ cho móng tay của cô bám chặt vào da thịt mình.

Đường Từ Hân suýt nữa thì bật ra tiếng nức nở, cô mím chặt môi, ngăn tiếng khóc trở lại. Vương Kiến Hạo tách chân cô ra, nhưng cô cứ thế mà khép vào, một chút cũng chẳng chịu hợp tác. Anh nhăn mày, vỗ vào mông cô hai phát: “Một thì hợp tác, hai mặc đồ vào cút khỏi đây”

Nghe anh nói vậy, cô như vói được phao cứu sinh, một phát ngồi dậy không chần chừ. Vương Kiến Hạo thấy tức tối trong lòng, liền đem cô kéo trở về. Anh gần giọng: “Ồ lại đây!”

Cô nức nở, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, cô không trả lời anh, một lần nữa muốn bước xuống giường. Vương Kiến Hạo nghiêng răng ken két: “Tôi bảo cô cút cô liền cút?”

Có người đàn ông nào chịu cam tâm bỏ đi miếng ăn ngay trước miệng?

Đường Từ Hân không nhịn được nữa, quát vào mặt anh: “Chẳng phải anh bảo tôi cút sao?”

“Lời nói của người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt mà cô cũng tin?”

Cô nhìn anh căm phẫn, chưa kịp bật ra lời nói thì đã bị môi anh áp đảo, nuốt trở về. Vương Kiến Hạo đem cô đặt dưới thân một lần nữa, mạnh bạo tách chân cô ra. Khi dục vọng của anh đang lên đến đỉnh điểm, liền bị cô tạt cho một gáo nước lạnh. Hưng phấn đã trôi đi phân nửa. Vương Kiến Hạo không nói không rằng, nhanh chóng 'động thủ'. Trong một giây phút, Đường Từ Hân có cảm giác như mình được thứ gì đó lấp đầy. Cô giật bắn người, mọi biểu cảm hốt hoảng đều tập trung trên sắc mặt.

Cô nhìn ra sắc mặt Vương Kiến Hạo, chỉ nhìn thấy thoả mãn và hưng phấn dần dâng cao. Đường Từ Hân không cho phép bản thân mình được phát ra một âm thanh gì hết, chỉ cần chịu đựng rồi mọi thứ cũng sẽ trở về như thế.

Vương Kiến Hạo nhấp theo từng cú, mỗi lần như thế cô lại muốn chết đi sống lại, cảm giác đau hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Nhưng hơn hết cô đau là ở trong tim.

Từ những ngày học cấp ba, Đường Từ Hân đã luôn nghĩ rằng, khi đã trưởng thành, cô sẽ yêu một người đàn ông nào đó, yêu sâu đậm, sẽ nguyện trao cho người ấy lần đầu tiên của mình, trao cho người ấy một tấm thân sạch sẽ, không ô uế, bẩn thỉu. Nhưng nhìn lại thử xem, bây giờ cô như thế nào? Có phải là rất do bản hay không?

Trong một khắc lặng lẽ, một phút đau thương, giọt nước mắt ấm nóng theo khoé mi cô chảy xuống. Cô biết, trong khoảng khắc cô đã không còn mạnh mẽ để đối diện.

Đường Từ Hân vẫn nằm im như thế, không động đậy, không phối hợp cũng chẳng kháng cự. Cô trông như một con búp bê vô hồn, đôi mắt bi thương nhìn ra cửa sổ sát đất. Vương Kiến Hạo chơi đùa một chút rồi thoát ly khỏi cơ thể cô, cô thở phào nhẹ nhõm, kết thúc rồi.

Anh nằm lại bên cạnh cô một lúc, rồi đứng dậy vào phòng tắm. Trước khi vào, anh nhìn cô một lát, không thấy cô nói năng gì, anh chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, cảm thấy vô cùng cô đơn tịch mịch.

Vương Kiến Hạo ấy, làm sao mà biết được cô đau đớn như thế nào. Khi hạ nhục cô, anh đã từng nghĩ qua rằng những lời nói đó, những hành động tùy tiện đó sẽ làm cô tổn thương?

Đường Từ Hân bật khóc, nhưng lại không muốn khóc lớn, cô bụp miệng lại, run rẩy thật khẽ.

“Ào...” người cửa sổ sát đất, mưa rơi xuống thật nặng nề.

Cô quần chăn kín người, loạng choạng đứng dậy, từng bước nhẹ nhàng cô bước lại gần cửa sổ, rồi buông mình ngồi xuống ghế salon. Đường Từ Hân vươn tay ra, chạm vào từng giọt nước mưa đang chảy xuống bên ngoài.

Rất lạnh. Nhưng cũng chẳng thể lạnh bằng lòng cô bây giờ.

Đường Từ Hân khép mi, từng đợt buồn ngủ chà mảy chốc mà ùa về.

Vương Kiến Hạo bước ra từ phong tắm, anh mặc kín người bằng áo tắm. Bất chợt anh bắt gặp Đường Tử Hân trong tầm mắt, cô quay người về hướng cửa sổ, tấm lưng trắng muốt nhỏ nhắn lộ ra ngoài chăn lớn, rõ là bị thương nào nê. Anh bước lại gần thì mới phát hiện cô đã ngủ quên. Anh bỗng về theo một đường cong lớn trên khuôn miệng. Thấy khoé mắt cô còn vương một ít nước mắt, Vương Kiến Hạo liền đưa tay nhẹ vuốt đi.

Anh cúi người, đưa tay ôm lấy Đường Tử Hân vào lòng, anh ôm cô thật chặt, ngồi lại ghé salon bên cạnh cửa sổ. Vương Kiến Hạo đưa mắt nhìn xuyên qua làn mưa lớn ở ngoài, mông lung ngắm nhìn thành phố lên đèn trong đêm. Qua một đêm mệt mỏi, Đường Tử Hân không còn sức lực đâu nữa để dậy sớm, nên gần tầm trưa cô mới mở nổi mắt.

Đường Tử Hân đưa tay lên che lại ánh nắng xuyên từ ngoài cửa sổ vào. Mí mắt nặng trĩu mãi mới được cô mở to ra. Cô khẽ cựa quậy thân mình mới biết toàn thân đau nhức không thôi. Cô đưa tay sờ lên chỗ bên cạnh, rất lạnh, anh đã rời đi từ lâu.

Đường Tử Hân mệt mỏi rời giường, bước lảo đảo về phong tắm. Mãi một lúc lâu sau cô mới thanh tẩy xong cơ thể. Cô thấy một bộ quần áo, đồ lót còn mới để trong tủ quần áo, nên mới lấy ra mặc tạm và điều cô hơi bất ngờ là quần áo cái nào cũng là size của cô.

Bỗng điện thoại cô đặt trên bàn phát ra tiếng kêu reng reng. Cô chạy lại mở lên, có đến gần hai mươi cuộc gọi nhờ từ Đường Tâm, chị gái cô cùng một tin nhắn từ Vương Kiến Hạo 'Ở đây, tầm chiều tôi sẽ đến đón' một dòng tin nhắn quá đỗi ngắn gọn và súc tích.

Tầm mắt cô vô tình lướt qua một lọ thuốc trên đầu giường, cô cầm lên, là thuốc tránh thai. Đường Tử Hân không chần chừ liền cho vào hai viên thuốc vào miệng, không cần nước mà vẫn có thể nuốt được.

Cô khoác áo khoác lên rồi nhanh chóng rời khách sạn.

Đường Tử Hân không còn một cái bạc nào trong túi, sẵn tiện ký túc xá của trường cô gần đây, đi bộ chắc sẽ rất nhanh sẽ đến nơi, dù gì cô cũng cần về ký túc xá dọn đồ để trở về nhà.

Đi bộ một chút mà cô ẽ buốt cả chân. Đường Tử Hân đến nơi liền đi lên kí túc xá.

Cô học về ngành kiến trúc, trường cô học là Bạch Tích, chuyên ngành kiến trúc. Năm nay cũng là năm cuối cô học ở đây.

Đường Tử Hân vừa mở phòng của mình ra, từ nghe thấy một tiếng la lớn của cô bạn thân: "Tử Hân về rồi!" sau đó thì một cô gái chạy ra ôm chặt lấy cô. Cô cười khúc khích: "An Nhiễm nhà cậu có nhớ tớ không?"

"Sao lại không nhớ? Nào vào đây"

Giản An Nhiễm là bạn thân của cô, tình bạn bền vững này cũng đã phát triển được sáu năm dài. Giản An Nhiễm có cùng sở thích với cô, cũng có cùng một ước mơ, là trở thành một kiến trúc sư.

Cô nàng vui vẻ kéo Đường Tử Hân ngồi xuống giường nhỏ của mình: "Tử Hân, đã đến đây rồi, chúng ta đi ăn một bữa đi"

Đường Tử Hân nhẹ giọng nói: "Tớ hôm nay đến lấy đồ, muốn về nhà nhiều hôm, không thể cùng cậu đi ăn được, xin lỗi"

Giản An Nhiễm xị mặt xuống, đưa tay vuốt lấy bàn tay nhỏ của cô: "Ừm, không sao. Vậy cậu định khi nào thì quay lại đây?"

"Tớ cũng không biết. Khi nào có thể quay lại tớ chắc chắn sẽ quay lại"

"Được"

Đường Tử Hân đứng lên, lấy ra một cái giỏ, thu xếp một số đồ đạc, cầm tiền Đường Tâm có cho cô cách đây vài hôm. Chào tạm biệt Giản An Nhiễm rồi quay trở về nhà.

Căn nhà của cô nằm trong một con ngõ nhỏ, xe không thể chạy vào trong đành phải đi bộ. Đường Tử Hân đứng trước cửa nhà, nghĩ rằng ngay bây giờ chị cô đang lo lắng thấp thỏm cho mình thì liền đẩy cửa vào.

Cô nhìn bao quanh ngôi nhà nhỏ, cảm thấy rất bồi hồi, như thể đã rất lâu mới trở về.

"Cạch", cánh cửa nhà một lần nữa được mở ra, Đường Tử Hân quay người, là Đường Tâm.

Đường Tâm thấy em gái trở về liền chạy lại, nắm lấy tay cô: "Em làm chị lo chết mất!"

"Em xin lỗi"

Đường Tâm kéo cô em gái vào nhà, giỏ đồ của cô cũng giúp cô cầm.

"Em tối qua đã đi đâu? Sao không ở ký túc xá? Quản lý ở đây đã gọi điện cho chị"

Đường Tử Hân cười xuê xoa, rót một cốc nước, liền uống hết sạch: "Không có chuyện gì, bạn em bị bệnh. Em thay ba mẹ cô ấy chăm sóc" cô không muốn nói dối chị, nhưng chuyện ngày hôm qua tốt nhất là không nên cho Đường Tâm biết, cô hiểu tính cách của chị, nghe được chuyện ấy, chắc chắn sẽ làm một trận lòi đình.

“Hôm nay em về, chị sẽ nấu thật nhiều món”

“Em giúp chị”

Hai chị em hôn hờ kéo nhau vào phòng bếp. Đường Tử Hân định bụng sẽ ăn bữa cơm xong, sẽ trở về khách sạn. Chỉ sợ Vương Kiến Hạo không thấy cô đâu sẽ liên tục giận.

“Râm râm,... Mở cửa, mở cửa cho ta!”

Đường Tâm nghe thấy tiếng đập cửa liền chạy vọt ra ngoài.

Đường Sâm loạng choạng đi vào, trên tay còn cầm một chai rượu đang uống dở dang, tưởng đi của ông như thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào. Đường Tâm thở dài thườn thượt, dịu ông đi: “Ba, sao lại say xin thế này? Con đi làm kiểm tiền không phải để cho ba mua rượu hả giận!”

Đường Tử Hân đứng bần thần trong phòng khách, ông mà nhìn thấy cô thế nào cũng tức giận.

Đường Tâm dịu ông vào nhà, bắt gặp ánh mắt sợ sệt của cô, chị chỉ nghĩ rằng cô sợ Đường Sâm chứ không có ý nghĩ gì khác.

Ông ta say đến chập choạng, mặt đỏ ngầu như cà chua nhưng chỉ cần một cái liếc phát hiện ra sự tồn tại của Đường Tử Hân. Đường Sâm liền như con hồ búng tỉnh, gạt tay Đường Tâm ra, một phát lao về phía cô.

Cô bàng hoàng, muốn chạy đi, nhưng cơ thể lại không nghe lời, liền đứng chôn chân tại đó. Ông ta hung hăng cầm lấy cánh tay cô rồi lôi cô xềnh xệch ra ngoài: “Cút! Người cút ngay cho ta! Muốn hẳn tìm đến đây ăn tươi nuốt sống ta, người mới hả dạ?”

“Ba, con không có!”

Đường Tâm chẳng biết sự tình gì nhưng vẫn lao ra, kéo tay ông ra khỏi người cô: “Ba, ba làm gì vậy? Đừng như thế!”

Vết thương ở tay Đường Tử Hân vì chèn ép nên bật ra máu, chảy ra thấm đẫm cả tay áo. Đường Sâm như một kẻ điên, cứ nhất quyết hành hạ cô, ông ta không tự chủ được, liền cầm chai rượu trong tay mà đập mạnh xuống đất. Cô đi chân không nên không may giẫm phải mảnh thủy tinh, máu từ dưới lòng bàn chân chảy ra không ngừng. Đường Tử Hân đau buốt đến tận tim gan, cô cắn răng chịu đựng, nhưng nước mắt không kiềm chế được mà chảy dài.

Đường Sâm quay người, thấy một cây xẻng ở gần đấy, đưa tay với lấy. Ông ta độc ác, giơ lên muốn đập xuống. Đường Tử Hân cùng Đường Tâm đều sợ hãi không thôi. Cô không thể làm gì khác đành nhắm tịt hai mắt lại.

“Bụp..”

Cô nghĩ chắc bây giờ đầu mình đang chảy máu, có khi đau quá đến nỗi không cảm nhận được gì. Bỗng bên tai cô truyền đến từng hơi thở ấm nóng, cùng tiếng rên khe khẽ nghe cực kỳ quen tai.

Đường Tử Hân mở mắt, thì thấy một người đàn ông đang ôm cô rất chặt.

Cô hoảng hốt!

Là thật ư?!

----- HẾT CHƯƠNG 2 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vì cô, lãnh chọn một cú đánh

-----Chương 3: Vì cô, lãnh chọn một cú đánh-----

Đường Tử Hân không biết để đâu cho hết hoảng hốt, cô cũng chẳng thể ngờ được người đàn ông phẩm giá cao thượng, người người hô vang cái tên Vương thiếu, mà có một ngày hạ mình, vì cô mà lãnh chọn một cú đánh.

Vương Kiến Hạo buông cô ra, cú đánh hồi nãy cũng chẳng phải nhẹ nhàng gì cho cam. Anh khẽ nhủ chặt hai hàng lông mày, từ bỏ vai truyền đi cơn đau nhức.

Anh quay mặt lại, trông thấy nét mặt sợ hãi cùng hoảng hốt của Đường Sâm mà ánh mắt dần trở nên hung dữ. Đường Sâm sợ như nai gặp hổ, chỉ cần đã động một chút liền bị soi tới. Vương Kiến Hạo đoạt lấy cái xéng trong tay ông, một phát ném đi thật xa, ông biết, anh thực sự tức giận: “Con bà nó, nguoi dám đánh?”

Khắp người Đường Sâm run rẩy một trận, sợ hãi đến nỗi răng va vào nhau, khó có thể nói lên tiếng: “Vương thiếu, ngài tha mạng, xin tha mạng!”

Đường Sâm quỳ xuống, hai đầu gối đập mạnh xuống nền đất, ông chấp hai tay đặt trước ngực: “Tôi... tôi chỉ là đang dạy lại đứa con hư hỏng kia”

Vương Kiến Hạo gầm vào mặt lão, cứng cáp như thép, đáng sợ còn hơn hổ: “Nghe cho rõ đây, nguoi bán con của nguoi cho ta thì là của ta, đến một sợi tóc cũng không được động vào. Nếu không ta đem nguoi cưa đứt đi!”

Ông gật đầu như gãi gạo, run rẩy cất tiếng: “Vâng, tôi sẽ không động đến”

“Giết nguoi còn dễ hơn giết một con kiến. Nhưng để một thứ rác rưởi như nguoi chết sớm quá thì không được, phải cho nếm trải cái gọi là sống không bằng chết!”

Vương Kiến Hạo quay lại nhìn cô, đôi mắt toé lửa như có thể ăn tươi nuốt sống cô bất cứ lúc nào. Trong lòng anh dội lên cơn tức giận, anh hừ nhẹ, đã bảo cô ở yên trong khách sạn, vậy mà lại chạy về đây, đã thế còn suýt bị đánh cho trọng thương, không ngờ không phải mà!

Anh không nói không rằng, cầm lấy cổ tay Đường Từ Hân lôi đi xềnh xệch. Vết rách ở chân cô cứ mà ứa nhiều máu hơn, cô cắn môi ngăn lại đau đớn, hai hàng lông mày nhíu thật chặt. Cô cắn bản bây giờ bước một bước cũng vô cùng khó khăn.

Thấy cô muốn rút tay trở lại, như là cự tuyệt không muốn đi theo, Vương Kiến Hạo bùng lên bức tức, hận không thể cắn roi cô một miếng thịt. Anh quay lại thì thấy Đường Từ Hân ngồi gục trên mặt đất, tay đang bịt lấy vết thương ở chân. Vương Kiến Hạo đảo mắt xung quanh, lúc này mới để ý đến những mảnh thủy tinh rơi trên mặt đất, khuôn mặt đột nhiên tối lại.

Đường Tâm từ nãy đến giờ đến cả một câu chữ, một hành động đều không bỏ qua, chỉ tiếc là cô như con ngốc, chẳng biết chuyện gì. Cô vội vàng tiến đến dìu Đường Từ Hân lên, cô ngược mắt, đem chọn cú liếc chết người cho Đường Sâm đang quỳ rạp ở đây.

“Nào, Từ Hân, chị đưa em vào nhà”.

Trong lòng Vương Kiến Hạo dâng lên khó chịu, anh bước đến, gạt phắt tay Đường Tâm ra, một phát đem Đường Từ Hân vác thẳng trên vai. Đường Từ Hân đầu lộn xuống dưới, cô bỗng thấy chóng mặt liền vùng vẫy đòi xuống: “Đề tôi xuống, mau đề tôi xuống!” tay nhỏ của cô từng năm nhỏ, giáng xuống tấm lưng rắn rỏi của người đàn ông.

Vương Kiến Hạo bị cô đánh cho đau mới bùng bùng tức giận. Anh giơ tay, đánh vào mông cô một cái thật mạnh: “Còn không yên lặng, tôi đem cô lột sạch, ăn tại chỗ!”.

Nghe lời nói răn đe của anh, Đường Từ Hân liền thôi, không làm loạn. Người đàn ông này nói được là làm được, có gì phải kiêu dè?

Anh nhìn quanh, sau đó thì chững chạc, cất bước rời đi. Bỗng nhiên một cái bóng nhỏ chạy vụt qua, ngăn lại trước mặt. Đường Tâm giang hai tay, đôi mắt cô mạnh mẽ trừng lên nhìn anh: “Anh mạng con bé đi đâu? Mau bỏ xuống!”.

“Tôi mang đi đâu là chuyện của tôi. Không cần quản!” Anh nói xong, liền đem Đường Tâm, mạnh mẽ gạt qua một bên.

Đường Tâm lao đảo suýt thì ngã xuống đất, nhìn theo bóng lưng người đàn ông mang em gái mình đi. Đường Từ Hân chỉ sợ chị lo lắng, liền chặt vật ngừng đầu lên, ánh mắt miễn cưỡng nhìn mà phía chị mình mà gọi lớn: “Chị, em không sao! Đừng lo cho em, em sẽ sớm quay về”.

Đường Tâm nghe cô nói mà thở ra một hơi, nhưng chỉ là ba phần, bảy phần vẫn là lo lắng tột cùng.

Vương Kiến Hạo vác cô trên vai, vững vàng ra khỏi con ngõ nhỏ. Anh mở cửa xe ra, đem cô nhét vào trong. Đường Từ Hân mở mắt thật toà nhìn anh, hận không thể đập anh một phát văng ra xa. Anh ngồi vào ghế lái, không quan tâm người phụ nữ đang nhìn mình căm phẫn, nhanh chóng đem siêu xe chạy đi.

Đường Từ Hân loay hoay mãi mới xắn được tay áo lên, đập vào mắt cô là những mảng máu đỏ lập lòe, cô phồng má trợn mắt thôi nhưng vẫn không bớt đi phần nào đau rát. Người đàn ông ngồi bên cạnh nhẹ liếc mắt qua, anh khẽ nhíu chặt lông mày, nói: “Cô chắc bị ấu trĩ”.

“Ấu trĩ hay không cũng chẳng liên can đến anh” Đường Từ Hân hờ hững, không nhìn anh lấy một cái.

Vương Kiến Hạo nghe thấy, bức tức như sóng nổi lên. Anh điên cuồng lao xe đi. Đường Từ Hân ngồi bên cạnh, lo lắng, mồ hôi từ trán tuôn ra không ngừng, cô sợ hãi kêu lên: “Anh mau chậm lại! Muốn đâm người thì đừng lôi tôi vào đâm cùng chứ!”.

Chiếc siêu xe vẫn không có ý định chậm lại, vẫn vùn vụt lao trên đường.

Đường Từ Hân hét lên: “Dừng xe, cho tôi xuống!”.

Anh vẫn không đoái hoài gì.

“Dừng xe, dừng xe lại cho tôi!” Đường Tử Hân tức giận, tay nắm vào đập liên hồi vào cửa xe.

“Không cần tay của mình nữa?”.

“Cho tôi xuống, tôi đi mua thuốc” lần này cô nhẹ giọng hơn, chỉ sợ làm người đàn ông này khó chịu chỗ nào, không khéo lại đâm người cũng nên.

Vương Kiến Hạo thấy tình trạng vết thương của cô càng ngày càng tệ liền đem xe đỗ vào bên lề đường. Thấy xe dừng hẳn Đường Tử Hân mới muốn mở cửa xe, chuẩn bị đặt chân xuống thì bỗng anh kéo cô lại: “Muốn phế chân đi?”. Cô bỗng nhớ ra, chợt nhìn xuống chân mình, máu chảy bây giờ đã khô lại. Vương Kiến Hạo đóng cửa xe ghé lại phụ lại cho cô, sau đó anh không nói gì liền xuống xe, thân ảnh nhanh nhẹn vòng qua đầu xe rồi đi vào một tiệm thuốc gần đấy.

Đường Tử Hân trầm ngâm suy nghĩ, cô có một chút ngạc nhiên về người đàn ông này.

Vương Kiến Hạo đi rất nhanh thì quay lại, mua thuốc chỉ vón vện trong vòng năm phút. Anh mở xe ngồi vào ghế lái, hờ hững ném túi thuốc cho cô rồi lại cho xe chạy đi.

“Anh đưa tôi đi đâu?”.

“Đi ăn”.

Đường Tử Hân dựa người vào ghế, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt u ám không thôi: “Tôi không muốn ăn. Phien anh đưa tôi đến trường”.

Bỗng Vương Kiến Hạo hỏi cô một câu: “Cô học ngành gì?”.

“Kiến trúc sư của Bạch Tích”.

Trường đại học Bạch Tích này rất lớn, lại còn vô cùng nổi tiếng, muốn vào đây thì một là phải là thiên tài, hai phải là con ông quan bà quan, nhưng gia cảnh của Đường Tử Hân như vậy chắc chắn là thuộc trường hợp một.

“Được, không đi ăn, quay về khách sạn trước đã”.

“Không, tôi không về” Đường Tử Hân kiên quyết cự tuyệt.

Vương Kiến Hạo chán ghét, anh thực sự cái tính cứng đầu này của cô, về sau anh quyết sẽ làm cho cô phải ngoan ngoãn nghe theo lời anh

Chiếc xe quay đầu sang làn đường bên kia, hung hăng chạy thẳng về Bạch Tích.

* * * * *

Đường Tâm đứng bàn thần thật lâu, cuối cùng cô vẫn chọn quay vào nhà.

Trong phòng khách Đường Sâm vẫn chưa hết bàng hoàng, một phen như thế một lần nữa, chắc ông sẽ rớt tim mà chết. Đường Tâm ngồi xuống đối diện với ông, nâng mắt lên nhìn chằm chằm: “Ba, rốt cuộc là sao? Đã có chuyện gì mà con không biết đây?”.

Ông ta không mở miệng nói nửa lời, chỉ nhẹ nhàng nhắm dưỡng thần.

Đường Tâm lại gắng hỏi tiếp: “Người đàn ông kia là ai? Sao lại có thể ngang nhiên Tử Hân đi?”.

Đường Sâm trừng mắt giận dữ: “Câm miệng, ta không muốn nghe!”.

“Ba, hẳn ta nói ba chính là bán Tử Hân cho hắn, là thật sao?”.

“Ta không bán nó, nó chỉ giúp ta đổi lấy một mạng”.

Cô hét lên, cô thật không ngờ, người ba ruột của cô lại nhẫn tâm như vậy: “Ba, sao ba lại đối xử tàn nhẫn với con bé như vậy? Con bé từ nhỏ đến giờ chưa một ngày nào được hạnh phúc. Bây giờ ba lại lòi nó ra để làm vật tế?”

“Nó là con nuôi thì ta mới làm thế!”.

“Con không cần biết, Tử Hân không làm gì sai trái cả. Ba làm thế sao không nghĩ đến tương lai của con bé?”.

Đường Sâm đập tay xuống bàn, liền đem bộ ấm trà trên bàn gạt hết xuống, mảnh thủy tinh vỡ ra, bắn ra sàn nhà: “Nếu không phải vì nó thì mẹ ngươi mới không bỏ mạng oan uổng! Chính nó là đứa giết chết mẹ ngươi!”.

“Ba đừng đổ lỗi cho bất kì ai, đó là tai nạn, ba biết không? Đó là tai nạn, Tử Hân không giết ai cả, mẹ con bỏ mạng không phải là vì con bé”.

“Câm miệng, câm miệng đi!” Đường Sâm giận đến sôi máu.

Đường Tâm kiểm lại cảm xúc, cô bình tĩnh hỏi ông: “Còn chuyện đính hôn của con bé, ba tính nói sao với nhà người ta?”.

Đường Sâm bỗng á khẩu. Từ lúc Đường Tử Hân thay ông trả nợ, không phải là ông chưa nghĩ đến chuyện này. Cô từ lâu đã được nhấm vào cuộc đính hôn với thiếu gia nhà họ Dương, chỉ còn vài tháng nữa là hai bên thông gia gặp mặt cùng nhau tổ chức việc đính hôn cho hai người. Nhưng vào một ngày Vương Kiến Hạo xuất hiện, làm cho mọi dự định tương lai của ông hoàn toàn đổ bể. Nếu Đường Tâm thể thân cho ông thì tuyệt đối không được, cô là con ruột của ông. Bất quá ông mới lấy Đường Tử Hân ra thương lượng cũng chưa thể nghĩ đến những chuyện sau này.

Ông ta thở dài một hơi, quay ra nói với Đường Tâm: “Ta sẽ cố gắng trao đổi với nhà họ Dương, cho người làm người thay thế”.

Đường Tâm nghe như tiếng sét bên tai, cô không nghĩ lại có thể chọn con đường đi như vậy: “Con không thể, con không có cảm tình gì với thiếu gia nhà họ Dương. Không phải anh ta rất thích Tử Hân hay sao? Nếu là con, anh ta sẽ không chấp nhận đâu!”.

Đường Sâm không muốn nghe liền bỏ đi, trước khi rời khỏi thì ông để lại cho cô một câu: “Ta không cần biết, người sẽ sớm được gả vào Dương gia”.

* * * * *

Bạch Tích

Siêu xe của Vương Kiến Hạo phách lối đậu trước cổng trường, thấy Đường Tử Hân chật vật mãi mà chưa ra khỏi xe, anh nói: “Muốn tôi vác cô vào?”.

Đường Tử Hân lắc đầu. Cô không muốn sinh viên ở đây thấy anh và cô có quan hệ, nếu thấy được rồi họ sẽ đi rêu rao khắp trường. Học ở đây cô sợ nhất là những cái miệng của bọn họ: “Không cần, anh cho tôi mượn điện thoại”.

Cô xoè lòng bàn tay ra, sau đó Vương Kiến Hạo lấy điện thoại của mình đặt lên tay cô.

Đường Tử Hân bấm số một hồi rồi đưa lên tai. Đường dây bên kia nhanh chóng nhận được: “Alo, An Nhiễm”.

“Ừ, muốn hẹn tớ đi chơi sao?”.

“Suốt ngày chỉ nghĩ đến đi chơi thôi, cậu thật là! Xuống cổng trường đi, tớ đang đợi cậu”.

“Ừ”.

Đường Tử Hân cúp máy, trả lại điện thoại cho Vương Kiến Hạo. Rất nhanh sau đó, bóng dáng Giản An Nhiễm bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt của cô. Cô liền mở cửa xe, đưa tay lên vẫy vẫy.

“An Nhiễm tớ ở đây”

Giản An Nhiễm thấy cô ngồi trong một chiếc siêu xe, chiếc xe này mấy ngày trước cô có thấy trên tivi, phải là đại gia cực giàu có mới rước được về. Cô bước lại gần thì mới phát hiện Đường Tử Hân đi cùng với một người đàn ông. Đường Tử Hân thấy cô bạn mình đến gần liền giơ tay quàng lấy cổ cô. “Cậu nhìn xem, chân tớ bị thương rồi”

“Trời ạ, bác trai làm đúng không?” Giản An Nhiễm nhẹ dịu lấy cô, nhưng cũng không quên nhìn người đàn ông trong xe. Cô nhìn thật kĩ, tỉ mỉ mà nhìn, nhưng cũng không thể tìm được khuyết điểm trên khuôn mặt anh. Anh ta rất đẹp trai, trông như nam thần của điện ảnh vậy.

Bỗng Vương Kiến Hạo quay mặt ra, mắt anh và Giản An Nhiễm khẽ chạm nhau, nhưng cuối cùng anh là người di chuyển trước, ánh mắt anh đặt lên người Đường Tử Hân đang chật vật đứng bên cạnh.

Đường Tử Hân cũng chẳng nói gì, liền đem cửa xe đóng sập vào. Chiếc siêu xe không chân chừ, cùng với gió mà lao đi như bay. Khi chiếc xe của Vương Kiến Hạo mất hút trong tầm mắt, Giản An Nhiễm dịu Đường Tử Hân đi từng bước nhỏ, miệng cũng cất lên câu hỏi.

“Anh ta là ai vậy?”.

“Là tổng giám đốc của Nghiêm Châu, cậu tốt nhất là tránh xa hắn ra, nhìn thôi cũng đủ biết là rất thủ đoạn rồi” Đường Tử Hân vừa nói vừa bĩu môi. Anh dù có đỡ cho cô cú đánh đó nhưng ấn tượng về anh cô chẳng có chút gì ngoài hai chữ lưu manh!

“Nhưng cậu vừa đi xe anh ta về kia mà”

“Đó là bắt cóc dĩ!”

“Cậu làm sao mà quen được người như thế vậy?” Giản An Nhiễm tò mò không thôi, còn rất nhiều thắc mắc mà cô muốn giải đáp.

Đường Tử Hân nghe được câu, sắc mặt thoáng bối rối cùng buồn bã. Cô không có can đảm để nói với cô bạn thân của mình rằng mình bị ba nuôi bán đi.

Đi nhau mãi cả hai mới lên được phòng. Giản An Nhiễm nhẹ nhàng đặt Đường Tử Hân ngồi xuống ghế, ngay giây tiếp theo cô liền đi lấy hộp thuốc y tế cùng một chậu nước ấm. Giản An Nhiễm nhắc một chân của cô lên, lấy khăn ẩm nhẹ nhàng lau sạch vết máu. Đường Tử Hân đau rất, lông mày nhíu chặt, mồ hôi ở trán và thái dương đổ ra không ngừng.

“Bác trai hại cậu thành ra như vậy?” Giản An Nhiễm nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt vẫn không rời khỏi bàn chân của Đường Từ Hân.

“Là tớ giảm phải thủy tinh”.

“Thủy tinh ở đâu ra? Do bác trai gây ra?” Giản An Nhiễm ngược mắt lên nhìn.

Đường Từ Hân biết là không thể giấu được cô bạn thân lâu năm của mình liền mạng câu chuyện rõ ràng, rành mạch kể ra. Câu chuyện vừa dứt thì chân cô băng bó cũng xong. Giản An Nhiễm nghe xong thì tức giận không tả nổi.

“Sao ông ta độc ác như vậy cơ chứ?! Sống cùng nhau suốt hai mươi mấy năm qua mà một chút niệm tình cũng không có, thật là!”

Đường Từ Hân im lặng trầm ngâm. Cô không kể cho Giản An Nhiễm rằng mình bị bán đi, một số tình tiết trong câu chuyện cũng bị cô lược bỏ bớt. Cô không có can đảm để nói, và ngay cả dũng cảm để đối diện cũng trôi xuống mà không giữ lại được.

Cô vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Giản An Nhiễm, nhẹ giọng trấn an: “Tớ không sao, kiềm chế nào!”

Giản An Nhiễm kéo cánh tay bị thương của cô lại, lau qua bằng nước ấm rồi bắt đầu quấn băng: “Cô ngốc cô nhìn này, thương tích đầy mình, máu cũng chảy sấp bằng con suối nhỏ rồi mà còn không sao gì chứ?!” Ngưng một hồi, Giản An Nhiễm nói tiếp: “Đừng tự chịu khuất phục như thế, nếu cậu không muốn bảo vệ bản thân mình thì cả đến Ông Trời cũng chẳng thể bảo vệ được cậu. Nếu có ai đó gây khó dễ cho cậu thì đừng nhản nhịn, chẳng có ích gì đâu”

Đường Từ Hân chăm chú nghe hết câu nói của Giản An Nhiễm, cảm xúc luân phiên hiện lên đôi mắt. Khi một lời nói này phát ra, giây phút cô thấm nhuần được lý trí của nó thì lúc ấy cô mới bàng hoàng nhận ra rằng, cô chưa hẳn là mất hết tất cả, cô còn một cô bạn thân.

Xử lý vết thương xong thì Đường Từ Hân liền leo lên giường, ngủ thiếp đi. Quá mệt mỏi để chống chọi tiếp, thà rằng hãy nghỉ ngơi một chút, nhắm mắt một chút, biết đâu khi tỉnh dậy, ta có thể một lần nữa mỉm cười thì sao?

Giản An Nhiễm bước ra từ phòng tắm, thấy Đường Từ Hân ngủ say, tướng ngủ vụn vẹo trên giường. Cô thấy vậy liền chỉnh lại, rồi đắp lên người Đường Từ Hân cái chăn mỏng.

Ngày hôm sau

Đường Từ Hân và Giản An Nhiễm vẫn theo tiết học, lên lớp như bình thường. Giản An Nhiễm có khuyên cô nghỉ vài ngày để vết thương lành lại, nhưng cô nhất quyết không nghe, sắp thi rồi, nên một bữa học cô cũng không thể nghỉ.

Bạch Tích của thu tháng chín trầm luân, như ẩn như hiện giữa một đường phố Bắc Kinh xuôi ngược. Khuôn viên trường rất rộng, những cây bạch quả theo thu mà úa vàng lầy một màu.

Đường Từ Hân và Giản An Nhiễm theo chân những sinh viên khác tiến tới phong học thêm. Tiết học này là tự nguyện, không bắt buộc.

Đường Từ Hân chăm chỉ học hành đến khi trời chập choạng tối. Cô học ngành kiến trúc nên đầu óc vô cùng sáng tạo và sắc sảo. Những đường nét phác họa trên giấy trắng của cô như rồng bay phượng múa, tuyệt mỹ, hoàn hảo.

Giản An Nhiễm thấy mệt nên về ký túc xá trước. Cô nàng về đến phòng thì thấy một nhân viên giao đồ của hãng điện thoại Apple đang đứng trước cửa phòng. Thấy cô đem chìa khoá mở cửa, nhân viên liền đưa ngay cho Giản An Nhiễm, nói: “Tiểu thư, đây là sản phẩm điện thoại do Vương thiếu đã đặt hàng tặng cho cô, xin cô nhận lấy ạ”

Giản An Nhiễm cầm lấy chiếc túi giấy, mở ra trong đó rõ ràng là hộp điện thoại Apple loại mới nhất hiện giờ, cô đi làm thêm cực khổ chính là muốn mua được nó. Cô kí tên giấy nhận hàng, sau đó nhân viên chưa kịp cúi đầu chào liền đã thấy cô đóng cửa một cái thật mạnh.

Cô cầm túi giấy trong tay liền tui tiện ném xuống giường một cái không thương tiếc. Giản An Nhiễm đi ngay vào phòng tắm, đứng dưới làn nước lạnh, cô tỉ mỉ suy nghĩ, vì sao Đường Từ Hân lại không cho cô biết về mối quan hệ giữa cô và chàng thiếu gia kia? Tại sao lại may mắn gặp được người đàn ông vương giả tài trí đó?... Giản An Nhiễm suy nghĩ rất nhiều, nhiều đến nỗi cô cảm thấy bản thân mình dần chuyển biến khác thường.

Đến gần tám giờ tối, Đường Từ Hân mới trở lại ký túc xá, cô vừa mới vào phòng thì thấy Giản An Nhiễm đang sấy tóc, thấy dưới giường của cô. Hộp điện thoại rơi ra ngoài túi giấy. Cô cầm lên thấy bên ngoài hãng điện thoại hiện ra rõ ràng

“Cái này của ai vậy?”

Giản An Nhiễm ngược lên nhìn một chút, sau đó thì trả lời qua loa: “Là của người đàn ông hôm qua tặng cho cậu đó”. Sau đó cô nói tiếp một câu nữa: “Từ Hân, cậu thật sướng, quen được người như thế thật tốt quá!”

Đường Từ Hân nhẩn mặt, mang điện thoại từ trong hộp ra xem, ngó nghiêng một hồi cô mới nói: “Tớ chẳng có chút quan hệ gì với anh ta cả”

Điện thoại Vương Kiến Hạo mua cho cô là loại đắt nhất hiện nay, so với cái điện thoại cũ của cô còn có phần đẹp hơn và tốt hơn nhiều. Nhưng anh cho thứ này chẳng khác nào lại nói với người ta rằng anh bao nuôi cô, cô là trò tiêu khiển của anh?

“VẬY TẠI SAO CẬU LẠI QUEN ĐƯỢC ANH TA?” GIẢN AN NHIỄM NGỒI QUAY LƯNG LẠI VỚI ĐƯỜNG TỬ HÂN RỒI NÓI

Đường Tử Hân lắc đầu, đi đến ngồi xuống cạnh cô bạn mình, đôi mắt cô chợt dấy lên u buồn: “Cậu có thể đợi không? Tớ chắc chắn một ngày nào đó, không gần cũng không xa, tớ sẽ đem hết mọi chuyện nói cho cậu.”

Cô thật sự rất biết ơn Giản An Nhiễm, nếu không có cô ấy, có lẽ cô đã không còn sức lực để đứng lên và bước tiếp. Đã quá nhiều lần cô yếu kém ý lại Giản An Nhiễm, nhưng lần này cô muốn tự mình vượt qua, tự mình chống dậy, sẽ không có một ai bị vô cớ liên can.

“Cậu vẫn còn chuyện giấu tớ?”

“An Nhiễm, hãy nghe tớ, tớ hứa là sẽ kể cho cậu, nhưng không phải bây giờ”

“Dìng, dìng, dìng...” bỗng chuông điện thoại đổ lên dồn dập, là của Giản An Nhiễm: “Alo?”

Đường Tử Hân đứng lên, đem điện thoại Vương Kiến Hạo mua cho, ném xuống giường không thương tiếc một lần nữa.

“TỬ HÂN, DƯƠNG TRẠCH MUỐN GẶP CẬU” GIẢN AN NHIỄM ĐƯA ĐIỆN THOẠI CHO CÔ, ĐƯỜNG TỬ HÂN ĐƯA TAY ĐÓN LẤY, ĐƯA LÊN TÀI: “ALO?”

“...”

“Ngay bây giờ sao?”

“...”

“Được, tôi xuống ngay.”

Đường Tử Hân trả điện thoại cho Giản An Nhiễm, cô cấp bách mặc áo khoác vào, trước khi rời đi thì để lại cho cô bạn thân một câu: “Cậu ăn cơm trước đi, không phải chờ, tớ sẽ về sớm”.

Nói xong, cánh cửa phòng cũng dứt khoát đóng sầm lại.

----- HẾT CHƯƠNG 3 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cô ra sao, anh mặc kệ!

-----Chương 4: Cô ra sao, anh mặc kệ!-----

Giữa một khuôn viên trường rộng lớn, tấm lưng nhỏ của Đường Tử Hân phấp phồng hiện lên, rất nhanh sau đó cô đã chạy ra ngoài cổng trường.

Đường Tử Hân đảo mắt nhìn quanh, thấy bên kia đường một chiếc BMW đang đậu, cô liền băng qua. Cánh cửa xe mở ra, là một đôi chân thon dài bước xuống trước, người đàn ông mặc vest như ẩn như hiện giữa dòng người đông đúc.

Người đàn ông hướng ánh mắt về cô, trong đôi mắt sâu thẳm đó hiện ra biết bao tình cảm ôn nhu thấm nhuần. Dưới ánh đèn đường, anh ta thực đẹp, đẹp nhưng chưa đến mức làm điên đảo chúng sinh nhưng cũng đủ để người ta phải ngoái nhìn.

Dáng người cao lớn, nổi bật giữa đám đông, ánh đèn ngay lúc hợp thời lại chiếu lên mái tóc anh, làm nó toả ra một màu nâu mị hoặc, nhìn vào thì cũng đủ mê mị.

Đường Tử Hân chạy đến, đứng cách anh chỉ có vài bước chân, người đàn ông gương cao khoé miệng, nở một nụ cười hoàn mỹ tặng cho cô.

“Dương thiếu, rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

“Là Dương Trạch, em đừng gọi anh xa cách như vậy”

“Đừng vòng vo nữa, anh có thể nói cho tôi biết không? Tại sao chuyện đính hôn lại liên quan đến chị tôi?”

Dương Trạch như bị dội một gáo nước lạnh. Anh cũng không cười được nữa, ánh mắt theo đó mà lạnh dần, chuyện đính hôn này anh căn bản chỉ muốn xé nát nó ra.

“Em lên xe trước, ta chọn nơi thích hợp để nói rõ”

“Được”

Đường Tử Hân vô cùng gấp gáp, bây giờ chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện đính hôn này.

Dương Trạch đưa cô đến một quán cafe nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Vào trong, cô và anh chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, để dễ dàng ngắm đường phố lên đèn. Đường Tử Hân không muốn kéo dài thời gian, liền gọi một ly nước cam, vô cùng đơn giản. Dương Trạch thì gọi một ly Americano.

“Em không cần gấp như vậy, có muốn ăn gì không?”

Cô lắc đầu, trong đáy mắt lộ rõ vẻ khẩn trương: “Anh mau nói đi, chuyện đính hôn của tôi và anh liên quan gì đến chị tôi?”

Ngược lại với vẻ gấp gáp của cô, Dương Trạch không biểu lộ gì nhiều, ngược lại còn vô cùng nhàn nhã, như thể thời gian không phải đối thủ của anh: “Đợi nước được mang lên, anh sẽ liền kê cho em”

Đường Tử Hân khó chịu, cô đứng phắt dậy, hồ hững ném cho anh một câu: “Anh còn không mau kê, tôi sẽ đi về”

Dương Trạch cười xuề xuòa, đối với tính cách cứng đầu của cô thì phải mềm dẻo, còn đòi cứng hơn cô thì e là không nắm bắt được: “Được rồi, em ngồi xuống trước đã”

Cô cuối cùng cũng chịu ngồi xuống, đúng lúc ấy thì nước cũng được mang lên. Đường Tử Hân đoạt lấy ly nước cam, uống một lúc đến mấy ngụm. “Thực ra, người sắp tới cùng anh đính hôn là Đường Tâm, không phải em”

Đường Tử Hân nghe ra thì giật mình, cứ như sét sấm giữa trời quang, không thể nào lường trước được mà tránh.

Dương Trạch nói ra như vậy, trong lòng cũng như búa bổ, anh ta thực lòng thương cô, vậy mà chỉ trong một phút giây ngắn ngủi liền bị liên bị biến đổi tất cả. Anh yêu cô như người cùng anh đính hôn lại là chị cô.

“Tại sao lại như thế? Chị ấy có biết không?” cô hỏi hoảng hốt

Anh gạt đầu, ánh mắt mờ hồ đắm chìm trong dòng người ngược xuôi bên ngoài cửa kính.

“Ba của em là người đề nghị chuyện thay đổi này. Anh cũng không biết vì sao. Bây giờ ba mẹ anh đột nhiên tán thành, khiến anh trở tay không kịp”

Đôi mắt Đường Tử Hân nhìn đến xuất thần, sao có thể thay đổi nhanh đến như thế? Khi Đường Sâm kết thông gia hờ với Dương gia theo như cô biết do Dương Trạch muốn cưới cô. Cô lúc ấy cũng từ chối, ba cô nói nếu cô không lấy Dương Trạch thì sẽ bị đổi thành Đường Tâm, mà chị cô lại không có tình cảm với anh nên bắt buộc dù như thế nào cô vẫn phải đính hôn với anh.

Vậy mà, mọi thứ đều thay đổi rất nhanh. Cô biết vì sao, đó là vì cô, vì cô hiện tại bị giam cầm trong lòng tay của người đàn ông khác, nhưng nếu không phải Vương Kiến Hạo, có thể bây giờ mọi chuyện đã không quá rối rắm lên.

Rốt cuộc, Đường Sâm vẫn là xem trọng Vương Kiến Hạo hơn chuyện đính hôn của cô với Dương gia.

Đường Tử Hân không muốn chị cô vô cớ bị lôi vào mớ hỗn độn này, chị ấy đáng ra không nên bị đối xử như vậy. Đường Tâm là chị cô, cô muốn hạnh phúc đến với chị mình. Muốn làm được điều đó cô nhất quyết phải rời khỏi Vương Kiến Hạo.

Dương Trạch thấy cô bần thần không nói gì, liền áp tay mình vào tay cô, nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh sẽ không đính hôn với Đường Tâm, cho anh một thời gian, anh sẽ thay đổi tất cả”

Cô không muốn kể chuyện mình bị bán cho Vương Kiến Hạo nhưng có vẻ tình hình này không thích hợp, chỉ sợ Dương Trạch lại gây thù chuốc oán với anh ta thì không tốt.

“Dương Trạch, tôi biết anh không yêu chị tôi, chị ấy cũng vậy, nên để giải quyết chuyện này tôi nhất định phải tìm cách thể diện cho chị. Đường Tâm đáng ra không nên bị lôi vào đây, điều này sẽ gây tổn thương cho chị”

Anh nghe thấy cô nói xong liền nhủ chặt lòng mảy, làm vật thể thân? Vậy rốt cuộc cô tự nguyện đến với anh là vì lo cho hạnh phúc của chị mình? Cô vẫn luôn biết tình cảm của anh dành cho cô, vậy mà cô luôn vô tình như thế!

Đường Tử Hân quay lại trường, Dương Trạch muốn đưa cô về nhưng cô lại kiên quyết từ chối, cô muốn yên tĩnh một mình, chỉ như vậy thôi.

Về đến ký túc xá, Đường Tử Hân liền dùng điện thoại mà Vương Kiến Hạo mua cho, gọi một cuộc đến Đường Tâm. Trong lòng cô bây giờ đang rất loạn nhịp, cô tự hỏi, liệu bây giờ chị đang giận cô lắm đúng không? Đường dây bên kia nhanh chóng nhận được

“Alo?”

“Chị”

“Từ Hàn sao bây giờ em mới gọi điện cho chị? Chị lo muốn chết”

Giọng nói của Đường Tâm qua điện thoại đúng là lo, còn có cả khản trương trong đó.

“Chị, sao chị không nói cho em biết chuyện chị bị ép đính hôn với Dương Trạch?”

“Em biết rồi à? Chị không sao, đừng lo, sẽ không thể đính hôn được”

Đường Từ Hàn nghe thấy mà sput sput: “Chị, em xin lỗi”

“Lỗi gì ở em? Lỗi ở ba của chúng ta ấy chứ!” Đường Tâm nhẹ giọng an ủi.

“Nhưng một phần cũng vì em mà, nếu em không bị bán đi, có thể bây giờ chị đã không bị liên lụy vào chuyện này.”

Đường Tâm ở bên kia giọng cũng bắt đầu run rẩy, cô nghĩ rằng mình có thể kìm nén được cho đến khi kết thúc cuộc gọi thoại như cô lại không làm được như mình nghĩ: “Con bé ngốc này, em hạnh phúc thì chị mới có thể hạnh phúc, chị cũng không đính hôn với Dương Trạch đâu, chỉ là cố gắng cầm cự thêm một thời gian, mọi chuyện sẽ trở về như cũ, em cũng vậy, chị cũng vậy”

“Được, em cũng sẽ rời bỏ tên Vương Kiến Hạo kia, trở về như cũ thực sự tốt hơn. Chị nhất định không được vì chuyện này mà tổn thương đầu óc”

“Chị biết rồi, chị đang nấu đồ, chị cúp máy nhé?”

“Vâng”

Đường Từ Hàn đập máy, nằm xuống giường. Cô dần dần tự cho bản thân chìm vào những suy nghĩ miên man, mãi chẳng thể dừng. Mọi chuyện xảy đến quá đột ngột, cô không kịp tính toán trở tay thì chuyện cũng đã rơi vào tình thế khó có thể挽回.

Cũng đã trôi qua ba ngày, mọi chuyện vẫn như cũ, vẫn quá rắc rối mù mờ. Đường Từ Hàn đã có mấy lần muốn về nhà, nhưng lại nhớ đến ngày hôm đó ba cô tức điên khi nhìn thấy cô, và rồi mọi mong muốn đều sụp đổ.

Suốt ba ngày qua, Vương Kiến Hạo không liên lạc với cô, đối với cô đó chính là một điều may mắn, Đường Từ Hàn chỉ mong anh cứ như thế mà quên mất cô, đừng bao giờ liên lạc với cô nữa thì quá tốt.

Nhưng con người mà, đâu dễ dàng biết trước được điều gì, Vương Kiến Hạo có liên lạc với cô hay không thì đó cũng là do anh quyết định, chỉ có điều là nhanh hay chậm, sớm hay trễ mà thôi.

Hôm nay, Đường Từ Hàn vừa kết thúc tiết học thêm buổi tối thì cũng nhận được điện thoại của Vương Kiến Hạo. Anh nói muốn gặp cô ngay bây giờ, nếu cô không chịu gặp thì anh sẽ lên tới tận phòng để tìm cô. Nghe vậy cô không dám từ chối, liền khản trương chạy xuống cổng trường.

Vừa mới xuống đến nơi thì Đường Từ Hàn thấy bên kia đường một chiếc Ferrari đang đậu, cô bĩu môi, rốt cuộc anh có bao nhiêu xe? Mỗi lần thấy anh là anh cứ thế thay đổi một chiếc.

Đường Từ Hàn băng qua đường, Vương Kiến Hạo ngồi trong mở cửa kính xuống, sau đó chỉ nói gọn gọn đúng hai chữ: “Lên xe”

Cô ngoan ngoãn nghe lời, mở cửa bên ghế lái phụ ngồi vào. Anh không nói không rằng liền đem xe chạy đi.

“Anh đưa tôi đi đâu?”

“Đi ăn”

Đường Từ Hàn không nói gì, đúng lúc đấy cô vẫn chưa ăn gì, bao tử đang kêu réo rất đây.

Vương Kiến Hạo đưa cô đến Đài Viên Cát Phụng, một nhà hàng bậc nhất Bắc Kinh.

Anh chọn một chỗ ngoài ban công, từ trên nhìn xuống có thể thu vào mắt mình một thành phố tí hon xinh đẹp, ánh đèn đường, đèn toà nhà cao ốc toả sáng lấp lánh như những đồ trang sức rực rỡ, Đường Từ Hàn ngắm nhìn mông lung, đến cả ánh mắt cũng thay đổi triệt để.

Cô nghĩ bây giờ mà xuất hiện một cơn mưa thì tốt biết mấy, sẽ đẹp biết nhường nào.

Vương Kiến Hạo cơ hồ không biết để mắt ở đâu, liền cứ thế mà ngắm nhìn cô gái đang ngồi trước mặt, anh cười tự giễu, người phụ nữ xinh đẹp này có phải là rất khó thu phục lắm hay không?

Phục vụ cung kính đi đến, đưa cho anh một quyển thực đơn, anh không xem mà chỉ phất tay một cái: “Như cũ”

Anh đưa tay nắm lại, tùy tiện chống lên cằm, anh hờ hững nhìn cô: “Nhớ tôi không?”

“Tôi quên rồi” Đường Từ Hàn không nhìn anh, nhớ anh? Thật buồn cười, cô muốn anh biến mất còn chưa hết, đến ngu xuẩn nào lại đi nhớ anh?

Vương Kiến Hạo nhếch miệng cười rất nhẹ, nụ cười ranh mãnh mà ý vị lại thâm sâu: “Tôi không tin, chỉ khi nào cô lên giường với nhiều người đàn ông quá, đến nỗi chẳng nhớ được người nào?”

Vừa nói dứt lời, anh đưa lên miệng uống một ngụm rượu, thái độ phải gọi là thập phần thư thái.

“Tôi có nhiều người đàn ông hay không cũng chẳng thể bằng người phụ nữ leo lên giường của anh. Nói không chừng bây giờ còn có người phụ nữ đang gọi tên anh da diết cũng nên, người nhớ anh không thiếu, một người không nhớ anh như tôi thì có là gì?”

Đường Tử Hân trong lòng đang bùng bùng tức giận nhưng vẫn không muốn để lộ ra ngoài. Bình tĩnh vẫn là kẻ sách hay nhất. Cô nở nụ cười, rồi nhìn anh, ánh mắt ngập tràn mỉa mai.

Vương Kiến Hạo nghe cô nói, trong lòng không hề mảy may một chút tức giận nào, ngược lại còn thấy có hứng thú với cô.

Món ăn cũng từng món, từng món được mang lên, chất đầy bàn ăn, món nào cũng là cao lương mỹ vị, lãng phí xa hoa.

Đường Tử Hân và anh ăn đôi chút rồi dừng bữa. Cô đặt đĩa xuống sau đó mới sực nhớ ra một điều liền ngược mắt nhìn anh: “Ba của tôi nợ anh những thứ gì?”

Vương Kiến Hạo đưa rượu lên môi mà nhấp một ngụm, ly rượu hợp thời mà che đi nụ cười xảo quyệt trên môi anh: “Cô muốn biết sao không đi mà hỏi lão ta?”

“Anh mau nói, có phải là tiền không? Nếu là vậy tôi có thể có khả năng trả cho anh”

Lần này anh cười rất ngạo nghễ, ánh mắt lạnh dần, ác độc đến nguy hiểm: “Tiền? Rất nhiều tiền, cô trả nổi không?” “Anh nói giá đi, tôi sẽ trả”

Vương Kiến Hạo nhìn sâu vào đôi mắt cô, ánh mắt anh như hổ như báo nhưng sao cô lại thấy một vẻ khác thường trong đó.

“Cô nghĩ tôi là người thiếu tiền? Tiền của tôi có thể cho cả dòng họ cô kiếp sau cũng không lo cơm ăn áo mặc”

Đường Tử Hân nhú lông mày, nhưng rất nhanh thì giãn ra: “Vậy anh muốn gì?”

“Một mạng người!”

Cô bắt đầu ngu ngơ mà trở nên run sợ, rốt cuộc ba cô đã đắc tội gì với người đàn ông quái thú này?

“Cái giá phải trả là quá đắt! Không được!”

Vương Kiến Hạo đưa mắt ra nhìn xung quanh, ánh mắt mờ hồ không thể đoán được: “Không hề đắt, tôi vẫn chưa giết lão ta”

“Tôi cảm anh được động vào ông ấy, anh muốn gì tôi có thể đáp ứng” Đường Tử Hân biết cô vẫn không thể chống lại anh, vẫn không thể rời khỏi anh một cách dễ dàng.

Thấy Vương Kiến Hạo không nói gì, cô càng cảm thấy run sợ, lo lắng đến nỗi tim gan như dần bốc cháy: “Tôi có thể đáp ứng anh, nhưng nếu anh mà hại ông ấy, tôi quyết liều mạng với anh!”

Vương Kiến Hạo đưa tay gọi bồi bàn lại, đưa cho anh ta một cái thẻ rồi quay ra nói với cô: “Chỉ cần cô ngoan ngoãn làm những việc mà người phụ nữ của Vương Kiến Hạo cần làm, tôi sẽ không gây khó dễ gì cho cô”

Bồi bàn đi ra đem trả lại cái thẻ cho Vương Kiến Hạo cái thẻ, sau đó anh hung hăng kéo tay cô ra khỏi nhà hàng, nhưng điều đặc biệt là Đường Tử Hân không hề vùng vẫy, cô phải ngoan ngoãn nghe lời anh.

Cô định bắt taxi trở về nhưng chưa kịp mở miệng thì Vương Kiến Hạo đã đem cô đẩy vào xe. Chiếc Ferrari xé gió xuyên đêm lao đi.

Đường Tử Hân tay nắm chặt vạt áo khoác, cảm giác nguy hiểm bắt đầu nổi lên.

“Tôi đưa cô đi chơi một chút”

Cô lắc đầu: “Tôi rất mệt. Cho tôi về ký túc xá đi”

Vương Kiến Hạo bỏ ngoài tai lời cô nói, một mạch chạy thẳng đến Say Tinh.

Chiếc xe rất nhanh thì đến nơi, trước mắt Đường Tử Hân tối xầm một mảng

“Xuống xe”

“Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

“Chơi một chút, người phụ nữ của Vương Kiến Hạo đây phải biết chơi chứ”

Đường Tử Hân lấy hết dũng khí mở cửa xe, cô đi theo sau Vương Kiến Hạo, một mạch lên đến phòng bao VIP của gian thứ ba.

Mái tóc xám tro của anh bỗng sáng lên rất nổi bật, dù nhìn đi đâu cũng không thể lẫn được với ai. Vương Kiến Hạo ăn vận rất đẹp, đó là một bộ Armani thời thượng. Đường Tử Hân bỗng nhìn lại mình, cô mặc rất đơn giản, chỉ là một chiếc áo thun trắng dài tay và chiếc skinny đen ôm lấy đôi chân thon dài. So với những cô gái ở Say Tình thì cách ăn mặc của cô lại vô cùng nóng nực.

Vương Kiến Hạo đem cô kéo vào phòng bao VIP, đối với cô mà nói thì ấn tượng vẫn như ban đầu, sa đoạ, khoái lạc, âm nhạc cuồng dã, con người thì chìm nổi trong vực sâu say mê. Hôm nay có thêm rất nhiều người, bên mỗi người đàn ông là những cô gái trẻ ra sức uốn éo làm tăng khoái cảm cho người đàn ông của mình, không, phải nói đúng hơn là cho 'người bao nuôi mình'. Anh và cô bước vào thì như lâm tâm điểm, các cặp mắt đều dán chặt vào hai người, nhất là cô.

Mạn Ngưu Trình vẫn ngồi trong góc tối như hôm đó, Đường Tử Hân nhìn rõ qua một lần, cô gái đang núp trong vòng tay của anh ta không phải người hồi trước, e là đã được đổi.

Vương Kiến Hạo kéo cô ngồi sát với mình. Người từ ngoài vào trong mang ra rất nhiều rượu, như thể tất cả loại rượu hiếm ở Bắc Kinh được tụ họp vào đây.

Mạn Ngưu Trình nhìn cô chằm chằm, ánh mắt như hồ nhìn mồi. Đường Tử Hân thấy vậy thì cực kì mất tự nhiên, không biết nên đặt mắt ở đâu cho phải.

“Kiến Hạo, người phụ nữ hôm nay cậu mang theo có vẻ kín nhĩ?”

Vương Kiến Hạo vòng tay sang ôm chặt lấy cái eo nhỏ mảnh khảnh của Đường Tử Hân, ấn cô vào người mình: “Cậu đừng coi thường, kín như vậy nhưng khi cỡi ra thì không đùa được, rất đẹp!”

Anh vừa nói vừa nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ đùa cợt, cô giao mắt lại với anh. Anh có thể nhìn ra được người phụ nữ trước mặt mình có hay không sẽ tát anh một cái thật mạnh?

Đường Tử Hân tức nhưng hông biểu hiện ra ngoài, cô đem tay anh đẩy ra. Mạn Ngưu Trình nom vậy mà cười không ngớt, anh ta giở cái giọng vô cùng cợt nhả: “Cho tớ nếm thử một đêm?”

Vương Kiến Hạo đem rượu lên miệng nhấp một ngụm: “Không cho!”

“Aiyo, cậu cứ nâng lên cho cao đi, có ngày bị hại chết trên giường cũng nên”

Người phụ nữ trong vòng tay của Mạn Ngưu Trình búp miệng lại cười, anh ta quả thật rất hài hước nha!

Vương Kiến Hạo nhưng mắt nhìn tên bạn của mình, nếu không phải vì giữ chút mặt mũi cho Mạn Ngưu Trình thì anh đã đập ngay ly rượu này vào miệng của cậu ta: “Cái loa của cậu có ngày bị tớ đập vỡ đi”

Anh không để ý đến tên bạn thân biến thái nữa, anh rót rượu vào ly nhỏ rồi đưa cho Đường Tử Hân đang nhin cười ngồi cạnh. Đường Tử Hân thấy ly rượu của anh liền lắc đầu sau đó đẩy ra xa: “Tôi không uống được rượu”

Vương Kiến Hạo vẫn đem ly rượu đưa đến trước mặt cô: “Uống đi, không nhiều thì ít”

Đường Tử Hân cô cự tuyệt, cô thực sự không muốn uống dù chỉ một giọt.

“Uống cho tôi!” Vương Kiến Hạo hung hăng gần ra từng chữ nghe cực kỳ nguy hiểm. Nhưng anh đâu biết được cô bị đau dạ dày từ khi còn rất nhỏ, đồ cay hay rượu ăn uống một chút là liền bị đau có khi phải nhập viện.

Bỗng câu nói ở nhà hàng của Vương Kiến Hạo văng vẳng bên tai cô, khiến cô bưng tỉnh. Cô nhìn vào ly rượu đang đang đưa trên tay anh, chất lỏng màu đỏ huyền bí như muốn nuốt chửng đôi mắt của người ta. Đường Tử Hân đón lấy ly rượu nhưng sợ sệt không dám uống ngay.

Vương Kiến Hạo nhìn thấu cô, như hiểu cô đang lo lắng thứ gì liền nhếch miệng cười: “Rượu không mạnh, cũng không bị bỏ thuốc. Mà nếu có bỏ thuốc thì cô yên tâm, tôi sẽ ăn cô, không sợ người khác ăn mất”

Anh ta bây giờ chỉ nghĩ được như thế thôi sao? Người như ăn thì đến quỷ cũng không dám ăn mất đồ của anh.

Đường Tử Hân lưỡng lự, sau đó liền can đảm uống một ngụm nhỏ, cô rất sợ đau dạ dày nên vẫn không dám uống nhiều.

Vương Kiến Hạo trông thấy thì cực kỳ hài lòng. Anh nhưn người về phía trước, hung hăng hôn lên đôi môi đỏ đang vương chút rượu của cô. Đường Tử Hân giật mình, giãy giụa, cô có thể cảm nhận được đầu lưỡi người đàn ông này đang ra sức quấy đảo trật tự trong khoang miệng cô.

Cô hoảng loạn, đem hai tay đặt trước ngực Vương Kiến Hạo mà ra sức đẩy ra, nhưng anh đã thủ thế trước, bàn tay to lớn của anh đặt sau gáy cô, mạnh mẽ đẩy cô vào để hôn sâu hơn. Đường Tử Hân mơ hồ cảm nhận được dục vọng tràn đầy trong hơi thở nóng ran của người đàn ông.

Sau một hồi dây dưa, anh buông cô ra, Đường Tử Hân chỉ kịp hít thở một hai hồi thì Vương Kiến Hạo lại túm lấy gáy cô, hôn lấy hôn để, cái lưỡi của

anh lại một lần nữa khuếch trương miệng cô lên. Đường Từ Hân lớn gan lớn cả mặt, một phát thật mạnh cắn vào môi Vương Kiến Hạo. Nhưng anh vẫn không chịu dừng, cứ như thế gặm nhấm làn môi của Đường Từ Hân.

Cho đến khi một giọt máu theo khoé miệng cô chảy xuống, mùi máu lạnh nồng đậm, ngay lúc đó lí trí của người đàn ông bị bao bọc bởi dục vọng, không còn tự chủ được nữa thì liền đưa tay luồn vào áo thun của cô. Bàn tay lớn, lạnh lẽo của anh khiến Đường Từ Hân khắp nơi run rẩy, bàn tay đó cứ như một con rắn trơn trượt mọi nơi da dẻ mềm mịn của cô.

Bỗng trong một khoảng khắc, Đường Từ Hân quên đi lời căn dặn của Vương Kiến Hạo, cũng quên đi cả sự đau đớn trong bụng mà từ này đến giờ cô phải nhẫn nhịn. Cô đem tay nắm lại thành nắm nhỏ sau đó mạnh mẽ đánh vào ngực của anh. Lực đánh không hề nhẹ, có thể nghe thấy tiếng.

Vương Kiến Hạo đau đớn nhũu mảy, đáy mắt tràn đầy dục vọng bỗng chốc chuyển sang chán ghét. Anh buông bỏ cô ra, anh đem tay cô đẩy ngã ra. Đường Từ Hân đau đớn đến choáng váng mặt mày, bây giờ con đau ở dưới bụng là cô cảm nhận rõ nhất.

Anh tàn nhẫn, lãnh khốc, nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường. Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt lộ rõ căm phẫn.

Rốt cuộc, anh vẫn gặm ra ba chữ khiến cô tê tái cả tim gan

“Mẹ nó, cút!”

Đường Từ Hân chật vật đứng dậy, cô đoạt lấy giỏ sách, một tay đè bụng, sau đó không chút lưu luyến cô chạy ra khỏi phòng bao. Anh tức giận, chắc chắc cũng chẳng yên ổn gì.

Vương Kiến Hạo nhìn theo tấm lưng nhỏ choạng vạng của cô dần biến mất khỏi tầm mắt.

Anh tức tối không thôi.

Cô muốn đùa giỡn với anh?

Được lắm, về sau, cô có ra sao, khổ sở thế nào, anh cũng mặc kệ!

----- HẾT CHƯƠNG 4 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hậu quả

-----Chương 5: Hậu quả-----

Đường Từ Hân chạy thẳng ra khỏi Say Tình, sau gáy, cả tấm lưng và hai bên thái dương rỉ ra mồ hôi nhễ nhại. Từ bụng cô truyền đến cơn đau tê tái, chân mày nhíu lại gần như dính sát vào nhau.

Cô đau đến cả sức lực đi lại cũng không có, rốt cuộc cái loại rượu đó nặng như thế nào kia chứ? Đường Từ Hân ngồi thụp xuống bên vệ đường, người đi đường nhìn cô thờ ơ, lạnh lùng, họ cứ thế mà đi mất.

Cô bị thương.

Anh tàn độc.

Nhưng người chống đỡ không nổi vẫn luôn là cô.

Đường Từ Hân đau thương bật khóc, cô cứ thế mà thả trôi tiếng khóc của mình vào lòng Bắc Kinh, nhưng thành phố này không thấu nỗi đau của tâm can cô, có thể là mãi mãi không thấu.

Ào, ào,...

Rất lạnh, mờ mịt lắm!

À, mưa rồi.

Cô nhẹ ôm gùi lấy hai đầu gối, sau đó vùi khuôn mặt nhỏ vào. Nếu Bắc Kinh không thấu được lòng cô thì chỉ mong cơn mưa rào này ít nhiều có thể hiểu được đôi chút.

Kể từ khi gặp người đàn ông đó, cô không còn được ngắm mưa một cách hạnh phúc nhất. Mỗi khi cô chập vệt, khác khoái, cơn mưa này cứ như hiện thân của anh, cô cố xua đuổi đi nhưng mãi mà vẫn không được.

Từng giọt mưa lạnh buốt rơi xuống, ngấm dần vào quần áo Đường Tử Hân, cái lạnh ăn sâu vào làn da mềm mịn sau đó thì hoà làm một với xương tủy. Bây giờ đến cả nước mắt của cô hay nước mưa của trời cô cũng chẳng thể phân biệt được.

Đường Tử Hân có thể hiểu ra, cơn mưa này cùng cô chân tình mà khóc.

Đột nhiên một hơi ấm truyền đến thân thể đang tê cứng của cô. Thực sự rất ấm, cô còn có thể lờ mờ cảm nhận được một vòng tay cứng rắn đang nâng cô dậy. Đôi mắt cô vì nước mưa rơi vào nên dần trở nên mờ mờ, chẳng thể nhìn rõ ai với ai, nhưng cô biết thân hình cao lớn này đang vì cô mà dầm mưa.

Con đau và cái lạnh của mưa từng lúc từng lúc như muốn đem cô chia năm xẻ bảy.

Người đàn ông mập mờ dưới làn mưa, ánh đèn đường chớp choáng chiếu lên đỉnh đầu anh, là một màu nâu đất huyền ảo. Anh vô cùng nhẹ nhàng bế cô lên, như thể cô chính là một bảo bối, dù thế nào cũng không được làm bị thương.

Trước khi rời đi, Đường Tử Hân có thể nhìn ra được, trong dòng người đang tấp nập chạy trốn cơn mưa cuối mùa, nhưng chỉ riêng một thân ảnh vững vàng, cao lớn đứng từ phía thật xa, như thể có cố thể nào cũng chẳng thể chạm vào nhau. Đôi mắt ấy lấp lánh nhìn cô dưới mưa, một đôi mắt phượng hoàng chẳng thể thấu ý vị bên trong.

Đường Tử Hân bỗng thấy chua xót trong lòng trời dấy.

Người đàn ông đặt vào trong xe, sau đó chiếc xe ấy phóng bạt mạng trong làn mưa biến mất.

Bóng dáng vững chãi đứng trước cửa Say Tình, trong ánh sáng mập mờ, một nụ cười sâu xa hiện lên khoé môi anh. Ánh mắt lạnh lẽo còn hơn mưa đang rơi bên ngoài. Nhưng nụ cười u ám ấy sao lại biến mất nhanh như vậy?

Ý vị trong đôi mắt và nụ cười của anh có thể vạch trần ra? Trôi ư? Còn chưa chắc!

* * * * *

Đường Tử Hân nâng mí mắt nặng trĩu lên, đập ngay vào mắt cô là một căn phòng trắng toát. Cô mỗi một nhìn xung quanh thì mới phát hiện ra đây là phòng bệnh, mùi khử trùng nồng nặc theo không khí mà chui vào mũi cô. Đường Tử Hân khẽ cựa quậy mình, bỗng bàn tay cô bị một bàn tay khác nắm vào, rất ấm và có cảm giác thật vững vàng.

Cô nâng đôi mắt nhìn người đàn ông trước mặt, anh đang nằm gục khổ sở trên giường bệnh mà ngủ. Mái tóc nâu của anh toả sáng lấp lánh như ánh sáng Mặt Trời ngoài kia. Khoé miệng Đường Tử Hân cười lên một cách khổ sở.

Tại sao người đàn ông này tốt với cô như vậy mà cô lại không yêu? Hay không xứng đáng được yêu?

Đường Tử Hân đem tay rút lại, miệng nhỏ khẽ cất lên tiếng yếu ớt: “Dương Trạch, mau dậy”

Dương Trạch vì hành động của cô mà choàng ngồi thẳng dậy, anh vươn người sau đó bắt gặp ánh nắng Mặt Trời cói loà mà vô thức nhú chặt hai mắt. Anh nhìn cô húng khò: “Tử Hân, em dậy rồi, có muốn ăn gì không?”

Anh vừa dứt lời thì rên ngay lên một tiếng nghe mà khổ sở, là do cổ anh bị tê, có lẽ anh đã phải ngủ trong cái tư thế khó chịu đó suốt một đêm qua.

Đường Tử Hân nhìn anh đầy áy náy, cô nhẹ chống tay ngồi dậy. Dương Trạch thấy vậy mới lấy cái gối kê vào lưng cô. Anh ta vì cô mà nhẫn nhịn cái đau, vì cô mà cố gắng nở nụ cười, chỉ mong cô có thể thấu đáo mà hiểu ra.

“Sao tôi lại ở đây?”

Cô mơ hồ lục lọi lại trí nhớ đem qua, Đường Tử Hân nhớ rõ chuyện xảy ra ở phòng bao. Cô nhớ rằng cô bị đau bụng, sau đó thì ngất đi bên vệ đường, lúc đó trời còn mưa rất to, nhưng rồi cô chẳng còn biết chuyện gì xảy ra nữa, một chút cũng không.

“Em bị đau dạ dày vì uống phải rượu, anh còn thấy em chập vệt dưới mưa. Vậy đã có chuyện gì xảy ra?”

“Tôi không sao, đi chơi với bạn, bị uống lầm phải rượu, đau quá nên ngất đi bên đường thôi”

Đường Tử Hân nâng đôi mắt sưng tấy của mình lên nhìn Dương Trạch, hỏi một cách đầy dò xét: “Nhưng sao anh lại ở đây?”

Anh nhu hoà rót cho cô một ly nước ấm, vừa dịu dàng nhìn cô lại vừa bình tĩnh giải thích: “Anh lúc ấy có hẹn với khách ở Say Tình, đúng lúc ra về thì gặp em”

Cô nhìn lại Dương Trạch, cảm thấy người đàn ông này vô cùng tốt, ở bên cạnh anh chưa bao giờ cô cảm thấy khó chịu, ngược lại còn vô cùng thoải mái. Nhưng tiếc là tình yêu của anh dành cho cô, cô lại không có cách nào đón nhận.

Đường Tử Hân nhanh chóng uống cạn ly nước trên tay, sau đó đưa cho Dương Trạch ý muốn anh hãy rót thêm cho cô một ly, bây giờ cổ họng cô không

khắc ghi đang ở trên sa mạc, khô khốc đến đau rát. Dương Trạch nhanh rót cho cô một ly nữa, sau đó thì nhẹ hỏi

“Đêm qua, anh có thấy một vết máu khô ở miệng em, thực sự không bị thương ở đâu?”

Cô lắc đầu rồi để ly nước lên bàn, nở ra nụ cười không mấy tự nhiên: “Không có gì, chỉ bị chảy máu ở môi thôi”

Đường Tử Hân biết bây giờ lời nào cô nói ra cũng là giả dối, ngay cả vết máu của Vương Kiến Hạo cô cũng phải che giấu cho bằng được.

Cô biết chứ, cắn anh đến bật máu như vậy về sau sẽ khó lòng mà sống yên, không chỉ mỗi mình cô, có khi cả gia đình và bạn bè cô cũng bị liên lụy mà kéo theo. Đường Tử Hân vô tình quên mất những lời anh căn dặn, cũng vô tình chọc tức anh. Nhưng Vương Kiến Hạo sẽ không vô tình mà phá đi cuộc sống của cô mà cố tình làm cuộc sống cô đảo lộn một vòng lớn.

Những vô tình vụng về luôn là đầu mối cho vô vàn cố tình tàn khốc.

Dương Trạch đem tóc Đường Tử Hân ôn nhu vén lại đằng sau, bàn tay anh nhanh nhẹn buộc lại cho cô thành một đuôi ngựa xinh xắn. Anh ta cảm thấy được tóc cô rất mềm, lại mượt, khẽ chạm nhẹ cũng có thể bùng lên một mùi oải hương thanh dịu. Khác với bao cô gái bây giờ, Đường Tử Hân không thích để tóc dài, nên mái tóc của cô chỉ ngắn ngang vai.

Ăn được bát cháo mà người làm ở nhà Dương Trạch mang lên, Đường Tử Hân cảm giác tốt hơn hẳn, cơn đau ê ẩm ở bụng cũng dần dần tan đi.

Đường Tử Hân thấy có rất nhiều cuộc gọi đến từ Giản An Nhiễm nên mau chóng quay về. Cô thay một bộ đồ do Dương Trạch chuẩn bị cho cô rồi sau đó được anh nhất quyết đưa cô về ký túc xá.

Sau khi trở về, Giản An Nhiễm chỉ hỏi vài câu qua loa, rồi rời đi làm thêm. Đường Tử Hân đã nhiều lần đi làm thêm để kiếm thêm tiền nhưng Đường Tâm nhất quyết không cho, có vài lần cô giấu chị mình nhưng kết quả làm chưa đầy một tháng thì bị phát hiện, đành phải xin nghỉ. Đường Tâm nói với cô lương tháng chị ấy làm có thể lo cho cô toàn bộ mọi thứ nên không cần ra ngoài làm việc cực khổ.

* * * * *

Thời gian thoáng qua rất nhanh, mới đây mà đã hai tuần trôi qua.

Đường Tử Hân suốt hai tuần này cứ như sống trong thế giới lo âu, lúc nào cũng có thể mường tượng ra cảnh Vương Kiến Hạo đột ngột xuất hiện rồi đem cuộc sống đang bình yên của cô mà nhuộm màu cho đen lại. Nhưng anh chưa hành động cô vẫn có thể yên tâm, nhẹ nhõm phần nào.

Cô vội quên đi lo lắng trong đầu, toàn tâm toàn ý ôn thi, đối với cô kì thi lần này vô cùng quan trọng, không thể bị rớt hạng được. Hầu hết thời gian của cô đều dành cho lớp học thêm và thư viện, và cũng rất nhiều lần cô bỏ ăn, bỏ ngủ để ôn bài, chỉ sợ ôn không kịp cho đến khi thi. Trông bộ dạng của cô bây giờ nhếch nhác, ốm yếu như người ốm bệnh.

Cuối cùng thì chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày thi, thay vì nom nớp lo sợ thì Đường Tử Hân lại tràn đầy hứng khởi. Đợt trước số điểm của cô bị tụt đến hạng bốn của trường, lần này cô nhất quyết không gia tăng hạng lên cao hơn.

Trước ngày thi bỗng nhiên có giáo viên đến báo với báo với Đường Tử Hân cô sẽ không có số báo danh, bị tước mất quyền vào phòng thi ngày hôm qua. Đường Tử Hân như không còn tin vào tai mình, thực sự không tin, giống như dùng một cái cả thân thể của cô bị rớt xuống vực sâu.

Giản An Nhiễm cùng cô đi xem số báo danh, số của Giản An Nhiễm tìm được rất nhanh, nhưng Đường Tử Hân loay hoay cả ngày trời cũng không thấy tăm hơi của mình đâu. Nếu thực sự không có số báo danh thì đừng nói là ngồi làm bài thi mà bước vào phòng thi cũng là điều không thể.

Đường Tử Hân lo sợ, cô cùng Giản An Nhiễm tìm người phụ trách phòng thi của cô. Khi nghe được câu nói của giáo viên cô gần như sắp ngã khụy, chân tay run đến mức không còn tự chủ được mà buông thõng.

“Đường Tử Hân không có tên trong danh sách thí sinh thi phòng số 25. Quyền thi đã bị bãi bỏ cách đây một ngày.” Câu nói đánh thếp ấy cứ thế mà vang lên trong đầu cô không dứt, khiến cô tuyệt vọng không thôi.

Đường Tử Hân hỏi lý do nhưng trả lời cho câu hỏi của cô chỉ là một câu trả lời hời hợt ' Hồ sơ nộp dự thi không đúng yêu cầu '

Trong Bạch Tích hàng chục người bị phải hồ sơ dự thi không đúng yêu cầu đều được báo sớm trước khi thi một tuần để sinh viên có thể sửa lại hồ sơ, nhưng trước khi thi một ngày mới báo cho cô? Có phải là quá đáng lắm hay không?

Nếu không có điểm tổng kết thì sao cô có thể ra trường đây?

Chỉ suy nghĩ thoáng qua một cái Đường Tử Hân liền biết người đứng sau là ai. Còn ai nữa, ngoài Vương Kiến Hạo ra?

Giản An Nhiễm cùng cô quay trở lại kí túc xá, Giản An Nhiễm cũng rối loạn, cũng chẳng biết phải làm gì, chỉ có thể an ủi Đường Tử Hân vài câu.

Đường Tử Hân bán tính bán nghi, trong lòng dội lên cơn tức giận to như sóng ngoài biển. Cô gọi cho Vương Kiến Hạo nhưng đầu dây bên kia chỉ có những tiếng tút tút ngân dài, không một ai trả lời. Cô cố gắng gọi nhiều hơn, nhưng vẫn là như cũ, một khoảng không vang vọng.

Đường Tử Hân đi đi lại lại, lo sợ không thôi, bây giờ cô phải nghĩ cách để tham gia thi cử, nhưng làm lại hồ sơ dự thi thì chắc chắn là không kịp, sáng mai

là vào giờ thi rồi. Cô nào nề, ngồi thụp xuống đất, cô mệt mỏi vùi mặt vào lòng hai bàn tay, cô thực sự rất rối, không biết làm sao để giải quyết.

Giản An Nhiễm ngồi xuống cạnh Đường Tử Hân, đưa cho cô một ly nước ấm, bàn tay từng nhịp vỗ lên vai cô, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, rồi cũng có cách giải quyết. Hay cậu nhờ đến Dương Trạch, anh ấy quyền thế lắm đâu giúp được cậu?”

“Tớ như thế nào cũng không được nhờ vả Dương Trạch, anh ấy tuyệt đối không thể biết chuyện của tớ” Đường Tử Hân run lẩy bẩy bật tiếng, cô dường như không còn một chút sức lực nào.

Giản An Nhiễm không nói gì, chỉ vòng tay ôm lấy cô, trong lòng dâng lên chua xót thay cô bạn. Cô và Đường Tử Hân chỉ là những người thấp bé, hèn mọn, làm sao để lật lại chuyện trở về ban đầu?

“ding, ding, ding...”

Điện thoại của Đường Tử Hân nằm lổn nhổn trên sàn nhà bỗng kêu vang chuông. Cô đưa tay chùi qua loa nước mắt đang giàn dụa trên mặt. Trong lòng cô bỗng có chút hi vọng mong manh rằng người gọi đến là Vương Kiến Hạo nhưng khi nhìn rõ là Đường Tâm thì hi vọng tan đi hết.

Đường Tử Hân đưa lên tai nghe, đầu dây bên kia không phải là tiếng 'Alo' như bình thường mà là tiếng khóc nức nở của Đường Tâm. Cô bỗng thấy lo sợ, lên tiếng hỏi cấp bách: “Chị? Chị làm sao vậy?”

Đường Tâm ngăn lại tiếng khóc, từ từ cất giọng run rẩy: “Tử Hân, ba... ba bị tai nạn. Phải làm sao đây?”

“Đoàng” như sấm sét giữa trời quang làm tim cô gần như ngừng đập.

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại có thể dồn về một cách nhanh như vậy?

Đường Tử Hân như người mất hồn, cô lao đảo đứng dậy, đầu óc cô bây giờ trống rỗng hơn bao giờ hết.

“Tử Hân, chuyện gì xảy ra?” Giản An Nhiễm nắm lấy bàn tay ướt nhẹp vì mồ hôi của cô

“Ba tớ bị tai nạn. Đêm nay tớ sẽ không về đâu”

“Có cần tớ đi cùng không?”

Đường Tử Hân lắc đầu, sau đó mặc áo khoác vào rồi cầm lấy giỏ xách lao nhanh ra khỏi ký túc xá. Trên đường đi, cô lo lắng không thôi, chân tay không khỏi run rẩy, đôi mắt vô hồn bất giác đỏ hoe.

Vừa xuống xe, Đường Tử Hân liền xông vào bệnh viện, cô chỉ sợ trong một giây tích tắc, tất cả sẽ trôi đi mất, tay không còn giữ được gì.

Từ đằng xa, cô có thể thấy Đường Tâm bi thương ngồi ở ghế chờ trước phòng phẫu thuật. Mái tóc dài của chị rũ xuống, che hết mặt, còn đôi vai thì run cầm cập.

Đường Tử Hân lau hết nước mắt đang rơi lã chã trên mặt, nếu bây giờ cô cũng yếu đuối, thì sẽ chẳng còn ai mạnh mẽ để đối diện.

Nghe thấy có tiếng bước chân, Đường Tâm ngẩng đầu lên, hai đôi mắt đỏ hoe, cô đưa tay nắm chặt lấy tay Đường Tử Hân: “Tử Hân”

Đường Tử Hân ngồi xuống bên cạnh chị, vỗ nhẹ từng nhịp vào lưng chị: “Không sao đâu chị. Tình trạng ba thế nào rồi?”

“Chị cũng không biết, đến giờ cũng trôi qua hai mươi phút rồi” mắt Đường Tâm đắm đắm hướng về phía phòng cấp cứu.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy chị?” Đường Tử Hân đem tay chị nắm lại thật chặt, tay chị rất lạnh, lạnh còn hơn cả tay cô bây giờ.

Đường Tâm nén lại nước mắt, bình tĩnh kể lại: “Lúc ấy chị đang trong giờ làm việc, bỗng nhận được điện thoại báo, ba bị tai nạn. Hung thủ đã bị bắt nhưng không biết do đâu đã được thả ra rồi”

Đường Tử Hân bỗng giật nảy mình, thả ra? Sao lại có thể thả ra khi chính là hung thủ thực sự?

“Tại sao lại thả hung thủ ra? Cảnh sát không tìm thấy bằng chứng sao chị?”

Đường Tâm nào nề gật đầu: “Con đường ấy có camera an ninh nhưng lại bị hư. Và lại lúc xảy ra tai nạn, bác sĩ có kiểm tra qua là người ba có men rượu, nên một phần lỗi cũng là do ba.”

“Nhưng cũng phải bồi thường chứ? Sao lại thả đi như vậy được?” Ánh mắt Đường Tử Hân dần trở nên cương nghị.

“Chị thực sự không biết. Chuyện này như có người đằng sau ra tay vậy”

Đường Tử Hân bỗng im lặng, tâm trí cô lại một lần nữa suy nghĩ. Nếu ba bị đâm mà hung thủ lại được thả ra một cách dễ dàng như vậy thì chỉ có Vương Kiến Hạo gây ra chứ không ai khác. Chuyện cô bị tước quyền thi và cả tai nạn của Đường Sâm chính là đòn đánh thực sự của anh.

Cũng như thế hơn hai mươi phút nữa trôi qua, hai chị em ngồi đợi ở trước phòng phẫu thuật mà tâm trí như đặt gần hết vào trong. Đường Sâm chưa ra thì lo lắng cộng với sợ hãi lại dâng lên đầy lòng hai người con gái.

“Cách” đèn cấp cứu bỗng vụt tắt, ngay sau đó là bác sĩ cùng y tá đẩy Đường Sâm đi ra. Đường Tử Hân và Đường Tâm đứng phốc dậy, lo lắng càng lúc càng nhiều: “Bác sĩ, ba chúng tôi ra sao rồi?”

Về mặt bác sĩ bình thường, mỉm một nụ cười nhẹ: “Ông ấy không sao, hai cô yên tâm. Bị chấn thương ở phần hộp sọ, nhưng may mắn là không gây tổn thương vào não bộ. Phần chân trái của ông cũng bị yếu đi nhiều so chân phải. Nhưng hồi phục lâu dài cũng dần trở nên tốt hơn.”

Hai chị em nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc thì không có chuyện gì nghiêm trọng lắm.

“À, bác sĩ, ba của tôi về sau thì có khả năng bị di chứng không ạ?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không đâu, tình huống một khoảng thời gian sẽ tốt lên”

Lo lắng cùng sợ hãi bữa vậy hai chị em bây giờ cũng trôi đi một nửa.

Hai chị em theo chân y tá tiến vào phòng bệnh của Đường Sâm.

Đường Tử Hân nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Đường Sâm, nhìn thấy khuôn mặt ông bây giờ đã bị trầy xước, nhìn thấy băng trắng quấn chặt lấy đầu ông mà cô muốn bật khóc to nhất có thể. Bị thương trong lòng cô bỗng chốc dâng lên như lũ về.

Đường Tâm không muốn cô lo lắng liên tục giục cô trở về, nhưng cô nhất quyết không nghe lời, có khi trở về cô lại càng lo lắng nhiều hơn. Đường Tâm thấy không thể lay chuyển nên cũng cho cô ở lại.

Hai chị em rất yên lặng, không ai mở miệng, cuối cùng Đường Tử Hân đành phải lên tiếng đánh vỡ bầu không khí ảm u này đi: “Chị, em đi mua chút đồ ăn, sẽ mau chóng quay lại”

“Được”

Đúng như lời nói, chưa đầy mười lăm phút, Đường Tử Hân đã quay trở về, đem đồ ăn bày ra sau đó cùng ăn với Đường Tâm. Nhưng tâm trí cô lại cứ xuất thần nghĩ ngợi.

Rốt cuộc cô phải làm sao? Nếu cứ tiếp tục như vậy, về sau Vương Kiến Hạo không biết sẽ hại cô đến mức như thế nào? Cô còn phải chịu đòn phản công của anh bao lần nữa đây?

Những ngày trước, cuộc sống của cô như sóng yên biển lặng, yên bình không chút gợn sóng nào. Nhưng chỉ trong một ngày hôm nay, cô gần như mất tất cả, mọi thứ cứ làm cho con sóng quái thú trong cuộc sống cô trỗi dậy, quật ngã cô đến nỗi cô khó lòng mà đứng dậy, khiến cô khó thở mà tưởng rằng như đã chết đi.

Mọi chuyện xảy đến cứ như mớ chỉ quán rối lại với nhau, rối rắm không lường được đường ra.

Vương Kiến Hạo tàn nhẫn hại cô đến mức này cũng chỉ là do cường hôn cô không thành, rồi còn bị cô cản cho trọng thương. Nhưng lý do như thế có phải là quá vô lý không? Nếu cô đánh anh trọng thương liệt giường mấy tháng thì anh hại cô như thế này, cô chắc chắn cam chịu, nhưng chỉ là mất một giọt máu mà anh làm cô như sống đi chết lại, mọi thứ xảy ra với cô cứ như cuộn dây thừng xiết cổ cô lại.

Chỉ sợ cô không mau chóng ngăn cuộn dây thừng này lại thì cô sẽ chết ngạt mất.

Và đây cũng là Đường Tử Hân cô tự mình ngu ngốc, biết anh là người đàn ông không dễ đối phó vậy mà vẫn cứ cứng đầu chọc giận anh.

Ngay bây giờ cô đang gánh chịu cái hậu quả do chính bản thân cô chuốc lấy.

----- HẾT CHƯƠNG 5 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bị sỉ nhục dưới thân anh

-----Chương 6: Bị sỉ nhục dưới thân anh-----

Đường Tử Hân nhắm nghiền đến khi Mặt Trời lặn mất tăm. Đến cả một miếng đồ ăn cô cũng không động đến. Bây giờ thực sự cô rất mệt mỏi, tìm đường thoát thân thôi cũng vô cùng nào nề.

Cô vẫn chưa nói cho Đường Tâm biết mình bị bãi bỏ quyền thi. Nếu chị ấy mà nghe được có khi lại càng lo lắng hơn, mọi chuyện cũng rối hơn.

Cô thực sự muốn dừng tất cả mọi chuyện lại, nếu cứ để nó tiếp diễn thì không biết sẽ có bao người bị liên lụy vì cô đây? Nhưng cô phải làm sao?

Tìm tới Vương Kiến Hạo và cầu xin anh 'độ lượng thứ tha'?

Làm như thế chẳng phải tất cả mệnh mẽ của cô sẽ bị anh nhấn chìm hay sao? Phải, sẽ mất hết.

Đường Tử Hân cười nhẹ, cô nhắm mắt lại dưỡng thần. Từ khi nào mà cô lại bị rơi vào bế tắc như vậy?

Cô lao đảo đứng dậy, đi về phía cửa phòng bệnh, trước khi cô mở cửa thì nói cho Đường Tâm một câu: "Chị, em muốn trở về kí túc xá, ngày mai là ngày thi rồi"

"Được, một mình chị ở đây là đủ. Ngày mai em thi cho tốt"

"Vâng"

Đường Tử Hân nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, sau đó bắt xe chạy thẳng đến Say Tinh.

Cô lên đến tận gian thứ ba nhưng không tìm thấy anh, anh hôm nay đặc biệt không đến.

Cô lại rời khỏi Say Tinh, thần sắc càng lúc càng mệt mỏi. Đường Tử Hân đứng bần thần, nghĩ ngợi miên man, ngoài Say Tinh ra cô không biết tìm anh ở đâu, cô chỉ có một thông tin hữu dụng nhất ngay bây giờ là, Vương Kiến Hạo là tổng giám đốc của Nghiêm Châu.

Chỉ còn mỗi nơi đây là cô có cơ hội gặp anh, nghĩ vậy Đường Tử Hân gọi taxi chạy ngay đến.

Đứng trước một toà cao ốc cao lớn, đồ sộ, trông như một cây cột khổng lồ chống trời. Khắp nhà toà cao ốc toả ra ánh sáng chói lòa, như một cây đuốc thối sáng giữa đêm ở Bắc Kinh.

Cô chậm rãi bước vào trong đại sảnh, tìm đến nhân viên phụ trách gần đây.

"Xin cho hỏi, tôi muốn gặp Vương thiếu, tôi là Đường Tử Hân"

"Cô Đường có hẹn trước không ạ?"

"Tôi không hẹn trước, nhưng phiền cô chỉ cần gọi cho Vương thiếu một cuộc, nói tôi đang muốn gặp"

Cô gái phụ trách ở đại sảnh liền nhấc điện thoại lên: "Vâng, có cô Đường muốn gặp tổng giám đốc, có cho không ạ?"

"..."

Cô gái ấy dập máy, sau đó nở một nụ cười nhẹ nhàng: "Mời cô đi hướng này"

Đường Tử Hân liền đi theo, rất nhanh thang máy riêng tư đưa cô đến tầng cao nhất. Ở tầng này rất rộng lớn nhưng chỉ có duy nhất một căn phòng, chỉ cần nhìn cô cũng biết là phòng dành cho ai.

Thấy cô thư kí tiến đến trước, mặt lạnh hỏi: "Cô là cô Đường?"

"Vâng" Thư kí liền đưa cô vào một căn phòng. Trong phòng thực sự rất tối, chỉ lấp loáng ánh sáng của đèn của những toà nhà khác chiếu vào. Đường Tử Hân nhìn bao quát nhưng lại không thấy bóng người đâu. Đúng là phòng cho Tổng giám đốc, đầy đủ mọi tiện nghi, lại rộng còn hơn nhà cô.

"Cạch" cánh cửa phòng nhẹ đóng lại. Đường Tử Hân tiến lên vài bước nhưng vẫn chỉ là một không gian yên ắng bao trùm, không một tiếng động.

"Cuối cùng cũng chịu đến rồi cơ đấy" Giọng người đàn trầm trầm ổn định vang lên.

Cô bỗng giật mình, đôi mắt hướng về phía thân ảnh to lớn đang bước vào từ ban công.

"Anh đánh một đòn cũng đau đấy, rốt cuộc là mất bao nhiêu chi phí đây?"

"Cô đến đây cũng chỉ muốn biết về chi phí?" Vương Kiến Hạo tiến gần đến bàn trà tiếp khách, anh thư thái ngồi xuống.

"Anh đừng vô lý như vậy được không? Anh hại tôi chỉ vì một chút chuyện con con ăy?" Trong lòng Đường Tử Hân bùng bùng lên lửa giận, ánh mắt đánh thép kiên định hướng về phía Vương Kiến Hạo.

Trong ánh sáng mờ, anh ta cười lên một nụ cười gai góc, lạnh lẽo nhưng xảo quyết: "Phải, tôi cứ vô lý như vậy đấy, cô ý kiến gì?"

Đường Tử Hân cơ hồ im lặng, cô vô thức bị anh làm cho á khẩu.

“Mục đích của cô là gì? Đến đây để xin tôi tha thứ?” Vương Kiến Hạo hỏi rất cộc nhủ, ánh mắt phượng hoàng của anh loé lên một thứ ánh sáng, dưới ánh sáng mập mờ, mái tóc xám tro của anh cứ thế toả ra mị hoặc không ngừng câu dẫn.

Anh gõ tay xuống mặt bàn, ý tứ muốn cô lại gần. Đường Tử Hân nắm chặt tay lại, mồ hôi trong lòng bàn tay tuôn ra. Cô theo lời anh, tiến lại gần rồi ngồi xuống ghế sofa.

Vương Kiến Hạo nhủ mày:“Tôi muốn cô ngồi lên bàn, không phải ghế”

Cô nghe vậy liền thấy khó hiểu. Anh ta mỗi khi tiếp khách đều bắt khách ngồi lên bàn? Vậy mua ghế làm gì?

Đường Tử Hân không dịch chuyển, cô ngồi đối anh, bây giờ còn có thể nhìn thấy ánh mắt anh đang chờ đợi cô. Cô không muốn chọc đến người đàn ông này, cũng không muốn anh ra tay tàn ác với mình. Đường Tử Hân lưỡng lự nhưng rồi cũng đứng dậy, vòng qua sau đó ngồi xuống mặt bàn.

Đôi mắt Đường Tử Hân đối mắt với Vương Kiến Hạo, mọi đường nét góc cạnh trên gương mặt anh cô đều nhìn thấy rõ ràng. Cô tự hỏi rằng, người đàn ông đẹp trai thế này sao lại tàn nhẫn như vậy? Sau đó mỗi hình ảnh của Đường Sâm nằm trên giường bệnh bỗng chốc khiến cho sự phẫn hận trong lòng cô trở dậy.

Vương Kiến Hạo ngồi cao bằng cô, ánh mắt của anh không biết từ lúc nào mà dăng đầy dục vọng mãnh liệt. Anh nhướn người về trước, khuôn mặt sắc sảo của anh gần cô đến nỗi cô có thể nghe rõ tiếng hít thở đều đều.

Người đàn ông đột nhiên ngả người về sau, lưng dựa vào ghế, anh lại một lần nữa cách xa cô, cô cũng không còn nghe thấy tiếng hít thở nữa. Ánh mắt Vương Kiến Hạo nhìn cô đầy khoái cảm, còn cô lại nhìn anh cương ngạnh. Hai con người hai cảm nhận như hai thế giới khác nhau, có thể đối diện nhau như trời và đất nhưng tâm khảm mãi mãi chẳng thể dung hoà.

Vương Kiến Hạo bỗng cười lên, đem tay khoanh lại trước ngực:“Cô gái à, không sợ rằng tôi sẽ hết hứng thú với cô sao?”

“Tại sao tôi phải sợ, Vương thiếu chơi chán rồi bỏ, đó cũng là một vòng tuần hoàn thuộc quy luật tự nhiên” Đường Tử Hân đối đáp với anh không chút sợ hãi, ngược lại còn cứng rắn hơn.

Anh bỗng cười nhiều hơn, nhưng nụ cười lại không hề mang một hàm ý gì tốt lành:“Vậy tôi nói tôi hết hứng thú với cô rồi. Cút khỏi đây cô làm được không?”

Cư nhiên Đường Tử Hân làm không được. Nếu cô đứng dậy rời khỏi đây, về sau anh sẽ tạo ra bao nhiêu phong ba bão táp giáng xuống cuộc sống của cô?

Cô im lặng, nhìn anh, đáy mắt sâu của anh, rốt cuộc là nhìn không thấu.

Vương Kiến Hạo bỗng đứng dậy, không nhìn cô lấy một cái, anh tiến đến bàn làm việc, sau đó đem ngăn kéo mở ra, lấy ra một cái thẻ tín dụng, anh hờ hững ném xuống đất.

“Cầm lấy rồi cút đi. Cũng đừng bao giờ để tôi phải thấy cô”

Câu nói của anh như con dao đâm sâu vào lòng tự trọng của cô, đâm rất sâu, e là không thể lành lại.

Đường Tử Hân rời khỏi bàn trà, tiến lại gần chiếc thẻ đang rớt trên mặt đất, cô không thương tiếc đem chân giẫm lên:“Tôi không cần tiền của anh”

Đôi mắt Vương Kiến Hạo dần trở nên ác độc, anh cười nhẹ rồi ngồi xuống ghế. Một lần nữa anh lấy ra thêm hai cái thẻ, ném mạnh vào mặt cô. Đường Tử Hân bị anh ném đến đổ mặt, cái thẻ nào đấy đã cứa lên cằm cô một đường nhỏ.

Cô cảm thấy bản thân cô đang bị sỉ nhục.

“Chê ít? Cô là người phụ nữ đầu tiên chê tiền tôi ít đấy” Nãy giờ hưng phấn của anh gần như lên đến đỉnh điểm, nhưng lại nhẫn nhịn không muốn bộc phát.

Đường Tử Hân tức giận đến nỗi khí huyết gần như phun trào. Cô hận không thể một phát mà giáng xuống mặt anh vài cái bạt tai.

“Tôi không cần thứ tiền này của anh!”

“Không cần? Đã có ý muốn đuổi đi mà còn không đi? Chẳng phải cô thanh cao lắm sao? Ở đây làm gì chi bằng hãy tìm thằng đàn ông khác mà bao nuôi”

Vương Kiến Hạo cười rất ngạo nghễ. Anh đứng dậy, lạnh lùng bước ngang qua cô định rời đi.

Anh cư nhiên muốn làm như thế để cô nhận ra rằng anh không phải người tầm thường để cô đùa bỡn, cũng không phải là ai mà cô có thể xem thường như vậy. Còn nếu muốn đối phó với anh, được, anh nhất định sẽ làm cho cô sống không bằng chết.

Vương Kiến Hạo cũng biết dồn cô vào đường cùng, cô cũng sẽ căm phẫn anh, nhưng hận thì cứ hận đi, dồn hổ vào đường cùng hổ sẽ cắn lại, nhưng con

hổ như cô thì có đánh chết cũng không tạo phản.

Anh bước đi rất chậm và thư thái, anh biết bây giờ sự lựa chọn của Đường Từ Hân chỉ có một.

“Đợi đã” là tiếng gọi của cô muốn anh dừng lại. Vương Kiến Hạo vẫn chưa quay đầu lại, nên Đường Từ Hân không thể nhìn thấy nụ cười gian tà trên khoé miệng anh. Cô loạt xoạt, và cái tiếng ấy cũng truyền vào tai người đàn ông kia. Đường Từ Hân không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ biết rằng lựa chọn này của cô chính là đem lòng tự trọng của mình giẫm nát đi, vỡ vụn.

Vương Kiến Hạo quay đầu lại, đập vào mắt anh là hình ảnh thấp hèn nhất của cô.

Đường Từ Hân thanh cao mà anh đang hết sức thu phục đây sao? Bây giờ lại có thể thoát ý trước mặt anh? Anh đã nghĩ cô sẽ không chọn lựa cách này.

Trên người Đường Từ Hân bây giờ chỉ còn một chiếc áo sơ mi trắng dài qua hông, che đi cánh xuân bên trong, anh chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể thấy viền quần lót màu đen của cô. Trên sàn nhà, áo khoác cùng quần jean bị cô cởi bỏ rớt dưới sàn.

Cô nâng mắt lên căm phẫn nhìn anh, hết sức mà hét lên: “Không phải anh hết hứng thú với tôi sao? Được, nếu tôi làm anh hứng thú lại với tôi, anh sẽ sẽ dừng tay chứ?”

Vương Kiến Hạo cười, lại cái giọng điệu mỉa mai ấy, cái nụ cười mà cô có khi chết cũng khó thể quên được.

Anh tiến lại gần cô, một phát đem cô bẻ ngược trên vai. Bây giờ anh không thể làm ngơ được, dục vọng như thể sắp trào ra khỏi đôi đồng tử của anh. Anh phải nhìn ư? Mẹ nó, anh nhìn không được!

Vương Kiến Hạo vỗ vào hông cô, giọng vô cùng phóng khoáng: “Cô bé ngoan, được lắm, rất tốt, đúng ý của tôi!”

Anh nhanh chóng đem cô đặt lên bàn làm việc, vùng da ở hông cô tiếp xúc với mặt bàn mà chột run lên vì lạnh.

Vương Kiến Hạo áp đảo đôi môi cô, chiếm hữu đến mạnh mẽ. Anh hôn cô hung hăng, cánh môi cô nhanh chóng đỏ ửng lên vì sự cắn mút của anh. Đường Từ Hân để ý rất nhiều lần, chiếc lưỡi của anh không khi nào là không tiến vào khoang miệng cô mà ra sức quấy đảo.

Bị anh khống chế quá mạnh mẽ, hai bàn tay của Đường Từ Hân vô thức nắm ghì lấy mép bàn, nắm chặt đến nỗi gân xanh cứ thế mà nổi lên trên khắp mu bàn tay của cô.

Hung phấn trong người Vương Kiến Hạo không ngừng gia tăng, anh hôn cô như thể đem môi cô cắn đứt đi, hôn cô cho đến khi cô không còn hơi thì mới chịu buông tha. Anh nhìn cô, từng hơi thở dồn dập của anh cứ thế mà phả vào mặt Đường Từ Hân. Anh bỗng đùa cười tà: “Tôi vẫn luôn thích thân thể của cô. Biết vì sao không? Vì cô là người phụ nữ đầu tiên khiến tôi không thể kìm nén khi động vào!”

Anh vừa nói vừa luồn tay vào áo cô, hung hăng giật phẳng áo của cô ra, từng chiếc cúc áo rơi xuống nền đất kêu lạch cạch.

Đường Từ Hân có đôi chút thất thần, nhưng vẫn là không sợ đến nỗi run lẩy bẩy. Cô bình tĩnh nhắm chặt hai mắt lại, để mặc cho bàn tay của người đàn ông quấy đảo khắp cơ thể mình.

Sau khi chiếc áo sơ mi bị rũ bỏ, ngay lập tức cái lạnh lạnh của điều hoà phả từng hơi vào làn da non mịn của Đường Từ Hân, khiến khắp người cô run nhẹ lên. Vương Kiến Hạo ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, ấn cô sát vào người mình, sau đó anh cúi người mãnh liệt để lại từng cái hôn nóng rát trên cẳng cổ và xương quai xanh của cô. Vương Kiến Hạo vòng tay ra sau lưng Đường Từ Hân, ngón tay nhanh chóng gỡ áo lót cô xuống. Cánh xuân của người con gái dưới thân dần hiện ra trước mắt anh. Người đàn ông bỏ nhào đến như con sói hoang, anh reo rất từng nụ hôn lên bầu ngực trắng nõn nà của cô đang phô bày trước mặt.

Khoái cảm cùng hưng phấn trong người Vương Kiến Hạo trào dâng, như đã rơi vào vực sâu say mê, anh luồn tay ra sau xoa lấy tấm lưng mảnh mai của cô. Sự va chạm mãnh liệt của anh như đang khiêu khích nơi cuồng dã trong Đường Từ Hân trỗi dậy, nhưng cô không phản ứng theo dục vọng thỏa mãn của anh, cô chỉ ngồi im như một bức tượng, lâu lâu mới khẽ rên lên vài tiếng.

Cảm xúc trong cô bộc phát, nhưng cô lại không rõ đó là loại cảm biến gì, là khoái cảm cực lạc hay si nhục cực đại?

Đường Từ Hân mơ hồ mở mắt, chỉ thấy hông lưng mái tóc xám tro của người đàn ông ở trước mặt, cô bỗng nhiên không biết tại sao mình lại bật khóc, nhưng cô lại tự hỏi bản thân mình rằng cô tự làm tự chịu, cứ sao phải khóc? Chẳng phải thứ cô cần nhất lúc này là kiên cường hay sao?

Nhưng rốt cuộc những kiên cường ấy đâu mất rồi? Có hay chẳng đã bị người đàn ông mãnh thú này giẫm nát?

Giọt nước mắt lạnh lạnh của Đường Từ Hân vô tình rơi xuống khoé môi Vương Kiến Hạo. Anh bỗng buông cô ra, khẽ nhìn vào mắt cô, ánh mắt anh như lang như sói. Giọt nước mắt của cô vừa rơi anh đã kịp ném trọn, thực sự rất mặn, mặn đến xót xa.

Đường Từ Hân mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Vương Kiến Hạo to lớn che đi ánh sáng của trăng ngoài ban công. Dù trong phòng có mịt mờ hơn nữa, cô vẫn có thể nhìn ra được sắc mặt tái mét của anh. Vương Kiến Hạo không hề biết thương hoa tiếc ngọc, anh đè chặt cô nằm xuống mặt bàn lạnh lẽo. Cô cũng không còn sức kháng cự nên cũng đành nhắm mắt buông xuôi.

Bỗng bàn tay người đàn ông bóp chặt lấy cổ cô, Vương Kiến Hạo găm vào mặt cô từng chữ: “Nhìn tôi! Mở mắt ra!”

Đường Tử Hân ngoan ngoãn nghe lời, đôi mắt thâm trầm của cô từ từ mở to, khoé mi còn vương lại chút nước mắt bi thương.

Vương Kiến Hạo bỗng giựt phăng quần lót của cô ra, cô có chút hoảng hốt rồi thôi, anh cũng đâu phải lần đầu tiên thấy cô trong bộ dạng như thế này.

Đường Tử Hân bỗng nhận được sự khác thường sâu trong đáy mắt anh, tại sao ánh mắt anh lại có vương vấn nỗi bi thương như vậy? Cũng là một ánh mắt lạnh khốc nhưng lại pha vào chút đau lòng khó tả.

Vương Kiến Hạo tự hỏi nào mà đã thoát y quần áo, anh mạnh mẽ tách chân cô ra, dứt khoát tiến vào trong cơ thể đang mềm oặt của Đường Tử Hân.

“Nuốt nước mắt vào cho tôi! Tôi cảm cô, về sau không được khóc trước mắt tôi!”

Đáy mắt Đường Tử Hân hàm chứa ý cười, anh thật kì quặc, đến cả khóc cũng muốn quần cô ư? Buồn cười quá thể!

Từng cú thúc mãnh liệt của Vương Kiến Hạo ra vào trong cơ thể cô, Đường Tử Hân đau đớn như vò xé, sao anh lại tức giận như vậy? Chỉ rơi một giọt nước mắt mà anh cũng có thể tức giận như vậy được ư? Còn có người bá đạo như anh nữa sao?! Trong không gian mờ ảo của gian phòng, hai người một nam một nữ ân ái triền miên. Vương Kiến Hạo giãy vò cô mà chính anh cũng không cảm thấy mệt, còn Đường Tử Hân kiệt sức, cô khẽ nhắm mắt lại, sau đó thì im lìm.

Vương Kiến Hạo thoát ly khỏi cơ thể cô. Anh lơ đãng nhìn người con gái dưới thân, đã lịm đi từ hồi nào. Anh nhìn cô đến bản thân nhưng lại giã hoà một chút đau lòng. Sau đó anh ôm cô vào lòng, anh thực sự đã giãy vò cô quá đáng rồi.

Anh bế cô lên, Đường Tử Hân chỉ kêu lên một chút nhẹ nhàng như cún con rồi lại im lìm ngủ tiếp. Anh lấy đồ điều khiển mở ra một gian phòng khác từ sau bức tường kia. Bên trong là phòng ngủ, còn có cả ban công mập mờ từ xa trong bóng tối.

Vương Kiến Hạo ôm cô bước vào phòng tắm, sau đó xả nước ra đầy bồn, anh ôm cô cùng bước vào bồn tắm. Đường Tử Hân thấy có gì đó không ổn thì liền mở mắt, cô có đôi chút giật mình khi nhìn thấy một không gian hoàn toàn mới lạ, cô khẽ cựa quậy thì nghe được lời trấn tĩnh của người đàn ông đang ôm cô trong tay: “Ngủ thêm đi, tôi tắm cho em”

Đường Tử Hân tự nghĩ mơ hồ, anh đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy thân thể cô. Bây giờ cô thực sự rất mệt, cái gì cũng muốn buông xuôi. Nghĩ thế, cô liền nhắm mắt lại, thiếp đi.

Vương Kiến Hạo tắm cho cô xong thì mang cô ra ngoài, đem chăn trên giường bọc kín người cô lại. Anh chỉ kịp mặc cho mình một cái áo ngủ màu xám thì liền bế cô lên. Anh bế cô mà như bế em bé vậy, thực sự rất nhẹ. Vương Kiến Hạo mang cô ra ban công. Anh thở dài, trong lòng bỗng dưng nặng trĩu.

Con gió lạnh lạnh thổi vào mái tóc xám tro còn ướt nước của Vương Kiến Hạo, gió cũng thổi xuống mái tóc của người con gái dưới thân anh. Đường Tử Hân bị gió thổi đến mặt tự giác đỏ bừng, cô khẽ nhúu lại chân mày. Vương Kiến Hạo trở nên mơ hồ, đáy mắt anh hiện lên những cảm xúc thập phần khó có thể nhìn ra.

Cả một bầu trời bao la của Bắc Kinh chìm trong biển tối, đen kịt lấy một màu, chỉ còn những ánh sáng mập mờ phát sáng như những đồ trang sức đang toả ra bên trong những toà nhà cao ốc.

Anh đang mong một cơn mưa sẽ xuất hiện ngay lúc này, nhưng trên bầu trời Trăng rất sáng còn có cả mấy vì sao đang lấp lánh, mưa cũng sẽ không dễ mà đến được.

Vương Kiến Hạo chưa từng nói với ai biết một điều, anh rất thích mưa, anh mong người anh yêu cũng giống anh yêu mưa, vì mưa mà thả hồn trạng vào.

Đường Tử Hân cảm thấy rất lạnh, theo bản năng cô vô thức rúc vào trong lòng người đàn ông. Vương Kiến Hạo nhìn xuống, đáy mắt lạnh lẽo. Nhưng anh lại cười, nụ cười cũng giống đôi mắt mà rất lạnh, giương lên cái tự giễu chông chênh.

Cái lạnh của bầu trời ướp hương vào đôi nam nữ. Mỗi người một vai thế, một tâm trạng, như lửa và nước, đất và trời, mãi mãi không thể dung hoà.

Cô bị anh si nhục dưới thân anh.

Anh lại cường thế, ra sức cưỡng ép cô.

Hận có thể hận.

Phẫn có thể phẫn.

Nhưng trề ngu trong lòng nhau là sự thật không thể thay đổi.

Đường Tử Hân nặng nề mở mí mắt, trong tầm nhìn của cô bây giờ là một gian phòng vô cùng lạ lẫm. Cô bất giác đưa mắt đảo quanh, cô mới phát hiện Vương Kiến Hạo đã rời đi từ sớm. Cô nâng mình ngồi dậy, bỗng khắp người truyền đi cơn đau ê ẩm, ai bảo anh muốn cô trên bàn cơ chứ!?

Cô chấp chững bước xuống giường, liền đi nhanh vào phòng tắm thanh tẩy cơ thể. Cô có đôi chút ngạc nhiên, trong phòng tắm đã có ai đó chuẩn bị cho

cô một bộ đồ còn rất mới, còn chưa gỡ mác, số đo thì không sai đi đâu được, chắc chắn là Vương Kiến Hạo chuẩn bị cho cô.

Tắm xong Đường Tử Hân đi tìm nước uống ngay thuốc tránh thai lúc nào cũng mang bên mình.

Rất nhanh sau đó, Đường Tử Hân rời khỏi Nghiêm Châu. Mấy cô nhân viên nhìn cô đi ra từ phòng Tổng giám đốc, mà trở nên dị nghị với cô.

Rốt cuộc Vương thiếu cao cao tại thượng có bao nhiêu người phụ nữ? Và thời gian cô ta bên anh là bao lâu? Hai ngày? Ba ngày? Nhưng chắc chắn không ai quá nổi một tuần!

----- HẾT CHƯƠNG 6 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trở về Thượng Hải

-----Chương 7: Trở về Thượng Hải-----

Đường Tử Hân biết Đường Sâm chắc chắn bây giờ đã tỉnh, trước mắt không nên quay trở về bệnh viện.

Cô gấp rút trở về Bạch Tích, giờ thi bây giờ mới bắt đầu. Đường Tử Hân cấp bách xin giám thị, cứ nghĩ rằng họ không cho phép, thật chẳng ngờ họ cho cô vào phòng thi thật. Cô nhẹ nhõm hết cả mình, đứng như giao hiệp của cô và anh, Vương Kiến Hạo tự mình thay đổi mọi thứ của cô, bây giờ anh lại tự tay sắp xếp mọi thứ lại như cũ.

Thời gian rất mau trôi qua, giờ thi kết thúc. Ra khỏi phòng thi Đường Tử Hân đưa mắt nhìn mọi phía, thấy Giản An Nhiễm, cô chạy lại bá vai cô nàng rồi hớn hơ vui mừng: “Này thi được không? Bài thi năm nay thật dễ nha!”

Giản An Nhiễm giật mình quay lại, cô ta sững sờ khi thấy Đường Tử Hân, chẳng phải cô ấy vừa mới bị tước quyền thi ngay hôm qua thôi sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

“Áy, sao cậu lại ở đây? Hôm qua cậu vừa...”

“Có người giúp đỡ đấy, mà cũng thật may mắn nha, vừa mới đến là bắt đầu thi luôn, không trễ phút giây nào”

Giản An Nhiễm liền nghĩ ngay đến người giúp Đường Tử Hân, nếu không phải là Dương Trạch thì cũng là ngài Vương thiếu quyền thế kia. Cô bạn này của cô thật tốt số, được đến hai người đàn ông chống lưng, cứ như là sử dụng 'quy tắc ngầm' vậy.

Giản An Nhiễm cười không mấy tự nhiên: “Số cậu thật đỏ nha! À, mà bác trai sao rồi?”

Sắc mặt Đường Tử Hân có thoáng nét buồn bã, ánh mắt trầm xuống rõ rệt: “Ông ấy tỉnh lại rồi. Bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi điều đặn, về sau khi đến tuổi già sẽ không trở nên nghiêm trọng”

“Nhưng sao lại xảy ra tai nạn vậy?”

Hai cô gái bước chậm chậm về kí túc xá, gió thu bên ngoài thổi vào lạnh lẽo.

“Ông ấy bị xe đụng phải, cảnh sát giám định là do say rượu”

“Đấy, lại do say xin, ông ấy thật không thể bỏ được sao? Sẽ có ngày vì rượu mà rước họa vào thân”

Đường Tử Hân còi giấy sau đó liền nói: “Ai cũng đã khuyên hết rồi, nhưng ông ấy không thể bỏ, cũng đành phải chịu thôi”

Giản An Nhiễm liền lấy đồ đi tắm, sau đó cũng rời đi làm thêm.

Đường Tử Hân vì mệt mỏi nên cũng ngủ một chút, nhưng cô nhắm mắt thế nào cũng không thể ngủ được. Cô bắt giấc mơ hồ nhớ về khuôn mặt tức giận của Vương Kiến Hạo đêm qua, thấp thoáng trong trí nhớ cô còn vương lại hình ảnh đôi mắt anh hiện lên đau lòng trong một khoảng khắc rất nhanh đi qua. Đường Tử Hân thấy vô cùng khó hiểu, không có mang hương vị dục vọng, không có âm khí tình dục, chỉ là lấp ló trong ấy dấu ấn bị thương.

Ánh mắt đầy của anh rốt cuộc là vì đâu mà trở nên như thế?

Anh cấm cô không được khóc, có hay không khi nào đấy anh cũng sẽ cấm luôn cô không được nở một nụ cười nào nữa? * _ * _ * _ * _ * _ * _ *

Từ biệt thự Trần Thuý đi ra là một chiếc McLaren P1 màu xanh nước biển. Chiếc siêu xe nhanh chóng lao vù vù trên đường cao tốc, người đi đường

bồng chốc choáng ngợp bởi tốc độ và thiết kế của nó, hùng mạnh và sang trọng, không khác gì một con thú dữ tối cao.

Người đàn ông cao quý ngồi trên xe, mái tóc xám tro lấp lánh qua cửa kính. Anh phải gọi là hoàn mỹ tuyệt trần, những đường nét trên khuôn mặt như tác phẩm điêu khắc thể giới tạo nên.

Chiếc siêu xe nhanh chóng đến sân bay. Cửa mở ra, đôi chân thon dài của người đàn ông bước xuống trước. Ngay sau đó là những tên vệ sĩ mặc vest đen đi theo đó.

“Vương thiếu, máy bay tư nhân đã được chuẩn bị. Mời ngài đi hướng này”

Vương Kiến Hạo được đám người vệ sĩ hộ tống đưa vào sân bay, rất nhanh sau đó thì đã ra đến đường bay. Đúng là có một chiếc máy bay tư nhân đã chờ anh ở đây. Từng bước của người đàn ông tuấn kiệt và vững vàng, làn gió thu lạnh lạnh thổi vào mái tóc xám tro của anh, làm chúng bị rối, hất ngược về đằng sau. Bộ quần áo Armani hàng hiệu của anh cũng vì thế mà trở nên xộc xệch, nhưng không vì cơn gió đó mà làm lu mờ đi vẻ đẹp trời ban của người đàn ông, ngược lại chỉ làm cho anh thêm nổi bật giữa đường bay rộng lớn.

Máy bay ổn định, sau đó thì cũng nhanh chóng cất cánh, thẳng tiến bay lên bầu trời xanh mướt của Bắc Kinh.

Sau hai tiếng bay không mấy gì được gọi là rong rã, Vương Kiến Hạo không chút mệt mỏi, ngược lại anh còn có đôi chút hứng khởi. Máy bay chuẩn bị hạ cánh, đáp xuống đường bay nhẹ tênh.

“Vương thiếu, đã đến nơi. Thượng Hải, 14:30”

Vương Kiến Hạo ra khỏi máy bay, đôi mắt phượng hoàng của anh đã được che đi bằng một cái kính râm màu đen sang trọng. Anh tuấn kiệt sải bước đi, cách đó xa xa có một chiếc BMW đã đứng đợi từ lâu. Anh lên xe, sau đó rời đi trong chốc lát.

Trong một căn biệt thự cổ kính, đồ sộ nằm ở ngoại ô Thượng Hải, có một người phụ nữ đã có tuổi, nhưng thần thái cùng vóc dáng thì lại như người mới qua ngưỡng ba mươi lăm. Bà ngồi trầm ngâm trong sân vườn, bên trên là một cái ô rộng toả mát.

Bà thực sự rất trẻ, mặc trên mình một bộ sườn xám màu đỏ rượu thì lại càng tôn lên nét quý phái và thần sắc thì khó ai có thể sánh bằng.

Từ ngoài cổng lớn của biệt thự Nguyệt Tích, dần xuất hiện một chiếc BMW, chiếc xe ấy mau chóng lọt vào tầm mắt của bà, bà đứng dậy vui mừng gọi vang: “Di Lý! Di Lý! Mau mau, mở cửa”

Từ trong biệt thự Di Lý cấp bách chạy ra, nhưng trên miệng lại nở ra nụ cười phấn khởi. Cánh cổng lớn dần dần được mở ra. Chiếc xe nhanh chóng chạy vào sân vườn, Vương Kiến Hạo từ trong xe bước xuống, sau đó mới cho tài xế chạy vào gara.

Trong ánh nắng chiều gay gắt, tướng mạo của người đàn ông hiện lên rõ mồn một. Cách đó không xa, Di Lý nắm chặt lấy tay người phụ nữ kia, kêu lên cuồng quít: “Vương phu nhân, người nhìn xem, cậu chủ đã trở về!” Vương Kiến Hạo tiến nhanh đến hai người phụ nữ kia, anh bỏ ra chiếc kính râm, trong sâu đôi mắt phượng hoàng là một tình cảm ôn nhu thâm thúy. Anh nhẹ nhàng tay ôm bà và lòng, tiếng nói bật ra vô cùng nhu hoà: “Mẹ, con đã về”

Vương phu nhân xúc động, bà không nói gì cả, chỉ khẽ khóc nhỏ vào vòm ngực rắn rỏi của đứa con trai bảo bối. Bà chính là mẹ ruột của anh - Tống Nhuận.

Vương Kiến Hạo lau nước mắt cho bà rồi dìu bà cùng vào nhà. Tống Nhuận đến tận bây giờ vẫn không ngừng rơi nước mắt, bốn năm rồi, đã bốn năm chưa từng gặp con trai. Và đến ngay cả Vương Kiến Hạo cũng bùng phát cảm xúc, trong suốt ba năm ấy, anh ở một mình, tự mình lăn lộn trong giới thượng lưu để xây dựng cơ nghiệp, anh không thể mang bà theo cũng là có lý do riêng của mình.

Tống Nhuận nắm lấy bàn tay to lớn của Vương Kiến Hạo, bà nghẹn lời: “Đứa con hư hỏng, bây giờ mới trở lại, mẹ cứ nghĩ con đã quên mẹ rồi”

Đó là lời trách móc mà anh thấy trân quý nhất, bởi vì nó được phát ra từ miệng người mà anh yêu thương nhất.

“Mẹ, thực xin lỗi”

Bà lau sạch đi nước mắt, kìm khóc hoàn toàn bị kìm nén: “Hôm nay là ngày giỗ của ba con, con trở về là được”

Vương Kiến Hạo bỗng thấy trong tim quặn đau lên từng hồi, người cha mà anh kính trọng đã qua đời, anh chỉ kịp nói với anh vài lời rồi cũng nhắm mắt buông xuôi. Chỉ cần nhớ lại mang máng cái ngày ấy, anh cũng có thể khó chịu đến tận mấy ngày sau.

Di Lý mang bày biện đủ mọi đồ ăn lên bàn, tất cả đều là món Vương Kiến Hạo thích ăn, di biết được cũng là nhờ theo Vương gia mấy chục năm nay.

Hai mẹ con nhanh chóng ngồi vào bàn ăn, Tống Nhuận nâng đũa gấp bao nhiêu là thức ăn bỏ vào bát của Vương Kiến Hạo, như sợ anh đang rất đói: “Nào, ăn nhiều một chút, tất cả đều món con thích”

Anh nâng đũa, ăn cũng cực kì hăng hái. Vương Kiến Hạo có thể nhìn ra, bên trong đôi mắt sáng ngời của bà là tất cả những nhớ thương triu mến.

“Mẹ, suốt bốn năm qua mẹ sống như thế nào?”

“Rất tốt, cực kì tốt, chỉ có điều là hơi cô đơn, nhưng có Di Lý ở đây nên mẹ cũng thấy vui”

“Tiền con gửi hàng tháng có đủ để mẹ tiêu sài không?” Vương Kiến Hạo ở Bắc Kinh vẫn luôn nhức nhối về điều này, anh chỉ muốn bà dùng tiền anh đưa lên trung tâm Thượng Hải mà dạo chơi, anh vẫn luôn không muốn bà cô đơn.

“Sao lại không đủ? Tiền con gửi cho mẹ tiêu xài là cho mấy tháng chứ chẳng phải một tháng”

Vương Kiến Hạo rũ mắt, anh đưa đũa gấp cho bà một miếng cá lớn rồi nói:“Hay mẹ rời Thượng Hải trở về Bắc Kinh với con?”

Bà cười hiền từ, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của người con trai:“Mẹ không muốn trở về Bắc Kinh, ở Thượng Hải rất tốt, mẹ không muốn chuyển đi”

“Vậy suốt bốn năm qua con sống có tốt không?”

Vương Kiến Hạo gật đầu:“Vâng, vẫn luôn tốt”Được, như vậy mẹ cũng an tâm rồi”

Bà hỏi anh sống có tốt không, anh trả lời là tốt thì chính là anh đang nói dối bà. Suốt bốn năm qua tưởng chừng ngắn nhưng lại dài như một thế kỉ. Trong khoảng thời gian ấy, anh đã phải khổ sở biết bao, giẫm đạp lên bao nhiêu người để bước lên, phải dùng biết bao quy tắc trong giới hắc bang để có được cơ ngơi như ngày hôm nay, anh vẫn luôn nói rằng, ông trời sẽ không bao giờ phụ lòng anh.

Tổng Nhuận định mở miệng hỏi, nhưng bà nhớ đến chuyện gì đó thì liền ngậm miệng, im bật, nếu nói ra bây giờ Vương Kiến Hạo không biết sẽ mất hứng đến nhường nào.

* * * * *

Đường Tử Hân đánh một giấc thật dài, sau đó liền trở dậy đi mua đồ ăn tối, để chút nữa Giản An Nhiễm đi làm trở về còn có đồ để ăn.

Vừa bước ra khỏi trường, bỗng nhiên hai chiếc Audi màu đen cản trước mặt cô, linh cảm mách bảo cô rằng có điều gì đó sắp xảy đến.

Rồi sau đó, từ trên xe hai người đàn ông đi xuống, đeo kính râm với mặc vest trông rất giống với vệ sĩ. Hai người đi đến trước mặt Đường Tử Hân, cất giọng cung kính:“Cô Đường, mời lên xe”

Cô giật thót mình, sau đó định co chân bỏ chạy thì hai tên đàn ông kia hung hăng kéo lại:“Mấy người buông ra, muốn làm gì? Tôi sẽ báo cảnh sát”

Đường Tử Hân vùng vẫy giãy giụa, la hét đến khản cổ nhưng chẳng có ai đến giải vây cho cô. Hai tên ông ấy cũng chẳng còn kiên nhẫn nữa, lập tức dùng sức mạnh đem cô nhét vào bên trong xe. Đường Tử Hân bị đưa vào trong xe, nhưng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, cô đập cửa liên hồi, la hét như một người điên.

“Thả tôi xuống! Các người là ai? Bà mà được thả ra sẽ liền tố cáo các người!”

Đường Tử Hân muốn lấy điện thoại cho cảnh sát thì mới phát hiện giỏ xách của cô đã bị tên kia giữ mất, cô tức giận không thôi, nhưng cũng có vài phần lo sợ trong đó.. Một lúc sau Đường Tử Hân cũng chịu ngồi yên, mấy tên đàn ông này cứ như robot, hỏi thì nói chứ không hỏi thì im như người câm.

Hai chiếc Audi rất nhanh chóng chạy đến nơi, trước mặt chính là một căn biệt thự đồ sộ. Cách cổng lớn tự động mở ra, hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy vào.

Đường Tử Hân bị choáng ngợp bởi thiết kế bên ngoài của căn biệt thự, cô thực sự phải thốt lên là quá lộng lẫy. Căn biệt thự được bao bọc bởi một màu xám u ám nhưng không hề che lấp đi vẻ cao quý của nó. Cả sân vườn rộng cũng bằng vườn trường của cô rồi cũng nên. Ở giữa là một đài phun nước được thiết kế vô cùng đẹp. Hai hàng cây bạch quả được trồng theo lối đi bộ đầy thơ mộng và xinh đẹp.

Cô tự động ngắm nhìn mà không biết mình đã tự xuống xe từ hồi nào. Bỗng một giọng đàn ông trầm vang lên, kéo tâm hồn bay bổng của cô trở về:“Cô Đường, từ giờ cô sẽ ở đây, Vương thiếu đã sai người chuẩn bị mọi thứ cho cô rồi. Từ giờ đến khi Vương thiếu trở về không được bước ra khỏi Trần Thủy một bước”

Lại là Vương Kiến Hạo, cô tự hỏi anh phải khiến cô tức giận đến bao giờ nữa đây?

“Tôi không muốn ở đây, các người mau cho tôi trở về”Cô Đường tốt nhất là nên nghe lời tôi, Vương thiếu tức giận thì không hay đâu” lời nói vừa dứt, cả hai chiếc Audi cùng nhau rời khỏi Trần Thủy, cách cổng chính ngay lúc đó cũng tự động đóng vào, như đem cô giam ở đây không thể thoát ra.

Đường Tử Hân nhìn chung quanh, ở một nơi kín cổng cao tường như vậy, cô không thể bỏ trốn. Cô ảo não lê bước chân vào biệt thự, cô đẩy cửa chính ra, cửa không hề khóa như đang chờ đợi cô vậy. Một không gian lộng lẫy bắt đầu mở ra trước mắt cô.

Vương Kiến Hạo sống ở một nơi như thế này mà chỉ có một mình anh thôi sao? Ở một mình như vậy có quá lãng phí không?

Khắp cả biệt thự được bao một màu xám như bên ngoài, một màu xám độc quyền. Đường Tử Hân rảo bước xung quanh, hai con mắt không ngừng đưa qua đưa lại, mọi thứ ở đây đều được thiết kế tỉ mỉ và sắc sảo, cho đến cái khăn trải bàn cũng được làm từ một loại vải cao cấp. Cô tìm cho mình một phòng ngủ ở tầng một, phòng này nằm sát bên cạnh bếp, cũng khá tiện nghi. Mọi đồ vật trong này đều rất đầy đủ, đúng thật là cô cũng không cần chuẩn bị bất cứ một thứ gì.

Đường Tử Hân đi đến phòng bếp ngay bên cạnh, mở tủ lạnh thì đồ ăn trong này phải khiến cô hoảng hốt đôi chút, đồ ăn này đủ cho cô ăn đến một tuần

cũng nên. Cô lấy ra một ly sữa tươi cùng ít bánh ngọt ra phòng khách, thư thái bất tỉ vì lên.

Bỗng đập vào mắt cô là hình ảnh của Vương Kiến Hạo, anh nổi tiếng đến nỗi tin tức tài chính khắp các đài đều đăng tin về anh. Đường Từ Hân nhấp một ngụm sữa rồi lắng nghe chăm chú.

“Sau đây là bản tin tài chính của ngày. Tổng giám đốc Vương Kiến Hạo của công ty Nghiêm Châu vừa xác nhận rằng mình đã thu mua thành công Giang Thước chỉ trong một tháng, và một kỉ lục mới của doanh nhân cả Bắc Kinh được sắp đặt. Theo nguồn tin mới nhất, Giang Thước bốn năm trước chính là của Vương gia, bây giờ Vương thiếu thay cha của mình thu mua lại...”

Đường Từ Hân nghe được thì thoáng giật mình, từng câu từng chữ tất cả cô đều nghe rất rõ, không thiếu cũng không dư. Cô cũng không thể ngờ được Vương Kiến Hạo lại liên quan đến Giang Thước, mà Đường Sâm cũng là một cổ đông lớn của công ty đó. Nhưng việc đó chỉ là bốn năm trước, từ khi Giang Thước phá sản, được bán cho chủ mới, ba cô cũng rút khỏi ghế cổ đông, cũng không còn gia nhập vào giới thượng lưu, và ông làm điều đó chưa một ai hiểu ra.

Vậy rốt cuộc Vương Kiến Hạo và Đường Sâm liên quan gì đến nhau đây? Ông đã nợ gì của anh?

Trong lòng Đường Từ Hân nổi lên rất nhiều thứ cảm xúc hỗn độn, tâm trí cô vì manh mối mờ ảo này mà dần bị rối lên.

Bốn năm về trước, sự việc xảy ra như thế nào, cô không một chút hay biết. Cô chỉ sợ nếu không đào lên sớm, mọi chuyện cũng sẽ có ngày chôn vùi mãi mãi.

Đường Từ Hân rút điện thoại trong túi ra, nhấn vào một số, sau đó liền đưa lên tai: “An Nhiễm là tớ”

“...”

“Tớ đang ở Trần Thủy, cậu yên tâm, tớ chỉ ở đây một tháng là trở về, thực sự tớ đang có chuyện gấp”

* * * * * Vương Kiến Hạo cùng Tống Nhuận ăn cơm xong thì chuẩn bị đi ra nghĩa trang. Anh vận lên mình bộ vest đen, tuấn dật và sang trọng vô cùng. Tống Nhuận nhìn thấy liền tấm tắc mà khen: “Đẹp trai quá! Ba con mà thấy được sẽ khen lấy khen để”

Hai mẹ con cùng nhau lên xe rồi tiến đến đến nghĩa trang. Vương Kiến Tùng lúc mất là ở Bắc Kinh nhưng do Vương Kiến Hạo muốn che dấu truyền thông nên đã đưa cả Vương gia đến Thượng Hải, sau đó anh mới một mình quay trở về Bắc Kinh.

Vì đây là ở ngoại ô nên nghĩa trang ở đây cũng hơi hiu quạnh. Nhưng không vì thế là phần mộ của Vương Kiến Tùng trở nên cô độc, cứ ba ngày là Tống Nhuận sẽ đến đây một lần, bà lúc nào cũng tự tay lau thật sạch ngôi mộ của ông, thay hoa dù cho hao vẫn còn rất tươi, còn vì ông mà bà tự tay trồng một cây bạch quả che đi mưa nắng. Và bà cũng cảm nhận được rằng Vương Kiến Tùng chưa từng cô độc, vì luôn có bà ở bên.

Vương Kiến Hạo diu Tống Nhuận xuống xe, theo đó là di Lý. Cả ba người men theo con đường mòn nhỏ tiến đến ngôi mộ khang trang, đó chính là nơi mà ba anh yên nghỉ nhắm mắt. Ánh mắt Vương Kiến Hạo nhìn vào di ảnh của ông rồi sau đó là cây bạch quả đứng đưa trước gió và những bó hoa oải hương vẫn còn tươi mát, xinh đẹp. Trong lòng anh bỗng nổi lên nhiều cảm xúc khó gọi tên, ngày mà ông dựng mộ anh cũng chẳng thể quay về, và cũng trong suốt bốn năm cũng chưa từng gặp lại ông.

Tống Nhuận quỳ trên đất, thay một bó oải hương bằng một đoá thạch thảo xinh đẹp, tươi tắn. Bà nhìn vào di ảnh của Vương Kiến Tùng, sau đó nghẹn ngào cất lời: “Minh xem, hôm nay Hạo trở về thăm chúng ta kìa, thằng bé ở Bắc Kinh sống vô cùng tốt, lại còn rất khỏe mạnh”

Vương Kiến Hạo nhìn vào di ảnh của người cha quá cố, bỗng cảm giác có lỗi trong lòng anh nổi lên, vì sao ư? Vì anh chẳng thể quay về sớm một chút.

Anh theo bà quỳ xuống, đưa tay chạm nhẹ di ảnh, anh thực sự nở không ra một nụ cười, ánh mắt thẳng thẳm theo từng bậc cảm xúc dâng trong lòng: “Ba, con đã về, thực xin lỗi vì con đã về trễ”

Anh diu Tống Nhuận đứng dậy, ánh mắt bi thương nhìn về phần mộ, thâm tâm anh có rất nhiều chuyện muốn kể ra: “Bốn năm qua con sống rất tốt. Trong suốt từng ấy thời gian, con có thể tự lực cánh sinh, tạo nên một cơ ngơi vững chắc. Ba, kể cả ước nguyện của ba trước khi nhắm mắt con cũng có thể thực hiện được, chính là thu mua thành công Giang Thước”

Tống Nhuận đứng bên cạnh có hơi hoảng hồn, bà cũng không thể ngờ rằng trong bốn năm gần gũi thôi, con trai bà lại có thể xây dựng được một thế lực lớn như vậy, thu mua lại Giang Thước một cách dễ dàng, với tuổi đời bây giờ của anh thì cũng thật khó tin.

“Mẹ, bây giờ mẹ mới biết chuyện này, không sao chứ?”

Bà xúc động ôm lấy Vương Kiến Hạo, nước mắt đã trào ra khoé mi. Bà bất chợt nhớ về sự việc của bốn năm trước, trong lòng nổi lên đau đót như có ai vô xé: “Không sao cả, con làm rất tốt”

Vương Kiến Hạo cũng biết chắc rằng ở Bắc Kinh bây giờ cũng đang đăng tin khắp nơi về thân phận thực sự của anh là con trai của Vương Kiến Tùng, cũng biết chắc sự việc anh thu mua Giang Thước cũng chính là thay ông làm lại từ đầu.

Anh có được ngày hôm nay cũng là nhờ vào bốn năm kiên trì, không ngừng cố gắng, và một phần cũng nhờ vào lòng căm thù đã in vào xương tủy của anh. Khi anh trở về Bắc Kinh, anh bắt đầu bằng chính hai bàn tay trắng, kể cả một căn nhà bình thường anh cũng không thể mua nổi. Nhưng ngay bây giờ, anh có được mọi thứ, một tay che trời, hô mưa mưa đến, gọi gió gió về, nếu là một người không chứng kiến được thời gian bi lụy của anh thì chắc

chấn sẽ không tin.

Vương Kiến Hạo cùng Tống Nhuận và đi Lý đứng lặng trước ngôi mộ một hồi lâu, cho đến khi Mặt Trời mất bóng bên dưới núi họ mới quay người quay trở về.

Về lại Nguyệt Tích, anh nhận được một cuộc gọi điện thoại đến gấp: “Alo”

“...”

“Thế nào? Ổn không?”

“...”

“Sắp xếp đi đêm nay ta trở về”

Vương Kiến Hạo cùng ăn cơm tối với Tống Nhuận thì gấp gấp trở về. Giới truyền thông vì chuyện thu mua Giang Thước và cả thân phận của anh mà đến quấy rối ở Nghiêm Châu. Bây giờ anh cần quay về gấp.

“Mẹ, con phải về rồi. Có chuyện gì mẹ phải gọi điện cho con”

“Được, xảy ra chuyện ở công ty đúng không? Vậy thì con mau trở về, lâu lâu đến đây thăm mẹ là được”

“Chào mẹ, con đi”

Người đàn ông ôm bà một cái rồi lên xe rời khỏi Nguyệt Tích.

Tống Nhuận đứng trông cho đến khi đuôi xe hoàn toàn biến mất, bà khẽ đưa tay lau đi đôi mắt đã chớm ướt.

----- HẾT CHƯƠNG 7 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vạch trần quá khứ đau thương

-----Chương 8: Vạch trần quá khứ đau thương-----

Trong sân vườn của Trần Thủy, một chiếc McLaren P1 chạy vào, chiếc xe rất nhanh thì tiến vào gara.

Người đàn ông có mái tóc xám tro bắt đầu lộ diện, thân ảnh to lớn mập mờ trong bóng tối. Anh bước từng bước vào biệt thự. Trong căn biệt thự rất tối, dường như không có một bóng đèn nào được bật lên. Vương Kiến Hạo cũng quen thuộc với nơi này, không hề bị bóng tối gây trở ngại, bước đi rất ung dung lên đến tầng hai. Anh đưa chìa khoá mở cửa phòng, căn phòng này có khi lại tối tăm hơn bên ngoài.

Vương Kiến Hạo quay trở về thì cũng qua ngưỡng ba giờ đêm. Anh tắm táp một lượt xong xuôi thì rời phòng ngủ xuống phòng khách, anh đưa tay bật đèn ở phòng khách lên, ngay sau đó là hình ảnh ly sữa tươi cùng đĩa bánh ngọt đang còn để chờ vợ trên mặt bàn khách.

Ánh đèn ngủ vàng mờ hồ toà ra từ phòng dành cho khách, như mời gọi ánh mắt của người đàn ông. Vương Kiến Hạo bước xuống cầu thang, cái bóng mập mờ dưới ánh đèn dần dần chạm vào cánh cửa phòng khách. Anh đưa tay, nắm lấy tay nắm cửa, vặn một cái nhưng nó lại bị khoá bên trong. Anh biết Đường Tử Hân đang ở trong, cô chỉ đang cố gắng để phòng anh.

Đây là lần đầu tiên anh quay trở về Trần Thủy sau một tháng. Những ngày thường anh ở công ty, đến tối thì về khách sạn. Ngày hôm nay có cô ở đây, anh mới miễn cưỡng quay lại.

Vương Kiến Hạo dứt tay vào túi quần, bóng dáng từ từ biến mất ở trên cầu thang. Sau đó “cách”, Trần Thủy lại một lần nữa chìm trong vùng tối cùng cực.

Đường Tử Hân hôm nay dậy rất sớm, dường như Mặt Trời còn chưa chạm mây cô đã có mặt trong bếp để hâm lại đồ ăn. Thức ăn ở trong tủ lạnh còn rất nhiều, chỉ cần hâm nóng lại là có thể ăn như bình thường. Cô cũng thừa biết đêm qua Vương Kiến Hạo quay trở về, nhưng cô cố tình làm đồ ăn cho một mình cô, còn anh muốn ăn thì tự động mà lặn vào bếp.

Mãi đến gần trưa, Đường Tử Hân vẫn chưa thấy Vương Kiến Hạo dậy, nhưng là cô vẫn không muốn lên tầng hai. Hôm nay là ngày nghỉ, nên bây giờ cô

cũng chẳng biết phải đi đâu, mà dù cho có chỗ đi thì cô cũng chẳng thể rời Trần Thủy nửa bước.

Đường Tử Hân thấy vô cùng nhàm chán, cô vào bếp cầm theo một ly nước cam đi ra sân vườn của biệt thự. Trời vào giờ này phải nắng gay gắt, nhưng khi cô ra đến ngoài này, đi dạo một vòng thì chẳng có một tí nóng nào, bởi nắng đã bị những cây bạch quả to cao che mát. Ngoài vườn, từng chập gió mát của trời lùa vào từng góc sân, còn Mặt Trời thì đỏ ửng trên đỉnh đầu.

Đường Tử Hân uống hết ly nước cam, cô quay trở vào trong. Cô khẽ ngược đầu lên tầng hai, bóng dáng của Vương Kiến Hạo ung dung tiêu sái lọt ngay vào tầm mắt. Anh nhìn cô, vẻ mặt chẳng giống chút nào được gọi là mới ngủ dậy, thần thái lãnh đạm đến nghệt thờ.

Cô cũng không lấy làm gì ngạc nhiên, sắc mặt hờ hững, chẳng chút đoái hoài gì đến anh. Vương Kiến Hạo theo chân cô vào bếp, anh không nói gì cả, chỉ nhìn theo bóng lưng nhỏ đong đưa của cô. "Cô chưa ăn sáng?" anh thấy trong tủ lạnh đồ ăn hình như vẫn như cũ, chưa động đến một món nào.

"Tôi ăn rồi" Đường Tử Hân không nhìn anh lấy một lần, cô quay người toan rời khỏi bếp.

"Đồ ăn hâm lại đâu?"

Cô trả lời bằng giọng hờ hững: "Tôi ăn hết rồi, anh muốn ăn thì có thể tự làm"

Vương Kiến Hạo đột nhiên bật cười, cái kiểu làm thanh làm tao này của cô khiến anh bỗng thấy buồn cười. Khuôn mặt Đường Tử Hân lạnh băng, thấy anh đi ra từ phòng bếp, ánh mắt dần trở nên kiên định: "Về sau tôi có thể trở về kí túc xá không?"

Anh ngồi xuống ghế sofa đối diện cô, đặt xuống bàn một ly nước ấm: "Có thể, nhưng bây giờ thì không được, ngoan ngoãn ở đây với tôi"

"Anh rất thích quán nơi ở của người khác lắm phải không?"

Vương Kiến Hạo đưa ly nước lên miệng nhấp một ngụm, ly nước hợp thời che đi nụ cười gian tà của anh: "Phải, nhất là cô. Khi nào muốn làm, đồ phải chạy đi chạy lại đón người, mất công!"

Anh bỗng đứng lên, thân ảnh vòng qua ghế sofa. Đôi chân anh bước đi được vài bước thì một câu nói cương nghị khiến anh phải khựng lại hoàn toàn.

"Vương Kiến Hạo, anh vừa thu mua thành công Giang Thước?"

"Độc tin tức rồi? Muốn chúc mừng tôi?"

"Ba tôi bốn năm trước là cổ đông của Giang Thước, còn ba anh lại là chủ của Giang Thước. Vậy rốt cuộc, bốn năm sau ba tôi, anh và Giang Thước còn liên quan gì đến nhau?"

Vương Kiến Hạo quay người, cùng lúc đó, đôi mắt anh cũng xẹt qua tia nguy hiểm tột cùng. Nhưng tia nguy hiểm này dường như không làm cho Đường Tử Hân sợ sệt: "Ba cô nợ tôi một mạng cũng đủ để ông ta phải nhìn thấy tôi suốt một phần đời còn lại"

"Ông ấy không giết người!" Cô trừng mắt nhìn anh, trong lòng đột nhiên sinh sôi một lòng căm giận.

"Phải không? Chuyện của bốn năm trước, cô biết những gì?" Vương Kiến Hạo dường như không mấy tức giận, vẫn là một thần thái ung dung tự tại.

"Tôi không biết nhưng tôi chắc chắn khẳng định rằng ba tôi chưa hề hại một ai!"

"Cô có biết vì sao tôi phải thu mua lại Giang Thước không?" Vương Kiến Hạo chau mày, đôi mắt phượng hoàng không biết vì sao mà băng lãnh, tàn độc một cách khó tả.

Đường Tử Hân á khẩu, đó chính là một mấu chốt, nhưng cô lại không biết chuyện gì của bốn năm trước, nên cuối cùng cái mấu chốt này cô vẫn là mở không ra.

"Vì lão già nhà cô đấy, tin không?"

Cô lại một lần nữa bị anh làm cho không thể nói lên lời. Trong chuyện này, từng chi tiết nhỏ vụn cứ thế xông pha vào đầu óc cô, khiến nó trở nên u mê, chưa kịp phản kháng, Vương Kiến Hạo nói vì ba cô mà bốn năm trước Giang Thước phá sản, được, cứ cho là như vậy, nhưng chẳng phải anh đã thu mua lại được rồi sao? Có nhất thiết phải đòi mạng ông ấy như vậy không?" Tôi tin, vì ba tôi nên Giang Thước sụp đổ, nhưng ông ấy không giết người, anh cứ khẳng định muốn lấy mạng ông ấy trong khi Giang Thước bây giờ đã là của anh. Anh xem, như thế có công bằng hay không?"

Vương Kiến Hạo bỗng bật cười, khoe miệng vương vấn bao nét gian tà. Thì ra người phụ nữ này sống trong cái xã hội tự cô cho là công bằng, nhưng công bằng đối với một người như anh rất tầm thường, nó là cái gì kia chứ? Cũng chỉ là không đáng vài đồng, cuối cùng chính là làm tờ giấy cho mấy tên tài phú quyền thế giẫm nát dưới chân.

Bất chợt hình ảnh Vương Kiến Hạo lọt vào dòng suy nghĩ của anh, khiến cho trái tim xẹt lên một nỗi đau không gọi được tên: "Lão ta không trực tiếp làm hại thì gián tiếp làm hại!"

Đường Tử Hân vốn không tin một lời nào được nói ra từ miệng anh. Điều bây giờ cô cần phải tin là tin vào ba cô, tin vào những gì bốn năm trước cô thấy: "Chỉ là gián tiếp thôi mà, một mạng cũng là quá đắt!"

Đôi mắt phượng hoàng của Vương Kiến Hạo như bốc hỏa, từ đôi đồng tử không biết chứa bao nhiêu là phần nộ. Như thế cô còn nói là đất ư?

Anh dùng lực đạo bóp chặt lấy cằm của Đường Từ Hân sau đó đem cô ghì mạnh xuống ghế sofa phía sau. Đường Từ Hân vì lực tay của anh quá mạnh nên hai hàng lông mày nhăn lại rõ rệt, cô muốn phản kháng lại nhưng lúc ấy không biết vì điều gì mọi sức lực của cô đều bị thần thái của anh làm cho tiêu tan.

“Cô không có tim đúng không? Cho nên không hiểu thế nào là nỗi đau mất người thân?”

Vương Kiến Hạo buông tay, anh nâng mình đứng dậy, thân ảnh cao lớn của anh khiến Đường Từ Hân co cảm giác mình rất bé nhỏ, chỉ cần đưa tay ra là anh có thể đem cô bóp chết.

Cô nâng đôi mắt lên nhìn anh, chỉ thấy trong ánh mắt anh chỉ cất chứa một loại ám khí nguy hiểm, sau đó người đàn ông quay lưng hờ hững rời đi mất.

Đường Từ Hân cười tự giễu, kết quả cuối cùng vẫn là liên quan đến người thân của nhau. Bốn năm trước, người thân của cô gián tiếp làm hại người thân của anh, bốn năm sau anh quay lại, trực tiếp làm hại người thân của cô. Cô tự hỏi, từ khi nào mà số phận lại nghiệt ngã đến vậy?

Và nỗi đau mất người thân? Đường Từ Hân đối với cái nỗi đau đó còn có phần hiểu rõ hơn anh, nỗi đau này không phải một hai ngày là có thể lành lại, mà là một đời một kiếp sẽ trở thành vết sẹo lớn in sâu trong tim.

Khi cô lên chín tuổi, cô đã có thể cảm nhận rõ cái nỗi đau này. Mẹ nuôi của cô vì bảo vệ mạng sống cho cô trong một tai nạn ô tô mà qua đời, từ cái ngày đó không một giây phút nào cô không tự dẫn vật bản thân, cô luôn nghĩ rằng người đáng ra phải chết chính là cô.

Khi cô lên mười bốn, một sự thật kinh hoàng mà lúc đó cô cũng không thể chấp nhận nổi, cô là con nuôi. Đến tận bây giờ cô còn không có lấy một mẩu tin tức về gia đình cũ, cô còn không biết họ còn sống hay đã chết. Mà nếu còn sống, có phải hay không họ đã vứt cô vào quá khứ hư vô, quên mất rằng cô đã từng tồn tại trên đời, và vì thế từng ấy năm qua họ chưa một lần đi tìm cô. Đường Từ Hân dựa lưng vào ghế sofa, cô co hai đầu lên rồi vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào, ngay sau đó là một tiếng nấc nghẹn đầy bi thương vang vọng lên khắp Trần Thuý. Chính câu nói của anh đã vạch trần quá khứ đau thương của cô.

Vương Kiến Hạo khi quay người đi đã rất quyết tuyệt, không nhìn cô lấy một lần. Bước ra khỏi Trần Thuý, anh mới cơ hồ nghe thấy tiếng khóc của Đường Từ Hân, nhưng anh vẫn quyết tuyệt không quay đầu lại.

Chiếc moto Ecosse ES1 lao đi như dã thú trên đường cao tốc. Cái bóng của con dã thú này để lại chỉ là một tia sáng thoát ẩn thoát hiện giữa không gian điên loạn. Phần đuôi tóc xám tro của người đàn ông lộ ra sau mũ bảo hiểm, bên trong lại là một đôi mắt phượng hoàng âm u, ngập tràn ám khí lạnh khốc, chỉ một cái nhìn thôi có khi lại xảy ra án mạng.

Chiếc áo ni dài màu đen tung bay giữa trời ngập gió, còn vô tình để lộ ra bên trong là một chiếc áo lông màu xám mỏng. Lại một lần nữa phải gọi người đàn ông này là tướng mạo mỹ miều.

Mỗi tâm trạng không tốt Vương Kiến Hạo luôn tìm đến Say Tình, anh luôn xem đây là nơi để giải tỏa nhàm chán cùng căng thẳng, và cứ mỗi lần như thế anh luôn bao chọn cả Say Tình, chỉ một mình anh điên cuồng trong đây.

Và lúc này cũng không ngoại lệ. Anh rời ga một mạch chạy thẳng đến Say Tình, vì bây giờ không phải là giờ mà những kẻ ăn chơi tụ họp, nhưng không vì thế anh không bỏ đi sở thích của bản thân mình là bao chọn nó.

Vương Kiến Hạo được quản lý đưa đến gian thứ ba, sau đó thì vào phòng bao VIP duy nhất ở gian này. Một mình anh tha thẩn, tiếng nhạc được bật to, âm thanh lúc thăng lúc trầm như chính cảm xúc của anh bây giờ. Ngay sau khi anh đi vào thì có thêm hai, ba cô hầu rượu đi đến, mặc đồ thì sao không nói là mặc đồ bơi luôn đi? Mấy cô ả tiến đến gần anh. Vương Kiến Hạo kim nén ấn nhẫn, chôn mình trong bóng tối đáng sợ của căn phòng, anh như quỷ thần tối cao xuất hiện dưới trần gian.

Hai cô hầu rượu trang điểm như bao người hầu rượu khác, ăn mặc cũng cực kì hờ hang, tay và chân của hai ả như những con rắn, ra sức quấn chặt bên cạnh người đàn ông. Vương Kiến Hạo uống rượu như uống nước, dường như chẳng biết say là gì, anh cứ thế mà nốc rượu, anh nghĩ rằng rượu có hay chẳng sẽ đuổi đi phần nộ trong lòng anh?

Mấy cô hầu rượu sử dụng những 'tuyệt chiêu thâm hậu' nhất nhưng người đàn ông này một chút phản ứng cũng không có, dục vọng chẳng biết khi nào sẽ nổi lên. Vương Kiến Hạo rất trầm tĩnh, nhưng lại rất nguy hiểm, chỉ rằng động vào một chút có khi kiếp sau sống cũng không yên. Hai cô hầu rượu nhìn anh mà trong lòng trở nên chán nản, ngày thường anh sẽ ôm mấy cô ả rồi để cho mấy cô ả thỏa mãn mình nhưng hôm nay lại khác hoàn toàn.

Vương Kiến Hạo dựa lưng vào ghế, đầu ngửa lên trên đôi chút, đôi mắt phượng hoàng nhắm lại dưỡng thần. Giọng anh trầm thấp vang lên: “Đi ra ngoài”

Hai cô ả sợ đến tái mặt, cứ nghĩ rằng mình đã vô tình chọc vào người đàn ông quyền thế này. Hai ả nhìn nhau, giọng điệu đồng thanh, nũng nịu vang lên: “Vương thiếu, ngài để chúng tôi ở lại chăm sóc cho ngài tận tình” Sắc mặt cùng thần khí người đàn ông càng lúc càng u ám, dường như đang cố nhẫn nhịn bực dọc: “Cút ngay!”

Hai ả giật mình nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bao, chỉ sợ ở lại thêm vài giây nữa sẽ bị ám khí của người đàn ông nguy hiểm đó bức đến chết.

Vương Kiến Hạo đưa tay rót rượu sau đó đổ hết vào miệng. Bây giờ một lần nữa chỉ còn một mình anh ở đây.

Anh rút điện thoại trong túi ra gọi cho ai đó, rồi ném điện thoại sang bên cạnh. Không lâu sau, một thân ảnh cao lớn của một người đàn ông đi vào phòng bao VIP. Tiếng nhạc cuồng loạn khiến anh ta trở nên vô cùng phấn khích, nhưng khi thấy Vương Kiến Hạo nằm dài trên ghế sofa, còn lại bên trong chẳng còn một ai, anh ta bèn môi đi vào.

“Cái bộ dạng vất vương gì đây? Lại còn ở một mình, định tự kỉ đến bao giờ? Hmm?”

Vương Kiến Hạo nghe thấy giọng nói phóng đảng những vẫn không ngồi dậy: “Ngâm miệng cậu lại khi còn có thể, tớ không nhìn đâu”

Mạn Ngưu Trình nhếch miệng, sau đó ngồi xuống cạnh anh, đôi mắt nhìn người đàn ông nằm đó, thờ dãi: “Kiến Hạo, nếu cậu có thời gian thì đến công ty làm chân chạy vật cho tớ đi, đừng ở đây thần thờ nữa”

Vương Kiến Hạo mở mắt, môi mồm mấp máy vài chữ: “Định trả công thế nào?”

“Cái này phải dựa theo khả năng chạy vật của cậu ra sao. Lương đầu tiên là sáu trăm tệ đi”

Khoé môi Vương Kiến Hạo lộ ra ý cười, anh vừa ngồi thẳng dậy liền giơ chân đá một cái vào tay Mạn Ngưu Trình: “Lương như vậy hèn gì công ty cậu thiếu thôn nhân viên là phải”

Mạn Ngưu Trình cau mày, rót một ly rượu rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm: “Chỉnh sửa lại cái tính khó ưa của cậu đi”

“Này, hầu rượu đâu hết rồi?” Mạn Ngưu Trình nhìn xung quanh, ngoài hai người đàn ông này ra thì chỉ còn rượu và âm nhạc cuồng dã, không hề có một bóng người hầu rượu nào.

“Đuổi đi hết rồi”

“Ở công ty đã chán, cậu gọi tớ đến đây cứ tưởng là vui một phen, đã thế còn chán hơn công ty, hầu rượu cũng không có”

“Cầu nhậu mãi, muốn thì gọi vào mà chơi”

Mạn Ngưu Trình đứng là có gọi hầu rượu đến nhưng chỉ là mang thêm rượu chứ cũng nhanh chóng bị anh ta đuổi ra ngoài.

“Có chuyện cần tâm tư?”

Vương Kiến Hạo dựa lưng vào ghế, sắc mặt trầm lắng còn giọng nói thì trầm khàn vang lên: “Tớ có nên đuổi cùng giết tận?”

Mạn Ngưu Trình nghe vậy liền hiểu ra thâm ý trong câu nói của anh, và cũng biết ngay là anh đang ám chỉ ai: “Nợ nhiều trả phải nhiều, nợ thứ gì thì trả thứ nấy, không hơn không kém. Ông ta nợ cậu một mạng thì cậu lấy lại một mạng, đừng chần chừ chi bằng hãy đem ông ta đi, đim mất xác!”

Lời nói độc địa được phát ra từ miệng của Mạn Ngưu Trình khiến cho Vương Kiến Hạo có phần tỉnh ngộ ra vài điều.

“Đang có giao dịch, giữ người của ông ta”

“Cũng chỉ là một người phụ nữ, xoi không được có ngày bị đâm lén một nhát chí mạng, suy ra cũng chẳng lợi lộc gì” Mạn Ngưu Trình nhấp một ngụm rượu, ly rượu hợp thời che đi nụ cười nguy hiểm trên môi anh ta.

Vương Kiến Hạo cũng cười, nụ cười thâm sâu nhìn không ra ẩn ý. Anh bắt chéo hai chân, hai tay đan lại đặt úp trên đầu gối, dáng vẻ vô cùng ung dung: “Phụ nữ suy ra cho cùng cũng chỉ lợi lộc khi lên giường, cậu quên rồi sao?”

“Chưa từng, đó là điều hiển nhiên mà phụ nữ phải làm” Mạn Ngưu Trình nhấp một ngụm rượu đỏ, ánh mắt phản chiếu những ánh đèn noen lập loè ánh sáng.

Một lúc sau, Mạn Ngưu Trình cũng rời đi vì công việc đang đợi anh ta dài cổ ở công ty rồi, vẫn là nên trở về để giải quyết.

Vương Kiến Hạo ở lại, không có ý định rời đi, anh cứ ngồi đó như một bức tượng, một chút nhúc nhích cũng không có. Trong tâm trí anh bây giờ hiện ra rất nhiều điều. Bỗng một câu hỏi ngu ngốc hiện lên đầu anh.

Bây giờ Đường Tử Hân đã ngừng khóc hay chưa?

Anh bỗng cười tự giễu, đáng ra cô bây giờ nên cười thì đúng hơn, cười vì cô đã làm anh phải buồn phiền, đúng không? Nhưng cô có cười hay không anh vạn phần không hay.

Âm nhạc cuồng dã của phòng bao VIP lên đến đỉnh điểm, nhưng vẫn không thể hoà nổi vào trong tâm trạng của người đàn ông. Anh rất yên lặng, để mặc âm nhạc gào thét, để mặc cái gọi là hoan lạc ra sau lưng, anh toàn tâm toàn ý ngẫm nghĩ.

Đột nhiên trong đầu Vương Kiến Hạo xẹt qua một hình ảnh vô cùng quen thuộc, như là đã gắn kết với anh từ rất lâu. Ánh mắt anh loé lên tia bi thương, anh biết từ giờ phút này trở đi, khi hình ảnh đấy nổi lên, anh sẽ để Đường Tử Hân ở bên mình, đến khi hình ảnh này không còn hao tổn tâm trí anh nữa, không còn bào mòn trái tim anh.

Vương Kiến Hạo rời đi, Mặt Trời đã lặn một nửa, thời gian trôi quá nhanh, nhưng cũng chỉ đủ cho anh suy tĩnh.

----- HẾT CHƯƠNG 8 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh sẽ cho cô hạnh phúc mà cô muốn

-----Chương 9: Anh sẽ cho cô hạnh phúc mà cô muốn-----

Từ ngày Vương Kiến Hạo rời đi đến nay cũng vừa tròn hai ngày, hai ngày rồi anh chưa về.

Còn với Đường Tử Hân, điều này là một điều may mắn. Ngoài việc ở yên ở Trần Thủy một thân một mình chán chường thì hầu như việc nào của cô cũng rất tốt. Trong hai ngày này cô có gọi điện cho Đường Tâm và Giả An Nhiễm, chủ yếu là muốn hỏi thăm tình hình bên ngoài. Cô cũng rất muốn đến trường, nhưng là do hoàn cảnh không cho phép.

Trần Thủy rất rộng, gần như bằng nửa trường của cô, cao sang mỹ lệ chẳng khác nào cho Vua ở. Đường Tử Hân hết đi ra đi vào biệt thự thì lại ra ngoài dạo vườn, tất cả tiếp diễn như vậy hàng phút hàng giây, khiến cô cứ ngỡ như đây chính là thói quen của mình.

Bước sang ngày thứ ba, Vương Kiến Hạo chưa trở về. Hôm nay rõ ràng là một ngày nắng ấm, rất đẹp, cô dậy rất sớm, mới sáu giờ cô đã lọ mọ trong phòng bếp làm đồ ăn sáng. Ngoài sân vườn của biệt thự bỗng có tiếng rồ ga, cô bất giác ngó ra ngoài cửa sổ. Một chiếc moto chạy vào.

Anh đã về, Vương Kiến Hạo.

Trên bàn ăn đã được dọn ra đầy đủ, Đường Tử Hân không hề gấp gáp, cũng chẳng mấy lo lắng gì, cô thoải mái ngồi vào bàn ăn. Cho đến khi thân ảnh cao lớn của Vương Kiến Hạo xuất hiện trong phòng khách, cô vẫn thư thái thưởng thức bữa sáng, một cái liếc nhìn chưa từng đặt lên người đàn ông đang ở ngoài phòng khách.

Sắc mặt Vương Kiến Hạo vẫn trầm ổn, ánh mắt lạnh lẽo lướt nhanh qua khắp biệt thự, bỗng nhiên một tầm lưng nhỏ rơi vào tầm mắt anh. Anh một hai bước liền tiến vào bếp, bàn tay anh thông dong cời ra vài cúc áo ở phần cổ áo. Đường Tử Hân nghe rất rõ tiếng bước chân của anh, nhưng cô vẫn không quay đầu, trong lòng là một bầu trời thông thả.

Ly nước lạnh được đưa lên miệng người đàn ông, anh nhấp một ngụm lớn. Vương Kiến Hạo đặt ly xuống bàn, lực rất mạnh như muốn đem cái ly đập vỡ đi. Cuối cùng đôi mắt anh vẫn đặt lên đỉnh đầu nhỏ của Đường Tử Hân đang cặm cụi nhai nuốt, anh cất giọng: "Làm cho tôi một phần, chút nữa tôi muốn trên bàn phải có thêm đồ ăn cho tôi"

Đường Tử Hân dừng đưa, ngược mắt lên nhìn anh: "Tại sao anh không ăn ở ngoài? Tôi không muốn làm đồ ăn cho anh"

"Không muốn cũng phải muốn"

Bỏ ra câu nói ở lại cho cô, Vương Kiến Hạo quay người đi lên lầu hai, sau đó bóng lưng anh lấp lánh biến mất ở góc khuất cầu thang.

Đường Tử Hân bỗng thấy khó chịu, nhưng vẫn là đứng dậy làm cho người đàn ông kia một phần đồ ăn sáng.

Khi Vương Kiến Hạo quay trở lại bếp, cô vẫn chưa làm xong. Cái dáng nhỏ nhắn của cô đeo tạp dề trông rất xinh đẹp, ra dáng dấp của một người vợ đảm đang, nhưng cô lại không phải vợ anh. Ánh sáng Mặt Trời dịu nhẹ ngoài cửa sổ chiếu vào làn da trắng nõn nà của Đường Tử Hân, da cô rất đẹp, không một chút son phấn cô vẫn đẹp đến hoa ghen liễu hờn.

Sau gáy cô buộc một chùm tóc nhỏ, phần tóc trước trán cứ thế mà rũ xuống, đôi mắt to tròn vài lần nhắm lại, có thể thấy rõ hàng mi cô khẽ mấp máy lên xuống. Cô trông vô cùng giản dị nhưng lại xinh đẹp động lòng chứng sinh. Bờ vai Vương Kiến Hạo dựa vào vách tường, anh khoanh tay trước ngực, hai đôi chân thì vắt chéo lên nhau. Anh đưa mắt ngắm nhìn người con gái ấy một chút cũng không rời, như là chính anh đã bị cuốn vào vẻ đẹp thuần khiết của cô.

Đường Tử Hân bận rộn trong gian bếp mà không hề hay biết anh đã xuất hiện từ hồi lâu. Anh từ từ bước lại gần cô, không gây ra chút động tĩnh nào sau đó đứng phía sau cô như một cái bóng. Vương Kiến Hạo rất cao, từ trên nhìn xuống anh có thể thấy đôi đùi của cô đang quấy phần trứng vàng trong chảo nóng. Cô vẫn chưa hề biết anh đang đứng phía sau, vì vậy ưu tư như trốn không người, miệng nhỏ lâu lâu lại cất lên vài câu hát nghe như gió thoảng bên tai.

Vương Kiến Hạo mỉm cười, cô gái này sao ở trước mặt anh lại không hề thể hiện bản mặt này?

Đường Tử Hân tắt bếp, gấp trứng bỏ vào đĩa, trứng trộn với thịt vàng thơm bốc lên một mùi thơm nghi ngút, như muốn thôi miên cái mũi của người ta. Cô

cầm đĩa trứng quay ra, thì cả kinh một trận, trước cô Vương Kiến Hạo xuất hiện bất thành linh. Anh đang đứng rất gần cô, từ cao nhìn xuống có thể thấy đôi mắt của Đường Tử Hân đang trợn to hết cỡ, còn khuôn miệng nhỏ định hét lên nhưng cô nhanh chóng nhét trở vào.

Đường Tử Hân cau mày, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Anh cũng nhìn cô nhưng đôi mắt lại cực kì trấn tĩnh: “Anh định dọa chết tôi à?!”

Cô luôn lách mái mới có thể thoát ra khỏi thân ảnh to lớn của Vương Kiến Hạo. Bước lại bàn ăn, cô hậm hực bỏ đĩa trứng xuống.

“Rõ ràng là cô chưa chết”

“Nếu anh làm thế một lần nữa tôi sẽ rút tim ra ngoài mà chết” Đường Tử Hân đưa lên miệng uống sạch ly nước mới thấy trong lòng bực bội có giảm đi. Bỏ lại lời này cho anh, cô quay người toan rời đi.

“Tôi cho cô đi chưa?” Vương Kiến Hạo thư thái ngồi vào bàn ăn, đánh ánh mắt hờ hững về phía cô.

“Tôi ăn xong rồi”

“Lại đây, tôi không hỏi cô ăn xong hay chưa”

Đường Tử Hân khẽ dậm chân vài cái, quay người lại sau đó mới ngồi xuống bàn ăn. Vương Kiến Hạo gọi cô ngồi xuống nhưng một câu một chữ cũng không nói, anh cúi đầu chăm chú ăn đồ ăn sáng. Trong lòng Đường Tử Hân xuất hiện một điều liên quay lại cất giọng nói: “Này, tôi muốn đi học, được ra ngoài sẽ tốt hơn”

Anh không nhìn cô, cũng không trả lời ngay, anh gấp một miếng com bỏ vào miệng, sau khi nuốt xuống miếng com đó anh mới nhìn cô rồi ra câu hỏi: “Vì sao?”

“Cứ ở đây mãi, tôi nghĩ tôi sẽ ngu ra”

Trên khoé miệng người đàn ông như có như không xuất hiện một ý cười, Vương Kiến Hạo gật đầu, giọng nói trầm trầm nhưng đã vui đi ít nhiều cái băng lãnh.

“Được, tôi cho cô ra ngoài. Trước tám giờ tối phải có mặt ở nhà nấu com cho tôi”

“Anh có thể ăn ở ngoài”

Ý cười trên miệng Vương Kiến Hạo trôi đi, ánh mắt lạnh dần: “Cô định đi qua đêm không về?”

“Tôi sẽ về, nhưng tám giờ có sớm quá không?” Đường Tử Hân nghịch ly nước dưới bàn, không dám trực diện nhìn thẳng mặt anh. Cô thực ra muốn nói là không muốn nấu com cho anh. “Qua đêm mới về? Cô định chơi ở đâu?”

Rốt cuộc cô vẫn không cãi được anh liền gật đầu: “Được, tám giờ tôi về”

Ăn sáng xong Vương Kiến Hạo cũng nhanh chóng rời Trần Thủy đến Nghiêm Châu, ở công ty có cuộc họp quan trọng, không có mặt e là không được.

Đường Tử Hân từ trong phòng khách trông ra ngoài cho đến khi xe của Vương Kiến Hạo biến mất trong tầm mắt. Cô phấn khởi chạy ngay vào phòng thay một bộ quần áo thoải mái để xuống phố. Trước khi rời Trần Thủy cô có gọi cho Gian An Nhiễm để hẹn nơi dạo phố, cũng đã quá lâu rồi. Gian An Nhiễm nhận được liên hẹn chỗ gặp mặt.

Đó là một quán cafe mang phong cách cổ kính nằm ung dung một góc trong đường phố phồn hoa.

Đường Tử Hân đến đây ngồi đợi một lúc mới thấy Gian An Nhiễm xuất hiện. Cô lẳng lặng ngắm nhìn cô bạn bước vào, cô không nhất thiết phải đưa tay lên gọi, cô biết Gian An Nhiễm biết chỗ cô đang ngồi. Đó là một góc nhỏ bên cạnh cửa sổ, lặng lẽ, ung dung và tốt hơn nữa là luôn được ‘ẩn mình’ ngắm nhìn thành phố trải dài qua năm tháng theo thời gian mà trở nên xinh đẹp.

“Cậu đến lâu chưa?” Gian An Nhiễm ngồi xuống, nụ cười tươi mát nở rộ trên môi.

“Mới đến thôi. Tôi chưa gọi gì hết, là đang chờ cậu đến”

“Ừ,... phục vụ”

Người phục vụ đi đến rồi đưa cho Gian An Nhiễm một quyển thực đơn. Cô ngược nhìn Đường Tử Hân, sau đó hỏi: “Cậu muốn ăn gì không? Hay tôi gọi hai phần bánh ngọt nhé? Tôi chưa ăn sáng”

Đường Tử Hân mỉm cười gật đầu, thực ra sáng nay bữa sáng của cô vì Vương Kiến Hạo đột ngột trở về mà bắt đầu bỏ dở một nửa. Cô đưa tay sờ lấy phần bụng, chắc phải đói lắm rồi!

Một lúc sau, phục vụ mang lên cho mỗi người một đĩa bánh ngọt cùng hai ly trà sữa ấm. Uống một ngụm trà sữa, Đường Tử Hân nâng đôi mắt nhìn xuyên qua ngoài cửa sổ, dòng xe cứ thế chạy vụt qua tầm mắt cô, luân phiên chuyển tiếp. Cô lại đưa mắt ngắm nhìn những hàng cây xanh đang đứng đưa trước gió, có thể cảm nhận được sự trầm lắng nhưng lại tràn ngập thứ cảm giác yên bình mà cô luôn mong muốn có được từ trước tới giờ.

Giản An Nhiễm theo tầm nhìn Đường Từ Hân mà đưa mắt nhìn theo. Cô biết trong ánh mắt Đường Từ Hân tuy âm ảm nhưng lại chất chứa nỗi bi thương cùng cô đơn trống trải: “Cậu có chuyện gì sao? Cậu có thể tâm sự cho tớ biết”

Đường Từ Hân chuyển dời hướng nhìn, ánh mắt trầm lắng của cô khẽ chạm vào ánh mắt dịu dàng của Giản An Nhiễm. Cô mỉm cười, đưa lên miệng nhấp một ngụm trà sữa: “Phải, tớ còn có cậu ở đây... Tớ có rất nhiều chuyện, thực sự rất nhiều, nhiều đến nỗi nó luôn chui vào giấc mơ của tớ mỗi đêm”

Là một giọng nói mang đầy vẻ thư thái và bình yên nhưng lại thấp thoáng một nỗi đau buồn đọng đầy.

“Rất nhiều sao? Cậu vẫn có thể kể từng thứ một”

“Được, tớ sẽ kể cho cậu, nhưng xin lỗi vì giấu cậu lâu đến như vậy” Ngừng một chút, Đường Từ Hân cất tiếng nói tiếp: “Có thể cậu sẽ tức giận... Ba tớ đã bán tớ đi, à không, nói đúng hơn là đem tớ làm vật tế thay cho ông ấy. Cậu có tin không?” Một nụ cười tự giễu dương lên khoe miệng Đường Từ Hân.

Giản An Nhiễm có phản ứng sốt. Cô nhìn sâu vào đôi mắt cô bạn của mình, chỉ chất chứa một nỗi đau thương bủa vây, rất nhiều, rất đậm, nó cũng khiến cho cô cũng phải nảy sinh một nỗi buồn đồng cảm.

“Tớ xin lỗi, tớ lại không nên biết sớm hơn”

“Cậu xin lỗi tớ làm gì? Từ trước đến nay tớ giấu cậu kia mà. Tớ cũng chẳng sao cả, mọi thứ vẫn ổn, tất cả mọi thứ vẫn luôn ổn đấy thôi” Đường Từ Hân mỉm cười. Cô vẫn luôn khen bản thân rằng cô nói dối rất giỏi.

“Ông ấy có được gì khi đem cậu đi thế thân?”

“Có thể có lại một cái mạng, giá trị của tớ cũng cao đấy nhỉ?” Đường Từ Hân chưa xót cười, cô lại quay ra nhìn cửa sổ, cơ hồ không biết nên để mắt chỗ nào trong cái cảnh tượng rộng lớn ngoài phố kia. Thực ra trong lòng cô bây giờ cũng run rẩy sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Tớ vẫn là chưa hiểu lắm” Giản An Nhiễm nheo mắt nhìn cô rồi lắc đầu.

“Vương thiếu gì đấy là người muốn lấy mạng ba tớ. Đã hiểu chưa?”

“Nhưng có uẩn khúc gì không?”

“Có, bốn năm trước ba tớ đắc tội với gia đình anh ta, bây giờ anh ta quay lại để trả thù” Đường Từ Hân cười, chẳng biết tại sao cô lại cảm thấy buồn cười.

Giản An Nhiễm bây giờ cô mới hiểu hết sự tình. Cô ban đầu chỉ nghĩ rằng Đường Từ Hân tốt số quen được Vương thiếu của Nghiêm Châu, nên mới được anh ta bao nuôi, cũng đâu thể ngờ chuyện dai dẳng từ bốn năm trước, trải qua bốn cái xuân, âm thầm nguy hiểm như quả bom, và bây giờ đã phát nổ hoàn toàn.

“Con tương lai cậu sau này? Cứ định ở với anh ta mãi sao?”

“Tớ cũng chưa tính qua, thôi thì cứ để trôi như thuyền không chủ đi, dạt vào bến nào thì hay bến đó”

Đường Từ Hân nhẹ úp mặt vào hai lòng bàn tay, cô có thể cảm nhận được từng giọt nước mắt ấm nóng đang chẹn chúc qua từng kẽ ngón tay như muốn rơi ra ngoài. Cô biết, cô đang rất bế tắc. Chỉ cần ngồi im lặng một chút, thâm trầm một chút, chịu khó quay đầu xem lại quá khứ ứa tràn một chút, cô sẽ tuyệt vọng, rất nhiều. Nên như thế cô rất sợ phải nghĩ đến thời gian vừa qua.

Quán cafe im lặng như tờ, chỉ nghe đâu đó tiếng khóc rất khẽ của một cô gái hoà vào với tiếng dương cầm du dương như mưa vắng lặng vang lên.

Đường Từ Hân và Giản An Nhiễm tâm sự một lát thì cùng nhau dạo phố. Hai người phấn khởi cùng nhau vào mấy gian hàng bình dân bên đường, mua một vài thứ hút mắt.

Đi chơi như vậy cho đến khi trời ngả màu, Mặt Trời lặn mất còn một nửa, Giản An Nhiễm chào tạm biệt Đường Từ Hân để đi làm thêm. Cô đã có một khoảng thời gian ngắn vui vẻ bên cô bạn của mình và buồn phiền trong lòng cũng nhẹ nhàng trôi đi hết.

Đường Từ Hân phát hiện ra, hôm nay cô đã cười rất nhiều, cười nhiều hơn hôm qua và hôm kia, quả thật ra ngoài mới cảm thấy được thoải mái thế này.

Bỗng trong một giây phút bồi hồi thoáng qua, cô thêm com nhà, hương vị mà cô khao khát được một lần nữa ném lại. Đường Từ Hân đưa điện thoại lên tai: “Alo, chị... Em thêm com chị nấu”

Từ đầu dây bên kia bật ra tiếng cười dịu dàng của Đường Tâm. Chị nói bất cứ khi nào nhớ com nhà cô có thể trở về, dù thế nào chị cũng liệu mạng náu cho cô một bữa thật đầy đủ. Đường Từ Hân có thể biết được trong lòng cô đang vui sướng nhưng lại thấp thoáng đau buồn. Cô biết khi trở về đó cô sẽ không được chấp nhận.

Bây giờ mới ngã tối, đèn đường cái bật cái không. Đường Từ Hân đối với ai thì rõ hơn cả, bây giờ Đường Tâm đang cật lực làm việc ở công ty, nếu chị quay về nhà mà chỉ để nấu cho cô một bữa com thì có phải là làm khó chị lắm không?

Đường Tử Hân bật cười qua điện thoại: “Em chỉ nói đùa thôi, chị đừng từ công ty mà chạy thẳng về nhà đấy nhé!”

“Con bé này! Sao rồi, vẫn ổn chứ?”

“Vâng, đều ổn, chỉ là bây giờ chị không cần phải đóng tiền kí túc xá cho em, em không ở kí túc xá nữa, em đang ở Trần Thủy”

Đường Tâm có đôi chút bàng hoàng: “Trần Thủy là ở đâu?”

“Là Vương Kiến Hạo bắt ở với anh ta, mà nhà mình em cũng không thể quay về nên đành nghe theo thôi. Chị cũng đừng lo, anh chỉ bỏ em lại đấy rồi đi thôi” Cô muốn cho chị biết được điều này vì cô không muốn giấu chị bất cứ thứ gì.

“Hay em cứ về nhà đi, đừng ở đấy nữa” Giọng nói lo lắng của Đường Tâm truyền qua điện thoại.

“Không sao mà chị, ba không muốn em trở về kia mà” Đường Tử Hân vẫn còn quá nhiều chuyện muốn biết về vụ việc bốn năm trước, vẫn còn quá nhiều khuất mắc làm cô bất an, khi nào đã rõ ràng mọi chuyện không cần ai giữ cô cũng tự động trở về.

“Thôi được rồi, nếu cảm thấy không thoải mái thì cứ về nhà với chị”

“Vâng”

Đường Tử Hân cúp máy, cô thần thờ cất bước trên con phố phồn hoa. Đèn đường toả ra thứ ánh sáng lung linh ảo diệu hút mắt những kẻ đi đường. Cả con phố ngập tràn về âm áp đông đầy nhưng cô lại thấy chỉ có bản thân cô là cô đơn trống trải.

Gió thu lạnh lẽo cứ từng chập mà phả tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tử Hân, khiến nó đỏ ửng cả lên. Sáng nay trời có chút ẩm áp nên cô mặc đồ rất ít nên bây giờ phải co người chịu đựng cái lạnh. Cô vẫn chưa muốn trở về Trần Thủy, có khi ở đó còn lạnh hơn cái gió thu bây giờ.

Cô tha thần ngẩng nhìn Bắc Kinh chìm vào bóng tối, ồn ào và đông đúc, nhưng cô lại không biết tại sao cái ồn ào đông đúc này lại mang cho cô một cảm giác gần gũi như thế?

Chắc có lẽ tuổi thơ cô gắn liền tại đây, đất Bắc Kinh này.

Đó là tình yêu thương nơi mình đã lớn lên, cô cẩn thận gói gém tình yêu thương đó vào tâm khảm mình, chờ một tời điểm thích hợp, sẽ đem mở tình yêu đó ra, để nó bung nở xinh đẹp như một đoá tử đinh hương của mùa xuân.

Cô yêu mưa ở Bắc Kinh, cô yêu hàng cây xanh trên những vệ đường phố râm mát mỗi khi cô đi học về. Cô yêu những chậu ngọc lan đua nở bên những quán cà phê thần thuộc,... Cô yêu mọi thứ ở Bắc Kinh cho dù có theo từng tháng, từng năm, tuổi thơ của cô không còn được đầy đủ trọn vẹn như xưa, dường như đã bị thời gian bào mòn đi mất, chỉ để người bơ vơ ở lại, còn vật đã bị trôi vào dĩ vãng nào...

“Bíp, bíp...” Tiếng còi xe vang dội đập vào không chung rộng lớn, khiến cô từ chỗ nào quay trở về thực tại.

Đường Tử Hân quay đầu lại, là một chiếc Porsche đứng hiên ngang trên đường, mặc dù không phải đèn đỏ mà chiếc xe ấy vẫn đứng ương ngạnh như thế, chẳng nhúc nhích gì, khiến cho mấy tài xế bị kẹt lại đằng sau bấm còi inh ỏi.

Cô nhìn qua qua liền có thể nhận ra người đàn ông đang ngồi trên chiếc siêu xe ấy, là Dương Trạch.

Anh mở cửa xe ra, cau mày nhìn cô: “Giao thông đang bị ách tắc là vì em đấy, có biết không?”

Đường Tử Hân chợt mỉm cười, cuối cùng vẫn mở cửa xe ra ngồi vào. Dương Trạch không nói lời nào liền đem xe chạy thẳng đi.

Khi đến nơi, cô phóng tầm mắt ra ngoài, là sông Hậu Hải. Cô không biết anh muốn nói gì với cô nhưng cô vẫn xuống xe theo anh tới gần bờ. Đường Tử Hân bị gió thổi cho lạnh ngắt, tóc cũng bị gió thổi rối đi. Cô ngược nhìn anh, mái tóc nâu của Dương Trạch cũng bị rối nhưng lại trông vô cùng đẹp trai. Dưới sông ánh đèn lấp lánh, lộng lẫy phản chiếu lên mái tóc nâu đất của anh, càng ngấm lại càng chìm sâu trong mị hoặc.

Dương Trạch nhìn cô dịu dàng: “Tử Hân, ba ngày nữa anh và Đường Tâm sẽ gặp mặt hai bên gia đình”

Đường Tử Hân nghe xong thì giật nảy cả mình, câu nói này của anh chẳng khác nào xét đánh giữa trời quang. Cô cũng biết ngày này chắc chắn sẽ xảy ra nhưng không biết là nó lại đến nhanh như vậy. Mà mới đây cô còn gọi điện cho Đường Tâm, mà chỉ không nói cho cô thứ gì, chị thực sự đang giấu cô.

“Chẳng phải một tháng nữa ư?”

“Ba em đột nhiên muốn tổ chức sớm, ông ấy sợ rằng để lâu dài sẽ không tốt”

Gió lạnh lẽo cỡ nào cũng chẳng chiếm được sự quan tâm của Đường Tử Hân hiện giờ, ánh mắt cô bỗng dưng trở nên lo lắng: “Vậy làm sao để huỷ được nó?”

“Ngày đó anh sẽ không về nhà, chắc chắn Đường Tâm cũng vậy” ngừng một lát, Dương Trạch thở dài một hơi rồi nói với cô: “Anh không yêu Đường Tâm. Anh đã theo đuổi em những ba năm rồi, bây giờ anh muốn đính hôn với em”

Đường Tử Hân biết chứ, cô có thể cảm thấy rằng tình cảm của Dương Trạch dành cho cô là chân thành và nếu về sau khi đã là vợ chồng hợp pháp, thứ thân thành ấy sẽ trở thành vĩnh cửu trong tình yêu.

Dương Trạch không thấy cô có nói gì, anh tiến tới nắm lấy bàn tay đang run rẩy của cô, nhẹ nhàng truyền hơi ấm cho nó. Ánh mắt người đàn ông thay đổi, chỉ chất chứa đầy yêu thương cùng chờ mong: “Tử Hân, dù có hỏi anh hàng ngàn lần là phải chọn ai, anh vẫn sẽ chọn em”

Đường Tử Hân càng lúc càng run lên kịch liệt, cô nhất thời bị câu nói này làm cho choáng váng, không biết trả lời làm sao. Cô tránh đi ánh mắt anh, giọng run rẩy cất lên ngập ngừng: “Thực xin lỗi, tôi...”

“Không sao, anh sẽ đợi, đợi đến khi nào em chấp nhận anh”

Cô bỗng ngược lên nhìn anh. Cô ngạc nhiên, chưa một người đàn ông nào cất tiếng đợi cô, anh là người đầu tiên. Nhưng cô chỉ sợ cô không đáng để anh đợi, anh hi vọng rồi anh sẽ tuyệt vọng, chắc chắn cũng vì cô.

Trong lòng Đường Tử Hân bỗng thấy đau lòng, cô chưa từng yêu anh, và anh cũng là người đàn ông đầu tiên yêu cô, người đầu tiên truyền cho cô hơi ấm và sự an toàn cho cô,... Nhưng thật tiếc, cô lại không yêu anh, thật tốt nếu cô cũng yêu anh phải không?

Nhưng cô lại thấy bản thân quá không xứng với tình yêu đó của anh.

Dương Trạch bỗng ôm trằm lấy cô vào lòng. Anh khẽ cất tiếng: “Hai chúng ta ai cũng cần có thời gian để đến với nhau”

Cô hơi bối rối, hơi bàng hoàng nhưng vẫn không đẩy anh ra, cô cứ thế nhẹ nhàng cho anh ôm.

Đường Tử Hân chưa từng yêu ai, cô muốn thử yêu một lần.

“Phải, chúng ta ai cũng cần có thời gian”

Dương Trạch nghe cô nói vậy vòng tay anh bắt giắc siết chặt hơn, hơi ấm của anh hoà vào làm một với cơ thể lạnh ngắt của cô. Từng hơi thở nóng cứ thế mà phả lên mái tóc cô.

Anh trầm giọng: “Tử Hân, anh sẽ cho em hạnh phúc mà em muốn”

Cô rung động, cô có thể cảm nhận được tim mình đập rất nhanh, rất mạnh, dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Cô chưa biết yêu là gì, cô muốn yêu một lần. Người mang đùng khí ấy đến cho cô là anh, Dương Trạch.

----- HẾT CHƯƠNG 9 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tôi sẽ chôn giúp em

-----Chương 10: Tôi sẽ chôn giúp em-----

Bắc Kinh đối với cô tối nay thực đẹp, vẻ đẹp trong ngần và động lòng người.

Hai bên bờ, đèn được thấp lên sáng rực lung linh, soi xuống mặt nước lại còn lóng lánh, ảo diệu. Từng cơn gió thổi phập phồng, lạnh đến tê ngắt, Đường Tử Hân lại không cảm thấy cái lạnh đó xam tiến đến, bây giờ đây cô đang rất ấm, và hơi ấm này cô chưa từng được thử qua, là ngọt ngào, là an toàn và cũng là niềm tin trong cô.

Dương Trạch ôm lấy cô, ân cần, ôn nhu xoa nhẹ lên mái tóc mềm của cô. Đôi mắt anh thâm trầm nhưng cũng có thâm tình.

Tình yêu mà anh dành cho cô là chân thành, anh chưa từng nghĩ nó là đùa giỡn, lại càng không nghĩ là thứ tình cảm ngày một ngày hai là hết. Khi anh phát hiện rằng anh yêu cô, anh lại càng ngày càng trân trọng nó, đem thứ tình cảm đó ướp hương vào tim vào máu của mình, đến bây giờ anh chính xác là bị thứ mằm mống đó điều khiển cả trái tim và lý trí.

Mọi thứ cứ thế mà đưa anh và cô quay trở lại quá khứ của ba năm trước, quá khứ đó đối với anh chính là một giấc mộng đẹp, có chết cũng chẳng thể quên. Anh còn nhớ rất rõ, đó là một ngày mùa xuân của tháng hai thuần khiết, ngày ngày hôm đó anh gặp cô.

Đường Tử Hân của ba năm trước chính là một cô sinh viên xinh đẹp năm nhất, còn anh lại là một công tử của trường năm cuối. Khi anh nhìn thấy cô lần đầu tiên là ở thư viện trường, cô lúc ấy như mọi sinh viên khác. Anh vào thư viện thì bất gặp hình ảnh của cô đập ngay vào mắt, khiến anh không

ngoài nhìn là không được.

Đường Từ Hân của năm đó rất xinh đẹp, cô có làn da trắng như lòng trắng trứng gà, trông có hơi phờ phạc. Đôi mắt sáng ngời, to tròn như một vì sao ban đêm, và thứ anh phải chăm chú nhiều nhất là đôi môi đỏ hồng của cô, còn mái tóc dài màu nâu được cô vén gọn qua tai, nhưng bây giờ cô đã cắt tóc ngắn, do đó cô cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Dương Trạch nhìn cô đến ngây ngẩn, cô rất xinh đẹp, đẹp đến mức làm lòng anh điên đảo. Anh nhanh chóng ngồi vào bàn đối diện với cô, đôi mắt anh từ từ đến cuối chỉ chăm chăm nhìn người con gái trước mặt. Trên bàn Đường Từ Hân chất rất nhiều sách, mỗi quyển nằm rải rác khắp bàn, kẻ ra cũng sắp bằng ngon núi đên noi. Đáng về đọc sách của cô lúc ấy cũng khiến anh phải nhét thật sâu vào trí nhớ, ung dung nhưng thư thái, thần sắc khó có ai sánh bằng.

Hai, ba ngày sau anh lúc nào cũng đến thư viện, và vẫn bắt gặp cô ngồi ở cái bàn đó, chồng sách đã voi đi gần như một nửa, anh cũng xác định chính xác rằng cô là người ham học.

Sau nhiều ngày dò la, Dương Trạch mới biết cô là Đường Từ Hân, năm nhất. Từ đó anh công khai theo đuổi cô với toàn trường, ngày ngày cũng theo cô về nhà, mua đồ ăn cho cô rồi đem đến tận kí túc xá nữ mặc dù kí túc xá nữ cấm đàn ông, ra tay bảo vệ cô khỏi những cô gái đầu gấu trong trường. Thời đại học của anh chỉ gắn liền với ba chữ 'Đường Từ Hân'.

Tiếp xúc với cô Dương Trạch mới biết cô là người nội tâm, cực kì ít nói, rất khó để nắm bắt được cảm xúc của cô, và cô còn rất thích mưa, anh không hiểu tại sao cô luôn không mang dù vào những ngày có mưa, mặc cho anh tận tay đưa dù cho cô.***

“Từ Hân, em thích mưa đến vậy sao?”

“Phải, rất thích”

“Vì sao vậy?”

“Chỉ đơn thuần là như thế, vậy thôi, từ bé đến giờ em chưa bỏ qua một cơn mưa nào”

“Từ Hân, khi em tốt nghiệp, anh muốn em gả cho anh”

“Vậy sao? Kì thật, em thấy người khác thường mơ vào ban đêm khi đã ngủ, còn anh ban ngày cũng có thể mơ, thật giỏi nha!”

“Anh không đùa!”

“Vậy để xem đã”

Đúng như những gì anh đã nói, khi biết cô gần một năm nữa sẽ tốt nghiệp, anh đã cầu xin ba mẹ muốn đính hôn với cô. Anh còn nhớ ngày hôm đó, do ba mẹ không cho phép anh vẫn gắng gượng cầu xin, đến nỗi ba anh đã tức giận đánh anh gần ba mươi gậy, bắt anh quỳ suốt ba ngày ba đêm, và điều cuối cùng anh phải chịu là từ bỏ cả nghề nghiệp mà anh ước mơ từ nhỏ đến giờ là kiến trúc sư, anh đã phải từ bỏ ước mơ đó.

Anh cứ thế mà kiên cường vượt qua, anh muốn cưới cô làm vợ nhưng cuối cùng cũng được chấp nhận.

Nhưng bây giờ anh nhìn lại thời điểm hiện tại, thật sự, đã quá khác với ngày trước.

Hai người cùng nhau ở lại đi dạo. Dương Trạch vẫn chưa muốn về, anh vẫn muốn ở bên cạnh cô thêm chút nữa.

Từ xa xa, một chiếc McLaren P1 hoà mình vào bóng tối, nếu chỉ nhìn loáng qua có thể sẽ không nhìn thấy nó. Từ cửa sổ vươn ra một cánh tay vạm vỡ săn chắc, trên đầu ngón tay kẹp lại một chiếc thuốc, gió từ sông thổi vào, khiến khói thuốc bay phảng phất vào không gian rộng lớn tĩnh lặng, sau đó thì tan ra. Chiếc siêu xe bỗng khởi động, chạy vù đi, biến mất giữa bóng tối huyền bí mờ ảo.

Khi Đường Từ Hân về đến Trần Thủy cũng đã chấp choạng qua tám giờ.

Cô thận trọng xem xét, trong biệt thự đèn được thấp lên mập mờ, trông càng lúc lại càng u ám. Đường Từ Hân có cảm giác lo lắng, nếu về trễ thế này liệu Vương Kiến Hạo có tức giận mà giam cô ở lại đây không cho ra ngoài nữa không?

“Có vẻ lời tôi nói em đem bỏ ngoài tai?”

Vương Kiến Hạo ngồi vững trãi, ung dung trên sofa trong phòng khách, đôi mắt phượng hoàng hướng về màn hình tivi đang phát tin tức tài chính. Dù ánh sáng có hơi mập mờ nhưng cô vẫn nhìn rõ được mái tóc xám tro của anh đang toả ra thứ ánh sáng huyền ảo dưới ánh đèn vàng.

Trong lòng cô có hơi lo sợ, cô về trễ, anh chắc chắn sẽ nổi giận.

“Anh về rồi sao? Tôi nghĩ anh sẽ về trễ”

“Là em về trễ” Vương Kiến Hạo chỉ cất giọng trầm lạnh lùng, còn đôi mắt thì không nhìn cô lấy một lần.

“Chỉ là trễ mười phút”

Giọng anh bỗng chuyển tông, cuối cùng anh quay lại nhìn cô: “Trễ thì vẫn là trễ, trễ một phút với tôi cũng là trễ, hiểu chưa?” Đường Tử Hân bắt đầu di chuyển bước chân, nhanh nhẹn đi vào ngay phòng bếp, bây giờ tránh được anh khi nào thì càng phải nên tránh. Cô rót cho mình một ly nước ấm, một phát uống hết sạch, cô đang cố gắng giảm đi thân nhiệt đang lạnh ngắt. Đường Tử Hân đặt ly nước xuống bàn thì đột nhiên trông thấy thân ảnh của Vương Kiến Hạo đang dần tiến lại gần. Lòng bàn tay cô hơi run run, đôi mắt nhìn anh không rời.

“Lời nói của tôi căn bản không lọt vào tai em phải không? Được lắm, ngày mai không cần phải ra ngoài, ở yên trong đây cho tôi” Vương Kiến Hạo nói ra nhưng nét mặt thì vẫn rất bình tĩnh, chẳng chút gợn sóng nào. Anh dựa vai vào tường, hai chân vắt chéo lại, tay thì khoanh trước ngực.

Đường Tử Hân bị đôi mắt của anh nhìn đến mức toàn thân hơi run run, cô bất giác tránh đi ánh nhìn đó: “Tôi chỉ là có chút việc gấp nên về hơi trễ”

Khi nói ra câu này thì cô mới biết mình thực ngốc, bây giờ biết lấy việc gì để giải thích đây? Nếu nói xoạch ra là cô đi gặp Dương Trạch thì chắc chắn Vương Kiến Hạo càng không bỏ qua cho cô.

Anh khẽ nhếch miệng, ánh mắt sâu xa nhìn căn bản là không thấu tâm ý: “Việc gấp? Có phải việc em nói là đứng ngoài Hậu Hải cùng Dương thiếu ân ân ái ái ngắm cảnh trăng hoa hữu tình?”

Đường Tử Hân giật mình phát hoảng, câu hỏi này như búa giáng xuống tai cô vậy, hoảng, mặc dù không bị trọng thương nhưng cả thần trí dường như đang co quắp lại. Cô đảo mắt xung quanh, cũng không biết nên nhìn đi đâu, giống như cô đang bị bắt quả tang vậy.

Nhưng làm sao anh biết được?

Anh theo dõi cô?

“Tôi...” Cô cũng không không biết nên thú nhận hay trốn tránh, mà dù gì anh cũng đã biết rồi cô thú nhận có khi mọi chuyện còn tệ hơn.

Vương Kiến Hạo thấy nét mặt bối rối của cô liền cong môi cười như có như không. Đột nhiên anh cúi xuống, đem Đường Tử Hân vác ngược lên vai. Cô hoảng hốt tột độ, cái miệng nhỏ là hét âm trời, nhưng dù có la đến khản cổ, vùng vẫy ra sao anh cũng không có ý định thả cô xuống. Cô bốc hỏa, dồn hết sức vào hai bàn tay đang nắm lại, ra sức nện xuống tám lưng săn chắc của người đàn ông, nhưng lưng anh cứng cáp như tường vậy, dù có đánh nữa thì cũng chỉ có mình tay cô đau.

“Vương Kiến Hạo, thả tôi xuống!”

Vương Kiến Hạo cứ thế chậm rãi bước lên từng bậc cầu thang, phong thái ung dung, đỉnh đạc, khác một trời một vực với cô gái đang ở trên vai anh. Anh bước một bước thì vỗ lên mông cô một cái, động tác như đang dỗ dành trẻ con.

“Em được lắm! Còn dám để người đàn ông khác ôm, tôi khen em giỏi, cái này em mà còn tiếp tục phát huy thì đừng trách tôi dày vò em đến chết đi sống lại!”

Đường Tử Hân không nhìn thấy sắc mặt của anh, nhưng cô chỉ cần tưởng tượng ra trong đầu thôi cũng đủ đáng sợ lắm rồi: “Anh thả tôi xuống được không? Tôi sẽ không về trễ nữa, thật đấy!”

Một tông giọng mang đầy vẻ cường cầu, là tông giọng lần đầu tiên cô nói ra với anh.

Vương Kiến Hạo để câu nói của cô ngoài tai, anh nhanh chóng mang cô vào phòng, sau đó chốt cửa lại. Anh hung hăng thả cô xuống giường. Đường Tử Hân kinh hãi, cô nhanh nhẹn ngồi dậy, định đặt chân xuống giường thì bị anh một lần nữa đẩy xuống, mạnh mẽ chế ngự cô trên giường. “Anh buông ra, anh thì biết gì mà hành xử như vậy? Đừng có mà trừng phạt tôi như thế!”

Vương Kiến Hạo nhếch môi cười, ánh mắt vừa sâu, vừa nguy hiểm. Anh khẽ cúi người hung hăng chiếm lấy đôi môi của người con gái đang run lẩy bẩy dưới thân. Lúc anh dừng lại thì cô mới vội thở gấp vài hơi. Đôi môi cô vì anh dày vò quá sức mà cũng đỏ ửng lên, gần như bật máu.

“Vậy sao? Vậy tôi phải trừng phạt Dương thiếu gì đó của em mới đúng?”

Giọng anh bắt đầu cộc nhả, ánh mắt như hồ như báo nhìn cô, cả cơ thể cường tráng đều phát ra thứ dục vọng đen tối chết người.

Đường Tử Hân ngược lên nhìn Vương Kiến Hạo, từ tầm nhìn này cô có thể nhìn thấy rõ các đường nét trên khuôn mặt anh, thực sự rất đẹp trai, ngũ quan anh tuấn sáng lạng, đôi lông mày rậm, sống mũi cao và nhất chính là đôi mắt phượng hoàng nâu đen của anh, thực sự quá thu hút người nhìn.

Nhưng cô sẽ không để cho sắc đẹp này làm cho mù quáng được, cô kiên cường thì mới chống lại anh.

“Anh ấy làm gì sai chứ? Anh ấy không có tội!”

“Vậy em có tội?”

“Tôi phạm tội gì chứ?”

“Tôi để người đàn ông khác ôm, rồi lại còn vì vụ cùng nhau đi dạo, đến nỗi chẳng nhớ lời tôi, đúng không? Hừm?”

Đường Tử Hân đẩy anh ra, Vương Kiến Hạo cũng buông tha cho cô, sau đó ngồi lại bên mép giường. Cô chỉnh lại quần áo cùng đầu tóc xộc xệch, cô đứng dậy, liếc anh một cái sau đó đi thẳng tới cửa, nhưng cô có vận thể nào cửa cũng không thể mở, anh đã khoá trái rồi.

Vương Kiến Hạo ung dung nằm dài trên giường, anh cầm remote thư thái bật ti vi.

“Từ giờ em ngủ ở đây với tôi, đồ của tôi đã sai người chuyển lên rồi”

“Vì sao?” Cô quay ra nhìn anh, trong lòng nảy sinh ra phần nộ.

“Vi em là người phụ nữ của tôi, không ngủ ở đây thì ở đâu?”

“Tôi không phải!”

Anh không nói gì, mắt chỉ nhìn chăm chăm màn hình ti vi đang chiếu trận bóng đá. Đường Tử Hân biết đêm nay cô không thoát được nên đành phó mặc anh, lấy đồ rồi vào phòng tắm.

Khi cô tắm xong, anh vẫn đang xem ti vi, nhưng không phải trận bóng đá vừa nảy mà là tin tức tài chính. Đường Tử Hân mặc đồ ngủ mà anh chuẩn bị cho cô khi cô mới đến Trần Thủy, khi đó cô có hơi ngạc nhiên vì các loại đồ dành cho bốn mùa đều có trong tủ, và phải cần đến ba cái tủ mới chứa hết đồ cho cô.

Bộ đồ ngủ này là bộ kín đáo nhất trong các bộ, không quá kín cũng không quá hở, và màu sắc là màu xám anh thích, tạo cho người mặc dễ chịu, thoải mái.

Đường Tử Hân nhẹ nhàng ngồi trên mép giường phía bên này, không nhìn anh liền trực tiếp nằm xuống.

Vương Kiến Hạo thấy cô đã im lìm nhắm mắt liền vào phòng tắm để thanh tẩy cơ thể. Lúc ra ngoài, anh lại không thấy cô nằm trên giường, anh khẽ đảo mắt xung quanh, một tấm lưng nhỏ nhắn liền rơi vào tầm nhìn của anh. Vương Kiến Hạo tiến ra ban công, trông thấy Đường Tử Hân đang trầm tĩnh khoác một cái chăn lớn. Anh thấy thế liền ngồi xuống cạnh cô, bỗng anh phát hiện ra cô đang nhắm mắt, có vẻ là đang ngủ gật. Dáng ngủ của cô rất xinh đẹp, hai hàng lông mày thanh tú thư giãn, mái tóc ngang vai theo gió mà bay phấp phồng, hàng mi nhẹ như lông vũ có hơi chút run rẩy. Vương Kiến Hạo không thể kìm nổi thú tính trong người, nhìn cô như vậy chỉ muốn đem cô bóc tách ra mà ăn sạch sẽ, anh liền đem cô ôm vào lòng, để cô ngồi lên đùi anh.

Đường Tử Hân chợt nhận ra có gì đó không đúng thì mở mắt. Cô thoáng thót khi biết mình đang ở trong vòng tay của anh, cô giãy giụa muốn đứng dậy.

Vương Kiến Hạo nhũn mày tỏ vẻ khó chịu, thấy cô cứ không yên anh liền dùng lực đạo ôm chặt hơn. Cô bị anh ôm đến cứng ngắc, sau đó cô mới bật ra giọng nói cầu khẩn: “Anh buông tôi ra được không? Tôi sắp chết vì nghẹt thở rồi”

Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo nguy hiểm, môi mỏng mấp máy vài chữ: “Hân ôm em sao không phản kháng? Tại sao đến khi tôi ôm em thì lại phản ứng dữ dội như vậy?”

“Vì anh khác anh ấy”

Vương Kiến Hạo nheo lại đôi mắt phượng hoàng, gió đêm cứ lồng lộng thổi bay mái tóc xám tro của anh, trông anh không khác nào một vị thần phương Tây quyền thế.

“Khác ở chỗ nào?”

Đường Tử Hân bỗng im bật, cơ hồ không biết trả lời làm sao, chẳng lẽ cô nói Dương Trạch là người cô cho ôm còn anh thì không được? Không, cô không phải đồ ngốc, vậy nên im lặng là 'Quốc sách'.

“Tôi và hân ai là người đàn ông của em?” Vương Kiến Hạo cười, nụ cười tà mị ấy khi hiện lên bóng tối lại có phần tà mị hơn.

“Cả hai đều không phải”

“Vậy em để cho hai người không phải người đàn ông của mình ôm như vậy sao? Cô nàng dễ dãi!”

Bốn chữ cuối anh dường như nhấn mạnh, đã thế còn có chút ngân dài ra. Trong lòng Đường Tử Hân khi nghe những từ đó không biết thế nào mà lửa giận cứ bùng bùng nổi lên như gió.

“Anh cưỡng ép ôm tôi, còn Dương Trạch thì...”

Nói đến đây cô im bật sau đó quay đi chỗ khác. Cái miệng hại cái thân, cô tự nhận cô ăn nói thực sự rất hồ đồ.

“Thì sao? Tự nguyện? Em miễn phí sao?” Vương Kiến Hạo cười rất tà mị, nụ cười ngạo nghễ khiến cô nhiều lúc phải tức điên lên, ví dụ như ngay bây

giờ đây.

“Anh im miệng!”

Khoé môi anh lại một lần nữa lộ ra ý cười, ánh mắt không lạnh lẽo như trước, mà trong ngần như nước dưới hồ. Lần này lại một lần nữa anh ôm chặt cô vào lòng hơn, sau đó khẽ cất giọng trầm khàn, nghe cực kì rõ ràng và quyến rũ.

“Em nên nhớ, tuy tôi không phải người đàn ông của em nhưng em lại là người phụ nữ của tôi. Về sau nếu có thằng đàn ông nào dám ôm em thì không nên chân chừ, trực tiếp dùng đá đập vỡ đầu hắn ra, rõ chưa?”

“Nếu không có đá thì sao?”

Lúc này anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau: “Đập thật mạnh với tất cả những gì có trong tầm tay của em” Trên môi Đường Từ Hân như có như không giã hoà một sắc cười, người đàn ông này cô biết anh luôn bá đạo như thế. Cô nhẹ cất giọng hỏi anh là nữa: “Nếu tôi lỡ đánh chết người thì sao?”

“Tôi sẽ chôn giúp em”

Khắp Bắc Kinh đèn sáng thật sáng, thứ ánh sáng này hoà quyện với bóng đêm tạo nên một tấm màn huyền bí trải dài trên bầu trời rộng lớn. Gió lạnh từng chập lùa vào, nhưng cô vẫn không cảm thấy lạnh, là anh đã chắn gió cho cô.

Đường Từ Hân để mặc cho anh ôm, hai người im lặng trầm tĩnh, cùng nhau ngắm nhìn thành phố ảo mộng lên đèn trong đêm.

Cô có thể nhận ra rằng cái ôm của Vương Kiến Hạo khi cho cô không hề giống với khi Dương Trạch ôm cô ngoài sông Hậu Hải, nó rất khác nhau, nhưng rốt cuộc là cô vẫn không thể lí giải ra là nó khác nhau thế nào.

Hai người cứ thế yên lặng, không một ai nói một câu nào, nhưng trong tâm mỗi người đều trầm mặc mà phát hiện ra, mùa mưa đã qua thật sự rồi.

Vương Kiến Hạo đem cô thả xuống mặt đất, anh nhặt chần trên đất lên sau đó choàng lại cho Đường Từ Hân. Cô một tay giữ lấy chần, một tay thì được anh nắm lấy, từ từ kéo cô vào phòng.

“Tôi chưa ăn gì hết, em mau nấu cho tôi vài món đi”

Đường Từ Hân ngạc nhiên, cô cứ nghĩ rằng anh ăn rồi, lời nói của anh muốn ăn cơm ở nhà cứ ngỡ là qua loa, ai ngờ anh nói thật.

Cô đưa tay sờ lấy cái bụng, bụng cô cũng đang réo rất kêu vang, cô liền xuống bếp nấu vài món. Đường Từ Hân mở tủ lạnh ra nhưng nghĩ nghĩ gì đó thì lại đóng vào. Bây giờ cũng đã trễ nên cô cũng không tiện làm nhiều món, cô liền quay ra hỏi anh: “Anh ăn mì không? Bây giờ cũng đã trễ quá rồi”

Vương Kiến Hạo cũng vội nhận ra liền gạt đầu, sau đó anh thấy cô lôi từ trong một cái thùng nhỏ ra hai gói gì đó trong lạ vô cùng, anh cau mày tiến lại chỉ chỉ: “Đây là gì?”

Đường Từ Hân bỡ ngỡ, đến cả mì cũng không biết là gì, anh thực sự đã ăn sung mặc sướng quá rồi, đến cả thứ người người ăn hàng ngày mà cũng không biết.

“Cái này là mì, anh chưa ăn bao giờ?”

“Chưa”

“Vậy anh mua làm gì?”

Vương Kiến Hạo đảo mắt xuống thùng mì chua cay đang nằm trong góc, anh lại đưa mắt lên nhìn cô: “Là tôi sai người mua, tôi cũng không biết gì về thực phẩm nên bảo họ cái gì ăn được thì mua”

Đường Từ Hân quay đi lén bấu môi một cái rõ hoàn hảo. Cô không nói gì tiếp theo cũng mau chóng bắt tay làm mì cho anh. Món này cô làm rất nhanh, rất thuần phục, vì mỗi khi ở kí túc xá cô đều ăn mì với Gián An Nhiễm, lâu lâu mới có một bữa cơm.

Ban đầu Vương Kiến Hạo còn chê nọ chê nọ nhưng sau khi ăn một miếng, rồi lại ăn miếng tiếp theo,.. Cuối cùng tô mì cô làm cho anh hết sạch, đến nước cũng voi đi ít nhiều. Cô tự hỏi là do anh quá đói hay do cô nấu quá ngon?

Đêm hôm đó, cô ngủ cùng anh, anh ôm cô rất chặt, không buông, anh nói dù cô có chết vì ngạt thở anh cũng không buông, nhưng cái vòng tay đó của anh vô cùng ấm áp và vững trãi, dường như trở thành cái ôm thứ hai cho cô cảm giác an toàn.

* * * * *

Ba ngày trôi qua nhanh như đốt hết một cây nến. Thực ra Đường Từ Hân luôn muốn thời gian trôi từ từ, chậm lại một chút, chỉ có như thế trong lòng cô mới cảm thấy an tâm. Ba ngày này Vương Kiến Hạo đều rời đi từ rất sớm nên cô mới có thể khuây khoả ra ngoài, chỉ cần cô về trước tám giờ chắc chắn anh cũng sẽ không dậy và cô như đêm hôm trước nữa.

Như lời của Dương Trạch nói, ngày hôm nay là ngày anh và Đường Tâm đính hôn nên trong lòng Đường Từ Hân mập mờ lo lắng, cứ một thứ mang tên bất an ngày càng sinh sôi mạnh mẽ trong lòng cô.

Khi Vương Kiến Hạo rời đi, cô cũng chuẩn bị sau đó cũng ra ngoài, rời khỏi Trần Thủy.

Đường Từ Hân mấy ngày nay lo lắng về chuyện đính hôn của Dương Trạch và chị nên cũng không đến trường, cô có nhờ Giản An Nhiễm xin nghỉ dài hạn để thu xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Mấy ngày trước cô có đến công ty để tìm Đường Tâm nhưng quản lý nói chị bị bệnh nên đã xin nghỉ phép. Đường Từ Hân lo lắng chạy ngay về nhà nhưng cửa lại bị khoá, cô cả gan đập cửa nhưng cũng chẳng ai xuất hiện. Đường Từ Hân gọi đến chục cuộc điện thoại cho chị và kết quả là không có người nghe máy.

Cô định hôm nay sẽ quay trở lại công ty của chị để dò la tin tức. Công ty của chị Đường Tâm thuộc công ty trách nhiệm hữu hạn có tiếng nằm giữa trung tâm phồn thịnh của Bắc Kinh.

Đường Từ Hân nhẹ đẩy cánh cửa phòng làm việc của nhóm chị. Trên môi cô nở ra một nụ cười thuần khiết, tự nhiên, vừa đi vào vừa gạt đầu lễ phép chào từng người một.

“Chào mọi người”

“Là Đường Từ Hân sao? Đến tìm Tiểu Tâm đúng không? May cho em, hôm nay cô ấy đi làm lại rồi”

Đường Từ Hân cười tươi rạng rỡ: “Vâng ạ? Cảm ơn chị!”

Cô chậm rãi tiến lại bàn làm việc của chị nằm gần cuối phòng làm việc. Đến gần, nụ cười trên môi cô vụt tắt, cô phát hiện ra Đường Tâm đang nằm dài trên bàn làm việc, mắt nhắm nghiền lại, vì tính còn đang bật, tài liệu thì để mỗi chỗ một nơi. Bỗng trong tim cô xẹt qua tia xót xa, đau lòng. Có vẻ chị đã quá mệt mỏi rồi, vì nghỉ đến hai ngày nên bây giờ công việc của hai ngày ấy cứ thế đè ập lên tầm lưng nhỏ của chị.

Cô nhận thấy gió ngoài cửa sổ thổi vào phập phồng, tuy không mạnh nhưng lại lạnh thấu xương. Cô nhẹ gỡ áo khoác của chị xuống rồi cẩn thận đắp qua vai cho chị, sau đó quay ra đóng lại cửa sổ. Cô thấy vì tính đang bật sáng thì cũng đưa tay tắt đi, còn tài liệu để lộn xộn trên bàn cũng xếp lại gọn gàng.

Đường Từ Hân đi ra ghế ngồi đợi chị ngủ dậy.

Cô biết cô không làm gì được cho chị thì chỉ bằng hãy làm những việc nhỏ như thế cho chị, đó cũng khiến cho sự áy náy đang quẩn quại trong lòng cô vơi đi ít nhiều.

----- HẾT CHƯƠNG 10 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cho cô ấy hạnh phúc là bổn phận cả cuộc đời

-----Chương 11: Cho cô ấy hạnh phúc là bổn phận cả cuộc đời-----

Nghiêm Châu

“Cốc, cốc”

“Vào đi”

Vương Kiến Hạo thư thái ngồi ở bàn làm việc, trên tay anh đang đưa một cây bút màu xám, dưới bàn thì chất hàng đống tài liệu đang đợi anh phê duyệt.

La thư kí từ tốn bước vào, đặt một bản hợp đồng xuống trước mặt anh: “Tổng giám đốc, bản hợp đồng này cần ngài kí gấp”

Vương Kiến Hạo nhào người ngồi thẳng dậy, anh đưa tay ra kí lên một đường chữ vừa nhanh lại vừa sắc sảo, trông như rồng bay phượng múa. Kí xong, anh đặt cây bút xuống, điềm đạm cất giọng: “Sản phẩm chúng ta đang nâng cấp tôi muốn hai tuần nữa phải được tung ra thị trường. Có rất nhiều công ty khác vừa đánh hơi được loại nâng cấp tân tiến này nên phải gấp rút cho tôi”

“Vâng, tôi hiểu rồi ạ”

La thư kí nhẹ nhàng lấy lại bản hợp đồng từ trên bàn làm việc của Vương Kiến Hạo, nhưng cô vẫn chưa rời đi, vì khi chưa hết điều cần dặn thì anh sẽ chưa nói cô phải rời đi. Đó là một điều tất yếu trong công việc của anh.

Vương Kiến Hạo đan hờ ngón tay lại, đôi mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt La thư kí. Cuối cùng giọng anh vẫn trầm thấp cất lên: “Chuyện tôi nhờ cô điều tra ra sao?”

La thư kí có phần giật mình, anh nhìn cô như vậy chỉ làm cô thêm không được tự nhiên: “Vâng, Dương thiếu cùng Cô Đường đã có hôn ước từ trước, nhưng hôn ước ấy lại bị huỷ bỏ, sau đó người thay thế Cô Đường cùng đính hôn với Dương thiếu lại là chị cô ta”

Anh nghe xong, thì chống hai tay lên mép bàn, bàn tay đan lại tùy tiện đặt dưới cằm. Ánh mắt người đàn ông sâu hun hút như nước dưới hồ, người nhìn vào rất khó để nhận ra anh đang toan tính điều gì.

“Cô có biết vì sao mà bị đổi từ em thành chị không?” Vương Kiến Hạo đột nhiên đặt một câu hỏi nằm ngoài tầm kiểm soát của La thư kí, khiến cô có chút lúng túng.

“Không ạ”

“Đó là vì tôi” Khoé môi anh cười lên một cách xảo quyệt.

La thư kí nghe thấy nhưng lại không hiểu ý vị trong lời nói của anh, so với tính cách có phần hơi quái đản này cô hiểu rõ như nắm chắc trong lòng bàn tay.

Vương Kiến Hạo xoay ghế đi, anh hướng mắt ra ngoài cửa sổ sát đất, bên dưới là cả một thành phố thu nhỏ lại trong mắt.

Anh trầm lặng suy nghĩ, bỗng khoé miệng anh cười lên rất nhẹ, nụ cười như đại diện cho hàm ý mỉa mai và khinh thường.

Anh biết, Dương Trạch chỉ được chọn một trong hai, một là em, hai là chị. Nhưng anh đã giữ lại cô em thì chẳng phải cô chị sẽ phải thế thân sao? Và danh dự, bộ mặt của Dương gia cao như thế, nào có chấp nhận một cô con dâu là con nuôi?

* * * * *

Khi Đường Tâm ngủ dậy cũng đã trôi qua hai tiếng. Đường Tử Hân kiên nhẫn ngồi đợi, trong tâm cô còn mong muốn chị ấy ngủ thêm, bởi dù có thể nào cô vẫn sẽ ngồi đợi chị tỉnh dậy. Đường Tâm pha hai tách cafe Lam Sơn rồi cùng Đường Tử Hân tiến lên ban công của công ty.

“Em biết chuyện rồi?” Đường Tâm nhẹ nhấp một ngụm cafe, sau đó nhìn thẳng em gái mà hỏi khẽ.

“Vâng, là Dương Trạch cho em biết”

Bây giờ đã chuyển sang tháng mười, gió thổi càng lúc càng lạnh. Mặt Trời dường như cũng mất đi năng lượng, chiếu những tia sáng nhạt nhoà xuống trần gian.

Từng cơn gió thu nhẹ vờn lên mái tóc một ngắn một dài của hai cô gái trẻ, hai người chẳng hác nào những bông anh túc xinh đẹp nở rộ trong nắng sớm.

Bầu không khí im lặng như tờ, chỉ nghe đâu đó tiếng ồn ào của xe cộ di chuyển dưới tầm mắt, tiếng gió lạnh lạnh, xì xào bên tai.

“Tử Hân, chị xin lỗi”

“Tại sao chị lại phải xin lỗi? Không một ai có lỗi cả” Đường Tử Hân nhìn chị, ánh mắt thoáng buồn bã, đau lòng.

Đường Tâm im lặng, cô không lên tiếng. Cô đưa lê miệng nhấp một ngụm cafe ấm, sau đó thì tiếp tục im lặng.

“Chị, cho em thời gian được không? Chị chỉ cần cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa, em nhất định sẽ mang mọi thứ đặt lại vị trí cũ, em là em, chị là chị, không ai phải thay thế cho nhau cả”

Đường Tâm ngập ngừng bắt đầu nheo mắt. Ánh mắt cô bị nỗi buồn bủa vây che kín đi mất. Suốt một thời gian qua cô đã phải chịu áp lực từ mọi phía. Ngày nào đi làm về Đường Sâm cũng đang trong tình trạng say mèm mà chửi rủa cô, ông nhất quyết bắt cô phải đính hôn với Dương Trạch. Ông nói nếu trở thành Dương phu nhân không phải sẽ có quyền có tiền hay sao? Nhưng cô phải lấy người cô một chút cũng không có tình cảm thì liệu có hạnh phúc không?

Câu trả lời là không!

Từ đó, đêm nào cô cũng chìm trong biển rượu, cô không đi làm, nhà thì chưa một ngày nào quay về. Thời gian đó đối với cô như một bể tắc, giống như bị rơi vào mê cung tối tăm vô thức không thể tìm được lối thoát.

Đường Tâm vốn đã không muốn nói với Đường Tử Hân, cô không muốn em gái phải chịu thêm áy náy về phía mình.

“Được, bao nhiêu thời gian cũng chẳng là gì cả. Nếu ta không thể cố nữa thì không sao cả, chị sẽ đính hôn với Dương Trạch, điều đó cũng tốt mà phải không?” Đường Tâm giương lên một nụ cười bất đắc dĩ.

“Không, em sẽ làm được” Đường Tử Hân đặt tách cafe xuống phần lang cang, cô đưa tay nắm lấy bàn tay kia của chị, cô bỗng thấy tay chị thật lạnh, hơi

lạnh cũng lấn chiếm cả trái tim cô.

“Cả hai chị em mình sẽ không ai phải đính hôn với anh ta, em không được là vì thân phận của em, còn chị thì vì chính tương lai chị sau này. Nên như thế lỗi sẽ chẳng phải là của ai” Đường Tâm nắm chắc lấy bàn tay của em gái, cô mỉm cười nhẹ. Thời gian bình yên này cô như muốn nó dừng lại mãi mãi, sẽ không bao giờ trôi đi nữa.

Đường Tử Hân gật đầu: “Nhưng em cũng có thể đính hôn với Dương Trạch mà, tình yêu anh ấy dành cho em là thật lòng”

“Nhưng còn Vương Kiến Hạo?”

Ba chữ Vương Kiến Hạo khiến trong lòng cô bỗng xuất hiện một tảng đá đè nặng. Phải, vẫn còn một nhân vật như thế nữa. Nếu cứ một ngày cô ở bên cạnh Vương Kiến Hạo thì sẽ thêm một ngày cô và Dương Trạch khó khăn hơn. Và điều ấy càng thôi thúc cô phải rời xa Vương Kiến Hạo càng nhanh càng tốt.

“Chỉ là mau chóng rời khỏi anh ta thôi” Đường Tử Hân thấp giọng nói. Bỗng trong tâm trí cô bỗng xẹt qua hình ảnh của tối hôm đó, Dương Trạch ôm cô chặt cứng, ở bên tai cô thủ thủ những lời nói ôn nhu, nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng chân thật. Từng lời nói cũng như câu chữ đều khiến tim cô phải rung động, anh chính là người đàn ông đầu tiên mang cho cô những cảm giác sâu sắc như thế.

Cô bất giác mỉm cười và hình ảnh ấy đều được thu gọn vào tầm mắt của Đường Tâm.

“Chị, em có thể cảm nhận được tình cảm của Dương Trạch dành cho em là thật, anh ấy chưa từng lừa dối”

Ngừng lại một lát, Đường Tử Hân điềm đạm kể tiếp.

“Ngày hôm đó, ngoài sông Hậu Hải, Dương Trạch đã nói cho em thời gian, anh ấy còn nói với em rằng sẽ cho em hạnh phúc mà em muốn, em biết ngay khoảng khắc đó em đã rung động. Từ bé đến giờ em luôn chưa từng tin vào tình yêu nam nữ, em nghĩ em rất bảo thủ. Từ những ngày đi học, em chỉ biết vui đầu vào học hành, kì nào cũng đứng nhất trường nhất khối, và em cũng bắt gặp quen đi thứ được gọi là tình yêu, không được chạm vào nên cảm giác cũng nhanh chóng nhạt nhòa. Khi lên những năm đại học, em gặp Dương Trạch, anh ấy đối xử với em vô cùng tốt, anh ấy là tiền bối nên luôn chỉ dạy em những cách làm một kiến trúc sư giỏi, anh ấy còn mua rất nhiều đồ ăn ngon cho em mỗi khi em vào thư viện đọc sách, những khi em nổi hứng tắm mưa thì anh ấy là người duy nhất mang khăn đến lau khô tóc cho em, anh ấy đã làm cho em tất cả, ngay cả bây giờ anh ấy cũng đang vì em. Nhưng bây giờ và năm đó em chưa từng thích anh ấy như nam nữ bình đẳng, em nghĩ em đã mất khả năng yêu. Những vào tối hôm đó, em đã rung động, em có niềm tin nhiều hơn, em cảm nhận được một chút được gọi là yêu, em muốn bắt đầu, em muốn yêu một lần”

Khi tình yêu nào đó chạy đến gõ cửa trái tim bạn, thì điều tốt nhất bạn nên làm đó chính là mở cửa, dù cho đó là tình yêu chân thành, tình yêu hồ hững, tình yêu xinh đẹp hay tình yêu xấu xí. Nếu bạn cứ thế mà đóng cửa, thì tình yêu đang đứng đợi bạn ngoài cửa kia sẽ theo năm tháng mà bỏ đi mất. Nhưng bất chợt vào một ngày nắng nhạt nhòa, bạn mở cửa, bạn ngạc nhiên, một tình yêu nào đó vẫn còn đợi bạn ở đây, nhưng chỉ là tình yêu đó không còn đủ sức lực để bước vào trái tim bạn.

Trong mắt Đường Tử Hân dâng trào lên cảm xúc mãnh liệt, cô cũng không còn cảm thấy đau buồn như trước, dường như niềm vui đang vây quanh cô.

Cô bỗng sực nhớ, đã lâu rồi cô chưa tâm sự với Đường Tâm, lần trước cô nhớ không lầm là một năm trước, khi đó hai chị em ngẫu hứng nói chuyện với nhau rất lâu.

Đường Tâm nghe em gái nói ra như thế trong lòng cô nhẹ nhõm biết nhường nào, nếu cô không hạnh phúc thì Đường Tử Hân nhất định phải hạnh phúc, không phải hạnh phúc ít mà phải hạnh phúc nhiều, nhiều hơn những hạnh phúc mà cô đã từng có.

“Phải, em phải biết yêu chứ. Dù thế nào chị vẫn sẽ ủng hộ em, tất cả vì em là em của chị”

Cuộc tâm sự cứ thế trôi xa đi, ai cũng đều thoải mái, họ đã buông thả lòng mình, kể cho nhau nghe có lẽ sẽ tốt hơn là phải cất giấu như kho báu trong lòng.

* * * * *

Dương gia

“Ba, xin ba chấp thuận cho con được lấy Tử Hân là vợ” Dương Trạch cật lên một giọng nói kiên định nhưng điềm đạm.

Dương Chuẩn đang ngồi trên ghế sofa, ông nghe vậy thì nhủ mày, trong lòng ông cũng sắp nổi lên cơn bão lớn: “Đừng nhai đi nhai lại cái câu đó với ta!”

“Ba muốn ra sao cũng được, nếu không phải là cô ấy thì có chết con cũng không kết hôn” Trong đôi đồng tử của anh bắn lên tia ương ngạnh, cứng đầu. Ngày nào cũng phải đối co với ba anh như thế này anh cũng phải mệt mỏi lắm chứ, nhưng nếu anh bỏ cuộc thì mọi chuyện sẽ còn trôi đi đâu? Đường Tử Hân đã cho anh thời gian, đã cho anh cơ hội nên anh phải nắm thật chắc, một giây một phút cũng không thể để vượt mất.

Anh nhất thời nhớ về thời gian trước, anh đã phải quỳ xuống xin ba anh, bỏ nhà đi đến gần năm tháng, bị ba đánh, bị hạ nhục, và nhất là phải từ bỏ đi nghề nghiệp kiến trúc sư mà anh thích để điều hành Cửu Thương thay ba. Cuối cùng con giống đi qua, Mặt Trời hiện lên, anh được chấp thuận đính hôn với Đường Tử Hân, đó cũng chính là điều khiến anh hạnh phúc nhất.

Dương Chuẩn giận đến xanh mặt, ông đứng dậy chỉ thẳng vào mặt anh rồi quát ầm lên: “Người phụ nữ đó có gì tốt đẹp? Hà, tốt đẹp ở đâu?!”

“Phải, cô ấy không quyền không thể, và cũng chỉ là một người con nuôi, nhưng con yêu cô ấy, còn phải để ý những điều đấy sao?”

Dương phu nhân thấy hai cha con ngày càng to tiếng, bà chạy tới, kéo tay Dương Chuẩn ra, rồi quay sang cầu khẩn Dương Trạch: “Con, đừng như vậy, đừng cứng đầu nữa”

Dương Trạch đẩy nhẹ bà ra, anh không muốn nghe lời ai hết, để được sự đồng ý, anh bất chấp làm mọi việc.

“Người thích loại phụ nữ như vậy sao? Chẳng phải ta đang cố gắng cho người và Đường Tâm đính hôn hay sao?”

“Ba nghĩ con tin điều đó? Bốn năm trước Đường Sâm là cô đồng lớn của Nghiêm Châu, điều đó người trong giới thượng lưu chưa một người nào quên, khi rút khỏi đó ông ta mang theo bên mình một nửa cổ phần của Nghiêm Châu. Và chẳng phải ba muốn con kết hôn với Đường Tâm là do ba hứng thú với số cổ phần đó?” Dương Trạch cười, khoe mỗi anh hiện lên như thật như ảo.

“Im miệng! Người thì biết cái gì?!” Dương Chuẩn dơ tay, giáng xuống mặt anh một cái bạt tai nảy lửa. Đôi mắt ông hằn lên tia máu đáng sợ.

Cái tát như vang rộng cả căn biệt thự, tiếng kêu như sấm gầm nổi lên. Dương Trạch nhìn ông, trong mắt anh chỉ là một xúc cảm điềm nhiên, không một chút gọn sóng. Cái tát này thì thấm vào đâu trong mọi hình phạt mà ông ban cho anh?

“Dù ba có đánh chết con cũng được, con vẫn muốn đính hôn với Từ Hân” Giọng anh trầm trầm, như là cái tát vừa nãy chưa hề xuất hiện. “Câm miệng!” Dương Chuẩn găm vào mặt anh, ánh mắt ông như hồ đầu đàn đang bị trêu tức. Ông cũng không biết đứa con trai duy nhất này của ông bị điên hay bỏ bùa nữa.

Dương phu nhân đứng gần đó mà nước mắt ngấn nước dài. Bà nắm chặt lấy tay anh, miệng méo máo đang ra sức nài nỉ: “Mẹ xin con, mẹ xin con đó Trạch! Đừng nói gì nữa, đừng nói nữa!”

Dương Trạch thấy bà phải rơi nước mắt vì anh, trong lòng anh bỗng xẹt qua tia đau như dao cắt: “Mẹ, con xin lỗi! Mẹ đừng khóc”

Anh nhìn về phía người cha của mình mà như loé lên lửa nóng. Sau đó anh cất giọng vô cùng điềm đạm, cũng không có vẻ gì là mất không chế: “Nếu ba không cho đính hôn với Từ Hân, con cũng không muốn điều hành Cửu Thương nữa”

Trong mắt Dương Chuẩn bùng lên phần nộ, ông chưa từng thấy một đứa con nào ngang bướng như vậy, nếu anh không phải đứa con trai nối dõi duy nhất nhà Đường thì ông đã sớm tống anh ra nước ngoài, không cho trở về nữa.

“Đồ trời đánh! Phụ nữ ở ngoài thì thiếu gì? Tại sao nhất quyết phải là cô ta? Hai mắt người mù rồi sao?”

“Phụ nữ không thiếu chỉ là họ thiếu một tình yêu chân thật”

Trước khi ông cất giọng thì anh lại chen lời nói tiếp: “Chẳng phải ngày trước do ba yêu mẹ nên mới cưới sao? Giống như ba yêu mẹ mà chưa từng mong lợi nhuận từ gia đình mẹ”

“Bốp” một cái bạt tai thứ hai rơi xuống khuôn mặt anh.

Nhưng lại phát ra từ chính người mẹ đang đau khổ lồng lộn vì anh từ nãy đến giờ.

“Trạch! Ai cho phép con nói ra câu đó?!”

Hai mắt bà đỏ au nhìn anh, trong mắt chỉ trực tràn đau thương ngấm vào từng giọt nước mắt mà rơi xuống. Nhưng những giọt nước mắt ấy bị bà thẳng tay gạt phăng đi. Khi anh nói ra câu đó giống như là chưa từng xem bà là mẹ, và bà cũng nhận ra được bà đang vô cùng thất vọng về anh.

“Con...” Dương Trạch nhìn bà chăm chăm, đáy mắt anh lộ rõ vẻ không tin. Từ lúc sinh ra anh chưa từng bị bà la mắng dù cho một câu nhưng hôm nay bà lại có thể ra tay đánh anh như vậy. Anh đưa tay lên sờ má, làn da anh nóng hổi, còn có đau rát, nhưng đau rát thế nào thì sao có thể đau bằng trong tim? So với cái bạt tai của ba trước đó, so với cái bạt tai này thì có hề gì?

Dương phu nhân quay người đi, tấm lưng nhỏ của bà dần dần biến mất khỏi tầm mắt anh.

“Thằng bất hiếu! Người xem đi, người đã làm gì?” Dương Chuẩn đứng bên không khỏi tức giận, sau đó ông quát thật to vào mặt anh: “Vì một con phụ nữ không danh không phận, như thế có đáng không?”

“Vậy con hỏi ba, con vì đang muốn có được hạnh phúc của bản thân, ba mẹ ngăn cản con, như vậy có đáng không?”

Dương Chuẩn chỉ tay xuống đất sau đó quát: “Quy xuống!”

Thần sắc Dương Trạch không thay đổi, anh vẫn rất điềm nhiên. Anh nhẹ hạ mình sau đó đặt đầu gối xuống.

“Người đâu, mang roi mây Vĩnh Cửu ra đây”

Người làm từ trong phòng riêng của Dương Chuẩn mà lật đật chạy ra. Trong tay cô giúp việc là roi mây được lưu truyền từ mấy đời nay của Dương gia,

dùng để xử phạt những kẻ có tội đồ trong dòng tộc.

Dương Chuẩn cảm lấy roi mây cổ trong tay, ánh mắt ông bỗng trở nên lạnh lẽo, ác hiểm.

Cây roi mây này chỉ nhỏ bằng ngón áp út thôi nhưng tính sát thương lại rất cao. Dương Trạch đã từng bị đánh nên rất hiểu cảm giác đau đớn đó, anh phải mất gần một tháng mới có thể bình phục.

Dương Chuẩn đứng trước mặt anh, ông cất lên một giọng nói to lớn hào hùng: “Để xem hôm nay ta trừng phạt ngươi ra sao!”

Anh hướng mắt về một khoảng không vô định, sắc mặt anh tuy vẫn khá bình thản, ung dung, nhưng chỉ có trời mới biết anh đang phải cố gắng nhẫn nhịn như thế nào.

“Từ bỏ người phụ nữ đó! Nói mau!” Tiếng quát lớn của Dương Chuẩn vang rộng cả căn biệt thự, đập thẳng vào màng nhĩ của Dương Trạch.

“Cho cô ấy hạnh phúc là bổn phận cả cuộc đời con!” Anh biết, anh phải chịu đựng, anh vẫn luôn mơ ước cho Từ Hân một hạnh phúc mà cô muốn, anh đã nói với cô như vậy nên anh phải thực hiện.

“Bụp!” Một roi quất thẳng vào tấm lưng rắn rỏi của người đàn ông.

Cảm giác đau buốt, tê tái đến tận tim gan anh còn cảm nhận được. Dương Trạch khẽ mím môi rồi sau đó nhanh nhả ra, anh không rên lên một tiếng nào, chỉ có vẻ mặt điềm nhiên của anh được giữ vững.

Dương Chuẩn như Diêm Vương phần nộ, sự tức tối của ông bây giờ có thể giết người. Ông lại một lần nữa cất vang giọng: “Từ bỏ người phụ nữ đó, nói!”

“Cho cô ấy hạnh phúc là bổn phận cả cuộc đời con!”

Lại thêm một roi nữa được quất xuống.

“Từ bỏ người phụ nữ đó!”

“Cho cô ấy hạnh phúc là bổn phận cả cuộc đời con!”

Một roi nữa mạnh mẽ vung xuống.

Cứ thế thời gian chậm chậm trôi qua, loáng cái đã hơn ba mươi phút.

Dương Chuẩn vẫn tiếp tục giáng xuống những cây roi hung hăng, tàn bạo, chỉ với câu nói day nhất được phát ra từ miệng ông "Từ bỏ người phụ nữ đó!"

Dương Trạch vẫn giữ thái độ không chịu khuất phục. Anh chưa từng bỏ cuộc, anh chưa từng rên rỉ, cũng chưa từng cầu xin, chỉ có duy nhất một câu nói được anh phát ra suốt hơn ba mươi phút này "Cho cô ấy hạnh phúc là bổn phận cả cuộc đời con!".

Anh vẫn luôn chịu đựng, chưa từng bỏ cuộc, chỉ cần được sự chấp thuận, dù có phải cưa mất một bàn tay, anh vẫn nguyện cam nhận.

Mọi tri giác trên người Dương Trạch dường như mất hết cảm giác, anh cảm thấy như mọi thứ bộ phận trên người anh đã hoàn toàn biến mất, không còn của anh.

Áo sơ mi trắng của Dương Trạch bị máu cùng mồ hôi làm cho nát bầy. Từng mảnh vải rách dính bết lại trên vết thương loang lổ máu của anh, cứ thế cứ thế anh cảm giác như có hàng triệu mũi kim đang may vá trên người mình.

Dương Chuẩn dừng tay, ông thở hắt ra một hơi, sau đó nhìn lại tấm lưng của con trai, bỗng tim ông bất giác như vỡ vụn. Ông vát roi mấy xuống trước mặt anh, ông quay người bỏ đi. Và chỉ còn mình anh quỳ tại nơi đó, bị thương, cô độc, tê ngắt, mọi giác cảm trên đời đều đổ dồn về.

----- HẾT CHƯƠNG 11 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Người phụ nữ của ác ma

-----Chương 12: Người phụ nữ của ác ma-----

Đường Từ Hân tán ngẫu với Đường Tâm đôi ba câu thì cũng nhanh chóng quay về, cô cũng không muốn làm ảnh hưởng đến thời gian làm việc của chị.

Lúc quay về Trần Thủy cũng là tầm vừa trưa, thực ra Đường Tử Hân có gọi điện cho Giản An Nhiễm hẹn đi ăn trưa, nhưng cô ấy lại bận đi làm thêm. Cô cũng thực sự không biết, rốt cuộc Giản An Nhiễm đã làm thêm ở bao nhiêu chỗ?

Đặt chân vào Trần Thủy trong lòng cô bỗng nảy sinh trống rỗng, mọi thứ đều quá to lớn, còn cô thì tựa hồ nhỏ nhoi. Khắp cả biệt thự này chỉ có mình hơi thở của cô thờ ra, chỉ có mùi hương của cô quyen luyện ôm lấy từng góc, và từng đồ vật pha trộn vào đó cũng có mùi hương của anh, nhưng lại rất mong manh, cảm thấy thật gần nhưng mê man lại hoá xa xăm.

Đường Tử Hân chưa từng xem đây là nhà, vì nó thực sự rất trống trải, rất lạnh lẽo, cô đơn ủa về nuốt trọn lấy tâm thân mảnh mai của cô, nỗi nhớ nhưng về căn nhà thực sự như âm ỷ từng ngày gặm nhấm lấy trái tim và bộ não cô.

Bữa trưa của cô cũng rất đơn giản, vì chỉ có một mình cô nên mới nấu tạm bợ vài món ăn lót dạ.

Đường Tử Hân lẩn quẩn trong bếp, cô thu dọn bát đĩa xong thì mang một ly nước ép cùng đĩa bánh quy lên lầu. Trong tủ lạnh chưa từng thiếu thứ gì, nó cứ như một cái chợ nhỏ vậy, đầy đủ tất cả, và đó cũng là lí do tại sao cô chưa từng phải đi chợ.

Cô mang đồ ăn cùng một máy laptop ra hết bàn ở ban công. Từ ban công này nhìn ra ngoài thực sự rất đẹp, một nơi có view thật tốt. Đường Tử Hân lật laptop ra, cô mở lên tài liệu về bản kiến trúc của cô làm dở dang khi còn đi học. Bản này là bản cô dành nhiều thời gian nhưng mới hoàn thành một nửa. Thực ra đây là bài tập nâng cao của giáo viên dành cho cô, vì gần như toàn Bạch Tích chỉ có duy nhất cô có khả năng làm.

Bản này là dạng đầu tiên cô thực hiện làm, xây dựng ở quy mô lớn hơn, đó là thiết kế ra hai cây cầu đôi bắc qua giữa hai thành phố lớn. Mọi thứ khởi đầu khá thuận lợi nhưng càng về sau càng khó khăn, trục trặc. Mặc dù chỉ là bài tập nhưng cô lại rất coi trọng, nhưng vì những chuyện xảy ra bất ngờ gần đây nên cô cũng vô tình quên mất bản thiết kế này.

Đường Tử Hân đưa tay với lấy ly nước trên bàn, sau đó uống một hơi lớn, nhưng hai con mắt của cô vẫn không rời khỏi màn hình, ngón tay nhỏ mảnh mai của cô di chuyển liên hồi trên con chuột.

Dáng vẻ tập trung này của cô bình lặng nhưng lại xinh đẹp. Những ngọn gió nhẹ thổi qua mang tai cô, làm những lọn tóc nhỏ của cô bị rơi xuống, che đi tầm nhìn của cô với máy tính. Đường Tử Hân nhẹ đưa tay lên vuốt nhẹ, mấy lọn tóc liền trở về chỗ cũ. Một hành động tùy tiện đấy thôi cũng có thể làm chủ đề chính tạo nên một bức tranh hoàn mỹ tuyệt trần rồi.

Không lâu sau, dưới sân vườn của Trần Thủy xuất hiện một chiếc xe thể thao vượt qua con đường dài trồng bạch quả. Chiếc xe màu bạch kim nổi bật dưới nắng mờ, làm toát lên vẻ nhàn nhã nhưng lại phong lưu. Chiếc xe thể thao chạy nhanh vào gara, ánh nắng Mặt Trời mờ mịt rọi vào thân xe rồi phản chiếu lại hắt lên mặt Đường Tử Hân đang ở trên ban công. Cô đưa tay che đi, bắt gác che mắt lại.

Cô chưa từng thấy anh về sớm như vậy, điều này mang cho cô đôi chút ngạc nhiên.

Đường Tử Hân thôi không bận tâm nữa, cô lặng lẽ di chuyển ánh mắt đặt lại trên máy tính. Đối với những việc như vậy không để ý chính là tự tiết kiệm năng lượng cùng thời gian cho bản thân.

Không lâu sau, cánh cửa phòng bị mở toang ra, trong tầm mắt của cô thân ảnh Vương Kiến Hạo lấp loá đằng xa. Cô thấy anh nhìn cô, nhìn chằm chằm, không rời mắt.

Mãi một lúc lâu sau, anh bỗng hiện mình ra trước mắt cô. Thần sắc anh có vẻ mờ mịt, khó đoán. Anh đã chuốc bỏ cái áo vest xanh lục nặng nề, áo sơ mi trắng còn lại trên người thì anh tùy tiện cởi ba cúc áo đầu, trong khe cổ anh hiện ra hõm ngực cùng xương quai xanh rắn chắc. Nhìn như vậy anh trông thực sự không thể rời nổi mắt.

Vương Kiến Hạo từ đầu chí cuối đều nhìn cô, rồi liếc đến đồ ăn được đặt trên bàn, rồi lại đánh mắt qua cái laptop mà cô chăm chăm mặt vào nhìn. Bỗng anh nhàu mày khó chịu, người phụ nữ này, cái vị tính đẹp trai hơn anh sao?

Trên khuôn mặt Đường Tử Hân không biểu hiện gì đặc sắc, cô cũng chẳng buồn nâng mắt nhìn anh lấy một lần, lẳng lặng hoàn thành bản kiến trúc.

“Cộc, cộc” Vương Kiến Hạo gõ xuống mặt bàn.

Lúc này cô mới chịu ngẩng đầu lên, bỗng bất gặp ánh mắt cùng khuôn mặt không mấy thiện cảm của anh, cô biết chắc chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Đường Tử Hân với lấy bánh quy trên bàn, cho vào miệng cắn một cái, miếng nhỏ của cô vừa nhai vừa hỏi anh hờ hững: “Có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy cô ung dung lại còn ăn bánh trước thay vì hỏi anh anh trước, Vương Kiến Hạo cảm thấy như bị xúc phạm. Đôi mắt anh loé lửa, sau đó anh cất giọng trầm thấp: “Em không nhìn thấy tôi ở đây?”

“Tôi thấy, vậy thì sao?”

Vương Kiến Hạo nhếch mép cười: “Thấy tại sao không lên tiếng? Em cho tôi là vô hình?”

Ăn hết miếng bánh quy, Đường Tử Hân liền với tay lấy ly nước rồi uống, chep chep miệng vài cái cô lơ là nhìn vào màn hình vi tính, sau đó mới trả lời anh: “Tôi phải lên tiếng gì bây giờ? Dù gì anh và tôi cũng đâu có chuyện gì để nói với nhau”

“Hồi đi học em chưa từng được dạy chào hỏi?” Người đàn ông đan tay đặt lại trên đầu gối.

“Anh cũng không chào tôi còn gì?”

“Người có địa vị thấp sẽ luôn chào người có địa vị cao trước”

Đường Tử Hân nâng mắt nhìn anh, cô khoanh tay lại trước ngực: “Cái định lý này anh lấy đâu ra?”

Anh cười nhẹ: “Tôi lấy trong từ điển của Vương Kiến Hạo ra”

Cô cũng cười, giọng trông có chút mỉa mai: “Vương thiếu đây thật biết khoác lác, anh lấy thứ gì để bắt người khác tuân theo từ điển của anh?” “Rất đơn giản, địa vị của tôi”

Đường Tử Hân cũng im bất vì câu trả lời của anh, cô cũng không biết cái kiểu bá đạo này, anh phải rèn luyện trong bao nhiêu năm hay anh đã có từ khi trong bụng mẹ? Cô cũng không nói gì tiếp theo, một hai với lấy bánh quy ăn hà tiện.

Vương Kiến Hạo thấy cô ăn bánh uống nước mà chẳng thèm để ý gì đến anh, con tức ngấm ngấm trong anh nổi lên. Đột nhiên anh vơ lấy đĩa bánh cùng ly nước, lập tức đi tới sát ban công rồi đổ thẳng xuống đó.

Đường Tử Hân chau mày nhìn anh nhưng khi thấy hành động của anh cô liền chạy ù tới, bám lấy cánh tay của anh, nhưng rốt cuộc thì đã trễ. Cô quát to thành tiếng: “Ai cho phép anh đồ đồ ăn của tôi đi?!”

Sắc mặt anh hờ hững nhìn cô: “Địa vị của tôi”

Cô từ trên lang thang cao nhìn xuống, một góc sân vườn đã bị ly nước làm cho ướt nhẹp, còn bánh quy thì mỗi nơi một cái, nhìn thấy cảnh này sao cô lại cảm thấy vô cùng thương xót, dù gì đồ ăn cũng đâu có gì tội tình, chỉ là gặp phải tên điên không biết tiếc của thôi.

“Em có đứng nhìn đến mai cũng chẳng thể nhặt lên ăn được”

Đường Tử Hân quay lại nhìn anh, đôi mắt hằn lên tai máu. Anh đang ngồi đó, hai chân vắt chéo, ung dung đưa qua lại, nhưng sao vào mắt cô lại trở nên đáng ghét như thế!?

“Cái tên điên nhà anh!”

“Còn chứ?!”

Đường Tử Hân bước lại vài bước trước mặt anh, con tức trong bụng cô dần lan toả khắp cơ thể chỉ trực chờ ngày bùng nổ.

“Tôi làm gì anh? Nếu anh rảnh rồi thì đi mà chữa bệnh, đừng có kiếm chuyện với tôi!”

Đôi lông mày của Vương Kiến Hạo nhướn lên, ánh mắt đầy mỉa mai: “Tội của em không phải là làm lơ tôi sao? Tôi chưa ném cái máy của em đi là nương bộ rồi”

“Tôi còn bao nhiêu bản thiết kế còn chưa làm, tôi làm một chút thì sao? Anh đúng là *duy ngã độc tôn!” Đường Tử Hân hậm hực ôm máy tính vào phòng.

*Duy ngã độc tôn: tự xem mình là cao quý nhất.

Bị cô chửi cho vài câu nghe thật buồn tai nhưng đối với anh thì lại không giận. Thay vào đó, trên khoé môi anh còn bắt giắc nở ra một nụ cười không rõ nguồn gốc.

Vương Kiến Hạo đứng dậy, anh thoải mái cho hai tay vào túi quần, sau đó theo đuôi cô vào phòng.

Đôi mắt phượng hoàng của anh vô tình liếc thấy laptop của cô đặt trên bàn, anh nhìn thoát một cái liền quay mặt sang hướng cô rồi nói: “Hôm nay tôi đưa em đi mua đồ”

Đường Tử Hân đang còn ầm ức, thân hình nhỏ của cô cuộn lại ngồi trên giường, hai hàng lông mày nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ phụng phịu cứ thế mà lộ rõ ra: “Đồ tôi còn rất nhiều, không cần mua”

Vương Kiến Hạo bước vài bước vào phòng tắm, trước khi đóng cửa anh để lại cho cô một câu: “Tôi có nói mua cho em sao? Đừng tự mình đa tình”

Bốn chữ ‘tự mình đa tình’ của anh nghe rõ ràng như không thể rõ ràng hơn. Lửa giận trong người cô chưa nguôi đi được mấy thì lại một lần nữa bị người đàn ông đó làm cho bùng phát trở lại. Đường Tử Hân nghiến răng kêu ken két, cô cầm lấy cái gối bên cạnh đem ném mạnh vào cửa phòng tắm nhưng lại chậm hơn động tác đóng cửa của anh một, hai giây, cái gối rớt xuống, nằm lẩn lóc trên mặt đất. Lúc anh ra khỏi phòng tắm thì cô đã cầm đồ sẵn trong tay kiên nhẫn đợi anh.

Trên người Vương Kiến Hạo chỉ mặc một chiếc khăn tắm quấn hông. Nửa thân trên cứ thế mà lộ ra rõ ràng ngay trước mắt, càng nhìn lại càng giống như đang khiêu khích. Đường Tử Hân nhìn lên mái tóc xám ướt đẫm nước của anh, những giọt nước theo từng đường nét anh tuấn phi phạm trên gương mặt anh mà chảy xuống. Cô mặc dù không ưa gì anh nhưng cũng phải công nhận một điều, khi anh tắm xong thì chính là anh đẹp trai nhất.

“Nhìn đến ngây ngất rồi?” Vương Kiến Hạo vừa lau tóc vừa cười gian tà hỏi cô.

Đường Tử Hân quay mặt đi, vào ngay phòng tắm, 'Àm!', tiếng đóng cửa vang lên rầm trời. Người đàn ông bỗng phì cười, không phải là nụ cười gian tà như vừa nãy mà nụ cười này lại quá tự nhiên.

Hai người rất nhanh thì khu trung tâm thương mại The Place nổi tiếng ở Bắc Kinh. Đường Tử Hân bỗng thấy phấn khích, mỗi lần đi học hay đi làm thêm cô đều đi qua đây, cô chỉ dám ngắm nhìn đôi chút rồi quay mặt đi, sau đó thì trấn an ủi bản thân bằng những câu nói 'Thôi nào, mày phải học thật giỏi đã, ra trường rồi sẽ vào đây mua thật nhiều đồ cho ba và chị’

Nhưng hôm nay cô bước vào đây không phải với thân phận Đường Tử Hân thật sự, không phải mua đồ với số tiền của chính mình và không phải mua đồ cho ba và chị như cô đã từng khích lệ bản thân.

Vương Kiến Hạo đưa cô vào một shop thời trang. Cửa hàng này và những cửa hàng khác đều rất rộng và diêm lệ, khiến cô không thể không trầm trồ ngược nhìn. Shop này là một chi nhánh của một hãng thời trang nổi tiếng ở Pháp. Đường Tử Hân chỉ nhìn sơ qua đồ được treo cũng biết tất cả loại đồ này thuộc hàng hiếm trên trời.

Vương Kiến Hạo vào shop nhưng lại không chọn đồ, anh ung dung ngồi xuống ghế salon trong khu nghỉ ngơi riêng của shop. Đường Tử Hân bỗng thấy không được tự nhiên, cô tự động bước lại về phía anh. Cô chưa kịp mở miệng nói thì anh đã ôn tồn lên tiếng trước: “Chọn cho cô ấy những bộ phù hợp nhất”

Nhân viên của cửa hàng niềm nở chạy lại, trên miệng luôn túc trực những nụ cười hoàn hảo và rạng rỡ: “Vâng, thưa Vương thiếu, ngài muốn chọn đồ theo phong cách như thế nào ạ?”

“Nếu thấy hợp thì chọn”

Đường Tử Hân đứng bên cạnh nhíu mày, khẽ nói với anh thật nhỏ: “Tôi không mua, chẳng phải anh nói anh mua đồ cho anh sao?”

“Bây giờ tôi không có hứng mua nữa. Chẳng lẽ vào đây rồi, không mua gì lại bình thản rồi đi?”

Cô cứng họng hoàn toàn, cảm giác sao lại quá bất lực.

Cô nhân viên dịu dàng đưa Đường Tử Hân đi chọn đồ. Cô ta lấy ra một bộ váy màu hồng phấn khá ôm, cắt may vô cùng tỉ mỉ và cân đối, lại có kiểu dáng nhẹ nhàng và nữ tính. Cô nhân viên cười nói: “Tiểu thư, cô thấy thế nào? Bộ này là bộ được nhà thiết kế Marc Jacobs chủ nhãn hàng thời trang Louis Vuitton nổi tiếng ở pháp tạo dựng, chỉ có duy nhất mười hai bộ trên thế giới, ở Trung Quốc cũng chỉ có hai bộ. Dáng người của tiểu thư cao và cân đối, làn da lại trắng hồng sẽ rất hợp với bộ váy này” Đường Tử Hân đưa tay lên chạm vào, quả thật chất vải vô cùng tốt, mềm mịn, thoải mái. Cô theo quán tính động đến tem của bộ váy, nhìn thấy giá được in trên tem mà cô bỗng hoảng hồn giật nảy mình, cái giá này bằng gần hai năm tiền lương của chị cô đấy! Thực sự quá đắt mà!

“Tôi không muốn mua”

“Lấy bộ đó cho tôi” giọng trầm trầm của Vương Kiến Hạo cất lên. Cô trừng mắt nhìn anh thì thấy người đàn ông đang chăm chú xem tạp chí, đến cả cái nhìn về phía cô cũng không có.

Cô nhân viên đứng giữa cũng thấy khó xử, cô ta chưa bao giờ gặp loại tình huống này. Nhưng trong lòng cô ta chỉ muốn Đường Tử Hân gạt đầu đồng ý ngay lập tức.

Đường Tử Hân mở miệng, bật ra lời nói miễn cưỡng: “Được rồi, tôi lấy bộ này”

Sau một hồi lâu, cô cùng cô nhân viên đi một vòng shop, lấy ra và thử bao nhiêu bộ thì mới chọn được vón vẹn mười bộ. Mười bộ này cô một bộ cũng không muốn mua, bởi vì nó quá đắt, đắt đến mức cô chỉ thấy choáng váng khi nhìn thấy tem giá, cô nhân viên này hẳn mang ra bộ nào nói hợp với cô thì Vương Kiến Hạo không cần nhìn, trực tiếp bắt mua mà không hỏi rằng cô có thích hay không.

Vương Kiến Hạo đứng dậy, anh đưa cho quầy tính tiền một cái thẻ rồi nói ra địa chỉ của Trần Thuý. Sau đó anh lấy lại thẻ rồi kéo cô rời khỏi.

Ngay sau đó anh dẫn cô vào một cửa hàng điện tử. Anh chưa đợi nhân viên hỏi han gì trực tiếp nói ra một câu lạnh lùng mang chút kiêu ngạo: “Lấy cho tôi loại laptop tốt nhất”

Nhân viên tuy hơi bất ngờ nhưng vẫn trực tiếp hỏi lại anh: “Xin hỏi, ngài muốn chọn màu gì?”

Vương Kiến Hạo quay ra hỏi Đường Tử Hân đang mơ mơ hồ hồ không biết chuyện gì: “Em lấy màu gì?”

Cô ngơ ngác như nai tơ, đến khi anh hỏi thì cô mới trở về thực tại, cô thấy ngạc nhiên: “Anh mua laptop cho tôi sao?”

“Phải, màu gì?”

“Nhưng máy của tôi còn dùng rất tốt, không cần mua”

Vương Kiến Hạo dường như nghe lời này của cô đến phát ngán nên không trả lời: “Xanh nước” anh quay ra nhân viên nói.

Đường Tử Hân nhớ về cái laptop của cô, tuy kiểu dáng hơi cũ kĩ nhưng mọi thứ còn lại đều dùng rất tốt.

“Thực sự không cần phải mua”

Anh tính tiền xong sau đó quay ra, tay thoải mái khoác lên bờ vai nhỏ của cô, miệng kéo lên một đường cong hoàn hảo: “Người phụ nữ của tôi phải luôn được hưởng thứ tốt nhất”

“Nhưng tôi thấy quá bày vẽ”

Cánh tay của anh cứ thế mà đề lên vai cô, khiến mỗi bước đi của cô đều trở nên khó khăn.

“Tôi có tiền thì mua thứ tốt. Có tiền mà không biết tiêu xài thứ gì, có quá keo kiệt không?”

Trong lòng Vương Kiến Hạo bỗng cảm thấy khinh thường, anh cười khẩy một cái rồi hoàn hảo. Lại còn thể diện tự tôn? Cô nghĩ anh cứ thế mà nuông chiều cô mãi? Lúc anh đưa Đường Tử Hân rời khỏi The Place thì trời cũng sắp tối lại. Trên con đường đèn thấp lên lấp lánh, sáng chói huyền ảo như những ngôi sao xinh đẹp nằm rải rác trên màn đêm tối bí hiểm.

Vương Kiến Hạo đưa cô đến Đài Viên Cát Phuong, nhà hàng bậc nhất Bắc Kinh. Lúc đến nơi anh đi gửi xe còn cô thì đứng ở bên ngoài đợi. Rất nhanh sau đó, anh xuất hiện, đột nhiên anh nắm lấy tay nhỏ của cô, kéo cô về phía mình, hai người đã vốn gần nhau bây giờ còn gần hơn.

Anh chọn một phòng ăn riêng trên tầng cao nhất của nhà hàng. Từ trên nhìn xuống có thể thấy cả thành phố phồn thịnh thu nhỏ trước mắt, những ánh đèn bên dưới ánh vào đôi mắt hai người, khiến anh và cô như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm thế giới.

Phục vụ bước tới, đưa cho Vương Kiến Hạo quyển thực đơn, nhưng anh lại không xem mà đẩy sang cho cô. Đường Tử Hân nhận lấy, lật từng trang cho đến khi hết. Cô gấp lại thực đơn rồi ngẩng mặt lên nhìn phục vụ, cô hỏi khẽ: “Không còn món nào đơn giản hơn sao? Có thể rẻ hơn những món trong quyển này?”

Phục vụ thấy thật kì lạ, nếu vào đây mà hỏi câu đấy thì thà ra ven đường ngồi ăn có phải hơn không?

Vương Kiến Hạo nhíu chặt lông mày khi nghe cô hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch, tiền của anh là làm ra từ chính công sức của anh chứ có phải anh đi cướp giật dẫu mà cô lại sợ dùng tiền của anh như vậy? Anh đem thực đơn trả lại cho phục vụ rồi nói một câu: “Những món cũ đi”

Phục vụ hiểu ý liền mỉm cười hoàn hảo rồi đi.

“Em luôn đơn giản như vậy?”

Đường Tử Hân nhấp một ngụm nước ấm rồi gật đầu: “Phải, tôi nghĩ một người phụ nữ hạnh phúc sẽ là người phụ nữ đơn giản”

“Phải không? Em là người phụ nữ hạnh phúc?” Vương Kiến Hạo cười nhẹ, anh khoanh tay lại trước ngực, ánh mắt như đang thăm dò cô.

“Tôi chưa được hạnh phúc nhưng hạnh phúc của tôi không phải là không có, mà là nó chưa đến thời điểm nhất định để xuất hiện” cô nói với giọng bình tĩnh, ánh mắt thì trong veo như nước dưới hồ.

Anh nhìn cô, đôi mắt của anh sâu thẳm, không thể nhìn ra được sự thật bên trong. Vương Kiến Hạo kéo theo một nụ cười giả tạo trên môi, nhưng cô lại vô tình không nhận ra.

Thứ ăn được bày ra khắp bàn ăn. Hương thơm lan toả thoạt thẳng vào mũi Đường Tử Hân khiến sở thích ăn uống của cô trở dậy mạnh mẽ. Các món ăn đều là cao lương mỹ vị, cô từ nhỏ đến giờ chưa từng nếm qua, ngày trước cô còn nghĩ có chết cô cũng chẳng thể nếm được một lần.

Trong suốt thời gian ăn, Đường Tử Hân ăn rất nhiều, nhưng ngược lại với cô, Vương Kiến Hạo chỉ đụng đũa vài ba lần rồi ngừng hẳn, thay vào đó anh chỉ nhìn cô và uống rượu.

“Sao anh không ăn? Đây là những món anh thường ăn kia mà?” Cô đặt đũa xuống rồi uống một ngụm nước.

“Không mấy hứng thú” Anh trả lời hờ hững.

Cô cũng không hỏi tiếp vì dường như cũng dần quen với cái tính sáng nắng chiều mưa của anh.

Chiếc McLaren P1 chạy hùng hục trên đường cao tốc, trông như một con thú dữ ban đêm. Đường cao tốc bây giờ rất vắng xe nên chiếc thể thao liền phóng như mũi tên trên đường.

Càng đi Đường Tử Hân mới nhận ra đây không phải đường về Trần Thủy, cô nghĩ ngợi một lúc cũng suy ra rằng cũng không phải đường đến Say Tỉnh. Cô bỗng thấy bất an trong lòng liền quay sang hỏi Vương Kiến Hạo: “Anh đưa tôi đi đâu?”

Tay lái người đàn ông vững vàng, thần sắc điềm nhiên không đổi, anh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng đánh tay lái sau đó thì chiếc xe dừng hẳn.

Đường Tử Hân đưa mắt ra ngoài cửa, ở ngoài cô thấy một dải màu đen huyền bí sáng lấp lánh, thì ra là sông Hậu Hải.

Vương Kiến Hạo không nói gì cả chỉ dắt tay cô ra khỏi xe, tiến đến gần bờ sông.

Cô thấy vô cùng khó hiểu, anh mang cô ra đây làm gì? Anh cũng có thể biết lãng mạn sao?

Gió lạnh từ ngoài xa phả vào thân ảnh một lớn một nhỏ của hai người. Đường Tử Hân lạnh đến tê cứng, khuôn mặt cô bỗng chốc đỏ ửng.

Ngược lại với cô, Vương Kiến Hạo dường như không thấy lạnh, anh vẫn trầm mặc nhìn ngắm cô cùng dòng sông xinh đẹp ngoài kia. Gió thổi qua, làm mái tóc xám của anh dần trở nên lộn xộn, làn da anh trắng sáng được ánh đèn heo hắt phản chiếu lên lại càng đẹp trai, thật sự không thể để đâu cho hết đẹp.

“Tại sao lại đưa tôi đến đây?” Đường Tử Hân còn rất trẻ, trí nhớ cô cực kì tốt, dù thế nào thì cô cũng không thể quên được, cô và Dương Trạch đã từng gặp nhau ở đây trước đó.

Và cũng tại đây, nơi này, cô đã rung động trước một người đàn ông.

Nhưng tại đây, nơi này, ngay bây giờ, anh không phải người đàn ông đó.

“Chẳng phải em cùng Dương thiếu của em ân ân ái ái ngay cạnh con sông này? Tôi mong trí nhớ của em còn sử dụng được” Vương Kiến Hạo nhìn cô, ánh mắt so với lúc trước có đôi chút trầm lắng hơn, còn khuôn miệng anh thì nhẹ kéo theo một nụ cười.

“Tôi còn nhớ”

“Em cùng hắn ta quan hệ như thế nào?”

Đường Tử Hân không ngạc nhiên, cô trầm tĩnh. Cô biết chắc anh cũng đã sai người tìm hiểu điều này, và anh cũng đã biết trước đấy rồi, nhưng vì sao bây giờ anh lại hỏi cô?

“Tôi nghĩ anh đã biết”

“Phải, tôi biết, nhưng tôi không bận tâm. Em và hắn ta dù có yêu nhau đến lên bờ xuống ruộng cũng chẳng thể tác thành với nhau được”

“Vì sao?” Cô nhẹ nhún mày nhưng lại nhanh chóng giãn ra.

Vương Kiến Hạo nhìn thẳng vào mắt cô, anh cười, nụ cười gian tà ẩn chứa nguy hiểm bủa vây: “Vì hắn ta còn có gia đình của hắn, còn em... chẳng phải là của tôi rồi sao?”

----- HẾT CHƯƠNG 12 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đây là gì của nhau, hà có gì phải gọi nhau thân thiết?

-----Chương 13: Đây là gì của nhau hà có gì phải gọi nhau thân thiết?-----

Cô không biết tại sao một cơn bão bất an bất chợt nổi lên trong lòng mình. Câu nói anh gạt nhả nhưng lại mang tính chất khẳng định, nhưng vì sao cô lại thấy thiếu một cảm nhận nào đó từ câu nói này? Phải chăng tri giác cô đã lỡ đánh mất đi cả phần đe dọa lấp ló trong câu nói độc mùi thuốc súng của anh?

Đường Tử Hân nhướn mày nhìn Vương Kiến Hạo, dường như từ đôi mắt anh toả ra một luồng ám khí mạnh mẽ đang dần bủa vây cô. Ngược lại với người phụ nữ trước mặt, anh lại vô cùng nhân nhả, như thể trời có sập xuống thì anh vẫn có thể giữ được cái thần sắc quen thuộc của mình.

“Anh là có ý gì?”

“Tôi mong em hiểu rõ. Một người con gái có lòng tự trọng cao như em sẽ không muốn gọi là yêu tình quân lấy hai người đàn ông?” Vương Kiến Hạo cười rất nhẹ, nụ cười hiện rõ sự khinh thường cùng mỉa mai.

Trong lòng Đường Tử Hân dồn dập lên lửa giận. Ánh mắt cô toé lên tia hung dữ. Anh nghĩ rằng có quyền thế trong tay là có thể nói người khác bằng từ ngữ như vậy? Và nếu không phải vì tương lai sau này cùng sự chịu đựng của cô ở hiện tại thì dù thế nào cô cũng phải bạt tai anh một cái.

“Vương thiếu xin giữ tự trọng. Vậy cho tôi hỏi anh, cưỡng ép tước đoạt đi thân thể của một người phụ nữ cũng là việc làm cao thượng của anh?”

“Không phải em tự thân vận động đến tìm tôi sao?”

“Nếu không phải do anh ép ba tôi thì tôi cũng đã nhỏ vào bản mặt anh rồi!”

Bỗng Vương Kiến Hạo bật cười một cái, anh cũng không thể ngờ được cô lại độc mồm độc miệng như vậy: “Vậy sao? Có vẻ lòng tự trọng của em cao nhỉ? Ban ngày ra ngoài ôm người đàn ông khác, đêm về ngủ cũng người đàn ông kia. Tôi hỏi em, tôi là người thứ mấy cùng em lên giường? Hử?”

Câu nói đó của anh cứ như búa tạ đập vào tâm trí cũng trái tim cô, làm chúng vỡ vụn đến đau thương. Chẳng phải anh là người bắt đầu mọi chuyện sao? Cuộc sống của cô đang trôi bình thường bỗng một ngày anh xuất hiện làm chúng xáo trộn, vậy bây giờ anh còn nói gì cô?!

Và cả những lần cảm thấy bị sỉ nhục như vậy cũng là anh ban phát cho cô.

“Lần đầu tiên của tôi là do anh cưỡng đoạt cướp lấy!” Đôi mắt của Đường Tử Hân vốn đã to bây giờ cô lại tròn lên lại càng trông hung dữ, đáng sợ.

“Phải, vậy sau tôi còn có bao nhiêu người đây?” Anh nhếch miệng cười, bàn tay anh đưa nhẹ lên vuốt lấy lọn tóc của cô.

“Anh im miệng!” Đường Tử Hân đẩy mạnh tay anh ra, bỗng khoé mắt cô có chút cay cay, rồi cô còn thấy một chút ẩm ướt vương trên mi. Cô cắn chặt răng, hai bàn tay nhỏ nắm gắt lại đến nổi trên mu bàn tay còn nổi gân xanh đỏ trông ghê người. Cô biết nếu cô động thủ là cô tự chuốc lấy phiền phức vào người.

“Sao? Mới hỏi vài câu liền không chịu được?”

Đường Tử Hân quay người đi, chạy thẳng một mạch lên đường lớn. Cô vừa đi vừa quệt má, phải, nước mắt chảy là phải lau đi.

Vương Kiến Hạo từ sau đuổi theo cô, cầm tay cô mạnh bạo kéo lại. Đối diện với anh cô càng vùng vẫy, còn ánh mắt thì nhìn anh như ăn tươi nuốt sống.

“Tôi nói thế thì có gì phải chạy? Cảnh báo người phụ nữ của mình một chút thì làm sao?!”

Cô đem sức lực vốn nhỏ nhoi của mình đối chọi lại với anh nhưng bất lực, cô làm sao mà có thể làm đối thủ của anh?

“Bác sĩ nói có bệnh phải nên chữa. Anh đã không phòng ngừa lại còn không thèm khám bệnh?”

“Phải, tôi không muốn khám cũng chả có tên bác sĩ nào dám khám tôi!”

Đường Tử Hân bùng phát cơn giận, cô tự hỏi có cần phải đi mua nhang mà thắp cho anh vài nén hay không?

Vương Kiến Hạo nở nụ cười, anh dắt tay cô đi về hướng ngược lại, vừa cầm tay cô thật chặt vừa cất giọng nói: “Tôi cho người đưa em về”

Trong lòng cô như muốn cuộn trào lên nhưng vẫn là lẻo đẻo theo sau anh. Sau đó anh nhét cô vào trong xe, rồi cầm điện thoại gọi điện.

Rất nhanh sau đó trên con đường vắng vẻ, một chiếc BMW chạy đến. Tài xế riêng của anh bước xuống cung kính chào hỏi. Đường Tử Hân trước khi rời khỏi xe của anh thì nghe thấy giọng nói trầm thấp vang bên tai: “Em trở về trước, hoặc đi ngủ hoặc đợi tôi trở về”

Cô không đáp lại chỉ leo lên xe tài xế riêng rồi biến mất khỏi con đường lớn tối tăm.

Khi đã trở về Trần Thuý, an nhiên đặt lưng xuống giường. Đường Tử Hân vẫn nhớ về câu nói đó của anh 'hoặc đi ngủ hoặc đợi tôi quay trở về'. Cô bất giác chìm sâu trong miền man suy nghĩ. Ý của anh là muốn cô đợi anh, vậy đợi anh để làm gì?

Ngoài cửa sổ sát sàn, ánh trăng vàng mỏng lung lờ ghé bóng qua, rồi hắt lên cái dáng người gầy của cô, thân hình bé nhỏ đến nỗi chỉ thấy yếu đuối bao bọc. Đường Tử Hân lặng thinh, cô rít nhẹ từng ngụm không khí sau đó thì thở ra đều đều.

Cô vừa thoáng chớp mắt được đôi chút thì nghe thấy tiếng động nhẹ ngoài hành lang. Cô chớp mở mắt, anh về rồi.

“Cạch” cánh cửa phòng từ từ mở ra, sau đó thì nhanh chóng được đóng vào.

Từng tiếng bước chân chạm vào sàn gỗ vang lên theo từng nhịp. Đường Tử Hân chợt thấy sống lưng mình lạnh ngắt. Vương Kiến Hạo ngày một đến gần, hơi thở loạn choạng của anh đánh vào không khí tĩnh lặng.

Anh bỗng nằm ập xuống giường, khiến cô chợt giật mình. Một chân anh vẫn còn đung đưa ngoài không trung, còn cánh tay to lớn đã nhanh chóng ôm gọn cái eo nhỏ của cô.

Đường Tử Hân bỗng thấy tim mình đập càng lúc càng mạnh. Cô và anh đang ở rất gần nhau, gần đến nỗi cô còn biết được trong hơi thở của anh đang chứa loại hương gì. Mùi rượu quý cứ thế mà đậm sẫm vào mũi cô, ngay sau đó là vương vấn lại hương thuốc lá thanh tao, nhẹ nhàng. Đường Tử Hân có đôi phần ngạc nhiên, trong mắt cô anh chưa bao giờ uống nhiều như vậy, nhiều đến mức dường như mùi rượu đang cố làm cô say ngất đi.

Vương Kiến Hạo thờ thờ đột hơi nóng vào tai cô, anh cứ bình yên nhắm mắt như thế, không nói gì cả. Cô có đôi chút ngoảnh đầu lại, bất chợt vô số mùi hương lạ cô chưa từng ngửi qua chui ngay vào mũi cô, nhưng ngửi kĩ một chút cô vẫn có thể nhận ra mùi hương riêng biệt trên người anh, là một

hương thoang thoảng, thanh tao không gây gò bó. Cô bắt đầu ham muốn hít cái hương ấy nhiều hơn, và rồi trong một giây lấp lánh cùng mơ hồ, cô bỗng cảm nhận được hương nước hoa phụ nữ vương vấn trên cổ áo anh.

Đường Tử Hân bỗng ngoảnh mặt đi, thôi không muốn tìm tòi về mùi hương lạ lắm mà đêm nay anh mang về. Cô cảm giác như anh là một người hoàn toàn khác.

Vương Kiến Hạo bắt giác mở mắt, đôi mắt anh lơ đãng chưa thể nhận định rõ, nhưng chỉ thoáng lọt vào mắt anh là cái đầu nhỏ của cô đang trải dài mái tóc mềm. Anh đưa tay kéo cô lại gần sau đó một phát đem cô ôm chôn vào lòng.

“Tử Hân, về sau hãy vì tôi mà để lại một ánh đèn” Bất chợt giọng nói trầm khàn của anh vang lên, hơi thở ấm nóng ấy làm cho tai cô một trận nhột kinh.

Đường Tử Hân thoáng giật mình, tim cô đập lệch đi một nhịp, mãi về sau mới khe khẽ cất tiếng:“Vì sao?”

“Vì em để lại đèn cho tôi, tôi sẽ có cảm giác được rằng em đang đợi tôi trở về” Giọng anh rất trầm, rất nhẹ, lại có chút ôn nhu, anh chưa bao giờ giờ dùng giọng nói mẽ lực ấy nói với cô, phải chăng vì anh đang say?

Đường Tử Hân ngẫm nghĩ, trước khi đi ngủ cô đã tắt hết đèn ở Trần Thuý di, kể cả đèn ngủ cũng không bật. Có thể do anh trở về không nhìn rõ đường nên mới nhắc cô như vậy.

Cô gỡ nhẹ cánh tay nặng nề của anh ra khỏi người, rồi đẩy anh ra xa:“Đừng nói những câu, anh mau đi tắm đi”

Anh nằm lì lại một lúc rồi mới một nhọc bật người dậy. lảo đảo đi đến phòng tắm. Cô thấy bóng dáng anh đã khuất nơi ánh sáng mờ mờ, cô khẽ nhắm mắt.

Anh muốn cô để đèn lại cho anh, được thôi! Dù gì sinh hoạt ở đây cô không phải bỏ ra một đồng.

* * * * *

Dương gia

“Tiên sinh, có Đường tiên sinh đến tìm gặp ạ” Người làm cung kính báo cáo với Dương Chuẩn đang xem thời sự trong phòng khách.

Dương Chuẩn đưa tay tắt ti vi, sau đó quay ra nói:“Cho vào”

Người làm ra mở cửa rồi đưa Đường Sâm vào biệt thự. Ông ta mới vào phòng khách thì thấy bóng dáng của Dương Chuẩn ngồi sẵn ở đây.

“Chào ngài, Dương tiên sinh”

“Vâng, chào ngài. Nào mời ngồi” Dương Chuẩn sai người đi chuẩn bị trà sau đó mời Đường Sâm ngồi xuống ghế sofa.

“Dạo này ngài vẫn khỏe chứ?” Đường Sâm cười, ông đặt hai tay đan lại trên đầu gối.

“Vâng, rất tốt, còn ngài?”

“Vẫn tốt”

“Không biết ngài đến đây có chuyện gì ạ?” Dương Chuẩn nâng tay rót ấm trà nóng người làm mới mang ra hai tách, sau đó đưa cho Đường Sâm một tách.”Vâng, là thế này, tôi muốn xin lỗi về chuyện đính hôn của hai bên gia đình, ngày đó con gái của tôi không thể có mặt thật thất lễ quá” Đường Sâm cúi đầu, đôi mắt nhắm nheo của ông hơi chút nhắm lại vì cười.

“Chuyện đó thì cũng chả thể bắt lỗi ngài được, ngày đó con trai tôi cũng không thể có mặt” Dương Chuẩn đưa tách trà nóng lên nhấp một ngụm nhẹ.

Cả hai bỗng im lặng một hồi thì Dương tiên sinh đứng dậy sau đó nói:“Ngài cùng tôi đi dạo trong khuôn viên vườn một chút, tôi cũng có chuyện cần nói với ngài”

“Được, được”

Hai người vừa nói vừa cười, về mặt ai cũng thân thiết nhưng chỉ trong lòng họ mới biết được dã tâm lớn nhất của mình, cái giới thượng lưu này liệu có gì là thật hay mọi thứ đều bị cái giả dối che mặt?

“Ngài thực sự có phúc lớn, có được hai cô con gái xinh đẹp, tôi đây cũng rất ngưỡng mộ” Dương Chuẩn một tay chấp sau lưng, một tay đưa lên vờn nhẹ những bông ngọc lan đang đua nở đầy đài.

Đường Sâm nghe vậy thì ngẫm nghĩ đôi chút, nếu ông ta có lời khen như vậy tại sao lại không có chút thành ý nào trong việc đính hôn của Đường Tâm và Dương Trạch.

“Ngài nói xem, vì sao ngài lại muốn con trai tôi làm rể của ngài?”

“Chẳng phải con trai ngài rất muốn làm rể của tôi sao? Tôi chỉ muốn tác thành cho cậu ấy” Đường Sâm bị hỏi một câu khá vụn vặt nhưng ông vẫn giữ

bình tĩnh nhất để trả lời.

“Tôi thực sự không muốn con trai mình phải đính hôn với bất cứ một trong hai con gái của ngài, nhưng nó lại không chịu nghe lời, một mực muốn đính hôn với con gái nuôi của ngài, ngài nói thử xem, tôi nên làm gì?” Dương Chuẩn thư thái ngồi xuống ghế gỗ trong vườn. Trong lòng ông rõ nhất, Đường Sâm thực ra chỉ là muốn hưởng lợi từ Dương gia thông qua một trong hai người con gái của mình, còn ông thì cũng có mục đích riêng của mình.

“Tại sao ngài không nghĩ đến chuyện tác thành cho hai đứa?” Đường Sâm mỉm cười nhẹ, ông cũng ngồi xuống ghế đối diện.

“Không thể, gia đình tôi không thể chấp nhận được một cô con dâu là con nuôi” Dương Chuẩn nói ra câu đó như khẳng định rằng ở hiện tại và cả tương lai Đường Tử Hân không thể trở thành con dâu của Dương gia.

Nghe thấy thì Đường Sâm như bị đánh một nhát vào tâm trí, ông biết ý của câu nói này, cũng biết thâm ý sâu xa của Dương Chuẩn. Nếu con gái nuôi không được chấp nhận thì đồng nghĩa với việc con gái ruột cũng vậy.

“Nhưng chẳng phải Đường Tâm và Dương Trạch cũng rất hợp đôi?” Nhưng dù vậy, ông vẫn muốn hỏi để thăm dò ý kiến của đối phương như thế nào.

“Tôi nghĩ việc hai chúng ta làm thông gia trong tương lai là điều sẽ không bao giờ xảy ra, tôi cũng đang tìm một người thích hợp làm Dương phu nhân cho con trai tôi, còn hai cô con gái của ngài, tất cả đều không thích hợp với chức danh Dương phu nhân”

Dương Chuẩn cũng suy nghĩ suốt những đêm qua, ông cũng không muốn tình cha con giữa ông và Dương Trạch phải thêm sứt mẻ, nó đã quá vỡ nát rồi, huống hồ gì Dương Trạch là đứa con duy nhất của ông, cũng là người sau này thay ông điều hành Cửu Thương, nếu ông và anh cứ thế chống đối nhau thì chỉ khiến tình hình tồi đi. Vậy thay vì vậy ông chỉ có thể ngăn cản anh cưới Đường Tử Hân chứ không thể tiếp tục bắt ép anh cưới Đường Tâm. “Ngài xem xét lại một chút, chẳng phải ban đầu ngài rất hợp ý Đường Tâm nhà tôi sao?” Đường Sâm như thấy một tảng đá đè nặng vào tâm trí, không tài nào đẩy hòn đá đó đi ra xa. Vậy rốt cuộc bao công sức của ông làm gắn kết Đường Tâm và Dương Trạch cũng đổ sông đổ biển.

“Nhưng cả hai đứa đều không thích nhau thì tôi phải làm sao? Tôi cũng không muốn xảy ra chuyện không hay với con trai tôi nữa” Dương Chuẩn đứng dậy, ông tiến đi từng bước chậm chạp.

“Về sau ngài cũng không cần phải đến đây, tôi cũng không muốn có chuyện gì để nói với ngài” Bóng dáng cao cao của Dương Chuẩn dần biến mất tại cửa chính của biệt thự.

* * * * *

Thời gian trôi qua thật nhanh, giống như đứng bất một bên xe buýt vậy, chỉ loáng cái đã đến đầu tháng mười hai. Không khí lạnh cũng dần dày đặc, nhiều lúc ở Bắc Kinh cũng có những trận tuyết đẹp rực rỡ, trắng xoá cả một thành phố.

Vì thời gian bây giờ thời tiết luôn hay không tốt, tuyết rơi rất nhiều, Bạch Tích bắt buộc phải cho sinh viên nghỉ hai tuần. Sinh viên nghe được thông báo nghỉ thì vui như vừa trúng số xổ, vui đến không thể vui.

Giản An Nhiễm ngoài giờ học thì cũng phải làm thêm đến bốn nơi. Nhưng bây giờ đã được nghỉ học thì thời gian biểu cũng thoáng đi rất nhiều.

Đường Tử Hân thấy cô rảnh rồi liền mời cô đến Trần Thuý chơi, cô cũng liền đồng ý.

Đường Tử Hân có mở lời xin Vương Kiến Hạo, cô bắt ngờ là anh chỉ nói hai chữ 'Tuyệt' sau đó thì chẳng nói gì, cô cứ nghĩ anh sẽ không đồng ý.

Từ tám giờ sáng, Giản An Nhiễm đã đứng trước Trần Thuý, cô đưa tay lên bấm chuông theo từng nhịp dè dặt. Khi vừa mới thấy căn biệt thự này cô đã ngạc nhiên một trận, cô cũng không thể ngờ ngôi biệt thự này lại rộng lớn và tuyệt mỹ đến vậy.

Đường Tử Hân đang lục đục trong bếp chuẩn bị đồ ăn sáng cho Vương Kiến Hạo thì nghe từ ngoài vọng vào tiếng bấm chuông, cô hớn hờ chạy ra ngoài, đến cả áo khoác cũng quên mặc. Ở ngoài cánh cổng to lớn của Trần Thuý, cô lấp ló thấy bóng dáng nhỏ của Giản An Nhiễm liền mau chóng mở cửa.

“An Nhiễm, sao lại mặc ít như vậy? Trời lạnh lắm đó!” Đường Tử Hân nhăn lông mày khi bắt gặp cái váy lông màu đen của Giản An Nhiễm.

“Không sao, không sao” Giản An Nhiễm xua tay, khoác lấy tay của cô bạn thân đi vào.

Vừa mới bước chân vào phòng khách của Trần Thuý, Giản An Nhiễm đã xuyết xoa không thôi, mọi thứ cô nhìn thấy ở đây đều trắng lè, không khác cung điện cho vua ở một chút nào.

Cho đến khi Đường Tử Hân mang nước cùng bánh ngọt ra, cô mới từ từ quay về thực tại.

“Cậu ở nơi này suốt thời gian qua sao?” Giản An Nhiễm nhìn Đường Tử Hân bằng ánh mắt tò mò, vừa đưa tách trà lên uống vừa hỏi.

“Phải, cậu ở kì tức xá với ai vậy?” Đường Tử Hân gật đầu, cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Mà biệt thự này thực đẹp nha, trông như cung điện vậy” Đường Tử Hân bĩu môi, sau đó chạy nhanh vào bếp, thực ra cô đang hâm cháo cho xương ống cho Vương Kiến Hạo. Cô lấy muỗng lớn đảo qua vài lần trông rất thuần thực rồi nói to vọng ra ngoài: “Nhìn thì đẹp thật đấy, nhưng chỉ làm đã con mắt chứ không vui cái thân”

“Sao kia chứ? Dù gì cũng đã mất rồi mà” Giản An Nhiễm nghe thấy câu nói đùa của bạn liền nở nụ cười.

Đường Tử Hân từ phòng bếp đi ra, vừa đặt mông xuống ghế sofa liền tỏ thái độ: “Cậu có thể sẽ bị ngu đi nếu ở đây quá lâu, ở đây cứ như tù ngục ngăn cách với thế giới bên ngoài vậy”

“Nhưng điểm thi của cậu vừa rồi đứng đầu trường, ngu ở đâu cơ?” Giản An Nhiễm bông đùa, trêu chọc Đường Tử Hân.

“Tớ thông minh sẵn kia mà”

Hai người trêu chọc qua lại sau đó thì cùng xem ti vi, nhưng ti vi thì cứ để đấy, hai cô chỉ biết ôm nhau nói chuyện, hết chuyện trên trời rồi chuyện dưới đất, hết chuyện hướng bắc rồi lại hướng nam. Phải, phụ nữ mà, cái miệng của họ có thể nói ra bao chuyện nhưng không bao giờ chán, còn tâm trí họ thì luôn hiểu phụ nữ thì phải như thế nào.

“Cách” cả hai cô đang chuyện trò vui vẻ thì bỗng ngược mắt về phía cửa chính của đang từ từ mở ra.

Ngay giây phút đầu tiên xuất hiện là một bóng dáng cao lớn của Vương Kiến Hạo, anh theo từng bước tiến vào, thần sắc thì vô cùng ung dung tiêu sái. Thân ảnh anh đứng ngược sáng nên mái tóc xám tro cứ như được gắn đèn, tỏa sáng hoàn hảo. Trên người anh bận một bộ đồ thể thao màu xám được cắt may tinh tế, còn hai bên thái dương của anh thì vẫn còn đọng lại vài giọt mồ hôi chưa kịp khô đi. Nhìn anh như vậy thực sự là một sắc đẹp khó cưỡng.

Vương Kiến Hạo bước vào, ánh mắt anh đặt lên người Đường Tử Hân nhưng sau đó lại chuyển qua Giản An Nhiễm, loáng cái đôi mắt của anh đã không còn đặt lên hai cô nàng nữa. Anh chậm chậm bước lên cầu thang, rồi sau đó thân ảnh trắng kiêu dần dần mờ đi, biến mất.

Giản An Nhiễm dường như bị đôi mắt phượng hoàng của người đàn ông dọa sợ, cô dường như bị ám khí đó nuốt chửng. Cô nhẹ nuốt nước bọt.

Đường Tử Hân tuy vậy lại không có gì khác biệt, cô cầm bánh lên ăn rồi nhẹ xua tay một cái: “Không cần để ý đâu, anh ta chỉ đi tập thể dục về”

“Anh ta hình như thấy khó chịu khi tớ ở đây”

“Lúc nào anh ta chả vậy, mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Không sao đâu, có tớ ở đây”

Giản An Nhiễm nhẹ gật đầu, trên môi nở nụ cười. Cả hai đưa mắt hướng về màn hình ti vi đang chiếu trực tiếp một chương trình ca nhạc.

Đột nhiên Đường Tử Hân đứng bật dậy, vẻ mặt mang theo chút hốt hoảng: “Ah, tớ quên mất, tớ đang nấu vài món mà quên đi, cậu ngồi đợi một chút, tớ vào xem thế nào đã” lời vừa dứt liền thấy bóng dáng cô khuất ngay cửa phòng bếp.

Giản An Nhiễm lại im lặng dõi mắt vào màn hình, chỉ là trầm lặng thôi nhưng cũng đủ để phát ra vẻ xinh đẹp tươi mát. Cô cơ hồ chú ý đến ti vi nhưng lại không nhìn thấy một bóng dáng cao lớn của Vương Kiến Hạo đứng trên cầu thang lầu hai, anh nhìn cô chăm chăm. Mãi cho đến khi anh chuẩn bị ngồi xuống ghế sofa đối diện cô mới giật mình nhận ra.

Vương Kiến Hạo thư thái ngồi xuống, anh lấy một tờ báo tài chính dưới gầm bàn lên xem. Không giống như vừa nãy, anh đã chuốc bỏ đi bộ thể dục thay vào đó là một cái áo len mỏng màu xám, cùng quần âu đen trông tuấn đạt cùng phong lưu.

Giản An Nhiễm thấy sống lưng mình lạnh ngắt, cả bàn tay cũng tuôn ra mồ hôi không ngừng, ánh mắt cô cũng bất giác không biết để đi đâu cho đúng, anh là đại diện của cái đẹp nhưng anh lại là ác ma khiến cô phải tự giác sợ hãi.

“Cô Giản đây là bạn thân của Đường Tử Hân?” Bỗng giọng người đàn ông trầm trầm vang lên, nhưng anh chỉ cất lời chứ không hề có ý định nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Giản An Nhiễm nghe được giọng của anh, chất giọng rất trầm nhưng nghe lại rõ ràng, khi vào tai thì trở nên ma mị khuynh thành: “Phải, chúng tôi đã là bạn của nhau sáu năm rồi”

Vương Kiến Hạo liếc mắt nhưng thoáng lại rồi đi, bất gặp được ánh mắt rồi bởi của Giản An Nhiễm anh bỗng nhếch miệng cười, tay bỏ tờ báo xuống bên cạnh, hai chân vắt chéo, bàn tay anh thư thái đan lại đặt lên đầu gối: “Cô Giản biết tôi đúng không?”

Cô gật đầu, miệng mấp máy thêm câu nói: “Vâng, tôi biết. Vương thiếu đây tài trí hơn người, quả đúng câu *hậu sinh khả ụy”

*Hậu sinh khả ụy: lớp trẻ, thanh niên tài năng, trí khôn đầy người, quả đáng nể.

Anh nghe cô nói xong thì cười, anh rót cho mình một tách trà ấm sau đó đưa lên miệng nhấp một ngụm: “Cô Giản đây quá khen, dù vậy tôi cũng không thể coi trời bằng vung được”

“Vương thiếu có thể đổi cách xưng hô được không?”

Vương Kiến Hạo nhìn cô, ánh mắt anh xẹt qua tia nguy hiểm.

Giản An Nhiễm bỗng không thấy hối hận về câu hỏi vừa rồi, cô lại càng tự tin, bình tĩnh để đối đáp với người đàn ông này: “Vì tôi là bạn thân của Tử Hân, xin đừng gọi tôi là Cô Giản, thay vì thế hãy gọi tôi là Giản An Nhiễm”

Anh bỗng bật cười thành tiếng: “Đường Từ Hân là người phụ nữ của tôi, tôi mới gọi thành tên, còn Cô Gián đây là gì của tôi, tư cách thế nào mà lại muốn tôi gọi cô thân thiết? Hừm?”

Gián An Nhiễm thấy bản thân như bị hạ thấp đi rất nhiều, nỗi huyệt hẫng dâng lên trong lòng cô. Cô hướng mắt nhìn thẳng anh thì thấy anh đứng dậy, bóng dáng cường tráng gần như bao phủ cả thân thể cô, khiến cho cô thấy mình trở nên vô cùng nhỏ bé.

Vương Kiến Hạo cười khẩy với cô một tiếng rồi quay người hướng về phòng bếp.

Sau đó, Gián An Nhiễm thấy thân ảnh của anh khuất dần, và từ trong phòng bếp vọng ra một câu nói bông đùa, ý vị cợt nhả.

“Từ Hân à Từ Hân, tôi đói rồi!”

----- HẾT CHƯƠNG 13 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Rời đi

-----Chương 14: Rời đi-----

Thời gian cứ thế trôi qua từ từ, loáng cái đã nhanh đến đầu tháng một. Một tháng vừa mới đây nhưng lại tưởng chừng như một tuần, làm cho người người nơi đây cảm thấy vội vã để chuẩn bị cho cái Tết âm lịch gần kề.

Thời tiết thì thất thường, loáng cái thì âm u, loáng cái lại lạnh đến tê tái xương tủy, khiến cho người ta khó có thể dự báo trước được.

Bạch Tích nghiêm trang chìm trong gió tuyết lạnh lẽo, những bông tuyết bám vào mái ngôi trường như đang nhấn chìm ngôi trường trong mơ hồ mịt mùng.

Ngoài kia, lấp ló một chiếc MPV đậu trong góc một cách kiên trì.

Sau đó tiếng chuông trường reo lên, như đánh thức tất cả mọi thứ thức dậy từ giấc ngủ ngàn thu. Sinh viên cứ theo từng tốp nhỏ bá vai nhau ra về.

Chiếc MPV bây giờ mới chịu mở cửa, một đôi giày da láng bóng màu đen bước xuống, sau đó cả thân người từ từ lộ ra giữa nắng chiều. Dưới hàng cây xơ xác, mái tóc nâu của người đàn ông bay rối tung trong gió lạnh, nhưng không vì thế mà đánh mất đi vẻ đẹp trai hào hoa của anh.

Dương Trạch đưa tay lên vẫy, miệng mở to lên gọi ba chữ: “Gián An Nhiễm!”

Gián An Nhiễm đứng từ xa, cô có đôi chút giật mình, cô quay đầu, nhìn về hướng của anh, sau đó cô tự giác nở nụ cười tươi rói trên môi. Dương Trạch dựa lưng vào thân xe, nhưng hành động lại vô cùng nhẹ nhàng, bởi vết thương ở lưng của anh, chưa hoàn toàn lành khỏi.

Cô từ tốn bước đến trước mặt anh, ôm chông vờ trong tay, cô hỏi: “Dương Trạch, là anh tìm em?”

“Phải, tiết học kết thúc rồi sao?”

“Vâng” Gián An Nhiễm cũng thừa biết trong lòng, anh hôm nay là muốn đến gặp Đường Từ Hân.

“Anh có gọi điện cho Từ Hân, nhưng cô ấy không nhận, anh đến tìm?”

“Từ Hân đã không còn ở kí túc xá gần ba tháng nay rồi ạ. Cậu ấy không nói với anh sao?”

Hai đầu lông mày của Dương Trạch nhăn lại không ít, sắc mặt khó tin cùng bất ngờ của anh bắt đầu biểu lộ. Gần ba tháng? Từ lúc ấy thời gian không phải anh không gặp cô, nhưng một chữ cô cũng không nói với anh?

“Cô ấy về nhà?”

Gián An Nhiễm bỗng thấy đắn đo vài phần, cô cố gượng nói: “Không, cậu ấy ở chỗ khác”

Bỗng nghe như vậy Dương Trạch trở nên rối rít: “Vậy cô ấy ở đâu? Nói cho anh biết”

Cô lắc đầu, mi mắt sụp xuống, nhẹ nói với anh: “Em không nắm rõ ngọn ngành chuyện của anh và Từ Hân, cũng không biết chắc chuyện gì nên nói hay không nên nói, bây giờ em cũng không thể nói được, thực xin lỗi!”

“Em đừng như thế, nếu đến cả em cũng không chịu nói thì anh biết tìm ai?”

Giản An Nhiễm mỉm cười nhưng nụ cười ấy không hề tự nhiên: “Dương Trạch, anh đừng làm khó em. Em không thể cho anh biết được”

“Cho anh biết được không? Em là bạn thân của Từ Hân kia mà” Giọng nói anh bắt đầu đổi sang nài nỉ.

“Em xin lỗi! Em có việc, em đi trước đây” Vừa dứt lời Giản An Nhiễm cúi đầu rồi quay người toan rời đi, nhưng anh lại nhanh hơn, dùng lực kéo cô lại. “Vì sao lại không cho anh biết? Em chỉ cần nói ra Từ Hân đang ở đâu, anh tuyệt đối không làm liên lụy đến em”

Giản An Nhiễm nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, nhưng lại tỏ ra khá quyết tuyệt: “Em không muốn đứng mũi chịu sào. Tại sao anh không trực tiếp gọi điện cho cậu ấy?”

Trong lòng Dương Trạch nóng như lửa đốt, anh bây giờ như người mù, mọi chuyện diễn ra thế nào thì chỉ có mình anh không biết. Rốt cuộc thì Đường Từ Hân đang cố giấu anh điều gì đây?

“Em không nói, anh tuyệt đối không cho em đi”

“Anh...” Giản An Nhiễm cũng có ấn độ trong lòng. Mới đầu, cô tự hỏi Dương Trạch yêu Đường Từ Hân như thế tại sao lại cho Đường Từ Hân dọn đến Trần Thủy ở cùng Vương Kiến Hạo? Nhưng đến giờ phút này, cô mới sực ra, hoá ra suốt ba tháng này Dương Trạch như một thằng ngốc, mắt nhắm tai nghe, chẳng hay biết chuyện gì.

Đột nhiên một những câu nói của Vương Kiến Hạo nói với cô dội lên tâm trí. Nhưng sự tình chẳng biết vì sao cô lại bật ra địa chỉ của Trần Thủy một cách súc tích, rành mạch.

Dương Trạch nghe vậy thì không còn chần chừ, nói 'cảm ơn' Giản An Nhiễm rồi leo lên xe chạy vù đi.

Anh rất nhanh thì chạy đến Trần Thủy theo lời Giản An Nhiễm. Có trời mới biết suốt quãng đường đến đây anh đã lo lắng bao nhiêu.

Anh mở cửa xuống xe, đứng trước cánh cổng đen to lớn của ngôi biệt thự, anh hướng mắt nhìn vào trong. Là một căn biệt thự đồ sộ, mỹ lệ, anh nghĩ trong đầu, nếu là chủ của căn biệt thự này, hẳn phải là người vô cùng quyền thế.

Vậy Đường Từ Hân đang ở đây, trong ngôi biệt thự xa hoa, nhưng đang ở cùng với ai? Rốt cuộc là người nào?

Dương Trạch gọi tên cô thật lớn: “Từ Hân!”

Trong lòng Đường Từ Hân bất giác lo sợ, tim cô đập lên một cách mạnh mẽ. Cô đưa tay mở cánh cổng lớn ra, khuôn mặt trắng hồng của Dương Trạch hiện ra ngay trước mắt.

“Dương Trạch, sao anh lại ở đây?”

“Câu này anh hỏi em mới phải. Sao lại giấu anh? Em không còn ở kí túc xá tại sao không nói cho anh biết một câu?” Anh cầm lấy bàn tay nhỏ của cô, nói năng luống cuống.

Đường Từ Hân bỗng trở nên bối rối, trông cô giống như bị bắt gặp đang đi yêu đương vụng trộm vậy, mà người cùng cô yêu đương vụng trộm lại chính là Vương Kiến Hạo.

“Anh nghe em nói, một câu không thể giải thích rõ ràng, cho em thêm thời gian được không? Em sẽ cho anh biết tất cả” Cô gỡ bàn tay lạnh ngắt của anh ra khỏi tay mình, bất giác lùi về sau vài bước. Chính là cô muốn tránh anh, cô không có cách nào để nói cho anh biết cũng lại lo sợ anh rồi sẽ không chấp nhận cô.

“Anh không muốn làm thằng ngốc! Cho anh biết ngay bây giờ được không em?” Dương Trạch bỗng tiến đến ôm trằm lấy cô, ôm đến gắt gao, như là anh lo sợ chỉ cần lơ là buông tay một chút là cô sẽ trôi đi mất, anh không thể nào đuổi kịp.

Đường Từ Hân đứng trước tình huống khó xử, cô cũng chỉ có thể đẩy anh ra xa: “Em chỉ ở đây tạm thời, rồi cũng có lúc rời đi, không phải anh nói cho em thời gian sao? Em cần thời gian để rời khỏi đây”

“Tại sao em lại phải ở đây? Đây không phải nhà của em, nếu em không có chỗ ở thì có thể nhờ anh mà?”

Cô mệt mỏi thở hắt ra, mi mắt cô nặng nề sụp xuống, rồi sau đó nhẹ đưa tay lên xoa lấy hai bên thái dương: “Đừng hỏi gì nữa, sẽ có lúc em nói cho anh biết được không?”

“Em còn định giấu anh đến bao giờ?!”

“Em không có ý giấu giếm gì anh, nhưng đây chưa phải lúc thích hợp để em cho biết mọi chuyện”

Dương Trạch giận sôi máu trong người, đây cũng là lần đầu tiên anh biểu lộ cái cảm giác này ở trước mặt cô. Anh nắm lấy tay cô, toan kéo đi thì cô giật phăng không cho anh cơ hội nắm tay cô.

“Chỉ cần một tiếng, đi với anh”

“Không được!” Cô không thể rời khỏi đây, tuyệt đối không. Vương Kiến Hạo vừa nói chừng một tiếng nữa anh quay về, nếu cô đi mà anh không thấy thì cô cũng chẳng biết con giông nào sẽ ập đến

“Vì sao? Em đang ở cùng ai? Người đó là ai?!” Dương Trạch vừa gấp gáp lại vừa nóng giận, anh gần như không còn giữ được bình tĩnh.

“Là tôi!”

Hai chữ 'là tôi' này nghe vừa điềm đạm lại vừa ung dung nhưng khi nó lọt vào tai Đường Từ Hân thì lại trở thành nguy hiểm và lạnh khốc.

Cô và Dương Trạch cùng nhau hướng mắt về phía câu nói vừa phát ra, tim cô từng nhịp từng nhịp được bật lên điên cuồng. Vương Kiến Hạo, anh về sớm như vậy sao?

Vương Kiến Hạo khiêm nhường bước lại gần, không làm gì cả, sắc mặt vẫn âm trầm nhìn hai người một nam một nữ.

“Dương thiếu, cướp người của tôi ngay trước mặt tôi, ai dạy anh?” Đôi mắt của Vương Kiến Hạo nhìn Dương Trạch đầy ám khí mịt mù, nhưng nhanh sau đó thì chuyển sang cô gái đang khúm núm lo lắng trước mặt anh.

Dương Trạch dường như không hề lép vế, anh giương mắt, ánh mắt ánh lên tia lửa: “Ra là Vương thiếu, giam người trái phép, có muốn lên đồn?”

Đường Từ Hân lặng im vì cô nhận ra cô không nên xen vào giữa hai người đàn ông này. Cô thấy ánh mắt họ như hồ như báo nhìn nhau thôi cũng đủ sớn lạnh rồi.

Vương Kiến Hạo cười cười, môi anh mấp máy vài chữ rồi quay ra nhìn cô: “Con mắt nào của anh thấy tôi đem Đường Từ Hân giam vào ngục?”

Ánh mắt của anh không cần nhìn, chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ cảm thấy lạnh lẽo rồi.

“Vương thiếu, anh và Từ Hân có mối quan hệ như thế nào, tôi không quan tâm, nhưng cô ấy là của tôi, mong anh biết điều” Dương Trạch cũng hơi bất ngờ cùng xen lẫn lo lắng, anh cũng không thể nào ngờ được Đường Từ Hân lại có quan hệ với Vương Kiến Hạo, mà ở cùng anh ta, điều đó là không tốt, ai ai cũng biết anh ta xảo quyệt và nguy hiểm nên ở gần thôi cũng chẳng thể biết anh ta làm gì sau lưng mình.

Dương Trạch bắt lấy bàn tay của Đường Từ Hân, nhưng rốt cuộc cô cũng giựt phăng tay anh ra, cứng đầu không nghe lời.

“Dương Trạch, anh đừng như thế, anh quay về trước được không? Em sẽ đến tìm anh rồi cho anh biết tất cả mọi chuyện” “Từ Hân, em làm sao vậy? Em sợ anh ta?”

Cô nghe vậy thì đôi mắt liếc qua khuôn mặt Vương Kiến Hạo, anh một chút biểu cảm cũng không có, chỉ một mực uy nghiêm đứng xem trò vui.

Đường Từ Hân không trả lời, cô im bất, sự tình bây giờ khiến cô không biết nên làm sao vì nó cực kì khó xử.

“Em sợ tôi, đúng không?” Tiếng của Vương Kiến Hạo trầm trầm vang lên, anh đánh mắt nhìn cô, nhìn có chút thất thần, nếu cô thực sự sợ anh, anh không cho phép điều đó.

Cô vẫn lẳng lặng im lặng, cô thực sự muốn đào một cái lỗ rồi chui xuống ngay bây giờ. Cô không biết trả lời anh ra sao, vì căn bản cô không biết được đáp án mà anh muốn là gì.

“Em không phải sợ, anh sẽ đưa em đi khỏi đây” Dương Trạch nhẹ nắm lấy bàn tay lạnh đến tê ngắt của cô, nhưng anh mừng thầm vì cô không gạt tay anh ra như trước.

Vương Kiến Hạo từ đầu chỉ cuối luôn nhìn cô, một giây cũng không rời. Đột nhiên khuôn miệng anh giãn hoạt như có như không kéo ra một đường cong. Anh bật cười một cái nhẹ khiến trong lòng Đường Từ Hân cũng bật lên náy náy.

Anh thôi không nhìn cô, anh quay người về phía cánh cổng lớn của Trấn Thủy đang mở, từ tốn bước đi.

“Nếu em muốn rời đi thì cứ đi. Không cần miễn cưỡng, tôi không ép”

Đường Từ Hân ngạc nhiên, cô cứ nghĩ rằng anh sẽ lôi cô vào Trấn Thủy rồi dày vò cô, còn Dương Trạch sẽ bị đánh một trận. Thế nhưng cô chưa từng nghĩ anh lại cho cô cơ hội để rời khỏi đây, đúng, đây là cơ hội duy nhất của cô, cô phải nắm lấy, không được để vuột mất.

Cô nhìn theo bóng lưng rần rờ của Vương Kiến Hạo định đặc bước đi, cho đến khi cánh cổng lớn của biệt thự đóng lại. Anh ở trong, cô bên ngoài, lại là hai thế giới khác nhau.

Đường Từ Hân quay mặt lại, nhìn Dương Trạch rồi nói: “Dương Trạch, em rời đi với anh”

Ngay lúc đó, khi cô quay người đi, rời xa anh, cô cũng đã giải thoát cho chính cuộc sống của mình. Cô dũng cảm ra đi là nhờ vào anh, Dương Trạch, nhờ vào sự chờ mong tình yêu đầu đang mạnh mẽ bùng lên trong lòng cô.

Cô muốn yêu, rời xa Vương Kiến Hạo chính là chìa khoá để mở ra một con đường yêu mới cho cô.

Sắc đông ngày càng hiện rõ, những trận tuyết xinh đẹp buổi giá ngày càng xuất hiện nhiều hơn. Bông tuyết nhỏ cứ thế phủ trắng cả đường xá, nhà cửa ở Bắc Kinh, khiến cho thành phố như bị ngưng tụ bởi thời gian.

Hơi lạnh vương lên mái tóc mềm của Đường Từ Hân khiến cô tê tái cả da đầu, làn da đang hồng hào bỗng chuyển trắng nổi gân.

Sau khi rời khỏi Trần Thủy, Dương Trạch đưa cô đi ăn tối. Lúc ăn xong, cô vẫn chưa giải thích cho anh nghe bất cứ thứ gì, mà anh, đến một câu cũng không hỏi cô. Với cái sự tình như vậy, Đường Từ Hân lại càng e sợ khó xử.

Rời khỏi nhà hàng, anh cho xe chạy thẳng đến khu trung cư cao cấp nằm giữa trung tâm phồn hoa của thành phố.

Dương Trạch đưa cô lên tầng cao nhất của trung cư, thực ra anh đến đây ở cũng được một tuần rồi. Anh mở cửa, dắt tay cô vào trong yên lặng. Đường Từ Hân đưa mắt quan sát trong nhà một vòng, cô mới thoáng ngạc nhiên.

“Em ngồi đi” Anh chỉ vào cái ghế sofa lớn nằm giữa căn phòng khách rộng lớn.

Cô ngồi xuống, ánh mắt vẫn chưa thể rời được cách bày trí trong căn hộ đắt tiền này.

Cô học chuyên ngành về kiến trúc nên mọi thứ liên quan đến môn học này cô đều nắm rõ. Muốn biết về chủ nhà tính khí ra sao thì hãy nhìn vào cách họ bày trí căn nhà của họ. Ví dụ như Vương Kiến Hạo thì rất thích màu tối, mọi đồ vật ở Trần Thủy luôn được chọn theo màu xám hoặc đen, đến cả mọi đồ dùng của anh cũng là màu tối. Và tính cách của Vương Kiến Hạo cũng tối tăm như màu sắc anh thích.

Còn Dương Trạch lại khác hoàn toàn, anh rất thích màu trắng xám trang nhã, nên căn nhà này cũng được anh lấy màu trắng xám làm chủ đạo, còn vật dụng đều là màu tươi tắn, ngoài ban công còn đặt mấy chậu cây sương rồng nhỏ từ bé đến lớn. Và đúng thật tính cách tốt tính của Dương Trạch cũng giống như sở thích trang trí nhà của anh.

Dương Trạch đi đến, trên tay anh cầm hai tách trà hoa, sau đó đưa cho Đường Từ Hân một tách.

“Nhà mới của anh, em thích không?”

Cô gật đầu, nuốt nhẹ ngụm trà hoa ấm trong miệng: “Nhà trang trí rất ưa mắt, em rất thích!”

“Không lãng phí mấy năm anh học ở Bạch Tích chút nào!”

Lời nói nói ra khiến nụ cười trên môi cô chợt khựng lại. Cô đặt tách trà xuống bàn, ánh mắt bỗng trầm lắng.

Những năm đó, Dương Trạch hăng say học tập ở Bạch Tích, cô được nghe bạn của anh kể lại là năm nào anh cũng đứng top đầu trường, anh luôn là đối thủ nặng ký của mọi người trong kiến trúc. Anh rất yêu kiến trúc, điều đó cô nhìn rõ hơn ai hết, anh còn nói với cô rằng sẽ tạo ra cho cô và anh một căn nhà đẹp tuyệt mỹ khi cô chấp nhận làm vợ anh.

Khi anh tốt nghiệp, chính thức sa vào xã hội, lúc đó cô luôn cầu chúc cho công việc của anh thuận buồm xuôi gió. Nhưng cuối cùng, anh lại nói với cô, anh từ bỏ kiến trúc, từ bỏ cả ước mơ to lớn cả đời anh. Bây giờ trước mặt cô, anh không phải là một kiến trúc sư tài ba mà là một doanh nhân thành đạt.

Rốt cuộc điều gì quan trọng đến mức để khiến anh từ bỏ cả ước mơ đời anh?

Dương Trạch biết cô vì chuyện anh bỏ kiến trúc mà luôn thầm khó hiểu cùng trách móc. Nhưng cô nào biết được, để có thể được chấp thuận đường đường chính chính đến với cô, anh phải giẫm nát đi niềm đam mê cháy bỏng của anh.

“Anh thực xin lỗi, có lẽ vì ba tháng qua anh quá ham mê công việc mà không quan tâm nhiều với em. Đừng trách anh được không?” Anh nhìn cô triu mến, dường như mọi yêu thương của anh luôn dành cho cô qua đôi mắt này.

Cô vô thức bật cười nhẹ: “Nếu em giấu anh thì dù anh muốn biết cũng không thể biết, nên việc đó em không thể trách”

Thực ra cô muốn giấu anh lâu hơn, khi cô chính thức bị Vương Kiến Hạo bỏ đi, không còn bất kì một mối quan hệ nào với anh, lúc ấy cô mới có dũng khí để nói cho Dương Trạch biết. Nhưng mọi thứ không theo chiều hướng của cô, anh đã biết, nên việc này không thể giấu giếm mãi mãi. “Nhưng sao anh lại biết đường đến Trần Thủy?” Đường Từ Hân luôn thắc mắc điều này, cô luôn muốn hỏi anh trên đường về nhưng cô lại thấy không thích hợp nên đành bỏ qua.

“Em không phải quan tâm. Bây giờ thì cho anh biết, vì sao em lại phải ở Trần Thủy?”

Đường Từ Hân vẫn chưa nói thẳng ra, mãi một lúc sau cô mới thở dài một cái rồi nói: “Ồ Say Tình cách đây ba tháng, ba em mang em ra làm một giao dịch”

Dương Trạch nhíu mày, trong lòng anh có chút khó hiểu: “Giao dịch gì?”

“Nếu bán em cho anh ta, ba em sẽ được tha mạng”

Ngay lúc này đây một con lửa giận âm ỉm nảy sinh trong lòng anh, anh tức giận, anh không cho phép một ai được động chạm đến cô, cho dù là ba anh, anh cũng không cho phép!

“Chuyện như vậy mà em cũng có thể giấu anh lâu như vậy?” Anh nhìn thẳng vào đôi mắt trầm lắng của cô, nhưng đôi mắt ấy mà anh nhìn thấy không hề có bi thương cùng ai oán. Cô mạnh mẽ đến đâu kia chứ, cô cứ mãi chịu đựng như thế sao?!

“Thực xin lỗi, vì em không muốn liên lụy đến anh” Đường Tử Hân thấy anh giận dữ nhưng cô biết, anh giận dữ như vậy là vì lo cho cô.

Dương Trạch đứng dậy, đôi chân thon dài vòng qua bàn rồi nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô: “Em lo lắng anh sẽ làm loạn với hân ư?”

“Không phải điều đó rất không tốt sao?”

“Không tốt cũng được, quá xấu cũng không sao, anh muốn thay em giải quyết mọi việc” Anh nhẹ nắm lấy bàn tay đang căng cứng của cô mà nắm chặt lại.

“Tử Hân, suốt ba tháng qua, em sống tốt không?”

Cô mỉm cười, chẳng phải vì anh đấy sao? Chẳng phải ham muốn tình yêu của anh nên cố gắng vượt qua đấy sao?

“Ba tháng đó không hề khó khăn chút nào, vẫn luôn sống tốt qua từng ngày”

Dương Trạch bỗng thấy lòng mình nhẹ nhõm, anh dang hai tay kéo cô ôm vào lòng, nhưng bất giác anh nhủ thầm, sao cô lại gầy như bộ xương thế này? Rất cuộc sống tốt mà cái thân của cô cũng lo không xong là sao? Sống tốt đây ư?

“Tử Hân, em gầy quá rồi đấy!”

“Vậy anh vỗ béo em đi!” Cô ở trong lòng anh cười khúc khích.

“Anh sẽ bảo vệ chu toàn cho em, dù có thế nào anh cũng phải cho em hạnh phúc. Tử Hân, cho anh một cơ hội, được không?”

Giọng anh trầm trầm như gió xuân nhẹ vang lên bên tai cô, khiến cho cả trái tim cũng thần trí cô trở nên rung động.

Đường Tử Hân cũng ôm anh, đôi tay nhỏ cũng siết chặt lại như anh. Cô cười, một nụ cười rạng rỡ, chỉ tràn ngập cái nắng của hạnh phúc.

Rồi nhẹ nhẹ, giọt nước mắt ấm nóng từ trên khoé mi cô chảy xuống, cô xúc động, cô không thể kiềm chế được.

Có trời mới biết được, cô mong muốn được Dương Trạch ôm vào lòng như thế nào. Có trời mới biết, cô muốn được bật khóc trong lòng anh ra sao.

Cô nhẹ vùi mặt vào hõm cổ Dương Trạch, mũi xẹt xùi, nói lên bằng giọng mũi: “Chúng ta hãy cùng cho nhau cơ hội”

Dương Trạch nở nụ cười.

Anh đã từng thề với bản thân.

Nếu đã yêu một người con gái đến cả đời này cũng không buông bỏ được, thì hãy dùng cả đời ấy, cả kiếp ấy, cả cuộc sống ấy để yêu cuồng nhiệt và bảo vệ trọn vẹn người con gái đó.

Phải, anh muốn cho cô hạnh phúc, anh muốn cô cũng yêu anh điên cuồng như anh yêu cô...

Từng bông tuyết nhỏ vun lảng lảng rơi ngoài thành phố sáng rực ánh đèn ban đêm. Những bông tuyết nhỏ ấy bay theo từng làn gió đùa, nhẹ thả mình vào giữa không trung. Cứ bay như thế không biết sẽ giống bề công anh trôi dạt vào đâu, đến phương hướng nào...

----- HẾT CHƯƠNG 14 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp lại

-----Chương 15: Gặp lại-----

Từ khi ở chung với Dương Trạch, Đường Tử Hân cũng biết rằng anh rất bận rộn, mọi việc ở công ty dường như đang đổ dồn lên lưng anh. Vì thế cô cũng không muốn làm phiền đến anh. Cô muốn đi học lại ở Bạch Tích, liên ban đêm không ngủ đợi anh trở về.

“Anh về rồi, công việc có mệt mỏi lắm không anh?” Đường Tử Hân chạy ra từ phòng bếp, tay nhanh nhẹn cầm giúp anh cái áo vest nặng nề.

Anh tháo giày ra, để vào ngăn ngay ngắn rồi nhìn cô: “Đã trễ như vậy sao không ngủ? Ngày mai không phải đợi anh như vậy?”

“Chỉ nốt đêm nay thôi” Cô quay người đi, đem áo vest của anh bỏ vào sọt đựng đồ.

Dương Trạch thấy trong người mệt mỏi dường như tan biến khi nhìn thấy cô. Cô giống như dòng nước mát của anh giữa những ngày nóng bức vậy.

“Anh ăn chưa? Em làm cho anh ít đồ nhé?” Đường Tử Hân ngược mắt nhìn anh, đôi mắt ánh lên tai mong chờ.

“Anh ăn rồi, đã trễ như vậy, em không phải làm gì hết”

Dương Trạch ngồi xuống ghế sofa, tay đưa lên cởi ra hai cúc áo. Cô từ trong bếp lấy ra cho anh một ly nước ấm, sau đó cũng theo anh ngồi xuống.

“Anh, em có chuyện muốn nói”

“Ừ, em nói đi” Dương Trạch đưa ly nước lên uống cạn trong tích tắc.

“Em muốn đi học trở lại được không? Vì ở nhà rất nhàn rỗi”

Anh đánh mắt nhìn cô, bàn tay đưa lên vén lọn tóc mềm của cô qua sau tai, ánh mắt anh cũng đầy phần dịu dàng: “Nhưng có chuyện gì xảy ra, anh sẽ không chịu được”

Đường Tử Hân biết anh lo lắng điều gì, cô mỉm cười, cầm lấy bàn tay anh đang ve vãn ở gò má của mình mà ra hiệu cho nó ngừng lại: “Nếu anh thực sự thấy không an tâm thì có thể cho tài xế đến đón em mỗi lúc tan học, như thế được không?”

Dương Trạch khẽ cúi người, cả cơ thể của anh như không còn kiểm soát, đầu anh nhẹ gục trên vai cô, đôi tay thì ôm cô vào lòng. Sau đó anh thì thầm như tiếng gió: “Thế lúc trước vì sao em lại nghỉ học? hmm?”

“Chẳng phải có quá nhiều chuyện xảy ra sao?”

Dương Trạch nghe thấy thì im lìm đôi chút, chuyện cô nhắc đến không phải là anh không biết, mà anh còn quá rõ chuyện đó đã chấn động một thời gian dài trong cuộc sống của anh.

“Được, em muốn đi thì cứ đi. Nhưng về sau không được vì bất cứ lí do gì mà phải nghỉ học!”

“Vâng”

Và anh cũng không muốn cô giống anh, đánh mất cả ước mơ to lớn đang hình thành ngay trước mắt.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Nhà hàng Đài Chữ Tuyết.

Ngay trước cửa nhà hàng to lớn, một chiếc xe thể thao hiện ngang đầu ngay phía trước, gần như chắn mất lối ra. Nhìn sơ qua, chắc chắn sẽ có người nghỉ, một tên điên vừa đâm vào đây. Nhưng có ai nói rằng nhà hàng này không có bãi giữ xe cơ chứ?! Từ trong chiếc thể thao bước ra là một người đàn ông đáng người cao lớn. Anh mặc trên mình một bộ vest lịch lãm màu xám, bên ngoài còn khoác thêm một cái áo nỉ dày màu đen.

Vừa bước đến trước cửa nhà hàng, quản lý tiếp tân liền mau chóng ra nghênh đón anh.

“Vương thiếu, mời ngài đi lối này”

Vương Kiến Hạo đi theo quản lý tiếp tân tiến đến phòng ăn cao cấp nhất ở đây. Sau đó người quản lý cung kính, mở cửa ra cho anh.

Bên trong phòng ăn đã có vài người đang ngồi tán gẫu. Người đàn ông bước vào, lập tức mọi người đều im lìm sau đó quay ra chào hỏi khách sáo. Cả năm người ngồi quy tụ trên chiếc bàn làm bằng cẩm thạch, còn xung quanh thì ánh đèn vàng đang chiếu sáng lúc đậm lúc nhạt.

Vương Kiến Hạo ngồi vào ghế, bên cạnh anh là Mạn Ngưu Trình đã ngồi ở đây từ lâu.

“Aiyo, Vương thiếu đây bận trăm công nghìn việc nên đến trễ nhỉ? Bất bộn tôi ngồi đợi nóng cả mông”

Nhưng có vẻ đồng chí ngồi bên cạnh anh không hề biết phối hợp, mặt lạnh như tiền!

“Nóng sao không làm nguội? Tôi nhớ ngoài kia vừa có một trận tuyết”

À, thì ra ý người đàn ông này là làm nguội mông bằng tuyết...

Vương Kiến Hạo nhìn Mạn Ngưu Trình bình thản như không thể bình thản hơn, thần thái không hề bị câu nói đùa kia quấy nhiễu.

Những kẻ đáng tuổi trung niên ngồi quanh bàn ăn lớn cũng không nhịn được, bụm miệng lại cười như được mùa.

“Mạn thiếu có gian tình với Vương thiếu? Hay, hay!”

Mạn Ngưu Trình cười khẩy, đáp: “Tước tiên sinh, đồng tính luyến ái không phải phong cách của tôi”

Ngồi cạnh, Vương Kiến Hạo cười lên một cái nhẹ. Sau đó anh nhìn chung quanh rồi hỏi: “Sao chưa gọi món?”

“Đợi cậu đến, không thấy sao?”

Một lúc lâu sau, các món ăn hoành tráng được phủ đầy cả một cái bàn tròn to. Màu sắc cùng mùi hương như đang thổi miên khứ giác của người ta.

Ngay sau đó từ bên ngoài đi vào là những cô hầu gái, cô nào cũng ăn mặc như mùa hè, mà mặc dù đây là mùa đông.

Mỗi cô đều tự giác ngồi vào những cái ghế trống bên cạnh những người đàn ông. Tay chân bắt đầu hoạt động như mấy con rắn hoa quần lấy tên đại gia này.

Vương Kiến Hạo đưa đũa gấp lấy một miếng thịt bò trên đĩa lớn, bỗng cô hầu gái liền tay vào cổ áo anh. Mùi nước hoa của cô ta nồng đậm đến nhức mũi.

Anh nhìn cô ta hằm hằm, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu, chán ghét, lời nói lạnh tan của anh vang lên bên tai cô: “Tránh ra, không thấy tôi đang ăn?”

Cô hầu gái bị dọa đến hồn vía tiêu tan, lập tức dừng tay, ngoan ngoãn ngồi yên như con cún.

Mạn Ngưu Trình ngồi bên cười cợt nhả, anh huých tay vào người đồng chí bên cạnh: “Sao? Không hợp khẩu vị?”

Nếu người khác không biết trình tự sự việc sẽ lập tức nghĩ Vương Kiến Hạo không thích đồ ăn ở đây.

Vương Kiến Hạo quay ra, mặt nặng mày nhẹ: “Cái nhà hàng này nấu nướng dở tệ!” Mạn thiếu cùng những người khác bật cười lên khanh khách, họ biết anh đang nói đến thứ gì.

“Người đầu, đổi món cho Vương thiếu!”

Phục vụ lật đật chạy từ bên ngoài vào, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi: “Vâng, ngài Vương thiếu có điều gì cần dặn ạ?”

“Mẹ! Cẩn dặn cái gì? Đổi người cho tôi!”

Phục vụ hiểu ý, cuống cuống gạt đầu, sau đó ra hiệu với cô hầu gái ngồi bên cạnh Vương Kiến Hạo. Cô ta tức giận ngấm ngấm đứng dậy rồi đi.

Rất nhanh sau đó, người được đổi, cô hầu gái mới này chẳng khác gì cô kia, khuôn mặt được trang điểm như đi dọa người, nhưng được cái mùi nước hoa không nồng như cô trước. Nhưng Vương Kiến Hạo một chút cũng không động vào.

“Nào, chúng ta chơi vài ván, tiện thể cùng bàn chuyện”

“Được, được”

Bàn ăn được dọn sạch sẽ, ở trên chỉ có một bộ bài cùng vài ly rượu nặng. Khi bài được phát đi hết, Vương Kiến Hạo bỗng nói với cô hầu gái bên cạnh: “Chơi đi”

Trong đôi mắt cô gái bỗng lóe lên tia vui mừng nhưng vẫn kiềm chế, dờ giọng nũng nịu với anh: “Lỡ em thua thì sao? Em chơi trò này rất tệ”

Thực ra đây chính là cái kiểu anh ghét nhất ở phụ nữ, cực kì chán ghét.

Vương Kiến Hạo thu hồi ánh mắt, nói với giọng lãnh đạm: “Cứ chơi, thua bao nhiêu nói tôi”

Cô hầu gái nghe vậy, hứng khởi lan tràn sau đó cười một cái rồi cầm bài lên.

Vương Kiến Hạo không vòng vo Tam Quốc, chưa chơi một ván nào anh đã vào thẳng vấn đề.

“Chú Tứ, Chú Tam, Tước tiên sinh và các tiền bối ở đây nghe cho rõ một câu của tôi, nếu ai phạm phải điều này thì tôi chắc chắn không nể”

Mọi người dường như đang giật lên nay này, khuôn mặt hiện lên rõ chột dạ. Chỉ riêng Mạn Ngưu Trình thì thần thái bình thường.

“Được, cậu nói đi” Tước tiên sinh ngồi đối diện anh, trên tay đánh xuống một lá bài.

“Một khi chung thuyền, cầm đực lỗ thuyền, lấy áo phao bơi đi trước” Câu nói của Vương Kiến Hạo cất lên không chậm không nhanh, đủ để cả cái

phòng ăn lớn này nghe rõ.

Mạn Ngưu Trinh ngồi bên cạnh đưa tay vuốt mũi một cái rồi cười. Vương Kiến Hạo vẫn là Vương Kiến Hạo, trong cách làm việc vẫn luôn không thay đổi.

“Sao lại đục lỗ thuyền rồi bơi đi trước? Hợp tác với nhau là điều tốt, ai nào lại đi làm chìm thuyền? Chừ khi chủ thuyền đục lỗ sẵn” Lão Tứ ngồi bên cạnh Mạn Ngưu Trinh vừa cười vừa nói lên một cách bình tĩnh.

Vương Kiến Hạo dường như cũng hiểu ý rồi gật đầu:“Tôi có nghe nói Chú Tứ vừa kiếm được một lô hàng ở Thiên Tân chưa qua tái chế, đúng không chứ?”

Lão Tứ nghe câu hỏi của anh mà gần như bối rối. Ông ta đã phải lặn lội sang tận Thiên Tân để tìm kiếm lô hàng đó, chẳng lẽ tên quái nhân này đánh hơi ra rồi định hăng tay trên?”Phải, lô hàng đó cũng khá ngon ngé, là hợp tác cùng Cửu Thương”

Mạn Ngưu Trinh bên cạnh cũng thêm lời:“Lô hàng đó chưa sản xuất nhưng khi ra ngoài thị trường Cửu Thương sẽ có hơn 60% giá trị, Chú Tứ đây chịu nhận 40% thôi?”

“Dù gì lô hàng đó cũng do Dương thiếu bỏ 60% để đầu thầu, tôi bỏ vốn ít mà đòi thu nhập cao thì không được” Lão Tứ cười, trên tay đánh xuống một lá bài.

“Tôi muốn dự án tương lai của lô hàng đó”

Một câu nói làm chấn động cả một căn phòng. Tất cả những người đang đánh bài cũng phải dừng tay mà liếc mắt đến cái người vừa cất lời.

Lão Tứ đánh mất đi chỗ khác, trong lòng bàn tay cũng tuôn ra không ít mồ hôi.

Mẹ kiếp! Hắn bảo không được phản bội hắn mà hắn lại bảo ta đây đi phản bội người khác!

Vương Kiến Hạo mở lời tiếp:“70%, thế nào? Thà lấy 70% của trận lớn thay vì lấy 40% của trận nhỏ”

Mạn Ngưu Trinh bỗng thấy thất kinh, như thể Vương Kiến Hạo sẽ lỗ nặng, mất đi không ít, nhưng rốt cuộc anh đang có mục đích thế nào mà đưa ra phương án đó?

Ánh mắt Lão Tứ lóe lên tia sáng, 70% không hề bé mà ngược lại lại rất lớn. Con cáo như Vương Kiến Hạo chấp nhận lấy 30% thôi? Có ý định gì đây?

Người đàn ông cười khẩy một cái, nụ cười gian tà lọt vào mắt bao nhiêu người. Anh đưa tay nhấp một ngụm rượu, rượu cay lan tràn cả khoang miệng anh:“Vương Kiến Hạo tôi đây chưa bao giờ nuốt lời”

Lão Tứ suy nghĩ đôi chút nhưng cuối cùng vẫn quyết định, ông ta gật đầu một cái rồi đưa rượu lên không trung:“Được, quân tử nhất ngôn, nói không nuốt lời!”

Vương Kiến Hạo đưa ly lên cùng với ông, sau đó nở một nụ cười hoàn hảo.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Bạch Tích

Đường Tử Hân từ tốn bước vào lớp học, mọi ánh mắt dường như đang đổ dồn lên người cô. Cô cúi người khúm núm, sau đó đảo mắt tìm chỗ ngồi.

Chết tiệt! Chỗ ngồi học 'phong thủy' của cô đã bị người khác cướp mất.

Giản An Nhiễm thấy cô thì lập tức nở nụ cười.

Đường Tử Hân đi lại chỗ cô bạn đang vẫy tay với mình rồi ngồi xuống.

“Đường tiểu thư hôm nay xuất hiện, chính là có ý gì đây?” Giản An Nhiễm nhìn cô, nói với hàm ý đùa cợt.

“Chính là nhớ Giản tiểu thư đây!” Đường Tử Hân cười khúc khích.

“Aiyo, chẳng phải có Vương thiếu phong lưu đào hoa nuôi cho béo rồi sao? Nhớ ai kia chứ?!”

Bỗng nghe đến cái tên ấy cô không hề cảm thấy kì quái, lại càng không nghĩ ngợi nhiều, nụ cười rạng rỡ vẫn ở trên môi.

“Tớ đang ở với Dương Trạch, Vương thiếu gì đó đã bị tớ đá đi rồi!”

Giản An Nhiễm bỗng thấy có phần chột dạ. Hay rồi, cô chính là đầu xỏ của mọi việc đây!”Cậu đá anh ta rồi mà không bị sút mẻ ở đâu chứ?”

“Không hề nha, anh ta cho tớ đi tớ mới đi ấy chứ”

Giản An Nhiễm mở to mắt tò mò: “Thật sao?”

“Đúng, tớ đây không gạt cậu” Đường Từ Hân trả lời một cách chắc chắn.

“Mà này, cái tên Vương thiếu đó xảo quyệt, nói cho cậu đi rồi về sau gây khó dễ cho cậu thì phải làm sao?”

Đường Từ Hân im bặt. Điều này cô cũng không phải là chưa nghĩ tới, nó còn bám vào tâm trí cô suốt mấy ngày nay ấy chứ. Nhưng chuyện gì đến cũng phải đến, cô chấp nhận hết, cô nghĩ Vương Kiến Hạo cũng sẽ không muốn tổn hại sức với một người không danh phận như cô.

“Phải thử một phen sống chết thì mới biết mình sống hay chết chứ!” Đường Từ Hân lấy sách ra, đặt ngay trước mặt, sắc mặt cô không có cái gì được gọi là nao núng.

Giản An Nhiễm lắc đầu: “Không dễ đâu, tên Vương thiếu đó khó đối phó lắm nha!”

“Tớ mặc kệ, cuộc đời này là của tớ, không phải là của anh ta, tớ còn chưa biết yêu đấy, không muốn bị ế nha!” Đường Từ Hân đưa ngón tay lên quệt mũi, bộ dạng lạnh lợi hơn ngày thường.

Giản An Nhiễm ngẫm nghĩ, cô bạn ngồi này của cô đã biết yêu rồi? Nhớ lại ngày xưa, từng có hàng chục người con trai bị Đường Từ Hân không nể mặt mà từ chối thẳng thừng ngay trước mặt bao người. Nhưng bây giờ lại khác rồi, cô ấy đã biết làm bản thân thấy hạnh phúc.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa. Hết tiết cậu có bận gì không?”

Giản An Nhiễm lắc đầu. Đường Từ Hân cười tươi rồi nói tiếp: “Chị Đường Tâm có rủ bọn mình đi ăn, cậu đi không?”

“Ài khao đây?”

“Chị ấy khao, chị nói ăn uống no say, lương vừa mới lãnh”

Giản An Nhiễm gật đầu, tay luôn vào túi lấy bản thiết kế ra: “Chị cậu thực sự rất vĩ đại đấy Từ Hân à!”

Cô cười hì hì: “Chị tớ mà lại!”

Tiếng chuông reo lên, tiết học kết thúc. Hai cô gái khoác tay nhau vui vẻ ra khỏi trường.

Cả hai đứng dưới gốc cây dành dành đang trơ trụi lá, cái lạnh xâm nhập vào cơ thể nhỏ của hai người. Đường Từ Hân đưa điện thoại lên tai: “Chị, chúng em đã hết tiết, bao giờ chị đến?”

Trong điện thoại nói qua loa một chút thì cúp máy. Cô quay sang Giản An Nhiễm đang làm ấm tay nói: “Đợi chị ấy tầm mười lăm phút nữa, sắp chạy đến nơi rồi”

Đường Từ Hân tùy tiện đảo mắt xung quanh khu vực cổng trường. Thấy dưới lề đường bị một chiếc siêu xe màu xanh lục hiện ngang chiếm lấy, chủ chiếc xe này thật không coi ai ra gì, đậu xe như vậy thì xe trong trường làm gì còn đường ra?

Cô bỗng nhũn chặt mắt, ánh mắt đăm đăm nhìn vào biển số của chiếc siêu xe ấy, quái lạ, sao cô lại thấy biển số xe thực sự rất quen. Cô bất giác lắc đầu, trong tâm trí cô vừa hiện ra một suy nghĩ, nhưng lại bị cô nhanh chóng vùi dập, cô không muốn nghĩ nữa! Nực cười! Chiếc xe này ở Bắc Kinh đâu thiếu!

Trên bầu trời xám lại một màu u tối, từ những đám mây đen rơi xuống những bông tuyết nhỏ rét buốt, rơi rất nhiều, dường như đang cố làm mờ mắt cả người đi đường. Tự hỏi nào trên đầu cô và Giản An Nhiễm đã có đầy tuyết trú ngụ ở trên.

Đột nhiên trong làn tuyết trắng xóa mờ mịt, một thân ảnh cao lớn xuất hiện trong tầm mắt cô. Dáng người ấy từ từ từng bước tiến về phía cô, dù có bị tuyết làm mờ đi tầm mắt, cô cũng mơ màng nhận ra rằng bóng dáng này thực sự rất quen thuộc.

Sau đó từng đường nét khuôn mặt hiện ra ngay trước mắt cô, cô có hơi giật mình khi nhận ra nhưng lại không hề có chút nào là quan tâm. Phải, thì sao kia chứ? Chỉ là người chung chăn gối ba tháng, bây giờ không còn quan hệ, không phải đối ái hoài.

Người đàn ông lãnh đạm tiến thẳng đến. Trên người anh là một cái áo ni màu xám dài, bên trong là một cái áo len dày màu đen. Dáng người như một cái cây to vững chãi giữa mùa tuyết lớn.

Giản An Nhiễm bỗng nhận ra anh, sau đó giật mình một cái rồi nhẹ huých vào tay Đường Từ Hân: “Này, cậu nhìn xem, là anh ta kia!”

Trong đôi mắt Đường Từ Hân vẫn sâu lắng, một chút ngạc nhiên cũng không có.

Wang Jianhao từ đầu chỉ cuối chỉ nhìn cô, một giây cũng không rời. Trên khóe miệng anh cười nhẹ, cô đã có thể bình yên trước mặt anh như vậy, hóa ra cô cũng chưa từng sợ hãi anh.

Rất nhanh đôi mắt phượng hoàng của anh lạng lẽ rồi đi, ngay cả hướng đi cũng thay đổi.

Đường Tử Hân cứ ngỡ anh sẽ dừng lại trước mặt cô rồi gây khó dễ cho cô, nhưng cô đã lầm, Vương Kiến Hạo ấy, lạnh lùng đi ngang qua cô, trong một giây phút, cô loáng thoáng nhìn thấy đôi mắt anh băng lạnh, còn khóe miệng anh thì bất giác nở nụ cười.

Đường Tử Hân chợt quay đầu lại. Trong ánh mắt cô bây giờ hiện ra cảnh tượng tuyệt vời biết bao, anh ôm một cô gái nhỏ xinh đẹp vào lòng. Hai người ai cũng có một vẻ đẹp hi hữu, nên không cần suy nghĩ ngôn từ đâu xa xôi, hai chữ thôi, 'xứng đôi'.

Trong lòng cô bất chợt cười lạnh, ngày đó anh bảo cô hay 'tự mình đa tình' thì bây giờ cô thật đúng như lời anh nói, không sai một chút nào.

Đang chìm trong suy nghĩ mênh mang, một cái kéo tay của Giản An Nhiễm đưa cô về thực tại: "Tử Hân, chị Đường Tâm đến rồi, mau đi thôi!"

Đường Tử Hân nhìn thấy bóng dáng của Đường Tâm đang đứng cạnh taxi, từ xa vẫy tay, miệng nhoẻn cười.

Khi taxi dừng lại, trước mặt ba cô gái là nhà hàng Đông Hâu Yên Tử, một nơi mà một món ăn thôi cũng đủ đắt tiền.

Trước khi bước vào, Đường Tử Hân bất chợt kéo tay Đường Tâm lại, về mặt lộ rõ không cam tâm: "Chị, chúng ta đi chỗ khác đi, ở đây thực sự rất phung phí"

Chị nhẹ nhàng cười rồi kéo tay cô thông thả đi vào: "Đúng thế, chị đang muốn có một bữa phung phí đây"

Khi phục vụ mang thực đơn đến, Đường Tâm nhìn hai cô em gái rụt rè nói: "Muốn gọi gì thì cứ thoải mái mà gọi, hôm nay chị đặc biệt tiếp đãi hai đứa"

Hai cô em gái nhỏ gật đầu, sau đó cũng gọi khá món bắt mắt.

Khi thức ăn được đưa lên, bày biện đầy bàn thì cả ba người đều không thấy phí tiền, nhà hàng có tiếng thì có khác, thức ăn bắt mắt, còn mùi thơm của nó thì ngào ngạt chả chê vào đâu.

Đường Tử Hân nói với phục vụ: "Lấy cho chúng tôi hai chai rượu vang"

"Em bị đau bao tử mà, không được uống!" Đường Tâm nhìn cô, nhíu mày.

"Không sao, em uống được" Rượu vang cũng không phải loại rượu nặng, cũng không thể làm khó được cô.

Rất nhanh sau đó phục vụ đưa rượu lên, bật nắp rồi nhẹ rót vào ly rượu đế cao cho ba người. Đường Tâm nâng ly, rồi cười nói: "Nào, mừng ngày chị em hội tụ, cùng ly!"

Cả ba ly rượu chạm đánh vào nhau, vang lên tiếng lớn. Đường Tử Hân bỗng dừng tay, chưa uống, cô đưa ly rượu lên rồi lại đưa xuống, ánh mắt chăm chăm nhìn như vật thí nghiệm. Giản An Nhiễm thấy màn này lập tức cười: "Đừng khảo sát nó nữa, không có độc đâu, mau uống đi!"

Đường Tử Hân nghe vậy thì mạnh dạn đưa rượu lên miệng, nhấp một ngụm lớn. Một giây, hai giây, ba giây,... Mẹ kiếp, cái này mà gọi là rượu vang à?!

Cô gấp rút đứng dậy, quay ra nói rồi lập tức chạy vù đi: "Em vào nhà vệ sinh một chút"

Đường Tử Hân chạy như điên, cái đầu nhỏ chỉ biết cúi gằm, gần đến nhà vệ sinh thì bỗng "bụp" một cái.

Chết tiệt, bao nhiêu người không đụng, lại đụng phải cô!

----- HẾT CHƯƠNG 15 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hôn mãnh liệt trong phòng vệ sinh

-----Chương 16: Hôn mãnh liệt trong phòng vệ sinh-----

Bỗng con đầu dưới bụng bùng phát lên, khiến Đường Tử Hân chống đỡ không kịp. Cô nhanh chóng đứng dậy thì "đoàng", như sét đánh giữa trời quang. Cô trở mắt đứng nhìn, đáy mắt thập phần vẻ ngạc nhiên cùng bối rối. Trong lòng cô thầm chửi thề.

Mẹ nó! Giẫm phải phân trâu rồi!

Người đàn ông trước mặt đứng nhìn cô, con ngươi không hề dao động, cả đôi mắt cũng không hề chớp.

Đường Tử Hân thực sự không còn kịp nữa rồi, cô chật vật chạy lẹ vào phòng vệ sinh. Đến nước này thì đừng ai cản cô, cô 'xả' cho vào người thì đừng

trách.

Cô không chần chừ liền một hai nón thốc nón tháo vào cầu tiêu. Mọi thứ trong bụng dù ít dù nhiều đều được săn sóc đưa hết ra ngoài.

Vòi nước được mở ra, Đường Tử Hân rửa miệng. Hơi thở nặng nhọc của cô phả ra, còn trên làn da trắng đã rịn ra một lớp mồ hôi dày. Cô chống hai tay lên bồn rửa mặt, tâm trí bất chợt nhớ về sự việc vừa xảy.

“Không uống được thì đừng cố!”

Bỗng một giọng nói trầm trầm vang lên, khiến cho một lần nữa dây thần kinh của Đường Tử Hân trở nên căng thẳng, tim cứ thế nhảy vọt lên tận cổ họng. Giọng nói này cô đã nghe trong bao lâu rồi? Phải, ba tháng, và chỉ cần nghe trong ba ngày cô cũng đủ ghi nhớ cả đời.

Người đàn ông bước vào, tiện tay liền đem cửa đóng lại. Dưới ánh đèn màu vàng mộng mị, thân ảnh và mái tóc xám tro của anh dường như trở nên rất mờ hồ.

Cô thấy có chuyện gì đó không ổn liền dặn tâm bình tĩnh, giọng cũng chuyển thành cứng rắn: “Vương thiếu, ngài nhìn lầm biển báo phòng vệ sinh rồi sao? Đây là phòng vệ sinh của nữ?”

“Tôi không lầm!” Vương Kiến Hạo bất chợt cười nhẹ, ánh mắt không ngừng lan tràn lên ý vị hứng thú.

“Vậy ngài còn vào? Tâm lý của ngài thuộc dạng biến thái?” Đường Tử Hân đối đáp mạnh mẽ, chỉ hận không thể đá anh một phát bay ra ngoài.

“Vi sao ngày đó ở Say Tinh em lại không nói với tôi là không thể uống rượu?” Vương Kiến Hạo hỏi một câu không hề liên quan, đôi mắt chỉ tập trung vào cái trán rịn đầy mồ hôi của cô.

Đường Tử Hân còn nhớ đêm hôm đó, anh ép cô uống rượu, báo hại cô đau đến nhập viện: “Ngài có hỏi tôi ư?”

Đôi lông mày người đàn ông nhíu chặt, con mẹ nó, 'ngài'?

Wang Jianhao tiến vài bước, thân hình to lớn hiện ngang che đi tầm nhìn của cô. Anh dùng tay nâng cằm cô lên, sau đó khẽ gắn lên từng chữ: “Em vừa gọi tôi là gì?”

Cô cũng không hề thấy lo lắng, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Tôi còn có thể gọi ngài là gì đây, Vương thiếu?”

Hai chữ cuối cô nhấn mạnh, cô nhất định phải cho anh nghe những lời này, từng câu từng chữ nhất định anh phải nghe được!

Cô đánh bạo gạt phát tay anh ra, sau đó luồn qua người anh: “Ngài không còn chuyện gì thì tôi xin phép đi trước.”

Wang Jianhao kéo cô trở lại, cánh tay nhỏ của cô bị anh mạnh mẽ giữ chặt. Anh không nói không rằng liền đem cô bế thốc lên rồi đặt xuống bồn rửa tay. Đường Tử Hân ngoài mặt bình tĩnh còn đầy nhưng bức tường thành trong lòng cô đã sụp đổ, ngay dưới tay người đàn ông này.

“Buông tôi ra!” Hai cánh tay của cô vùng vằng cỡ nào cũng không thể thoát khỏi tay anh.

Wang Jianhao không để cho cô nhiều lời, trực tiếp bịt kín cái miệng nhỏ của cô bằng môi mình. Anh cứ như một con quái thú thực thụ, hưng phấn cùng sự tức giận cứ thể hiện hết lên hành động thô bạo của anh.

Bị anh hôn ngẫu nhiên, còn bị lưỡi anh chiếm cả khoang miệng, cô lập tức ý thức ra, nếu còn ở đây dây dưa với anh, nghiêm nhiên mọi chuyện về sẽ trở nên không hề tốt đẹp.

Cô đánh liều vùng vẫy như con tôm đang bị nấu chín, dùng hết sức lực mình có để thoát ra, nhưng cô càng hành động lại càng thấy tuyệt vọng. Anh là bò sao? Ăn gì mà khoẻ đến thế?

Người đàn ông buông tha cho môi cô mà không hề dừng lại còn tiếp tục tiến quân thần tốc xuống hõm cổ cùng xương quai xanh của cô. Anh thờ hồng hộc, từng hơi thở nóng ran làm cô vừa nhột lại vừa khó chịu, nhưng khó chịu đến mấy cô vẫn không thể làm được gì.

Wang Jianhao hít từng đợt mãnh liệt, ham muốn nuốt chửng hương thơm trên người cô bùng phát mạnh mẽ. Anh rất thích ngửi mùi thơm tự nhiên trên người cô, không phải là mùi của nước hoa nồng đậm, cũng không phải mùi quần áo thơm đến tê mũi, mà là mùi của cô, chỉ riêng cô sở hữu.

Cái mùi thơm ấy nhiều lúc vô tình hay cố tình kích thích hưng phấn trong anh trời đất, nhiều lúc anh phân tích thật lâu, từng chút một thì thấy hương thơm của cô giống với mùi của nước mưa cuối mùa, nhẹ nhàng trong trẻo, nhiều lần lại giống với mùi oải hương thơm thanh thanh dịu dịu, và còn nhiều lúc lại giống với đoá cúc dại nằm thơm mình giữa cỏ xanh bao la. Hương thơm trên người cô khám phá ra là cả một thế giới.

Đường Tử Hân gần giọng, nói lớn: “Wang Jianhao, anh điên rồi phải không?”

Anh nhếch mép lên cười: “Cuối cùng cũng chịu gọi tên tôi rồi?”

Cô đẩy anh ra nhưng anh lại cứ dùng sức trâu sức bò của anh để giữ cô lại. Nếu cô có đá ở đây liền đập vỡ đầu anh ra như những gì anh đã từng chỉ bảo cô.

“Cho tôi một lý do!” Vương Kiến Hạo dường như đang ra lệnh, mắt loé lên tia tàn khốc.

“Lý do gì?”

“Vì sao ngày đó lại rời đi?” Anh thực sự vẫn không hiểu quyết định của cô, anh muốn hôm nay cô phải chính miệng giải thích cho biết là vì sao!

“Anh còn không biết sao?” Đường Tử Hân bật cười đầy ý vị.

“Cấm nhiều lời! Nói!”

“Chẳng phải anh cho tôi đi sao? Lẽ nào anh nghĩ tôi không được quyền rời đi ngay cả khi anh đã cho phép? Anh nghĩ tôi phải phụ thuộc vào anh thì mới sống được? Anh ngạo mạn quá đấy!” Đường Tử Hân nói giọng đầy khiêu khích, cô đích xác là muốn anh phải tức điên lên!

Vương Kiến Hạo nhìn sâu vào đôi mắt hiện vẻ đắc thắng của cô, anh bỗng cười, anh biết, cô vẫn luôn có cái tôi của mình. “Tôi biết từng đó chưa đủ lý do!” Anh khẳng định vô cùng chắc chắn.

“Chính xác, đây là lý do thứ hai của tôi. Tôi có quyền độc lập riêng của tôi, tôi không muốn bị anh bắt ép, ở với anh tôi cảm thấy rất khó chịu, vì sao? Vì khi bên cạnh anh tôi lại không thể thực hiện những thứ tôi thích. Như vậy đã đủ chưa?” Cô giải thích quá hời hợt!

Và cái sự hời hợt đó làm anh tức lồng lộn trong lòng: “Tôi có thể cho em tất cả mọi thứ em thích”

“Anh nói thì giỏi lắm! Vậy anh có cho tôi được người tôi yêu không? Tôi chính là vì điều đó mà rời khỏi anh đấy, bởi đích xác, anh không cho tôi được người mà tôi yêu... Nhưng ngoài vòng tay anh chính là người tôi yêu đó, người ấy đang đợi tôi, đợi rất lâu rồi. Suốt cuộc đời tôi chỉ có người ấy là chân thành với tôi... vậy tại sao tôi lại cứ luẩn quẩn trong thế giới của anh? Tại sao tôi phải bỏ đi điều đáng trân trọng này? Anh nói thử xem, là vì điều gì?!”

Câu gần cuối cô gần như hét lên, bởi nỗi đau trong tâm cô đã bị anh độc ác rạch lên nữa rồi. Viên mắt cô đỏ lên, cả con ngươi đen cũng rung theo từng cú nấc nghẹn dưới cổ họng.

Cô tự hỏi, đến bao giờ cô mới có thể hoàn toàn thoát khỏi cái bóng đêm đen mà anh gieo lên người cô?

Vương Kiến Hạo cũng im lặng, nhưng trong lòng anh thì đã cuộn trào lên một cơn sóng lớn mang theo đau lòng bủa vây. Khi nghe cô nói, anh đã ngạc nhiên, ngạc nhiên rất nhiều, ngạc nhiên đến mức trái tim anh đập lệch đi nửa nhịp.

Anh chăm chú quan sát cô, đôi mắt đã từng ánh lên những hi vọng giờ chỉ còn lại những ai oán, đau khổ. Trong tâm trí anh bất giác loé lên một hình ảnh, rất quen thuộc nhưng lại hoá xa xăm, với lấy cũng không được, chạm vào cũng chẳng xong. Anh buông cô ra rồi lùi về sau.

Đường Tử Hân nhảy xuống, không nhìn anh lấy một cái liền mở cửa chạy nhanh ra ngoài. Vương Kiến Hạo đứng yên tại chỗ, đôi mắt không có tiêu cự. Rất nhanh thì anh giác ngộ ra và liền khỏi phòng vệ sinh.

Anh trở lại bàn ăn, tại đây đã có người đợi anh từ trước, trên bàn ăn đã bày biện ra đủ thứ món hấp dẫn. Vương Kiến Hạo ung dung ngồi vào, ngay sau đó một giọng nói ngọt như đường kẹo cất lên: “Kiến Hạo, anh đi lâu thật. Đồ ăn cũng đã nguội hết rồi”

Anh chẳng thèm liếc nhìn cô gái đối diện: “Sao không ăn trước? Đợi làm gì?”

“Là em đợi anh cùng ăn kia mà!”

Vương Kiến Hạo buông một câu lạnh lùng, đầu cũng chẳng động đến: “Lần sau đừng gọi tên tôi. Tôi đây vẫn còn gọi cô là Cô Hàm đấy!”

Hàm Tuệ lập tức bị anh nói đến sợ sệt, lòng uỷ khuất củ cô nàng dâng lên nhưng cuối cùng chỉ dám nhẹ gật đầu: “Vâng”

Thấy anh không động đũa, cả rượu cũng chẳng đến môi, Hàm Tuệ nâng mắt hỏi khẽ: “Sao anh không ăn?”

“Có thể là do có Cô Hàm ở đây nên tôi không muốn ăn?”

“Là do em sao? Đồ ăn ngon lắm đó!”

Vương Kiến Hạo bỗng thấy người phụ nữ này khá rắc rối liền quăng ra một câu hờ hững: “Tôi chưa bao giờ ăn ở đây” Hàm Tuệ ngạc nhiên: “Vậy anh hay ăn ở đâu?”

“Đài Viên Cát Phụng”

Cô ta thắc mắc, sao lại không đưa cô ta đến đó kia chứ? Cô ta cũng giống anh, lần đầu ăn ở Đông Hựu Yên Tử nên mùi vị vẫn chưa quen.

“Sao anh không đưa em đến Đài Viên Cát Phụng? Em rất thích đồ ăn ở đấy!”

Vương Kiến Hạo nhú mày, gọi phục vụ tới tính tiền liền phui mông đứng dậy: “Tôi không phải tài xế của cô!”

Anh và Hàm Tuệ, một người nghiêm chỉnh đi trước, một người gấp gáp theo sau. Cô thấy anh quá lạnh lùng với mình nên chạy nhanh đến, hai tay nhỏ lườn vào cánh tay săn chắc của anh, giọng cô ta nâng lên nũng nịu: “Anh đợi em với, em mặc váy thật khó đuổi kịp anh”

Cánh tay cứng nhắc của Vương Kiến Hạo đẩy Hàm Tuệ ra, không nói gì liền một mạch đi trước. Anh đảo mắt quanh nhà hàng, không thấy Đường Tử Hân, có lẽ cô đã về rồi.

Hàm Tuệ uly khuất đi sau, trong lòng dâng lên bức bối cùng khó hiểu. Người đàn ông này rốt cuộc là bị sao kia chứ? Lúc tan học, đến đón cô còn chủ động ôm cô vào lòng, nói những lời mật ngọt bên tai cô, vậy mà bây giờ không nói với cô nửa lời, đến cả khoác tay cũng không muốn làm với cô. Thật muốn cô tức chết mà!

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Bạch Tích

Giản An Nhiễm khoác tay Đường Tử Hân cũng nhau xuống căn tin trường, gọi hai cốc Americano, hai người ngồi lại đó.

“Này, Tử Hân, bản thiết kế của cậu đã nộp chưa?”

“Chưa, tớ còn chưa làm”

“Cậu thì giỏi rồi, bản này quá dễ, với khả năng của cậu thì một ngày cũng dư sức”

Ly cafe trên tay Giản An Nhiễm được cô thưởng thức triệt để: “Aiyo, xem kia, thật quá hỗn hào”

Đường Tử Hân hướng mắt về phía ngón tay mà cô bạn chỉ, cô nhìn đi nhìn lại mà không thấy có gì khác biệt liền hỏi lại Giản An Nhiễm: “Này, cậu nói ai?”

Giản An Nhiễm nhếch miệng lên, biểu cảm khuôn mặt rõ là khinh thường, cô bĩu môi: “Đấy, nghỉ học cho nhiều vào để giờ không biết ai với ai, đấy là Hàm Tuệ, con gái vàng ngọc nhà họ Hàm”

Đường Tử Hân nhìn cô gái ờ xa xa ấy, đích xác là có gặp qua, chẳng phải là cô gái mà Vương Kiến Hạo đến đón cách đây mấy ngày sao? Nhưng đối với cô, điều đó dường như không làm cô phải bận tâm.

“An Nhiễm, nhà người ta nên hỗn hào được, cây thế cây quyền ai mà chẳng sợ”

Giản An Nhiễm nhăn mày: “Hừ, như thế là quá đáng đấy! Cô ta mới học năm hai mà ăn nói như đàn anh chị, nghe không lọt tai, không ưa!”

Đường Tử Hân bật cười, cô vỗ vai cô bạn thân của mình rồi nói: “Thôi nào, thôi nào, nếu không ưa, cậu có thể cầu cho nhà cô ta vĩnh bại thịnh suy, đến lúc đấy xem cô ta còn vênh vào với ai?”

Ly cafe bị Giản An Nhiễm gần như bóp nát trong tay nhưng khi nghe được được dần nói lỏng ra, cô còi lại, chấp hai tay lại rồi cúi đầu: “Ý kiến của bốn cô nương, ta đây tiếp nhận” Đang cười nói với Giản An Nhiễm thì có người gọi đến cho Đường Tử Hân, cô thấy tên người hiền thị trên màn hình liền nhanh chóng nghe máy: “Alo”

“là anh, hôm nay rất có thể anh không về được, em chịu khó ăn cơm một mình nhé!” Dương Trạch gọi điện báo trước cho cô một tiếng.

Đường Tử Hân nghe anh nói vậy trong lòng có chút buồn, nhưng cũng nhanh chóng tan đi, anh hẳn là có nhiều việc lắm, không được trách anh: “Em biết rồi, anh đừng gắng sức quá”

“Ừ, có gì thì gọi điện cho anh”

“Ừm”

Dương Trạch cúp máy trước, cô thở dài nãy nê, trong lòng chỉ lo lắng anh quá mệt mỏi mà ăn uống không được, ngủ không ngủ giấc.

Giản An Nhiễm đẩy tay cô một cái, khiến suy nghĩ của cô ngưng trệ: “Này, này, thở dài dễ già sớm đấy nhé”

“Ai nói cậu? Thật là bậy bạ quá đi?”

“Thôi được rồi, Dương thiếu gia gọi sao?”

Đường Tử Hân gật đầu, nói ra một câu rồi đứng dậy: “Anh ấy bận thật”

“Bận rồi nên không có thời gian quan tâm cậu sao?” Giản An Nhiễm đi theo, tay cô khoác lấy cánh tay kia của Đường Tử Hân.

“Không, rất quan tâm là đằng khác nha!”

“Aiyo, tớ đây ghen tị với cậu quá đi!”

Đường Tử Hân véo mũi cô bạn của mình rồi cười khúc khích: “Sẽ còn ghen dài dài, đợi đi”

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Cửu Thương

“Cốc, cốc”

Trong phòng Giám đốc vang ra hai tiếng “vào đi”, sau đó cánh cửa được mở ra. Thư kí ôn tồn, cúi đầu: “Giám đốc, Chủ Tử đến rồi ạ!”

Dương Trạch nghe vậy thì buông tài liệu trên tay xuống, lập tức mời Lão Tứ ngồi vào bàn trà tiếp khách: “Chủ Tử, chủ đến rồi, nào mời”

“Được, được”

Anh nâng bình trà rồi rót ra hai ly sau đó đẩy về phía Lão Tứ một ly: “Chủ đến đây chắc chắn là có chuyện, không phải là có vấn đề với sản phẩm sắp lên sàn của chúng ta sắp tới?”

Lão ta thấy anh nói đúng ý của mình thì liền chốt dạ, lão ta ho khan vài tiếng rồi rần giọng vào thẳng chuyện chính: “Phải, tôi đến cũng là để nói cho cậu, tôi muốn rút khỏi dự án này”

Dương Trạch nhú mày, gấp gáp mà đột ngột như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì đây?

“Chủ Tử, dự án này tôi và chú hợp tác xây dựng lên, chỉ cần qua Tết Âm lịch có thể tung ra thị trường. Bên tôi chiếm lợi nhuận 60% đương nhiên giá phải trả cũng rất cao, còn bên chủ chỉ phụ trách quảng bá sản phẩm, quá nhàn rồi! Vậy mà chú cũng muốn rút sao?”

Đổi mặt với vẻ mặt nghiêm nghị và cứng rắn của anh, lão ta như có cảm giác mình bị nắm thóp. Lão ta xua tay, cười gượng: “Dương thiếu đây cũng biết, công ty tôi hiện nay do mặt hàng không được tiêu thụ nhiều nên ngày càng thất thoát. Nói thật thì tôi chẳng còn chi phí để lo tiếp dự án này nữa”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Gọi một tiếng ngài, đề ra hôn một cái

-----Chương 17: Gọi một tiếng ngài, đề ra hôn một cái-----

Bạch Tích đang rục rịch chuẩn bị một buổi hội nghị dành cho sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp. Hội nghị này năm nào cũng tổ chức, mời những nhà doanh nhân trong giới thượng lưu tham dự. Và nội dung thì cũng chính là trình bày những bản kiến trúc hay thiết kế cao cấp do những “thần đồng” trong trường làm ra. Thực ra thì hội nghị này cũng rất hữu ích, nhằm tạo cho sinh viên giới rất nhiều cơ hội, nếu bản thiết kế hay kiến trúc của họ lọt vào mắt xanh của nhà doanh nhân nào thì có thể lập tức kí hợp đồng bán đi.

Chỉ có năm bản xuất sắc được đưa lên hội nghị lần này và trong đó có Đường Tử Hân.

Trước hôm diễn ra hội nghị, Đường Tử Hân ở nhà xem xét lại kĩ bản kiến trúc và đồng thời cũng học thuộc lòng diễn thuyết cho thật kĩ.

Dương Trạch mở cửa nhà bước vào, sau đó nhẹ nhàng đóng lại. Đường Tử Hân nghe thấy động tĩnh liền ngó cái đầu nhỏ của mình ra ngoài, cho đến khi trông thấy bóng dáng của anh ở ngoài phòng khách, cô mới tươi cười đi tới: “Anh về rồi, anh ăn cơm chưa?”

“Anh chưa ăn, đói muốn chết đi!” Thần sắc Dương Trạch mệt mỏi nhưng vẫn gắng nở nụ cười với cô.

Đường Tử Hân nghe vậy liền chạy lật đật vào bếp, tiếng nói lớn của cô vọng ra ngoài phòng khách: “Anh ăn cơm trộn được không? Em nghĩ anh ăn rồi nên không chuẩn bị nhiều món, anh ăn tạm nhé?”

Cô chờ mãi mà không thấy tiếng anh đáp lại. Một lúc sau cô mới thấy bóng dáng anh từ từ đi vào bếp. Anh ngồi xuống ghế, một tay chống cằm, một tay đang cời hai cúc áo đầu. Dương Trạch thấy cô xinh xắn trong chiếc tạp dề pokemon liền nở nụ cười mãn nguyện: “Anh thì thế nào cũng được. Là em nấu, tất cả đều ngon”

Cô chẹp miệng, khéo nịnh!

Rất nhanh sau đó, Đường Tử Hân đưa cho anh một tô cơm trộn với đậu phụ Tứ Xuyên, lấy ra một chiếc thìa mà cô hay dùng, để vào tô cơm của anh.

Dương Trạch cùng cô ra ngoài phòng khách cùng xem tivi. Cô nằm ở đầu này, chân gác lên đùi của anh. Anh thấy vậy thì để tô cơm xuống bàn, dùng tay xoa bóp cổ chân nhỏ của cô, nhưng cô nhanh chóng co lại: “Anh mau ăn đi, vừa bảo đói muốn chết kia mà?”

Dương Trạch nghe lời cô, lập tức đưa thìa đầu tiên vào miệng: “Từ Hân, ngon lắm, ăn một chút đi”

Anh đưa thìa tiếp theo gần miệng cô, nhưng cô lắc đầu: “Em ăn no rồi, không muốn ăn nữa”

“Ăn thêm một miếng cũng chẳng thể tăng lên cân thịt nào. Nhìn em kìa, gầy như cây sào rồi”

Cô nghe vậy cũng há miệng, chiếc thìa nhanh chóng chui tọt vào trong, lúc trở ra thì cả một hạt cơm cũng không còn: “Em không gầy đâu, An Nhiễm bảo em mập sắp phải lăn đi rồi”

Đường Từ Hân phụng phịu hai má, sau đó thì cười giòn lên một tiếng, chương trình hài này cô đã rất lâu rồi mới có thể xem lại.

Dương Trạch thấy cô cười tươi như vậy cũng bất giác cười theo. Kể thực cũng đã lâu rồi anh mới thấy cô được cười thoải mái như vậy. Chỉ cần giản dị vậy thôi, cứ mãi chân thật thế này, không trau chuốt, không đánh bóng, tự ta sẽ thấy con tim mình đang cảm nhận một hạnh phúc chân thành, quá đổi chân thành.

Dương Trạch ăn xong, đặt tô xuống bàn, anh nhìn cô hỏi: “Em không chuẩn bị cho cuộc hội nghị của trường sao?”

“Sao anh biết trường em có hội nghị?”

“Anh là khách được mời”

Đường Từ Hân à một tiếng sau mới nói tiếp: “Em đã chuẩn bị thật kĩ rồi”

“Vậy sao?... Để ngày mai anh đưa em đi”

Cô gật đầu, nở ra một nụ cười toả nắng, so với ánh đèn mộng diệu bên ngoài kia còn có phần xinh đẹp hơn.

Ngày hội nghị của Bạch Tích.

Các sinh viên trong trường tham gia rất đầy đủ, dường như chẳng thiếu một ai. Vì khi tham dự sẽ được lắng nghe rất nhiều lời khuyên khi họ chuẩn bị tốt nghiệp, giúp đỡ cho cuộc hành trình ngoài xã hội.

Dương Trạch và Đường Từ Hân đến trường. Anh và cô dắt nhau vào hội trường, ai cũng ngoác mắt ra nhìn họ.

Có hai cô gái đi ngang liền đưa tay chỉ trỏ: “Này, hai người họ đang yêu đương sao?”

“Yêu đương thế nào được, cô ta chỉ là tình nhân thôi!”

“Thật không? Cô ta thay người nhanh thật nha, mới lúc trước tớ còn thấy cô ta đi mua sắm với Vương thiếu ở Solana, bây giờ lại cùng Dương thiếu thân mật, tro trên thật!”

Cuộc nói chuyện của hai cô gái đó Đường Từ Hân ít nhiều có thể nghe được. Trong lòng bỗng chốc nặng như đeo chì, buồn phiền không thôi.

Dương Trạch cũng nghe thấy lời ra tiếng vào của họ. Anh thất chặt lấy bàn tay cô, ngón cái nhẹ xoa ở mu bàn tay nhỏ ấy: “Em đừng để ý mấy lời đó, cũng đừng để trong lòng quá nhiều, sẽ sinh ra mụn mủ. Họ không hiểu chuyện thì cứ thuận theo tự nhiên”

Nghe đến đó, trong lòng của cô nhẹ nhõm đi nhiều. Cô mỉm cười, dặn lòng là đừng bận tâm quá nhiều.

Dương Trạch đưa cô đến hàng ghế đầu tiên trong hội trường nhưng cô lại ngồi ở hàng hai, ngay sau lưng anh: “Sao không ngồi cùng anh?”

“Đây là ghế dành cho khách, em được xếp ngồi ở hàng hai”

Hội nghị bắt đầu, sinh viên cũng khách mời cũng có mặt đủ. Đường Từ Hân đưa mắt nhìn xung quanh, thấy khách năm nay có vẻ ít hơn năm ngoái, còn sinh viên thì chẳng đủ chỗ mà ngồi. Đôi mắt cô bỗng dừng lại ở một bóng lưng lớn, hình dáng ấy là của Vương Kiến Hạo.

Mái tóc xám tro ấy của anh khiến anh nổi bật hơn rất nhiều, lại ngồi ở hàng ghế đầu nên cô cũng dư sức nhận ra. Đường Từ Hân không tiếp tục để ý, cô chỉ chăm chú nhìn lên hình ảnh máy chiếu đang phát trên kia.

Trong phòng hội nghị bỗng chốc ngột ngạt lạ thường, có vẻ là hơi người quá nhiều. Cô nhìn đồng hồ, vẫn còn rất lâu mới đến phần diễn thuyết của cô. Cô vỗ vai Dương Trạch đang ngồi trước mặt, rồi cúi người thì thầm vào tai anh: “Em ra ngoài một chút, nếu đến phần của em thì anh gọi cho em nhé?” Dương Trạch gật đầu, không quay đi cho đến khi bóng dáng của Đường Từ Hân biến mất khỏi tầm mắt.

Vườn trường đích xác chính là một vườn hoa, bởi ở đây loài hoa nào cũng có. Những chậu chi mẫu đơn được đặt sát hồ cá lớn, những hàng cây bạch quả già cằn cổ vững chãi che kín cả một vườn lớn. Những nhánh huyết tâm leo lên, quấn chằng chịt cả một bức tường cao.

Đường Từ Hân ngồi xuống ghế được đặt dưới gốc bạch quả. Cô vươn người, hít hà từng đợt khí trong vắt trong không khí, nó quá trong, giống như mùi của mưa cuối mùa, vì là cuối mùa nên mới đã được gột sạch tất cả bụi bẩn.

Khi mới vào trường, đây là nơi mà cô hay lui lại nhất, cũng là nơi chôn rất nhiều kỉ niệm đẹp của cô. Và chính tại nơi đây, Dương Trạch đã mang tiếng lòng của anh thổ lộ với cô. Lời tỏ tình của anh không suốt mướt, không cầu kì, và cô còn nhớ rất rõ khi anh vừa dứt lời, liền đem từ sau lưng ra một bó thạch thảo tím xinh đẹp, loài hoa mà cô yêu thích.

- - - - -

Dương Trạch kéo tay Đường Tử Hân đi vào vườn trường, anh và cô đứng dưới bóng cây bạch quả, nơi mà không có một ai.

Đường Tử Hân ngồi xuống ghế, cô khoanh tay lại trước ngực, nhìn mày nhìn anh: “Này, có chuyện gì thì mong anh lẹ lên một chút, đến giờ em phải lên thư viện rồi”

“Được, em nghe cho kĩ nhé!”

Rồi dưới ánh nắng vàng ươm, từng câu chữ của anh không nhanh không chậm đánh vào tai cô: “Tử Hân, anh thích em, rất thích em! Từ giây phút này trở đi anh sẽ theo đuổi em!”

Đường Tử Hân đã từng nhận được rất nhiều lời tỏ tình nhưng chưa một lời tỏ tình nào khiến cô phải ngạc nhiên như lời tỏ tình của anh. Cô nâng mắt lên nhìn anh, sâu trong đôi mắt nâu ấy dường như đã được gột sạch, rất chân thật.

Cô bỗng mỉm cười: “Vậy từ trước đến giờ không phải là theo đuổi ư?”

Dương Trạch gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc đến lạ thường: “Phải, từ giờ trở đi, trong thời gian anh theo đuổi em, nếu em đồng ý, anh sẽ cưới em luôn”

Tim cô bỗng đập mạnh một cái. Cô tự hỏi, sao ánh mắt của anh lại kiên định đến thế?

Đường Tử Hân đứng dậy, không nói gì.

Dưới ánh nắng trong trẻo xuyên qua kẽ lá, anh đưa từ sau lưng ra một bó thạch thảo tím, mỉm cười tặng cô...

- - - - -

Đường Tử Hân bất chợt nở nụ cười rạng rỡ, xinh đẹp còn hơn cả những bông hoa mẫu đơn đang ươm nắng ở kia.

Và từng nhất cử nhất động của cô đều được ai đó ghi nhận lại.

Từ từ, bóng dáng to lớn ấy tiến lại gần. Anh đứng ngược sáng, mái tóc xám tro như đang lấp lánh trong nắng.

Về mặt Đường Tử Hân biến sắc, nhưng lập tức cúi chào: “Chào ngài, Vương thiếu, cuộc hội nghị của trường tôi rất tẻ nhạt phải không?” Từng câu chữ của cô như làn sóng lớn đập vào tai anh, khiến anh vô cùng khó chịu. Hừ, lại cứ xưng hô như thế đi, anh sẽ dè cô ra mà làm tại chỗ!

“Em thích gọi tôi như vậy lắm sao?”

Đường Tử Hân mỉm cười, nhưng chỉ là một nụ cười hờ hững: “Tôi không dám thất lễ, một người cao cao tại thượng như ngài sao tôi dám xem như kẻ bề ngang được”

Đôi mắt Vương Kiến Hạo bỗng trở nên ám muội: “Em gọi tôi một tiếng ngài, tôi liền dè em ra mà hôn một cái. Em xem, phong cảnh hữu tình như vậy thì làm sẽ cực kì kích thích nha!”

Cô nghiêng răng, chửi thề. Mẹ kiếp, anh ta còn có thể nói ra những lời tục tĩu như vậy!

“Xin ngài đừng đùa giỡn! Không còn chuyện gì thì tôi xin phép rời đi trước”

Đường Tử Hân chưa bước được hai bước đã bị anh kéo tay lại. Anh không hề nhả nhường, trực tiếp đẩy cô về cái ghế đằng sau. Anh dùng thân hình cao lớn che đi tầm nhìn của cô, ngay cả ánh sáng Mặt Trời cô cũng không thấy.

Vương Kiến Hạo đưa tay giữ lấy cằm cô, trong khi cô đang tìm cách thoát ra thì anh cúi xuống, hôn chụt lên môi cô một cái, động tác nhẹ nhàng như cánh hoa anh đào chạm phải môi. Đường Tử Hân nhìn mày rồi dùng lực đẩy anh ra, cô đưa tay lên miệng, chửi mạnh đi.

“Anh có thể bớt làm vậy đi được không?”

Anh cười tà mị, định đưa tay lên chạm vào người cô nhưng cô nhanh chóng tránh đi.

“Tại sao phải sợ như vậy? Sợ có người khác nhìn em và tôi thân mật sao?”

Đường Tử Hân trừng mắt. Nếu cô ra khỏi đây liền đi chùa liên tiếp trong một tuần để tìm vận may.

“Ai thân mật gì với anh?”

“Hôn môi như vậy mà còn không gọi là thân mật? Vậy đối với em leo lên giường với nhau mới gọi là thân mật?”

Cô nắm chặt tay, cố gắng chịu đựng những lời đầy rẫy độc địa ấy của anh: “Câm miệng! Anh không còn lời nào hay ho để nói sao?!”

Vương Kiến Hạo nheo mắt, với cách hành cử vừa nãy của cô, anh thật không thích chút nào.

“Có vẻ khi rời khỏi tôi, em lớn miệng hơn hẳn, nhưng khi hôn em tôi lại chẳng thấy môi em giãn ra chút nào nha”

Đường Tử Hân không muốn tranh cãi với anh nên quay người rời đi, nhưng cuối cùng vẫn bị anh kéo lại: “Chưa đến phần của em, ở lại đây với tôi”

Cô nhìn anh, miệng nâng lên một đường cong châm biếm: “Tại sao phải ở lại với anh? Anh và tôi còn quan hệ ư?”

Vương Kiến Hạo gật đầu, anh cười thầm trong bụng, từ khi nào mà người phụ nữ này lại quên đi món nợ bốn năm trước?

“Em nghĩ thù của tôi cho qua dễ lắm sao?”

Đường Tử Hân bỗng thấy trong lòng như có thứ gì đó bùng tình.

“Vậy anh cứ đi mà thực hiện cái mối thù nhắm nhĩ ấy của anh. Anh cứ thử động đến những người xung quanh tôi xem?!” Anh nâng miệng, hiện ra một nụ cười quỷ quyệt. Có vẻ, cô đã sẵn sàng cho cuộc chiến sắp tới. Được, cô muốn chống lại anh, vậy thì cứ thử một ván, xem sống chết thế nào.

Vương Kiến Hạo nâng cằm cô lên, đôi mắt như hổ như báo nhìn cô: “Em cứ làm theo cách của em, nhưng tôi nói trước, em và cả những kẻ xung quanh em cũng chẳng có gì tốt đẹp”

“Anh cứ thử xem!” Cô trừng mắt, gấn vào mặt anh từng chữ.

Anh cười một nụ cười băng lãnh khó nắm bắt, sau đó thì không nhanh không chậm nói ra, từng câu như mũi tên nhọn đâm thẳng vào màng nhĩ cô: “Em cứ ăn cơm đầu đường xó chợ cho đã đi, sẽ có lúc em phải quay về cầu xin ăn cơm nhà với tôi”

“Nếu là châm ngôn thì xin lỗi, châm ngôn của anh tôi nghe không lọt” Đường Tử Hân để lại cho anh một câu nói rồi rồi thẳng thừng quay người đi như ngày đó cô đã quyết tuyệt quay lưng lại với anh. Sau đó bóng dáng nhỏ của cô biến mất khỏi tầm mắt anh.

Vương Kiến Hạo hiên ngang đứng lại dưới gốc bạch quả. Anh đưa điện thoại ra, bấm số rồi đưa lên tai, nghiêm nghị hỏi một câu: “Thế nào?”

Bên kia nhanh chóng trả lời, anh cúp máy.

Đường Tử Hân quay lại hội trường được một lúc thì Vương Kiến Hạo mới xuất hiện. Cô nhìn lên màn hình được chiếu trên máy chiếu, thấy bản kiến trúc của mình đang được phóng to. Sau đó người dẫn chương trình gọi to tên cô, cả hội trường người vỗ tay, người lại không.

Đường Tử Hân đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, tất cả đều lặng thinh nghe cô diễn thuyết.

Cô mỉm cười, chỉ tay vào bản kiến trúc rồi cất giọng điềm đạm: “Bản kiến trúc này vốn được làm riêng cho Tổng thống, nội thất cũng được làm từ những bản thiết kế riêng. Đa phần những người trung niên, có độ tuổi cao đều có chung một sở thích về nhà cửa của mình là cổ kính và trang hoàng, và tôi nghĩ tôi đã đáp ứng được yêu cầu mà đa phần những người họ đề ra. Mọi người có thể xem tường tận chi tiết, những vấn đề cần hỏi hãy cứ lên tiếng”

Người dẫn dắt hội nghị cũng chẳng tỏ ra bất ngờ gì cho cam khi nghe cô diễn thuyết một cách ngắn gọn, súc tích như vậy, bởi đây vốn là bản chất kiệm lời của cô.

“Ngay bây giờ, mọi người không muốn đặt câu hỏi cho cô Đường đây sao?”

Dưới hàng ghế có vài tiếng xì xầm to nhỏ nhưng vẫn không có một cánh tay nào đưa lên, lại càng làm cho không khí bỗng nhiên căng thẳng. Nhưng chỉ vài giây sau đó, một giọng nói trầm thấp của ai đó đã lấn át đi cả hội trường.

“Tôi có điều thắc mắc về cách làm việc của cô Đường, đối với sinh viên trường này, cô có thể kiệm lời như vậy?”

Đường Tử Hân nhìn chằm chằm hàng ghế đầu tiên, nơi câu hỏi hiên ngang được cất lên. Cô thầm chửi trong miệng, đúng là đồ chó điên!

Cô đè nén lại tức giận trong lòng, thần thái bình tĩnh, ngân giọng: “Phong cách làm việc của tôi, tôi không muốn nó quá dài dòng, phải súc tích nhưng lại không qua loa, và cả những người nghe tôi diễn thuyết vẫn có thể hiểu được ý của tôi, họ vẫn có thể gật đầu, trong tâm trí của họ đã có thể ghi nhớ được nội dung, chi tiết trong bản thiết kế của tôi. Kiến trúc sư phác hoạ bằng mắt, vẽ ra bằng tay, miệng gần như là không cần thiết!”

Vương Kiến Hạo cười mỉm, nhưng vẫn chưa tâm phục khẩu phục: “Tôi có quyền đưa ra ý kiến của tôi phải không? Nếu theo phong cách của tôi, tôi cần một người hoạt ngôn và thể hiện được bản kiến trúc của mình, tôi không cần những người thông minh mà chỉ nói được vài câu rồi hoá cột điện đứng trên kia. Cô Đường hiểu mà, đúng không?”

Đường Tử Hân dường như bị ánh mắt sắc lẹm của anh dọa cho lo lắng. Trong lòng không ngừng gào thét tên anh, cô mở miệng, chưa biết phải nói gì: “Vương thiếu, ngài...”

Bỗng một giọng nói lẩn át đi giọng cô vừa mới bật ra khỏi miệng. Tiếng nói ấy so với tiếng nói của Vương Kiến Hạo còn có phần ngang bằng về độ quyền uy tối thượng.

“Vương thiếu, cô ấy không phải trợ lý của anh thì anh chẳng thể bắt cô ấy chuyển đổi phong cách làm việc của mình thành phong cách của anh, phải không? Tôi thấy vấn đề không quá lớn, bản kiến trúc công trình trên kia của cô ấy không phải quá hoàn hảo đi, nếu không cô ấy có thể đứng trên kia được sao? So với những trợ lý hoạt ngôn của ngài, chưa chắc lại có hiệu suất công việc cao bằng cô ấy”

----- HẾT CHƯƠNG 17 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bảo trứng gà

-----Chương 18: Bảo trứng gà-----

Dương Trạch ngồi cách đó vài ghế, cuộc nói chuyện đầy thuốc súng này, còn câu nào mà anh không nghe? Anh theo dõi mà thấy âm ức thay cô nên đành phải lên tiếng che chở cô.

Bản thân anh ngày xưa cũng có rất nhiều niềm đam mê với kiến trúc, đến bây giờ một chút phai phôi cũng không có. Chính cách làm việc ấy của cô là do anh chỉ lại cho cô, hôm nay cô mang lên đây áp dụng, anh tất nhiên là sẽ rất vui nhưng cũng muốn tức điên lên vì có người đã phản đối cách làm việc này.

Thần sắc Vương Kiến Hạo dường như không bị rung động, anh băng lãnh, không cười cũng không nói khiến cho mọi người trong hội trường cũng dần bị ám khí của anh bủa vây. Mãi một lúc sau, anh mới mở miệng: “Đương thiếu, dù anh và cô Đường đây có quan hệ thế nào tôi không biết, nhưng anh cũng phải để cô ấy nói xong đã chứ?”

Cả hội trường im như tờ, đầu óc ai cũng quay mòng mòng, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng họ chắc chắn rằng hai vị vương giả tài trí kia chuẩn bị một trận “giương cung bạt kiếm” nghẹt thở chết người.

Đường Tử Hân thấy mọi chuyện càng lúc càng đi sâu hơn, cô lên tiếng, hai người họ không ra tay ra chân thì cũng cho nhau nghe những lời độc địa nhất.

“Vâng, vậy mọi người còn ý kiến gì nữa không? Xin hãy cứ đặt ra câu hỏi”

Ngay lúc này cô thêm muốn một cánh tay đưa lên bao giờ hết.

Và rồi, một cánh tay nhỏ rụt rè đưa lên. Mắt cô sáng lên như rót xuống nước mà với được một khúc gỗ.

“Nào, mời bạn”

Người sinh viên ấy từ từ đứng dậy, khuôn mặt thoát ần thoát hiện dưới ánh đèn vàng mập mờ trên trần nhà. Đường Tử Hân nhìn thấy rõ chân dung liền vui sướng ra mặt. An Nhiễm ơi là An Nhiễm! Cậu chính là vị cứu tinh của cuộc đời tôi!

Giản An Nhiễm nhìn xung quanh, mọi người cũng nhìn cô, ánh mắt không thiện cảm, dường như cô phát hiện ra, chính cô là người cắt đứt màn kịch hay của bọn họ. Chắc chắn trong hội trường cũng đang có người chửi rủa cô không ra gì.

Môi Giản An Nhiễm khẽ mấp máy, đầu hơi cúi xuống: “Bản kiến trúc ấy của cậu rất tuyệt! Cậu có thể cho tớ vài kinh nghiệm và lời khuyên không?”

Đường Tử Hân mừng thầm trong lòng, hận không thể đem ba chữ Giản An Nhiễm mà đi tung hô khắp trường: “Kinh nghiệm cũng chẳng có mấy, nhưng lời khuyên thì vô số nhé! Nếu cậu muốn bản kiến trúc của mình đạt chuẩn thì phải dựa vào sở thích về công trình ấy của khách hàng. Đa phần mọi người thường bộc lộ sở thích của mình qua nhà cửa. Và muốn thành công, trước tiên hãy nắm bắt được tâm lý khách hàng, còn làm nên bản thiết kế đó như thế nào chính là áp dụng lý thuyết của ta vào”

Ngay sau giọng Đường Tử Hân ngừng lại, người dẫn chương trình ôn tồn cất giọng: “Lời khuyên rất hữu dụng phải không? Nào, bây giờ chúng ta cùng qua phần tiếp theo của hội nghị”

Đường Tử Hân thở phào nhẹ nhõm, thật an tâm khi cô không phải là người phá đi cuộc hội nghị này. Cô xuống dưới hàng ghế, không ngồi vào chỗ cũ mà trực tiếp ngồi bên cạnh Dương Trạch. Cô mỉm cười như để xua tan con khó chịu trong lòng anh: “Em không sao, và lại cũng không cần làm lớn, để lại bộ mặt cho trường em cũng là để lại bộ mặt cho chúng ta. Hân ta bị chó cắn, hoá điên rồi”

Dương Trạch vẫn chưa hoàn toàn hạ hỏa, anh nắm chặt lấy tay cô: “Anh đã nói là sẽ bảo vệ em, dù cho không phải hân, anh cũng sẽ lên tiếng”

Trong lòng cô ấm lên, cảm giác xao xuyến như mon man khắp da thịt.

Buổi hội nghị kết thúc, sinh viên nối đuôi nhau rời khỏi phòng hội trường, đông đúc như đàn kiến vỡ tổ.

Vương Kiến Hạo vẫn trầm mặc ngồi ở hàng ghế đầu, bên cạnh anh là Hiệu trưởng của Bạch Tích. Có những sinh viên ở gần đó loáng thoáng nghe được vài câu.

“Vương thiếu, buổi hội nghị hôm nay mong ngài đừng giận, là do sinh viên của tôi thiếu năng lực đôi chút, mong ngài bỏ qua”

Vương Kiến Hạo nhếch miệng cười khi nghe được mấy lời đó: “Sinh viên của ngài thiếu năng lực mà cũng có thể đứng lên kia sao?”

“Thực ra thì cô bé đó cũng là người có năng lực vượt trội hơn những sinh viên khác, dù chưa ra trường nhưng đã có thể đảm nhiệm rất nhiều công trình lớn bé khác nhau” Hiệu trưởng ngồi bên cạnh đang cố nói tốt về Đường Từ Hân, chỉ mong anh có thể lượng tình tha thứ.

“Ngài nghĩ tôi có nên để bụng chuyện này hay không?”

Hiệu trưởng lắc đầu, sắc mặt dường như trắng nhợt: “Tôi vẫn mong ngài ngàn vạn lần quên đi, để bụng chuyện này chỉ khiến ngài thêm bức dọc, chi bằng ngài hãy bỏ qua”

“Sao hiệu trưởng không hỏi Dương thiếu đằng kia có nên bỏ qua hay không?” Anh vừa nói vừa đánh mắt về phía người đàn ông đang cười nói vui vẻ cách đó không quá mười lăm ghế.

“Dương thiếu chắc chắn sẽ bỏ qua, Vương thiếu, ngài cũng biết mà”

“Sẽ không bỏ qua”

Hiệu trưởng càng nói chuyện với anh lại càng mù mờ không hiểu anh đang cố nói lên ẩn ý gì. Ông ta im lặng, liếc mắt về chỗ ngồi của Dương Trạch, thấy anh cùng Đường Từ Hân đang cười nói vô cùng vui vẻ.

Vương Kiến Hạo cười đều một cái rồi đứng dậy, trước khi đi anh để lại cho ông ta một câu: “Hiệu trưởng, ngài không nhìn ra quan hệ giữa sinh viên của ngài với Dương thiếu sao? Là một mối quan hệ rắc rối và vô cùng vớ vẩn!”

Hiệu trưởng hiểu ra ý anh nhưng khi quay mặt đã thấy thân ảnh cao lớn của anh đã thoát cái đền cửa hội trường.

Dương Trạch cùng Đường Từ Hân rời đi, thấy Giản An Nhiễm đang đi phía trước, cô gọi lớn: “An Nhiễm, này!”

Giản An Nhiễm giật mình quay lại thấy Đường Từ Hân đang vô cùng hớn hờ chạy về phía mình: “Cười được sao? Bị rút mất cả đường lui, gây khó dễ cho bao lần vậy mà cậu cũng có thể cười cho được!”

“Sao lại không được cười? Này nhé, tớ còn Dương thiếu oai phong hùng dũng bên cạnh đấy!”

“Ồi dào, cứ phải tăng bốc người ấy lên vậy ư?”

Dương Trạch đi đến, nghiêng người hỏi: “Này, người ấy là ai nào?”

“Là anh chứ còn ai?”

Anh cười cười: “Vị von cũng hay lắm!”

Đường Từ Hân khoác tay Giản An Nhiễm, đi bên cạnh là Dương Trạch: “Nào, giờ đi ăn, tớ mời!”

“Áy, hai người còn định bắt tớ làm bóng đèn đến bao giờ?”

“Nâng cấp, nâng cấp! Cậu làm bình hoa cho bọn tớ!”

Dương Trạch xua tay: “Càng đông càng vui, và lại Từ Hân có bảo với anh nhất định phải kéo được em đi ăn, coi như đền đáp ơn em cứu giúp vừa nãy”

“Chí phải!”

Giản An Nhiễm bị Đường Từ Hân kéo đi, không nỡ từ chối nên đồng ý.

Chiếc xe thể thao chạy đến Đài Viên Cát Phuong. Dương Trạch đặt bàn trước, đó là một phòng VIP của nhà hàng. Anh gọi rất nhiều món, đa phần toàn là những món mà Đường Từ Hân với Giản An Nhiễm thích.

Giản An Nhiễm động đũa, cười nói vui vẻ: “Đồ ăn ở đây ngon thật nha!”

“Vậy thì ăn nhiều lên một chút, ăn không hết chúng ta gói đem về” Đường Từ Hân ngồi bên múc một muỗng súp nóng cho vào miệng.

Dương Trạch gấp cho Giản An Nhiễm một con tôm sốt to rồi tỏ giọng áy náy: “Lần trước ép em như thế, anh thực xin lỗi!”

Giản An Nhiễm im lặng đôi chút mới nhận ra anh đang xin lỗi về chuyện gì. Cô cười gượng, xua tay: “Không sao, không sao”

“Anh ép An Nhiễm chuyện gì mà giờ mới lòi ra?” Đường Tử Hân đang ăn thì ngừng lại, nhìn hai người như đang hỏi cung.

“Thực ra, chính tớ đã đưa cho anh ấy địa chỉ của Trần Thủy”

“Hèn gì tớ cứ tự hỏi sao anh ấy lại biết Trần Thủy mà đến”

“Này, không giận đấy chứ?” Giản An Nhiễm để ý nét mặt của cô bạn thân, ngược lại với giận dữ thì cô bạn thân này còn cười toe toét đập vai cô một cái.

“Cảm ơn còn không hết chứ giận với đối cái gì?”

Dương Trạch định gấp đồ ăn cho cô nhưng lại nghe thấy cô nói một câu nữa thì tay ngừng lại luôn.

“Phải là giận cái người đã ép cậu chứ nhỉ? Phải không anh?” Đường Tử Hân nhìn anh, thấy anh định đưa đũa về thì ho nhẹ một cái: “Đừng thế chứ? Từ đầu đến giờ anh còn chưa gấp cho em”

Dương Trạch nhanh nhẹn gấp cho cô một lúc rất nhiều thứ, như sợ cô vẫn còn đói: “Nào, nào, anh nhiều lên một chút nhé, An Nhiễm!”

Đường Tử Hân lườm anh, cũng biết lái sang chuyện khác đây!

Lúc trở về nhà, Đường Tử Hân kéo Dương Trạch ngồi xuống ghế sofa, nghiêm túc nói với anh: “Anh, lúc họp hội nghị, khi mà em ra ngoài, Vương Kiến Hạo có gây khó dễ cho em”

Cô nghĩ nếu đã tin tưởng nhau nhường này thì cũng nên kể cho nhau nghe mọi chuyện, tốt nhất là không giấu giếm để tránh gây hiểu lầm về sau.

Anh nhìn cô, trong lòng như muốn bùng lên cơn thịnh nộ: “Được rồi, ngày mai để anh cho vệ sĩ theo em, để em một mình như vậy anh thấy không an tâm”

Cô đề lấy tay anh, vuốt ve thật nhẹ: “Không cần phải như vậy, em tự biết cách giải quyết mà”

“Được không?” “Được, được, anh không phải quá lo lắng”

Dương Trạch ôm cô vào lòng, nhẹ xoa tóc cô: “Những ngày qua em đã chịu khổ nhiều rồi, anh muốn bù đắp cho em”

“Trạch, cảm ơn anh”

Những ngày sau đó Đường Tử Hân đi học bình thường, nhưng có điều, chỉ cần cô xuất hiện ở đâu đó, nơi đó sẽ có rất nhiều người, nhiều lúc cô còn nghe thấy tên mình được phát ra từ miệng của ai đó, họ nói gì về cô thì cô cũng không biết.

Đường Tử Hân được Dương Trạch đưa đến Bạch Tích, cô nhìn theo đuôi xe anh biến mất mới đi vào. Và hôm nay lại giống như những hôm khác, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt kì thị, có người đi ngang qua cô còn chửi cô không ra thể thống gì, tuyệt nhiên là cô cũng chẳng biết lí do vì sao.

Cửa phòng học được cô mở ra, tuy rất khê nhưng sinh viên trong phòng vẫn ngẩng mặt lên nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt khinh thường, cô đều có thể thấy. Cô cúi đầu, nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình, bên tai loáng thoáng có người nói hai chữ: “Yêu quái?”

Giản An Nhiễm kéo cô lại gần, đôi lông mày nhíu chặt lại: “Tử Hân ơi Tử Hân, cậu làm sao lại nổi nhất cái Bạch Tích này?”

Đường Tử Hân mù mờ, lắc đầu: “Tớ cũng không biết, mới đến trường đã bị chi trò lung tung”

“Đấy, đều do tên tiểu tử nhà cậu! Tớ đã bảo cậu quan tâm nhiều đến diễn đàn của trường một chút, nhưng cậu nào nghe, bây giờ thì tin giạt gân của cậu đứng đầu diễn đàn của trường rồi đấy, vui chưa?”

Đường Tử Hân nghe vậy gấp gấp mở điện thoại lên. Cô mới giờ đến trang đầu của diễn đàn đã thấy một dòng tiêu đề màu đỏ, in đậm, phông chữ to oành, rõ ràng rành mạch 'Học sinh ưu tú của Bạch Tích quan hệ cùng lúc hai doanh nhân nổi tiếng'

Cái tiêu đề này phải nói là cực kì hấp dẫn nha!

Đường Tử Hân bình tĩnh bấm vào bài viết sau đó lướt xem từ từ, rồi một tấm ảnh hiện ra dọa cô suýt rơi điện thoại. Là tấm ảnh ở hội nghị vài hôm trước, lúc Vương Kiến Hạo hôn cô ngoài vườn trường. Tấm ảnh này dường như đã được căn góc ảnh mà chụp, Vương Kiến Hạo quay đi, chỉ lộ ra tấm lưng còn cô, khuôn mặt không mờ đi đường nét nào, nếu là học sinh ở Bạch Tích thì không ai nhận ra cô?

Và lại đây cũng là một tấm ảnh thân mật, nhìn thôi người ta đã có thể suy diễn ra rất nhiều hành động mờ ám sau đó.

Đường Tử Hân kéo xuống, lại có một tấm nữa, và nhân vật đáng nhìn ở đây lại là Dương Trạch, lúc ấy là khi anh đang nắm tay cô cười nói vui vẻ, cũng là hôm hội nghị đó. Lần này thì căn góc thật hay, cả khuôn mặt của anh và cô đều lộ ra.

Cô thất chặt điện thoại trong tay như chuẩn bị nghiền nát nó đến nơi, cô chửi thề: “Con mẹ nó! Tớ mà biết được kẻ tung tin này, tớ lột da!”

“Thôi nào, bọn họ không phải người trong cuộc thì chẳng thể hiểu được. Không cần quá tức giận, cứ coi như chó sủa ngoài tai đi. Ngày mai cậu cũng không cần đi học, vài ngày sau sự tình tốt hơn hẳn đi” Tớ chịu được những thứ này nhưng còn Dương Trạch? Chẳng phải anh ấy sẽ bị nghĩ xấu sao? Cậu nói bọn họ là người ngoài không hiểu chuyện thì chính là tớ đang sợ cái điều đó”

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên khiến cô như có đôi chút bừng tỉnh, và khi cô biết được người gọi là ai thì lại thấp thòm lo âu: “Alo, anh”

“Anh đang trên đường đến trường em” Bên kia giọng Dương Trạch dường như rất gấp gáp

“Anh biết rồi?”

“Phải, anh đang đến đó, anh cũng muốn đính chính lại”

Đường Tử Hân lên tiếng cầu khẩn: “Anh không cần đến, anh trở về công ti đi. Mồm miệng của ta sao có thể bằng của họ, chỉ bằng hãy im lặng, lên tiếng cũng không có ích gì, bọn họ chắc chắn cũng không tin, dù sao cũng có tấm hình kia”

Dương Trạch thở hắt, anh không trả lời cô.

“Trạch, nghe em, dừng đến đây. Em không sao, nếu có chuyện em tự biết lối giải quyết”

Sau vài tiếng im lặng của anh, cô mới nghe từ anh chữ 'được' rồi nhanh chóng cúp máy.

“Anh ấy định đến đây sao?”

Đường Tử Hân lắc đầu, sắc mặt âm u: “Không, tớ bảo anh ấy quay lại công ti rồi”

Giản An Nhiễm cũng khá lo lắng liền lên tiếng an ủi: “Không sao, tớ sẽ bảo vệ cậu!”

“Thật sao? Cảm ơn cậu”

Một tiết học dài đằng đẵng, Đường Tử Hân một chút chuyên tâm vào bài giảng cũng không có, cô suy nghĩ rất nhiều. Nếu chỉ có hai tấm ảnh đó được chụp thì cô chắc chắn có người đang nhắm vào cô. Nhưng cô nhớ không lầm, ngoài Vương Kiến Hạo thì cô không hề đắc tội với ai, hà cớ gì lại hại cô ra nông nỗi này?

Và nghi phạm mà cô luôn liên tưởng đến là Vương Kiến Hạo, trong lòng cô vẫn không ngừng gào thét anh là người hại cô.

Tiết học kết thúc nhanh hơn dự đoán, giáo viên cho nghỉ sớm vì thời tiết không được tốt. Đường Tử Hân khoát tay Giản An Nhiễm vừa đi vừa cậm cụi suy nghĩ miên man.

“Này, đang nghĩ gì vậy?” Giản An Nhiễm quay sang cô hỏi.

“Tớ đang suy xem ai là người đang cố hại tớ”

“Vậy giờ cậu đang nghĩ đến ai?”

“Vương Kiến Hạo”

Giản An Nhiễm cũng im lặng, cô ngẩng đầu lên thì thấy một thứ gì đó đang bay về hướng này, nói đúng hơn là đang nhắm cô hoặc Đường Tử Hân bên cạnh. Giản An Nhiễm hô vang: “Coi chừng!”

Đường Tử Hân giật mình nhìn sang, một quả trứng gà bị chọi bể, lòng trắng lòng đỏ bắn tung toé. Cô bắt đầu cảnh giác, nhưng chưa kịp nhìn xem quả trứng bay ra từ hướng nào thì phát hiện ra trứng gà đang rớt từ trên xuống như một con bão. Cô giật mình, đẩy Giản An Nhiễm sang một bên, bản thân chưa kịp tránh đã bị trứng gà rơi trúng đầu.

Tiếng cười hả hê từ trên lầu truyền xuống, từng chút một truyền vào tai cô. Bàn tay cô thất chặt lại, cũng không ngược lên nhìn bọn họ, nhìn rồi cũng chỉ rước thêm bực tức.

Mùi trứng gà tanh nồng nặc bốc lên từ người cô, đầu tóc nhầy nhụa, dính lại cả vào nhau. Giản An Nhiễm hét hoảng đứng dậy, đưa tay vuốt trứng gà từ trên người Đường Tử Hân xuống, cô tức giận ngược lên nhìn: “Này, bọn khốn nạn! Tử Hân đắc tội gì với mấy người? Thực sự bị chó cắn hết rồi?”

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, không hề lộ mặt: “Hỏi lại bạn của cô ấy, xem đã chọc giận đến ai?”

“Trêu chọc cái quái gì? Nếu muốn gây sự, được, ngon thì lòi cái bản mặt thối tha ra?”

Đường Tử Hân kéo tay Giản An Nhiễm, cũng không nói lấy một câu. Cô không muốn Giản An Nhiễm tự chuốc lấy phiền phức nên lôi cô bạn mình đi: “Mặc kệ bọn họ! Đi, chúng ta về kí túc xá của cậu”

Giản An Nhiễm thấy cô quá chật vật nên cũng không đòi co nữa, liền đưa cô về kí túc xá ngay cạnh trường.

Vừa vào phòng, Đường Tử Hân đã chạy nhanh vào phòng tắm, bên ngoài Giản An Nhiễm đang tìm đồ cho cô: “Tử Hân, cậu có thấy giọng nói vừa nãy nghe rất quen không?”

Tiếng của cô vọng ra: “Cậu nghe quen sao? Tôi lại chẳng thể nhận ra”

“Con nhỏ đó chắc là người cầm đầu... Được rồi, ngày mai đừng đi học”

“Ừ”

“Tắm kĩ vào, trứng gà rất khó tẩy mùi”

Khi Đường Tử Hân từ phòng tắm ra, Dương Trạch gọi điện đến: “Em đang ở đâu? Anh đang đợi em dưới cổng trường, anh thấy mọi người đã ra về hết rồi”

“Bây giờ em đang ra đây”

Thay đồ xong, chải chuốt lại gọn gàng, cô vẫn giữ biểu hiện tốt nhất cho đến khi ngồi vào xe của Dương Trạch. Anh nhìn cô: “Em thay đồ mới rồi sao? Tóc lại còn ướt, có chuyện gì xảy ra?”

Đường Tử Hân bình tĩnh hơn bao giờ hết, cô lên tiếng: “Có người đang muốn hại em”

“Sao lại ra nông nổi này?”

“Bão trứng gà”

Dương Trạch có phần khó tin, anh lo lắng: “Không bị thương ở đâu chứ?”

Đường Tử Hân lắc đầu, trong lòng có chút uỷ khuất: “Em không sao, mọi thứ vẫn ổn”

Dương Trạch ghi mạnh vô lăng, đôi mắt bỗng chốc nguy hiểm: “Là Vương Kiến Hạo? Chuyện đăng bài viết cũng là hắn?”

“Theo em thì không phải, anh ta dùng trứng gà để gây khó dễ cho em thì không phải là quá hèn hạ đi?”

Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, không biết chúng đang ẩn giấu điều gì, anh nhăn mày, trong lòng không ngừng muốn cầu xé một người: “Hắn ta thù đoạn như thế, có thể không giờ ra nhiều trò?”

“Nếu anh ta làm vậy chẳng phải cũng là đang bức mình?”

“Em đang bênh vực cho hắn?”

Đường Tử Hân khó tin, nhìn anh không chớp mắt.

----- HẾT CHƯƠNG 18 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hôn một cái nào!

-----Chương 19: Hôn một cái nào!-----

Dương Trạch biết mình vừa nói ra câu mang tính sát thương thế nào nhưng anh không hối hận.

Đường Tử Hân chỉ biết thờ dài thườn thượt, cô dựa lưng vào ghế, mắt đăm đăm nhìn thẳng về phía trước: “Anh có biết anh vừa nói gì hay không?”

“Anh biết”

Cô quay mặt nhìn anh, ánh mắt sâu như nước đáy giếng: “Em nghĩ anh sẽ luôn tin tưởng em nên em có chuyện gì đều nói cho anh biết, nhưng ngay lúc này lời em muốn nghe không phải lời đó”

Dương Trạch có đôi chút bưng bít, anh im lặng. Anh nghĩ mình sắp điên lên mất rồi, anh thực sự rất muốn đánh người. Ánh mắt anh chuyển đổi, cũng

không còn phập phồng tức giận như trước: “Thôi được, chúng ta quay về trước.”

Đường Tử Hân buồn bã, đôi mắt mệt mỏi nhìn ra ngoài cửa xe. Câu nói đó của Dương Trạch, cô biết không phải cố tình, chỉ là vô ý, nhưng lại có thể để lại một vết sẹo lớn trong tim cô.

Nghiêm Châu.

Vương Kiến Hạo ngồi trong phòng làm việc, trên bàn có một vài tấm ảnh, anh nhìn chúng, sắc mặt u ám.

“Cộc, cộc...” tiếng gõ cửa vang lên. La thư kí bước vào, cúi đầu: “Có cô Hàm đến tìm gặp ngài?”

“Cho vào.”

La thư kí lui ra, Hàm Tuệ đi vào, cất lên chất giọng ngọt như đường mật: “Vương thiếu, anh đi ăn với em được không? Mấy ngày nay không gặp, thật nhớ chết đi!”

Bàn tay Vương Kiến Hạo cất những tấm ảnh vào túi giấy, thấy Hàm Tuệ lại gần, anh đem túi giấy hung hăng đập vào người cô.

Cô gái hoảng hốt, không hiểu sự tình gì. Túi giấy đập vào mặt cô, bỏng rát. Những tấm ảnh nhanh chóng rơi ra, đâm vào mắt cô. Hàm Tuệ bỗng chốc lo sợ, sắc mặt biến sắc.

“Là cô?” Vương Kiến Hạo nhìn cô, đôi mắt anh băng lãnh, tàn lạnh, như hai mũi tên đâm thẳng vào cổ họng cô, khiến cô ngộp thở không thôi.

“Những thứ này là gì vậy? Anh hỏi em như thế là sao?” Giọng Hàm Tuệ vừa run, lại vừa ngập ngừng, dù có bình tĩnh đến đâu cô cũng chẳng thể qua được mắt anh.

Vương Kiến Hạo nhếch miệng cười nguy hiểm: “Cô còn chối? Không chịu nhận tội?”

Hàm Tuệ liếc xuống dưới chân, bức ảnh đâm vào mắt cô. Nhân vật chính của bức lại không ai khác chính là Đường Tử Hân, được chụp khi cô bị ném trứng vào ngời, cả người bầy nhầy trong cực khổ.

Hàm Tuệ biết không giấu được liền khai nhận: “Anh nghe em nói em, em...”

“Cả chuyện chụp ảnh tôi và Đường Tử Hân cũng là cô?”

Cô ta im lặng, đôi môi tô son đỏ đang không ngừng giật lên xuống. Cô ta liếc nhìn anh, chỉ thấy bao quanh anh là một ám khí vô cùng u tối, đôi mắt phượng hoàng như loé lên lửa.

“Cút!” Một chữ giá lạnh văng vẳng vang lên, đập mạnh vào tai Hàm Tuệ, khiến cô ta như rơi xuống bờ vực. Cô ta bắt đầu khóc lóc ì ới: “Là em sai, em sai. Anh nể tình ba em mà cho em theo anh có được không?” Nể tình? Cũng chỉ là làm ăn vài hôm, bây giờ, cút ngay, cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

“Em sẽ không phạm phải điều này nữa, em sẽ yên phận, ngàn vạn lần xin anh đừng đuổi em đi. Em không thể chịu được khi anh gần gũi với cô ta.”

Vương Kiến Hạo thấy chán ghét, nhưng vẫn là ung dung ngồi trên ghế: “Cô quản tôi? Vậy thì lo mà quản cái thân cô cho tốt đi!”

Hàm Tuệ khóc lóc âm ỉ, mãi một lúc không thể chuyển đổi được gì, cô ta mới bắt đầu đứng dậy, cầm lấy túi xách rồi chạy nhanh ra ngoài.

Vương Kiến Hạo ngồi yên một lúc, nụ cười gian manh khẽ kéo lên. Anh rời khỏi bàn làm việc, đôi chân còn giẫm lên những tấm ảnh dưới mặt đất.

Đường Tử Hân xem ti vi ở nhà, cô ngược nhìn đồng hồ, thấy sắp đến giờ làm liền thay đồ, chạy vụt ra khỏi nhà.

Ở dưới khu chung cư đã có Giản An Nhiễm đứng đợi. Cả hai đón xe buýt nhanh chóng đến quán rượu, tuy quán này tan làm hơi trễ nhưng lại không trùng lịch học cùng lương tháng rất cao.

“Phục vụ!” Có tiếng gọi lớn, Đường Tử Hân chạy lại.

“Vâng, các anh gọi gì ạ?”

Có mấy tên xăm trổ hồ báo, đầu tóc thì cạo trọc như thầy tu, và tất cả bọn họ đều đã đến tuổi trung niên.

“Trời, xinh gái thế này lại làm phục vụ à? Tiếc thế?”

Đường Tử Hân mỉm cười một cách chuyên nghiệp: “Mấy anh gọi gì? Ở quán chúng tôi có rất nhiều món, đây là thực đơn, các anh có thể tham khảo qua.” Cô đặt thực đơn xuống bàn, chưa kịp rút tay về đã bị một tên cầm chắc. Cô dùng sức, vung tay ra nhưng thái độ trên khuôn mặt vẫn mỉm cười hoà nhã.

“Nếu mấy anh chưa biết phải anh gì thì có thể xem qua thực đơn.”

“Chúng tôi đây muốn ăn em, có được không?” Một câu nói mang đầy tính chất lưu manh.

Đường Tử Hân bắt đầu nghiêm mặt lại: “Thật xin lỗi! Tôi còn phải đi phục vụ những bàn khác.” giọng nói vừa dứt cô liền quay người đi.

“Thôi được rồi, bọn anh gọi.” Lại là cái giọng cợt nhả của những tên đó.

Đường Tử Hân cố gắng kiềm chế, sau đó quay người lại: “Vâng, mấy anh gọi gì thì đọc tên món lên ạ.”

“Món này thế nào?”

Cô bấm bụng chịu đựng, cười lên một cái liền giải thích: “Đây là lẩu cá trạch, rất được ưa chuộng của quán chúng tôi, ăn một lần liền muốn ăn lần thứ hai”

Cô định ghi món đó vào giấy thì lại một tên hỏi tiếp: “VẬY CÒN MÓN NÀY?”

Đường Tử Hân cứ thế giải thích, năm lần bảy lượt hỏi cô thế này thế kia. Cô nhủ chân mày, khó chịu hỏi: “VẬY MẤY ANH CÓ ĐỊNH GỌI KHÔNG ĐÂY?”

“ĐƯỢC, GỌI TẤT. TÍ NỮA MANG ĐỒ RA PHẢI LÀ CÔ EM MANG RA NẾU LÀ NGƯỜI KHÁC TÔI SẼ KHÔNG TÍNH TIỀN.”

Con mẹ nó! Lặng nhắng mãi! Cô nhanh chóng lui ra sau bếp rồi đọc to từng món cho bếp trưởng. Ngoài đường, đèn đã được bật sáng lấp lánh. Bầu trời Bắc Kinh ảo diệu như có ai đó vừa tung trang sức lên trời. Một chiếc siêu xe McLaren P1 chạy như hồ báo trên đường, thứ mà con mãnh thú đó để lại chỉ là những đường sáng lấp loà ánh bạc.

Mái tóc xám tro của người đàn ông trong xe lập loè ngoài kính chiếu hậu, trông mơ hồ nhưng lại đẹp tựa nam thần.

Vương Kiến Hạo vừa từ Nghiêm Châu trở về, kể từ ngày Đường Tử Hân rời đi anh chưa một lần về Trấn Thủy, vì thế anh luôn ngủ qua đêm ở khách sạn.

Gặp đèn đỏ, xe dừng lại. Vương Kiến Hạo một tay chống trên cửa sổ, một tay giữ vô lăng, phong thái tuấn dật khó tả. Đôi mắt anh nhìn đèn đỏ, từng con số đang dần bé đi. Anh hờ hững đảo mắt xung quanh, đôi mắt bỗng dừng lại ở một hướng, nhìn đến không chớp mắt.

Bóng dáng nhỏ đó của cô, anh có thể dễ dàng quên sao? Đường Tử Hân một thời mà anh cung chiêu giờ lại phải lai lưng đi làm thêm.

Đèn chuyển sang màu xanh, những chiếc xen phía sau bấm còi inh ỏi Vương Kiến Hạo mới chột bưng tỉnh. Anh quay mặt đi, phóng xe qua làn đường bên kia rồi nhanh chóng đậu xe trước cửa quán rượu.

Vương Kiến Hạo bước vào quán, vì tầm này khá đông khách nên bàn ăn đã hết chỗ. Anh đảo mắt sau đó tiến đến ngồi xuống bàn ở góc nhỏ của quán. Chiếc ghế nhỏ dường như làm anh rất khó chịu, ngồi không yên.

Rất nhanh, một cậu phục vụ đi đến, đưa cho anh quyển thực đơn rồi cung kính: “Ngài muốn ăn gì ạ?”

“Tôi muốn cô gái phục vụ kia, gọi cô ta qua đây.” Anh không để tâm đến câu hỏi của cậu ta, lưng dựa ghế, tay chỉ vào bóng lưng nhỏ của Đường Tử Hân lướt thoát đi từ bàn này đến bàn khác.

Cậu phục vụ vô cùng gượng gạo, tay đưa ra sau gãi đầu: “Ngài xem, cô ấy rất bận rộn...”

“Tôi không hứng thú với đàn ông!”

Cậu phục vụ bị anh dọa sợ, lập tức chạy đến cạnh Đường Tử Hân, thì thầm vào tai cô. Đường Tử Hân nghe xong liền nhìn về phía của Vương Kiến Hạo, phát hiện ra anh đang nhìn cô chăm chăm.

Cô giao công việc lại cho cậu phục vụ, điềm đạm đi đến: “Vâng, ngài muốn gọi món gì?”

“Món nào tên Đường Tử Hân thì mang lên đây.” Vương Kiến Hạo dừng dừng nhìn cô, đôi mắt như hồ nhìn mồi.

“Ồ đây, chúng tôi không có món này, phiền ngài chọn món khác.” Cô biết ngay là anh đến đây chỉ để cố gây khó dễ cho cô.

Ngón tay anh chỉ vào cô, vẻ mặt gian tà khó tả: “Món đó chẳng phải ở đây sao? Chiều chuộng khách hàng đi chứ?”

Đường Tử Hân nghiêng rằng: “Nếu ngài chán hương vị ở Đông Hầu Yên Từ hay Đài Viên Cát Phụng mà chạy lại mấy quán nhỏ như chúng tôi đòi cao lương mỹ vị thì xin lỗi, quán chúng tôi đáp ứng không nổi.”

“Sao? Tôi muốn ăn cao lương mỹ vị là em đấy, sao nào? Muốn đuổi?”

“Tôi mong ngài có thể phân biệt được, đây là quán ăn, không phải phòng bao. Và ngài chỉ cần gọi món, tôi sẽ lập tức mang lên.” Trong lòng cô không ngừng chửi rủa anh, chỉ hận không thể đập anh một chưởng anh liền ngã lăn quay. Vương Kiến Hạo gật đầu, trên môi kéo theo một đường cong quý quýt: “ĐƯỢC, trong quyển thực đơn này có bao nhiêu món mang hết lên đây, trước ba mươi phút tôi muốn thấy chúng trước mặt.”

“Anh ép người!” Đường Tử Hân cắn chặt răng, đôi mắt bắn ra lửa như muốn thiêu sống người đàn ông trước mặt.

“Sao, làm không được?”

“VẬY anh muốn gì?”

Vương Kiến Hạo tùy tiện châm một điếu thuốc, anh rít ra hai ba hơi, sau đó thả điếu thuốc xuống đất, đem đôi giày da đắt tiền của mình dẫm lên. Anh đưa tay lên chỉ vào môi mình, miệng khẽ nấp máy: “Hôn một cái nào!”

“Anh mà nói những nói cuối một lần nữa, tôi tát chết anh!”

“Không hôn thì nấu ăn đi, tôi cho ba mươi phút.”

“Anh có biết là quyền thực đơn này hơn bốn mươi món còn không kể các loại rượu không? Ép người như vậy không thấy cần rút lương tâm à?!” Đường Tử Hân thở hồng hộc, các cơ mặt như căng ra.

Vương Kiến Hạo vô cùng nhân nhả, hai chân gác chéo, tay tùy tiện khoanh trước ngực, mở miệng cợt nhả: “Một nụ hôn của em đổi lấy hơn bốn mươi món đó không phải là quá giá trị đi?”

“Tôi tuyệt đối không hôn anh!”

“VÌ em sợ có người chụp lén?”

Thực ra trong lòng cô cũng đang lo lắng điều đó.

Vương Kiến Hạo cười cười, lại mang một điếu thuốc ra hút: “Em cứ yên tâm, làm em tại đây, ai nhìn, tôi móc mắt, nói gì đến chụp lén?”

“Sao tôi tin được anh?”

“Em nghĩ tôi dùng cách hèn hạ đó để đổi phó với em?”

Đường Tử Hân im lặng, suy nghĩ đôi chút.

“Em cứ định đứng đó hoài sao? Nếu không nấu thì hôn tôi, mau lên.”

“Chờ đã!”

“Thay đổi ý định?” Vương Kiến Hạo neho mắt nhìn cô, nụ cười gian tà vẫn cứ nổi bật trên khoé môi.

“Tôi sẽ làm nhưng không phải ở đây, đợi tôi tan làm đã.”

“Tôi lấy cái gì để tin em?” Bàn tay anh nhẹ gõ từng nhịp trên bàn.

“Anh có thể ngồi đây đợi, tôi vẫn làm việc khu này, không đi mất được.” Đường Tử Hân nói xong liền cầm theo quyền thực đơn trên bàn đi mất. Vương Kiến Hạo đắc ý cười.

Đường Tử Hân nhanh chóng mang từng món bày khắp bàn của những tên lưu manh vừa nãy.

“Chúc quý khách ngon miệng!” Cô chưa kịp nhắc chân rồi đi liền bị tên kia cầm lấy tay lôi lại.

“Này, ở lại chung vui cùng bọn anh.”

“Phải, uống với bọn anh ly rượu.”

Cô nhanh chóng từ chối: “Tôi rất bận, còn rất nhiều khách đang đợi. Thực xin lỗi!”

Có một tên kia bỗng dưng nắm chặt lấy tay cô, định bụng ôm cô vào lòng. Đường Tử Hân nhả mảy vung tay ra sau đó hậm hực: “Phiền anh giữ tự trọng!” “Này em gái, nghe lời một chút đi, Lão Đại của bọn anh đây!”

Đường Tử Hân nhìn tên vừa nắm tay mình, cô cười khinh miệt: “Tôi mặc kệ là Lão Đại hay Lão già, mấy người để tôi yên!”

“Con mẹ nó! Mày ăn nói vậy à?!” Một tên trong đó hùng hổ đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt cô quát lớn.

Vương Kiến Hạo ngồi trong góc, nhất cử nhất động của cô anh đều thu vào mắt. Anh cười âm lãnh, vừa hưởng thụ điếu thuốc lại vừa xem kịch hay.

Đường Tử Hân im lặng. Mọi người gần đó cũng đang nhìn về phía cô. Mà nếu cô lên tiếng phản bác, coi chừng lại rước họa vào thân.

Cô cắn răng cúi đầu: “Thực xin lỗi! Chỉ là tôi không kiểm chế được cơn giận, mong mấy anh lượng thứ.”

Mấy tên đó cười rộ lên rồi một tên nhanh chóng kéo cô ngồi xuống ghế: “Nào, uống một ly chúng tôi sẽ bỏ qua cho em.”

Đường Tử Hân lắc đầu: “Tôi bị đau bụng, không thể uống được rượu.”

“Không uống được hết thì uống một ngụm thôi, chỉ cần một ngụm bọn anh sẽ thả cô em đi.”

Đường Tử Hân nhìn ly rượu, chất lỏng màu vàng lấp lánh trong ly dường như đang cố đốt cháy mắt cô. Cô đột nhiên nhớ lại lần đó ở Say Tình, cô bị Vương Kiến Hạo ép uống rượu, phải nhập viện, đó như một nỗi ám ảnh trong cô.

Đường Tử Hân muốn kết thúc nhanh chuyện này liền đón lấy ly rượu nhỏ, cô đưa lên môi, nhấp một ngụm nhưng vẫn không hề nuốt xuống. Vương Kiến Hạo thấy cô mặt nhăn mày nhíu chạy vụt vào trong mà sắc mặt thay đổi, nhưng anh vẫn ngồi yên, không nhúc nhích.

Đường Tử Hân nhổ rượu vào bồn rửa, rượu đắng lại còn cay, như muốn đốt cháy khoang miệng cô. Giản An Nhiễm lo lắng đi đến, rót cho cô một ly nước rồi vuốt lấy sống lưng cô: “Sao vậy? Uống làm gì kia chứ?”

“Nếu không uống, bọn người kia chịu để yên sao?”

Giản An Nhiễm đi ra ngoài nghe điện thoại, nhưng lúc quay lại sắc mặt thay đổi một trời một vực với hồi nãy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ba tớ bị tai nạn, đang trong phòng phẫu thuật.” Giản An Nhiễm tóm lấy áo khoác với túi xách, giọng nghe rõ là run rẩy.

“Tớ đi với cậu.”

Giản An Nhiễm lắc đầu rồi nhanh chóng rời đi ngay sau đó. Đường Tử Hân sực nhớ ra, một chút nữa thôi cô phải hiến thân cho Vương Kiến Hạo, nghĩ đến đây cũng làm cô run sợ lắm rồi.

Cô bỗng nhớ ra, quán này còn có một cửa thoát hiểm đằng sau, nếu cô men theo con đường nhỏ sau quán rồi xuyên qua con đường lớn là có thể bắt xe trở về. Đường Tử Hân xin phép nghỉ sớm với lí do là trong người thấy mệt, sau đó thay bộ phục vụ ra, bí mật lui đến cửa phía sau.

Vương Kiến Hạo ngồi ngoài đợi mãi không thấy cô quay trở ra. Anh bán tính bán nghi, có khi nào cô đau bụng đến mức xỉu trong đó rồi hay không? Anh bật cười, vừa nãy anh quan sát thật kĩ, cô còn chưa nuốt xuống, lừa ai chứ sao lừa được anh?

Cứ thế Vương Kiến Hạo đợi thêm mười phút, vẫn không thấy cô trở ra, anh hậm hực tiến quân vào khu bếp của quán. Anh như muốn lật tung cả quán rượu lên nhưng vẫn không thấy cô đâu.

Khuôn mặt của người đàn ông nhăn lại, hai hàng lông mày nhíu chặt. Một người phục vụ đi qua anh liền kéo lại hỏi: “Đường Tử Hân đâu?”

Người phục vụ mù mờ đáp: “Chẳng phải đã xin nghỉ sớm rồi sao?”

Vương Kiến Hạo phẫn nộ suýt nữa thì đánh cả người phục vụ vô tội, anh gằn giọng: “Quán này có cửa sau không?”

“Vâng, có.”

Anh nghiêng răng, bước nhanh ra khỏi quán. Đôi mắt phượng hoàng hiện lên vài tia máu, bàn tay to lớn thắt chặt lại thành nắm đấm cứng rắn.

Cô chơi anh?

Được, anh mà bắt được cô thì dù có ở chốn đông người anh quyết ăn sống cô!

----- HẾT CHƯƠNG 19 -----

Thế này là chết chắc rồi nhé Đường tiểu thư =)))) Dám trêu chọc Vương thiếu cao cao tại thượng nhà chúng tôi à???)=))))))

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bị hại, gặp nguy

-----Chương 20: Bị hại, gặp nguy-----

Vương Kiến Hạo phóng xe chạy ngược về con đường phía sau quán rượu. Đôi mắt anh toé lên lửa, anh đường đường là một doanh nhân giàu có,

thành đạt, nhắc đến tên ai cũng phải kiêng dè, vậy mà hôm nay lại bị một người phụ nữ tầm thường như cô chơi cho một vố quá đáng.

Trên con đường vắng lặng đến đáng sợ, Đường Tử Hân bước từng bước dè dặt. Ở đây một bóng đèn cũng không có, hai bên là những bụi cỏ phủ kín.

Cái gió lạnh từ từ làm tê cứng các đầu ngón tay của cô, cô đưa tay lên miệng thổi phù phù, vẫn không đỡ hơn tí nào.

Trước mặt cô là một bóng tối bao trùm, như thể cô đã lạc vào một cõi âm u nào đó mà không thể thoát ra. Cô cứ thế bước đi cho đến khi có tiếng bước chân dồn dập của ai đó khiến cô bất giác đứng lại. Cô quay ngược xuôi nhìn chung quanh, ngoài bóng tối mù mịt và cô thì không còn một ai khác.

Cô lo lắng tiếp tục bước đi, nhưng càng lúc lại càng nhiều tiếng bước chân hơn. Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng tin ma quỷ có thật nhưng ngay bây giờ cô lại có một suy nghĩ khác.

Đường Tử Hân bước đi gần như là chạy, ngay sau đó là giọng nói đàn ông truyền vào tai cô khiến đôi chân của cô bỗng nặng như đeo chì.

“Chúng mày, nhìn xem, có người kia?”

Cô giật mình vì đó là giọng say lèm bèm khi rất đáng sợ. Ngay sau đó cô quay đầu chạy nhanh về hướng quán rượu.

“Nó chạy kia, bắt lại!” Một tiếng ồm ồm của đàn ông như kích thích đôi chân cô chạy càng nhanh hơn.

Bất chợt một bàn tay thô ráp, to lớn kéo cô trở lại. Đường Tử Hân giật mình quay mặt lại, những khuôn mặt của những tên trung niên gian tà nhìn cô cười cợt nhả. Cô phát hiện ra đó là những tên trung niên vừa ở quán rượu vừa này.

Cô vùng vẫy, hét thật lớn: “Buông ra! Các người buông ra!”

“Này cô em phục vụ, làm gì mà dữ dằn thế?” Giọng nói cợt nhả của bọn người đó khiến cô ghê tởm đến tận cổ.

“Các người định làm gì? Buông ra ngay!”

Số lượng của những tên lưu manh này cũng chẳng phải ít, muốn thoát khỏi thì cũng phải mất đến nửa cái mạng.

Bỗng một tên đi ra giữ tay cô lại, sau đó cất giọng: “Cô em lúc ở quán rượu thật hùng hổ nha! Để anh đây chơi thử xem cô em có hùng hổ như thế nữa không?”

Dọc theo sống lưng Đường Tử Hân lạnh đến tê cứng, cô sợ hãi, mồ hôi rỉ đầy ra trán: “Tôi cho mấy người tiền của tôi, mấy người thả tôi đi. Về sau tôi cũng sẽ không động đến mấy người... Nếu không...”

“Nếu không làm sao, hử? Cô em định chơi lại bọn anh sao?”

“Tôi báo cảnh sát bắt hết mấy người lại!”

Bỗng có một tên đẩy cô ngã chúi về bụi cỏ bên lề đường. Tên đại ca ngồi lên người cô, kìm chặt hai tay cô lại.

Đường Tử Hân sợ hãi đến rơi cả nước mắt, cả người cô run cầm cập. Nếu biết sẽ gặp bọn súc sinh này ở đây thì cô thà hôn Vương Kiến Hạo còn hơn.

“Cứu! Có ai không? Cứu với!” Cô la toáng lên, chỉ mong là có người đi qua con đường này.

Cô định la tiếp thì một bàn tay nhanh chóng bịt miệng cô lại. Nhưng cô vẫn không bị khuất phục, cô hung hăng cắn phập vào bàn tay đến nổi bật cả máu. Ngay sau đó có tiếng hét lên: “Con mẹ nó! Con chó này cắn tay tao! Đại ca, anh nhanh lên! Em phải chơi chết con ti tiện này!”

Quần áo của Đường Tử Hân xóc lên gần hết do giằng co mãnh liệt, cỏ gai dưới đất chóp thời cơ mà đâm mà cào vào làn da trắng của cô, còn có vài đường máu ngoằn ngoề hiện lên.

“Em gái ngoan nào, phải ngoan anh sẽ thật nhẹ nhàng.” Tên đại ca đem áo len của cô xé ra rách toạc rồi kéo áo lên trên.

Hai tay cùng hai chân của Đường Tử Hân bị kìm chặt, căn bản là cô không có khả năng phản kháng. Cô thôi la hét, cô nhắm mắt lại, gần như buông xuôi. Một chút nữa thôi cô sẽ trở nên vô cùng dơ bẩn, cô đã bị si nhục dưới thân một người đàn ông, bây giờ thì bao nhiêu người đàn ông đấy?

Bên tai cô giờ chỉ còn lại tiếng cười nói ghê tởm, trong khoang mũi là mùi hôi kinh rợn. Từng hơi thở của bọn người súc sinh ấy vờn ở cổ cô, ở ngực cô. Cô còn có thể cảm nhận được một bàn tay đang cô kéo quần của cô...

Đến cả bản thân cô cũng cảm thấy kinh tởm chính mình.

“Đoàng!” Một tiếng động như long trời nổ đất vang lên, đập vào màng nhĩ của cô gái.

Đường Tử Hân nhắm chặt mắt, một thứ gì đó nhòn nhòn mà ầm ầm bắn lên tay và bụng cô khiến cô có cảm giác hoảng sợ. Vừa nãy hình như là tiếng súng, có phải là cô trúng đạn rồi không?

Ngay sau đó những tên bên cạnh ủa vào, ai nấy cũng hét lên thảm thiết: “Trúng đạn rồi! Đại ca trúng đạn rồi!”

Đường Tử Hân mở mắt, thấy tên đại ca ôm vai ngã xuống bên cạnh cô, từng dòng máu đỏ oạt từ từ lan ra loang lổ cả cánh tay hắn. Cô run cầm cập, đôi môi run rẩy, còn đôi mắt thất thần nhìn về phía ánh sáng chói lọi ngay trước mặt.

Trong mắt Đường Tử Hân hiện lên một bóng dáng cao lớn đứng ngược sáng. Khuôn mặt của người đàn ông đó cô nhìn không rõ, nhưng mái tóc xám tro mờ mờ trong ánh đèn xe cũng đủ để cô nhận ra ai.

Đường Tử Hân chật vật đứng dậy, cô đem áo khoác che lại cơ thể, nhặt túi xách dưới đất lên, cô đi về phía anh.

Người đàn ông vững vàng như một cây đại thụ trong đêm gió lớn. Anh giờ súng chĩa về phía những tên đang kinh hồn bạt vía kia. Anh hét gầm lên khiến cô gái nhỏ cũng hoảng hồn không thôi.

“Nói! Ai sai chúng mày?”

Tên đầu đàn bị thương nhưng vẫn cố gắng gượng lên tiếng, hần thù thảo như người sắp bỏ mạng: “Không ai sai chúng tôi.”

“Đoàng!” Lại một phát súng hùng hổ vang lên, ngay sau đó thì một tên la lên thất thanh.

Đường Tử Hân sợ hãi, cô không muốn thấy cảnh chết người, bị dính máu của người khác cô cũng thấy như bị ám ảnh rồi. Cô bước đến gần Vương Kiến Hạo, lấy hết can đảm ôm lấy cánh tay đang giờ súng của anh, cô nhẹ giọng: “Vương Kiến Hạo, nếu tiếp tục sẽ có án mạng!”

Đôi mắt phượng hoàng của anh lộ ra tia máu, ám khí bao quanh anh, trông giống như một con quỷ dữ được hoá giải phong ấn. Vương Kiến Hạo bỗng gạt cô qua một bên, anh găm vào mặt cô: “Tránh ra!”

Đường Tử Hân hốt hoảng, Vương Kiến Hạo của thời khắc hiện tại cô chưa từng nhìn qua.

Anh hùng dũng tiến đến bọn người kia, mỗi một bước chân đều có thể trở nên nguy hiểm khôn lường. Anh chĩa súng vào đứng án đường của tên run rẩy nấp bên kia.

“Nói! Bằng không, ta bắn hết!”

Tên đại ca bây giờ mới bị dọa thật sự, hần ta run rẩy lên tiếng: “Tôi nói, tôi nói, nhưng ngài phải tha cho chúng tôi.”

Vương Kiến Hạo cười lạnh, anh chĩa súng lên trời, bắn một đạn rồi lại quay về án đường của tên kia: “Nhiều lời ta bắn người trước, tin không?”

Tên đầu đàn hoàn toàn bị anh đánh cho gục cả tâm lý, hần ta chấp tay van nài: “Là tiểu thư nhà họ Hàm, con gái độc nhất vô nhị của Lão Tứ. Cô ta nói nếu làm hại được Đường Tử Hân thì chúng tôi muốn bao nhiêu tiền cô lập tức ban thưởng. Sau đó còn cung cấp thông tin hàng ngày của Đường Tử Hân để chúng tôi biết mà ra tay cho dễ.”

“Là do chúng tôi có mắt như mù, là do chúng tôi nhìn nhầm người, ngài tha mạng cho chúng tôi.”

Đường Tử Hân nghe rõ mồn một, một câu một chữ đều nghe rõ. Bỗng chốc đầu cô oang oang như búa bổ, mọi thứ cứ rối lên như tơ vò.

Vương Kiến Hạo thu súng sau đó quay người lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết. Anh tiến đến chỗ xe đang đậu, mở cửa xe rồi cất khẩu súng đi. Anh quay ra nhìn đám người kia đang chật vật đứng dậy, gằn mạnh từng chữ: “Cút! Về sau ta gặp ở đâu liền đánh ở đó.”

Cả đám người diu hai tên bị bắn trọng thương nhanh chóng rời đi, không dám quay đầu lại nhìn, một mạch đi thẳng.

Đường Tử Hân đứng chôn chân tại chỗ, từng đợt gió lạnh tê buốt luồn vào chiếc áo len màu xanh đang rách toạc ra của cô.

Đầu óc cô như con xoay, quay mòng mòng đến điên đảo. Bây giờ cô cũng không biết ai là bạn, ai là thù. Tiểu thư nhà họ Hàm, chẳng phải là cô hoa khôi năm ba đó sao? Những nhớ đi nhớ lại, cô vẫn không thể nhớ là mình đã đắc tội với cô gái đó việc gì mà khiến cô ta trả đũa cô bằng cách man rợ như vậy?

“Còn không mau vào xe?” Giọng Vương Kiến Hạo trầm trầm xuyên vào tai cô.

Đường Tử Hân có đôi chút giật mình, cô quay đầu lại, trong tâm trí vẫn cứ hiện lên hình ảnh như quỷ dữ của anh mới vừa rồi, cô bất giác run lên một cái.

“Sợ sao?” Vương Kiến Hạo bước từng bước đến chỗ cô, trên miệng lan tràn lên ý cười ranh mãnh. Cô lùi về sau vài bước, nhìn anh hoảng sợ. Nhưng cô vẫn bị anh vây lấy trong chiếc áo khoác dày ấm áp của anh.

Vương Kiến Hạo đưa mắt xuống liền thấy áo của cô rách đến tả tơi, viền áo lót màu đèn tháp thoáng dưới đáy mắt. Thật kì lạ, nhìn cô trong bộ dạng nhếch nhác này, anh thấy bản thân mình cũng không còn tức giận nữa, mọi phần nộ đều nguôi ngoai. Anh lôi tay cô đi sau đó nhét cô vào ghế sau. Đường Tử Hân hoảng hốt, dùng tay chắn trước ngực anh: “Anh muốn làm gì?”

“Làm chết em!”

“Bỉ ối!”

“Chửi hay lắm!”

“Tôi không có sức đùa giỡn với anh.”

Vương Kiến Hạo cười gian tà, so với con quỷ dữ cách đây vài phút thì Vương Kiến Hạo của bây giờ như một trời một vực. Anh thì thầm vào tai cô: “Không có sức đùa giỡn, chắc hẳn cũng phải có sức hôn. Em nợ tôi, còn nhớ hay đã quên?”

Đường Tử Hân không nói gì cả, cô chống tay muốn ngồi dậy nhưng anh lại kìm tay cô chặt xuống ghế, căn bản không thể kháng cự. Cô nhăn mày cau gắt: “Bộ dạng tôi như vậy mà anh vẫn muốn sao?”

“Vẫn muốn.”

“Người tôi toàn mùi đàn ông mà anh vẫn muốn?”

“Vẫn muốn”

“Trông tôi tả tơi như vậy, đáng thương như vậy mà anh cứ khẳng khẳng muốn?”

“Tả tơi hơn nữa vẫn muốn, đáng thương thì sao lại không thể muốn? Vẫn muốn!”

Đường Tử Hân bùng bùng lửa giận, cô quát vào mặt anh: “Đồ điên!”

“Phải, vì muốn em nên tôi điên rồi.”

Cô hoàn toàn không thể đáp lại. Sao lại có người vừa mặt dày, lại vừa bá đạo như vậy? Ông trời có phải là không ưa cô hay không?

Vương Kiến Hạo nâng cằm cô lên, đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, trên khoé miệng vẫn giương lên nụ cười đầy quỷ dị. Nhưng trong ánh mắt của anh, một chút dục vọng cũng không có.

“Tôi vừa mới thoát chết, vậy mà anh cứ áp bức tôi như vậy sao?”

“Chẳng phải tôi là người cứu em hay sao? Định không trả ơn?” Anh véo mũi cô một cái, sau lại véo má cô, bàn tay anh dùng lực quá mạnh đến nỗi cô phải la toáng lên.

Đường Tử Hân vận vẹo khuôn mặt nhỏ, cô phụng phịu hai cái má hồng, trông như con nít mới biết giận, biết hờn. Cô bắt đầu cầu nhàu: “Anh muốn véo gãy mũi tôi luôn sao? Mà ai bắt anh cứu tôi đâu? Là anh tự nguyện đấy chứ?”

Vương Kiến Hạo bật cười, anh không thể phủ nhận được, bộ dạng của cô bây giờ chẳng phải là rất đáng yêu sao? Anh lại không kiềm được, cúi xuống cắn vào mũi cô: “Đừng nhiều lời nữa. Em không hôn, bằng không tôi cắn gãy mũi em.”

“Không là không!”

“Được rồi, như vậy đi. Em không hôn tôi, tôi sẽ hôn em mười cái. Một với mười, em tự chọn.”

Đường Tử Hân dường như bị anh chặn họng, cô hậm hực, nếu có ở đâu treo giải tên vô lại nhất năm, cô sẽ ngày đêm bình chọn cho anh được giải đó.

“Tôi cũng không phải dạng ngu ngốc. Tôi hôn anh.”

Vương Kiến Hạo cười thoả mãn. Đường Tử Hân nhướn đầu về phía trước, môi cô nhanh chóng chạm môi anh, như cánh hoa đào vờn nhẹ trên môi. Bỗng anh động thủ, chớp cái đã chuyển thành thế chủ động. Anh hung hăng hôn cô, hôn đến ngấu ngiến. Anh hôn mãnh liệt đến khi cô gần hết không khí anh mới chịu buông tha. Vương Kiến Hạo cúi đầu, thở từng đợt nóng hổi vồn vã bên tai cô, khiến cô bất chợt run nhẹ. Ngay sau đó, từng lời chữ nhẹ nhàng của anh rơi vào tai cô. Đường Tử Hân bỗng thấy tim mình đập mạnh.

“Đường Tử Hân, trở về bên tôi đi.”

Cô im lặng, hơi thở cũng nhẹ dần, không khí trong xe cũng không còn nặng nề như trước.

“Lựa chọn ở bên anh chính là tôi lựa chọn cách để giam cầm thanh xuân của mình.” Cô cũng nhẹ giọng như anh, đây là câu nói chân thành nhất mà cô từng nói với anh.

Thanh xuân của cô vốn đã không được đẹp đẽ và cô cũng không muốn đem mực đen vấy lên thanh xuân của cô. Từng giây từng phút cô không được làm những điều cô muốn, cô luôn cảm thấy tiếc nuối vô cùng.

Vương Kiến Hạo trầm mặc ngồi dậy, ánh mắt thoáng có những tia âm u. Anh vòng qua đầu xe rồi ngồi vào ghế lái.

Đường Tử Hân ngồi dậy, chỉnh lại đầu tóc, cô nhìn qua gương chiếu hậu, thấy anh đang nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Anh cất

giọng:“Lên đây.”

“Tôi ngồi đây cũng được.”

“Tôi không muốn nhắc lại.”

Cuối cùng cô vẫn phải chuyển lên ghế lái phụ. Trước khi nổ máy chạy đi, anh nói cho cô nghe một câu mang đậm mùi thuốc súng:“Tôi sẽ khiến em phải hối hận, hối hận hoàn toàn.”

Ngay lập tức, chiếc siêu xe liền chạy vù đi.

Vương Kiến Hạo tự chạy đến đến đứng địa chỉ mà không cần cô phải chỉ trước.

“Em ở cùng hần ta?”

“Phải.”

“Vậy mỗi đêm chuyện nam nữ thế nào?”

Đường Tử Hân nhăn mày, cô chửi anh sau đó mở cửa xuống xe:“Anh đừng nói chuyện ám muội như vậy nữa! Cũng bớt nói hươu nói vượn đi!”

Cô đứng nhìn căn hộ trên tầng cao kia, đèn đã được bật sáng trưng, rèm cửa nhẹ nhàng bay trong gió lạnh.

Đường Tử Hân không nhìn lại, cho đến khi cửa trong thang máy dần dần đóng lại cô mới thấy chiếc siêu xe của Vương Kiến Hạo đã mất hút trong màn đêm.

Cô ôm lấy hai vai rồi thở ra một hơi. Bỗng cô thấy có gì đó không đúng, trên người cô vẫn còn cái áo khoác của Vương Kiến Hạo. Cô định cởi ra nhưng thôi, cởi ra rồi thì lấy cái gì mà che cho cảnh xuân bên trong của cô?

Đường Tử Hân biết Dương Trạch đã về, vừa nãy kiểm tra điện thoại, cô cũng thấy anh gọi cho cô rất nhiều cuộc. Hôm nay cô về trễ, chắc chắn cô không thể giấu anh được việc mình đi làm thêm.

Đứng trước cửa, cô nhẹ mở ra, cửa không khoá như là ai đó đang đợi cô trở về. Trước mắt cô là một màu tối mù mờ, chỉ có chùm đèn pha lê phát sáng lấp lánh trên trần nhà.

Cô từng bước đi vào, ngay sau đó thân ảnh của Dương Trạch đang ung dung ngồi trên sofa lọt vào mắt cô. Thấy anh không nói gì cô mới ngập ngừng lên tiếng:“Anh về rồi.”

“Em đi làm thêm tại sao không nói cho anh một tiếng?” Dương Trạch đứng dậy quay người lại, đập vào mắt anh chính là cô đang trong bộ dạng vô cùng nhếch nhác, trong một phút giây ngắn ngủi, anh thấy bức dọc đang cuộn trào trong cơ thể.

“Em nghĩ anh sẽ không đồng ý nên cũng không nói ra.”

Đường Tử Hân muốn đi tắm nên bước nhanh về phía phòng ngủ.

“Áo em đang khoác là của ai?”

Nghe được câu hỏi của anh, cô nhất thời bối rối cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Người đưa em về là ai?”

Có vẻ anh đã biết cả rồi, cô cũng không thể im lặng thêm được nữa.

“Trạch, một hai câu không thể giải thích tất cả.” Đường Tử Hân cởi áo khoác của Vương Kiến Hạo ra rồi bước lại gần anh.

“Vậy em giải thích đi, tại sao lại ở cùng một chỗ với Vương Kiến Hạo?” Dương Trạch nhíu mày, cả khuôn mặt đều u ám.

Cô thờ dãi ngao ngán, sau đó mới bắt đầu kể ra:“Vương Kiến Hạo đến nơi làm thêm của em gây khó dễ, em không muốn làm to chuyện nên đã nghe theo anh ta. Nhưng ngay sau đó em đã bỏ trốn, xui xẻo là trên đường gặp phải bọn lưu manh.”

“Sau đó rồi sao? Hần ta cứu em?” Dương Trạch nheo mắt nhìn cô, trong lòng anh dường như tất cả đều khó chịu.

“Phải.” Đường Tử Hân gật đầu, cô nghĩ anh chắc chắn sẽ không dễ hiểu lầm cô như vậy.

Nhưng kết quả là cô đã nhầm, anh thực sự không tin cô.

“Vậy lúc đó sao không gọi điện cho anh?”

“Tình thế như thế em có thể gọi điện sao? Đến cả kêu cứu em cũng làm không được!”

Đường Tử Hân cầm lấy vạt áo len bị rách lên, cô nghiêng chặt. Trong tâm trí vẫn còn văng vẳng tiếng cười nói kinh tởm của đám người kia. Cô nghiêm mặt nhìn anh: “Có phải anh nghĩ em đang nói dối anh không? Có phải anh nghĩ em như vậy là do Vương Kiến Hạo làm ra hay không?”

Dương Trạch nhìn xuống nơi tay cô đang bầu chặt. Từng vết xước đỏ ửng trên bụng cô cứ như những con dao cứa vào mắt anh khiến tim anh như có ai bóp chặt, khó thở không thôi.

“Khi em nói với anh, em gặp bọn lưu manh, trong lòng anh đã nghĩ gì? Có chút nào lo lắng cho em hay không? Hay anh chỉ quan tâm đến cảm nhận của anh? Có phải anh chưa từng nghĩ lúc ấy em đã tuyệt vọng thế nào?” Vành mắt Đường Tử Hân đỏ ửng, cô cắn chặt môi như đang cố ngăn lại tiếng khóc.

Rốt cuộc người khiến cô yếu đuối nhanh nhất lại là anh, người đàn ông này.

“Có thể là em bị hắn ta hại thì sao?”

“Là người khác, người khác hại em, anh có biết không?” Cô vẫn không thể kìm nén nổi, một giọt nước mắt mặn chát chảy xuống, hoà vào đôi môi đang run rẩy của cô.

Bây giờ người mà cô duy nhất có thể dựa vào là anh, vậy mà một chút tin tưởng anh vẫn không cho cô.

Dương Trạch hoàn toàn bị đôi mắt ướt của cô hạ gục, anh không muốn thấy cô khóc, ngàn vạn lần không muốn, nhưng anh lại là người làm cô rơi nước mắt. Anh đúng là tên tồi, phải không?

Anh tiến đến, ôm lấy cô vào lòng. Người cô lạnh ngắt, đôi vai còn không ngừng run lên theo từng cú nấc nghẹn. Trong lòng anh như có ai đó cầm dao đâm vào, rạch ra từng đường đau đớn. Anh nhẹ thì thầm vào tai cô: “Là anh sai, anh sai vì đã không tin tưởng em, anh sai hoàn toàn rồi, em đừng khóc nữa, được không?”

Đường Tử Hân bỗng đẩy anh ra. Hai gò má cô nhoè nhoẹt là nước mắt, giọng cô run rẩy: “Trạch, lòng tin tưởng của anh dành cho em, anh đã đánh rơi ở đâu rồi?”

Cô cúi xuống nhặt áo khoác của Vương Kiến Hạo lên, cô đi ra ban công sau đó dứt khoát ném cái áo khoác ra ngoài. Cô không nói không rằng, chỉ quẹt đi nước mắt rồi mở cửa vào phòng.

Dương Trạch định đuổi theo cô nhưng cửa đã bấm chốt khoá. Anh thở dài, người làm rạn nứt cuối cùng lại là anh.

----- HẾT CHƯƠNG 20 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh chủ động #x27;mua#x27; cô

-----Chương 21: Anh chủ động 'mua' cô-----

Bạch Tích

Đường Tử Hân đi học lại sau bao ngày nghỉ. Mọi chuyện đều quay lại quỹ đạo cũ của nó. Tất cả các mẫu tin tức của cô như đã bị bác lao công nào đó quét đi mất, một chút cũng không vương lại.

Hôm nay Giản An Nhiễm không đi học, cô định bụng đến thăm bố của cô ấy nhưng lại gọi điện không được, cô cũng không biết là nằm ở bệnh viện nào.

“Trời ạ, trường mình sao lại lắm thị phi thế này?” Hai cô gái đang ngồi trước Đường Tử Hân đang to nhỏ thăm thẳm.

“Phải, phải nha! Mà tớ thấy cô ta bị hại là đáng! Suốt ngày cậy quyền cậy thế lên mặt với bọn mình trong khi đó cô ta chỉ là hậu bối!”

Đường Tử Hân nghe liền thoáng giật mình, không phải là đang nói đến Hàm tiểu thư kia ấy chứ? Bị hại? Ngày trước cô đắc tội với cô ta, bây giờ thì cô ta ắc tội với ai đây?

“Cũng tại cô ta ngu ngốc, chọc ai không chọc lại chọc vào Vương thiếu tiếng tăm lừng lẫy. Đã là anh ta ra tay thì phải đến nơi đến chốn.” Một cô gái cười lên, cô ta đang nhập vào diễn đàn của trường, cô gái ngồi bên cạnh liếc qua, cuối cùng cả hai ngồi xuyết xoa kính ngạc.

“Đấy, hậu quả của việc dám động vào Vương thiếu, mà sao anh ta lại có được tấm hình bán nude này nhỉ?”

Màng nhĩ của Đường Tử Hân như có ai dội đá vào trong, trong phút chốc liền bùng tỉnh. Hàm Tuệ chộc giận đến Vương Kiến Hạo? Cô nhưn người về phía trước, lọt vào mắt cô đầu tiên là một tấm hình bán nude thân trên của Hàm Tuệ, hình ảnh không được làm mờ đi nên thứ cần thấy thì cứ lộ rõ mồn một.

Đường Tử Hân im lặng, lặng thinh nghe hai cô gái ở trước kể tiếp.

“Này, mà sao cô ta lại đắc tội với Vương Kiến Hạo vậy?”

“Nghe bảo là có ý chống đối thì phải?”

Và ngay bây giờ thì cô cũng hiểu được ít nhiều. Không phải Vương Kiến Hạo gây rắc rối cho cô suốt thời gian qua, anh chưa ra tay, kẻ hãm hại cô hết lần này đến lần khác là Hàm Tuệ. Cô ta hành động như vậy chắc chắn là không ưa cô vì cô với Vương Kiến Hạo có một mối ràng buộc.

Cho đến khi hết tiết học, Đường Tử Hân vẫn thấy mọi người sầm soi về tấm ảnh bán thân của Hàm Tuệ. Cô đã từng ở trong hoàn cảnh đó nên cũng rất hiểu cảm giác khó chịu thế nào, chỉ muốn cho đám người bêu rếu mình một trận. Lần này Vương Kiến Hạo trả đũa nặng tay như vậy, về sau mặt mũi của cô gái kia không biết để đâu?

Đường Tử Hân không có ý định về nhà, giờ này về cũng chỉ có mình cô. Cô thực sự rất nhớ nhà của mình, cũng nhớ chị, nhớ ba, đã lâu rồi được gặp họ. Cô gọi điện cho Đường Tâm, chị nhanh chóng nhận được.

“Tử Hân?”

“Chị đang trong giờ làm sao?”

“Chị sắp tan ca rồi.”

“Em về nhà ăn cơm một bữa nhé?”

“Thật sao? Được, được, để chị ghé qua chợ mua chút đồ.” Bên kia Đường Tâm có vẻ rất vui, không ngừng cười khúc khích. “Vâng, em cúp máy.”

Đường Tử Hân bắt xe, rất nhanh thì về đến nhà. Cô chậm rãi đi vào con ngõ nhỏ, thấy Đường Tâm đang đi phía trước, cô gọi lớn: “Chị!”

“Về rồi sao? Đi với chị.” Đường Tâm khoác tay cô em nhỏ, đôi mắt không ngừng tràn lên sự yêu chiều. Có trời mới hiểu được sự thương yêu của cô dành cho đứa em gái bé bỏng này, đứa trẻ này gọi trẻ thì cũng không trẻ, gọi trưởng thành thì cũng chẳng phải trưởng thành. Khi còn bé, hai chị em cô đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện. Điều mà cô cảm thấy may mắn nhất là trong vụ tai nạn năm đó của mẹ, đã không cướp đi đứa trẻ đáng thương này của cô.

Hai chị em dắt tay nhau vào nhà. Căn nhà vẫn mộc mạc như cũ, đơn sơ đến mức cứ nghĩ rằng mình vừa mới ở đây hôm qua.

Đường Tử Hân đi vào phòng khách, tầm mắt ngay lập tức nhìn ra người đàn ông mà cô gọi là ba đang ngồi kia. Đường Sâm cầm tờ báo trên tay, đôi mắt có nếp nhăn đưa theo từng dòng chữ trên tờ báo.

“Con về rồi.”

Nghe thấy một giọng nói khác lạ, Đường Sâm bỏ tờ báo xuống, ông gõ bỏ mắt kính, về mặt lập tức thay đổi.

“Ba, con bé chỉ đến đây ăn một bữa rồi liền rời đi.” Đường Tâm ôn tồn mở miệng trước.

“Còn dám về đây? Người là đang cố chọc giận ta phải không?!” Đường Tâm bắt đầu to tiếng, các cơ mặt của ông như căng ra.

Đường Tử Hân lắc đầu giải thích, trong lòng đang có một nỗi lo lắng không thể gọi tên: “Ba, không phải như vậy, con muốn ăn một bữa cơm cũng không được sao? Con cũng đã rời xa Vương Kiến Hạo rồi.”

Cô rời xa Vương Kiến Hạo, chắc chắn ông sẽ tức giận.

“Ai cho phép người rời khỏi hân? Lần trước vì người không nghe lời hân nên ta phải chuốc lấy hậu quả, người không xem ta là ba người sao? Ta đã nuôi nấng người đến như vậy? Đó là cách người trả ơn?”

“Ba, con thực sự biết ơn ba, nhưng con muốn có cuộc sống của riêng con, cũng không được sao?” Hàng lông mày của Đường Tử Hân nhíu chặt, khóe môi khẽ run lên.

“Ai cho người được sống? Nếu ngày xưa không có nhà Đường này, người đã sớm chết rét ngoài đường rồi!” Đường Sâm bị kích động, cứ mở miệng thì ông chẳng khác nào một con hổ hung dữ.

“Tử Hân, em tránh đi một lúc, để chị.” Đường Tâm kéo Đường Tử Hân vào phòng, sau khi nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, cô mới an tâm quay ra nói chuyện với Đường Sâm.

“Ba, con bé đã có thể rời xa được người đàn ông kia chẳng phải là điều tốt sao? Tử Hân nó đã khổ sở thế nào chắc chắn ba cũng hiểu rõ, vậy tại sao

còn đối xử tàn nhẫn với con bé?”

“Nó là một đứa con nuôi, ta nuôi nó lớn lên, nó giúp ta thể mạng, có gì sai?”

Đường Tâm đem túi xách vứt xuống ghế sofa, cô cười có chút châm biếm: “Ba còn có thể hỏi vậy sao? Chính ba là người huỷ hoại đi cuộc đời của một người, ba là ba của nó, gắn bó với con bé như vậy, ba không thấy nó đáng thương lắm sao? Mới lọt lòng còn chẳng biết ba mẹ mình là ai. Sao lúc đó ba không bán con cho hắn ta, tại sao lại cố gả con vào nhà họ Dương?!”

Đường Sâm ngồi sập xuống ghế, lồng ngực của ông thở phập phồng như vừa chạy một quãng đường dài, ông lẩm bẩm trong miệng: “Là hắn ta không muốn con, là hắn không muốn con gái ruột của ta, hắn...”

Đường Tâm nhíu mày, cô khó hiểu: “Ý ba là sao?”

Đường Sâm ngẩng mặt, ông tròn đôi mắt đầy tơ máu, trong lòng phần nộ trào dâng, ông gào lên: “Chính Vương Kiến Hạo chủ động mua nó! Chính miệng hắn ta nói nếu mang con gái nuôi ra giao dịch sẽ liền tha cho ta, ta, ta... vốn đã hận nó từ lâu... nên...”

Đường Tâm bất ngờ bịt miệng, cô im lìm, Vương Kiến Hạo chủ động muốn Đường Tử Hân, chuyện này là thật sao?

Căn nhà không có cách âm, Đường Tử Hân ngồi trong phòng, viên mắt đỏ ửng. Mọi câu nói to nhỏ gì của hai người bên ngoài cô đều nghe rõ, không bỏ sót một chữ nào. Trong lòng quặn đau như bị dao cứa rách. Và câu nói cuối cùng của Đường Sâm mới chính là con át chủ bài khiến cho đầu óc cô quay cuồng, dây thần kinh không ngừng căng ra.

Cô ước gì ngày Vương Kiến Hạo đánh ba cô trọng thương ở Say Tinh, cô có thể đến sớm một chút, để có thể nghe rõ toàn bộ cuộc giao dịch của họ. Nhưng tiếc là cô đã đến trễ, khi cuộc giao dịch đã tàn, để đến ngày hôm nay trong đầu cô luôn đinh ninh khẳng định rằng, Đường Sâm tàn nhẫn bán cô đi mà không nghĩ đến Vương Kiến Hạo ép ông ấy.

“Không phải hoàn toàn là do ta...!”

Đường Tâm chỉ biết im lặng, tâm can cảm thấy vô cùng có lỗi. Ngoài nhìn ông hồng hộc rồi khỏi nhà thì cô cũng chẳng biết làm gì thêm.

Đường Tử Hân thấy bên ngoài yên ắng nên mới mở cửa đi ra. Cô bắt gặp bóng dáng nhỏ của Đường Tâm cặm cùi trong gian bếp, cô tiến đến, vòng tay qua ôm lấy chị sau đó sực sùi lên tiếng: “Chị, em nghe thấy hết rồi.”

Đường Tâm mỉm cười vỗ nhẹ lên cánh tay cô: “Nghe thấy hết rồi thì định bỏ trong lòng luôn sao?”

“Em thấy bản thân mình có lỗi nhiều quá.”

“Sao lại cảm thấy có lỗi? Em không có lỗi gì cả.”

Đường Tâm lấy hai trái táo từ trong tủ lạnh ra, rửa sơ qua rồi đưa cho Đường Tử Hân một trái: “Em định làm gì nữa?”

“Em không rõ, ngoài ngồi yên cho anh ta gây khó dễ, em chẳng thể làm gì được.”

Đường Tâm đẩy nắp nồi canh lại sau đó lau tay vào tạp dề, cô cầm trái táo đỏ lên, cắn mạnh: “Hay chị giúp em nhé?”

“Bằng cách nào?”

“Kiện anh ta ra toà?”

Đường Tử Hân lẳng lặng lắc đầu. Vương Kiến Hạo là ai kia chứ? Chị sợ chưa thể đưa đơn tố cáo lên phòng công tố đã bị anh ta triệt cả đường đi nước bước sau này.

“Dương Trạch! Phải rồi, Dương Trạch sẽ giúp chúng ta!” Mắt Đường Tâm sáng lên như vớ phải cục vàng.

Cô im lặng đôi chút sau đó cũng ừ ừ lắc đầu: “Anh ấy là con trai cả nhà họ Dương, nhà họ Dương thì không cho phép anh ấy và em đến với nhau. Nếu trên chiến trường với Vương Kiến Hạo, anh ấy gặp rắc rối thì chẳng phải nhà họ Dương sẽ hận em thêm sao?” Nghe đến đây Đường Tâm cũng hết cách, cô vận bếp nhỏ xuống sau đó vỗ vai cô em động viên: “Thôi được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa. Cho chị biết, thời gian qua em sống có tốt không?”

Đường Tử Hân mỉm cười cho chị yên tâm: “Tốt, cực kì tốt nha! Chị không cần bận tâm nhiều đâu.”

Trở về nhà, được gặp chị, có thể than thở với chị chuyện này chuyện kia chẳng phải là hạnh phúc lắm rồi sao?

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Đông Hầu Yên Tử

Trong phòng ăn VIP hạng sang, Dương tiên sinh đã ngồi đây đợi từ lâu nhưng trên bàn chỉ có chai rượu vang chứ không có bất kì món nào, vì có vị

khách quý hôm nay hẹn gặp ông.

Cánh cửa phòng ăn được phục vụ mở ra, thân ảnh cao lớn bước đi tuấn đạt. Dương Chuẩn đứng dậy, vẻ mặt niềm nở: “Vương thiếu, đã lâu chưa gặp.”

Vương Kiến Hạo ung dung ngồi ở phía đối diện, anh xem thực đơn sau đó nhìn ông cười hoàn hảo: “Tiền bối, thật thất lễ, tôi đến hơi trễ.”

Dương Chuẩn không ngăn được tia tức giận trong đôi mắt, hừ, một tiếng đồng hồ mà bảo hơi trễ ư?

“Không sao, chỉ đợi một chút, không vấn đề gì.” Nhưng ông lại không thể hiện sự khó chịu của mình, ông biết những người trẻ như anh rất vương giả tài trí, có tham vọng rất lớn và hiển nhiên sự quý quyết trong tâm can cũng không hề bé, đối với những người này, nhất cử nhất động đều phải cân trọng.

“Tiền bối, ngài gọi món đi, tôi cũng không hứng thú lắm với thực đơn của nhà hàng này.”

“Vậy cậu mời tôi đến đây làm gì? Chẳng phải nhà hàng cậu hay lui tới là Đài Viên Cát Phụng?” Dương Chuẩn nheo mắt, ông còn rất muốn biết tại sao hôm nay anh lại mời gặp ông.

“Đài Viên Cát Phụng có rất nhiều tay săn ảnh lui tới, tôi muốn tiền bối dùng bữa thật thoải mái.” Vương Kiến Hạo cười nhếch miệng, đôi mắt phụng hoàng ánh lên trong ánh đèn vàng mập mờ, anh quan sát vẻ mặt của Dương Chuẩn, trong lòng đã từ mờ đoán được ý nghĩ.

Khi món ăn được đưa lên, bày biện chật bàn ăn dài, Dương Chuẩn mới bắt đầu lên tiếng: “Cậu mời tôi hôm nay là có chuyện, rốt cuộc là chuyện gì trọng đại?”

“Tiền bối, ngài xem ngài gấp đến mức nào?”

Dương Chuẩn thấy được sự ung dung trong từng nhất cử nhất động của người đàn ông trước mặt, trong lòng ông đã có chút đề phòng. Ai cũng bảo rằng Vương Kiến Hạo rất quyết đoán, trong giới thượng lưu anh chưa từng đi sau ai một bước, lúc nào cũng cao tay hơn. Rất ít người dám chọc giận anh, điển hình là tấm gương sáng láng Lão Tứ. Chẳng biết đã gây ra tội lỗi gì mà bị anh rút hết đường lui, cổ phần trong vòng một đêm cũng không cánh mà bay, nếu sắp tới, lão ta không có dự án liền bị phá sản.

“Sao ngài không động đũa? Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị của ngài sao?”

Dương Chuẩn lắc đầu, gấp thức ăn bỏ vào miệng: “Tôi cũng ăn ở đây nhiều lần, nhưng không biết hôm nay vì sao lại nuốt không trôi.” Vương Kiến Hạo cong môi cười, đưa lên nhấp một ngụm rượu đỏ: “Nuốt không trôi vì ngài đang lo lắng sao?”

Ông nâng mắt, sắc mặt khá u ám: “Cậu nghĩ xem, là tôi đang lo lắng điều gì?”

“Điều mà tôi sắp nói với ngài?”

“Khái quát hơn?”

“Con trai của ngài.”

Đôi mắt của Dương Chuẩn khẽ giật. Ông nghe thấy hai chữ “con trai” liền biết chẳng có chuyện gì tốt đẹp, nó đã rời nhà đi từ lâu, ông cũng không muốn quản, cũng chẳng biết đứa con trai trời đánh kia đã làm những chuyện quái quỷ gì.

“Con trai tôi? Ý cậu là con trai tôi đắc tội với cậu?”

“Ngài có muốn biết là tội gì không?” Vương Kiến Hạo khoanh hai tay đặt trên bàn, khoé miệng cong lên đầy ẩn ý.

Dương Chuẩn chăm chú lắng nghe.

“Là cướp người của tôi.”

Ông thầm chửi mắng Dương Trạch trong lòng, vì con đàn bà nào lại đi chọc giận đến tên thủ đoạn thâm độc này?

“Vậy ngài có muốn biết người phụ nữ ấy là ai không? Khiến con trai cao quý của ngài lại liều mạng với tôi như vậy?”

Thực ra trong lòng Dương Chuẩn cũng mập mờ đoán ra cái tên này, chỉ là ông cũng muốn nghe lời xác nhận từ miệng Vương Kiến Hạo: “Là ai?”

“Đường Từ Hân, cái tên này có vẻ quen thuộc với ngài?”

Sắc mặt Dương Chuẩn biến sắc, trong đôi mắt ông thoáng lên tia phẫn nộ. Người phụ nữ đó thực sự quá rắc rối, đó cũng là lý do vì ông không cho cô trở thành con dâu mình.

“Cô ta đã làm gì để trở thành người phụ nữ của cậu?”

“Bằng thân thể, bằng nhan sắc, còn không đủ tiêu chuẩn đi?”

Dương Chuẩn day nghiêng trong lòng, cô sớm đã không còn trinh trắng, chỉ đủ tiêu chuẩn làm kẻ chặn gối cho Vương Kiến Hạo, nhưng làm gì đủ tiêu chuẩn để làm phu nhân nhà họ Dương?

Phục vụ đi vào cung kính đưa cho Dương Chuẩn một túi tài liệu. Ông mở ra xem, những tấm ảnh Dương Trạch cùng Đường Từ hân thân mật thật khiến ông muốn đánh người. Ông hung hăng vo tròn những tấm ảnh sau đó ném xuống đất.

Vương Kiến Hạo cực kì đắc ý, anh thư thái mở miệng: “Người phụ nữ đó vốn là của tôi nhưng giờ lại ở cùng một chỗ với con trai ngài, phải nên tính tội thế nào?”

“Tiền bối, con trai của ngài chính là động nhảm người.”

Dương Chuẩn lấy lại bình tĩnh, ông nhìn anh nghiêm mặt: “Chỉ là một người phụ nữ đi khách, cậu có nhất thiết phải quan tâm nhiều quá?”

Ông biết chắc chắc trong lòng Vương Kiến Hạo cũng cực kì phẫn nộ, nhưng biết cách nói chuyện có thể anh sẽ giờ cao đánh khẽ.

“Vương thiếu gia, phụ nữ xinh đẹp, tài giỏi ở ngoài thực sự không thiếu, với người vương giả tài trí như cậu còn tiếc một người phụ nữ tầm thường như cô ta?” “Ngài cũng biết tình hình hiện tại của Lão Tứ rồi?” Bỗng nhiên Vương Kiến Hạo chuyển qua một câu hỏi không chút liên quan.

“Ngài có biết vì sao Lão ta bây giờ lại thân tàn ma dại?” Khoé môi anh khẽ kéo lên một đường vòng cung hoàn hảo, nhưng ẩn ý trong nụ cười ấy lại quá mờ mịt.

Dương Chuẩn im lặng, lắng nghe câu trả lời của anh.

“Là vì con gái của Lão ta to gan dám động đến người phụ nữ của tôi.”

Dương Chuẩn sững người, người đàn ông này là đang hăm dọa ông vì ông dám bôi nhọ Đường Từ Hân? Là cậu ta đang bảo vệ cho người phụ nữ đó? Rốt cuộc thì cô ta có những thứ gì để cậu ta hết mực sùng ái như vậy?

“Cậu mời tôi đến đây chỉ để nói dăm câu ba điều này thôi?”

“Phục vụ.”

Phục vụ nhanh chóng đi vào, trên tay cầm một sập tài liệu sau đó cung kính đưa cho Dương Chuẩn. Trước khi mở ra xem, ông liếc mắt nhìn Vương Kiến Hạo ngồi đối diện, thấy nụ cười anh ẩn hiện trên môi.

“Đây là thứ gì?”

“Tiền bối ngài cứ xem qua đi đã.”

Dương Chuẩn mở ra, từng tờ giấy ông lấy ra, cảm giác như thấy ở đâu đó. Cho đến khi ông nhìn kĩ từng dòng tiêu đề, ông mới sững người, các dây thần kinh như đứt phứt. Ngón tay ông không hiểu vì sao mà run lên, giật liên hồi. Mọi ông mấp máy những câu chữ không đúng trật tự.

“Ý cậu là gì?”

Vương Kiến Hạo rót rượu vào ly, từng động tác rất thông thả: “Ngài đoán xem?”

Đây là dự án kết hợp giữa Cửu Thương và bên phía Lão Tứ kia, dự án này là chia lợi nhuận. Cách đây không lâu, ông đã nghe nói Lão Tứ đột nhiên gấp gáp rút khỏi dự án. Cũng không ngờ Lão ta lại rò rỉ dự án này cho Vương Kiến Hạo. Thật sự không thể lường trước được.

“Ngài chưa hoàn toàn rút khỏi Cửu Thương, mọi việc lớn đều qua ngài mới được trình chiếu, có lẽ ngài đã biết ra được dự án ấy lại nằm trong tay tôi?”

“Vương thiếu, vì điều gì lại cho tôi món quà lớn như vậy?”

Vương Kiến Hạo chống tay lên bàn, ánh mắt đầy vẻ hờ hững nhưng lại vô vàn nguy hiểm: “Có vẻ là vì người con gái tên Đường Từ hân kia?”

Dương Chuẩn nắm tay lại gắt gao, từng đường gân nổi lên mu bàn tay, bây giờ ông đã hoàn toàn tức giận. Nhưng giận dữ thì có thể chống lại kẻ đang nắm đằng chuôi mình sao?

“Cậu muốn gì?” Ông không ngăn ngại, hỏi thẳng vào vấn đề chính.

“Tôi muốn Đường Từ Hân.”

“Người phụ nữ đó rốt cuộc là có gì quan trọng?”

“Tôi chưa chán cô ta, chỉ vậy thôi.”

“Nếu không làm?”

Vương Kiến Hạo cười cười, khoanh tay lại trước ngực: “Nếu bản dự án ấy bị rò rỉ ra, giới truyền thông và những công ty khác chịu để yên sao?”

“Cậu dọa tôi?”

“Tôi nói là làm, dọa ngài cũng chẳng thể kiếm thêm chút mặt mũi nào cho tôi.”

Vương Kiến Hạo đứng dậy, dáng người cao lớn vững chắc như cây cổ thụ vươn lên trong gió tuyết. Nụ cười ngạo nghễ luôn thường trực trên môi anh khiến kẻ có thâm niên như Dương Chuẩn cũng phải không rét mà run.

“Trong Tết âm lịch, tôi muốn có được người phụ nữ đó.”

Anh gạt đầu rồi quay người, tiếng giày chạm đất vang lên trong phòng ăn VIP. Vương Kiến Hạo ngồi vào chiếc McLaren P1. Cho đến khi chiếc siêu xe nổ máy rời đi, nhân viên và quản lý mới quay trở vào trong nhà hàng.

“Cho xe đến Say Tinh.”

Tài xế đánh tay lái, đổi sang làn đường khác sau đó đem siêu xe phóng đi như mũi tên.

----- HẾT CHƯƠNG 21 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ai bản hơn ai?

----- Chương 22: Ai bản hơn ai? -----

Bệnh viện Hoàn Ngọc Châu

Giản An Nhiễm từ bên ngoài trở về, trên tay là hai hộp com nóng. Những ngày nay cô không đi học cũng không trở về kí túc xá. Ba cô bị tai nạn cũng được mấy ngày, đến giờ vẫn chưa thấy tỉnh lại, hình hình gọi chung là chưa ổn.

Cửa phòng bệnh được mở ra, Giản An Nhiễm cố gắng nở nụ cười tự nhiên nhất: “Mẹ, mau ăn com đi. Com này con mới mua ở cửa tiệm trước bệnh viện.”

Biện Vân Du đang lau tay cho chồng, quàng mắt thâm đen, xưng húp. Bà bê chậu nước ấm đi đổ rồi quay trở ra: “Con cứ để đấy, chút nữa mẹ ăn.”

Giản An Nhiễm chau mày, cô mang hộp com ra sau đó nhét vào tay bà: “Mẹ ăn cho con, bữa trưa mẹ còn chưa ăn gì.”

Biện Vân Du đón lấy hộp com rồi ngồi xuống ghế. Mở hộp com ra, hương thơm của đồ ăn lan vào mũi bà, khiến trong lòng bà bỗng dưng xúc động khó tả. Bà đưa một miếng com vào miệng sau đó quay ra nhìn Giản An Nhiễm đang gọt trái cây: “Sao con không ăn?”

“Con ăn rồi.”

“Vậy sao lại mua hai hộp?”

Giản An Nhiễm cười cười, bỏ miếng táo vừa gọt vào đĩa: “Để cho mẹ ăn thêm, con sợ mẹ đói nhưng muộn rồi người ta không bán nữa nên con mua luôn hai hộp.”

Biện Vân Du vừa nhai com vừa muốn khóc. Gia đình của bà cũng không phải thuộc dạng khá giả gì, cả nhà chỉ dựa vào cửa hàng hoa quả nhỏ của bà và chồng để có miếng com ăn qua ngày. Bây giờ Giản Hoàn bị tai nạn, để trả tiền điều trị cho ông trong nhà có gì đều bán hết, cả tiền tiết kiệm của con gái cũng phải góp hết vào.

“Đến giờ kiểm tra cho bệnh nhân, người nhà vui lòng ra ngoài ngồi đợi.” Y tá cùng bác sĩ mở cửa phòng bệnh đi vào, Giản An Nhiễm và Biện Vân Du ra ngoài, cứ mỗi lần bác sĩ kiểm tra như vậy trong lòng hai mẹ con không ngừng dâng lên lo lắng.

Một lúc sau, bác sĩ trở ra, sắc mặt của ông khá không tốt, ông mở miệng nói với hai mẹ con: “Tình hình của ông nhà hiện tại không tốt.”

“Ông ấy bị sao vậy bác sĩ?” Biện Vân Du lo sợ, bà cũng biết sẽ có ngày bác sĩ sẽ nói ra câu nói tàn ác như vậy.

“Phần não bộ của ông ấy bị tổn thương khá nặng, cuộc phẫu thuật vừa rồi chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng không thể bảo toàn hoàn toàn cho tính mạng của ông ấy. Nếu không nhanh, di chứng để lại, sẽ làm ông ấy bị liệt toàn phần.”

Biện Vân Du chút nữa thì ngã khụy, nếu không có Giản An Nhiễm đằng sau đỡ thì bà đã sớm ngã xuống. Đôi chân bà run lên, bà lắp bắp: “Bác sĩ, bác sĩ cứu lấy chồng tôi, xin hãy cứu ông ấy.”

“Mẹ, bình tĩnh đã.”

Bác sĩ thờ dài: “Người nhà yên tâm, chúng ta sẽ phải làm một cuộc phẫu thuật nữa, nhưng phần trăm sống khá thấp khiêng. Người nhà có muốn thực hiện không?”

Giản An Nhiễm nắm chặt lấy tay Biện Vân Du. Đầu óc cô bây giờ cũng rối như tơ vò, đây là quyết định cho ba cô và cả gia đình cô. Nhưng thực hiện ca phẫu thuật này thì khả năng hiện tại của gia đình cô là hoàn toàn không thể. “Bác sĩ, ngài có thể cho chúng tôi thời gian không? Chúng tôi cần cân nhắc trước khi đưa ra quyết định.” Đôi mắt của cô dường như không mấy dao động, dường như đang chứa cả một bầu trời mạnh mẽ và cương nghị.

“Được, người nhà có thể thảo luận thêm, nếu chắc chắn muốn phẫu thuật cho ông ấy thì đến phòng làm việc của tôi để kí giấy thủ tục.”

“Chào ngài!”

Bác sĩ rời đi, Giản An Nhiễm dìu Biện Vân Du vào phòng bệnh. Cô đỡ bà ngồi xuống ghế, đôi mắt của bà phờ phạc, trên gò má đã thấm đẫm nước mắt. Nhưng cô không có quyền yếu đuối, bây giờ cả nhà chỉ dựa vào một mình cô, cô nhất định phải mạnh mẽ.

“Mẹ, chuyện gì cũng có cách giải quyết, mẹ đừng lo lắng.”

“Mẹ muốn làm phẫu thuật cho ba con, nhưng chúng ta lấy tiền ở đâu ra đây?”

Giản An Nhiễm rót cho bà một cốc nước, tay kia cầm chặt lấy tay bà: “Mọi chi phí con đều có thể lo được, mẹ yên tâm đi.”

Biện Vân Du nhìn cô, đôi mắt héo hắt không biết chứa bao đau khổ: “Con lấy đâu ra số tiền lớn đó?”

“Con có một khoản tiền tiết kiệm nữa ở ngân hàng.”

“Sao mẹ không biết?”

“Số tiền đó con chưa từng động đến, dùng khi thực sự khẩn cấp.”

Giản An Nhiễm cố che giấu đi sắc mặt tiêu tụy, cô cố gượng một nụ cười để lấp đi cái mệt mỏi trong đôi mắt. Cô cười tự giấu trong lòng, số tiền ấy cô lấy đâu ra kia chứ? Ở trong ngân hàng sao? Bịa đặt!

“Mẹ ở lại, con phải đi làm thêm.”

Biện Vân Du gật đầu, nhìn theo bước chân cô gần rời khỏi phòng bệnh. Giản An Nhiễm rời khỏi bệnh viện, cô bắt xe đi đến nơi làm thêm. Đứng trước nơi vừa đến, cô ngẩng đầu, hai chữ ‘Say Tình’ sáng như những viên kim cương ôm mình giữa bầu trời đầy sao.

Nơi này là lựa chọn cuối cùng của cô.

Giản An Nhiễm mạnh dạn bước vào, đầu tiên cô đi tìm quản lý để xin việc. Quản lý chỉ nhìn sơ qua cô một lượt liền đưa cho cô một bộ váy ngắn màu đen xẻ ngực rồi lôi cô đi trang điểm.

Công việc của cô cũng khá nhàn hạ, chỉ bụng bê rót rượu cho khách, nếu may mắn sẽ gặp được chàng đại gia nào đó thưởng tiền, nếu xui xẻo liền bị mấy lão già bụng phệ ăn sạch trên giường.

Quản lý mở cửa phòng trang điểm ra, cô ta vỗ tay bốp bốp mấy cái để mọi người cùng chú ý: “Gián thứ ba hôm nay có khách lớn, mấy cô đón tiếp cho cẩn thận!”

“Quản lý, là ai vậy ạ?” Mấy cô gái đang makeup phấn khởi lên tiếng.

“Hội của Trình thiếu, đã đủ lớn chưa?”

Ngay sau đó là một trận ‘ò’ vang to, khắp nơi đều cười nói không thôi.

Quản lý đánh mắt về phía Giản An Nhiễm đang ngây người ngồi trong góc phòng, chị ta gọi lớn: “Giản An Nhiễm, Ý Đình, Mẫn Hoa, ba cô theo tôi.” Khi từng cái tên được gọi lên, dường như mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Giản An Nhiễm, khiến cô không được tự nhiên.

Cô theo chân quản lý đi lên gian thứ ba. Quản lý nhìn ba người một lượt: “Do ba cô có vẻ đẹp nổi trội nên tôi mới chọn. Còn Giản An Nhiễm, không cần quá lo lắng, hãy thư thái đi. Nào, bây giờ vào đó và quên rũ hết đám đàn ông cho tôi.”

Câu nói vừa dứt, Giản An Nhiễm chưa kịp phản bác điều gì liền bị quản lý đẩy vào trong phòng bao VIP. Ý Đình với Mẫn Hoa dường như đã quá quen thuộc với công việc, trên mặt hai người đều nở ra những nụ cười xinh tươi như hoa nhưng không kém phần chuyên nghiệp. Hai cô gái tiến đến bàn rượu sau đó khui từng chai rượu ra rồi cúi người rót rượu cho mỗi người đàn ông.

Giản An Nhiễm có cảm giác đôi chân mình như bị xích lại, một bước cũng khó có thể bước. Mọi hình ảnh đòi truy lọt hết vào đôi mắt cô, những người đàn ông đang chìm trong loạn lạc say mê, còn những người phụ nữ ở bên cạnh thì đắm chìm bản thân trong tình yêu với tiền tài của người đàn ông, cứ như thế, Giản An Nhiễm cảm thấy vô cùng dơ bẩn.

Có thể bây giờ cô vẫn còn trong sạch nhưng có khi chỉ vài phút nữa thôi cô cũng sẽ tự làm bản chính mình.

Nếu bây giờ cô dừng lại, gia đình cô sẽ như thế nào? Cô còn thể nói chuyện với ba cô không? Và đó chính là sức mạnh khiến cô có can đảm để vào được đây.

Giản An Nhiễm cũng theo hai cô gái kia tiến tới, cô cúi người đem rượu rót vào từng ly đang ở trên bàn. Cho đến khi rót đến chiếc ly cuối cùng, cũng là chiếc ly nằm trong góc tối u ám của phòng bao, cô bỗng nghe thấy một giọng nói trầm thấp khá quen thuộc.

“Cút!”

“Vương thiếu, để em chăm sóc cho ngài.” Là giọng nói ngọt như kẹo đường của Mẫn Hoa.

Hai chữ 'Vương thiếu' không đủ lớn bằng thứ âm nhạc cuồng dã đang bật bây giờ nhưng cũng đủ sức công phá tâm trí của Giản An Nhiễm, khiến cô chết lặng người.

Vương Kiến Hạo đem cô gái đang cố nấp vào lòng mình mà đẩy ra. Mẫn Hoa khó chịu đứng dậy, trước khi đi ngang qua người Giản An Nhiễm liền dành cho cô một cái liếc mắt đầy bực dọc.

Nhưng dường như cái liếc ấy không hề có công dụng gì với cô, đôi mắt cô vẫn thất thần nhìn cái dáng mơ hồ đang ngồi trong bóng tối. Giản An Nhiễm đứng dậy quay người, chưa kịp nhấc chân thì phải dừng lại đột ngột vì một giọng nói, đầu óc cô thoáng chốc nổ tung như một quả bom hẹn giờ.

“Cô Giản, ngồi xuống một chút.”

Hai chữ 'Cô Giản' có phải cố tình hay không mà người đàn ông ấy lại nhấn rất mạnh.

Giản An Nhiễm quay người lại, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh, cơ thể bất giác run sợ. Cô thu lại nét mặt bối rối, sau đó mỉm cười thật chuyên nghiệp.

“Vương thiếu, chào ngài, có vẻ ngài hay lui tới đây nhỉ?”

“Có ngồi xuống hay không?” Vương Kiến Hạo nhìn cô, bàn tay vỗ nhẹ lên phần ghế trống bên cạnh. Giản An Nhiễm nghe lời anh, cô nhẹ nhàng hạ mình ngồi xuống ghế, sau đó nâng ly rượu lên hướng về phía anh tỏ vẻ cung kính: “Nào, mời ngài.”

Vương Kiến Hạo đón lấy ly rượu nhưng đột nhiên lại để về chỗ cũ, một cái liếc mắt dành cho cô cũng không có. Anh vươn tay, kéo Giản An Nhiễm vào lòng. Cô giật nảy mình ngược lên nhìn anh, thấy đôi mắt phượng hoàng của anh đầy tơ máu, chắc hẳn anh đã uống rất nhiều.

“Bàn cùng đến nỗi phải đi làm ở đây?” Vương Kiến Hạo ghé vào tai cô hỏi khẽ, hơi thở anh phập phồng quấy nhiễu với chất giọng say say nghe vô cùng quyến rũ.

Giản An Nhiễm nằm yên trong lòng anh, cô gật đầu: “Tôi cần tiền, làm việc ở đây chẳng phải là rất nhiều tiền hay sao?”

“Phải, một đêm từ gái đi khách liền trở thành một tiểu thư giàu sang, ai chả muốn?”

“Không ngoại trừ tôi.”

“Vậy bây giờ tôi phải gọi cô là Cô Giản hay Giản An Nhiễm?”

“Tuỳ ngài quyết định.”

Vương Kiến Hạo đem rượu lên miệng uống một phát cạn sạch. Bàn tay lạnh lẽo của anh ra sức mơn trớn ở vùng eo của cô khiến cô có cảm giác lo sợ.

“Vậy bản thân cô muốn tôi gọi cô là Giản An Nhiễm hay Cô Giản?” Anh hỏi vặn lại lần nữa, đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào cái đỉnh đầu nhỏ của người con gái nằm trong lòng.

“Ngài có thể gọi là Giản An Nhiễm.”

“Phải không? Tôi đã nói với cô một câu, còn nhớ? Không thân thiết gì thì nên gọi họ của nhau.” Vừa dứt lời, vòng tay anh hoàn toàn rời khỏi người của Giản An Nhiễm.

Giản An Nhiễm có chút bối rối, cô cũng không hiểu anh đang ám chỉ cô điều gì, ý nghĩ thâm sâu của anh ra sao cô cũng không thể rõ ràng.

Bây giờ gặp được Vương Kiến Hạo ở đây như chính là cơ hội dành cho cô, cô phải hành động, cứ cho là cô và anh quen biết nhau chút đỉnh đi.

“Đường Tử Hân làm việc ở đây?” Vương Kiến Hạo quay ra nhìn cô, đôi mắt vô cùng hồ hững.

“Không.”

Vương Kiến Hạo gật gật đầu sau đó lại quàng tay ôm cô, cái đầu nhỏ của cô cứ thế mà rúc sâu vào trong hõm ngực anh, khiến cho hứng thú trong anh trỗi dậy.

“Số tiền cô đang cần là bao nhiêu?”

“Là rất lớn.”

Anh không vì tiếng nhạc cuồng nhiệt kia mà không nghe rõ câu trả lời của cô. Người đàn ông bật cười sau đó đưa cho Giản An Nhiễm một ly rượu: “Đề làm gì?”

“Ba tôi cần một ca phẫu thuật gấp.”

Ly rượu mà anh đưa, cô uống hết sạch, sau đó cô cũng rót rượu mời lại anh: “Mời ngài.”

“Thực sự rất gấp?” Vương Kiến Hạo đón lấy ly rượu rồi nhìn cô quan sát, ánh mắt như đang chứa đầy vẻ khinh thường.

“Phải, rất gấp.” Giản An Nhiễm gật đầu. Cô ngả đầu vào vòm ngực rắn chắc của anh, sau đó bàn tay cô hoạt động, di chuyển nhẹ nhàng ở vòm ngực anh. Vương Kiến Hạo bây giờ đã say khướt, đó cũng là một cơ sở để cô có thể nắm bắt chắc, bởi khi anh tỉnh táo đứng gần anh cũng là một chuyện khó khăn. Vương Kiến Hạo nhếch mép cười, anh thừa biết cô đang có chuyện cần anh 'giúp' nên mới hành động bạo dạn như vậy. Anh bắt lấy bàn tay của cô rồi kéo ra, người phụ nữ này ngang nhiên như vậy có phải là coi thường anh quá không?

“Cô là hầu rượu hay gái đi khách?”

Giản An Nhiễm dờ người, anh hỏi như vậy là có mục đích gì?

“Tôi là hầu rượu.”

Vương Kiến Hạo bỗng nâng cằm cô lên, sau đó anh cúi người thăm thò vào tai cô: “Vậy có muốn đi khách không?”

Dây thần kinh của cô như đứt phụt, trong vài giây cô không biết phải phản ứng ra sao.

Anh có phải là hiểu được lòng cô mà nhận lời giúp cô? Vậy tội gì cô lại không đưa tay nắm bắt? Bây giờ ẩn ý của anh quá rõ ràng, nếu cô từ chối chẳng khác gì đem đồ ăn ngon trước mặt đây đi?

Giản An Nhiễm gật đầu, đôi mắt nhìn anh loé lên tia sáng. Đối với cô một đêm thì là gì chứ? Cứu được ba cô thì mười đêm cô vẫn sẽ đổi.

“Tôi muốn đi khách.”

Vương Kiến Hạo chăm chú nhìn cô như lang sói: “Đêm nay đổi lấy số tiền mà cô muốn, thế nào?”

“Được!” Giản An Nhiễm đồng ý không chút do dự khiến cho anh có phần bất ngờ. Cô gái này dường như rất mạnh mẽ, dù cho có phong ba bão táp cũng không quật đổ được cô.

Anh hôn cô, từng hơi thở ấm nóng phả vào làn da cô khiến nó có chút run rẩy. Nụ hôn của anh rất mạnh bạo, rất hung hăng, chắc môi cô có lia khỏi miệng thì anh cũng không buông.

“Hầu hạ tôi, tôi sẽ cho cô thứ cô muốn, nhưng đừng nghĩ đến chuyện giờ trò với tôi.”

Câu nói vừa dứt, ngay lập tức anh kéo cô ra khỏi phòng bao VIP. Giản An Nhiễm có thể thấy được dục vọng của anh như sắp trào qua hai đôi đồng tử màu đen kia.

Anh đưa cô đến khách sạn Hồng Tân. Vương Kiến Hạo lôi cô xuống xe, sau đó không dừng lại ở quầy lấy chìa khoá mà trực tiếp đưa cô lên phòng Tổng thống.

“Tắm trước đi.” Anh chỉ vào phòng tắm rồi ra lệnh cho cô. Giản An Nhiễm như một con rối làm theo lời anh.

Sau khi cô tắm xong thì đến lượt anh, cô cũng không hiểu tại sao anh lại gấp gáp như vậy, phải chăng anh bị rượu làm cho hoá điên rồi?

Lúc Vương Kiến Hạo bước ra từ phòng tắm, tầm mắt anh bỗng đảo ra ngoài ban công kia, không có một dáng người nào ở đó. Giản An Nhiễm từ sau anh xuất hiện. Nhưng tại sao ánh mắt anh lại cứ trông ngóng thứ gì ngoài ban công? Phải chăng đây là nơi đầu tiên anh và Đường Từ Hân cùng trải qua chuyện ân ái?

“Vương thiếu, rượu của ngài đây.” Giản An Nhiễm đưa rượu cho anh, ánh mắt cô cũng theo hướng mắt anh phóng ra ngoài ban công.

“Bỏ thuốc?” Anh nhìn ly rượu vàng sóng sánh, trong đôi mắt phượng hoàng có chút nghi ngờ.

Giản An Nhiễm cười trừ: “Sao ngài lại nghĩ tôi làm thế?”

“Chẳng phải tôi đã nói rằng đừng giờ trò gì với tôi?”

“Cả hai đều có lợi, tại sao tôi phải giờ trò với ngài? Một kẻ như tôi có thể chống lại ngài sao?” Giản An Nhiễm vừa ngồi xuống giường, Vương Kiến Hạo nhào tới như một con hổ dữ, anh mạnh bạo ghi chặt cô xuống giường, khoe môi anh thoáng ý cười: “Cái miệng nhỏ này của cô cũng thực biết sử dụng.”

Anh cúi người hôn lên cổ cô một cách hung hăng, từng hơi thở nóng cứ thế mà phả lên làn da trắng sứ của cô, khiến tận sâu trong lòng cô gọi lên một loại cảm giác mới lạ.

Giản An Nhiễm vòng hai tay qua cổ Vương Kiến Hạo, bàn tay đan vào mái tóc xám tro của anh, giống như bản thân cô đang cố gắng phối hợp với thân thể anh.

Anh hung hăng, mãnh liệt, cô dịu dàng, lưu loát, hai thứ hành động ấy kết hợp với nhau thì tạo nên thứ kích thích ghê gớm gì đây?

Vương Kiến Hạo thở gấp, anh dừng lại mọi thứ, chỉ có đôi mắt là chăm chăm nhìn người con gái dưới thân. Bỗng hai hàng lông mày anh nhíu lại khi thấy được sự thoải mái trên khuôn mặt cô.

Anh tự hỏi, nếu là Đường Từ Hân, chắc chắn cô sẽ phi báng anh rồi sau đó nhìn anh như ăn tươi nuốt sống, đúng không?

Nhưng cô gái này lại khác, khác Đường Từ Hân hoàn toàn!

Giản An Nhiễm mở mắt, khuôn mặt với sắc cảm đầy u ám của anh có phần làm cho cô sợ, cô mở miệng hỏi khẽ: “Ngài đã chán?”

Vương Kiến Hạo cười nhẹ, anh cúi người cắn nhẹ vào vành tai cô gái nhỏ: “Chán hay không phải tùy thuộc vào hành động của cô.”

Cô nghe thấy thì hiểu ra ngay vấn đề. Cô tự giác đưa tay vào áo choàng tắm của anh, ngón tay lướt nhẹ trên vòm ngực cứng rắn ấy. Anh nhìn cô cười thoải mái, cô gái này quá bạo dạn.

Vương Kiến Hạo bất ngờ bắt lại bàn tay đang hoạt động liên hồi của Giản An Nhiễm, anh ra lệnh: “Coi!”

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt phượng hoàng của người đàn ông, chỉ thoáng thấy đục vọng cùng băng lãnh bủa vây. Cô không biết tại sao giây phút đó, sống lưng cô lạnh ngắt.

Bàn tay Giản An Nhiễm yên phận khỏi động, áo choàng tắm nhanh chóng được cô gỡ bỏ. Cô ngừng tay sau đó nhìn anh, giống như thăm dò ý kiến, bởi cô không biết nên gỡ bỏ cả nội y xuống hay không.

“Cô nghĩ mình đến đây để đi bơi?”

À, anh muốn cô coi bỏ hoàn toàn.

Cảnh xuân của Giản An Nhiễm không nhanh không chậm nhưng lại rõ ràng ngay trước mắt Vương Kiến Hạo. Bị anh nhìn hết như vậy một chút đỏ mặt cô cũng không có, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh như đang chờ anh ‘ăn’ mình.

“Không xấu hổ?” Vương Kiến Hạo nhếch mép, bàn tay của anh lướt dọc theo rãnh ngực của cô.

“Tại sao phải xấu hổ khi dù gì cũng bị nhìn thấy hết?” Vẻ mặt của Giản An Nhiễm lạnh như tiền, đôi mắt sắc bén lấp lánh trong bóng tối mờ ảo.

“Cô gái ngoan, cô rất đẹp, nhưng cô đã từng nghĩ đến việc bản thân mình đang vô cùng dơ bẩn?”

“Tại sao tôi phải thấy dơ bẩn khi đang làm việc để kiếm sống? Ngài nói thử xem, tại sao vậy?” Nếu nói bản thân cô không thấy nhục nhã thì chính là cô đang lừa mình gạt người. Vương Kiến Hạo không cười, đôi mắt phượng hoàng lạnh lẽo phát sáng, đích xác là vì câu trả lời của cô khiến anh có phản lương lự.

“Vì để sống tốt cô có thể làm mọi việc?”

“Phải.”

Vương Kiến Hạo gật đầu, anh thấy cô cũng giống như bao gái bao khác, nhảm chán, vô vị và ô uế.

“Kể cả biết về mối quan hệ của tôi và Đường Từ Hân nhưng vẫn mặt dày nằm dưới thân tôi?”

“Ngài và Đường Từ Hân có quan hệ gì? Còn quan hệ sao? Và tại sao tôi lại không tranh thủ nằm dưới thân ngài trước khi ngài và cô ấy quay lại?” Cô nhìn anh, thẳng thừng mà trả lời, cô muốn cho anh thấy cô đã kiên cường đối đáp anh thế nào.

Vương Kiến Hạo với lấy ly rượu trên bàn, anh đánh tay liền đem rượu đổ lên người Giản An Nhiễm, chất lỏng màu vàng nhanh chóng chảy qua rãnh ngực cô đi xuống.

Giản An Nhiễm cũng có chút giật mình nhưng vẫn là không hốt hoảng mà ngồi bật dậy, cô đang hết sức kiềm chế trong lòng.

“Ngài thích như vậy?” Cô hỏi anh, tay xoa lấy chất lỏng đang loang lổ trên bầu ngực.

“Không thích!” Vương Kiến Hạo đáp hờ hững sau đó lần nữa đề cô xuống giường, cắn vào tai cô nhưng lần này anh cắn rất mạnh, rất hung hăng, như là anh đang muốn đem tai cô cắn đứt đi.

“Cô và Đường Từ Hân tìm đến tôi đều vì mục đích, với hai cô, tôi đều có giao dịch, hai cô cho tôi thân thể của mình để đổi lấy từ tôi một cuộc sống xa hoa, nhưng rốt cuộc, ai bản hơn ai?” Vương Kiến Hạo cười châm biếm, anh rời khỏi giường, để lại cô gái trần như nhộng đang nằm kia.

Giản An Nhiễm cảm lạnh hoàn toàn, cô cũng không biết trả lời ra sao, nhưng với sự hờ hững của anh, cô biết anh đã rõ câu trả lời là thế nào.

Rằng, cô là người bản hơn!

Vương Kiến Hạo lấy ra một cái thẻ đen từ bóp da trong áo. Anh tiến lại gần cô, đem chiếc thẻ ném vào người cô. Anh mở miệng bằng lãnh: “Cút!”

Giản An Nhiễm ngồi dậy, tay với lấy tấm thẻ đen lên nhìn, trong lòng cô trở nên an tâm, cuối cùng ba cô cũng có thể phẫu thuật.

“Cút ngay cho tôi!” Anh bức dọc nhắc lại lần nữa, khi anh nhìn thấy khoé miệng cô mơ hồ cong lên thì tức giận cũng đã dâng ngập lòng.

Giản An Nhiễm đứng dậy, cô với lấy áo choàng tắm trên sàn nhà, mặc vào rồi quay ra nhìn Vương Kiến Hạo: “Vương thiếu, giao dịch thành công, thật sự cảm ơn ngài!”

Cô tiến vào phòng tắm, bỗng một câu nói làm cô giật người: “Coi ra.”

Anh ngồi trên ghế, trên tay tự hồi nào đã đựng đưa ly rượu, đôi mắt sâu thẳm như đáy giếng.

“Ý của ngài, tôi không hiểu.” Giản An Nhiễm lắp bắp, nhìn anh có phần lo lắng.

“Đừng giả ngu, cởi áo tắm, cút khỏi đây!” Anh muốn cô không mảnh vải che thân rồi khỏi đây?

Sợ hãi trong cô tăng cao, tim cô đập mạnh như rút ra ngoài, cô còn trẻ, tại cô không có bệnh, cô nghe rõ đúng chứ? Nhưng lời anh nói, cô không nghe lắm đâu chứ?

“Sao tôi có thể rời đi trong bộ dạng như vậy?”

“Cô nói để sống tốt cô có thể làm tất cả, cô đừng quên. Nếu làm không được, bỏ thẻ ở lại, cô có thể rời đi như lúc đầu bước vào, không hơn không kém!”

Vương Kiến Hạo nói ra như vậy như đem Giản An Nhiễm chìm xuống tận đáy, không cách nào phản kháng cũng không có cách nào ngóc nổi đầu dậy.

Giản An Nhiễm ơi là Giản An Nhiễm, mày vốn biết người đàn ông này nguy hiểm thế nào nhưng lại ngu ngốc liều mạng đâm sầm vào. Mày đã quá xem thường anh ta, bây giờ nên chịu lãnh án đi!

Giản An Nhiễm khóc không ra nước mắt: “Vương thiếu, ngài nói vậy mà được sao? Ngài đối xử với tôi như thế mà thấy công bằng?!”

“Công bằng? Quá công bằng, cô chỉ có việc lựa chọn.”

Vương Kiến Hạo rót rượu vào hai ly sau đó đưa cho cô một ly, anh cười quỷ quyệt: “Uống một chút rồi lựa chọn, tôi luôn cho cô thời gian.”

Giản An Nhiễm giận run người, đầu óc cô bây giờ cũng như muốn phé đi, cô không thể chọn được thứ nào cả. Nếu cô bỏ thẻ ở lại thì về sau biết bao giờ mới có được cơ hội như ngày hôm nay?

Cô cắn răng, cụp mắt quỳ xuống, quyết định van xin anh, cô đã có chút đắn đo.

“Vương thiếu, ngài đừng bắt ép tôi như vậy có được không?” Tay cô bám vào chân anh, giọng sụt sùi, khuôn mặt mếu máo.

Vương Kiến Hạo ngồi xuống, để hai ly rượu xuống đất, anh nâng người cô dậy. Cô thực sự không biết nụ cười ấy của anh mang hàm ý gì, chỉ biết nó luôn luôn không đại diện cho cái tốt.

Vương Kiến Hạo lục túi xách của cô rồi lấy điện thoại ra đặt vào tay cô. Anh vỗ vai cô rồi ngồi xuống ghế.

“Gọi điện cho Đường Từ Hân đến đây, tôi sẽ cho cô tay cầm thẻ, người kín đáo rời đi. Thật sự trùng hợp vì tôi đang rất nhớ cô ấy.”

----- HẾT CHƯƠNG 22 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Cô ta mất trinh rồi!

-----Chương 23: Cô ta mất trinh rồi!-----

Bàn tay phải cầm điện thoại của Giản An Nhiễm run lên từng hồi, cả tấm lưng cũng rịn ra lớp mồ hôi dày. Cô ngẩn người nhìn anh, nói: “Ngài nói thật?”

“Tôi chưa từng gạt người.”

Bây giờ đối với cô cả ba sự lựa chọn đều khó khăn, nhưng sự lựa chọn vào phút cuối mà anh đưa ra chính là tia sáng cuối cùng của cô.

Giản An Nhiễm bấm số sau đó đưa lên tai, một hồi chuông đổ dài, không một người nhận máy. Cô ngắt kết nối rồi gọi lại lần nữa, cũng không ai nghe máy.

“Cô ấy không nhận máy.”

“Gọi lại.”

Tay cô run lên, lại bấm số, bên kia đổ hồi chuông dài: “Alo, An Nhiễm?”

Đường Tử Hân lên tiếng, giọng nói cô như một vị cứu tinh.

“Tử Hân!” Tiếng gọi uất ức kêu vang.

“Cậu làm sao vậy?” Đường Tử Hân thấy giọng cô bạn mình khác lạ nên lo lắng.

“Tớ đang ở khách sạn Hồng Tân, Vương Kiến Hạo,... anh ta đang ở đây...!” Giản An Nhiễm khóc nức lên khiến cho đầu óc Đường Tử Hân nổ choang một cái.

Vương Kiến Hạo thấy vậy thì bật cười ngao nghễ, trước mặt anh có phải là một diễn viên sáng láng cần được khai sáng không?

Anh bước đến, cướp lấy điện thoại từ tay cô, nói giọng cợt nhả: “Đường Tử Hân, đến đây, đừng chậm trễ, không tôi làm thịt cô bạn em.”

Từ bên kia Đường Tử Hân không ngừng gào thét: “Đồ cặn bã! Tên vô lại! Tôi cấm anh động vào An Nhiễm, bằng không tôi đến giết anh!”

Sau đó, cuộc gọi kết thúc.

Vương Kiến Hạo đặt điện thoại của cô lên bàn rồi anh hung hăng giật cái áo choàng tắm trên người cô xuống. Giản An Nhiễm hét hoảng, cô không biết anh muốn làm gì nhưng cô cũng không dám chống lại.

“Ngài muốn làm gì?”

“Nằm lên giường!” Anh ra lệnh cho cô một cách băng lãnh, đôi mắt phượng hoàng lạnh như hàm băng.

Giản An Nhiễm ngoan ngoãn làm theo, cô nằm yên trên giường, từng giây phút không ngừng sợ sệt.

Vương Kiến Hạo quay người đi vào phòng đọc sách, lúc trở ra, trên tay anh là một lọ mực màu đỏ. Anh tiến đến nơi cô nằm, ngồi xuống. Giản An Nhiễm lo lắng, rút cuộc trong đầu óc người đàn ông này là đang chứa thứ độc được gì đây?

Giản An Nhiễm lo sợ anh sẽ đổ hết lọ mực lên người mình nên bất giác lùi ra xa. Vương Kiến Hạo nhìn cô cười lên quỷ dị, anh mở lọ mực, hơi nghiêng tay, từng giọt màu đỏ như máu người chảy xuống. Dưới tấm ga giường trắng loáng cái đã có vệt mực nhuộm đến ghê người.

“Là màu đỏ.” Anh dùng tay, đem lọ mực vứt vào thùng rác.

Giản An Nhiễm nhìn vệt màu đỏ trên giường, dường như cô đang bị thứ màu đỏ đó làm cho khiếp đảm. “Nằm xuống!” Vương Kiến Hạo ngồi lại trên ghế, tay cầm ly rượu đầy.

Giản An Nhiễm nằm xuống, thật kì lạ vì vệt mực đỏ ở ngay dưới mông cô.

Đoàng! Như một viên đạn xuyên tai.

Cô hiểu rồi, hiểu được ý định trong việc làm này của anh. Người đàn ông này như thần thánh phương nào, không lường được, quá gian xảo!

“Nếu ngài làm như vậy, cô ấy sẽ hận ngài mà cũng sẽ cảm thấy có lỗi với tôi.”

“Càng hận tôi lại càng thích.” Vương Kiến Hạo rót rượu vào ly, đẩy mắt u ám như xương mù.

“Chẳng phải ngài muốn cô ấy quay về bên ngài sao?”

Anh lên tiếng, giọng nói kiêu ngạo hơn người: “Cô ấy càng hận sẽ sớm trở về bên tôi, chờ xem, không lâu đâu, cô ấy sẽ quỳ trước Trần Thuý mà cầu xin tôi.”

“Cô ấy có quay về thì vẫn không ngừng hận ngài!”

Giản An Nhiễm day nghiêng trong lòng. Cô rút cuộc thì thua kém gì Đường Tử Hân? Chẳng phải đối với Vương Kiến Hạo, cô luôn mềm dẻo và nhẫn nại hơn sao? Vì lý do gì mà người đàn ông tàn độc kia lại xem trọng Đường Tử Hân đến vậy?

Ngón tay Vương Kiến Hạo ve vãn bên miệng ly rượu, thần khí anh tĩnh mịch như ánh trăng dưới hồ.

“Tôi chỉ cần thân thể của cô ấy. Tình cảm là thứ rẻ mạt, tốt nhất là đừng đem cho tôi.”

À, anh là đàn ông, anh là dã thú quyền uy, anh chỉ cần sự khoái lạc nhất thời, anh không cần tình yêu. Nên, anh cũng không bận tâm đến chuyện Đường Tử Hân có hận anh hay không.

Tay Giản An Nhiễm bám chặt lấy ga giường đến méo mó, cô cười châm biếm: “Tôi cũng có thể cho ngài thân thể của tôi.”

Vương Kiến Hạo nâng mắt, môi anh mấp máy: “Tôi nhờ vào!”

Cơ thể của cô gái khẽ run, mắt giật lên, cô cười bất đắc dĩ. Phải rồi, cô quá dơ bẩn nên trong mắt anh, cô cũng chỉ là gái đi khách như bao gái đi khách khác, quá tầm thường.

Đường Tử Hân mở cửa taxi, chạy vù vào trong khách sạn. Quản lý theo lời Vương Kiến Hạo dẫn cô đến phòng Tổng thống. Trong lòng Đường Tử Hân không ngừng sợ hãi, bàn tay vô thức cào cào nhau loạn xạ.

Đường Tử Hân đi hết gian phòng lớn đầu tiên thì một cảnh tượng kinh hoàng đập ngay vào mắt cô, khiến cả tâm trí cô thất kinh.

“An Nhiễm!” Đường Tử Hân hoảng sợ, cô chạy đến gần giường, nhanh chóng cởi áo gió của mình choàng vào người Giản An Nhiễm.

Giản An Nhiễm bỗng khóc gào lên như một đứa trẻ, cô ôm ghì lấy cô bạn mình, hai bên má đều ướt đầm là nước mắt.

“Tớ sợ, Tử Hân, tớ rất sợ.” Tiếng sụt sùi của Giản An Nhiễm níu non bên tai Đường Tử Hân khiến trái tim cô như bị ai đó may vá. Vì cô mà Giản An Nhiễm ra nông nổi này, về sau phải làm gì để gột rửa hết tội lỗi đây?

Đường Tử Hân đảo mắt liên bất gặp Vương Kiến Hạo đang ngồi gần đó. Tay anh đan lại đặt dưới bàn, ánh mắt nhìn cô không lọt ra một chút ý vị, chỉ có khoé môi anh kéo lên một đường xảo quyết. Đường Tử Hân vỗ vai Giản An Nhiễm, nhẹ giọng trấn tĩnh cô nằng: “Không sao, ổn rồi, tớ ở đây với cậu.”

Ánh mắt cô không biết đã từ hồi nào mà dính chặt vào vết mực đỏ trên giường, dây thần kinh như bị đứt phứt. Cả người cô run lên một cách mạnh mẽ, ngay lúc này cô đang rất sợ.

“Cậu vào thay đồ đi.” Đường Tử Hân đưa Giản An Nhiễm vào phòng tắm, nhưng trong lòng vẫn không ngừng bận tâm đến vết mực đỏ trên ga giường.

Cô bước đến trước mặt Vương Kiến Hạo, đôi mắt tròn tròn như muốn ăn tươi nuốt sống anh. Từ khi nhận được cuộc gọi kia cô đã muốn cầm dao chạy đến đây mà giết chết người đàn ông này.

“Anh đã làm gì?”

Vương Kiến Hạo đứng dậy, đôi mắt phượng hoàng nhìn cô đầy u ám: “Tôi làm gì, em không biết?”

“Tôi hỏi anh, anh đã làm những gì?” Cô cất cao giọng, giống như một con hổ cái gầm lên giận dữ.

Ngón tay anh chỉ lên ga giường, nơi có một vết màu đỏ quệt qua như đốt mắt người. Anh kéo cong khoé môi: “Em không nhìn thấy? Cô ta mất trinh rồi!”

Đường Tử Hân nghiêng răng, cô đưa tay lên cao, chuẩn bị cho anh một bạt tai nhưng lại bị tay anh giữ lại. Cô gào lên trong phẫn nộ: “Anh là đồ đồi bại! Đồ dê tiện!”

“Chửi tiếp, tôi nghe.” Anh cười ngạo nghễ, nụ cười ấy như đang bông đùa với cảm xúc của cô bây giờ.

Đường Tử Hân bị giữ tay phải, tay trái liền lập tức vung lên. Vương Kiến Hạo biết cô định làm gì, anh lập tức bắt lấy cánh tay kia của cô, không cho cô bất kỳ cơ hội làm càn.

“Ông nội nhà anh! Tôi đem 'súng' của anh phé đi!”

Chà, dùng từ được lắm! Anh xem nhẹ cô quá rồi.

Vương Kiến Hạo cúi xuống sát mặt cô, anh nheo mắt: “Phế đi rồi, lấy ai làm người thoả mãn em đây? Hừ?”

Đường Tử Hân nghiêng răng nghiêng lợi, cô còn có thể cảm nhận được máu đang sôi ùng ục trong người cô, chỉ một hai giây liền trào ngược ra ngoài. Nói là làm, cô liền lập tức hành động như một nữ chiến binh thực thụ. Cô đưa đầu gối lên cao, cô và anh gần nhau như vậy, cô không tin là không thể trúng vào chỗ hiểm của anh. Hừ, anh mà muốn có con thì quên đi!

Trong tầm mắt người đàn ông xuất hiện một thứ gì đó màu đen, to như chày giã gạo đưa lên, theo quán tính người đàn ông lùi ra một bước, xoay người như một con gió, liền ở ngay đằng sau cô gái nhỏ.

Đôi mắt Vương Kiến Hạo tối sầm, cô thực sự là muốn triệt giống anh đi mà!

Anh ôm lấy cái eo nhỏ của Đường Tử Hân, đầu rúc vào cổ cô, hơi thở từ miệng anh phả vào làn da non mịn của cô khiến cô vô cùng khó chịu. Cô gào lên rồi ra sức giãy nảy: “Anh buông ra! Buông ra ngay!”

“Sao? Muốn phế tôi đi? Em đang nói đùa với ai vậy?”

Vương Kiến Hạo thực sự không thể kìm nổi cái dục vọng đang nhen nhóm trong người khi đang ở gần cô như vậy. Khi ở trên giường với Giản An Nhiễm, anh luôn nhớ về hình ảnh ân ái của anh và cô, khiến trong lòng anh dấy lên một nỗi nhớ nhung về cô. Anh hôn nhẹ lên cổ cô, giọng thâm thì rót vào tai cô: “Tôi vẫn luôn nhớ mùi hương của em, là mùi mưa cuối mùa.”

Đường Tử Hân vốn cứng đầu nên đầu dễ cho anh nắm thóp mình, cô nghiêng đầu đi hướng khác, tránh né đi những nụ hôn ám muội của anh.

“Em không nhớ tôi sao?”

“Đồ điên!”

“Trở về cạnh tôi, ngày mai là hạn chót.” Vương Kiến Hạo vẫn không ngừng lướt nhẹ trên gáy cô, làn da cô vừa mịn lại có chút lạnh, đó chính là lí do khiến anh không thể dừng lại.

Thân thể của cô, anh rất nhớ, chỉ muốn lột sạch ra mà ăn tại chỗ.

“Anh đừng nói nhảm!”

Anh nâng mắt, trong hai con ngươi loé lên một tia tàn độc, lạnh buốt thấu xương. Anh đẩy cô ra, cô gái quay lại nhìn anh, chỉ thấy như có tầng mây u ám bám lấy khuôn mặt anh cùng đôi mắt phượng hoàng, thật giống như một con quỷ dữ đang tức giận.

Đường Tử Hân cảm thấy bối ngỡ, trong tầm mắt thấy bóng dáng nhỏ của Giản An Nhiễm đang đứng kia, cô nhanh chóng lại gần. Giản An Nhiễm vẫn chưa định thần lại, cô ta phải dựa vào Đường Tử Hân mới có thể đứng vững, cô ta thì thầm: “Tử Hân, chúng ta về thôi.”

“Em có thể đưa cô ta đi.” Anh chỉ để lại cho cô một câu nói sau đó nâng chân vào thư phòng.

“Được, chúng ta về thôi.” Đường Tử Hân dìu Giản An Nhiễm, cả hai chật vật rời đi.

Về đến kí túc xá, Đường Tử Hân liền rót cho Giản An Nhiễm một ly nước ấm sau đó ngồi xuống cạnh cô bạn: “Cậu thực sự không sao đúng chứ?”

Giản An Nhiễm nghe vậy liền nước mắt ngấn nước mắt dài sụt sịt: “Chưa giây phút nào tớ không nghĩ đến hình ảnh đó, tớ phải làm sao đây?”

Đường Tử Hân ôm cô bạn thân vào lòng, cảm thấy đầu mũi cay cay, cô xoa lưng cho Giản An Nhiễm rồi nhẹ giọng an ủi: “Tớ ở đây rồi, không sao đâu. Tớ sẽ giúp cậu lấy lại trong sạch, việc này cứ giao cho tớ, nhé?”

“Bằng cách nào?”

Trong lòng Đường Tử Hân thoáng chốc nặng nề, ngay cả bản thân cô cô còn không bảo vệ nổi thì những người xung quanh cô, cô phải làm sao để bảo vệ đây? Thực sự quá bất lực.

Cuối cùng vẫn không thể cầm nổi mà rơi lệ.

“Mặc kệ có ra sao, tớ sẽ tống anh ta vào tù, tớ biết sẽ không dễ dàng gì nhưng tớ muốn thử.”

“Đừng thử, cậu đã thử bao lần rồi? Có lần nào thành công đâu? Tử Hân, mèo nhỏ không thể cắn lại hổ lớn được.” Giản An Nhiễm nắm lấy tay Đường Tử Hân, đôi mắt có chút thất thần.

“Nhưng nhìn cậu như vậy, tớ không làm gì được thì thực thấy có lỗi.”

“Tớ không trách cậu, tớ biết cậu cũng chẳng dễ chịu gì.”

Đường Tử Hân biết được Giản An Nhiễm đang lo sợ điều gì, cô lên tiếng trấn an: “Nhưng đó là lỗi của anh ta, anh ta đáng bị trừng phạt!”

Giản An Nhiễm lắc đầu nguây nguẩy, cô không thể để Đường Tử Hân biết được cuộc giao dịch giữa cô và Vương Kiến Hạo, nhất định phải được che giấu.

“Anh ta một tay che trời. Nếu chúng ta thua kiện, anh ta sẽ còn làm những chuyện ghê gớm đến mức nào?”

“Tử Hân, cậu suy nghĩ kĩ có được không? Tớ không muốn dây dưa đến anh ta nữa!” Giản An Nhiễm nhìn Đường Tử Hân như cầu khẩn.

“Nhưng...”

“Không sao, tớ vẫn ổn mà.”

Đường Tử Hân gật đầu nhưng trong lòng vẫn cực kì lo lắng, chỉ sợ Vương Kiến Hạo không buông tha cho cô bạn của mình.

“Cậu ngủ sớm đi, đêm nay tớ ở lại với cậu.” Đường Tử Hân quệt má, đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Giản An Nhiễm cũng chùi nước mắt. Cô lấy ra từ trong túi áo một tấm thẻ màu đen, bóng loáng. Dưới mặt chiếc thẻ ấy phản chiếu lên đôi mắt xinh đẹp của cô, nhưng đôi mắt ấy rất tối, không thấu được bên trong.

Sáng sớm, Giản An Nhiễm tỉnh dậy đã không còn thấy Đường Tử Hân, chỉ thấy đồ ăn sáng mới nấu còn để trên bàn. Cô vẫn rất bình thường, không đau buồn, không ỉu rĩ mà thay vào đó là sự bình tĩnh vô vàn như mọi khi.

Cô tắm rửa rồi nhanh chóng bắt xe đến bệnh viện. Vừa đến liền lập tức đăng kí thủ tục phẫu thuật cho Giản Hoàn. Biện Văn Du ngạc nhiên hỏi cô: “Con thực sự có được số tiền lớn này sao?”

Giản An Nhiễm đáp ứng: “Con có mượn bạn một số tiền nhỏ để góp vào... Nhưng mẹ yên tâm, con tìm được việc làm ổn định sẽ trả ngay.”

Nghe vậy Biện Văn Du mới thở phào yên tâm.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Dương Trạch ngồi trên bàn làm việc, ở dưới là hàng đồng giấy tờ lộn xộn. Chỉ còn vài ngày nữa là đến đêm 30, công việc của anh còn rất nhiều, anh phải mau chóng kết thúc.

“Reng, reng...” Chuông điện thoại reo lên giữa không gian yên tĩnh.

Anh đánh mắt liền biết người gọi đến, anh phân vân nhưng vẫn là nhận máy.

“Quay về nhà!” Bên kia giọng của Dương Chuẩn ồm ồm đánh vào.

Dương Trạch day day ấn đường, đầu đau như búa bổ: “Ba, con đi chưa đến một tháng, ba vội làm gì?”

“Người phụ nữ đó không đáng để cậu phải rời cái nhà này, tối nay phải quay về.” Giọng của Dương Chuẩn không còn câu gắt, bởi ông biết, càng giận dữ, đứa con trai này lại càng khó trị.

“Ba không nhớ trước khi đi con đã nói gì sao? Nếu ba cho con kết hôn với Tử Hân, con mới quay về.”

Và Dương Chuẩn không còn kiên nhẫn nữa, ông quát: “Ngu xuẩn! Ta sinh cậu ra không phải để cậu chống lại ta!”

Dương Trạch dường như rất chán nản, anh hờ hững: “Có thể Tết năm nay con sẽ không về. Ba bảo mẹ là như vậy.”

“Ta nói cho người biết, tối nay người không về thì đừng trách ta!” Ông để lại lời cảnh cáo rồi cúp máy. Anh để điện thoại xuống bàn, chấp tay lại đặt dưới cằm. Ánh mắt anh vô định không biết đang ẩn chứa thứ ẩn nhẫn gì.

Đường Tử Hân ngồi ở nhà, đồng hồ đã chỉ điểm chín giờ tối, cô gọi điện cho Dương Trạch. Đầu dây bên kia nhanh chóng kết nối: “Tử Hân?”

“Anh đã về chưa?”

“Ừ, anh đang đi lấy xe.”

“Com em nấu xong rồi, anh về nhanh không nguội.”

“Ừ.”

Dương Trạch cúp máy xong mở khoá lên xe, sau đó đem xe chạy vù đi. Công việc của anh rất nhiều, bận tối mảy tối mảy, một tuần ăn com với Đường Tử Hân nhiều lắm là ba bốn bữa, còn lại thì luôn phải để cô ăn một mình, điều này anh rất thấy có lỗi.

Chiếc xe của Dương Trạch chạy nhanh trên đường lớn, nhưng đến một đoạn đường thì bỗng bị ùn tắc. Anh đưa mắt nhìn ra ngoài dòng xe đông như lũ cuốn, là tai nạn giao thông. Nếu cứ bị tắc đường như vậy thì khoảng một tiếng nữa mới về được đến nhà.

Anh chạy thêm một đoạn đường ngắn, ngay bên tay phải là một con đường tắt cũng dẫn về chung cư nhưng đường vắng lại còn rất tối. Dương Trạch không còn cách nào khác chỉ có thể đánh tay lái đi vào. Đúng thật thì đường xấu hơn anh tưởng, anh đánh mạnh vào vô lăng, trong lòng đang mất kiên nhẫn.

Bỗng một ánh sáng từ sau xe anh vọt lên đằng trước, thoáng một cái đã có một chiếc Audi đen chắn trước xe anh. Trong bóng tối thăm thẳm, Dương Trạch không nhìn thấy tài xế cùng biển số, chỉ thoáng thấy mấy bóng dáng lớn đang ngồi trong xe.

Anh nhìn gương chiếu hậu, đằng sau cũng có một chiếc Audi đen. Về mặt anh thoáng chuyển biến, anh bấm chốt khoá cửa, trong lòng biết chắc là sẽ chuyện không hay xảy ra.

Người từ hai chiếc Audi đi xuống, tất cả đều mặc vest đen, do tối quá anh không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ nhưng anh biết cũng chẳng có thiện cảm gì. Dương Trạch lấy điện thoại gọi đi, đôi mắt nhìn những người đàn ông lạ mặt bên ngoài không chớp.

“Tử Hân?”

“Vâng.”

“Anh có hẹn gấp. Em ăn cơm trước đi rồi ngủ sớm, đừng đợi anh. Nếu sáng mai anh không về, em nhất định phải đi tìm anh.” Anh không cho cô cơ hội đáp lại liền dập máy.

Một tên đến lại gần, gõ lên kính xe: “Dương thiếu, mời ngài xuống xe.”

Anh nhìn về phía trước cũng không nhìn bọn người kia.

“Dương thiếu, ngài hãy xuống xe.”

“...”

“Chúng tôi không muốn dùng đến biện pháp mạnh.”

Anh vẫn không mở miệng nói một chữ, cũng chẳng đoái hoài gì.

Tên mặc vest đen ra hiệu cho tên đằng sau, lúc anh ta quay lại thì đã cầm một cái búa lớn trên tay.

“Chúng tôi cho ngài cơ hội cuối cùng, ngài nên chấp thuận cùng chúng tôi.”

“Các người là cái thá gì mà cho tôi cơ hội? Bảo ông ấy dừng lại, tôi sẽ không về cái nhà đó.”

“Choang!” Kính vỡ tan tành, mảnh vỡ bay đến bên mặt anh, cửa từng đường nhỏ.

Dương Trạch vẫn khoanh tay ngồi yên, anh chỉ bình tĩnh nhắm mắt, đáng vẻ không có chút sợ sệt. Mấy tên đó nhanh chóng mở cửa xe, tay mời anh: “Mời ngài, Dương thiếu.”

“Cút!” Anh gầm lên, ánh mắt tối tăm nguy hiểm.

Đường Tử Hân vẫn ngơ ngẩn một hồi với câu nói vừa rồi của Dương Trạch. Cô không hiểu anh muốn nói gì, trong lòng cũng thấp thỏm không yên. Nếu theo như anh nói vậy thì đêm nay là đêm đầu tiên anh qua đêm bên ngoài. Cô không buồn bã, chỉ mong mọi chuyện xảy ra yên ổn.

Đã qua hai tiếng từ khi anh gọi điện về, cô đã ăn cơm và đi ngủ như lời anh nói nhưng cứ nhắm mắt vào một lúc lại không an tâm mở mắt ra.

“Ding, ding...” Tiếng chuông cửa vang lên.

Đường Tử Hân lật đật chạy từ phòng ngủ ra, cô nhìn vào camera ghi hình ngoài cửa nhưng tối đen không thấy gì. Cô hỏi: “Ai vậy?”

“...” Không có ai đáp lại.

Cô đặt tay lên nắm cửa sau đó mở khoá. Đằng sau cánh cửa lấp loáng một vạt áo màu nâu sau đó bóng dáng cao lớn nhanh chóng xuất hiện.

“Vương Kiến Hạo? Sao anh lại đến đây?”

----- HẾT CHƯƠNG 23 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tai nạn

-----Chương 24: Tai nạn-----

Khi thấy rõ người ngoài cửa là ai, Đường Tử Hân sững người, lùi lại, đem cửa toan đóng vào nhưng Vương Kiến Hạo đã giữ chặt.

“Tôi đến xem em sống thế nào.”

“Tôi sống thế nào không liên can đến anh, về đi, tôi không muốn tiếp.” Đường Tử Hân gỡ bàn tay của anh ra, đẩy cửa đóng sầm lại.

Cô nhìn vào camera ngoài cửa, vẫn chưa thấy người đàn ông ấy rời đi, anh đứng lặng như một cây cổ thụ ban đêm, khiến cô cảm thấy quái dị.

Vương Kiến Hạo đưa điện thoại lên tai, anh nhìn vào camera như nhìn thẳng vào mắt Đường Tử Hân, đôi mắt anh u lẫm, tăm tối như mây xám ngày mưa.

Ngay lập tức điện thoại trong túi cô reo lên. Cô đưa máy lên ngắt đi, không trả lời. Cô mặc kệ anh quay người đi vào phòng ngủ.

Một lúc sau có một tin nhắn gửi đến: “Tôi cho em biết một chuyện, mở cửa, tôi không rảnh rồi nhắn tin với em.”

Đường Tử Hân khó chịu gọi thẳng vào số của anh: “Tôi không tin, anh về đi.”

“Em thực sự không muốn nghe? Bằng không sẽ hối hận đấy.” Giọng Vương Kiến Hạo qua điện thoại nghe lại càng cộc nhả và đầy ý vị thâm sâu.

Đường Tử Hân nghe ra có chút nghi ngờ, anh không rảnh rồi đến nỗi tối khuya rồi mà còn đến làm phiền cô? Vừa nãy nhìn thấy anh, không có điểm gì được gọi là say rượu. Và lại từ nãy giờ lòng cô có gì đó rất sốt sắng, rất không đúng trật tự.

“Anh nói luôn đi.”

“Em mở cửa, tôi sẽ nói.”

“Không!” Nhưng dù thế nào cô vẫn phải đề phòng anh trước tiên, người đàn ông này bụng dạ lang sói, cô căn bản địch lại không nổi.

“Là về tên người yêu của em, hứng thú không?”

Trái tim Đường Tử Hân đập thình thịch như đánh trống, trong lòng cô như có dự cảm không tốt: “Ý anh là gì?”

Vương Kiến Hạo vẫn ngang ngạnh chặn họng cô: “Em mở cửa.”

Đường Tử Hân bán tính bán nghi, cô không biết anh có giờ trò hay không nhưng điều mà cô đang thấp thỏm như đang dần hình thành lớn mạnh.

Cô đứng trước cửa, thấy anh vẫn ung dung đứng bên ngoài. Cô bất đắc dĩ phải mở cửa. Vương Kiến Hạo nhìn cô cười nhẹ một cái sau đó tiến thẳng vào nhà, cửa đóng sầm lại.

“Anh mau nói đi.” Đường Tử Hân đang vô cùng khẩn trương.

Vương Kiến Hạo không mấy quan tâm đến nội thất trong nhà ra sao, anh đặt người ngồi xuống ghế sofa vô cùng tự nhiên, nhìn cô thờ ơ nói: “Anh ta sẽ không về, em vội làm gì?”

“Anh không có gì để nói thì rút ra ngoài!” Đường Tử Hân chỉ tay vào cửa, trợn mắt nhìn anh, cảm giác như anh đang trêu đùa mình.

Vương Kiến Hạo tiến lại gần cô, đẩy mắt loé lên tia tàn lạnh. Anh đưa tay lên bóp chặt lấy cằm cô, gằn lên: “Em vừa nói gì với tôi? Rút?” Đường Tử Hân ương ngạnh gạt tay anh ra sau đó nói: “Vậy phiền anh nói nhanh lên một chút.”

Vương Kiến Hạo khôi phục lại dáng vẻ nhàn hạ như ban đầu, anh đưa điện thoại của mình cho cô: “Kết nối với ti vi, cho em xem thật rõ.”

Đường Tử Hân nhìn chiếc điện thoại trên tay, ánh mắt thập phần khó hiểu: “Anh muốn cho tôi xem cái gì?”

“Về Dương thiếu phong tình của em.” Rõ ràng là anh đang châm biếm hoá lời nói.

Cô lật đật làm theo lời anh nói, rất nhanh thì được kết nối với ti vi, cô đem trả điện thoại lại cho anh

“Ngồi xuống đây, xem cùng tôi.” Vương Kiến Hạo cười ý vị, vỗ tay xuống phần ghế bên cạnh.

Đường Tử Hân chỉ chăm chú vào màn hình ti vi, không một chút đoái hoài gì đến người đàn ông kia. Ngay sau đó trên màn hình ánh sáng vụt tắt, thoáng cái thì hiện lên một video tối, góc quay như là camera an ninh ở trên đường. Ánh sáng mập mờ của cái video đó khiến lòng cô nom nớp lo sợ.

Trong tivi, một cái bóng lớn xuất hiện, lông mi cô khẽ giật, đó là Dương Trạch. Từng nhát cử nhát động của những người trong CCTV cô đều thu vào mắt, cả trận giằng co mãnh liệt của Dương Trạch cùng mấy tên mặc vest kia cũng làm cô run lên sợ hãi.

"Thả ra! Tôi có thể đi được!" Tiếng gầm đầy hung tợn của Dương Trạch đánh vào không gian yên tĩnh.

Đi được vài bước Dương Trạch đẩy đám người kia ra, dốc sức chạy nhanh về phía đường lớn, nơi có ánh đèn đường lắt léo.

Theo từng bước dài của anh hai hàm răng của Đường Tử Hân cắn càng lúc càng chặt, mi mắt cô run lên còn bàn tay nhỏ túm gay gắt lấy vạt áo.

Vương Kiến Hạo không hề nhìn màn hình, chỉ lặng lẽ quan sát từng biến đổi cảm xúc trên khuôn mặt cô. Bỗng cảm giác khó chịu hiện rõ lên đôi lông mày của anh, đúng thật, nhìn cô như vậy anh thấy cực kì khó chịu.

Trên tivi, từng bóng người lớn chạy vù vù qua màn hình và mục tiêu của họ là Dương Trạch. Đường Tử Hân nhìn theo bóng lưng quật cường của anh mà mong ngóng. Chưa bao giờ cô lại thấy sợ hãi như vậy, thực sự.

Màn hình chợt dừng lại. Đường Tử Hân quay ra nhìn Vương Kiến Hạo. Anh ngồi đó đáng sợ như một con quỷ đội lốt người.

"Bật tiếp cho tôi." Cô mở miệng lạnh lùng.

"Em thực sự muốn xem đến vậy?"

"Tôi bảo anh cho tôi xem tiếp! Bật ngay lên!" Đường Tử Hân nhìn anh với đôi mắt như hai viên đạn. Từng đường gân xanh ngoằn ngoèo hiện rõ mòm mộm trên cánh tay trắng nõn của cô.

Vương Kiến Hạo mặt ngơ tai điếc, vẫn là không cử động gì.

Đường Tử Hân gấp gấp đến độ đứng bật dậy, vươn tay liền cướp lấy điện thoại của anh đang ở trên bàn. Cô bấm một cái, màn hình lại tiếp diễn. Lúc cô đặt lại điện thoại, cô có thể cảm nhận rõ, tay cô run đến nổi suýt làm rớt điện thoại của anh.

Vương Kiến Hạo bỗng với lấy remote, nhấn nút, tivi liền tắt: "Không cho em xem nữa!"

Màn hình vụt tắt đen ngòm, cả tiếng gào to thất thanh cũng biến mất. Đường Tử Hân trợn mắt, hận không thể giết người đàn ông này ngay tức khắc. "Ai cho anh tắt? Mau bật lên!" Cô hét ầm, cô thực sự rất muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra, thực sự rất muốn nhìn thấy Dương Trạch.

"Đừng xem, em sẽ hối hận." Vương Kiến Hạo từ dưới lên nhìn cô, hai con ngươi của anh trong suốt như hổ phách ngăm dưới đáy hồ.

"Tôi có hối hận không thì cũng không cần anh phải quan tâm!" Cô hung hăng cướp lấy remote từ tay anh sau đó gấp gấp bật lên.

Cho dù có hối hận đến hết đời cô vẫn muốn xem.

"Àm!"

"Kít!"

"Dương thiếu!"

Từ trong tivi tiếng gọi đầy bất lực của những người đàn ông mặc vest đen vọng ra.

Đường Tử Hân giật mình, tim nhảy lên tận cổ họng. Dương Trạch lăn vài vòng trên đường sau đó thì nằm im bất động. Hai con ngươi của cô run lên, cô bụm miệng, khụy xuống, lồng ngực như có thứ gì chặn xuống, thở không ra.

Anh bị tai nạn.

Đường Tử Hân luống cuống tìm điện thoại gọi điện cho anh, cô cứ như con ốc gọi đi gọi lại đến hơn năm phút mặc dù không có ai bắt máy, cô chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như vậy, thật đau lòng.

"Anh ta sẽ không nghe máy vì bây giờ anh ta đang nằm trong bệnh viện." Vương Kiến Hạo đứng dậy, trông cô thất thần, anh lại thấy khó chịu.

Đường Tử Hân không đáp lại. Cô đứng dậy, mặc áo khoác treo trên giá sau đó vội vàng chạy nhanh ra khỏi cửa. Vương Kiến Hạo cũng nhanh chóng đuổi kịp bước chân cô.

Đến bệnh viện, ông bà Dương là những người đầu tiên cô gặp trước phòng phẫu thuật.

"Chát!" Một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt cô gái nhỏ, cô lao đảo về sau, bên tai oang oang nghe không rõ. Đường Tử Hân ngẩng mặt mới biết

người ra tay là Dương phu nhân.

“Cô là loại tiện nhân! Cha mẹ của cô sinh cô ra để đi hại người như vậy sao?! Loại người như cô vì cái gì mà không chết quách đi!” Bà Dương đứng trước phòng phẫu thuật mà quát tháo ầm ĩ, hai bên má đã giàn dụa nước mắt.

Đường Tử Hân cúi gầm mặt, cô không khóc, cũng không cảm thấy cái tát vừa rồi là oan ức, vì cô đáng bị vậy, và có khi phải bị trừng phạt nhiều hơn thế.

“Dương phu nhân, nếu là tôi, tôi có thể kiện bà ra toà với tội danh lăng mạ, đánh người!” Vương Kiến Hạo đứng đằng sau cô, không nể nang mà lên tiếng. Vì khi này anh đến sau nên không thể ra tay che chở cho cô.

Anh không muốn cô vì bất kì ai mà bị đánh, cũng không cho cô quyền yếu đuối trước mặt kẻ khác, vì cô là người phụ nữ của anh.

Và cái tát này anh sẽ thay cô trả đủ!

“Bà, đủ rồi!” Dương Chuẩn kéo vợ về phía sau mình, chỉ sợ bà ta vì tức giận không kiềm chế được mà đánh người.

Đèn phẫu thuật vụt tắt. Bác sĩ và y tá đẩy giường bệnh ra. Dương Trạch nằm trên giường im lìm, đầu anh quấn băng trắng còn tay phải vì bó bột. Trên khuôn mặt rạn nứt nơi ấy đã có vài vết xước chạy ngang dọc, trông thật sự khổ sở.

Hình ảnh như vậy đập vào mắt Đường Tử Hân, khiến tim cô như có người bóp lấy, đau như vỡ vụn.

Đến lúc này cô mới cảm nhận được sự ấm nóng của nước mắt lan tràn ở khoé môi.

“Bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy hiểm. Sẽ cần thời gian dài để kiểm tra và điều trị.” Bác sĩ tháo khẩu trang nói với Dương Chuẩn cùng vợ.

Đường Tử Hân nghe câu như vậy mà lòng thờ phào nhẹ nhõm, nỗi lo lắng trong cô đã giảm đi một nửa.

Giường bệnh của Dương Trạch được đẩy đi, cô đứng chôn chân tại chỗ mà chỉ có thể dõi theo bằng mắt. Ngay bây giờ cô muốn ôm anh, muốn chạm vào những vết thương của anh và hỏi rằng có đau không... Cô còn muốn hỏi rất nhiều thứ nữa, nhưng cô lại không đủ tư cách để đến gần anh.

Bỗng một thứ gì đó áp áp chạm vào má cô cũng vô tình gạt đi nước mắt bông rớt của cô.

“Đau không?” Vương Kiến Hạo chạm vào vết đỏ trên mặt cô, ngón tay cái khẽ xoa xoa.

“Chát!”

Khuôn mặt của Vương Kiến Hạo chệch đi vài centimet, phần tóc mái của anh cũng bị lệch khỏi ngôi.

“Anh nghĩ tôi không biết anh là kẻ làm ra chuyện này? Anh giả tạo cái gì? Đội lốt người tốt làm gì? Anh tưởng tôi không biết?” Đường Tử Hân cắn môi gần như bật máu trong mắt cô bây giờ ngoài nước mắt ra còn có loại cảm biến oán hận trách móc bức người.

Vương Kiến Hạo có chút ngạc nhiên. Trong đôi mắt anh toé lên lửa giận, anh đưa tay chạm lên mặt mình, cảm thấy phần da chạm vào nóng như hơi lửa.

“Con mẹ nó! Cô đáng bị vậy!” Vương Kiến Hạo xông tới như mãnh thú, hung hăng bóp mạnh lấy cổ cô rồi ghì mạnh vào tường phía sau, như hận không thể bóp nát người con gái trong tay.

Hai con ngươi của anh tàn lạnh còn hơn hầm băng. Nếu anh chỉ cần mạnh tay thêm một chút nữa liền có thể đem mạng nhỏ của cô dẫm nát đi.

“Anh... tức giận cái gì? Tôi nói không đúng sao?” Đường Tử Hân khó thở, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ bừng trong tay người đàn ông kia, nước mắt thì đua nhau rơi xuống tay anh, ấm nóng mà đau thương.

Vương Kiến Hạo nghiêng răng, cô là người đầu tiên đánh anh, từ bé đến giờ còn chưa có ai dám quát mắng anh vậy mà cô lại có thể ra tay mạnh như vậy! Mẹ nó, vậy mà từ này đến giờ anh lại quan tâm cho cô, sợ cô đau lòng mà cần cô xem cái CCTV kia.

Anh đúng là bệnh hoạn rồi mới làm vậy!

“Anh giết tôi luôn đi! Giết xong thì tránh xa những người quanh tôi xa một chút! Cũng đừng động đến họ!” Đường Tử Hân không có gì gọi là sợ hãi, cô bắt lực gào thét trong thống khổ, đôi mắt trong veo như nước tự bao giờ mà vẫn đục nhưng đau thương ai oán.

Lực đạo tay của anh từ mạnh chuyển thành nơi lỏng. Vương Kiến Hạo thu tay về sau đó lấy lại vẻ nghiêm chỉnh như cũ, anh cười một nụ cười như đại diện cho ác quỷ địa ngục. Anh đưa tay chạm vào cô, làn da trắng nõn bây giờ chỉ toàn những vết đỏ đậm đáng sợ. Anh nói với giọng đầy thuốc súng: “Em nói rất đúng, là tôi làm. Và còn rất nhiều chuyện nữa sẽ xảy đến, em cứ từ từ đón nhận. Còn em muốn dừng lại, đến Trần Thủy, hạ mình, quỳ xuống.”

Nói xong thân ảnh cao lớn của anh nghênh ngang rời đi.

Đường Tử Hân nuốt nước bọt, ho khụ khụ, cô thở mạnh, mồ hôi từ trán tuôn ra không ngừng. Cô chưa bao giờ cảm thấy hận một người nào như vậy.

_

Ngày hôm sau, Đường Tử Hân vẫn ở bệnh viện, nhưng cô vẫn chưa gặp Dương Trạch vì người nhà của anh không cho cô vào thăm. Cô không biết anh bây giờ như thế nào, đã tỉnh chưa? Nếu rồi thì ăn uống gì chưa? Còn đau ở đâu không? Và có nhớ cô không?... Cô thực sự rất muốn gặp anh, rất nhiều.

“Reng, reng...” Chuông điện thoại, Đường Tử Hân đặt hộp cơm đang ăn dở xuống sau đó bắt máy.

“Alo, chị.”

“Ừ, em hôm nay được nghỉ phải không? Chút nữa chị em mình đi sắm đồ Tết đi.” Từ bên kia Đường Tâm có vẻ rất phấn khởi.

Đường Tử Hân nuốt cơm trong miệng, giọng nghe vô cùng mệt mỏi: “Chị, Dương Trạch bị tai nạn rồi, em xin lỗi, ngày mai em mới có thể về nhà, chị đi một mình nhé?”

Đường Tâm nghe tin này thì sững sờ: “Em vừa nói gì? Dương Trạch bị tai nạn? Từ khi nào?”

“Đêm hôm qua, anh ấy chắc chưa tỉnh lại.”

“Chị đến bệnh viện một chuyến.”

“Chị đừng đến, vài ngày nữa là Tết Âm, chị cứ đi mua đồ trước đi, có chuyện gì em sẽ báo với chị.” Đường Tử Hân vội vàng can ngăn, đến cả cô cũng không thể thăm bệnh, Đường Tâm đến thì thăm được gì?

“Ừ, nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.”

“Vâng.” Đường Tử Hân gượng cười.

Khi đứng dậy cô bỗng bất gặp Dương Chuẩn đứng gần đấy, ông nhìn cô tiến lại gần.

“Chào ngài, Dương tiên sinh.” Cô cung kính cúi gập người.

“Tôi nghĩ cô đã biết hết mọi chuyện.” Dương Chuẩn ngồi xuống ghế, ông không nhìn cô chỉ nhàn nhã vắt chéo chân.

“Vâng, tôi đã biết.” Đường Tử Hân cũng ngồi lại xuống ghế, hai tay đan chặt lại đặt dưới đùi.

“Cô có cảm nghĩ gì không?”

Thật buồn cười, cô có thể có cảm nghĩ gì đây? Chỉ có một cảm nhận đó là ghê tởm.

“Ngài nói như vậy là muốn tôi có cảm nghĩ gì? Đáng ra câu này ngài nên hỏi Dương Trạch khi anh ấy tỉnh lại. Tôi dám chắc cảm nghĩ của anh ấy sẽ làm ngài sững sờ cùng tức giận.” Cô mỉm cười nhẹ nhàng, chỉ nói như vậy nhưng ý nghĩa thực sâu xa.

“Xem ra cô không phải là người phụ nữ thông minh.” Dương Chuẩn không tức giận, miệng ông kéo lên một đường đắc ý.

“Nếu là người phụ nữ thông minh mà không có cái tôi của mình thì tôi làm trở thành người phụ nữ ngu ngốc để giữ cái tôi của mình.” Đường Tử Hân mạnh mẽ đối đáp. “Bây giờ cái tôi không giúp được cô.” Dương Chuẩn cười lên ngạo nghễ sau đó ông đưa tay sờ cằm.

Cô không đáp lại, nhưng trong lòng đã sớm nhen nhóm lên một ngọn lửa.

“Tốt nhất là cô hãy tự giác rời xa con trai tôi, người như cô không xứng với nó và cô cũng nên biết bến đỗ của mình là ở đâu?”

“Ý ngài là?”

“Cô có biết vì sao nó bị tai nạn không?” Ngay khi hỏi câu này ông quay sang nhìn thẳng vào mắt cô.

“Là vì cô không biết tốt xấu chộc giận tên Vương Kiến Hạo kia.”

Câu nói đó của Dương Chuẩn như con dao sắc đâm vào tim cô sau đó rạch ra từng đường ngoằn ngoèo rồi khiến nó đau đớn.

Hai bàn tay của Đường Tử Hân đặt trên đùi, vô thức cào cào loạn xạ, mỗi khi cô thấy bóng rât thì nhìn xuống hai bàn tay mình, mới biết đã có vài vết đỏ dài.

“Thực sự xin lỗi. Tôi không thể rời khỏi anh ấy, cho dù Dương Trạch có biết vì tôi mà anh ấy bị tai nạn mà hận tôi thấu xương tuy thì tôi cũng xin cam tâm nhận lấy. Vì tôi đáng bị vậy, vì đó hoàn toàn là lỗi của tôi.”

Viên mắt của Đường Tử Hân chột ứa đỏ. Tâm trí của cô đang trôi về cuộc gọi đêm qua của Dương Trạch, anh chắc chắn biết những chuyện đang xảy ra với mình nên mới gọi điện cho cô, và trước khi cúp máy anh đã bảo với cô rằng nếu anh không quay về, hãy đi tìm anh.

Bây giờ cô đã tìm được anh rồi, chỉ là anh vẫn không biết mà thôi.

“Nhưng chính cô là vật cản trong con đường của nó, huống hồ nó lại là người chèo chống Dương gia trong tương lai, là người kế nghiệp Cửu Thương, lỡ có chuyện xảy ra, cô có thể chịu trách nhiệm không?”

Đường Tử Hân như có hòn đá chặn họng, nói không lên lời. Cô cắn môi rồi lại cắn môi, cứ như thế cô không trả lời mà chỉ cắn môi như một con ngốc.

Vào giây phút đó cô không biết Dương Chuẩn đã hỏi cô những gì và cô có trả lời hay không, mà cô chỉ biết rằng, khi cô chạm vào mặt mình, mới biết trên đó tự hồi nào đã giàn dụa thứ nước mắt bỏng rát.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Nguyệt Tích

Sau hai tiếng ngồi máy bay Vương Kiến Hạo cuối cùng cũng đặt chân đến Nam Kinh.

Tổng Nhuận nghe tin con trai về thì không khỏi vui mừng, bà đặc biệt ra tận cửa lớn để nghênh đón anh. Thấy bóng dáng con trai ngay trước mắt bà xúc động ôm trầm lấy thân ảnh cao lớn ấy.

“Hạo về rồi.”

Vương Kiến Hạo mỉm cười ôn nhu, anh vòng tay liền ôm trọn bà vào lòng: “Chắc mẹ nhớ con lắm, đúng không?”

Tổng Nhuận buông tay ra sau đó kéo cậu con trai vào bếp: “Nhớ chứ sao không? Mẹ muốn gọi điện cho con nhưng lo là con đang trong giờ làm nên lại thôi.”

“Mẹ có thể gọi bất cứ lúc nào cũng được, dù thế nào con cũng bắt máy.”

Tổng Nhuận cười rạng rỡ, vài nếp nhăn trên mắt xuất hiện nhưng trong mắt anh bà vẫn luôn là xinh đẹp nhất. “Chắc con chưa ăn, để mẹ bảo di Lý mang đồ lên nhé?”

“Con ăn trên máy bay rồi.” Vương Kiến Hạo nắm chặt bàn tay của bà rồi nhấp một ngụm nước mát.

“Này, mẹ sinh con ra đấy nhé, con dỗi ai chứ lại đi dỗi mẹ, con có tính khó ăn từ bé đến giờ, có bao giờ động đến đồ ăn trên máy bay bao giờ đâu. Ăn cho mẹ, nhìn mặt mày hắc hắc như vậy thực không tốt.” Tổng Nhuận đẩy tay anh ra sau đó đi vào bếp dặn dò người làm rồi đi ra nói với anh.

“Ngày mai hai mẹ con mình ra thăm ba con.”

“Vâng, con lên lầu nghỉ một chút, có cơm mẹ bảo người lên gọi con.” Nói rồi Vương Kiến Hạo đứng dậy vờn vai, sau đó đi thẳng lên lầu.

Vương Kiến Hạo rất ít khi qua đêm ở Nguyệt Tích nhưng ở đây phòng dành riêng cho anh luôn được lau chùi sạch sẽ, còn quần áo luôn được thay mới qua hàng tháng.

Anh bước ra từ phòng tắm, trên người ẩm ướt toát ra mùi sữa tắm thơm trầm trầm. Anh đang lau tóc thì có một cuộc gọi đến, nhìn số máy anh biết ngay là Mạn Ngưu Trình.

“Sao, mới gặp hôm qua đã nhớ?”

“Bớt nhảm đi! Đang ở đâu vậy? Thiếu gia đây muốn cậu ngày mai đến Say Tinh một chuyến, họp hội 'không thêm về nhà ăn Tết'” Bên kia Mạn Ngưu Trình dường như đang say ngất cảnh quát nên cái giọng lè nhè khàn đặc rất khó nghe.

“Tớ đang ở Thượng Hải, thiếu gia nhà cậu đợi vài ngày.” Vương Kiến Hạo nằm ập xuống giường, không biết mệt mỏi từ đâu ủa về.

“Về thăm mẹ yêu sao? Cậu cũng được lắm, dám bỏ lại anh em chí cốt đây.”

“Chịu, sao cậu không về đi? Nghe bảo em gái cậu nhớ cậu sắp không chịu được rồi kia?” Vương Kiến Hạo cười đều, từ ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ chiếu lên thân ảnh to lớn của anh.

“Nhớ cái mông cậu! Con bé đi Mỹ được vài vài tháng.” Mạn Ngưu Trình say lên say xuống nên bao nhiêu ngôn ngữ đều có thể bắn ra như súng bắn cung.

“Cúp máy, mệt rồi.” Vương Kiến Hạo toan bấm vào cái nút màu đỏ trên màn hình thì la lớn của Mạn Ngưu Trình truyền vào tai anh khiến anh không thể không nghe tiếp.

“Tớ biết người đâm tên Dương Trạch kia là người của cậu.” Mạn Ngưu Trình biết chuyện này không phải giỡn nên giọng cực kì nghiêm trọng.

Vương Kiến Hạo không đáp lại cũng không dập máy.

“Kể cả cuộc giao dịch của cậu và lão Dương Chuẩn tớ cũng nắm rõ. Đêm đó người đâm tên họ Dương kia là tay sai của cậu, không phải do xui xẻo mà bị đâm.” Mạn Ngưu Trình nhắc lại lần nữa, giọng rất trào phúng.

Vương Kiến Hạo bật cười qua điện thoại, điệu cười của anh nghe thôi cũng biết là không bình thường.

“Vậy thì sao?” Cục kì cọt nhả.

“Tớ khuyên cậu đừng lâm vào sâu quá chỉ vì một người phụ nữ, Dương Chuẩn chắc chắn là đang ráo riết tìm tên đã đâm con ông ta, ông ta tra được cậu thì chẳng khác nào giương cung bạt kiếm khắp cả Bắc Kinh này.” Lần này điệu cười của anh càng rõ ý tứ hơn, càng lúc càng ngạo nghễ, càng lúc càng quái dị.

“Ồ Bắc Kinh này, tớ còn phải kiêng nể ai ngoài bố cậu?”

“Cậu chính là đang nói không kiêng nể tớ?”

“Thông minh!”

“Đồ đầu heo nhà cậu!”

Vương Kiến Hạo đập máy không thương tiếc, đôi mắt phượng hoàng từ từ khép lại, trong lòng chẳng may vẫn đục đần đờ.

*_*_*_*

Bệnh viện Hoàn Ngọc Châu

Đường Tử Hân đứng trước phòng bệnh của Dương Trạch, cứ từ bên ngoài mà trông vào trong, nhưng lại không thể nhìn thấy anh. Cô vẫn hi vọng, hi vọng một ngày nào đó anh và cô có thể trở về như trước, quá đổi bình yên.

Y tá mở cửa, từ phòng bệnh của Dương Trạch cầm một bảng giấy ghi chép đi ra. Đường Tử Hân như tìm thấy tia sáng liền bám lấy tay cô y tá gắng hỏi: “Cô cho tôi hỏi, người trong phòng giờ này ra sao rồi?”

“Anh ấy tỉnh lại rồi, cũng không vấn đề gì, sức khoẻ khá ổn định.”

“Vâng, cảm ơn cô.”

Đường Tử Hân nở nụ cười tươi rạng rỡ. Anh không sao rồi, anh đã tỉnh lại, mọi nỗi lo trong lòng cô bây giờ đều theo gió tiêu tán đi hết.

Bà Dương ngồi bên cạnh giường bệnh, nắm chặt lấy tay con trai, gắng hỏi: “Trạch, con có chỗ nào khó chịu không? Con ăn cháo gà nhé?”

Dương Trạch còn hơi mơ màng, bây giờ cử động một chút thì cả người đều đau như muốn phé đi. Anh khẽ nhủ mảy, miệng khô khan mở ra: “Mẹ, Tử Hân đâu? Con muốn gặp cô ấy.”

Bà Dương nghe thấy anh nói gì nhưng không trả lời, lập tức chuyển qua chuyện khác: “Để mẹ bảo người mang cháo lên cho con.”

“Con muốn gặp cô ấy.” Dương Trạch nắm lấy tay bà, ánh mắt u mờ một mõi.

Đôi mắt bà Dương trầm xuống thấy rõ, bà đau lòng, đan tay vào mái tóc nâu của anh sau đó nức nện: “Trạch, con mau quên cô ta đi, cô ta sẽ không đến đây gặp con.”

Anh lác đầu, anh vẫn nắm chặt lấy bàn tay bà không buông, ánh mắt có chút cầu khẩn: “Mẹ cho con gặp cô ấy được không? Cho con nhìn cô ấy một chút thôi.”

Cửa phòng bệnh được mở ra, Dương Chuẩn bước vào. Trong một giây phút mơ hồ, Đường Tử Hân đứng bên ngoài nghe được giọng nói khàn đặc của Dương Trạch, thì ra anh đang muốn gặp cô nhưng khổ nỗi cô không được gặp anh.

Sự thật đôi lúc quá nghiệt ngã làm người ta không kịp chấp nhận được.

“Cậu mới tỉnh dậy, nghỉ ngơi trước đi.” Dương Chuẩn biết Đường Tử Hân đứng bên ngoài nhưng không hề đề cập đến cô.

“Đúng vậy, phải nghỉ ngơi trước.”

Dương Trạch bỗng thay đổi sắc mặt, đôi mắt anh u lãnh: “Cho con gặp Tử Hân.”

“Con còn muốn gặp à tiện nhân ấy làm gì?! Chính cô ta hại con nằm la liệt ở đây, con không biết sao?!” Bà Dương vô cùng tức giận, hai con ngươi của bà rung lên mãnh liệt.

Tiếng chửi rủa của bà vang qua cửa phòng bệnh, đập thẳng vào màng nhĩ của Đường Tử Hân đang ở bên ngoài. Tiếng chửi chua chát ấy như con rắn

cắn phập vào từng thớ thịt của cô, hung hăng mà lòi mà kéo.

“Mẹ đừng đổ lỗi cho cô ấy! Chính ba hại con nằm ở đây mới đúng! Mẹ nghĩ con không biết?!” Dương Trạch hằm hằm nhìn Dương Chuẩn, đáy mắt hiện ra vài tia căm phẫn.

“Câm miệng!” Dương Chuẩn tròn mắt nhìn anh, ông giờ tay toan đánh anh nhưng bị vợ cản lại.

“Ông không được đánh nó!”

Đường Tử Hân đứng bên ngoài một chữ cũng không đánh sót. Bàn tay của cô vô thức chặt vạt áo. Dương tiên sinh chính là người hại Dương Trạch, vậy còn Vương Kiến Hạo? Sao anh lại biết đêm đó Dương Trạch gặp chuyện? Tại sao anh lại có được đoạn CCTV kia mà đưa đến cho cô xem?

Càng nghĩ Đường Tử Hân càng đau đầu, tìm cứ thế đập loạn lên. Chẳng lẽ nào... hai người họ bắt tay vào chỉ để tách biệt cô và Dương Trạch? Nếu là vậy thì quá tàn độc! Dương Chuẩn còn đáng ghê tởm hơn Vương Kiến Hạo, ông ta có thể nhấn tâm ra tay với chính máu mủ của mình.

Đường Tử Hân nghiêng răng tức giận. Họ muốn bức cô vào đường cùng vậy tại sao không nhắm cô mà bắn? Tại sao lại động đến những người vô tội kia?

“Trạch, mẹ xin con, ở yên đây đi.” Bà Dương khóc lóc sầu thảm van nài cậu con trai ương ngạnh.

“Mẹ không cho con gặp cô ấy, con sẽ tự mình đi gặp.” Dương Trạch giựt luôn ống truyền nước đi, anh ngồi dậy. Cả cơ thể đau nhức như có ai cầm búa đập nào, nhưng anh vẫn gắng gượng hết sức.

“Cậu tự mình đi cũng không gặp được. Cô ta bây giờ đã là người của Vương Kiến Hạo.” Dương Chuẩn ung dung ngồi trên ghế, ông rót trà sau đó thư thái nhấp một ngụm.

“Ba nói vậy là có ý gì?”

“Trong lúc cậu nằm liệt ở đây, cô ta đã trở về bên cạnh Vương Kiến Hạo. Ba nói, cậu hiểu chứ?”

“Con không tin!” Đôi mắt nâu tròn tròn, sự ương ngạnh tràn đầy qua hai đôi đồng tử. Anh không tin! Tuyệt đối không tin! Đường Tử Hân mà anh yêu thương là cô gái mạnh mẽ, kiên trì biết nhường nào, cô sẽ không dễ bị đánh quật như vậy.

Ngay giây phút này Đường Tử Hân chỉ muốn mở toang cánh cửa này ra để chạy vào mà ôm lấy anh. Nhưng dường như cả cơ thể cô không nghe lời cô, tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong, cô chỉ biết đứng đấy như người mất hồn.

Bây giờ cô mới biết được thế nào là yêu. Thì ra không chỉ có cái hạnh phúc mà cũng có cả cái khổ đau, cay đắng mang tên chia cắt.

Chỉ là tình yêu thôi, rất đổi chân thành, nhưng cuối cùng lại không thể ở bên nhau.

Đường Tử Hân lùi bước, bên trong Dương Trạch cũng khập khiễng tiến một bước. Một người tiến, một người lùi, khoảng cách không thể rút ngắn.

Cuối cùng, một người vẫn tiếp tục bước, một người rẽ ngang, như một trò chơi, một người rời khỏi cuộc chơi đó và người ấy bỏ cuộc.

----- HẾT CHƯƠNG 24 -----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hạ người, quỳ xuống

-----Chương 25: Hạ người, quỳ xuống-----

Ngày giao thừa, Đường Tử Hân trở về nhà. Mọi đồ Tết trong nhà đều được Đường Tâm sắm sửa đầy đủ, cũng được chị ấy trang trí khắp nhà, trông thực sự nhộn nhịp, ấm cúng.

“Tử Hân, vào đây, hôm qua chị có thấy hai bộ váy này đẹp lắm! Chị cũng mua một bộ, đặc biệt mua cho em luôn hai bộ.” Đường Tâm vừa nói vừa lấy ra từ trong tủ hai chiếc váy len dày, màu trắng và hồng cánh sen. Thiết kế nhẹ nhàng xinh xắn, nhìn thôi cũng đã muốn mặc ngay vào rồi.

“Chị mua làm gì nhiều như vậy? Quần áo em vẫn còn mới lắm, mặc vẫn tốt.”

“Con bé này, mặc đồ đẹp nhiều quá nên chê đồ chị mua xấu chứ gì?” Đường Tâm nhăn mày bĩu môi, đem chiếc váy hồng cánh sen vừa vịn uớm trên người mình.

“Chị mặc đẹp lắm đó nha! Thực sự quá hợp luôn.” Đường Từ Hân suýt xoa nhìn thân ảnh của chị trong gương, cơ mặt giãn ra, khen tới tấp.

Đường Tâm quay ra, đem hai bộ váy đây về phía cô em gái: “Thôi đi cô nương, nịnh ai vậy chứ? Ngày mai em nhất định phải mặc mấy bộ này đi chúc Tết cho chị.”

“Tuân lệnh!” Đường Từ Hân đưa tay chào như trong quân đội, sau đó hai chị em lẫn ra cười khúc khích.

“Ba đi từ sớm luôn hả chị?”

“Ừ, đi vội lắm.” Đường Tâm ngồi trước bàn trang điểm rồi sắp xếp lại đồng ngôn ngang ở trên.

“Ba có thể đi đâu được nhỉ? Em có mua cho ba một cái áo khoác.” Đường Từ Hân nằm xuống giường, trên tay cô đang vờ một chiếc bông tai hình giọt nước. Ánh nắng nhàn nhạt bên cửa sổ hắt vào, chiếu lên chiếc bông tai đó, trong phút chốc liền toả sáng rực rỡ như một viên kim cương hào nhoáng.

Đây là bông tai của mẹ ruột cô, khi Đường phu nhân bế cô từ ngoài đường vào nhà đã thấy chiếc bông tai này được đeo trên tai trái của cô, còn tai phải thì không có. Bà ấy nói chính là đồ mà mẹ cô để lại cho cô nên bà đã gắng giữ gìn thật kỹ và khi lớn lên đưa lại cho cô.

“Thôi, chúng ta đi, không phải đợi ba nữa.” Đường Tâm đứng dậy, đem áo khoác mặc vào.

“Chị thử đợi thêm chút nữa đi, ba chắc cũng sắp về rồi.” Đường Từ Hân đem chiếc bông tai bỏ vào hộp nhỏ màu nâu sau đó cất vào túi sách.

“Chúng ta đợi từ này giờ cũng hơn hai tiếng rồi.”

“Nhưng chỉ có hai chị em mình ra thăm mẹ thôi sao?”

“Phải, năm nào cũng vậy, đi thôi.”

Ra đến nghĩa trang thành phố, hai chị em theo con đường mòn nhỏ tiến vào. Vì còn là sáng sớm nên rất ít người đến. Ánh nắng sớm không đủ ấm áp để sưởi ấm cho hai thân thể nhỏ bé bởi sương lạnh.

“Mẹ, bọn con ra thăm mẹ đây.” Đường Tâm nở nụ cười dịu nhẹ đầy thương nhớ. Cô ngồi xuống, đem bó hoa anh túc đỏ rực đặt trước bia mộ.

Đường Từ Hân cũng ngồi xuống theo, cô nhìn vào tấm ảnh tròn cũ trên bia, lòng bỗng xót xa đau đớn. Cô đưa tay lên vuốt ve tấm ảnh, trên đó một người phụ nữ đã cao tuổi mỉm cười, nụ cười hiền hậu, ấm áp.

“Chúng con ai cũng sống thật tốt, đều là nhờ mẹ phù hộ cho chúng con, đúng không mẹ?” Đường Tâm lấy khăn lau ra, nhẹ nhàng lau sạch sẽ tấm bia, nụ cười nở ra, dày đặc yêu thương.

“Mẹ, Tết này mẹ về ăn Tết với nhà ta nhé? Có mẹ mới thực sự ấm cúng.”

Sau khi trò chuyện hồi lâu hai chị em mới đứng dậy chào mẹ rồi ra về. Trên con đường mòn nhỏ, Đường Từ Hân chậm chạp bước đi, trong tâm trí luẩn quẩn vài suy nghĩ rối ren, không tập trung liền vấp phải hòn đá bên đường, ngã bổ nhào về phía trước.

Đường Tâm hốt hoảng, cúi xuống đỡ cô dậy: “Con bé này, có khuôn mặt đẹp mà không biết giữ, thật tình!”

“Tại giữa đường mà lại có đá ấy chứ.” Đường Từ Hân chống tay ngồi dậy, quần áo tèm lem đều là đất với cát.

Cô phui tay sau đó bám vào Đường Tâm mới có thể đứng dậy. Đường Từ Hân vô thức nhìn bia mộ trước mặt, ở đó là hình một cô gái trẻ xinh đẹp, nụ cười và đôi mắt trong veo như bầu trời quang đãng.

Cô nhìn bia mộ đó đến mất hồn, hình như đã gặp cô gái này ở đâu, thực sự quá quen nhưng lại chẳng nhớ được là gặp ở đâu.

“Em đi được không?” Đường Tâm dịu cô, lo lắng nhìn chân cô hỏi.

Đường Từ Hân hơi giật mình sau đó gật đầu: “Em đi được.”

“Chị, chị có biết cô gái kia không?” Cô nhìn về phía bia mộ đó.

Đường Tâm cũng cảm thấy quen nhưng lại chẳng biết là ai nên lắc đầu: “Chị chưa từng gặp cô ấy.”

Hai chị em quay về nhà, lúc này Đường Sâm cũng đúng lúc trở về.

“Ba đi đâu từ sáng đến giờ vậy?”

“Ta đi có chút công việc.” Đường Sâm rõ ràng là nhìn thấy Đường Từ Hân nhưng chỉ nhìn một cái, không hỏi gì, vô cùng thờ ơ lạnh nhạt.

Đường Tử Hân khẽ thở hắt ra, không như lần trước mà ông tức giận, ông chính là cho phép cô về nhà ăn Tết.

Đường Tâm ngồi xuống trước mặt ông, vẻ mặt có chút thất vọng: “Đến thăm mẹ mà ba cũng không thể sao?”

“Ta là bận việc.”

“Mười bốn năm ba đều bận việc mà không đến thăm mẹ?”

“...” Đường Sâm không nói gì hết, đôi mắt có chút thâm trầm day dứt.

Không phải vì ông không thể đến thăm mà vì ông không đủ tư cách gặp bà ấy. Từ ngày bà ấy mất đi, ông đã làm những việc trái lương tâm, vậy đứng trước mặt bà ông còn có thể nói gì đây?

Đường Sâm lẳng lẳng vào phòng, đối với những chuyện này ông không muốn nghe.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Vương Kiến Hạo cùng Tống Nhuận thăm mộ Vương Kiến Tùng về thì cùng nhau ăn cơm.

“Hạo này, con đã đến chúc Tết Lâm gia chưa?” Tống Nhuận gấp cho anh không ít đồ ăn sau đó nhìn anh nắm bắt từng cảm xúc. “Bốn năm rồi con ít đến đó, chắc họ cũng đã quên con.” Vương Kiến Hạo chỉ chuyên tâm vào ăn, vẻ mặt không có ý gì đặc biệt, lại vô cùng hồ hững.

Tống Nhuận vừa nói vừa gấp thức ăn cho anh, đôi mắt bà cũng không ngừng nhìn anh: “Sao lại quên cho được, Vương gia và Lâm gia từ trước đến giờ cũng vô cùng thân thiết, khi còn nhỏ con cũng không ít lần đến đó chơi, ngay cả sở thích ăn uống của con người làm nhà họ cũng nắm rõ. Con không quên họ thì thôi sao họ lại quên được con?”

Vương Kiến Hạo nhai nhai nuốt nuốt một hồi mới nói: “Con chỉ đoán như vậy, với lại 4 năm rồi con chưa từng đến đó, chỉ gặp bác Lâm vài lần trong tiệc làm ăn.”

Tống Nhuận thấy thế lại hỏi tiếp: “Con không còn nhớ gì đúng chứ?”

“Việc gì nên nhớ hãy nhớ, nên quên hãy quên.”

Bà thoáng thấy đôi mắt u ám của anh nên cũng không có ý định hỏi thêm.

Vương Kiến Hạo lên lầu sau đó nằm gục xuống giường. Chiếc điện thoại đặt trên bàn cũng bị anh lờ xuống. Anh nhấn gọi, không có người nghe máy, biết là không thể nên anh chuyển qua nhắn tin.

'Tôi nhớ thân thể của em, cũng đã thật lâu rồi.' sau đó anh gửi đi không chần chừ.

Bên kia đã xem tin nhắn nhưng không trả lời.

'Em định bao giờ thì trở lại cạnh tôi đây? Em muốn tôi giết hẳn mới chịu nghe lời?'

Tin nhắn thứ hai được gửi đi và lần này có luôn một cuộc gọi đến cho anh.

“Có nhớ tôi không?” Câu đầu tiên anh nói khi cuộc gọi được kết nối.

“Vương Kiến Hạo, có phải con chó điên nào đó vừa cắn anh đúng không?” Bên kia giọng chửi mắng đầy chua chát của Đường Tử Hân truyền vào tai anh, suýt thì làm màng nhĩ của anh bị tổn thương.

“Không có chó, chỉ có người điên vừa chửi tôi xong.” Người đàn ông cười ngạo nghễ.

Đường Tử Hân lên giọng rất hùng hồn, nghe thôi cũng thấy đáng sợ nhưng đối với anh thì chỉ thấy cái giọng chửi ấy quá xá là đáng yêu thôi!

“Vương Kiến Hạo, anh không được động đến bất kì ai nữa, có giòi thì hại tôi đây.”

“Tôi không có sở thích ngược đãi phụ nữ.”

Đường Tử Hân á khẩu, căn bản nói chuyện với người không có một tí logic nào thì thật đau đầu.

“Trở về bên tôi, tôi sẽ dừng tất cả mọi chuyện lại. Bây giờ chỉ là khởi đầu, em xem, còn rất nhiều người mà tôi chưa ra tay hãm hại.” Giọng anh cất lên, băng lãnh, cột nhà mà nghe đầy mùi thuốc súng nguy hiểm.

“Anh...!” Đầu dây bên kia không cần tưởng tượng cũng đủ biết Đường Tử Hân tức giận đến mức nào, nếu bây giờ mà đưa cho cô một con dao, cô có thể giết trâu giết hổ cũng nên.

Cuộc gọi kết thúc, Vương Kiến Hạo cười rất đắc thắng.

Nếu anh không thu phục được cô thì anh cũng không phải Vương Kiến Hạo!*-*-*

Bệnh viện Hoàn Ngọc Châu

Tiếng cầu khẩn sùt sùi của bà Dương vang khắp phòng bệnh. Bà cầm tờ cháo trên tay, tay kia nắm chặt lấy tay người đàn ông đang nằm trên giường.

“Trạch, nghe mẹ, ăn một chút đi con. Chỉ truyền nước như vậy thì người thành cái gì đây?”

Dương Trạch nhắm mắt, cái gì cũng không muốn nghe, mọi nài nỉ của bà đều bị anh cho ra ngoài tai.

“Trạch, con không ăn uống gì hai ngày nay rồi, cũng bị thương nặng như vậy, con là đang muốn mẹ lo chết đi có đúng không?”

“Mẹ cho con gặp Từ Hân, con lập tức sẽ nghe theo lời mẹ.” Dương Trạch quay ra nhìn bà, vẻ mặt hờ hững, anh cũng đã biết vì sao Đường Từ Hân không đến gặp anh là vì ba mẹ anh không cho cô gặp.

“Bà tháo ống truyền nước của nó ra, nó đói, tự khắc sẽ ăn, bằng không thì cho nó đói chết đi!” Dương Chuẩn ngồi đọc báo mà cũng không chịu được một màn trước mắt, rốt cuộc cũng phải lên tiếng.

“Ông thôi đi! Con mà chết, tôi chết theo!”

“Bà...! Nó cũng lớn rồi, lại là con trai anh tuấn phi phạm, tại sao bà cứ mang nó chiều chuộng như vàng như ngọc.” Dương Chuẩn tức giận thở mạnh, với cái cảnh tình như vậy thì thực nhục mắt ông.

Bà Dương cũng không vừa lời, tiếng nào tiếng nấy đều là bệnh con trai: “Nó là đứa nối dõi duy nhất của cái nhà này, không bao bọc nó thì bao bọc ai?”

“Ở đây là bệnh viện, ba mẹ là đang cố tình không cho người bệnh nghỉ ngơi sao?” Dương Trạch day day ấn đường sau đó quay ngoắt đi chỗ, nhắm mắt lại cho yên ổn.

“Áy, ăn một chút rồi hẵng ngủ chứ con.”

“Con đã nói là không muốn ăn!” Anh quay ra nhìn bà, vẻ mặt rất hung dữ.

Bà Dương như bị cậu con trai dọa sợ, bà để bát cháo sau đó thì thở dài một hơi.

Một người từ ngoài đi vào, ghé vào tai Dương Chuẩn nói gì đó thì ngay lập tức ông có chút giật mình, ông gật đầu ra hiệu. Bà Dương nhìn chồng, thấy đôi lông mày ông nhíu lại thì biết là sắp có chuyện.

“Chào ngài Dương tiên sinh, cả phu nhân Dương.”

Bà Dương nhìn người đàn ông vừa mở cửa phòng bệnh đi vào, tim bà bỗng đập nhanh và mạnh hơn bình thường.

“Chào cậu, Vương thiếu. Cậu đến không báo trước là có việc gì hệ trọng?” Dương Chuẩn đặt tờ báo xuống, đứng dậy cùng anh bắt tay.

“Thật sự thì không có chuyện gì hệ trọng, Tết nhất đến nơi, tôi là đến đây để chúc Tết gia đình ngài, tiện thể cũng thăm bệnh Dương thiếu.” Vương Kiến Hạo cười giả hoạt, đôi mắt không ngừng liếc người đàn ông đang nằm trên giường.

Dương Trạch lập tức ngồi dậy, đôi mắt nhìn chăm chăm người đàn ông mới vào, đáy mắt loé lên, lửa giận sôi sùng sục.

“Dương thiếu, anh thấy cơ thể của mình thế nào rồi?” Vương Kiến Hạo nhấp một ngụm trà thì đứng dậy, tiến về phía giường bệnh của Dương Trạch, tay anh đưa ra không trung, ý là muốn bắt tay. Dương Trạch nhìn Vương Kiến Hạo hàm hồ hồ hồ, hai đôi mắt như muốn nuốt sống người trước mặt, anh hung dữ gầm lên: “Giả nhân giả nghĩa! Cút!”

“Trạch, thất lễ!” Dương Chuẩn đứng dậy nhìn anh tức giận sau đó ông nói với Vương Kiến Hạo.

“Vương thiếu, đừng để bụng, từ trước đến giờ hai người vốn không có mấy thiện cảm.”

Vương Kiến Hạo cười, anh nhìn Dương Trạch, đôi mắt lộ rõ vẻ khinh miệt: “Không sao, đúng là vốn không mấy thiện cảm.”

Dương Trạch không để ý đến từng giọt đau nhức trên người, nhảy xuống giường, tay trái của anh nắm lấy cổ áo Vương Kiến Hạo, sau đó gầm lên giận dữ: “Từ Hân đâu? Người mang cô ấy đi đâu?!”

Những người xung quanh thấy vậy thì vô cùng giật mình, bà Dương lo cậu con trai dễ bị kích động nên vội vàng kéo tay con về, nhẹ nhàng khuyên can: “Con, con chính là đang bị thương như vậy, không nên cử động mạnh.”

Vương Kiến Hạo không nhắc đến Đường Từ Hân, chỉ chỉnh lại cổ áo và nhẹ nhàng nói: “Dương thiếu, anh mới tỉnh dậy, cẩn thận.”

“Mẹ kiếp! Tôi cấm anh động đến cô ấy! Tránh xa cô ấy ra!” Dương Trạch vùng tay, đẩy bà Dương ra, lao thẳng về phía Vương Kiến Hạo, định cho anh

một cú đấm mạnh nhưng lại bị Dương Chuẩn gạt lại.

Ông giờ tay liền cho anh một bạt tai thật mạnh. Ông thở hồng hộc, đôi mắt đầy tơ máu, trong người khí huyết đang phun trào, ông gầm lên: “Người thôi ngay!”

“Dương thiếu, hành xử như vậy thật sự không giống với những kẻ làm chính trị.” Vương Kiến Hạo phui áo một cái, môi kéo lên cười vô cùng quỷ quyệt, cuối cùng anh rời đi khiến bao người phải đau tim một trận.

Dương Trạch chửi thề, vừa nãy hận không thể băm anh ra thành trăm ngàn mảnh rồi mang đi cho chó cho mèo gặm nát.

Vương Kiến Hạo ra khỏi phòng bệnh. Một người nào đó chạy đến, đưa cho anh xem một đoạn video vừa lấy trong phòng an ninh của bệnh viện.

“Gửi cho số điện thoại này.” Anh mở điện thoại lên sau đó đưa cho người kia.

Không lâu sau đoạn video được gửi đi. Người đàn ông cười một cái vô cùng cợt nhả sau đó rời khỏi bệnh viện.

*_*_*_*_*_*_*_*

Đường Tử Hân và Đường Tâm đi chúc Tết một vài người họ hàng trong Đường gia. Mãi cho đến chiều tối hai người mới quay về nhà.

Đường Tử Hân kiểm tra điện thoại, cô mong Dương Trạch sẽ gửi cho cô thứ gì đó, nhưng lại không có gì, chỉ có một đoạn video được gửi đến. Cô bấm lên xem, sau đó vội phát hiện ra đây là phòng bệnh của Dương Trạch.

Cô chăm chú quan sát người đàn ông quần băng trắng nằm trên giường bệnh, nhìn đến xót xa, đau đớn, không ngờ anh lại trông phờ phạc quá như vậy.

Đường Tử Hân xem tiếp, bỗng nhiên hai đôi mắt của cô căng ra khi bắt gặp thân ảnh của Vương Kiến Hạo trong phòng bệnh. Đoạn CCTV cứ tiếp tục chạy, tiếng gầm thét của Dương Trạch và từng hành động của anh, cô đều nắm rõ và những thứ ấy như con dao sắc khoét sâu vào lồng ngực cô khiến cô đau đớn tột cùng.

Cho đến khi cái bạt tai mạnh mẽ của Dương Chuẩn giáng xuống Dương Trạch, Đường Tử Hân ngỡ ngàng bịt miệng. Rốt cuộc người thân của anh lại không đứng về phía anh, cô hiểu được cảm giác này. Vậy Vương Kiến Hạo đã dùng thứ gì để thao túng Dương Chuẩn, làm thế nào để ông ta không dám chống lại? Cô thực sự muốn biết.

Đường Tử Hân tắt máy, cô gục đầu xuống đầu gối, thân hình nhỏ cuộn lại thì càng nhỏ hơn. Sau đó từng tiếng thút thít của cô cất lên.

Dương Trạch, anh ấy bị người khác đàn áp như vậy là vì cô phải không? Nhưng cô có đáng để anh đánh đổi nhiều như vậy?

Cuối cùng cô lại nhận ra, yêu anh cô không sai, nhưng cái sai của cô là cô yêu sai thời điểm.

Một cuộc gọi gọi đến. Cô quệt má sau đó nghe máy.

“Alo.”

“Khóc? Đoạn CCTV đó cảm động đến động vậy?”

Đường Tử Hân nhìn lại số máy thì phát hiện ra đây là số của Vương Kiến Hạo. Vừa nãy do không để ý nên cô đã lơ nghe máy.

“Anh muốn gì?” Cho đến giờ, cô đã suy nghĩ rất thấu đáo nên cô không chần chừ mà đi thẳng vào vấn đề.

“Em muốn gì?” Bên kia giọng của Vương Kiến Hạo trầm khàn, dường như là say rồi.

“Tôi muốn dừng lại.”

Người đàn ông cười lên phóng đảng.

“Em muốn dừng lại?”

“Phải, chống lại anh đúng là tôi không có sức.” Đường Tử Hân cười đến bi thương, nụ cười yếu ớt nghe thực sự thống khổ.

“Lập tức đến Trần Thủy, tôi đang đợi em.” Sau đó thì tiếng tút tút vang lên. Cô bất lực cắt điện thoại đi.

Đường Tử Hân ra khỏi nhà nhân lúc Đường Tâm đang lẩn quẩn trong bếp sau đó nhanh chóng bắt taxi chạy đến địa chỉ cũ.

Rất nhanh căn biệt thự to lớn ươm mình trong màn đêm hiện ra trước mắt cô. Cô xuống xe, đứng lặng trước cánh cổng bằng sắt cao lớn. Vương Kiến Hạo vẫn luôn như thế, vẫn luôn thích bóng tối mà một bóng đèn cũng không bật lên. Cô nhìn Trần Thủy mà đau lòng, đây là nơi mà bao cô gái khác đều muốn đặt chân đến dù chỉ một lần, vậy tại sao đối với cô lại chán ghét đến vậy?

“Tôi đến rồi.” Đường Tử Hân gọi điện cho anh.

Vương Kiến Hạo từ trên ban công nhìn xuống, xuyên đôi mắt qua vườn bạch quả hùng dũng vươn mình trong đêm tối, anh thấy một cái bóng rất nhỏ, căn bản là không nhìn rõ mặt vì khoảng cách quá xa. Gió nổi lên, quạt vườn bạch quả như vũ bão, anh tự hỏi, từ khi nào mà cô gái ở phía xa xa kia lại gầy yếu đến như vậy?

Trong màn đêm mịt mù, thả mình giữa cái lạnh của xuân đông, đôi mắt phượng hoàng của anh bỗng loé sáng, thứ ánh sáng tàn độc.

“Cô gái, em sai rồi, từ khi rời khỏi tôi em đã sai rồi.” Câu nói của Vương Kiến Hạo xuyên qua điện thoại, như mang theo gió lạnh mà rét lạnh đến tê buốt. Từng chập gió lùa vào chiếc áo khoác dài của Đường Tử Hân, chiếc váy màu trắng xinh đẹp mà Đường Tâm đã mua cho cô dường như không đủ che chở cho cô. Gió lạnh phả lên mặt cô khiến cô run lên một cách yếu ớt và cả câu nói kia của anh, thật đáng sợ.

“Phải, tôi sai rồi, tôi quá sai đi.” Đường Tử Hân bật cười bất đắc dĩ, cô phóng tầm mắt về phía căn biệt thự tăm tối lấp loá sau hàng cây bạch quả cao lớn. Cô đau khổ, chắc có lẽ lần đầu cô đặt chân vào đây cũng chính là định mệnh không cho phép cô rời đi.

“Em sai, em phải chuộc lỗi...” Anh dừng lại một lát.

“Bây giờ, hạ người quỳ xuống.”

Cô gái sững người, như đang nghe lầm cái gì. Bàn tay cô cầm điện thoại run run, không biết vì cái lạnh xâm nhập hay vì câu nói kia của anh.

“Ý anh là vậy?”

“Phải, quỳ xuống.” Anh băng lãnh ra lệnh.

Đường Tử Hân cúp máy, cô nhìn vào trong màn đêm đen tịch mịch vô định, cô biết anh đang ở đâu đó trong bóng tối cô độc kia mà quan sát cô.

Cô cắn răng, bây giờ cô cũng không có quyền giữ lại cho bản thân bất kì thứ gì, những thứ ấy cô nên giữ lại cho những người xung quanh cô thì hơn.

Thân thể nhỏ hạ xuống, hai đầu gối nhanh chóng chạm phải nền đất cứng ngắc mà lạnh tê buốt.

Vương Kiến Hạo nhếch miệng cười thoả mãn, anh ngồi trên ban công, trên tay thư thái đung đưa ly rượu Marallan, ở dưới gat tàn là một điều thuốc đang cháy dở dang, ánh sáng của điều thuốc đó không làm cho bóng tối chán động.

Một tiếng trôi qua, Đường Tử Hân vẫn quỳ không nhúc nhích. Chỉ có hai tay run lên lẩy bẩy vì lạnh. Đường Tâm gọi điện cho cô rất nhiều cuộc nhưng cô không nhận chỉ lẳng lặng tắt nguồn điện thoại.

Hai tiếng trôi qua, gió ngày càng thổi mạnh, chập nào chập nấy như muốn lấy đi của cô nửa cái mạng, nhưng cô vẫn mạnh mẽ không bỏ cuộc. Vương Kiến Hạo vẫn chưa thấy hài lòng, cũng không có ý định mở cửa cho cô vào.

Ba tiếng trôi qua, gió lạnh thổi quần quạt như muốn nuốt chửng người ta, hai hàng cây bên đường bị thổi đến mù mịt. Cuối cùng, tuyết rơi, gió và tuyết kết hợp cứ thế đem cái rét tê tái xâm nhập vào từng tế bào trên cơ thể cô, như đem từng thớ thịt của cô đóng băng lại. Đường Tử Hân bắt giác ôm lấy hai vai, cũng không ầm lên chút nào.

Bốn tiếng trôi qua, cô gái nhỏ quạt cuồng trong đêm tuyết lạnh, tuyết phủ kín tóc và người cô, cô run lên khổ sở, đôi môi nhợt nhạt khô cứng. Một điều kì lạ rằng, cô đã quỳ lâu như vậy nhưng đầu gối không hề cảm thấy đau nhức, dường như đã bị mất đi cảm giác rồi.

Vương Kiến Hạo ra ban công, nhìn cô, anh ngạc nhiên vì cô vẫn quỳ ở đó, anh có chút ngỡ ngàng và không tin đan xen, cô gái ấy nghị lực phi phàm, hình phạt này của anh dường như không làm cô hao tâm tổn sức.

Nhưng anh nghĩ rằng, chỉ vài phút nữa thôi cô sẽ tự động bỏ cuộc và quay về.

Nhưng cuối cùng phán đoán và suy nghĩ của anh đã sai, năm tiếng rồi, thân ảnh nhỏ gầy yếu ngoài kia vẫn kiên cường quỳ ở đó, mặc gió thổi hung tợn, mặc tuyết rơi dày đặc. Cô gái nhỏ bé ấy rốt cuộc là chất chứa bao nghị lực đây? Anh thực sự muốn biết.

Đường Tử Hân khổ sở nhìn ánh đèn đường leo lắt, bỗng nhiên đèn vụt tắt, không có thứ ánh sáng dẫn đường, cô như người mù, căn bản trước mắt là một màu đen kịt.

Vương Kiến Hạo không còn nhìn thấy được bóng dáng của cô, cũng không biết cô có còn ở đấy không, trong lòng có một tia lo lắng chạy qua.

Anh xuống lầu, anh không mặc thêm áo, cầm theo một cây dù đen sau đó mở cửa ra ngoài. Vừa mới bước được vài bước gió cứ thế hung dữ quạt vào mặt anh, bây giờ anh mới cảm nhận được sự khổ sở của cô là thế nào.

Vương Kiến Hạo phóng tầm mắt ra, từ vị trí này, anh có thể thấy bóng dáng của cô gầy yếu và mờ ảo trước mắt. Và cái bóng dáng ấy không biết vì sao lại làm tim anh nhói lên, đau tê dại.

Anh bước từng bước một về phía cô, nhanh chóng vượt qua hai hàng cây bạch quả vững vàng trong đêm. Bước chân không quá dài cũng không quá nhanh nhưng anh lại thấy nặng nề như đeo chì.

Và rồi ngay trước mắt anh, thân ảnh yếu ớt của cô ngã xuống như một bó đuốc sáng trong tầm tối.

Anh có hơi khựng lại, hai con ngươi màu đen khẽ rung động và rồi một hình ảnh từ rất rất lâu rồi chạy ngang qua tâm trí anh, tim anh như bị điện kích, cuối cùng hình ảnh ấy lại chẳng thể nhớ lại nữa.

Vương Kiến Hạo bước dài hơn, nhanh hơn. Cây dù đen trong tay anh bị anh hung hăng văng đi.

Đường Tử Hân nằm gục trên mặt đất, hơi thở trắng xoá của cô phả ra dưới ánh trăng mờ mịt tối tăm. Cô nhắm mắt, bên tai còn vang lại tiếng bước chân vô cùng vội vàng.

Vương Kiến Hạo mở cửa phụ, anh bước lại gần cô, thân hình nhỏ của cô nằm im bất động trên mặt đất. Anh ngồi xuống, ôm cô vào lòng, bàn tay của anh chạm vào làn da trắng bệch của cô, sau đó nhẹ luồn vào mái tóc cô, đem những bóng tuyết phủ đi, mọi thứ anh chạm vào đều lạnh đến tê ngắt.

Dưới làn tuyết trắng xoá mù mịt, anh ôm cô, vòng tay siết chặt, đem tất cả hơi ấm của mình đến cho cô.

Vương Kiến Hạo bế cô lên, từng bước từng bước vượt gió tuyết.

Đường Tử Hân được anh đặt trên giường, mãi lâu sau, da cô mới hồng hào ấm áp trở lại nhưng thay vào đó trên trán cô đã rịn ra một lớp mồ hôi dày.

Vương Kiến Hạo đắp chăn cho cô, trong cơn mê man anh bỗng thấy nước mắt ấm của cô rơi xuống, không phải mồ hôi mà là nước mắt của cô. Anh cúi xuống nâng niu nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, ánh mắt anh thâm trầm khó tả.

Anh gọi điện cho bác sĩ riêng của mình đến. Qua ba mươi phút, bác sĩ nữ lớn tuổi ấy đã có mặt ở Trần Thủy.

“Cô ấy vì sao người lại lạnh như vậy?”

Vương Kiến Hạo ngồi bên giường, nhìn cô gái nhỏ nhắn đang nằm trên giường kia, nói: “Quý bên ngoài năm tiếng.”

Vị bác sĩ hoảng hồn khi nghe vậy, trên mặt thấp thoáng tia lo lắng: “Trời ạ, là cậu bắt cô ấy quý sao?”

“Cô ấy làm sai, tôi phạt cô ấy.” Vương Kiến Hạo trầm ngâm, đôi mắt phượng hoàng mờ mịt.

“Cô ấy dù gì cũng là phụ nữ, lần này cậu nặng tay rồi.” Nữ bác sĩ kê thuốc sau đó để lên bàn.

“Cậu để ý đến thân nhiệt của cô ấy một chút, nếu nóng lạnh thất thường thì nên đi bệnh viện thì hơn.”

Vị bác sĩ dặn dò nhiều thứ nữa rồi rời đi. Vương Kiến Hạo ghi nhớ kĩ rồi làm theo. Anh gỡ bớt áo của Đường Tử Hân ra sau đó quấn kín chăn cho cô rồi đem cô ôm vào lòng.

Qua nửa đêm, anh vẫn không ngủ được, trong tâm trí anh tràn ngập cảnh tượng khi cô gái nhỏ trong ngực anh kiên cường quỳ giữa trời gió tuyết. Anh cũng không hiểu vì cái gì khi nhìn cô đánh mất tự trọng và bị thương anh lại thấy xót xa, cứ ngỡ trừng phạt cô như vậy sẽ vô cùng thoải mái hưởng thụ nhưng lại là lầm lẫn, trong tâm chỉ có đau lòng.

Bỗng người con gái trong lòng anh chợt quẫy rồi một tiếng thút thít nhỏ vọng từ dưới ngực anh lên. Vương Kiến Hạo cúi đầu thì mới thấy đôi mắt cô từ hồi nào mà dần giữa nước mắt. Nước mắt ấm nóng của cô thấm qua áo len mỏng của anh, chạm vào da anh, bỏng rát.

“Hức, hức, hức,...” Đường Tử Hân bật khóc trong lòng anh.

Vương Kiến Hạo bỗng bối rối, từ trước đến nay nước mắt phụ nữ chưa từng làm anh dao động, nhưng khi thấy nước mắt của cô, anh lại chẳng biết nên làm gì.

Bàn tay anh vụng về vỗ rồi vuốt nhẹ trên lưng cô, tay kia xoa nhẹ mái tóc cô.

“Yên nào, yên nào, đừng khóc.”

Tiếng khóc của Đường Tử Hân lộ rõ vẻ ảm ức, mà trong cơn mê man cô mới dám để lộ vẻ ảm ức ứ khuất này ra.

Vương Kiến Hạo hôn lên mái tóc cô, động tác nhẹ nhàng và ôn nhu, không có ý định chiếm giữ. Anh thì thầm vào tai cô, như đang dỗ dành con nít.

“Tôi sẽ không đối với em như vậy, nín đi.”

Cô gái nhỏ dần dần yên lặng, tiếng khóc cũng chẳng còn, chỉ ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng anh.

Vương Kiến Hạo siết chặt tay, thân hình nhỏ của cô như muốn hoà làm một với anh. Mãi khi đồng hồ reo lên, kim ngắn chỉ vào hai giờ đêm, anh mới khẽ nhắm mắt. Khuôn miệng anh thì thầm bên tai cô nhẹ như gió thoảng.

“Thật xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Em còn mặt mũi để gặp lại sao?

-----Chương 26: Em còn mặt mũi để gặp lại sao?-----

Dương gia

Trợ lý của Dương Chuẩn bước vào phòng làm việc của ông sau đó đặt lên bàn ông một sập tài liệu.

Dương Chuẩn mở ra xem, đọc kĩ từng chữ và xem chi tiết từng bức ảnh, đôi mắt ông bỗng loé lên tia u ám, ông lên giọng trầm trầm: “Cậu có chắc không?”

“Thưa ngài, tôi đã thu thập dữ liệu này suốt mấy ngày nay, tuyệt đối không sai chỗ nào.”

“Đã bắt được hán chưa?”

“Hán xuất ngoại rồi.”

Dương Chuẩn tức giận tròn mắt, ông gằn lên: “Mẹ nó! Sao lại để chạy mất?”

Trợ lý xem xét nét mặt của ông, từ từ giải thích: “Ngay trong đêm đó hán lên máy bay gấp gáp xuất ngoại, chắc chắn đây là kế hoạch hãm hại. Tôi đang tìm người thân của hán nhưng cũng đã mau chóng xuất ngoại rồi.”

Dương Chuẩn im lặng đôi chút, ánh mắt ông đăm chiêu: “Nhanh sắp xếp cho ta một cuộc hẹn với Dương Mão.”

“Vâng.” Trợ lý gật đầu sau đó lui ra ngoài.

~~*~*~*~*~*

Đường Tử Hân nâng mí mắt, lọt vào mắt cô là ánh nắng Mặt Trời vàng ươm chiếu qua khung cửa sổ, sau đó cô đảo mắt, những đồ vật quen thuộc khiến cho cô biết rằng mình đang ở đâu. Cô cựa mình, khắp nơi đều êm ả rồi, nhất là phần hông truyền xuống tận gót chân, mọi thứ đều đau nhức.

Cô chống tay chặt vật ngồi dậy, cô nâng hai chân đặt xuống đất, tay bám lấy thành giường đứng lên, đột nhiên như có một luồng điện chạy set qua chân cô, khiến cô đau tê dại, cô mất thăng bằng ngã về sau, căn bản chân cô bây giờ đã không thể cử động.

Vương Kiến Hạo nghe thấy tiếng động liền biết rằng cô đã tỉnh. Anh bước vào từ ban công, hai tay đút túi, thân ảnh của anh lọt vào mắt cô, trông thế nào lại mờ mờ ảo ảo.

“Đau không?” Vương Kiến Hạo đỡ lấy tay cô, đôi mắt liếc xuống đôi chân dài và gầy của cô, chốc chốc anh lại thấy nó run lên từng đợt.

Đường Tử Hân đẩy tay anh ra, tự mình vật vờ bám vào từng đồ vật mà đi vào nhà vệ sinh, khoảng cách không quá lớn nhưng lại khiến cô đổ mồ hôi như đi tắm.

“Nước nóng tôi chuẩn bị rồi, để tôi tắm cho em.” Vương Kiến Hạo thấy cô khó khăn như vật liền không đành lòng, bước đến đỡ lấy tay cô.

Đường Tử Hân đẩy tay anh ra, cô tròn mắt, ánh mắt hung tợn hiếm thấy: “Tránh ra! Tôi tự tắm được!”

Anh thấy như vậy cũng không cản, liền xuống nhà dưới đợi cô tắm xong.

Vương Kiến Hạo biết Đường Tử Hân sẽ ở đây lâu dài liền thuê một người giúp việc, là một cô gái trẻ học cấp ba.

“Chào cậu chủ.” Cô gái cười tươi như hoa, gập người một cái cung kính chào.

“Cô tên gì?” Vương Kiến Hạo tiến vào bếp, hờ hững đưa ra một câu hỏi. Anh lấy ra một tô súp trắng, vụng về múc cháo vào tô. “Tôi là Tiêu Dữu, mong cậu chủ chỉ bảo nhiều hơn.”

“Được rồi, giờ làm của cô là từ 7 giờ sáng đến 9 giờ tối, còn bây giờ, mang lên phòng cho tôi.” Anh chỉ tay vào tô cháo sau đó quay người đi ra phòng khách xem tạp chí.

Mỗi bước chân đi của cô gái trẻ đều ngó ngang ngó dọc, cô đã từng làm ở nhiều chỗ nhưng chưa có nhà nào lại rộng và trang hoàng như ở đây, mọi thứ xây lên như dành cho vua chúa vậy.

Tiêu Dữu mang cháo vào phòng mà Vương Kiến Hạo chỉ. Cô nhìn quanh phòng một lúc bỗng nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm. Cô tò mò nhưng đành lòng quay xuống nhà dưới.

“Ông chủ, có ai ở trên phòng ạ?”

“Đoán xem là ai?”

Tiêu Dữu nghĩ ngợi đôi chút, còn là ai nữa ngoài tình nhân cơ chứ!?

“Không phải tình nhân cũng không phải bạn gái, rốt cuộc cô ấy là ai?” Vương Kiến Hạo lên tiếng nhưng đôi mắt vẫn dán chặt vào quyển tạp chí không rời. Câu nói của anh mang chút châm biếm hoang mang.

Tiêu Dữu gật đầu ừ ừ, đối với mấy quan hệ rắc rối như vậy, cô không biết không hiểu là tốt nhất.

Vương Kiến Hạo nhìn đồng hồ sau đó bỏ tạp chí xuống, đứng dậy lên lầu. Đường Tử Hân vẫn ở lì trong phòng tắm không chịu ra ngoài, anh chuẩn bị đồ cho cô rồi đặt lên giường. Anh bước đến trước phòng tắm, gõ lên cửa.

Anh gõ hai cái nhưng không thấy ai đáp lại. Thấy thế anh liền mở cửa vào trong. Hơi nóng từ bên trong phả ra khiến trước mắt anh thấy lờ mờ, sau đó một thân hình nhỏ trắng ngần nằm im trong bồn tắm lớn lọt vào mắt anh.

“Em định ngủ ở đây luôn?”

Đường Tử Hân mở mắt, đôi mắt long lanh như đá quý, từng đường nét trên khuôn mặt cô uom trong nước cũng trở nên xinh đẹp xuất thần.

“Cút ra ngoài!” Cô gằn lên giận dữ.

“Lại sốt rồi.” Anh không để ý đến câu đuổi đi kia của cô, anh chạm nhẹ vào da cô, cảm thấy vùng da chạm vào nóng hừng hực.

“Đừng chạm vào tôi!” Đường Tử Hân như bị kích động, cô thu người lại ngồi im lìm trong góc bồn tắm, nét mặt của cô còn mang theo chút sợ hãi.

“Ra ngoài thôi.” Vương Kiến Hạo biết cô tức giận vì đêm hôm qua anh trừng phạt cô như vậy, nhưng thật kì lạ, anh không cảm thấy tức giận, vì cô đối với anh như vậy cũng là lẽ thường tình.

Anh cúi người, nâng người cô dậy nhưng cô gái này như hồ cái bị chọc giận, lập tức giãy dụa đẩy anh suýt ngã nhào trên đất.

Đường Tử Hân nhìn anh căm phẫn, đôi môi run lên thấy rõ, cô hung dữ gằn lên: “Tránh xa tôi ra!”

“Đi ra ngoài!” Vương Kiến Hạo cũng mất hết kiên nhẫn liền găm vào mặt cô.

Đường Tử Hân ương bướng, dù bị anh dọa sợ nhưng vẫn là rất cố chấp cứng đầu.

“Tôi bảo em bước ra!” Anh lên giọng rõ là nguy hiểm và băng lãnh. “Mặc kệ tôi!”

Vương Kiến Hạo không đầu vô miệng với cô nữa, lập tức cúi người, bế xốc cô lên trên vai. Đường Tử Hân quẫy đạp tứ tung nhưng sức lực vốn yếu nên chẳng thể độ nổi anh. Anh mang cô ra ngoài, hung hăng ném cô xuống giường. Đường Tử Hân nhìn anh với đôi mắt như hai viên đạn, hận không thể cắn nát thịt anh ra.

“Ồ yên đấy.” Vương Kiến Hạo đã kìm chế được cơn tức giận, anh vội lấy khăn bông sau đó ngồi lên giường, vụng về lau tóc cho cô.

Đường Tử Hân ngạc nhiên, so với Vương Kiến Hạo tàn độc đêm qua thì Vương Kiến Hạo ôn nhu hiện giờ như không cùng một người. Anh chuyển biến khôn lường, cô cũng không biết bộ mặt nào mới là anh thực sự.

Cô thấy không thích hợp nên cản tay anh lại: “Tôi tự làm được.”

“Để yên đó.” Anh đẩy tay cô ra sau đó vẫn tiếp tục lau.

Đường Tử Hân cười lạnh trong lòng. Anh đối tốt với cô như vậy vì cảnh tượng cô quỳ gối đêm qua khiến anh thấy thương hại sao? Cô thật sự đáng thương đến mức độ vậy? Cô nghĩ cô đã rất mạnh mẽ rồi kia mà?

Vương Kiến Hạo với lấy bộ nội y của cô trên giường, đột nhiên anh ngồi xuống trước mặt cô, đem hai chân cô nhấc lên rồi xỏ vào chiếc quần lót màu trắng. Đường Tử Hân giật mình, cuối cùng nhấc chân ra, không cho anh tiếp tục nữa.

“Tôi làm được.”

“Em làm được?” Anh nhìn cô, khuôn mặt khá bình thản nhưng trong lòng anh đột nhiên có cảm xúc khác lạ, vì đây là lần đầu tiên anh phải mặc đồ cho

phụ nữ.

Đường Tử Hân ngại ngần, cô không tin cô lớn đến từng này rồi mà còn phải nhờ người khác mặc đồ cho, cô nâng người đứng dậy, anh thấy vậy cũng vô thức lùi người ra xa. Cô cong chân xỏ một chân vào nhưng chưa xỏ vào hết thì chân đã mất hết lực mà ngã về sau.

“Nếu tôi mà không giúp em thì hôm nay em khỏi mặc quần lót.” Vương Kiến Hạo ngồi xuống, lấy chân cô xỏ vào sau đó kéo chiếc quần nhỏ lên cao cho đến khi chúng hoàn toàn vừa vặn.

Anh đem áo lót bỏ vào tay cô sau đó hỏi: “Mặc được đúng không?”

Đường Tử Hân ngại ngần, tay cầm áo lót xỏ hai tay vào. Cho đến khi một chiếc váy màu vani hiện ra trước mắt cô, cô mới ngỡ ngàng, khi cô còn ở đây cô chưa từng thấy chiếc váy này, có lẽ anh mới mua cho cô.

Cô mặc váy vào nhưng khi cài cúc phía sau lưng thì tay với không đến. Vương Kiến Hạo bỗng nhiên ngồi xuống, gạt tay cô ra sau đó đem từng chiếc cúc áo cài vào cho cô: “Tôi gọi bác sĩ đến cho em.”

“Không cần, tôi không muốn khám.” Đường Tử Hân lui về sau, dựa vào đầu giường, hai tay ôm lấy vai thể hiện rằng bản thân đang không an toàn.

“Em thực sự không còn cần chân mình nữa?”

“Người hại chân tôi thành ra như vậy là anh.”

“Vậy nên tôi mới gọi bác sĩ đến cho em.” Vương Kiến Hạo không lảng tránh tranh cãi, lập tức đưa điện thoại tìm số máy: “Vừa đâm vừa xoa? Hử, phương pháp buồn cười nhỉ?” Đường Tử Hân cười mỉa mai, đôi mắt nhìn anh không hồn.

Vương Kiến Hạo thả điện thoại từ tai xuống, nhìn cô nhú mày, anh đã cố đối tốt với cô như vậy. Cô vẫn trách móc anh phải không? Cô gái này có phải là xem thường anh quá rồi không?

“Ba tôi nợ anh một mạng, nếu đêm qua anh không mang tôi vào có thể tôi đã chết, vậy tại sao anh không để mặc tôi? Tại sao anh luôn đẩy đoạ tôi để rồi luôn hoá thân thành kẻ cứu tôi? Trò chơi chó chết này của anh bao giờ mới chịu dừng lại?!” Đường Tử Hân giương mắt nhìn anh, đôi mắt trong veo nhưng trong tim đã u tối.

Vương Kiến Hạo tiến sát lại gần gương mặt ương ngạnh của cô, anh nheo mắt đầy hàm ý: “Khi nào tôi muốn dừng lại thì lập tức dừng lại, trong trò chơi này tôi là kẻ chơi, em chỉ là quân bài, ý kiến cái gì?”

“Tại sao anh không giết tôi?”

“Tại sao tôi phải làm thế với em?”

“Tại sao anh không thể làm thế với tôi?”

“Từ đêm hôm qua mạng của em đã là của tôi, tôi cho em sống thì nhất định phải sống, tôi bắt em chết thì dù có sống tốt đến mấy cũng phải chết, đừng nhiều lời, hiểu không?” Anh hờ hững buông từng lời nói vào tai cô, từng câu chữ như búa tạ bổ vào đầu cô không ngừng.

Cô căng mắt nhìn anh, nghị lực kiên cường toát ra từ hai đôi đồng tử đen láy.

Được rồi, anh cho cô sống, cô phải sống thật tốt. Làm người phụ nữ của anh cũng không quá tệ.

Vương Kiến Hạo quay người rời đi. Đường Tử Hân đảo mắt liền thấy một bát cháo nóng đặt trên bàn, hơi nóng vẫn bốc lên còn hơi mờ mờ, cô bắt ngờ một phen, cháo ở đâu mà ra? Là anh nấu cho cô sao?

“Cốc, cốc.” hai tiếng gõ cửa vang lên.

Cô khó hiểu, đây là phòng của anh, anh việc gì phải gõ cửa?

“Cô chủ, em là Tiêu Dữu.” Một giọng nói lạnh lạnh truyền vào bên trong.

“Vào đi.”

Cánh cửa mở ra, một gương mặt lạ xuất hiện trong mắt cô khiến cô có một suy nghĩ khó hiểu. Có khi nào cô không ở đây, cô gái trẻ trung đầy sức sống này là cô gái mà Vương Kiến Hạo mới bao nuôi?

“Cô là ai?” Đường Tử Hân nhìn chằm chằm cô nàng đang đứng ngoài cửa.

“Em là người làm mà ông chủ mới nhận, ông chủ bảo em lên đây dọn dẹp.” Tiêu Dữu nhìn Đường Tử Hân có chút ngỡ ngàng, cô đã từng hầu rất nhiều cô chủ rồi, chưa có cô chủ nào lại có sắc đẹp thanh thoát như vậy.

Đường Tử Hân khi nghe lời giới thiệu xong thì cười ngây ngô, có lẽ cô suy nghĩ tiêu cực quá rồi. Cô nhìn Tiêu Dữu một hồi liền biết cô bé kia là học sinh

cấp ba, bởi khi cô học cấp ba cũng tràn đầy sức sống như vậy.

“Cô là người làm sao? Sao tôi lại không biết nhỉ?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm.”

“À, ừ.”

Đường Tử Hân chỉ vào tô cháo trên bàn, mỉm cười dịu nhẹ: “Phiền cô chút nữa mang tô cháo này xuống hộ tôi được không? Chân tôi hiện giờ đi lại không tiện.”

Tiêu Dữu ngơ ngác lẫn ngạc nhiên, mấy cô chủ cậu chủ trước kia lúc nào cũng xưng hô mày tao với cô nhưng Đường Tử Hân là trường hợp đầu tiên nói chuyện với cô lịch sự như vậy.

“Vâng.” Tiêu Dữu gật đầu sau đó bắt đầu công việc lau dọn của mình.

“Anh ta đi chưa?”

Cô người làm ngây ngô mãi một lúc mới ậm ừ gật đầu: “Vâng, cậu chủ đi làm rồi ạ.”

Đường Tử Hân nghe vậy liền nhanh chóng đặt chân xuống đất, loạng choạng bước đến giá treo áo, mặc áo khoác vào. Từ bấp bệ cô truyền xuống bắt chân một cảm giác tê như giật điện.

Tiêu Dữu nhìn từng bước đi khó khăn của cô mà bất giác lo lắng hỏi: “Chân cô bị sao vậy ạ?”

“Hơi nhức một chút nhưng không sao, ổn cả.”

Đường Tử Hân tiến về phía cửa mà gắng sức bước. Cô người làm thấy vậy liền chạy đến chắn đường đi của cô: “Cô ơi, cậu chủ bảo cô không được ra khỏi phòng này nữa bước, nếu cô đi thì em bị đuổi việc mất.”

Đường Tử Hân cười thê lương, giò thì hay rồi, không được ra khỏi đây nữa bước, suy ra nghĩ vào thì cô vẫn không thể thích nơi này hơn chút nào.

“Tôi về nhà lấy một ít đồ rồi sẽ quay về, không đi mất đâu mà sợ.” Cô đẩy Tiêu Dữu qua, tay nắm lấy tay cầm cửa.

“Áy cô, vậy cô đưa em địa chỉ nhà cô, em sẽ đến lấy cho.”

“Tôi đi qua đêm mà không về, người nhà tôi sẽ lo.”

Tiêu Dữu bắt ngờ một phen, vậy đây không phải nhà cô chủ của mình sao? Xã hội bây giờ sao lại có những mối quan hệ phức tạp như vậy?

“Nhưng ông chủ đã dặn em như vậy, em thực sự không thể không nghe, cô đừng làm khó em được không?”

“Thôi được, cô theo tôi là được chứ gì? Có cô theo tôi chắc chắn sẽ không chạy mất.” Đường Tử Hân bướng bỉnh vẫn muốn rời đi, một hai đẩy Tiêu Dữu ra không thương tiếc.

Phải mất một lúc Tiêu Dữu mới có thể đuổi kịp cô chủ cứng đầu của mình. Taxi dừng lại trước con ngõ nhỏ nhà cô. Đường Tử Hân phải vịn vào người Tiêu Dữu mới có thể đi vào đến nhà.

Cánh cửa bỗng dung mở ra, ngay lập tức một bóng dáng lao nhanh về phía cô: “Tử Hân, rốt cuộc đêm qua em đi đâu vậy? Chị không liên lạc được với em liên tục báo cảnh sát.”

“Em không sao mà chị, đi, chị vào nhà với em.” Đường Tử Hân khoác tay Đường Tâm, kéo chị vào nhà.

Tiêu Dữu ngơ ngác theo sau, ngôi nhà này so với nhà cô thì to hơn, cũng xinh đẹp hơn nữa nhưng lại không ấm áp bằng nhà cô, ngôi nhà này quá lạnh lẽo và cô đơn tịch mịch.

Đường Tâm nhìn Tiêu Dữu, hỏi: “Cô là ai vậy?”

“Tôi là người làm ở Trần Thủy.”

Đường Tâm nghe vậy thì cực kì hoảng hốt: “Tử Hân, em đã đến đó sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chị cũng biết đó, chúng ta bị bức đến đường cùng như vậy, cũng chẳng phải là hổ, cũng không thể cản lại được... Hôm nay em dọn về đó.” Đường Tử Hân mở tủ đồ, mang quần áo ra gấp lại, đôi mắt thoáng chút mệt mỏi và đau buồn. “Em lựa chọn điều đó sao?” Đường Tâm xót xa hỏi, nhất thời không tin được chuyện này.

“Không phải lựa chọn của em, em không có quyền lựa chọn.” Cô vẫn bình tĩnh như vậy nhưng có trời mới biết trong lòng cô đang vỡ vụn đau đớn thế nào. Đường Tử Hân mở tủ đầu giường, đem hộp vuông màu nâu nhỏ bỏ sâu vào trong vali.

Sau khi rời khỏi nhà, Đường Từ Hân lên taxi cùng Tiêu Dữu rồi nói với tài xế xe: “Anh cho tôi đến khu thương mại Solana.”

“Ồ, cô chủ, ta phải về nhà.”

“Tôi cần đi mua ít đồ, đi xong sẽ về ngay.”

Tiêu Dữu cũng không dám phản bác gì khi thấy ánh mắt u tối của Đường Từ Hân, dù gì cũng là cô chủ, rất khó để lên tiếng.

Đến nơi, Đường Từ Hân phải rất chật vật mới có thể vào trong, đa phần đều phải vịn vào thứ gì đó để đi. Tiêu Dữu đi theo sau, trên tay đang xách một chiếc vali đen nhỏ. Đôi mắt cô liếc đảo xung quanh, mọi thứ đều quá mới lạ.

Đi từng cửa hàng này đến từng cửa hàng khác mà Đường Từ Hân chưa có ý định dừng lại, mặc cho đôi chân của cô đau đến buốt tấy, mặc cho cô bé xách đồ phía sau than trời than đất.

“Cô chủ, ta về thôi, đã trễ quá rồi, chân cô lại đang đau như vậy.”

“Tôi chưa mua được thứ gì.” Đường Từ Hân thở dốc, đi vòng quanh hết mấy tầng lầu, đúng là muốn lấy đi của người ta nửa cái mạng.

“Nhưng cô đã đi qua hai tầng rồi, ông chủ biết được sẽ đuổi việc em mất.” Tiêu Dữu đi phía sau mà van nài, than thở đủ kiểu nhưng cô đâu biết được cô chủ của cô là một người cực kì cứng đầu.

“Đuổi việc cô, cô đi nhà khác, làm ở Trần Thủy thì sung sướng gì chứ!” Đường Từ Hân cáu đầu đi, không biết cô người làm phía sau mình sắp mệt đứt hơi.

Cả hai đã đi ra đến cửa khu thương mại, Đường Từ Hân khát khô họng, thều thào nói: “Cô đi mua nước cho tôi đi, tôi khát quá.”

Tiêu Dữu sợ cô mệt nên lập tức cầm theo vali đi ngay. Đường Từ Hân dòm ngó một chút liền không thấy Tiêu Dữu đâu, nhân cơ hội đó cô bắt ngay một chiếc taxi đang đứng bên vệ đường, ngồi vào rồi nhanh chóng bảo tài xế chạy đi.

Lúc Tiêu Dữu quay trở lại thì người đâu không thấy. Cô cầm li nước trên tay mà trong lòng run rẩy. Cô gái đảo mắt liên tục mấy vòng nhưng chẳng thấy người mà cô gọi là cô chủ đâu. Tiêu Dữu quay vào trong khu thương mại, kim nén lại lo lắng rồi kĩ càng tìm cô chủ trong từng tốp người ra vào những cửa hàng. Tìm đã lâu như vậy, muốn lục tung cả cái khu thương mại lên mà người tìm không ra, một kết quả không mấy khả quan và cực kì bi đát.

Sau một giờ bốn ba tìm kiếm, Tiêu Dữu mới đi đến lựa chọn cuối cùng là gọi điện cho Vương Kiến Hạo. Cô thà bị đuổi việc còn hơn là để Đường Từ Hân xảy ra chuyện, bằng không tội của cô còn nặng gấp đôi.

Cuộc gọi được kết nối: “Alo.”

“Tổng giám đốc Vương đang trong giờ họp, có chuyện gì xin cứ nhắn lại với tôi.” “Anh đưa máy luôn cho Vương thiếu được không? Chuyện này thực sự rất gấp.” Tiêu Dữu gấp gấp nói, cô sợ đến phát điên lên được.

“Đây là luật lệ, không thể phá bỏ, xin cô đợi khi nào Tổng giám đốc Vương họp xong rồi hãy gọi điện lại.”

Tiêu Dữu gào thét trong lòng, méo máo khóc không ra nước mắt, cứ cái đà này thì cô tiêu thật rồi!

Đầu dây bên kia cúp máy, cô hết hi vọng. Tiêu Dữu nghĩ chắc chắn cô chủ chỉ ở quanh đây thôi, nếu kiên nhẫn sẽ tìm ra được, nhưng vấn đề ở chỗ là xung quanh cô có hơn 10 000 người, biết tìm ở đâu ra đây?

Tiêu Dữu tìm khắp nơi cuối cùng vẫn tuyệt vọng mà gọi cho Vương Kiến Hạo một cuộc nữa. Lần này thật may mắn mà cũng thật nguy hiểm vì bên kia là giọng của anh: “Alo.”

“Cậu chủ, cô chủ biến mất rồi ả!” Tiêu Dữu lấy hết can đảm nói ra nhưng đáp lại cô không phải tiếng quát tháo đầy tức giận của anh mà là một câu hỏi đầy thờ ơ.

“Bao lâu rồi?”

“Dạ, gần hai tiếng rồi ạ.”

“Đã đi những đâu?”

“Cô chủ về nhà lấy đồ sau đó cô ấy bảo muốn đi Solana vì cô ấy muốn mua ít đồ.” Giọng của cô gái nhỏ run lên như bị điện chích vào. Hai bên thái dương mồ hôi tuôn ra không ngừng.

“Chân cô ấy bị đau chứ không phải bị phế, đi được sẽ về được.” Và rồi cậu chủ phúc hắc lạnh lùng của cô đập máy không thương tiếc.

Tiêu Dữu nhẹ thở hắt ra, cậu chủ của cô không trách mắng gì cô là may mắn rồi, bây giờ cô chủ quay về như lời cậu chủ nói thì mọi chuyện sẽ ổn cả.

Cô bắt taxi trở về Trần Thủy, trong lòng không khỏi lo âu thấp thỏm.

Vương Kiến Hạo từ công ty trở về Trần Thủy cũng là tầm trưa, đúng lúc anh về Tiêu Dữu cũng làm xong cơm trưa. Cô gái nhỏ đứng khép nép ở cửa ra vào phòng bếp, chỉ sợ cậu chủ sẽ đuổi việc cô.

“Ngài về rồi ạ.”

“Ừ” Vương Kiến Hạo cởi áo vest, treo lên giá, anh vào bếp sau đó rửa tay, ngồi vào bàn ăn, ăn cực kì từ tốn và như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Cậu chủ, cô chủ... chưa về ạ.”

“Cô ấy không phải trẻ con.” Anh vẫn bình thản ăn cơm trưa, không có chút gì được cho là quan tâm.

Nghe đến đây Tiêu Dữu mới biết cậu chủ của cô lạnh lùng phúc hắc thế nào, cô cố gắng nói cho Vương Kiến Hạo biết về độ nghiêm trọng của sự việc vừa rồi.

“Nhưng chân cô ấy như vậy, ở ngoài lâu thực sự rất nguy hiểm đó ạ.”

Vương Kiến Hạo dừng đũa, anh nâng mắt nhìn cô người làm nhỏ, đôi mắt có chút tàn lạnh, anh thờ ơ lên tiếng: “Nguy hiểm là tự cô ấy chuốc lấy, ai cần cô lo lắng thay?”

Tiêu Dữu lập tức im luôn, đối diện với ánh mắt đó của Vương Kiến Hạo thật khiến cô nổi da gà, sáng nay lại còn bị cậu chủ làm mờ mắt bởi tô cháo mà cậu chủ cất công làm cho cô chủ. Vương Kiến Hạo không ăn nữa, trực tiếp lên thẳng phòng, anh đưa mắt liếc thấy tô cháo sáng nay vẫn còn y nguyên trên bàn, chưa có ai động thìa vào. Trong lòng anh nổi lên một cơn sóng cuộn trào. Anh đem tô cháo đó ra ban công, hung hăng ném xuống dưới.

“Choang!” Một tiếng thật lớn hung tợn vang lên, sau đó thì tô cháo vỡ tan tành.

Tiêu Dữu ở trong bếp nghe như vậy thì chạy ra sân vườn xem, cô hốt hoảng nhìn những mảnh thủy tinh văng tứ tung trên nền cỏ xanh, một lúc sau cô mới nhận ra đây là cháo mà cậu chủ của cô tận tay nấu cho cô chủ, nhưng cuối cùng lại bị chính tay người làm ra nó hủy hoại đi không thương tiếc. Tiêu Dữu nuốt nước bọt, cậu chủ hắc ám đó thực sự là đang tức giận sao? Nếu mà tức giận thật thì mong cậu chủ đừng đập phá đồ, đã phí phạm mà còn khổ cô!

Thời gian lướt thoát một cái đã không còn nhìn thấy trời xanh và Mặt Trời đỏ, thay vào đó là bầu trời tối đen kịt, còn gió xuân lạnh lại hung dữ nổi lên.

Đường Tử Hân vẫn chưa về, Vương Kiến Hạo cũng không có ý định rời nhà đi tìm cô. Chỉ khổ cho cô người làm nhỏ, lo lên lo xuống, thấp thỏm không yên, cuối cùng cũng không đợi được nữa liền lên tầng, xin Vương Kiến Hạo được ra khỏi nhà.

“Cậu chủ, tôi ra ngoài tìm cô chủ đây ạ.” Tiếng nói lớn của cô bé 17 tuổi truyền qua cửa, lọt vào tai người đàn ông đang ở bên trong.

“Cậu chủ, tôi đi nhé?”

Thấy anh không có động tĩnh, cô nghĩ anh cho phép nên đánh liều bắt taxi rời đi, đến khu thương mại hơi sáng.

Sau một tiếng lục soát toàn bộ ngõ ngách trong khu thương mại, Tiêu Dữu vẫn chẳng thấy một manh mối nào, trong điện thoại còn chưa kịp lưu số điện thoại của Đường Tử Hân.

Cuối cùng cô gái tuyệt vọng chọn phương án cũ là quay về. Nhưng khi cô về đến Trần Thủy, có một điều mới lạ mà khiến cô vui mừng và yên tâm đó là cậu chủ lạnh lùng của cô cũng chịu đánh siêu xe đi tìm cô chủ trở về.

Cô biết mà, cậu chủ chỉ lạnh lùng với người khác thôi, còn với cô chủ thì sao có thể làm ngơ được?

~

Bệnh viện Hoàn Ngọc Châu

“Cô không định vào sao? Tôi thấy cô ngồi đây từ rất lâu rồi.” Cô y tá nhìn Đường Tử Hân hỏi khẽ, ánh mắt có vẻ quan tâm.

“Vâng, một chút nữa tôi mới vào thăm.” Đường Tử Hân mỉm cười nhẹ, gật đầu, kiểm đại một lí do nào đó để nói ra.

Cô y tá cười rồi quay người đi mất.

Đường Tử Hân thở dài một hơi, cô dựa người vào sau ghế, nhắm mắt lại một cách mệt mỏi. Cô có dũng cảm để chống lại một kẻ mà cả Bắc Kinh ai cũng nể sợ, nhưng lại không có dũng cảm để đẩy cánh cửa của phòng bệnh kia để đi vào.

Tiếng bước chân lãnh đạm dồn vào tai cô trong hành lang vắng. Đường Tử Hân bất giác mở mắt, một thân ảnh quen thuộc lọt vào mắt cô, cô đã nhận ra nhưng vẫn bình thản ngồi đó, cho đến khi người đàn ông đó đứng trước mặt cô một cách hiên ngang phi phạm nhưng xúc cảm của cô vẫn không có gì thay đổi.

“Đi về.”

“Vương Kiến Hạo, cuối cùng cũng bị anh tìm được.” Cô gái nhỏ cười mĩa mai châm biếm, ngón tay xoắn lấy ngọn tóc trước mặt.

“Tôi có nói rằng là chơi trốn tìm với em?”

Lần này nụ cười của Đường Tử Hân lại càng ngạo nghễ hơn, bàn tay cô vỗ theo từng nhịp: “Thật sự là chơi đùa với anh cực kì vui nha!”

Cô chơi đùa với anh? Cô học được cái thói khoác lác này ở đâu vậy?

“Em muốn chơi? Được, trở về, tôi chơi cùng em.” Vương Kiến Hạo túm chặt lấy tay cô sau đó hung hăng kéo cô đi.

“Anh đừng có động vào người tôi.” Cô giật tay lại sau đó dữ dằn trừng mắt nhìn anh.

Vương Kiến Hạo cười tàn lạnh, anh kéo cô lại gần, hơi thở của anh phả lên chóp mũi cô: “Là do tôi dơ bẩn hay em không đáng?”

“Là do anh dơ bẩn, mọi thứ của anh đều khiến tôi kinh tởm đến buồn nôn!” Cô gắn vào mặt anh mang đầy tính chất khinh thường và khiêu khích.

“Vậy tôi sẽ nhuộm bẩn em, phải khiến em trở nên ô uế để không một thằng đàn ông nào muốn em nữa!” Đôi mắt phượng hoàng của anh đầy tơ máu, anh bỗng chốc hiện hình như một con quỷ dữ. Anh thôi không lảng nhảng, trực tiếp lôi cô đi.

Đường Tử Hân giãy dụa nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi tay anh, bị anh bóp chặt tay như vậy, cô nhăn mặt đến khổ sở.

“Thả ra! Tôi tự đi được, đau quá!”

Vương Kiến Hạo hoàn toàn không để tâm đến tình cảnh khổ sở của cô thế nào, chỉ có sự hung dữ xâm chiếm từng hành động của anh.

“Tử Hân!”

Một tiếng gọi lớn vang lên, đánh vào tai Đường Tử Hân, khiến tim cô nổ tung như quả bom đến giờ.

Cô quay đầu lại, một cảnh tượng đập vào mắt cô, từng chút từng chút một xé rách tim cô. Người đàn ông đó, người đàn ông mà cô ngày đêm mong ngóng, bây giờ đã có thể nhìn thấy rồi.

“Tử Hân, đợi đã!” Tiếng gọi lớn của Dương Tạch nghe đến khổ sở. Anh chặn vật đuôi theo cô, nhưng tiến một bước, cô lại cứ tiến một bước dài, càng lúc càng cách xa hơn.

“Buông tôi ra! Buông ra!” Cô đánh mạnh vào người Vương Kiến Hạo liên hồi rồi vùng vẫy như con cá mắc cạn muốn thoát khỏi sự kim hãm của anh.

Nhưng bóng dáng Dương Trạch trước mắt cô càng ngày càng mờ nhạt, thân ảnh của anh nhòa đi trong đôi mắt đã có một tầng hơi nước mờ mờ của cô, chỉ thoáng trong một giây, cái bóng dáng ấy cũng biến mất hoàn toàn.

“Cho tôi gặp anh ấy một chút thôi được không? Chỉ một chút thôi.” Đường Tử Hân meo mào cầu xin Vương Kiến Hạo, nước mắt mặn đắng của cô giao hoà ở cằm và cổ. Nhưng sự cầu khẩn của cô cũng không thể làm cho người đàn ông trước mặt giao động.

Anh chỉ để lại cho cô hai câu hỏi sau đó buông tay cô ra.

“Em có dừng cảm để gặp hắn không? Còn mặt mũi để gặp lại sao?”

Cô ngơ ngàng sau đó thì sùi lơ dưới mặt đất, hai bờ vai gầy yếu ớn run lên theo từng cú nấc nghẹn.

-----HẾT CHƯƠNG 26-----

Tập sau sẽ vô cùng đặc sắc nhaa^^ Bạn nào mà bỏ lỡ là hơi phí đó aaaa

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Công cuộc căm dỗ Vương thiếu

-----Chương 27: Công cuộc căm dỗ Vương thiếu-----

Trần Thủy

Chiếc siêu xe xé gió đêm đi vào biệt thự, cho đến khi xe chạy vào gara thì cái dáng nhỏ nhắn mới xuất hiện.

Tiêu Dữu hớn hờ chạy như bay ra ngoài, thấy Đường Tử Hân thờ thẫn đi vào nhà thì lập tức vui mừng nhảy cẫng lên, tíu tít nói: “Trời ạ, may quá đi mất, em còn tưởng cô bị bắt cóc, làm em sợ chết đi!”

“Chẳng phải hết giờ làm rồi sao? Sao còn ở đây?” Vương Kiến Hạo nhìn Tiêu Dữu liền muốn đuổi.

“Vâng, tôi về đây ạ. Cô chủ, em về nhé?” Cô người làm nhỏ không ngừng cười khúc khích, hận không thể lao đến mà hôn Đường Tử Hân.

“Đừng...” Đường Tử Hân bất giác kéo tay cô gái nhỏ lại, mặt mày nhũ thành một cục, sau đó cô còn lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn.

“Nhưng đã hết giờ làm rồi mà cô?” Tiêu Dữu thấy vẻ mặt kì quặc đó của cô chủ mà không hiểu gì, cũng chẳng biết nên làm thế nào.

Đường Tử Hân kéo Tiêu Dữu vào phòng dành cho khách sau đó nói với cô bé với đầy vẻ mong chờ: “Đêm nay, à không, từ giờ em làm việc ở đây, ăn, ngủ, nghỉ ở đây cho cô, được không?”

“Nhưng trong hợp đồng em kí...” Cô gái trẻ dờ dẩn sau khi nghe Đường Tử Hân nói xong, không biết vì đâu mà cô chủ đột nhiên đối với mình lại tốt như vậy.

“Cô sẽ bồi thường hợp đồng cho em.” Đường Tử Hân gật đầu chắc chắn, chỉ mong cô bé này chịu đồng ý ở lại.

Vương Kiến Hạo từ xa lại gần, nhìn hai cô gái đang nhùng nhằng bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Cô định ở lại làm bóng đèn cho chúng tôi? Ở Trần Thủy, không hề thiếu đèn.”

Tiêu Dữu ngây người một chút mới hiểu ra cậu chủ của cô là đang ám chỉ điều gì, cô gái gãi đầu cười gượng gạo: “Đấy, cô xem, em không dám cãi lại cậu chủ đâu, cô yên tâm lên nghỉ ngơi, ngày mai em sẽ đến sớm mà, cô chỉ cần mở mắt ra là có thể thấy em mà, vậy nhé cô, em về đây.”

Cô gái trẻ nói xong liền gỡ bàn tay của Đường Tử Hân đang bám vào tay mình như kẹo cao su kia rồi quay người chuồn mất.

Đường Tử Hân chưa kịp giữ lại thì đã bị Vương Kiến Hạo bắt lấy tay kéo xềnh xệch lên lầu.

“Anh định làm gì? Buông tôi ra!” Cô vùng vẫy, giãy lên đành đạch như con tôm sống.

“Đêm nay không ai cứu được em đâu. Lên lầu, tôi chơi với em, chơi chết em!” Người đàn ông vẫn không ngừng dừng lại bước chân, lực tay càng lúc càng thắt chặt lấy cổ tay nhỏ mềm yếu của cô.

Đường Tử Hân hoảng sợ cự tuyệt: “Tôi không muốn! Tôi mệt rồi.”

“Cả ngày thong dong bên ngoài tại sao em không thấy mệt?”

Cô không cãi được, cô bất lực, thật sự là chẳng còn cách nào để đối phó với anh sao?

“Àm!” Cách cửa phòng bị anh hung hăng đóng vào.

Đường Tử Hân bị giật mình bởi tiếng động lớn nhưng cô vẫn không quên giữ khoảng cách với anh. Vương Kiến Hạo tiến đến, cô lại lùi về sau dè phòng, nhưng sau một hồi đôi co cô vẫn bị anh lôi vào phòng tắm. “Chân tôi không còn đau, không cần anh giúp.” Đường Tử Hân nhìn anh không rời, hai tay còn chắn trước ngực che đầy đủ kiêu.

Vương Kiến Hạo kéo miệng cười, anh không nói gì chỉ bình thản cởi áo. Hai lớp áo nhanh chóng được cởi ra, từng đường nét trên khuôn ngực và mui bụng của anh hiện ra trước mắt cô. Dưới ánh đèn mờ màu vàng, mái tóc xám tro của anh trở nên mọng mị khó tả.

Đường Tử Hân quay đi, ngó lơ mặc anh làm gì thì làm, mặt cô bỗng chốc nóng lên, đỏ ửng như trái cà chua. Vương Kiến Hạo tiến đến xoa lưng cô lại sau đó hung hăng xé toạc cái áo len màu trắng mà cô đang mặc trên người. Cô gái la lên một tiếng hoảng sợ, tay cô túm lấy vạt áo nhưng sức mạnh của anh quá lớn, chẳng mấy chốc cô chỉ còn lại đồ lót trên người.

Thân hình nhỏ ngồi xuống, cô ôm lấy cơ thể bao bọc bằng đầu gối, che lại cảnh xuân đang phô bày trước mắt người đàn ông kia.

“Rào.” Một thứ nước ấm áp lan tràn lên làn da trắng nõn của cô khiến cô bất giác ngáng đầu dậy, đến giờ cô mới phát hiện chỗ cô đang ngồi là ngay bên dưới vòi sen lớn.

Đường Tử Hân đảo mắt sau đó thảng thốt ngay lập tức nhắm tịt mắt lại, Vương Kiến Hạo đứng dưới vòi sen cùng cô, anh không mặc gì, thân thể cường tráng, sẵn chắc ươm dưới làn nước ấm.

“Á.” Anh kéo cô đứng dậy, tiếng cô hét lên bị ngăn lại một nửa bởi môi anh, anh hung hăng chiếm hữu môi cô, sau đó lại dịu dàng cắn mút như kẹo ngọt.

Loáng một cái nội y của cô cũng không còn nằm trên người cô nữa.

Từng nụ hôn mãnh liệt nối tiếp từng nụ hôn mãnh liệt, chưa một giây nào ngơi nghỉ. Dưới làn nước, từng dấu hôn đỏ chót ám muội hằn lên cổ và vùng

quai xanh của cô, Đường Tử Hân thở gấp, sau đó lại bật ra vài tiếng rên như cún, dục vọng của Vương Kiến Hạo tiếp tục bùng phát mạnh mẽ.

Anh áp chặt cô vào tường, nâng hai chân cô lên, quấn vào thắt lưng anh.

Anh hưng hăng xâm chiếm cơ thể cô, quá bất ngờ, Đường Tử Hân chống đỡ không nổi liền sặc nước ho khụ khụ. Hai bàn tay của cô bấu víu trên bờ vai và thắt lưng của anh, không lâu sau lưng anh liền hiện ra vài đường cào cào đỏ rợn người.

“Em đã biết chọc giận tôi phải gánh chịu những gì không?” Vương Kiến Hạo thờ mạnh vào tai cô, hơi ấm của anh hoà với nước ấm khiến cô vô cùng khó chịu.

Dưới làn nước ấm, một nam một nữ ân ái triền miên trong vực sâu của dục vọng kích thích. Khắp cơ thể gầy yếu của cô không chỗ nào là không để lại dấu tích của anh, cô cự mình, cả thân đau ê ẩm. Cô gái nhỏ ngăn tiếng hét mỗi lần anh mạnh mẽ ra vào, mỗi lần như vậy cô như muốn đi tìm Thần Chết.

Đường Tử Hân đuối sức, cô dựa đầu lên vai anh, thờ phi phò: “Đây là trò chơi của anh?”

“Đây là luật chơi.”

Cô cũng không đáp lại, mỗi lần ân ái với anh liền như muốn rút cạn năng lượng trong cơ thể cô.

Bàn tay lạnh buốt của Vương Kiến Hạo xoa nhẹ trên lưng cô gái, làn nước ấm theo tay anh loang lổ lan tràn trên làn da non mịn trắng nõn của cô. Anh bỗng nhớ đến từng câu nói khi cô đem nói với anh ở bệnh viện, về mặt lập tức tối đen đi, đôi mắt anh xuất hiện vài tia ám khí nguy hiểm bức người.

Vương Kiến Hạo bị cơn tức giận bao trùm tâm trí, anh hưng hăng cắn vào cổ cô, rồi lại mạnh mẽ xâm chiếm cơ thể cô. Đường Tử Hân bị từng cú thúc của anh làm cho bùng tỉnh một phen, cô không biết vì đâu mà người đàn ông này lại giận dữ như vậy, cô không chịu được đau đớn anh gây ra, liền cắn phập vào vai anh một cái thật mạnh, ngay sau đó, máu trên vai anh chảy ra, hăm rằng sắc lẹm của cô gái nhỏ in lên.

“Mẹ nó! Em dám cắn!” Vương Kiến Hạo rít lên một tiếng, anh nhăn mày đau đớn.

Máu của anh hoà với nước trở thành màu hồng, khi máu ngừng chảy, cô gái trên vai anh cũng nằm yên bất động.

Vương Kiến Hạo cứ nghĩ cô ngủ rồi ai ngờ một giọng nói thật nũng nịu như trẻ con đòi kẹo va đập vào tai anh, khiến cơ thể anh bùng nổ chấn động.

“Đau! Đau quá! Đau chết mất...”

Trời ạ, cô còn có thể nói mở khi làm tình được sao?

“Đau lắm sao?” Anh hơi ghé đầu qua thì thảo nhỏ vào tai cô, sau đó cô gạt đầu lia lịa mặc dù mắt đã nhắm nghiền từ khi nào không hay.

Vương Kiến Hạo không khỏi bật cười, anh thoát ly khỏi cơ thể cô rồi quấn cho cô một chiếc khăn bông, bế cô ra ngoài, đặt xuống giường.

Đường Tử Hân cự quậy mình rồi khẽ kêu lên vài tiếng “ừm” nghe thật êm tai. Anh nằm xuống cạnh cô rồi vòng tay qua kéo cô vào trong lòng.

Anh cũng thật không hiểu bản thân mình như thế nào, anh biết cô cứng đầu, cũng biết cô hay chống đối anh, nhưng mỗi khi trừng phạt cô xong, anh không thể không ôm cô vào lòng.

Đến nửa đêm, Đường Tử Hân lúc nhúc tỉnh dậy, đập vào mắt cô đầu tiên là vòm ngực của Vương Kiến Hạo, cô giật mình nghĩ về cảnh tượng đáng sợ khi ân ái cùng anh trong phòng tắm, cô sợ hãi dùng cả hai tay hai chân đập anh xuống giường.

“Hựm!” Một tiếng rên lớn đầy khổ sở của người đàn ông va đập vào không gian.

Anh khó khăn chống tay ngồi dậy, mặt nhăn lại trông cực kì đáng thương. Anh chặt vật bỏ lên giường, sau đó dùng tay đấm đấm xoa xoa cái thắt lưng vừa ôm sắn. Anh nhìn cô gái đang ngây người kia mà gầm lên: “Mẹ kiếp, em ăn phải bả à?!”

Đường Tử Hân rất dửng dưng, chẳng có chút gì được cho là có lỗi. Cô cầm gối rời giường rồi ra sofa gần đấy, nằm xuống.

“Lại đây.” Vương Kiến Hạo nằm úp trên giường lớn, lưng dựa lên trên, tự tay đấm bóp liên hồi.

Cô thật đáng chết mà! Dám động thủ khi anh đang ngủ, đáng ra anh không nên tha cho cô mà làm chết cô trong nhà vệ sinh cho xong!

“Tôi bảo em lại đây!” Anh ngồi thẳng dậy, xoay người bên phải bên trái liền có thể hồi phục như thường.

Đường Tử Hân bất chợt nhớ về cảnh tượng cách đây vài tiếng, cô run người, chưa bao giờ cô lại sợ đau đến vậy. Cô không dám lại gần anh nên những lời của anh đều bỏ ngoài tai. “Đừng để tôi lại đó, không em chết chắc!” Vương Kiến Hạo lên tiếng danh thếp, anh không tin là không trị được cái tinh cứng đầu đó của cô.

Đường Tử Hân phân vân trong lòng, cuối cùng vì sợ anh làm càn nên bất đắc dĩ đặt chân xuống bước lại gần.

Người đàn ông thấy cô liền chồm về trước như con sư tử đói mồi, anh kéo tay cô lôi lên giường, cô gái thét lên một tiếng chưa kịp định thần đã nằm ngay dưới thân anh. Vương Kiến Hạo kìm chặt cả chân lẫn tay cô, không cho cô cơ hội chống đối, anh cúi người, chiếm lấy đôi môi cô, ngấu nghiến đầy vồ.

Đường Tử Hân lại bị anh xâm chiếm đến choáng váng, cả trời đất thế nào cô cũng chẳng hay. Vương Kiến Hạo giận dữ, cắn vào bầu ngực trắng của cô nhưng sau đó lại nhẹ nhàng mon trớn đầu môi.

Cô bị anh cắn đau đến mức tay bấu chặt vào ga giường, khuôn miệng nhỏ không ngừng mắng: “Anh là chó à?! Sao toàn cắn vậy?”

Và rồi anh cắn cô thêm một cái nữa khiến cả người cô nảy lên một cái vì đau, cô rên rĩ, tiếng rên của cô truyền vào tai anh lại càng kích thích hành động của anh hơn.

Vương Kiến Hạo nhìn cô, cười gian xảo: “Tôi muốn nghe thấy tiếng em rên, không phải là tiếng em mắng người.”

“Đồ đòi bại, đê tiện, vô lại, lưu manh, chó chết!” Anh càng nói cô lại càng quát mắng bạo hơn, không sợ trời, không sợ đất cũng không sợ cả người đàn ông này.

“Tiếng chữ của em nên được ghi âm để phát đi toàn quốc gia, để người khác thắc mắc em bị làm gì mà chữ mắng ghê gớm như vậy.” Vương Kiến Hạo cọt nhả nói rồi lại không kìm được mà cắn vào mũi cô một cái.

“Bộp!”

“Em dám!” Người đàn ông buông vội cô gái trong người ra mà rên lên ôm trán, anh nhắm mắt khổ sở không khác gì lúc bị cô tổng xuống giường.

Đường Tử Hân cũng bị đau nhưng cô không mấy bận tâm, nhân lúc anh không đề phòng liền cúi người về trước, hai con mắt dán chặt vào vai anh không rời.

“A___, bỏ ra cho tôi!”

Vương Kiến Hạo kêu lên thất thanh vì cú cắn quá ngoạn mục của cô gái nhỏ, anh hung hăng đẩy cô ngã nhào ra giường sau đó ôm lấy ngực.

“Bây giờ thì anh hiểu cảm giác của tôi chưa?” Đường Tử Hân bị anh đẩy ngã nhưng vẫn nghênh ngang đắc thắng.

Vương Kiến Hạo đau đớn như không thể siêu thoát nổi, anh hét âm vào mặt cô: “Em có biết em vừa cắn vào đâu không?! Con mẹ nó!”

Đường Tử Hân nhìn thấy tay phải của anh đang ôm trước ngực trái, cô có chút không hiểu nhưng sau khi anh bỏ tay ra cho cô xem thì ngay lập tức cô lăn ra cười nghiêng ngả.

Ặc, cắn cả vào 'nụ hoa nhỏ' của anh...

“Cho anh đáng đời! Biết là cắn vào đó thì tôi đã cắn đứt đi rồi.”

Cô gái cười lăn cười bò trong khi đó khuôn mặt của Vương Kiến Hạo còn tối hơn cả cái hầm.

“Còn cười? Ngâm miệng vào cho tôi!” Cô nhìn vào ngực trái của anh, ở giữa là nguyên một dấu răng sắc lẹm hàm hổ hằn lên. Do lúc đó cô nhắm mắt phi tới mà, đâu có trông thấy đường đâu kia chứ! Hèn gì khi cắn vào cô lại thấy là lạ, sao vai anh mềm thế, lại còn có thứ gì đó nhỏ nhỏ nhô lên...

Chẳng sao, cũng là bài học bổ ích dành cho người thích cắn như anh.

Vương Kiến Hạo nhìn cô chằm chằm, chỉ hận không thể đem cô ra mà nuốt vào bụng. Đêm nay anh vì cô mà trọng thương đủ chỗ, chắc chắn chẳng ai nghĩ rằng sẽ có lúc Vương thiếu đào hoa phong lưu lại bị một cô gái nhỏ làm cho thất thế thảm bại như vậy.

Nghiêm Châu.

Điện thoại của Vương Kiến Hạo reo lên từng hồi, anh đặt cây bút trên tay xuống, liếc nhìn số máy do dự một chút thì bấm nghe.

Bên kia là một tiếng cầu cứu khàn đặc của Tiêu Dữu. Anh nghe thấy thì thở dài một hơi, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cậu chủ, cô chủ không chịu ăn uống gì cả. Cũng gần một ngày rồi ạ, cô ấy bảo cậu về nói chuyện rõ ràng thì cô mới động đũa.”

Lông mày của người đàn ông nhíu mày, anh lạnh lùng nói ra: “Không cho ăn nữa, có bao nhiêu đồ ăn thì đồ hết đi cho tôi.”

Sau đó thì anh không hề thương tiếc đập máy.

Trần Thuý.

“Cô, sao cô lại cứ làm khó em vậy chứ? Cô ăn vài miếng thôi em cũng mừng lắm rồi. Giờ cô xem, cậu chủ bảo đồ com đi hết, không cho cô ăn rồi kìa.” Tiêu Dữu ở bên đảm vai cho Đường Tử Hân, lâu lâu lại mếu máo nhìn mâm com trên bàn.

Đường Tử Hân làm ngơ mọi lời cầu khẩn của Tiêu Dữu, hai con mắt dán vào màn hình ti vi: “Không ăn thì không ăn, cùng lắm thì ba ngày sau chết chứ có gì đâu?”

“Cô không được nói vậy! Cô chết thì em cũng chết theo cô mất.”

“Sao lại chết theo?”

“Thì cậu chủ giết em.”

Đường Tử Hân che miệng lên cười, 'ốp, ốp' hai tiếng, cô ngại ngần ôm lấy bụng, nếu đếm không lầm thì đây là lần thứ mười trong ngày bụng cô đánh trống rồi.

“Bụng cô kêu kìa, cô ăn đi cô.” Tiêu Dữu cũng lên cười nhưng ngay lập tức mếu máo cầu xin.

“Nhưng anh ta bảo là không cho cô ăn mà?” Đường Tử Hân thờ ơ ngoài mặt là thế nhưng trong lòng chỉ muốn nhào vào mâm cơm trước mặt mà ăn cho bằng hết.

Tiêu Dữu nghe được vậy thì biết cô chủ bướng bỉnh này đói sắp chịu không nổi rồi, cô bé lắc đầu, cười có chút gian: “Không sao, cô cứ ăn đi, cậu chủ về em sẽ không nói đâu ạ.”

“Thật sao?” Cô liếc nhìn, trên mặt không nén được nét vui mừng kích động.

“Thật mà!” Tiêu Dữu cười không ngấm được miệng, nhanh nhẹn chạy ra chuẩn bị cơm nóng canh ngon cho Đường Tử Hân.

Đường Tử Hân rời giường, trước mắt bỗng lơ mơ, tay chân loạn choạng đủ kiểu, chắc tại do nhịn ăn lâu quá, định thần được một lúc cô mới ngồi vào được bàn ăn. Cô bắt đầu động đũa, các món ăn đều nguội hết cả nhưng khi đưa vào miệng thì ngon hết sảy. Đường Tử Hân cứ ăn được một lúc lại rít lên một cái, chắc tại đồ ăn ngon quá đi. Mồm miệng nhồm nhoàm khó coi, tay không ngừng đưa lên rồi đưa xuống Tiêu Dữu ở bên không nhịn được thì che miệng cười. Đường Tử Hân ngẩng đầu nhìn, nhúm mày: “Buồn cười lắm sao?”

“Vâng, cô ăn như kiểu bị bỏ đói được một tuần ấy chứ chả phải một ngày đâu.”

“Ồ, con bé này...!”

“Thôi, cô ăn mau đi, em còn dọn, không cậu chủ về.”

Đường Tử Hân nghe được ba chữ 'cậu chủ về' thì khản trương hơn, không bận tâm gì khác ngoài đồ ăn trên bàn.

Sau khi ăn xong Tiêu Dữu dọn dẹp bát đũa thì ngỡ ngàng một phen. Tất cả bát chén đĩa đều sạch bóng như mới rửa, ngoài một đồng xương xẩu thì một chút cũng không còn.

“Cô ăn như vậy dễ đau dạ dày lắm đấy.”

“Cô biết mà.”

“Cô biết sao cô lại nhịn ăn vậy?”

Đường Tử Hân chep miệng mấy cái, trong miệng vẫn còn mùi vị thơm ngon của đồ ăn, trong một khắc lại không biết nên trả lời làm sao.

“Ờ thì, cậu chủ không cho cô ra ngoài, à... ừ, cô phải tuyệt thực, lỡ đâu cậu chủ mềm lòng cho thì sao?”

Mềm lòng cái ông chú!

Tiêu Dữu cười lên khanh khách, ôm bụng vẫn không ngăn lại được: “Cô mà đợi cậu chủ mềm lòng thì em đi lấy chồng mất. Vừa nãy em gọi điện, cậu chủ còn bảo đồ hết đồ ăn của cô đi.”

Khuôn mặt của Đường Tử Hân vừa có chút ngại lại có chút giận, cô quát lên: “Phải thử chứ! Chẳng lẽ cứ ở đây mãi? Không chết vì đói cũng chết vì ngu đi!”

Tiêu Dữu vắt khăn cho cô lau miệng rồi ngồi xuống vừa nói với cô vừa giúp cô đầm vai: “Em có một tuyệt chiêu, nếu cô thử, em đảm bảo cậu chủ sẽ trở thành 'chú chó' trung thành của cô.”

Đường Tử Hân tò mò muốn nghe nên không cần suy nghĩ liền gật đầu lia lịa.

Tiêu Dữu ghé vào tai cô mà nói. Nói xong Đường Tử Hân khó tin nhìn cô bé 17 tuổi với khuôn mặt đặc ý kia, có thật là 17 tuổi không đấy? Khai gian tuổi à?

“Em học ở đây ra mà điều luyện thế?”

“Trong chuyện ngôn tình đó cô.” Cô bé cười khúc khích.

“Mà có chắc không đó?”

Tiêu Dữu gật đầu cực kì tự tin: “Cô cứ tin ở em.”

Một tiếng sau, Vương Kiến Hạo về đến Trần Thủy. Tiêu Dữu từ trong bếp chạy ra, cung kính chào: “Ngài về rồi ạ.”

Vương Kiến Hạo cởi áo khoác ra rồi treo lên móc giá. Anh nhìn vào bếp, đồ ăn bày hàng dài trên bàn, anh lại nhìn lên lầu trên, miệng hỏi: “Chưa ăn?”

“Vâng, cô không chịu ăn.” Tiêu Dữu cực kì uỷ khuất nói.

“Được.” Anh không nói thêm lời thừa thừa rồi đi thẳng lên lầu.

Mở cửa vào phòng anh không thấy Đường Từ Hân đâu, chỉ có một màn đêm tối bao trùm căn phòng. Anh đưa tay bật điện lên, trong lòng cảm thấy có gì đó khác lạ.

Vương Kiến Hạo không lên tiếng, chỉ lẳng lặng cởi đồng hồ sau đó tùy tiện cởi vài cúc áo đầu. Rồi đột nhiên một đoạn piano du dương ngân nga vang lên. Anh quay người lại, chậm rãi tiến ra ban công mập mờ ánh đèn vàng. Trước mắt anh là những chai rượu Swing đặt trên bàn, thứ rượu màu vàng trong ly ánh lên đôi mắt phượng hoàng của anh khiến đôi đồng tử mang một màu hồ phách mộng mị khó tả.

Cô mang rượu của anh ra làm gì vậy?

Lại còn có nhạc, âm mưu gì đây?

Bài piano càng lúc càng lên đoạn cao trào. Từ trong góc khuất của ban công mà anh không để mắt tới, bóng dáng nhỏ nhắn của Đường Từ Hân bị màn đêm đen sâu thẳm vây trọn. Vương Kiến Hạo quay sang, liền thấy đôi chân cô đang vô cùng kiêu sa nhẹ nhàng như đi trên nước, chậm rãi mê hoặc bước về phía anh.

Mái tóc cô bị gió đêm tạt vào, từng lọn tóc rơi lên khuôn mặt trắng ngần xinh đẹp mộng mị của cô. Người đàn ông bị sắc đẹp của cô quật ngã, anh ngỡ ngàng.

Tiếng piano nhẹ dần rồi lịm hẳn. Đúng lúc đó chiếc áo choàng tắm trên người cô rơi xuống, ngay trước mắt anh.

Bộ bikini màu đen đỏ hoà với màn đêm, tôn cô lên sáng lấp lánh như một vì sao tinh tú.

Trong một giây, Vương Kiến Hạo cứ ngỡ mình như bị lạc vào thế giới thần tiên nào đấy, anh nhanh chóng thoát ra, anh không biết cô đang giờ trò quỷ gì, nhưng anh biết, với khuôn mặt kia, với thân hình nóng bỏng này, anh hoàn toàn gục ngã, anh không cưỡng lại nổi.

Đường Từ Hân đưa tay chạm vào vòm ngực rắn rỏi của anh, ngón tay mon trón một lúc mới lần mò cởi từng cúc áo sơ mi trắng. Từng tế bào trong cơ thể anh như đang sôi sục, cô có chút vụng về nhưng anh lại không ngừng cảm thụ.

“Em làm gì vậy?” Anh nhìn cô, khó hiểu hỏi.

Cô giờ ngón trở lên đặt ở môi anh sau đó tặng cho anh một cái nháy mắt đầy ám muội. Đường Từ Hân cầm lấy một ly rượu được rót sẵn ở trên bàn rồi bước lại gần anh. Cô đánh tay một cái, rượu từ trên vai người đàn ông chảy xuống, loáng cái đã làm ướt chiếc áo sơ mi trên người anh.

Khoé mắt Vương Kiến Hạo giật giật, anh nhìn cô đầy khó hiểu, cướp lấy ly rượu trên tay cô, anh nhủ mảy: “Tôi không cho em ra ngoài em liền tạt rượu tôi?”

Đường Từ Hân kéo miệng cười mê hoặc dưới ánh trăng mờ ảo. Cô hành động tiếp, một lời cũng không nói. Từng ngón tay nhỏ thon dài lạnh lẽo của cô chườm lên làn da nóng rẫy của anh, ngón trở ấy như con rắn nhỏ tinh nghịch chơi đùa từ vòm ngực anh rồi lại lướt xuống vùng mui bụng, cũng không quên đánh dấu vết tích sau tấm lưng rộng vững trãi của người đàn ông.

Cô bị trúng gió sao Tiêu Dữu không báo cho anh biết?

Một bài piano khác được bật lên. Đường Từ Hân nhón chân, hai tay quàng vào cổ anh sau đó thân hình nhỏ vụng về uốn lượn theo điệu nhạc ngân vang.

Trên mặt Vương Kiến Hạo không biểu hiện bất cứ cảm xúc dư thừa nào, anh hoàn toàn bị cô làm cho câm nín. Người anh cứng nhắc, đứng yên như một pho tượng.

Và rồi đầu óc anh nổ tung khi bầu ngực đầy đà của cô chạm vào ngực anh mà lên xuống ma xát mãnh liệt.

Cứ thế này, anh gục xuống mất. Đường Từ Hân nhìn vào đôi mắt sâu thẳm không đáy của anh, xoáy sâu vào trong, cô không nhận được thứ cảm xúc như mong muốn. Cô tự hỏi, anh định chịu đựng đến bao giờ?

Vương Kiến Hạo định thần lại, cổ nhắc bản thân trước mắt là vực sâu mê loạn không đáy, rót xuống dưới liền thịt nát xương tan.

Người đàn ông gỡ cánh tay của cô ra khỏi cổ mình, rất thờ ơ hờ hững nhưng trong lòng anh chỉ muốn xé nát cô ra để hưởng thụ hương tình cực lạc, ân ái cháy bỏng.

“Em nghĩ làm như vậy, tôi sẽ cho em ra ngoài?” Anh cúi đầu thì thầm vào tai cô, giọng trầm khàn đánh lên không gian yên tĩnh, bàn tay anh luồn ra sau vòng eo nhỏ của cô, nhẹ kéo vào lòng.

Đường Tử Hân không tin là anh chịu đựng được lâu như vậy, cô mạnh bạo ôm lấy tấm lưng anh, đầu dựa vào bờ vai rộng của anh, cô lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng như chứa thứ độc được không tên: “Chẳng phải anh thích như vậy sao?”

“Ai nói tôi thích? Em chưa ăn com nên đầu óc bị choáng sao?”

Anh nói cô bị choáng?

Phi nhỏ!

Trong lòng cô gái bị anh kích động, cô buông anh ra, vòng tay ra sau lưng toan cởi áo ngực, ai ngờ Vương Kiến Hạo không một chút hứng thú, quay ngoắt bỏ cô lại, đi vào trong.

Đường Tử Hân trông theo bóng dáng anh, mặt cô đen lại, không biết là đang tức giận hay đang nhẫn nhịn. Lúc cần thì cô có mặc năm sáu lớp áo anh cũng lột ra cho bằng được, lúc không có hứng thú thì trần trụi cũng không có tác dụng.

Vương Kiến Hạo đang ở trong phòng tắm. Đường Tử Hân ở bên ngoài nghĩ cách. Cô đi đi lại lại cuối cùng đúc kết ra một phương án là xông vào!

Cô mở toang cửa phòng tắm ra. Ánh đèn vàng bên trong vấy lấy thân ảnh của người đàn ông đang nằm yên trong bồn tắm lớn. Vương Kiến Hạo bị tiếng động làm cho mở mắt, trước mắt anh là Đường Tử Hân với bộ bikini màu đỏ đen, cô uôm mình trong làn hơi nước trắng xoá, xinh đẹp quyến rũ như một bông hồng đỏ.

“Không ăn com mà có sức phá cửa?” Người đàn ông kiểm chế lí trí, vẻ mặt bình thản nằm trong bồn tắm lớn.

“Tôi tắm giúp anh.” Đường Tử Hân không cần anh cho phép hay không, ngang nhiên nhảy vào bồn tắm với anh.

Rốt cuộc không ăn com thì thành ra như vậy? Thật đáng thương..!

“Em có còn mặt mũi không đấy?”

“Còn đây.” Cô đưa tay anh lên chạm vào mặt mình.

“Thực sự muốn ra ngoài đến vậy?” Anh chạm vào làn da mềm mại của cô, cũng không quên nheo một cái xem da mặt cô dày thế nào.

Quả thực, dày như mặt thót.

Đường Tử Hân gật đầu sau đó tát nhẹ nước ấm lên lưng anh rồi bàn tay nhẹ nhàng ma sát. Dây thần kinh của anh căng lên, suýt thì đứt phụt. Anh cầm lấy tay cô, nhìn cô bằng hai con mắt đầy ám khí: “Ai bày cho em cái trò này?”

Là ai để anh còn biết đường cảm ơn một tiếng.

“Giữ chứ? Tôi thực sự muốn lấy lòng anh kia mà?”

“Tiêu Dữu?” Anh nói ra một cái tên.

Đường Tử Hân bối rối, bị anh vạch trần rồi.

Vương Kiến Hạo kéo miệng cười, anh sẽ tăng lương cho cô bé đó.

“Thôi, thôi, dẹp hết, dẹp hết!” Cô gái trong lòng anh gượng gạo đứng dậy, định rời khỏi bồn tắm ai ngờ lại bị tay anh kéo lại.

Vương Kiến Hạo giam cô trong lòng, vẻ mặt rất gian tà: “Bỏ bùa xong rồi chạy à?”

“Không có nha...” Đường Tử Hân ngại ngùng rồi quay mặt đi.

Cô còn biết ngượng?

“Chịu trách nhiệm đi chứ? Đột nhiên uốn lượn trước mặt tôi, ngang nhiên nhảy vào bồn tắm của tôi, xong thì quay mông đi như vậy?” Từng câu nói cọt nhả ám muội của Vương Kiến Hạo truyền vào tai cô.

“Nhưng anh có hợp tác đâu?”

“Ai bảo không?”

“Rõ ràng là anh cứng nhắc... ưm” Môi cô bị anh hung hăng áp đảo. Trong giây phút cuồng loạn, anh đem bộ bikini của cô cởi bỏ, mạnh mẽ đè chặt cô vào thành bồn tắm.

“Bây giờ đến lượt em, nếu em thực sự làm tôi hứng thú, tôi sẽ cho em ra ngoài.” Bàn tay anh lướt dọc theo sống lưng cô, cảm nhận được từng thớ thịt của cô run lên.

“Tôi sẽ chủ động, tôi sẽ ở trên anh.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời chắc như đinh đóng cột.

-----HẾT CHƯƠNG 27-----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đêm nay, cô Đường chủ động

-----Chương 28: Đêm nay, cô Đường chủ động-----

Vương Kiến Hạo nghe vậy lập tức bế cô lên, mang ra khỏi phòng tắm. Hai tay Đường Tử Hân quàng lấy cổ anh, trong lòng đang cực kì lo lắng. Cho đến khi anh đặt cô xuống giường, cô mới thấy hối hận về quyết định vừa rồi.

“Khoan đã, tôi,... tôi chưa ăn cơm!” Đường Tử Hân chặn trước ngực anh, ngăn không cho anh nhào tới, cô đảo mắt, liền bày ra một lí do để kéo dài thời gian.

Người đàn ông kia đột nhiên bị cô làm cho mất hứng, anh không quan tâm, chỉ trực nhào tới. Đường Tử Hân lắc đầu nguây nguẩy, vô thức lùi lại phía sau: “Tôi không ăn sẽ không có sức!”

“Vậy ăn tôi đi.” Anh kéo miệng cười cực kì gian xảo.

“Sẽ bị nghẹn đó nha.”

“Vậy thì chịu khó ở đây luôn đi, đừng ra ngoài.” Vương Kiến Hạo đứng dậy, có vẻ đã giận dữ rồi.

Đường Tử Hân nghe vậy thì không dám cứng đầu trốn tránh nữa, cô đứng dậy, chạy đến cản trước mặt anh: “Không!”

“Tiếp tục?”

“Tôi đã nói là làm mà!” Vừa dứt lời cô cầm lấy tay anh kéo anh lại gần giường nhưng có kéo cỡ nào anh vẫn không nhích đi một li.

Trên miệng anh không kim nỏi nét cười, anh lấy thế kéo cô lại, da thịt nóng bỏng chạm nhau mang tới cho anh một cảm giác cực kì thích thú. Mắt hai người nhìn nhau không rời, người đàn ông cúi xuống, đem môi cô hôn ngấu nghiến. Với chuyện giường chiếu cô đến một chút kĩ thuật cũng không có, bắt buộc anh phải dạy cho cô từng chút một.

Đường Tử Hân quàng lấy cổ anh, bàn tay luôn sâu vào mái tóc xám tro mỏng mịn. Cái lưỡi nhỏ hồng của cô bị anh ham mê cuốn lấy không rời, cuối cùng anh vẫn là kẻ chủ động.

Vương Kiến Hạo xốc người cô lên, cô thuận thế quấn chặt hai chân vào thắt lưng của anh để không bị ngã. Anh tiến vài bước sau đó đặt cô xuống giường.

Dưới ánh đèn chùm sáng lấp lánh, Đường Tử Hân thấy ngũ quan anh đẹp đến điên đảo.

Vương Kiến Hạo hôn vào má cô, thấy cô nhìn mình say đắm mà không thể không hỏi: “Tôi đẹp trai lắm sao?”

“Còn tôi? Đẹp như thiên thần phải không?” Ánh mắt của cô mê ly sáng óng ánh.

“Đẹp.” Vương Kiến Hạo cúi xuống, hôn lên mặt cô, từng dấu hôn nhẹ nhàng in lên trán, lên mắt, lên má, lên môi, hành động của anh ôn nhu hiếm gặp, như chỉ sợ hôn thôi cũng sẽ làm cô đau.

Nụ cười dịu dàng thuần khiết của Đường Tử Hân vây lấy đôi đồng tử của anh, anh bắt gặp liên tưởng đến những vệt nắng sau những cơn mưa giống dài.

Vương Kiến Hạo mở miệng, lưỡi của anh lướt dọc từ cần cổ cô qua rãnh ngực rồi xuống bụng, lúc anh không thể không cắn cô một cái. Cô gái dưới thân anh vật vã đón nhận từng luồng khoái cảm mà anh ban tặng, cô cong người, mắt nhắm nghiền.

Bàn tay Vương Kiến Hạo nắn nà chơi đùa đôi gò bồng đầy đặn của cô, ngón tay trườn xuống dưới. Ngay sau đó một tiếng rên mê mị của Đường Tử Hân truyền vào tai anh, anh đưa mắt, đã thấy thân hình nhỏ nhắn cao cô có thể cảm nhận được một luồng cảm giác thích thú điên loạn đang sôi sục trong cơ thể cô.

Vương Kiến Hạo cho thêm một ngón tay vào trong cơ thể cô, động đậy một chút liền cho thêm một ngón nữa.

Đường Tử Hân bị anh công kích đến choáng váng mặt mày, cô vốn chưa từng thử qua cảm giác này, cơ thể nhỏ nhắn không thể không vận vẹo khổ sở.

“Thích?” Người đàn ông thì thầm vào tai, hơi thở chạm choáng nóng rẫy.

Bị anh nhấn chìm trong cơn hoan lạc, Đường Tử Hân toan gật đầu nhưng cô còn chút tỉnh táo, nghĩ lại liền lắc đầu.

“Ừm... ừm...” Tiếng rên của người con gái rít lên khi ngón tay anh động đậy mãnh liệt trong cơ thể mình.

“Thật sự không thích?” Vương Kiến Hạo chăm chú ngắm nhìn các cơ mặt nhăn nhúm lại của cô, anh bật cười, cô cũng thực giỏi chịu đựng, thích thì nói thích, còn phải giấu anh sao?

Ngón tay của anh rời khỏi cơ thể cô, anh nằm vật xuống giường, hoạt động ít nên chưa cảm thấy thoải mái. Đường Tử Hân thâm kêu trời kêu đất, vừa vội hít vài ngụm khí thì bên tai cô đã văng vẳng âm điệu của anh.

“Đêm nay, em chủ động.”

Cô giật mình mở mắt, mới ngoi nghỉ một chút đã bị thúc giục rồi, cô còn chưa biết phải làm gì, trốn cũng không có chỗ mà trốn.

Vương Kiến Hạo rúc đầu vào cần cổ cô, mái tóc anh ma sát nhẹ làm cô nổi da gà một trận.

“Tôi dạy em.”

“Tôi chưa chuẩn bị.”

Người đàn ông kéo miệng cười nhếch, tay anh kéo cô qua nằm yên trên vòm ngực của mình, anh đặt hai tay của cô lên vai anh, nâng eo cô lên cao, đôi mắt phượng hoàng mơ hồ nhìn cô gái đang ở trên: “Tôi và em làm cũng không ít, tôi mong em nhớ được.”

Đường Tử Hân ngượng chín mặt, đầu óc quay cuồng, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Từ trên cao nhìn xuống, cô có thể thấy rõ mọi đường nét tuấn đạt của anh, ngũ quan sắc sảo khiến cô suýt nữa bị đắm chìm.

“A... ừm... anh...!” Một tiếng kêu lớn của cô ré lên, và cô phát hiện ra, bàn tay của anh đặt trên eo cô đang ra sức nhấn người cô xuống.

“Cảm giác thế nào?” Vương Kiến Hạo cười gian tà, thoáng thấy một tia ngờ ngàng trong mắt cô.

Hai bàn tay của cô đang bấu chặt trên vai anh từ từ rời lỏng, cơ mặt từ từ giãn ra.

Không đau nha!

Và đúng thật khi cô hạ người xuống, không thấy đau, bây giờ cô mới ngờ ra vì sao anh lại cho ngón tay vào cơ thể cô trước, là để cô dễ dàng động hơn.

“Giờ tiếp tục đi.”

Đường Tử Hân ngờ ngác như nai tơ nhưng khi eo cô bị anh nhấn xuống một lần nữa, cô mới hoàn toàn bình tĩnh.

“Lên xuống cũng không được, em là cái xác chết sao?” Vương Kiến Hạo thúc giục cô, rõ ràng là anh đang cực kỳ muốn xem cô làm nên trò trống gì. Đường Tử Hân nghe lời anh bắt đầu cử động, phần hông của cô được tay anh trợ giúp nên lên xuống rất dễ dàng. Sau một hồi, cả người cô vã ra mồ hôi như đi tắm. Nói thẳng ra là cô chẳng thấy thích thú chỗ quái nào mà chỉ cảm nhận được cơ thể mình như muốn gãy ra làm hai.

Vương Kiến Hạo nằm bên dưới cũng khá hơn cô là bao, về mặt anh đang u ám, không giống như lúc trước, một chút khoái cảm hay hứng thú anh đều không cảm nhận được.

Cô là rùa à? Làm gì cũng chậm chạp!

“Tôi mệt rồi, dừng được chưa?” Đường Tử Hân thở hổn hển, nằm gục xuống vòm ngực anh, từng đợt khí nóng của cô thật làm anh khó chịu.

Vương Kiến Hạo không đợi được nữa, chỉ sợ nhẫn nhịn quá sẽ nổ mất. Anh vực người dậy, đôi bị động thành chủ động. Cô gái nhỏ có chút giật mình nhưng vẫn nằm yên như xác chết vì căn bản cô không còn sức để nói chứ đừng nói là chống đối lại anh.

“Tôi sẽ cho em biết thế nào là làm tình.”

Vương Kiến Hạo mãnh mẽ nhấn người, động tác mạnh bạo. Từ hạ thân cô truyền lên tận hệ thần kinh một cảm giác đau đớn dữ dội, theo từng hành động của anh cô lại càng thấy đau và cực kì đuối sức.

“Đau quá! Anh... chết tiệt!” Gương mặt cô nhăn nhó đến khổ sở, cô nắm tay lại, yếu ớt đánh vào ngực anh.

Vương Kiến Hạo nghĩ cô muốn trốn nhưng thấy ở đuôi mắt cô uơn ướt, sắp bật khóc đến nơi anh mới chịu dừng lại, anh nhìn cô hỏi: “Đau ở đâu?”

“Hông.”

Anh lập tức rời khỏi cơ thể cô, đêm nay như vậy là đủ, xem như cô đã cố gắng 'mua chuộc' anh. Vương Kiến Hạo nhìn xuống hông cô, đưa tay bóp một cái, cô gái ở dưới la lên như muốn đem tiếng la xuyên thủng bầu trời.

“Đau lắm sao?”

Đường Tử Hân khổ sở gật đầu, cô đau đến mức động một chút cũng muốn đi tìm cái chết.

“Tôi gọi bác sĩ đến.”

Vương Kiến Hạo kiểm cho cô một bộ đồ ngủ màu hồng phấn. Cô nhận lấy đồ mà gật mình lắc đầu: “Đưa tôi nội y.”

“Bác sĩ là phụ nữ.”

Cuối cùng cô vẫn chịu mặc vào, lúc anh đi gọi điện thì cô không ngừng than trời oán đất, tự mình rước họa vào thân. Thử mà sau đêm nay anh không cho cô ra ngoài, cô không thể không cảm dao đâm anh một nhát.

Không lâu sau bác sĩ Mộc đến Trần Thủy, cô không có ý giận dữ gì khi bị đánh thức lúc nửa đêm. Thấy Đường Tử Hân nằm yếu ớt trên giường, vị bác sĩ nữ không khỏi liên tưởng xa xôi.

Đường Tử Hân cùng bác sĩ Mộc chào hỏi đôi chút sau đó tiến hành vào kiểm tra.

“Làm sao lại bị đau?”

“...” Cô gái ngập ngừng không biết nên trả lời làm sao, gò má từ hồi nào mà ửng hồng.

“Sex mạnh.” Hai chữ đó từ miệng Vương Kiến Hạo lại có thể phát ra dễ dàng như vậy. Chết tiệt! Anh không cần mặt mũi thì cũng phải chừa cho cô một chút mặt mũi chứ?!

Bác sĩ Mộc hiểu chuyện này, trên khoe môi không giấu được ý cười. Kéo áo Đường Tử Hân xuống, vị bác sĩ nhẹ giọng nhắc nhở: “Không sao cả, chỉ cần ngủ một giấc sáng mai liền hết đau. Để tránh bị thương lại thì quan hệ tình dục hạn chế lại một chút.”

Trước khi rời đi bác sĩ quay lại nhắc khéo Vương Kiến Hạo: “Dù gì cô ấy cũng là phụ nữ, nếu ham muốn nhiều, hãy biết chừng mực.”

“Tôi tự biết, chị thật lắm lời.” Lòng mày anh nháu lại, có vẻ khá khó chịu vì lời nhắc nhở đó.

Đường Tử Hân vẫn chưa hết ngại, cả cơ thể trốn lui trốn lui trong chăn, cô mong có ai đó xuất hiện và đá cô một cước để cô bay đi nơi khác thì thật tốt.

Cô bỗng thấy giường lún xuống sau đó một vòng tay ôm chặt cô lại.

“Em làm bằng giấy sao? Mới một chút đã phải gọi bác sĩ rồi.” Vương Kiến Hạo thì thào bên tai cô.

Cô tức tối tung chăn ra, dùng hai tay đẩy anh ra xa, cô quát lên: “Trước mặt người khác mà anh ăn nói vậy à? Anh đúng là biến thái!”

Anh hờ hững bĩu môi: “Thì thế nào? Nói không chừng đang lúc hùng hục làm với chồng, chị ta lại bị tôi quấy rầy.”

“Anh không còn lời lẽ nào sao?”

“Chị ta là bác sĩ riêng của tôi bốn năm rồi, còn thấy lạ?” Vương Kiến Hạo giang tay liền đem cô lần nữa khoá chặt lại.

Đường Tử Hân giãy nảy lên nhưng không thoát ra được, cô cáu gắt: “Tôi đang bị đau, anh ôm như vậy, bao giờ tôi mới khỏi?”

Ngồi đàn ông không nghe, vôn ôm cô cứng ngắt: “Ngày mai tôi bảo Tiểu Dữu nấu nhiều đồ bỏ cho em, ốm yếu như vậy, tôi sợ ra đường sẽ bị gió cuốn đi mất.”

“Ốm yếu gì chứ? Là do anh khoẻ như trâu.”

“Chối cái gì? Không khoẻ thì lấy đâu ra sức mà làm đây?” Vương Kiến Hạo cười gian, ngón tay còn véo mũi cô một cái.

Đường Tử Hân đâm vào ngực anh, quát lớn: “Anh bớt ăn nói bậy bạ đi!”

~

Mặt Trời đã kéo xuống một nửa, Đường Tử Hân vẫn dạo phố một mình. Cô vừa chia tay Gian An Nhiễm cách đây một tiếng, cũng đã dành nửa ngày để về nhà.

Cô chậm rãi bước từng bước ngấm dòng người ngược xuôi trong tầm mắt. Bước chân cô bỗng dừng lại trước một toà nhà cao tầng. Cô ngược lên, bắt gặp mỉm cười. Đây là công ty xây dựng mà từ cấp ba cô đã muốn vào làm, cô đã bảo ban thân thân rằng nếu được nhận vào đây, dù là chức vị bé nhất thôi cô cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

Một cô gái chạy như bay từ phía trước về phía cô, không tránh được liên va vào người Đường Tử Hân. Cả hai đều lao đảo ngã xuống, tập tài liệu trên tay cô gái cũng rơi bừa bộn dưới nền đất.

“Ô, xin lỗi, cô không sao chứ?” Đường Tử Hân hốt hoảng nhặt tài liệu lên cho cô gái rồi đỡ cô gái đứng dậy. Ai ngờ cô gái đó hung hăng đẩy cô ra sau đó giật lấy sắp tài liệu trên tay cô.

Cô ta nhìn cô với vẻ mặt đờ đàng sát khí: “Cô bị mù à? Đi không biết nhìn đường sao?”

“Thật xin lỗi, cô không bị thương chứ?”

“Thật là! Ngày gì thế không biết, toàn gặp phải chó hoang!” Cô ta lườm nguyệt cô rồi miệng lẩm bầm chửi cái gì đó, cuối cùng vẫn gấp gấp rồi đi.

Đường Tử Hân cau mày, cái quỷ gì thế? Rõ ràng cô ta là người xô mình ngã kia mà? Lại còn chửi mình là chó hoang, vậy thì cô ta chính là chó đại rồi!

Cô cúi xuống áo sau đó bước chân đi tiếp. Bỗng nhiên cảnh tượng phía trước đập vào mắt cô khiến cô sững người, cô bước gần đến hơn, phải chắc chắn là cô không nhìn lầm, và đúng thật, cô không lầm.

Bóng dáng cao lớn vững chãi ở kia chẳng phải là Dương Trạch sao? Cô đặt nhẹ tay lên ngực trái, kim nén tiếng thở gấp. Cô trốn ra sau một tấm bảng hiệu, lén lén lút lút nhìn trộm anh, về mặt anh đã tốt hơn trước rất nhiều sau vụ tai nạn đêm đó. Anh cười nói rất tự nhiên, nụ cười hoàn hảo đã sớm không dành cho cô, mà dành cho cô gái đang đi cạnh anh, Hàm Tuệ.

Từng nhất cử nhất động của anh đều rơi vào mắt cô, bàn tay anh đặt trên vai cô gái kia, chốc chốc lại cúi người thì thầm vào tai cô nói cái gì đó trông rất thân mật. Và những hành động của anh cũng vô tình đâm vào tim cô, cửa từng đường chảy máu ghê rợn.

Nếu ngày đó cô vẫn là bạn gái anh, cô hoàn toàn có quyền chạy đến trước mặt anh mà dằn mặt tiểu tam phá đám kia.

Nhưng cô nên nhìn lại thân phận của cô một chút, cô đã sớm không có bất cứ quyền lợi gì rồi.

Người rời khỏi cuộc chơi trước là cô. Người tàn nhẫn bỏ anh lại để đến với người đàn ông khác chẳng phải cô? Vậy cô nên đau đớn thế nào đây, khi anh tay trong tay với người con gái khác?

“Em là đang ăn dấm chua?” Một điệu cười mỉa mai quen thuộc lọt vào tai Đường Tử Hân khiến cô có chút gật mình.

Bất thành linh Vương Kiến Hạo đứng sừng sững trước mặt cô. Bên đường còn đang đậu một chiếc Aston Martin one-77 mà anh mới rước về. Đường Tử Hân quay mặt đi, thôi không ngoái nhìn nữa: “Anh thấy rồi?”

“Em còn luyến tiếc chứng tỏ em còn yêu.”

“Ai nói tôi không còn?”

Anh nhìn cô, đôi mắt phượng sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường mờ tối. Anh cau mày: “Còn yêu? Hừ, quên đi.”

“Tôi có thể ngủ trên giường anh nhưng anh không thể nắm bắt được giấc mơ của tôi là có ai.”

“Em nói thật? Đến việc em chết hay sống cũng là do tôi quyết định, chỉ là một giấc mơ, không thành sự thực được.”

“Tôi đâu mong giấc mơ thành sự thực.” Đường Tử Hân vẫn điềm đạm đối đáp anh, như là coi anh không ra gì.

“Tốt.” Anh gạt đầu, trong ánh mắt có chứa tia lạnh lẽo giá rét. Anh hung hăng đem cô nhét vào xe, trước khi đem xe chạy đi liền cho cô nghe một câu đầy đặc mùi thuốc súng: “Em cẩn thận hành động và lời nói một chút, tôi không kim được sẽ bóp chết em.”

Đường Tử Hân phóng tầm mắt qua cửa kính, nhìn bóng dáng thân thuộc lần cuối. câu đe dọa kia của người đàn ông bên cạnh chưa có giây nào lọt vào tai cô.

Lòng cô trầm đi, đã đến lúc cô phải buông bỏ rồi, cái tình cảm không có kết quả này.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chuẩn bị đính hôn

-----Chương 29: Chuẩn bị đính hôn-----

Bạch Tích.

Hết tiết học dài đằng đẳng, Giản An Nhiễm rời khỏi lớp, vừa mới bước được vài bước đã nghe có tiếng gọi, cô quay lại thì có ba cô gái đang khoác tay nhau đi đến.

“An Nhiễm, công trình cậu gửi lên ban giám hiệu sao rồi?”

“Chưa thấy phản hồi.” Giản An Nhiễm hạ điện thoại xuống, dừng dừng trả lời.

“À, sao lâu như vậy mà không thấy cô bạn tên Đường Từ Hân của cậu đi học nhỉ? Có chuyện gì sao?” Một cô gái hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Giản An Nhiễm mà dò xét triệt để.

Giản An Nhiễm ngoài mặt lạnh lùng mà trong lòng như sắp bùng lên cơn buồn nôn, hừ, gì chứ? Bộ ba bà tám năm cuối lại đi quan tâm hỏi thăm người khác vậy sao? Thực sự là có lòng tốt hay để moi tin đi ba hoa khắp nơi khắp chốn này đây?

“Sao lại hỏi về cô ấy? Cô ấy nghỉ học thì có liên quan gì mấy cậu đâu mà lại dò hỏi như vậy?”

“Ày, cậu cũng tiết lộ một chút đi chứ? Bạn thân của cậu mà cậu không biết tung tích thì thật vô tâm và hồ thẹn với cái danh bạn thân đó nha!” Cô gái ở bên phải huých nhẹ khuỷu tay cô.

Giản An Nhiễm nhủ thầm, hậm hực nói: “Các người muốn biết sao không trực tiếp đi hỏi người? Ở đây làm phiền tôi làm gì?”

Cả ba người họ nghe như vậy mà cười lên trông thực mỉa mai khinh thường làm cho Giản An Nhiễm rất tức giận và khó chịu.

“À, hay là bạn của cậu làm chuyện ô uế mặt mũi như đi làm gái đi khách, đeo bám đại gia nào đó để được bao nuôi,... nên cậu mới không nói cho bọn tôi biết chứ gì?”

“Nói năng lung tung gì đó?” Giản An Nhiễm trừng mắt giận dữ mà còn có chút khó hiểu.

“Chúng tôi nói vậy đó, cậu là bạn thân nên cậu rõ hơn chúng tôi chứ. Bây giờ xã hội phát triển rồi, làm sao lại có thể thiếu các loại gái đi khách chứ?” Cô gái kia vênh mặt lên nhiều cợt.

“Vậy các người có như thế không? Có thì biến đi giùm tôi, tức giận quá rồi.” Giản An Nhiễm khinh khỉnh cười một cái, xua xua tay.

Một cô gái đi lên đẩy mạnh vai cô, chỉ thẳng mặt cô quát lớn như muốn tất cả mọi người xung quanh đều phải nghe được: “Này, Giản An Nhiễm, cậu khó chịu cái gì? Cậu chơi với con bạn ti tiện như thế của cậu nên cũng có thể cậu đã lên giường với bao người đàn ông rồi cũng nên, hừ, làm thanh làm cao gì chứ?”

“Chát!” Cô gái đó vừa dứt lời liền đón ngay một cái bạt tai mang theo sự tức giận của Giản An Nhiễm, cô gái ấy hoảng hồn lao đảo về phía sau, tay ôm bên má đỏ ửng nóng bỏng rát của mình mà khóc lên thương tâm.

“Tôi cảnh cáo các người, chuyện gì tôi cũng có thể cho các người xuyên tạc nhưng tôi cấm các người gán ghép tôi với những lời thô tục tục tĩu như vậy! Nếu có lần sau tôi mang theo kim chỉ khâu miệng các người lại!” Giản An Nhiễm bộc lộ hết tất cả tức tối lên đôi mắt hung dữ như ác quỷ. Cô bỏ lại đám người đang bàn tán xì xào mà bỏ đi.

Trong đám người đang vây quanh đấy, một người đàn ông nhìn cô không rời, ngay cả lúc bóng dáng cô đã khuất ở phía cuối cầu thang.

~

Dương gia.

Dương Chuẩn ngồi trên ghế sofa, bên cạnh ông là bà Dương, phía đối diện là Dương Trạch cùng một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp. Ông cười nói vui vẻ hỏi: “Từ nay thời gian đã để hai đứa tìm hiểu nhau, nếu thực sự có tình cảm ta sẽ chọn ngày đính hôn cho hai đứa.”

Cô gái khoác lấy tay Dương Trạch nhẹ nhàng cười với anh: “Trạch, anh thấy thế nào? Nếu anh thấy còn quá vội vàng thì chúng ta tiếp tục tìm hiểu.”

Khuôn mặt của Dương Trạch rất u ám, không rõ là đang thấy khó chịu hay là chịu đựng bức dọc trong lòng. Anh lạnh lùng gỡ tay cô ra, nhún mày: “Cô Hàm, tôi không cho phép cô gọi tôi là Trạch.”

Hàm Tuệ uý khuất cúi gầm mặt, trong lòng trào dâng buồn bực. Cô ta đã cố gắng để thu hút được sự hứng thú của người đàn ông này, nhưng suốt một thời gian qua con số cô thu về chỉ tròn trĩnh nằm ở con số không, nhiều lúc cô ta cảm thấy bản thân mình thật thảm hại.

Dương phu nhân nghe vậy liền mắng khéo cậu con trai: “Trạch, sao con bé không được gọi con như vậy? Con đáng ra phải tập làm quen đi chứ, lấy nhau về con phải gọi như thế dài dài phải không tiểu Tuệ?”

“Vâng.” Hàm Tuệ cười tươi rói gật đầu. Cô ta cũng rất cảm ơn Ông Trời, trong cái rủi có cái may, Dương Trạch không mấy ưa thích cô nhưng ông bà Dương lại khác, yêu quý cô như người trong một nhà, rất nhiều lần gọi cô cùng về dùng cơm chung, cô ta cảm thấy như đây là một nguồn động lực để trình phục chàng trai này.

“Ta nhìn hai đứa rất xứng đôi, trai tài gái sắc, để lỡ nhau thì chắc chắn sẽ rất tiếc nuối. Hai đứa phải mau về cùng một nhà, bao người ngoài kia đang rất ghen tị, không cưới sớm để lâu như vậy rất không được.” Dương Chuẩn phấn khởi cười nói rất tích cực, lời nào nói ra đều có cánh bay bổng thật cao.

Dương Trạch nhìn Dương Chuẩn hằm hằm, tuyên bố thẳng một câu như sét đánh ngang tai: “Con không lấy!”

“Trạch!”

“Cô Hàm, thật sự là tôi không có cảm tình với cô, người như tôi làm sao có thể xứng với cô được, mong cô lượng thứ.” Dương Trạch không xem ai ra gì đứng vụt dậy, nói ra lời mỉa mai khinh thường rồi rời khỏi biệt thự.

Dương Chuẩn tối mặt tối mày, bà Dương cũng bối rối mà đối mặt với cô con dâu tương lai.

“Con cảm thấy thật có lỗi, chỉ là một người đàn ông mà cũng không thể giữ cho chặt.” Hàm Tuệ cup mắt rồi bắt đầu tự trách bản thân.

Bà Dương cũng đau lòng dỗ dành khuyên nhủ: “Tiểu Tuệ đây đây phải lỗi của con, ta biết con đã cố chịu đựng và cố gắng thế nào, chỉ tại nó quá cứng rắn thôi.”

“Anh ấy một chút cũng không muốn nhìn thấy mặt con, con phải làm thế nào đây?” Hàm Tuệ dựa vào người bà, sụt sùi thê lương. “Không phải gấp, rồi sẽ thích, rồi sẽ yêu, các con còn trẻ, trước hết cứ tìm hiểu nhau cho kỹ, thấu hiểu lẫn nhau.”

“Vâng, con hiểu rồi.”

Dương Trạch hưng hăng phóng chiếc Porsche trên đường. Anh ghi chặt vô lăng, hàng lông mày nhíu lại. Khoảnh khắc mà Vương Kiến Hạo mang Đường Tử Hân đi ngay trước mắt anh ngày đó khiến tim anh như bị ai đó cào cào. Người đàn ông đạp mạnh phanh xe, xe dừng lại, dòng xe phía sau cũng thắng gấp, may mắn là khoảng cách khá xa nên chưa đụng phải nhau.

“Bíp, bíp,...” Tiếng còi xe inh ỏi vang lên nhưng lại chẳng thể lọt vào tai anh.

Cho đến khi một thân ảnh nhỏ quen thuộc ở trên phố rơi vào mắt anh, anh mới từ từ cho xe tấp vào bên lề, trả lại đường đi cho những xe khác.

Anh mang điện thoại ra, nhấn vào một dòng số, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn người kia không rời.

Đường Tử Hân đang dạo quanh phố thì một cú điện thoại gọi đến cho cô, là của Dương Trạch. Bàn tay cô rung theo nhịp chuông của điện thoại, cô đắn đo rồi lại chần chừ, nếu bắt máy thì phải nói gì đây? Nhưng thời gian qua lâu như vậy cô chưa được nghe thấy giọng của anh.

“Alo, Trạch.” Cô khẽ nói vào điện thoại, trong lòng bỗng dòn lên thứ cảm giác buồn bã.

Dương Trạch ở đầu dây bên kia không nói gì, chỉ có từng tiếng thở đều đều của anh truyền vào tai cô.

“Trạch?” Cô cũng bối rối chẳng thua kém gì anh, thấy anh không nói gì lại càng lo lắng hơn.

“Tử Hân?”

“Vâng?”

“Em sống có tốt không?” - “Anh sống có tốt không?” Cả hai cùng đồng thanh một câu hỏi câu hỏi sau đó nối dài là một khoảng không im lặng.

“Em vẫn tốt, phải không?” Dương Trạch từ trong chiếc xe phóng tầm mắt ra ngoài nhìn cô. Thấy sắc mặt cô rất tốt, ăn vận lại rất đẹp, thân thể đầy đặn hơn trước, chắc là cô vẫn sống tốt.

“Còn anh? Vết thương của anh sao rồi?” Đường Tử Hân đặt tay lên ngực giữ lại những hơi thở nặng nề, nếu tiếp tục cô nghĩ cô sẽ khóc mất.

“Tử Hân, chúng ta không thể quay lại như xưa sao?”

Đường Tử Hân im bật, tim gan đang đau đốn rí máu. Cô cũng đang tự hỏi bản thân mình, có thể quay lại lúc đó được không? Và thứ cô nhận được chỉ là nỗi tuyệt vọng vấy lầy.

“Trạch, anh đừng hỏi em như vậy...”

“Tử Hân, dù thế nào anh vẫn sẽ cố chấp mà yêu em, em phải nhớ kĩ.”

Từng tiếng tút tút kéo dài, cô như bị rút hết năng lượng mà gần như ngã khụy xuống. Ngay sau đó, chiếc xe bên đường cũng rù ga mà chạy biến.

Vương Kiến Hạo từ đâu ra xuất hiện như ma quỷ, nói vào tai cô khiến tim cô muốn nhảy lên tận cổ họng.

“Tôi tìm em lâu như vậy, hoá ra em ở đây chung cái bộ mặt như vừa mất tiền này.”

Đường Tử Hân cau gắt, hận không thể cho anh một cú đá để anh bay xa: “Anh là ma sao? Tôi có tên, gọi một tiếng cũng nặng nhọc lắm à?”

“Gọi thế nào thì em cũng nghe thấy, đâu nhất thiết phải gọi tên?” Vương Kiến Hạo nắm lấy tay cô, kéo cô đi sau đó nhét cô vào chiếc xe đỗ bên cạnh.

“Tôi đưa em đi ăn.” Anh ngồi vào ghế lái rồi cho xe chạy đi.

Đài Viên Cát Phương.

“Gọi đi.” Vương Kiến Hạo đẩy thực đơn về phía cô.

“Tôi thấy Tiêu Dữu nấu ăn còn ngon hơn ở đây, ăn ở đây chẳng phải là đốt tiền?” Đường Tử Hân không mở thực đơn ra xem, cô khoanh tay lại hờ hững nhìn người đối diện.

“Tiền tôi tôi đốt, ai mượn em tiếc thay?” Vương Kiến Hạo cũng không mở ra xem, anh đưa lại cho phục vụ rồi nói: “Thực đơn cũ.”

Đường Tử Hân nhăm nháp ly nước cam, mấy câu nói của Dương Trạch vẫn còn đang luẩn quẩn trong tâm trí, càng nghĩ đến tim cô lại càng bị lắng trĩ vò xé.

“Tôi không cho phép em ở cùng tôi mà mơ tưởng về tên đàn ông khác.”

Cô nâng mắt lên nhìn anh, nhàu mày rồi nghiêng đầu, cô vô cùng khó hiểu: “Sao anh biết tôi nghĩ đến người đàn ông khác?”

Anh sinh ra chắc đã là quỷ thần, nhìn đâu trúng đấy, không trật đi đâu được.

“Trên trán em đang hiện ra hai chữ Dương Trạch to oành ra kia?” Vương Kiến Hạo chỉ vào trán cô, động tác có chút lười nhác.

Coi như là mất thần đi!

“Nhưng tôi nghĩ đến người khác thì sao chứ?” Đường Tử Hân nhấp một ngụm nước cam để cố ý che đi chút chột dạ đang hiện trên mặt mình.

“Tôi không thích, đã biết chưa?”

Cô vênh mặt lên nhìn anh, cũng không muốn anh cứ đi guốc trong bụng mình mãi được, rất mất mặt. Cô chỉ chỉ ngón tay vào mặt anh, rất tự nhiên mà nhếch miệng: “Có khi bây giờ ở trước mặt tôi anh đang nghĩ đến người phụ nữ khác chăng?”

Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt cô, đan hai tay lại rồi đặt lên bàn: “Bây giờ tôi đang nghĩ đến em vì tôi đang nhìn thấy em.”

“Nói dối!”

Nụ cười hờ hững trên miệng anh tắt ngúm, như có một dòng cảm xúc đan xen lẫn lộn chạy qua khuôn mặt anh, biến đổi thất thường, anh trầm ngâm đi thấy rõ: “Phải, giờ thì không phải em, tôi đang nghĩ đến người khác.”

Đường Tử Hân lắc đầu ngoa ngán sau đó uống cạn ly nước cam: “Tôi nhìn người không sai.”

Các món ăn được mang lên bày biện trật cả bàn ăn lớn. Cô gái nhìn bản ăn ngần ngẫm, món nào cũng cay thế này thì sao cô ăn được đây?

“Mang riêng cho cô ấy cháo gà hầm hạt sen.” Vương Kiến Hạo dặn dò phục vụ rồi cầm đũa lên đánh chén.

Cô có chút ngạc nhiên, anh vẫn còn nhớ cô không thể ăn vì bị đau dạ dày sao?

“Bất ngờ cái gì? Rung động rồi?” Anh vẫn ăn uống như thường, không nhìn cô mà lời nói ra là dành cho cô nghe.

Đường Tử Hân suy nghĩ thì không ngậm được miệng, lại còn đoán ra là cô đang ngạc nhiên, anh có số làm tiên tri đó nha!

Cháo được mang lên, mùi cháo thơm ngầy ngậy kích thích con đói bụng của cô. Đường Từ Hân chẳng thể kiềm chế được liền cho một lúc mấy thìa vào miệng mà chẳng cần biết nó nóng thế nào.

“A, a, ... nóng!” Cô lè cháo vào luôn tô cháo trước mặt, lè lưỡi ra dùng tay phẩy phẩy, bộ dạng lóng ngóng hơn bao giờ hết. Vương Kiến Hạo thấy thế lắc đầu, cuối cùng vẫn không thể nhịn cười một cái, nói thật thì cô như vậy đáng yêu chết đi!

“Tôi nghĩ em rất thông minh, ai ngờ cách em ăn uống thật dở tệ, tôi khen em, tôi rút lại.” Anh lấy khăn ăn với nước đưa cho cô rồi gọi phục vụ đến.

“Đưa thêm một tô như vậy ra đây.” Anh nói với phục vụ.

Đường Từ Hân thấy nước được đưa đến trước mặt liền vô đến, tu ừng ực không ngừng, cảm thấy khoang miệng đỡ bông rỗng hơn cô mới dừng lại.

“Uống vậy còn bụng để ăn tiếp?”

“Tôi không ăn nữa!” Cô nhăn mặt nhìn anh.

“Được, vậy tôi đưa em về.” Vương Kiến Hạo lau miệng rồi đứng dậy. Anh tính tiền sau đó kéo cô ra khỏi nhà hàng.

Về đến Trần Thủy, Tiêu Dữu nấu bao nhiêu Đường Từ Hân liền ăn hết bấy nhiêu, sức ăn được tính còn hơn một con heo.

“Cậu chủ, ngài không ăn à?”

“Ăn ở ngoài rồi.”

“Vâng.”

“Này, Vương Kiến Hạo, tôi có chuyện muốn nhờ.” Đường Từ Hân uống nước tráng miệng, phồng má tròn mắt lên mà hỏi anh.

“Uống hết đi rồi nói.” Anh thấy cô ăn uống như vậy thật chẳng giống phụ nữ, càng nhìn lại càng thấy mất thẩm mỹ.

“Xin cho tôi vào công ty xây dựng CCA được không? Tôi muốn làm ở đó.”

“Ở đây tôi đâu hành hạ em đâu mà phải trốn đi làm?”

“Nhưng nhân rồi quá lại khiến tôi không thấy thoải mái.”

Vương Kiến Hạo gạt đầu rồi đứng dậy, trước khi rời phòng ăn thì nói với cô: “Để tôi suy xét.”

Tiêu Dữu thấy anh đã đi xa liền nhào tới ngồi cạnh Đường Từ Hân, miệng đang nhai cam chớp chớp nói: “Cô, cô đi làm rồi ai ở lại cùng em tán dóc đây?”

“Tập tán dóc với cây chổi đi.”

“Aiyo, mà cô cũng lạ thật, cậu chủ có bắt cô trả một nửa tiền sinh hoạt đâu mà cô phải đi làm làm gì cho một người?” Tiêu Dữu chẹp miệng rồi lắc đầu, vẻ mặt như đang giảng đạo triết lý sống.

“Thế mai một anh ta không nuôi cô nữa thì cô cạp đất để sống à?”

“Cô xinh đẹp như vậy lại tài năng đầy mình, không sợ không có việc để làm chỉ sợ có quá nhiều việc để cô làm.” Cô bé mười bảy tuổi chưa tốt nghiệp trung học lại bắt đầu giờ giọng giáo sư tiến sĩ với cô.

Đường Từ Hân lau miệng rồi đứng dậy, đánh nhẹ vào lưng Tiêu Dữu một cái: “Trước khi lo cho cô không có công ăn việc làm thì lo cho cái thân của em trước đi.”

Tiêu Dữu phụng phịu nhìn cô sau đó vẫn phải dọn dẹp tàn cuộc của cô chủ để lại.

Trong thư phòng, thân ảnh của Vương Kiến Hạo ngồi tĩnh lặng. Xuyên qua tấm rèm dày màu xám, ánh nắng nhạt chiếu qua gò má anh, làm nổi bật lên từng đường nét khuôn mặt góc cạnh.

Chiếc điện thoại reo lên, anh bấm nghe rồi đưa lên tai: “Chuyện gì?”

“Thưa ngài, phóng viên bây giờ đang săn lùng thông tin về cô Đường, bọn họ có vẻ rất quan tâm đến mối quan hệ của ngài và cô ấy.”

Mí mắt của người đàn ông khẽ nháy một cái. Anh nâng tách trà hoa cúc lên miệng nhấp một ngụm, giọng nói có hơi trầm đi, dường như chuyện này đối với anh không quá nghiêm trọng.

“Nguyên nhân vì sao?”

“Có một tài khoản trên QQ đã đăng một tấm ảnh của ngài và cô Đường vào ngày Bạch Tích có một cuộc hội giảng. Tôi nhớ không lầm, tấm ảnh đó đã

từng trôi nổi trên diễn đàn của Bạch Tích đến mấy tháng.”

Vương Kiến Hạo từ từ đứng dậy, tay rút túi quần anh bước về phía cửa sổ lớn đang tràn ngập ánh sáng. Ngón tay thon dài kéo tấm rèm lên, ánh nắng nhân cơ hội đó xâm nhập vào, làm thân ảnh của anh phát sáng như một ngọn đuốc lớn.

“Thư kí Ứng, tìm cho ra người đăng tải ảnh đó, hỏi xem người đó muốn gì rồi lập tức đáp ứng.”

Vừa buông ra câu nói ra, tấm rèm lại bị anh kéo vào, ánh sáng bị dập tắt nhường chỗ cho bóng tối ngự trị.

~

Đường Tâm từ nơi làm trở về. Vừa mới bước đến phòng khách mùi rượu từ đâu ra luôn hết vào mũi cô khiến cho cô một phen choáng váng.

“Tâm Tâm đây à? Về rồi thì mau vào đây.” Giọng nói lè nhè say ngất của Đường Sâm từ trong bếp truyền ra.

Đường Tâm nhăn mày nghi ngờ, cô nghe thấy tiếng bát đĩa gõ leng keng liền chạy nhanh về sau, một bàn ăn thịnh soạn đầy đủ các món ngon vật lạ đập ngay vào mắt cô. Cô ngạc nhiên chỉ tay lên bàn, có chút không tin: “Ba, những thứ này là ba mua sao?”

“Phải, tất cả những món con thích, kể cả món của mẹ con thích ta đều mua về hết. Nào, ngồi xuống đây.” Đường Sâm vui vẻ nhìn người cô ngồi xuống ghế sau đó gấp vào bát cô vô số đồ ăn.

Đường Tâm vẫn chưa cảm thấy lên, đưa mắt nhìn ông vẫn chưa hết bất ngờ: “Ba, sao ba lại mua được những thứ này?”

“Ngoài kia bán đầy ra, có phải vàng bạc gì đâu mà hiếm.”

“Không, ý con là ba lấy tiền đâu ra để mua? Tháng này ba đâu lấy tiền con đưa?”

Đường Sâm một miếng nhai nhồm nhoàm, xua tay: “Ta đi làm thêm bên ngoài, có chút dính thì mua thôi.”

“Ba có khoản tiền riêng đúng chứ?” Trong hai con người của Đường Tâm bỗng loé lên một tia sáng khó hiểu dò xét.

“Ta không có.”

“Con đề ý rất nhiều lần rồi, có mấy tháng ba không lấy tiền của con một cắc nào nhưng vẫn có rượu để uống, vẫn có đồ để ăn. Ba thú thật cho con biết đi, nhà mình còn có khoản tiền nào mà con chưa biết?”

“Ta đã nói là không có!” Đường Sâm trợn mắt giận dữ, đập mạnh đôi đũa xuống bàn.

“Ba, con cũng có một khoản tiền khá lớn, ba và con góp tiền lại chuộc Từ Hân về được không?”

Đôi mắt nhăn nheo các nếp nhăn của Đường Sâm loé lên chút chột dạ, trong sâu đôi mắt ấy là không biết đang ẩn chứa thứ gì.

-----HẾT CHƯƠNG 29-----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tái sử dụng

-----Chương 30: Tái sử dụng-----

Từ sáng sớm Đường Từ Hân đã đứng trước cửa thư phòng ngậm ngừ không biết có nên gõ cửa hay không, đêm qua Vương Kiến Hạo ngủ ở đây, chỉ sợ anh chưa dậy, cô vào sẽ làm mất giấc ngủ của anh.

“Cô, cậu chủ dậy từ sớm rồi cô ạ.” Tiêu Dữu đang hút bụi trên hành lang, thấy Đường Từ Hân đứng từ nãy đến giờ nên mới nói.

“Dậy từ khi nào?”

“Ngay từ lúc em mới đến đã thấy ông chủ pha cà phê dưới bếp rồi ạ.”

“Ừ.” Đường Từ Hân gạt đầu sau đó gõ hai cái lên cửa. Một lúc sau không thấy ai đáp lại, cô liền vịn tay nắm cửa nhưng thật là cửa lại khoá.

“Tít.” Cửa từ từ mở ra, cô khẽ gõ đánh đầu mình một cái, cửa này là cửa tự động sao lại quên được nhỉ?

“Lại đây.” Một bên người của Vương Kiến Hạo đứng dựa vào cửa sổ. Ánh nắng dịu nhẹ từ bên cửa sổ hắt lên gương mặt và thân ảnh anh. Anh nhìn Đường Từ Hân, đôi mắt phượng hoàng chìm trong vùng tối huyền bí, anh khoanh tay trông cô đi từ xa lại gần.

“Tôi nghĩ anh vẫn còn ngủ.”

“Đêm qua không có tôi chắc em ngủ không ngon?” Vương Kiến Hạo ngồi lên bệ cửa sổ, tay anh vòng qua cái eo nhỏ bé của cô sau đó thắt chặt lại với ngực của mình.

“Một đêm không có anh đủ để tôi mơ một giấc mơ đẹp.” Từ trên cao nhìn xuống, Đường Từ Hân nhìn thấy hàng mi dài của anh khẽ rung nhẹ, hai bên khóe môi khi có khi không cong lên. Cô tự hỏi, ông trời có phải quá thiên vị hay không? Cho anh nhiều thứ như vậy lại còn ban luôn một nhan sắc đẹp đến độ khó cưỡng.

“Đẹp không mà lại nhìn hoài?” Bàn tay của anh khẽ nâng mặt cô lên như thể muốn cô nhìn cho kỹ gương mặt của mình.

“...”

“Em có thích tóc của tôi không?” Anh kéo bàn tay của cô lên cho tay cô chạm vào mái tóc xám tro có phần hơi rối kia.

“...” Đường Từ Hân méo miệng, anh hành động kì lạ quá, có phải hay thức dậy sớm là đầu óc sẽ không được tỉnh táo?

“Đêm qua anh uống rượu?” Cô không cần quá nhiều chi tiết để kết luận anh có uống rượu hay không, chỉ cần ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng ở cánh mũi là cô có thể nhận ra.

Vương Kiến Hạo nhìn cô chăm chú, gật đầu một cái: “Một chai Whisky.”

Đường Từ Hân nuốt thì méo miệng lần hai, nhìn anh có chút khó tin cô liền hỏi tiếp: “Vậy mấy giờ anh ngủ?”

“Bốn giờ.”

“...” Cô gái như bị nghẹn họng hoàn toàn câm nín, cô thấy thật lạ kì, chế độ ngủ của anh ít như vậy mà anh lại khỏe như hai con chó săn hợp lại.

Vương Kiến Hạo nhoen miệng rồi gục đầu vào hõm cổ cô, anh nhắm mắt lười biếng sau đó thờ từng đợt hơi nóng bỏng vào cần cổ cô khiến cô khó chịu ngọ nguậy không thôi.

“Này.”

“Hửm?” Anh hoàn toàn không mở miệng, chỉ đáp lại bằng giọng mũi.

“Tôi có thể đi làm được chưa?” “Chưa.”

“Vậy thì bao giờ?”

“Mấy tháng nữa.”

“Cái gì?!” Đường Từ Hân ngay lập tức đẩy anh ra rồi la toáng lên: “Anh nói mấy tháng nữa thì cầm dao đâm tôi luôn đi!”

Vương Kiến Hạo lại một lần nữa quán chặt lấy cái eo cô, lần này thì anh ôm rất chặt, cô có vùng vẫy thế nào cũng chẳng thể thoát được.

“Em đợi đi. Tôi vẫn muốn nhìn thấy em mỗi khi tôi đi làm về.”

“Nhưng anh có chức có quyền như thế, xin cho một người như tôi cũng khó khăn lắm sao?”

“Không khó.”

“Vậy thì anh mau... ừm...” Môi cô cứ thế bị môi anh áp đảo, cô kêu lên như chú cún con, anh không kiềm được lại phải cắn môi cô vài cái. Đường Từ Hân bị làm cho đau, cô đâm vào ngực anh bùm bụp nhưng mãi anh chẳng buông cô ra. Đầu đá chân tay với anh cô chỉ có thua.

“Không khó nhưng tôi lại không thích em rời khỏi đây.”

Vương Kiến Hạo đặt từng nụ hôn vụn vặt ở cần cổ cô, từng hơi thở vừa nóng vừa gấp của anh len lỏi mon tron làn da trắng hồng kia. Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt chứa đầy ôn nhu sùng nịnh, anh đưa tay vén tóc của cô ra sau tai.

Lúc mở mắt ra, khuôn mặt của anh bừng sáng trong nắng ấm, chiếm trọn cả ánh mắt cô bằng nụ cười nhẹ nhàng kia, khoảnh khắc này như in sâu vào tâm trí cô.

“Tôi có thể trả lời câu hỏi vừa nãy không? Bao lâu nay tôi luôn định ninh anh không hợp với tóc xám nhưng giờ thì khác rồi, anh rất hợp với tóc xám, chỉ cần anh và màu xám đi cùng nhau thì đều sẽ rất đẹp.” Đường Từ Hân nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như hồ phách ngậm dưới nước kia, ngón tay cô chạm

vào một lọn tóc của anh rồi vuốt nhẹ sang một bên như ban nãy anh đã làm với cô.

Nụ cười của Đường Từ Hân còn rạng rỡ hơn ánh nắng ngoài cửa sổ kia, nhưng anh không biết tại sao trong tim lại âm ỷ đau đớn.

“Màu xám là màu của bầu trời khi mưa.” Vừa dứt lời anh liền nhướn người lên hôn cô, nụ hôn của anh vừa hung dữ lại vừa mãnh liệt như những gì mà anh cảm thấy hiện giờ.

Rồi áo ngủ của cô rơi xuống đất. Vương Kiến Hạo nhắc bổng người cô lên đặt lên ghế sofa cỡ lớn, cứ thế một màn nóng bỏng kích tình liên hồi diễn ra.

~

Giản An Nhiễm soi gương, tay vận son rồi tô một đường màu đỏ. Cô cầm túi đứng dậy, vừa rời khỏi phòng liền bắt gặp một người đàn ông mặc vest chỉnh trang đang đứng ở cửa kí túc xá.

“Chào cô Giản, tôi là thư kí Ứng.” Người đàn ông cúi chào Giản An Nhiễm, tay rất chuyên nghiệp mà mời cô.

“Vâng, chào anh, anh tìm tôi có việc gì sao? Tôi không quen anh.”

“Tất nhiên là có chuyện muốn trao đổi, cô có thể dành cho tôi khoảng một tiếng không?”

“Tôi phải đi làm thêm bây giờ, anh có thể hẹn khi khác được không?” Giản An Nhiễm vẫn chưa nở một nụ cười thiện cảm nào mà còn có chút nghi ngờ thấp lên ở ánh nhìn. “Là một người bạn thân của cô Đường, cô có muốn biết tin tức về cô ấy không? Vương thiếu cũng rất tò mò về điều đó.” Thư kí Ứng mỉm cười hoàn hảo, anh ta chấp tay đằng sau, vẻ mặt rất tự nhiên.

Giản An Nhiễm không nói gì, da mặt căng ra còn lồng ngực như muốn nổ bùm một cái. Thư kí Ứng mở cửa xe ghế lái phụ cho cô ngồi vào, rất nhanh anh đưa cô đến một quán cafe vắng nằm ở một góc của đường phố rộng rãi.

“Thư kí Ứng, Vương thiếu có chuyện gì mà sao lại không gặp mặt tôi trực tiếp?” Giản An Nhiễm rất thư thái uống cafe ấm mới gọi, cô đan hai tay vào với nhau rồi đặt yên trên đùi.

“Cô Giản không thích gặp mặt tôi sao?”

“Thật không dám! Rất vui được gặp anh.” Cô đưa bàn tay về phía người đàn ông này nhưng anh ta chỉ nhìn tay cô chứ không có ý định chạm vào.

Giản An Nhiễm gượng gạo rút tay về, cười một cái rồi ánh mắt không được tự nhiên mà đặt ra ngoài cửa sổ.

Thư kí Ứng kéo môi đầy ảm ý, chiếc muỗng nhỏ quấy cafe càng lúc càng chậm rãi và cuối cùng anh dừng lại động tác, lấy ra một tập tài liệu từ túi rồi đẩy về phía Giản An Nhiễm, ung dung nói: “Cô Giản, cô xem kĩ qua một chút.”

Tìm cô gái này lên rồi đập thành thích như đánh trống, cô nhanh tay mở ra xem xem Vương Kiến Hạo là muốn gửi cho cô cái gì đây?

Trên tay cô lật qua xem từng tấm ảnh, đến cuối cùng bàn tay cô khẽ run lên. Cô gượng gạo cất tiếng: “Thư kí Ứng, những thứ này vì sao lại đưa cho tôi?”

Người đàn ông ngồi phía đối diện rất đặc ý cười trước vẻ mặt bối rối của cô, ngón tay anh chỉ vào một góc trên tấm ảnh, hỏi: “Cô Giản, đây chẳng phải là tài khoản QQ của cô?”

Giản An Nhiễm giật bản người, giải thích: “Bây giờ nó không còn là của tôi nữa, tài khoản này đã bị hack cách đây hai ngày rồi.”

Thư kí Ứng cười lớn vỗ tay, còn có chút kênh kieu: “Ngày đó cũng chính là ngày mà tấm ảnh Vương thiếu và cô Đường ở Bạch Tích đột nhiên bị đào mộ. Cô Giản đừng nói với tôi, vừa lúc cô đăng ảnh xong là vừa vạ bị hack tài khoản?”

Bàn tay Giản An Nhiễm túm chặt lấy vạt áo, đầu óc quay mòng mòng trong mớ suy nghĩ rối ren.

“Tại sao tôi phải đăng tấm ảnh đó lên chứ? Làm thế chỉ hại một mình Đường Từ Hân, cũng chẳng làm mất một sợi tóc của Vương thiếu, tôi hoàn toàn không có động cơ để làm ra chuyện này.”

“Cô thực sự nghĩ cho cô Đường?” Thư kí Ứng nhếch đuôi lông mày, rất dò xét mà hỏi ra.

“Anh thích hỏi những câu thừa thãi nhĩ?” Giản An Nhiễm đối mắt với anh rất đề phòng, ngón tay cô đưa lên vuốt lấy vành miệng ly cafe vài vòng.

Cô gái bình tĩnh nói ra một câu sau đó cầm túi xách đứng dậy rồi đi: “Tôi không phải là người đăng những tấm ảnh kia, đó là sự thật, anh có thể tin hoặc không tin, đó là quyền quyết định của anh và cả Vương thiếu.”

Ứng Kiệt Vệ thấy thế liền đuổi theo, anh ta thấy bóng dáng Giản An Nhiễm đang đứng bắt taxi ngoài cửa thì bước nhanh đến: “Cô Giản, để tôi đưa cô đến nơi làm thêm.” Giản An Nhiễm mỉm cười nhẹ nhàng rồi xua tay: “Thật cảm ơn nhưng tôi không dám làm phiền anh thêm nữa, thư kí Ứng, tạm biệt.”

Nói rồi cô mở cửa taxi ngồi nhanh vào trong, chỉ trong chớp nhoáng chiếc taxi đã biến mất không còn dấu tích.

Thư kí Ứng khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như băng, anh ngồi vào xe sau đó gọi điện, rất nhanh thì kết nối được.

“Vương thiếu, không phải là cô ta, tài khoản đó thật sự là của cô ta nhưng đã bị hack, tôi đang tìm đối tượng thứ hai.”

~

Trần Thuý.

Tiêu Dữu vừa mới đến đã thấy Vương Kiến Hạo ngồi ở phòng khách đọc báo, anh nhâm nhi tách trà nóng và khi thấy Tiêu Dữu thì vẫy tay gọi lại.

“Vâng, cậu chủ gọi tôi ạ?”

“Đường Từ Hân còn ngủ.”

“Vâng?” Tiêu Dữu khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh nhưng chỉ thấy anh cầm mắt vào tờ báo tài chính.

“Vào phòng, lấy tất cả những đồ kết nối với mạng xã hội mang hết ra ngoài, sau đó khoá phòng lại, đừng để cô ấy tỉnh dậy.”

Tiêu Dữu có chút ngơ ngác, cô gái trở mặt nhìn như sợ là mình nghe lầm “Dạ?”

“Trước khi cô ấy tỉnh dậy thì mang bữa sáng vào cho cô.”

“Nhưng.. cậu chủ, vì sao lại nhốt cô ấy ạ?” Cô bé tò mò hỏi, ánh mắt dò xét anh.

Vương Kiến Hạo kéo đuôi mắt, chăm chăm nhìn: “Làm đi.”

Một lúc sau có một chiếc Audi đậu trước cửa Trần Thuý, Vương Kiến Hạo lên chiếc xe đó và cuối cùng thì đi mất. Tiêu Dữu cũng không dám cãi lời anh, lập tức làm theo lời anh dặn.

“Aiyo, rốt cuộc thì có chuyện gì đây?” Cô gái nhỏ đang ngắm nhìn Đường Từ Hân đang nằm ngủ trên giường. Thấy cô cựa mình Tiêu Dữu giật mình liền ra khỏi phòng sau đó lưỡng lự mãi mới xuống tay khoá cửa lại.

Đường Từ Hân tỉnh dậy, theo thói quen cô đi vào phòng vệ sinh trước. Lúc quay ra ngoài thì căn bản chẳng biết một thứ gì. Cô vịn tay nắm cửa nhưng lại không mở ra được, cô nghĩ chốt cửa bị kẹt nên cứ kiên nhẫn vặn qua vặn lại. Cuối cùng mất kiên nhẫn lại phải luống cuống đi tìm chìa khoá nhưng trong tủ không có chìa khoá. Cô quay ra tìm điện thoại định gọi cho Tiêu Dữu, thật kì lạ vì điện thoại của cô tối qua đặt trên đầu tủ thì bây giờ đã biến mất không một dấu tích.

Cô gái gấp gáp đập cửa thình thình, hét to lên: “Dữu Dữu, mở cửa cho cô với!”

“Dữu Dữu, cửa không mở được!”

“Tiêu Dữu! Lên mở cửa!” Đường Từ Hân gào đến khản cổ nhưng không ai đáp lại, cô đập cửa muốn gãy tay cũng không có ai đến mở ra cho cô.

Trong đầu cô hiện lên bóng dáng của Vương Kiến Hạo, không có điện thoại nên cô liền nghĩ đến cái laptop mà anh mua cho cô. Cô bắt đầu lục lọi tất cả các ngăn tủ trong phòng, kết quả rất bi thương là cô không tìm được bất cứ thứ gì có thể liên lạc ra bên ngoài. Cô bắt đầu ngờ vực, vì sao cửa không mở được? Phải chăng là đã bị khoá? Vì sao chỉ có những đồ vật lên được mạng xã hội bị mất? Phải chăng là đã bị lấy đi?

Đường Từ Hân bật ti vi nhưng ti vi lại không lên hình, cô tiến lại gần nhào ra phía sau ti vi thì trời ạ, dây điện kết nối đã không cánh mà bay.

Cô bắt đầu chỉ biết mắng chửi, lúc quay lại giường thì một khay đồ ăn sáng đập vào mắt cô. Cô tiến đến cầm lên rồi tui thân nhai nhai nuốt nuốt. Ăn uống xong cô lại bắt đầu đập cửa, gào lên thê lương: “Tiêu Dữu! Mở cửa ra! Mở cửa ra!”

“Vì sao lại nhốt tôi ở đây? Mở ra! Tôi bảo là mở ra!”

Tiêu Dữu đang quét dọn ở chân cầu thang, nghe thấy vậy trong lòng bứt rứt đi xuống nhà dưới cho đến khi không nghe được tiếng hét đó cô mới được thả lỏng tinh thần.

Đường Từ Hân trượt người ngồi bệt xuống đất, khóc không ra nước mắt mà miệng còn lẩm bậm chửi rủa: “Vương Kiến Hạo, đừng để tôi thấy anh! Tên thối tha! Tên khốn nạn! Tôi cạo trọc lông nhà anh!”

~

Chiếc Audi đen phóng đi trên đường. Người đàn ông có mái tóc xám tro ngồi ở ghế sau, mắt hướng ra ngoài: “Tình hình đám phóng viên?”

“Bọn họ bây giờ phân bố ở khắp nơi, hầu như đi đâu cũng gặp. Phóng viên túc trực ở Nghiêm Châu do không lấy được tin gì nên cũng không đến nữa.” Thư kí Ứng ngồi ngay bên cạnh đồng dạng trình bày.

“Đâu vào đấy?”

“Vâng, đã sẵn sàng thưa ngài. Đây là miếng mỡ béo, bọn phóng viên ai cũng muốn ăn.”

“Tốt.”

Chiếc xe rẽ vào một con đường vắng, chạy thêm một đoạn thì dừng lại. Chung quanh là đất đai của khu vực đang giải toả chỉ thấy lác đác vài ngôi nhà.

Tài xế xuống mở cửa, hai người đàn ông uy nghiêm bước xuống và theo ngay sau đó là hai tên vệ sĩ. Cả hai tiến nhanh vào một căn nhà lầu bên đường. Vương Kiến Hạo hơi quay đầu nhìn lại, một chiếc Bentley đậu gần đấy vừa tầm lọt vào mắt anh.

Trong phòng khách, một bộ salon bằng da báo hiện lên ngay trước mắt và cả hai tên mặc vest đen lạ lẫm xuất hiện. Thấy người đã đến một dáng người cao gầy đang ngồi bỗng nhiên đứng vụt dậy, cô ta quay ra cúi người chào: “Vương thiếu, ngài đến rồi.”

Ngay lúc cô ta chào chiếc váy màu đỏ rượu của cô ta trễ xuống, làm lộ ra một bầu ngực trắng đầy.

“Cô Hàm, cô háo hức đến nỗi đến sớm hơn cả mười phút?”

Vương Kiến Hạo không cười, anh nhìn cô ta chăm chăm, đôi mắt phượng hoàng nguy hiểm hoá khôn lường. Anh ngồi xuống ghế, ngay sau đó có người mang nước trà lên cùng kính rớt cho anh.

“Tôi chỉ lo là đến trễ, làm trễ nải thời gian của ngài nên mới đến sớm.” Hàm Tuệ uỷ mị ngồi đối diện anh, sau đó nở nụ cười hướng về phía thư kí Ung đang ngồi cạnh Vương Kiến Hạo.

“Ngài đây là?”

“Tôi là Ung Kiệt Vệ, thư kí Ung, rất vinh dự được gặp cô.” Thư kí Ung cũng không cười, vẻ mặt cứng nhắc đến khó tả. “Cô Hàm, cô thấy ngôi nhà này được chứ? Thực sự rất thích hợp để yêu đương vụng trộm.” Vương Kiến Hạo ngồi bắt chéo chân, anh ung dung đưa tách trà lên nhấp một ngụm.

“Vâng, ngài chọn nơi gặp mặt thật kín đáo, nếu vụng trộm ở đây thì chẳng ai có thể phát hiện ra.” Hàm Tuệ kéo môi cười, cô ta vén tóc, cổ tình dể lộ ra đôi khuyên tai được làm bằng kim cương mà cô ta mới mua hôm qua.

“Nếu cô thực sự thích, tôi liền nhượng lại cho cô và Dương thiếu, để giúp hai người có không gian riêng tư.” Vương Kiến Hạo nhún vai một cách ý tứ.

Nụ cười trên môi Hàm Tuệ khê khượng lại nhưng rất mau biến mất, anh nói thế thì chẳng khác nào đang ám chỉ cô và Dương Trạch có mối quan hệ không trong sạch? Mặc dù chính anh và Đường Từ Hân mới là quan hệ kiểu đó?

“Không dám, ngài đừng khách khí. Ngôi nhà này tôi nghĩ cô Đường sẽ thích hợp hơn.” Hàm Tuệ cũng đối đáp lại đầy ý vị.

“Cô ấy ở một nơi rộng lớn như Trần Thủy quen rồi, chắc chắn không thích ở nơi nhỏ bé như vậy.” Vương Kiến Hạo cười xuề xoà rồi xua tay.

Hàm Tuệ hoàn toàn cứng họng.

Thư kí Ung nối tiếp câu nói kia của Hàm Tuệ: “Chúng ta cũng nên vào vấn đề chính thôi.”

Người của Vương Kiến Hạo đặt một chiếc vali cỡ lớn xuống trước mặt cô ta sau đó người của Hàm Tuệ thay cô ta mở ra.

Những cọc tiền dày hiện ra trước mắt khiến Hàm Tuệ có phản ngạc nhiên nhưng cuối cùng cô ta lại đóng lại vali, đẩy về phía Vương Kiến Hạo.

“Ngài thực sự giải quyết bằng cách này?” Cô gái nheo mắt đặc ý với người ngồi phía đối diện.

“Cô Hàm thấy không đủ?” Thư kí Ung nhìn Hàm Tuệ bằng ánh mắt chán ghét khinh khinh.

“Đầu thế chuyện gì cũng giải quyết được bằng tiền đúng không thư kí Ung?” Hàm Tuệ hoàn toàn bị vạch trần, người ở đằng sau giật dây tầm ảnh kia trên QQ không ai khác chính là cô. Vì cô ta muốn Giản An Nhiễm và Đường Từ Hân hiểu lầm nhau nên đã sai người hack tài khoản của Giản An Nhiễm, và cô ta biết sớm muộn gì cũng bị lộ nhưng ở trước mặt Vương Kiến Hạo cô không sợ hãi mà còn vênh mặt lên chế giễu anh. Xem ra, đối với người đàn ông này cô quá xem thường.

“Chúng ta đi dạo một chút không, vườn sau của ngôi nhà này rất được, tiện thể ta bàn việc một chút.” Vương Kiến Hạo uống cạn tách trà, bóng dáng cao lớn thẳng tắp đứng dậy.

Hàm Tuệ đi theo sau. Thư kí Ung quay ra gạt đầu với tên vệ sĩ, tên vệ sĩ gạt đầu lại sau đó biến mất khỏi phòng khách.

“Cô Hàm, tôi nghe bảo cô và Dương thiếu sắp đính hôn, tôi nghĩ cô nên an phận thủ thường*, đừng nên quá ham vọng xa vời.” Vương Kiến Hạo thư thái phóng tầm mắt lên bầu trời xanh vừa rộng vừa thoáng, hai tay anh chấp sau lưng, mọi nhất cử nhất động đều đẹp đến mê hồn.

(*) an phận thủ thường: bằng lòng với cuộc sống hiện tại của bản thân.

Hàm Tuệ hừ nhẹ, chẳng phải là nói thẳng ra là cô đừng có mơ mộng hão huyền? Thật nực cười, người phụ nữ cùng chăn cùng gối với anh ta chính là như

vậy, không biết anh ta có nói câu nói đấy với cô ta hằng ngày?" Ngải nói vậy, tôi xin ghi nhận."

"Lấy cho cô Hàm một cái áo khoác, gió lên rồi." Thư kí Ứng quay ra sau lệnh cho người làm.

"Cám ơn." Hàm Tuệ che miệng cười dịu dàng. Mà nụ cười này lọt vào mắt Vương Kiến Hạo lại đầy mùi giả tạo.

Người đàn ông bỗng nhào đến, khoác cho cô ta cái áo vest mà mình đang mặc, anh cười thâm ý: "Thật không biết tại sao Dương thiếu lại để một cô gái của mình ăn mặc như vậy khi đi gặp người đàn ông khác?"

Hàm Tuệ vừa cười liền hoá không vui, cô ta siết chặt chiếc áo vest trên vai, cổ rặn ra một nụ cười hoà nhã: "Và thật không biết tại sao cô Đường lại để cho Vương thiếu đi gặp một cô gái táo bạo về cách ăn mặc như tôi nhỉ?"

Vương Kiến Hạo tiến về phía cô ta, tay luồn ra đằng sau lưng cô ta, đem kéo khoá váy kéo xuống, nếu không có chiếc áo vest của anh, người khác nhìn vào sẽ nghĩ cô ta đang khoá thân mật.

"Vương thiếu, ngài..." Hàm Tuệ không kịp ngăn chặn hành động đường đột này. Cô ta tròn mắt nhìn anh, định kéo khoá lên thì bị tay của Vương Kiến Hạo giữ lại. Người đàn ông như con hổ hung dữ, đem khoá áo của Hàm Tuệ giật phăng đi, chiếc váy xẻ cổ vốn đã sâu giờ thêm sự trợ giúp này của Vương Kiến Hạo lại càng sâu hơn, lộ cả bộ nội y màu đen ra ngoài.

Vương Kiến Hạo cúi xuống, hôn cô ta ngẫu nhiên không để cô ta có dịp hét lên. Anh giận dữ cắn cắn rồi dằn vò làn môi cô, tay anh lạnh lẽo như con rắn trơn nhanh trên tấm lưng của Hàm Tuệ khiến cho cô ta run lên.

Hành động của anh nhanh như chớp nên Hàm Tuệ cũng chẳng thể nào mà chống cự nổi, chỉ biết mặc cho người đàn ông kia quấy rối.

Sau một hồi ân ái, Hàm Tuệ sững sờ đứng ngậy ra nhìn anh, ngoài sự cứng nhắc miễn cưỡng trên mặt anh thì cô ta chẳng thấy gì khác.

Vương Kiến Hạo cúi người thì thầm vào tai cô: "Cô gái, mưu kế của cô tôi đang tái sử dụng."

Và ngay sau đó người đàn ông tuyệt tình lấy lại áo vest của mình trên người Hàm Tuệ rồi quay người không một cái quay đầu đi mất.

Hàm Tuệ đứng chôn chân ở đó, đầu óc cô gái quay mòng mòng cho đến khi người làm đưa cho cô chiếc áo khoác đã được mang ra từ lâu thì cô mới vực tỉnh, đầu óc không ngừng đảo qua đảo lại câu nói vừa rồi của Vương Kiến Hạo.

Thư kí Ứng đưa Vương Kiến Hạo ra ngoài xe, anh hung hăng ném chiếc áo vest kia vào thùng rác, miệng mắng: "Mùi nước hoa của cô ả khiến tôi buồn nôn!"

Tài xế mở cửa xe cho hai người, Ứng Kiệt Vệ ngồi vào rồi nói: "Ngài đã làm rất tốt vai trò của mình, phần còn lại tôi sẽ tự tay lo liệu."

"Được, quay về Trần Thuý trước, tôi muốn tắm." Vương Kiến Hạo người về sau, nhắm mắt lại nhưng lông mày vẫn nhíu chặt.

Trần Thuý.

Đường Tử Hân nằm ừ rừ trên giường, cả người co quắp lại cố ngủ một giấc cho thời gian qua mau. Bỗng nhiên cánh cửa phòng từ từ mở ra, Tiêu Dữu cùng với khay đồ ăn trên tay bước vào. Đường Tử Hân nghe thấy tiếng động liền bật dậy.

"Ha, cũng giỏi nhỉ? Dám nhốt tôi từ sáng đến giờ!"

Tiêu Dữu hoảng hồn đặt khay đồ trên tay xuống rồi chạy nhanh ra ngoài, đóng cửa một cái rồi lập tức khoá lại. Đường Tử Hân chạy không kịp, cô đập cửa rầm rầm rồi gào to: "Này, mở cửa ra! Cô mà ra được ngoài cô liền đuổi việc em!"

"Em xin lỗi cô ời, em chỉ làm theo lời cậu chủ dặn, cô đừng mắng oan em!" Tiêu Dữu đứng ngoài cửa rồi rít xin lỗi, chỉ thiếu điều dập đầu cúi lạy cô.

Tiếng động cơ của xe chạy vào sân truyền đến tai Đường Tử Hân, cô chạy lẹ ra ban công, khi biết đích xác là ai ở trong xe cô nhếch miệng cười đều rồi quay vào trong.

Vương Kiến Hạo vào phòng khách liền hỏi: "Cô ấy sao rồi?"

"Cô chủ ăn uống đầy đủ nhưng là hết ghê lắm ạ." Tiêu Dữu thành thật khai báo tất cả.

"Chìa khoá phòng?"

"Đây ạ."

Vương Kiến Hạo cầm chìa khoá lên lầu, anh đứng trước cửa phòng, thấy bên trong thật yên ắng thì có chút kì lạ. Anh dứt chìa khoá sau đó vặn cửa, một bóng dáng nhỏ đang nằm quay lưng lại đang ở trên giường lọt vào mắt anh. Anh bước lại gần bỗng nhiên Đường Tử Hân ngồi bật dậy, cảm gối giận dữ ném vào mặt anh.

Vương Kiến Hạo ăn chọn cú ném, có chút giật mình. Đường Tử Hân tròn mắt nhìn anh như chỉ hận không thể lấy súng bắn anh một đạn, cô gào lên

mang đầy mùi bức xúc:“Tôi là động vật sao? Nhốt tôi ở đây anh thấy hả hề lắm hả?!”

Anh thừa biết cô sẽ tức giận và cảm thấy bất bình vì khi không lại bị nhốt ở đây nửa ngày. Nhưng cô lại không biết rằng đây chính là biện pháp bảo vệ cô của anh, bây giờ cô như một siêu sao đi đâu cũng có kẻ nhòm ngó, anh chỉ lo là cô sẽ gặp quấy nhiễu.

Vương Kiến Hạo không nói gì cũng không giải thích cho cô lấy một câu, vì anh nghĩ nó không cần thiết. Anh hờ hững cúi người nhìn cái gối đang nằm dưới đất sau đó bước qua nó, đi thẳng vào phòng tắm.

Đường Tử Hân nhìn theo bóng lưng anh, hận không thể nhào tới cắn rách da rách thịt anh ra. Bỗng trong tâm trí của cô nảy lên một kế hoạch, trò vui này chắc chắn sẽ giúp cô trả thù được anh.

Vương Kiến Hạo tắm xong, trên người quần quít mùi hồ phách dịu nhẹ, mùi nước hoa nồng nàn của Hàm Tuệ hoàn toàn được tẩy sạch. Anh vào phòng để quần áo, thấy bên trong trống trơn ngay cả quần trong treo trên móc cũng không có. Anh lục từng ngăn tủ một và kết quả là quần áo anh như mọc một đôi cánh bay đi mất.

Về mặt anh u tối, lúc quay ra thì vừa vặn gặp phải bộ mặt ranh ma của Đường Tử Hân đang nhìn anh cười đắc ý.

“Quần áo tôi em giấu đi đâu?”

Đường Tử Hân vỗ mông anh hai cái:“Vương thiếu, ngài chịu khó mặc thể này cho đến khi tìm được quần áo nhé.”

Cô định đi nhưng bị anh hung hăng kéo lại rồi ghì chặt vào tường, anh gần lên từng chữ:“Biết điều thì mang quần áo của tôi ra đây!”

Đường Tử Hân giương mắt trông có vẻ rất ngây thơ vô tội, cô chỉ ra ngoài ban công nói:“Tôi để ở ngoài đó.”

Vương Kiến Hạo cũng rất ngạc nhiên, đồ của anh nhiều đến mức phải chứa một phòng rộng mới đủ, cô là trâu hay là bò sao lại mang hết ra ngoài ban công được? Anh buông cô ra rồi bước nhanh ra ban công, đôi mắt ngó dọc ngó ngang, lập tức mặt anh đen đi, một chiếc quần lót cũng không có.

Mẹ kiếp, cô gạt anh!

“Ngài không thấy sao Vương thiếu? Tôi đã để ở một chỗ rất dễ thấy kia mà?” Đường Tử Hân tiến đến gần anh, bữu môi nhìn xung quanh như đang cố ý chọc giận anh.

“Vương thiếu, quần áo của ngài không phải ở dưới kia sao?” Cô chỉ tay xuống dưới ban công, đôi mắt chăm chú quan sát nét mặt biến đổi liên hồi của người đàn ông.

Vương Kiến Hạo nhìn xuống dưới, quần áo của anh bị vứt không thương tiếc bên dưới, cứ thế chông thành một đồng hồ lớn.

Đường Tử Hân khoái chí chờ đợi sự tức giận của anh. Và rồi anh quay ra nhìn cô, đôi mắt chứa đầy thống giận, anh hung dữ ghì chặt cô vào thành ban công, tay anh bóp lấy cổ cô, từng giây từng phút lực tay tăng lên từng hồi.

Đường Tử Hân ngỡ ngàng trước sự biến hoá nguy hiểm này của anh. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đôi mắt phượng hoàng trong veo như nước giờ đây đã bị một màng sương mờ vẩy đục.

-----HẾT CHƯƠNG 30-----

Happy new year! Năm mới chúc tất cả các bro một năm hạnh phúc, có nhiều niềm vui nhaaa. Ai còn là học sinh, sinh viên thì chúc cho con đường học tập có kết quả mỹ mãn, ai đã tốt nghiệp đại học thì chúc cho công việc thuận buồm xuôi gió, mọi việc đều suôn sẻ nhé! Cuối cùng năm mới hãy dành nhiều tình yêu cho CEMNM và linz nhaa yêu yêu yêu

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cuộc ẩu đả nảy lửa

-----Chương 31: Cuộc ẩu đả nảy lửa-----

Nửa thân trên của Đường Tử Hân chao đảo giữa không trung, chỉ cần anh thả tay hay chỉ cần cô chơ vơ một chút thì đều có thể mất mạng.

Lực đạo ở tay Vương Kiến Hạo vẫn không hề suy giảm, anh bóp lấy cổ cô với ánh mắt hung tợn nhất. Chẳng mấy chốc gương mặt xinh đẹp thuần khiết của Đường Tử Hân dưới mắt anh trở nên đỏ ửng rồi từng cơn khó thở ập đến.

“Nếu có lần sau, tôi sẽ tự tay bóp gãy tay cô!” Vương Kiến Hạo gần lên, anh buông tay ra không cần nhìn cô lấy một cái thì trực tiếp rời khỏi phòng.

Đường Tử Hân ôm ngực khụy xuống mặt đất, cô thở thều thào, trong mắt vẫn đọng lại hình ảnh dữ tợn của Vương Kiến Hạo vừa nãy. Mắt anh đục ngầu, anh còn nghiêng răng, tay bóp cô cô nẩy chật hơn một chút nữa liền mạng mạng nhỏ của cô giẫm nát đi.

Cô âm ức cố nâng mình đứng dậy, trong lòng đang không ngừng trách cứ anh. Anh có thể gọi một cú điện thoại, người ngoài kia tranh nhau mang đồ đến cho anh, anh có nhất thiết phải tức giận như vậy?

Trên người Vương Kiến Hạo chỉ độc một cái áo tắm, khi Tiêu Dữu thấy anh trong bộ dạng như vậy mà sốc nặng một phen. Anh tiến ra sân sau, núi đồ chất thành đồng đập vào mắt anh khiến cho con thịnh nộ trong người anh trào dâng, tay anh vô thức nắm chặt thành nắm đấm cứng cỏi.

Anh ngồi xuống, đưa tay bối bối tìm tìm, cho đến khi tìm được một bộ quần áo hợp ý anh mới đứng dậy quay vào trong.

“Quần áo ngoài kia đem bỏ hết đi.” Anh chỉ tay ra sân sau rồi lệnh cho Tiêu Dữu.

Tiêu Dữu nghe vậy liền sững sốt, cô không nghe lầm đấy chứ? Tất cả quần áo đó còn hơn mấy năm tiền lương của cô, có bộ còn chưa tháo móc còn để trong hộp. Vậy mà chỉ cần thấy không vừa ý cậu chủ liền nói bỏ đi hết, đúng là kẻ giàu có có khác.

Vương Kiến Hạo mở cửa đi vào phòng, trên tai đang nghe điện thoại: “Thư kí La, tôi muốn thay đổi tất cả quần áo, lập tức đem đến Trần Thuý cho tôi.”

Đường Tử Hân ngồi im trên giường, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ lớn, không biết là đang có ao ước gì.

“Em không được ra ngoài trong vòng một tháng, cũng không được tiếp xúc với mạng xã hội, đây là lệnh của tôi.”

Cô gái chỉ mập mờ cười lên một tiếng, không biết là đang châm biếm thứ gì.

~

Dương Trạch hùng hăng hồ hồ xông vào phòng làm việc của Dương Chuẩn, anh đập những tấm ảnh đang cầm trên tay lên bàn làm việc trước mặt ông.

“Có phải do già quá rồi nên ba mới chọn cho con cô vợ này?”

Dương Chuẩn nhìn những tấm ảnh bừa bộn trên bàn, lập tức nhàu mày, mặt tối đi: “Con bé Hàm Tuệ này bị hại.”

Dương Trạch kéo môi lên cười khinh thường: “Cô ta bị hại là do cô ta ngu ngốc, nhưng người ngoài kia ai sẽ tin là cô ta bị hại đây ba?” “Thư kí Chung, ngăn cản thông tin này tiếp tục lan truyền.”

“Vâng, thưa ngài.”

Dương Trạch ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một tách trà, vừa nhâm nhi lại vừa đọc báo. Vừa mới đưa tờ báo lên, tấm ảnh ân ái ám muội của Hàm Tuệ và Vương Kiến Hạo đập ngay vào mắt anh rồi anh cười đắc ý, trong lòng có chút thoả mãn: “Ngăn cũng không ngăn được đâu ba à, nó đã leo lên trang nhất của trang báo này với tiêu đề 'Hàm tiểu thư ngoại tình với kẻ thù của chồng sắp cưới', rất hút mắt.”

“Tiểu thư, tiểu thư, cô không hẹn trước với tiên sinh!” Bên ngoài nhân viên giăng co lời kéo với Hàm Tuệ nhưng cô nàng bồng khỏe như trâu phá cửa xông vào.

Dương Trạch và Dương Chuẩn nhìn Hàm Tuệ không mấy ngạc nhiên, nói luôn là không mấy thiện cảm. Cô gái đưa mắt, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của anh chồng tương lai, mọi hành động và lời nói bị ngưng trệ ngay cổ họng.

“Cô Hàm đến rồi? Tôi nghĩ bây giờ cô đi lại chắc chắn khó khăn lắm, nổi tiếng như ngôi sao thế kia.” Dương Trạch nhìn cô, lời nói ra đầy mùi mỉa mai.

“Con đến đây có chuyện gì sao Tiểu Tuệ?” Dương Chuẩn vẫn cố kìm nén ẩn nhẫn trong lòng, ông nhìn cô gái trước mắt bằng sự chán ghét có giới hạn.

Hàm Tuệ rơm rớm nước mắt, cúi đầu: “Bác Dương... con... thực sự xin lỗi.”

“Không có lỗi làm sao có khối, rốt cuộc con đã chọc giận gì Vương Kiến Hạo?”

Hàm Tuệ ấp úng, như có một tảng đá lớn chặn họng, cô ta một chữ cũng không nói ra được.

“Cô đã làm gì?” Dương Trạch cũng không kiềm chế được con tức giận trong người, anh càng lúc càng mất kiên nhẫn.

“Em...” Chẳng lẽ cô phải nói ra rằng do cô hại Đường Tử Hân nên mới bị Vương Kiến Hạo cho vào đây? Nếu vậy thì đừng nói mỗi mình Vương Kiến Hạo hại cô mà ngay cả Dương Trạch cũng sẽ ra tay tàn nhẫn với cô, có khi còn tàn nhẫn hơn cả Vương Kiến Hạo.

Dương Trạch nheo mắt nhìn cô, lên tiếng dò xét: “Cô Hàm, cô có biết Đường Tử Hân không? Cô gái mà người ngoài kia đang truy lùng tìm thân phận?”

“Em... em... không biết.” Hàm Tuệ lắc đầu nguây nguẩy, cô nàng sụt sịt khóc, nói không ra hơi.

“Cô Hàm, cô đang nói dối ai vậy?” Đôi mắt Dương Trạch đặt người cô ta trông như dã thú, như hận không thể cắn chết cô.

“Em thực sự không biết.” Cô vẫn lắc đầu phủ nhận, chối bỏ mọi tội lỗi mà mình gây ra.

“Hàm Tuệ, con hãy nói ra đi! Là do con động vào người phụ nữ của Vương Kiến Hạo?” Dương Chuẩn khó chịu lên tiếng, đến cả ông cũng đang dần mất kiên nhẫn với cô con dâu tương lai này.

Hàm Tuệ như bị dồn vào chân tường, không một lối thoát, như thiên la địa võng: “Con...con...”

Dương Trạch nghiêng răng, từ bảo bị anh vò lại méo mó. Anh đứng dậy, thân ảnh cao lớn đi về phía cô: “Tôi không biết cô đang có mưu đồ gì với Đường Từ Hân nhưng cô mau chóng dẹp bỏ nó đi, nếu để tôi biết được, tôi chắc chắn sẽ khiến cô kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay!” Rồi thân ảnh của anh đi ngang qua người cô, biến mất ở cửa ra vào của phòng làm việc.

Hàm Tuệ chống đỡ không nổi những công kích của anh để lại, cô ta xụi lơ dưới đất, khóc đến đau thương. Đã có những lúc, chính những lời nói như vậy lại gieo đất cho cô một nỗi thống hận bất diệt.

~

Hai tay Tiêu Dữu xách hai bao rác nặng rồi mang đến phân loại rác ở khu vực rác công cộng. Lúc quay về, bỗng có một cô gái đứng trước cửa Trần Thủy, ánh mắt mong ngóng vào bên trong.

“Cô là phóng viên sao?” Tiêu Dữu bước đến nhìn cô gái cảnh giác.

“Tôi là Đường Tâm, là chị của Đường Từ Hân.” Đường Tâm đã biết qua Tiêu Dữu, liền bám lấy tay cô bé.

“Mấy tuần này tôi không liên lạc được với con bé, cô có thể cho tôi gặp con bé một lát không?”

Tiêu Dữu liền nhận ra ngay Đường Tâm nên mọi cảnh giác đều không còn: “Cô ấy không thể ra ngoài, đây là lệnh của cậu chủ, nhưng nếu cô vào gặp thì được, tôi giúp cô giấu cậu ấy.”

Đường Tâm rối rít cảm ơn rồi theo chân Tiêu Dữu vào biệt thự.

Đường Từ Hân ngồi trên giường, trên tay là một quyển tiểu thuyết ngôn tình, thấy có người vào cô ngẩng đầu, trông thấy bóng dáng Đường Tâm hiện ra ngay trước mắt, cô ngạc nhiên có chút không tin đây là thực: “Chị? Sao chị vào được đây?”

Đường Tâm nhìn cô em gái, nén nỗi nghẹn ngào cô tiến đến ôm Đường Từ Hân vào lòng, trùi mền vuốt tóc cô: “Là Tiêu Dữu cho chị vào. Mấy tuần nay em không liên lạc cho chị, chị không đợi được nên đến đây tìm em, chỉ lo em gặp chuyện không tốt.”

“Em không sao, sao chị lại cứ lo lắng cho em như vậy? Chăm sóc bản thân chị cho tốt đã chứ.”

Đường Từ Hân vừa buồn vừa vui kéo chị ngồi xuống với mình: “Dữu Dữu, mang nước lên đây.”

“Vâng.”

“Từ Hân, ở đây em sống có tốt không? Giống như nhà tù nên cũng không dễ chịu gì?” Đường Tâm ngắm nhìn gương mặt em gái mà thấy hộp hác xanh tái, cô vừa thương mà vừa giận, giận kẻ đã khiến em cô thành bộ dạng này.

“Không tốt lắm nhưng chưa đến mức khó chịu.”

“Từ Hân, nếu chị có thể đưa em ra khỏi đây mà mọi thứ vẫn êm đẹp, liệu em có bằng lòng đi?” Đôi mắt Đường Tâm lấp lánh, ánh lên tia chờ đợi cùng hi vọng sáng ngời.

Đường Từ Hân nhìn chị, mọi hành động có phần bối rối. Cô không trả lời mà thay vào đó là một nụ cười bất đắc dĩ: “Có thể được sao? Ngày nào mà Vương Kiến Hạo chưa chán em thì ngày đó vẫn là bóng tối. Em đi rồi anh ta chắc chắn sẽ không để yên cho ba và chị, làm sao em có thể dặn lòng mà đi?”

“Chị hiểu nỗi sợ của em là gì, nhưng chị muốn thử, nếu em không hạnh phúc thì suốt phần đời còn lại của chị cũng rất bút rứt.”

“Ta chưa phải là chưa từng trải qua thủ đoạn của anh ta, chị cũng biết đó, ta có chết cũng không thoát khỏi bàn tay anh ta.” Nếu nói cô không muốn rời khỏi đây là cô nói dối. Từng giây từng phút cô luôn muốn là khác. Nhưng khi cô rời đi rồi thì kết quả cô nhận lại là gì? Chỉ toàn là nỗi đau mất mát.

Khi Đường Tâm rời đi, Đường Từ Hân tự nhốt mình vào, trong đầu cô không có suy nghĩ gì khác, chỉ là sự trống rỗng bủa vây. Bây giờ cô thực sự muốn hỏi Vương Kiến Hạo rằng đến bao giờ cô có thể rời khỏi đây? Một năm nữa? Hai năm nữa? Hay nửa đời?

Màn đêm đuổi Mặt Trời đi, kéo xuống bao phủ cả Bắc Kinh. Ánh trăng vàng heo hắt chiếu qua cửa sổ lớn, nơi đó có một bóng dáng nhỏ nhắn đang nép mình vào chính vòng tay của mình. Rạng ngời như một bức tranh xinh đẹp nhưng lại thấm đẫm nỗi buồn.

“Cạch.” Cửa được đóng vào.

Vương Kiến Hạo đứng sững lại, đôi mắt anh hướng về bóng hình gầy kia, anh nhìn thật lâu, nhìn không rời. Dưới ánh trăng mờ này, cô thật đẹp nhưng trong đôi mắt trầm lắng kia chỉ là phù du trống trải.

“Anh về rồi.” Đường Tử Hân nghiêng đầu nhìn anh, cô nở một nụ cười nhẹ nhưng lẫn át cả ánh sáng của ánh trăng.

Anh bỗng thấy cô thật lạ, mỗi lần anh đi làm về cô đều nói câu nói đó, vẫn nở nụ cười kia, nhưng hôm nay cảm giác của anh thật khác. Anh thấy, cô thật cô đơn tịch mịch.

“Anh chưa ăn sao?” Đường Tử hân đứng dậy bước về phía anh. Cô đưa tay lên, tháo cavat giúp anh, mọi cử động đều nhẹ nhàng đến lạ kì.

Vương Kiến Hạo cầm lấy tay cô, anh nhìn thẳng vào đôi mắt chứa nỗi buồn mang mác kia, anh thấy đôi mắt ấy thật đẹp, sáng lấp lánh như vì sao tinh tú nhưng sao lại thấy đau lòng như vậy?

“Vì sao lại đợi?”

“Chỉ là đêm nay tôi khó ngủ nên đợi anh về.” Đường Tử Hân vào phòng tắm, cô vặn nước vào bồn chuẩn bị nước cho anh tắm.

Vương Kiến Hạo ngạc nhiên, cô chưa bao giờ làm thế, vì có gì đêm nay cô lại làm vậy?

“Có chuyện gì?” Anh đứng phía sau cô, hỏi thăm vào tai cô.

Đường Tử Hân quay người lại, thần thái không có gì thay đổi: “Hôm nay tôi tắm với anh.”

“Tôi hỏi em, đã có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.”

Đường Tử Hân đưa tay vòng ra sau lưng, cô cời khoá váy, từ từ chiếc váy hồng cánh sen trượt xuống dưới chân cô. Tay cô chạm vào khoá ngực, chưa kịp cời ra đã bị chính Vương Kiến Hạo giữ lại. Anh ghì chặt cô vào tường phía sau, gằn lên: “Không có gì? Không có gì sao lại trông đau lòng như vậy?”

“Tôi có khi nào không đau lòng?” Cô cười cợt nhả sau đó đẩy anh ra xa.

Vòi nước được tắt đi. Đường Tử Hân thoát y hoàn toàn rồi bước vào bồn tắm lớn. Cô cụp mi mắt, mọi buồn phiền như tan biến đi hết. Cuối cùng Vương Kiến Hạo vẫn bước vào bồn tắm, anh giang tay liền đem thân hình nhỏ của cô ôm trọn vào lòng.

“Còn một tuần mười ba tiếng nữa sẽ hết một tháng anh quy định, tôi sẽ được tự do.”

“Không cần đợi nữa, ngày mai em có thể ra ngoài.” Vương Kiến Hạo ôn nhu vuốt tóc cô, trao nụ hôn ẩm ướt lên trán cô. “Cảm ơn anh.” Nụ cười cô lại một lần nữa giương lên, tay cô đan cài vào tay anh, cô cất tiếng hỏi anh thật nhẹ: “Vương Kiến Hạo, anh đã từng yêu chưa?”

Anh ngậy người đôi chút, trong sâu thẳm con tim chạy qua một luồng điện như chích vào từng mạch máu, anh lắc đầu: “Chưa từng.”

“Nếu tôi nói tôi thực sự muốn yêu, anh có cảm đoán không?”

“Không.”

Đường Tử Hân nâng mắt, chiếc cằm góc cạnh của người đàn ông rơi vào mắt cô. Câu trả lời của anh cô chưa từng lường trước được, có chút bất ngờ cô lại hỏi tiếp: “Vì sao?”

“Yêu chẳng phải công việc giết thời gian sao?”

Cô phụng cười, sao câu nào anh nói ra đều không có một chút logic như vậy?

“Có vẻ anh chưa yêu thật, khi nào anh yêu một người nào đó thì sẽ luôn muốn cùng người ấy giết thời gian cả đời.”

Vương Kiến Hạo có chút xa lạ đối với vẻ mềm yếu và nhu thuận này của cô. Anh nhìn cô gái trong lòng, trái tim đập đi một nhịp thật khác: “Độ sâu về tình yêu của em là bao nhiêu?”

“Tình yêu không đo lường được bằng độ sâu và chiều dài được đâu.”

“Vậy làm cách nào để biết ta yêu thật lòng hay không?”

“Con tim ta mách bảo ta điều đó.”

Cả hai bỗng yên lặng, trả vào khoảng không một thời gian ngưng đọng vô định. Mãi một lúc Vương Kiến Hạo mới nghe Đường Tử Hân hỏi nhẹ một câu: “Anh không thấy chán ghét tôi sao? Tôi phiền phức như thế.”

“Thế nên tôi mới không cho em ra ngoài.”

“Vương Kiến Hạo, phải bao lâu nữa tôi mới có thể rời khỏi Trấn Thủy?” Trái tim của cô đập phồng từng nhịp nặng nề, mong sao câu trả lời của anh đừng quá đay nghiệt vô tình dập tắt đi tia hi vọng cuối cùng còn sót trong lòng cô.

“Khi nào tôi cho đi tôi sẽ lập tức đuổi.” Vương Kiến Hạo hồ hững đáp, anh đứng dậy rời khỏi bồn tắm mặc cho khuôn mặt của cô có méo mó đến thế nào.

Đường Tử Hân thờ dài, coi như đây là một câu khích lệ tinh thần đi. Cô mặc áo choàng tắm sau đó ra khỏi phòng tắm, cô tiến đến liền bắt gặp Vương Kiến Hạo đang đọc truyện tiểu thuyết ngôn tình của cô, thấy cô anh liền cau mày: “Em đọc mấy cái thể loại này? Tôi thấy tên nam chính trong này quá vớ vẩn!”

“Ai bảo anh nhốt tôi lại làm gì? Tôi rảnh rồi quá thì đọc thôi.” Cô ngồi xuống giường tay đang cầm khăn lau tóc. Đường Tử Hân lấy lại quyển ngôn tình từ tay anh sau đó chăm chú đọc tiếp. Chốc chốc, khoe môi cô lại kéo lên một đường thật tươi.

“Tên nam chính đó có giàu bằng tôi không?” Vương Kiến Hạo ngồi bên cạnh trông thấy vậy liền khó chịu hỏi. Mấy hôm trước anh xem tin tức thấy bọn con gái mới lớn bây giờ thích ngôn tình lắm, lại còn chết mê chết mệt vì một nhân vật nam chính không có thật này, bọn họ bảo nam chính trong truyện đẹp trai khó cưỡng, không giàu có nứt vách thì cũng là nhân vật tài cán ghê gớm, chính là một soái ca đích thực. Xi, bọn họ bị ngu hết sao? Mấy tên nam chính đó làm gì có thực? Chẳng phải anh đây cũng là một điển hình cho nữ giới theo đuổi?

“Không bằng.”

“Vậy có đẹp bằng tôi không?”

Cô quay ra nhìn anh rồi hí hửng đáp: “Suýt bằng.”

“Vậy thì đẹp cái quyển đó qua một bên đi!”

Đường Tử Hân chau mày, tiến tới hỏi anh tới tấp: “Vậy anh có nguyện chờ đợi ai đó đến tận mười năm không? Vậy anh có từng vì yêu mà đánh đổi cả sự nghiệp mà tổ tiên cả đời xây dựng?”

Vương Kiến Hạo không nói gì, chỉ có đôi đồng tử màu nâu khê run lên một cái. Anh quay người đi sau đó nhắm chặt mắt lại: “Ngủ sớm đi.”

Nửa đêm anh tỉnh dậy, thấy Đường Tử Hân đã ngủ say đang nằm bên cạnh. Trên đầu cô là quyển tiểu thuyết ngôn tình mà cô sống chết bảo vệ đó, anh vô thức mở nó ra, là đoạn mà cô đang đọc đến cô đánh dấu ở đây.

“Liệu cô ấy có biết không, cô ấy là cả thế giới của tôi? Nếu cô ấy biết được liệu có bằng lòng đeo chiếc nhẫn này vào ngón áp út suốt đời?” Triệu Linh Tôn nhâm nhi ly rượu đỏ trên tay, anh phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nơi có hàng ngàn ánh đèn sáng lên giữa đêm tối mịt mờ, trong đó có một ánh đèn của Hà Diệp, người phụ nữ mà anh trân quý nhất đời. _

Vương Kiến Hạo đóng lại quyển truyện, anh để lên tủ đầu giường sau đó anh quay ra nhìn người con gái nằm bên cạnh. Anh tự hỏi, có phải cô đang ao ước có một tình yêu chân thành như vậy?

Nhưng thật tiếc là anh rất bận rộn, anh không còn thời gian đâu mà để mà giết nữa rồi.

~

Công ty xây dựng CCA.

Đội xây dựng nhóm A, đội 1.

Trưởng phòng Giang bước vào phòng làm việc, cô khẽ gõ lên cửa hai cái, mọi người đang chuyên tâm làm việc song vẫn đưa mắt nhìn.

“Xin thông báo, nhóm A đội 1 có phúc phần lớn nên hôm nay có một thành viên mới được chuyển vào. Mọi người hãy chào đón thật nồng nhiệt nhé, là một người cực kì đặc biệt đấy... Được rồi, vào đi em.”

Đường Tử Hân uớng trên mình một bộ công sở màu xanh lục, cô cười tươi rạng rỡ bước vào, như một ánh đèn trong đêm tiệc cô toả sáng hơn ai hết. Cô nhìn mọi người chung quanh sau đó cúi chào: “Chào mọi người, tôi là Đường Tử Hân, tôi mới ra trường nên đây là công việc chính thức đầu tiên của tôi, mong mọi người giúp đỡ tôi trong thời gian sắp tới.”

Trưởng phòng Giang vỗ tay thật lớn sau đó tự hào giới thiệu vị trí của đội: “Đội của chúng ta là đội có công suất làm việc giỏi thứ nhất của nhóm A, mà nhóm A có tám phòng nên ai được vào làm việc ở đội này cũng đều cảm thấy tự hào.”

“Vâng.”

“Đội của ta có năm thành viên nếu tính thêm em và chị thì sẽ có đến bảy thành viên.” Trưởng phòng Giang tận tình chỉ bảo cho Đường Tử Hân biết. “Đây là thành viên lớn tuổi nhất đội của ta, Vệ Thăng, cũng là người sắp về hưu và cũng là người cộc tính khó gần nhất. Em làm gì cũng phải chú ý nhé!”

Trưởng phòng Giang nhìn người đàn ông trung niên ngồi ở bàn làm việc đầu tiên.

“Chào tiền bối, xin giúp đỡ em thêm ạ.” Đường Tử Hân cúi chào rồi cười nói rất thân thiện. Nhưng vị trung niên này chỉ nhìn cô nhưng rất mau quay đi, không nói lấy một câu.

“Còn đây là chị Điền Chiêu, thành viên có tính kỷ càng cẩn thận nhất đội, cũng là người có năng suất làm việc cao nhất.” Trưởng phòng Giang nhìn Điền Chiêu cười dịu dàng sau đó ghé đầu qua thì thầm vào tai Đường Tử Hân: “Chị ta rất hồng hách, ngay cả trưởng phòng như chị cũng không xem ra gì, em mới vào nhớ mà cẩn thận.”

Cô gái trẻ nhìn chăm chú Điền Chiêu, cúi chào chào rất lịch sự: “Chào tiền bối, mong được tiền bối chỉ bảo và giúp đỡ nhiều hơn.”

Điền Chiêu nhìn bàn tay của Đường Tử Hân đang để trước mặt mình, cô ta phóng tầm mắt lên nhìn cô, một ánh mắt không mấy thiện cảm: “Tay của cô che đi màn hình máy tính của tôi rồi, và lại tôi không có thói quen bắt tay.”

Đường Tử Hân nghe vậy liền đưa tay về, cười gượng gạo: “À, em xin lỗi, tiền bối làm việc tiếp đi ạ.”

“Chị ta bị bệnh sạch sẽ, chị quên nhắc em.” Trưởng phòng Giang thì thầm vào tai cô lần nữa.

“Tôi là Tô Ái Ái, rất vui được làm đồng nghiệp với cô.” Bỗng có một cô gái tự động đưa tay về trước mặt cô, khuôn mặt cô gái xinh xắn rạng ngời. Đường Tử Hân rất mừng liền bắt tay lại ngay: “Tôi cũng rất vinh dự, chúng ta có thể làm bạn được không?”

“Được chứ, được chứ.” Tô Ái Ái gật đầu lia lịa sau đó quay ra nhìn trưởng phòng Giang thăm thiết: “Trưởng phòng, cho cô ấy ngồi cạnh em nhé? Nhé? Nhé?”

Trưởng phòng Giang tuy là phụ nữ nhưng vẫn phải mềm yếu trước một màn đáng yêu của Tô Ái Ái nên lập tức đồng ý.

“Lạc Chiết, chúng ta có thành viên mới, mau làm quen đi.”

Đường Tử Hân mong chờ được đón nhận ánh mắt của cô gái có sắc đẹp sắc sảo này nhưng khi cô gái ấy ngẩng mặt lên thì cô ngỡ một phen. Cô còn nhớ rất rõ, là cô gái đứng phải cô còn mắng cô là chó hoang ngay trước công ty này, mối thù lâu như vậy thật sự khó mà quên.

Lạc Chiết nhận thấy sự bất ngờ của Đường Tử Hân thì nhăn mày khó hiểu nhưng chỉ một lúc liền nhớ ra, cô gái họ Lạc này còn bất ngờ hơn nữa.

“Xem mặt hai đứa kia, có quen nhau sao?” Trưởng phòng Giang khoanh tay, hết nhìn người ngồi thì nhìn người đứng.

Lạc Chiết lắc đầu, hờ hững buông một câu rồi quay ngoắt đi chỗ khác: “Em không quen cô ta.”

Đường Tử Hân cũng chẳng vui vẻ là mấy, quay về phía bàn làm việc của mình mà nhăn nhó con tức giận.

“Này, cô có thể chỉ cho tôi bí quyết không?” Bỗng Tô Ái Ái đẩy ghế qua phía cô, đôi mắt giương lên to tròn như trê nhỏ.

“Bí quyết gì cơ?”

“Làm sao để xinh đẹp được như cô?”

Đường Tử Hân phụt cười sau đó xua tay: “Cô quá khen rồi, tôi không xinh đẹp đến mức có thể chỉ cho cô bí quyết đâu.” “Gi chứ? Rõ ràng là xinh đẹp như vậy kia mà, nếu biết có một nữ thần như cô ở đội 1 thì đám đàn ông ở nhóm A thế nào cũng chen chúc nhau để ngắm nhìn cô một lần.”

Đường Tử Hân cười trừ, không biết nên nói gì thì Tô Ái Ái đưa điện thoại của mình ra trước mặt cô: “Cho tôi số điện thoại của cô đi?”

Cô nhận lấy điện thoại rồi bấm một dãy số sau đó trả lại cho cô đồng nghiệp: “À, phải rồi, bàn làm việc ở cuối là của ai vậy? Hình như người đó không ở đây.”

“Đứng, hỏi chuẩn lắm! Tên anh ấy là Lạc Nghiễn, năm nay mới ba mươi thôi, anh ấy là một tiền bối ở đây, cực kì giỏi trong ngành xây dựng, đích thân tổng giám đốc đưa anh ấy đến làm việc ở đội A này. Những năm mà công ty bị thất thoát nặng, anh ấy đứng ra như một anh hùng giải nguy, tất cả các công trình dự án của anh ấy đã cứu vớt công ty đi lên. Đáng ra anh ấy phải làm tổng giám đốc rồi cơ nhưng chẳng hiểu vì sao lại nhất quyết từ chối. Giống như viên kim cương nằm lâu trong lòng đất mãi mới được mang lên, tuổi trẻ tài cao. Tí nữa anh ấy quay lại cô sẽ được thấy gương mặt tuấn tú của anh ấy.”

Tô Ái Ái háng say kể lể nhưng lại không nghe thấy trưởng phòng Giang đang ở trên hô hào thông báo.

“Mọi người làm việc cẩn thận nhé, một chút nữa sẽ có một khách hàng VIP đến đội của ta, vị khách này do tổng giám đốc mời đến, nhớ hành xử cho tốt.”

Lạc Chiết từ đâu đi tới, cố tình đẩy cái ghế mà Tô Ái Ái đang ngồi sau đó miệng mắng chửi hai chữ: “Vớ vẩn!”

Tô Ái Ái thấy thế nhin không được liền lên tiếng: “Lạc Chiết, chị đi đứng phải người ta đã không xin lỗi lại còn chửi người?”

“Ai thèm chửi mắng gì cô? Còn trẻ mà tai đã điếc nặng vậy rồi sao?” Lạc Chiết cũng không nhường nhịn gì, lập tức tuôn ra những lời chua chát.

“Phải rồi, nghe thấy người khác nhắc đến người trong mộng của chị thì nhảy cẫng lên, này, chị bị điện giật sao?” Tô Á Á từ trước đến giờ cũng chưa từng thích cái kiểu không coi ai ra gì của chị ta, thừa cơ hội này làm một trận nên hồn cho bỏ tức.

“Cô... cô!”

“Hừ, tôi nhắc cho chị tỉnh ngộ ra, Lạc Nghiễn không phải của riêng mình chị, anh ấy chưa từng bảo yêu thích gì chị nên đừng lên mặt ta đây. Còn chị mà muốn làm bạn gái anh ấy thì đừng có ăn nói khinh bỉ người khác như vậy, cũng bớt điều ngoa đi!” Tô Á Á chửi tới tấp, từng câu chữ như muốn xé rách màng nhĩ của Lạc Chiết.

Đường Tử Hân thấy mọi chuyện càng lúc càng xấu đi, cô đứng dậy nắm lấy cổ tay Tô Á Á khuyên bảo: “Thôi được rồi, hạ hỏa hạ hỏa, dù gì đây cũng là công ti.”

Lạc Chiết nhếch môi cười khinh: “Chao ôi! Nhìn cô gái kia tôi lại thấy thương cô Tô Á Á ạ, với thực lực kém cỏi của mình mà cô nghĩ cô có cửa bước vào nhóm A, đội 1 ư? Này, có lên giường với ai không đấy?”

“Hai cô tranh cãi đủ chưa?” Điền Chiêu cuối cùng cũng không chịu được, quay xuống nhìn hai cô gái.

“Lạc Chiết, chị mới chính là người leo lên giường của Giám đốc để có nhiều công trình hơn không phải sao?” Tô Á Á phớt lờ sự can ngăn của Đường Tử Hân và Điền Chiêu, tiếp tục 'chiến đấu' không nhân nhượng. “Chát!” Một cái bạt tai thật mạnh rơi trên gò má của Tô Á Á. Đường Tử Hân đứng bên cạnh hốt hoảng chặn trước mặt Lạc Chiết lớn giọng: “Chị làm gì vậy?!”

Một bên má của Tô Á Á đỏ ửng nhưng cô nàng này vốn có bản tính không nhường nhịn gì ai nên lập tức đẩy Đường Tử Hân ra, nhào đến chỗ Lạc Chiết, hung dữ giật tóc cô ta sang một bên rồi gào lên phẫn nộ: “Đồ chó chết! Ai cho chị ra tay với tôi?!”

Đường Tử Hân kéo tay Tô Á Á ra, miệng liên tục kêu lên: “Dừng tay! Mau dừng tay!”

Điền Chiêu thấy cảnh tượng như vậy thì chán chường không buồn can ngăn. Ngày nào cũng thấy chửi nhau rồi đánh nhau, chị ta thực sự muốn nghỉ làm đi cho rồi. Chị ta không quan tâm nữa rồi khỏi phòng làm việc.

Tô Á Á vung tay liền đem vài cú đánh mạnh vào mặt Lạc Chiết, sau đó dùng tay vò nát mái tóc của đối phương.

Lạc Chiết cũng đâu phải dạng ốm yếu gì, tay nắm chặt thành nắm đấm rồi cứ thế đấm mạnh vào bả vai và tấm lưng của đối thủ. Đường Tử Hân thì can ngăn hết hơi nhưng không ai chịu dừng lại, một mình cô cũng đâu đủ sức để dừng cuộc chiến này lại.

“Hôm nay tôi giết cô Tô Á Á! Giết chết cô!” Lạc Chiết gầm lên trong tức tối sau đó tay chân cứ vô thức đánh loạn xạ.

Đường Tử Hân ôm chặt cứng cánh tay của Lạc Chiết rồi ra sức van nài: “Làm ơn dừng lại đi! Trưởng phòng đến bây giờ.”

Và đúng như lời cô nói, trưởng phòng Giang đến thật, theo sau cô là hai người đàn ông trang phục nghiêm chỉnh lịch lãm.

“Àm!” Lạc Chiết hung hăng vung tay sau đó cả người Đường Tử Hân ngã về bàn làm việc phía sau, lưng đập mạnh vào thành bàn rồi ngã ngửa chúi về phía trước, cô gái chỉ kịp la lên một tiếng kinh thiên động địa thì nằm yên bất động dưới nền đất.

“Các người đang làm trò quái quỷ gì vậy hả?!” Tiếng hét âm trời của Trưởng phòng Giang vang to cả phòng làm việc. Cô tròn mắt giận dữ nhìn cô gái trước mặt, quần áo xộc xệch, đầu tóc tả tơi, mặt mũi xước từ chỗ này đến chỗ khác, người không ra người mà quỷ không ra quỷ.

Tô Á Á thấy Đường Tử Hân đang nhắm mặt nằm dưới đất, cô hoảng hốt nhào đến đỡ dậy: “Này, hoa nhỏ xinh đẹp, không sao chứ?”

Đường Tử Hân vịn vào người Tô Á Á đứng dậy, miệng khẽ lầm bầm: “Là hoa nhỏ thê thảm mới đúng.”

“Nhân viên đội 1 có vẻ thích tập thể dục nhỉ?” Một giọng nói trầm trầm kèm theo tiếng cười cợt nhả truyền vào tai Đường Tử Hân khiến tim cô giật thót.

Là Vương Kiến Hạo, anh là khách hàng quan trọng đó sao?

“Vương thiếu, xin ngài bớt giận, mời ngài qua phòng làm việc của tôi dùng trà.” Trưởng phòng Giang nở một nụ cười gượng gạo rồi đưa tay lên mời.

“Khoan, tôi muốn ở lại một chút.” Vương Kiến Hạo nhìn Đường Tử Hân từ đầu chí cuối, vẻ mặt rất u ám, ánh mắt chỉ chứa sự ảm đạm khó tả.

Anh chứng kiến toàn bộ cú ngã đó của cô, rất mạnh, rất đau, nhưng anh đến trễ chẳng thể đỡ được cô.

Lạc Nghiễn đi vào, nhìn Tô Á Á và Đường Tử Hân sau đó quay xuống nhìn Lạc Chiết đang đứng chôn chân thất thần ở cuối phòng.

“Cả ba người có bị thương ở đâu không?”

Tô Á Á lo lắng cho Đường Tử Hân nên cũng không để ý câu hỏi đó cho đến khi bàn tay của Lạc Nghiễn đặt lên vai cô, cô mới giật mình quay ra: “Vâng, tiền bối?”

“Cô có bị thương ở đâu không?”

“Dạ không có gì nghiêm trọng nhưng em nghĩ Từ Hân có vấn đề rồi.” Tô Á Á cảm thấy có lỗi nhìn Đường Từ Hân đang nhăn nhó ngồi trên ghế.

“Cô bị đau ở đâu?” Lạc Nghiễn nhìn cô quan tâm hỏi nhưng cô lại không nghe, tâm trí cô đang đặt ở đâu đó trong căn phòng.

“Tô Á Á, Lạc Chiết, hai cô vào phòng làm việc của tôi ngồi đợi đi.” Trưởng phòng Giang hân học lên tiếng.

Lạc Nghiễn rót cho cô một ly nước ấm rồi hỏi tiếp: “Cô đi được không? Đứng dậy không thấy đau chứ?”

Vương Kiến Hạo đứng tại đó cao lớn như một cây hải đăng và ngọn đèn hải đăng đó đang chiếu vào Đường Từ Hân. Trong tâm trí anh lại một lần nữa nhớ về cảnh tượng vừa nãy, bất giác bàn tay anh nắm lại gao gắt đáng sợ, trên mu bàn tay gần theo từng đường nổi lên chằng chịt.

-----HẾT CHƯƠNG 31-----

Các cậu đọc truyện có thể để lại cmt nêu ý kiến của mình được không? < Tớ thực sự muốn biết cảm nghĩ của các cậu về các nhân vật đó TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Em phải làm bạn gái tôi

-----Chương 32: Em phải làm bạn gái tôi-----

Lạc Nghiễn rút điện thoại từ túi ra rồi hỏi Đường Từ Hân: “Cô có muốn đến bệnh viện không?”

“Không cần đâu, tôi ổn, không phải tiền bồi đang tiếp khách sao? Đừng để ngài ấy chờ.” Đường Từ Hân cố rặn ra một nụ cười tự nhiên nhất sau đó đứng dậy chứng minh rằng mình hoàn toàn không có vấn đề.

Vương Kiến Hạo nhìn cô khó chịu khi thấy cô ngốc nghếch che giấu đi vết thương của mình, cuối cùng anh vẫn phải lên tiếng: “Nếu để vết thương lâu quá sẽ ảnh hưởng đến xương.”

Bác sĩ Mộc đã cho anh biết tất cả các bộ phận yếu trên cơ thể cô và thứ yếu nhất lại là xương cột sống.

Trưởng phòng Giang nghe anh nói vậy liền gật đầu lia lịa rồi nói với Lạc Nghiễn: “Đề tôi gọi điện cho xe cứu thương, cậu công cô ấy xuống trước đã.”

Đường Từ Hân nhìn Vương Kiến Hạo, giả vờ như không quen biết anh mà ngượng ngao xua tay: “Không sao đâu mà, mới ngày đầu làm việc mà đã phải làm phiền mọi người, thật ngại quá.”

“Nếu biết mình phiền thì phải chú ý hành động.” Vương Kiến Hạo hờ hững để lại một câu rồi xoay người rời đi.

Đường Từ Hân hoàn toàn cứng miệng nhìn trưởng phòng với Lạc Nghiễn, ai cũng lúng túng bối rối như ai.

“Trưởng phòng, chị đừng phạt hai người bọn họ nặng quá.” Cô gái nắm lấy tay Trưởng phòng Giang giương mắt cầu khẩn.

“Phạt nặng hay nhẹ cũng như thế, nếu để Giam đốc biết được thì sẽ bị đuổi việc ngay lập tức. Đáng ra họ nên thận trọng mới phải vị trí của họ biết bao người ngoài kia dòm ngó?” Trưởng phòng Giang thở dài lắc đầu, chị ấy đẩy tay Đường Từ Hân ra rồi vào văn phòng của mình.

Một lúc sau, tiếng gào thét thống giận của Trưởng phòng Giang đã vang ra tận bên ngoài khiến cho Đường Từ Hân giật mình một phen nhưng trái lại Lạc Nghiễn không quan tâm và đã chuyển tâm vào làm việc từ lúc nào.

“Tiền bồi, trưởng phòng tức giận thì có sao không ạ?”

Lạc Nghiễn không nhìn người vừa lên tiếng, chỉ chăm chăm mắt vào tài liệu trên bàn nhưng vẫn gật đầu trả lời: “Ngày nào cũng như thế.”

“Ngày nào cũng như vậy sao?” Cô ngạc nhiên hỏi lớn nhưng phát hiện ra giọng mình thật kì cục liền che miệng chỉnh lại tông giọng.

Đường Từ Hân chep miệng sau đó ngẫm nghĩ, liệu anh chàng tiền bồi này có biết mình chính là lí do mà hai người họ cắn xé nhau mỗi ngày?

“Nhân viên nữ của công ty này mà có đánh nhau thì suy ra tôi chính là nguyên nhân chính gốc nhất.” Lạc Nghiễn bình thản lên tiếng, trên tay anh còn đang quay tròn cây bút mực.

Đường Từ Hân cứng miệng, có chút chột dạ, anh tiền bồi này không hề nhìn mặt cô mà biết cô đang ngẫm nghĩ gì, lại còn thản nhiên như vậy, chắc chắn

là xem chuyện này là quá đời bình thường.

Lạc Nghiễn nâng mặt nhìn về mặt có hơi ngầy ngẩn của cô, khoé miệng kéo lên một đường cong: “Sự thật hiển nhiên là vậy, cô nghĩ cũng đừng nghĩ tôi tự cho mình là tâm điểm chú ý.” Đường Tử Hàn gượng gạo nhướn miệng nhưng trong lòng đang không ngừng mỉa mai, cái kiểu cười đắc ý đó của anh ta rõ ràng là rất kiêu ngạo, thế nào lại bảo không tự cao đi?

“Cô tên gì? Tôi chỉ nghe qua hôm nay sẽ có thành viên mới.”

“Tôi là Đường Tử Hàn, còn tiền bối là Lạc Nghiễn, điều này tôi biết rõ.”

Lạc Nghiễn gật gật đầu, thờ ơ nói ra: “Ừ, cũng không mấy ngạc nhiên.” Người đàn ông đứng dậy, dáng người cao và có chút gầy, anh tiến đến máy làm cafe tự động rồi nhìn cô hỏi: “Cafe?”

Cô lắc đầu: “Tôi không uống được, cho tôi một ly nước cam, cảm ơn.”

Lạc Nghiễn rất nhanh đưa cafe đến cho cô sau đó kéo ghế ra ngồi đối diện cô, anh nhìn thẳng vào mắt cô như đang dò xét: “Cô lên được mấy đội thì vào được đây?”

Anh hỏi như vậy cũng chỉ để biết thực lực của cô ra sao vì ở CAA có cách cải cách và đào thải nhân viên rất mới lạ, đạt được rất nhiều hiệu quả. Ở đây giống như một chuồng nuôi thú, ai thực sự có bản lĩnh thì sẽ ăn được nhiều và ngồi ở ghế cao, còn ai không có thực lực thì sẽ mãi mãi nằm ở đội có cũng như không ở cái công ty này, những nhân viên đó chỉ được đảm đương những dự án nhỏ, không kiếm được bao nhiêu. Cứ mỗi tháng công ty lại sàng lọc bằng cách đưa thêm người mới vào để cầu xé tranh giành lẫn nhau, ai thua thì phải rời khỏi và xuống một đội thấp hơn dựa theo khả năng của bản thân, còn ai có ý chí vươn lên, giành được nhiều dự án thì công ty sẽ không tiếc tặng cho một bộ bàn ghế ở nơi làm việc cao cấp nhất. Và càng ở vị trí cao thì càng phải cẩn trọng, ta sẽ không biết được thời huy hoàng của mình đến bao giờ thì hết, cũng không thể biết ai sẽ là người thay thế vị trí của mình. Đó mới chính là cuộc sống khắc nghiệt.

Đường Tử Hàn ngơ ngác mất một lúc mới hiểu ra vấn đề mà anh đang nói đến, cô vô thức cười trừ: “Chẳng phải tôi có nói hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm ở đây sao?”

Ngưng cafe trong miệng của Lạc Nghiễn được anh nuốt xuống có vẻ khó khăn khi nghe thấy câu đó: “Ý cô là, vừa mới vào làm việc đã được xếp ngay vào nhóm A đội 1?”

Cô gật đầu rất thành thực, tay cầm ly nước có vẻ cứng nhắc: “Vâng, tôi là sinh viên của Bạch Tích.”

“Thật trùng hợp! Tôi cũng tốt nghiệp từ Bạch Tích.”

Đường Tử Hàn mừng rỡ, như tìm được người quen nơi đất khách, cô quýnh quýnh nói: “Ồ, vậy mong tiền bối giúp đỡ chỉ bảo ạ!”

“Được, trông cô rất có thành ý đấy.”

Trong văn phòng Trưởng phòng Giang thờ hồng học, chỉ ngón tay vào hai cô gái đang đứng trước mặt: “Ngày mai không cần đến công ty nữa, hai người bị đình chỉ công tác trong một tháng!”

Lạc Chiết và Tô Á Á giật bắn người, nhẩn mặt khóc không ra nước mắt: “Trưởng phòng, những lần trước chỉ có hai tuần thôi mà?”

“Hai người có biết vị khách hồi này là ai không? Thất lễ trước mặt ngài ấy chưa mất việc là may mắn lắm rồi!” Trưởng phòng Giang tức giận dửng dưng lập tức quát tháo: “Mà sao ngài ấy lại đến nhóm của ta làm gì vậy ạ?” Tô Á Á gương mặt lên hỏi, cố gắng làm cho bản thân giống một đứa bé nhất để tránh bị ăn mắng.

“Sắp tới công ty ngài ấy sẽ làm một sự án, đến nhóm của ta một chuyến để xem xét người sẽ đảm đương dự án lớn lần này.” Trưởng phòng Giang thờ hất ra một cái hạ mình ngồi xuống ghế, chị ấy cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ đang bùng cháy trong người.

Lạc Chiết ý tứ hỏi, trông rất dịu dàng trang nhã: “Chị Giang, ngài ấy có phải là Vương thiếu của Nghiêm Châu không?”

“Phải.”

Hai cô gái trẻ nghe vậy liền kinh hô lên một tiếng, còn tưởng mình đang nghe lầm. Tô Á Á nhớ lại cái cảnh tượng mình đang đánh nhau chỉ chèo vởi Lạc Chiết, quần áo lòi thối, đầu tóc rối rắm, đã thế lại còn bị cào đến toạc máu, ấy vậy là ngài Vương thiếu cao cao tại thượng thấy hết, cô còn nhớ rõ ánh mắt ngài ấy nhìn cô và Lạc Chiết rất khinh thường. Tô Á Á mếu máo trông đến thương, giờ nghĩ lại chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Lạc Chiết cũng đang ngỡ ngàng không kém, chị ta cũng không ngừng lẩm bầm: “Phải làm sao đây? Là Vương thiếu, là Vương thiếu đó!”

“Hai cô cứ chuẩn bị tinh thần nhận án tử đi, chắc chắn bây giờ Giám đốc cũng biết rồi, biết đường mà giữ mồm mệp đừng có lua khua, bây giờ tôi đi nài ni Giám đốc cho hai cô đây.” Trưởng phòng Giang đứng dậy, kéo kéo vạt váy công sở màu trắng, cơn giận được kìm nén lại tận sâu trong người. Chị ấy đi vòng qua hai cô gái đi ra phía cửa. Tô Á Á với Lạc Chiết cũng rời đi theo.

“Ái Á, không bị sao chứ?” Đường Tử Hàn trông thấy sắc mặt u ám của Trưởng phòng Giang liền biết tình hình là Tô Á Á và Lạc Chiết mới bị ăn chửi no nê. Cô đưa tay chạm nhẹ lên cục máu đông trên môi Tô Á Á, cô ấy liền rít lên một tiếng tê tái.

“Trời ạ, thế này là để lại xẹo đó.”

Tô Ái Ái sờ vào mấy vết thương hồng hồng trên mặt, oà khóc như trẻ con: “Tớ bị đình chỉ công tác trong một tháng lận, tháng này tớ nhìn đôi mắt huhu.”

Đường Tử Hân trông thấy bộ dạng đó của cô bạn đồng nghiệp liền phì cười, cô vỗ vỗ vai Tô Ái Ái an ủi: “Không sao, hoa nhỏ xinh đẹp sẽ mua cho cậu mì tôm mà.”

Bỗng nhiên Tô Ái Ái ngồi thụp xuống cạnh cô, vẻ mặt đáng thương khóc rờn rã cũng tức khắc biến mất: “Này này, tớ nói cái này cậu tuyệt đối đừng có mà giật mình nhé.” Đường Tử Hân gạt đầu, Tô Ái Ái bắt đầu nói tiếp: “Người đàn ông lạ mặt vừa mới đến đây cậu có biết là ai không?”

Cô gái nghe được liền có chút chột dạ, sao lại không biết cơ chứ? Anh ta là người cùng chăn cùng gối với cô hằng đêm đấy! Nhưng để che giấu mối quan hệ của mình cô liền lắc đầu. Tô Ái Ái vẻ mặt rất nghiêm trọng đập vai cô một cái: “Là Vương thiếu, người điều hành Nghiêm Châu đó!”

Cô vô thức ngơ ngác, trên mặt không lấy một chút gì là bất ngờ, mặt lạnh cực kì. Đường Tử Hân nhìn Tô Ái Ái phản ứng thái quá liền nhủ mày, nhắc đến Vương thiếu là người người lại nể sợ như vậy sao? “Này, hoa nhỏ xinh đẹp, không nghe thấy gì à?”

“Nghe mà.”

“Là Vương thiếu đó!”

“Ừ, anh ta là Vương thiếu.” Đường Tử Hân ngu ngơ gạt đầu, ngay sau đó liền bị Tô Ái Ái cốc cho một phát vào đầu, cô rên lên một tiếng liền chùng mắt: “Này, nhẹ tay thôi!”

“Hoa nhỏ ngốc nghếch, cậu không biết ngài ấy là ai phải không? Cậu vừa từ rừng rậm chuyển đến đây phải không?”

Đường Tử Hân xị mặt dẫu môi, Vương thiếu sao? Đúng rồi, là cái tên Vương Kiến Hạo khôn khiếp đó. Cô biết rõ chứ, chính là cái tên hay ném truyện của cô ra ngoài cửa sổ, cái tên mà lúc nào cũng bắt cô tắm chung, cái tên hay thả rông đi ngủ hại cô cứ quay tới quay lui liền động phải chỗ nhạy cảm đó, cô đã mất ngủ đến gần sáng.

“Biết, tớ biết chứ!” Đường Tử Hân gạt đầu sau đó bồi thêm một câu khiến Tô Ái Ái sốc tận óc: “Có phải tên đàn ông khôn mạt nhất Trung Hoa không?”

“Cậu giả ngốc hay ngốc thật đấy?” Tô Ái Ái choáng váng đầu óc, cô ôm lấy chân lắc lắc đầu.

“Hoa nhỏ ngốc nghếch, có vẻ cậu bị thế giới bỏ quên quá lâu nên trời không sợ đất không sợ rồi.”

Đường Tử Hân nhoen miệng cười, đẩy Tô Ái Ái về bàn làm việc: “Trời không sập, đất không lở, sợ cái gì chứ?”

“Ừ, ừ, ừ, cậu cứ ở đấy dương dương tự đắc đi, có ngày đất lở không ai cứu cậu.”

Lạc Chiết cắm đầu vào màn hình vi tính nên không biết có một thân ảnh cao lớn đứng trước mặt mình từ bao giờ: “Lạc Chiết, tài liệu của dự án của công ty Môi giới Chấn Tĩnh mà tôi nhờ cô mấy ngày trước đâu rồi? Đã xong chưa?”

Lạc Chiết ngẩng mặt lên thấy Lạc Nghiễn đứng trước mặt mình thì ngượng ngập quay mặt đi nơi khác, cô ta ngập ngừng nói mà tay thì đang không ngừng lục tung túi xách: “Em, em... hình như đã quên ở nhà rồi, tiền bồi tội mai được chứ ạ? Em sẽ mang lên cho tiền bồi.”

“Chẳng phải cô bị đình chỉ sao?” Lạc Nghiễn đặt trước mặt cô ta một ly cafe sữa.

Lạc Chiết cúi gầm mặt, bồi rối như ăn phải xương cá mà mắc nghẹn ở cuống họng, một lúc sau cô ta mới lên tiếng: “Vâng, đúng là thế nhưng em chắc chắn sẽ mang lên, làm trễ nải thời gian của tiền bồi em thật thấy có lỗi.”

“Cô đang xấu hổ sao?” Lạc Nghiễn cười đều cang rồi uống một ngụm cafe.

Hai bên má cô gái đỏ bừng bừng, rõ ràng là ngại đến mức muốn độn thổ nhưng vẫn lắc đầu lia lịa: “Em không có.”

Lạc Nghiễn gạt đầu tỏ ý đã hiểu, anh vỗ vai cô ta hai cái rồi quay về bàn làm việc của mình nhưng vẫn không quên nhắc nhở cô một câu: “Nếu có đánh nhau vì tôi thì nhất định không được thua.”

Lạc Chiết ngơ ngác nhìn anh, cô bất giác đánh mất xuống dưới, thấy ly cafe còn nóng đang ở trên bàn, trong lòng tràn ra biết bao cảm xúc bùi ngùi, và sự an ủi ấm áp thì cảm thấy mãnh liệt nhất. Tiếng chuông điện thoại reo lên khắp phòng, Đường Tử Hân phát hiện ra điện thoại của mình nên luống cuống nghe máy. Một giọng nói bá đạo quen thuộc đập vào màng nhĩ của cô: “Tan làm tôi đến đón em.”

Đường Tử Hân ngó dọc ngó ngang, chủ ý là xem có làm phiền đến ai không để chỉnh âm điệu đến mức hợp lí nhất, cô khẽ thì thảo vào điện thoại: “Anh đừng có mà khùng điên! Anh có biết đây là công ty không? Nếu thấy tôi ngồi lên xe anh thì người ở công ty này bàn luận tôi ra cái thể thống gì?”

Bên kia không thèm nghe cô nằng nặc mà lập tức đập máy.

Đường Từ Hân thầm mắng chửi người đàn ông phiền phức. Cô nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa là tan làm, chắc Vương Kiến Hạo cũng ở gần công ty, lái xe chạy đến cũng mất khoảng 20 phút. Cô đứng dậy thu dọn tài liệu rồi vào xin phép Trưởng phòng cho về sớm, thấy cô bảo là đau ở bên hông muốn về khám nên chị ấy lập tức cho cô về.

Rời khỏi phòng làm việc, bước chân Đường Từ Hân tập tễnh bước đi từ từ, tay cô chạm vào bên hông khẽ nhún nhẹ một cái, cả cơ thể theo phản ứng run lên tê tái. Cô nhăn mặt, tay bám vào tường mới có thể vững vàng bước đi.

Lạc Nghiễn bất thành linh xuất hiện, đỡ lấy tay cô, giọng nói trầm khàn tỏ ra rất quan tâm: “Cô Đường, tôi nghĩ cô cần đi bệnh viện ngay lập tức.”

Đường Từ Hân đau đớn nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười rất khách khí, cô xua tay: “Tiền bối Lạc, cảm ơn anh nhưng tôi không cần đến bệnh viện.”

“Cô đừng coi thường mấy vết thương như vậy, nếu cột sống của cô thực sự có vấn đề thì tôi đảm bảo cô sẽ phải đi như vậy đến già.”

“Ày, có phải đe dọa không đây?”

Đôi mắt Đường Từ Hân nhìn người đàn ông trước mặt ngờ vực: “Nhưng anh không phải bác sĩ.”

“Đây chính là điều cơ bản, ai cũng biết chỉ mình cô không biết.” Lạc Nghiễn thắt chặt bàn tay, cả người cô cũng trụ hết vào lực tay của anh.

Đường Từ Hân đen mặt, bị anh nói đến cứng họng. Lại bị chơi cho một vỏ bị bảo là không hiểu biết rồi.

Lạc Nghiễn dịu cô xuống bãi đỗ, Đường Từ Hân không muốn đi nên nhất định không ngồi lên xe anh, cho đến khi tự tay anh nhấn cô vào xe cô mới chịu vào.

Cô nhìn đồng hồ, 20 phút, chắc chắn là Vương Kiến Hạo đã đến đây. Một chiếc Lykan Hypersport chạy ngang qua xe Lạc Nghiễn, Đường Từ Hân ngoái đầu nhìn theo chiếc xe màu xám tiến vào bãi đỗ, là Vương Kiến Hạo.

“Chiếc thể thao đó rất đẹp, cô muốn ngồi lên một lần sao?” Lạc Nghiễn cũng nhìn qua gương chiếu hậu theo hướng chiếc xe đó, anh lại nhìn qua gương mặt của cô.

“Phải, đi một lần cũng mãn nguyện lắm rồi.” Đường Từ Hân thôi không nhìn nữa, thực sự trong lòng cô đang vọng ra rất nhiều câu nói, xe này chỉ là một con xé hộp bình thường trong đám 'ngựa chiến' đắt đỏ của Vương Kiến Hạo thôi, cô đã ngồi lên rất nhiều em xe thể thao như thế, nói thật là cô cực kì ghét mùi của nó, đắt thì sao mà đẹp thì sao? Miễn là có mái che, có bốn bánh, chạy được là ok rồi, lại còn sắm sửa tốn tiền! Vương Kiến Hạo gọi cho cô, cô nghe máy, âm điệu rất bình thản: “Tôi rời công ty rồi.”

“Đang ở đâu?” Anh rất kiệm lời, hỏi đúng ý, không vòng vo ngoằn ngoèo.

“Bệnh viện.” Cô cũng một lời đáng ngàn vàng.

“Sao đến đó?”

“Tôi bị trần thương ở lưng.”

“Bao giờ về?” Âm điệu anh nghe trầm trầm tĩnh lặng, còn có chút ung dung lười biếng.

“Chưa biết, tôi sẽ tự bắt xe về, anh không cần chờ nữa.”

“Đi với ai?” Vương Kiến Hạo cứ thế hỏi liên tiếp như súng liên thanh.

Đường Từ Hân bất giác nhìn người đàn ông đang đứng cách đó không xa cũng đang nhìn cô chăm chăm. Nếu giờ cô mà trả lời cô đang ở cùng Lạc Nghiễn thì có trời chứng giám khi trở về anh chắc chắn sẽ hành hạ cô đến nơi đến chốn. Cô vô thức nhớ đến Tô Ái Ái, miệng lập tức nói ra tên của cô ấy.

“Tôi vừa thấy cô ta về rồi.” Vương Kiến Hạo nhún nạt đáp lại cô.

Gương mặt cô gái thoáng chốc biến sắc, bao câu nói nghẹn lại trong họng. Trời đất, thế là tiêu tùng rồi.

Cô vỗ trán mình một cái rồi thở hắt ra một hơi, nói với anh: “Thôi được rồi, tôi đi với tiền bối Lạc.”

Bên kia giọng cười nguy hiểm của người đàn ông rất đậm, tựa như độc dược ngấm sau tận trong lỗ tai cô, nhứt nhối đến đáng sợ: “Phòng của em có hai nam, bốn nữ, sao không phải là đi với một trong bốn nữ mà lại đi với một trong hai nam? Và người đàn ông đó chưa có vợ, chưa bạn gái và đặc biệt là trẻ trung thành đạt?”

Khoé miệng Đường Từ Hân méo xệch, hận không thể chấp tay quỳ gối dập đầu trước anh, tôn anh lên làm thần thánh thiêng liêng tận trời cao. Tại sao cái gì anh cũng biết kia chứ? Lại còn điều tra rõ ràng nguồn ngành đến cả thông tin đời tư cá nhân của Lạc Nghiễn, qua mặt anh đúng là chuyện bất khả thi.

Bây giờ cô không biết trả lời anh ra sao, đúng hơn là không biết giải thích thế nào, biết được sự tình khốn đốn như vậy thì có bị Lạc Nghiễn ép chết, cô cũng không bước lên xe anh ta.

“Trả lời.” Vương Kiến Hạo ra lệnh một cách băng lãnh.

“Được rồi, tôi sẽ về ngay lập tức, anh cũng không phải tìm, tôi sẽ tự bắt xe về.”

“Tại sao lại không cho tôi đón em?”

“Tôi và anh không nên xuất hiện cùng nhau ở nơi đông đúc, anh biết mối quan hệ của chúng ta ra sao không?”

“Tôi sẽ đến đó.” Anh không lảng nhảng, liền cúp máy.

Đường Tử Hân đứng dựng cất điện thoại đi, cũng chẳng có gì phải xoắn tít lên, ở Bắc Kinh này có bao nhiêu cái bệnh viện kia chứ, cô còn chưa nói cho anh biết là cô đang ở bệnh viện nào, chứ khi anh cài định vị trong điện thoại của cô mới có cơ hội tìm thấy.

Lạc Nghiễn đi đến, dịu lấy cánh tay cô: “Đi thôi, đến số của cô rồi.”

Sau một hồi kiểm tra bác sĩ kết luận cô bị chấn thương nhẹ ở phần mềm xương hông. Mảng da bị va chạm cũng tím ngắt lại, còn có vài đường gân xanh nổi lên. “Cảm ơn vì đã đưa tôi đến bệnh viện.” Đường Tử Hân cúi đầu lịch sự với Lạc Nghiễn, trên khoé môi lộ rõ ý cười.

“Để tôi đưa cô về.” Lạc Nghiễn đưa cô ra khỏi bệnh viện.

Cô nhìn mấy xe taxi đậu bên đường, cô bắt xe về cũng được, không nên làm phiền thêm ai khác: “Taxi ở ngay kia, tôi tự về được, cảm ơn.”

“Có được không?”

“Tôi không sao rồi, được mà, tiền bối cứ yên tâm.”

Nghe cô cứ khẳng khẳng như vậy, Lạc Nghiễn cũng không muốn ép cô, anh bắt taxi cho cô, cô ngồi lên taxi anh mới quay lại bãi đỗ xe.

Vương Kiến Hạo chạy xe đến bệnh viện, anh gọi điện cho cô mà cô cũng không nghe lấy một cuộc. Về mặt anh u ám khó lường, thất chột chiếc điện thoại trong tay, ở cùng với anh khiến cô khó chịu như vậy? Ở cái thành phố này, phụ nữ xem việc ở cạnh anh chính là may mắn trời ban, vậy tại sao cô không chịu suy nghĩ như vậy thử một lần?

Anh để cho cô một lời nhắn sau đó ngồi vào xe nhưng lại không chạy đi.

Đường Tử Hân đang ngồi trên xe, đầu ông ơng quay cuồng, ngày hôm nay đặc biệt mệt mỏi. Điện thoại trong túi này lên một âm điệu rồi tắt ngúm, cô mò tay vào rồi lấy ra, Vương Kiến Hạo nhắn cho cô một dòng tin nhắn cụt lùn: “Bệnh viện, đến đây!”

Dấu chấm than ở cuối câu kia đã làm cô giật nảy mình, chắc chắn người đàn ông này đang rất giận dữ. Cô nhìn lại điện thoại, thấy có gài vị trí định vị mà cô cũng không biết, vậy là cô đi đâu anh cũng nắm rõ. Đường Tử Hân gọi ngay vào số của anh, bên kia nghe máy, cô liền nói: “Tôi đang về Trần Thủy, anh không cần đợi nữa.”

“Tôi bảo em đến bệnh viện, dù là về đến nhà cũng phải quay đầu xe lại.”

“Tôi không rảnh rồi như vậy, anh bệnh thì tự khám đi, tôi đang rất mệt.” Giọng Đường Tử Hân rõ ràng là trầm đi, có chút mất hơi.

“Đến đây, tôi không cần biết em đang ở đâu!” Một tiếng gầm giận dữ của Vương Kiến Hạo truyền vào tai cô, sau đó anh ngắt máy.

Vương Kiến Hạo ngồi trong xe, đôi mắt phượng hoàng loé sáng như đôi mắt của sói. Anh mở cửa sổ, một tay cầm một điều thuốc, tay kia thì bật lửa, mấy chốc từ miệng anh toả ra một làn khói trắng mịt mịt, làn khói ấy xoáy sâu như một đoá hoa mẫu đơn trắng đục.

Đường Tử Hân mệt nhọc cho từng muỗng cơm vào miệng, cơm hôm nay đặc biệt khó nuốt. Cô cũng chẳng buồn ăn nữa, lau miệng rồi quay ngoắt lên lầu. Một lúc sau, Tiêu Dữu rời đi, chỉ còn một mình cô bơ vơ trống trải ở lại biệt thự.

Trên chiếc giường KINGSIZE, cô ngã mình nằm xuống, Vương Kiến Hạo đã ở bên ngoài suốt hai tiếng rồi, trong lòng cô bỗng lan tràn lên nỗi ngờ vực khó hiểu, có khi nào anh vẫn ở bệnh viện chờ cô hay không? Không! Không! Nếu anh thực sự làm vậy thì ngày mai Bắc Kinh bị lũ cuốn đi mất.

Cứ thế đồng hồ chỉ điểm, đã ba giờ trôi qua, Vương Kiến Hạo vẫn chưa về, mà cô thì cứ trần trọc mãi chưa ngủ được, đầu óc lại suy nghĩ miên man không dừng. Cô thực sự nghi ngờ quá rồi, có thể là cô đoán đúng, anh vẫn ở đó, theo tính cách của anh, chưa đạt được mục đích chắc chắn sẽ không từ bỏ. Đường Tử Hân không nhịn được nữa, lập tức bắt xe đến bệnh viện. Đến nơi cô gọi điện cho anh, anh bắt máy nhưng không nói gì, đáp lại cô chỉ là khoảng không vô định.

“Vương Kiến Hạo, anh đang ở đâu?”

“...”

“Tôi đến bệnh viện rồi, anh ở đâu?”

“...”

“Hay anh không ở đây?”

“Bãi đỗ.” Cuối cùng anh vẫn cho cô biết chỗ nên đến.

Đường Tử Hân chạy đến bãi đỗ, cô đảo mắt tìm và đúng thật có một chiếc Lykan Hypersport nổi bật đậu ở bên kia, cô tiến lại gần.

Tất cả cảm giác trống rỗng đổ dồn về trong lòng cô, anh vẫn đợi cô ở đây, hơn ba tiếng đồng hồ. Anh không gọi cô lấy một cuộc thức giục, bắt cô tự mò đến tìm anh. Bây giờ cô mới nhận ra, đây giống một trò chơi ai kiên nhẫn hơn ai, cô đi tìm trước, cô thua anh rồi.

Vương Kiến Hạo từ trong xe nhìn người con gái bên ngoài không rời. Đôi mắt với tấm kính một chiều, cô lại không hay biết cử động của anh ở bên trong, nhưng cô biết anh đang nhìn cô không rời.

Đường Tử Hân bất giác nhìn xuống nền đất, thấy bao là tàn tro của thuốc lá, chỉ cần nhìn chúng, cô đủ để biết anh đợi cô đã quá lâu rồi.

“Cộc, cộc.” Cô gõ hai cái vào cửa kính.

“Anh có gì muốn nói thì ra ngoài đi, chẳng phải anh khăng khăng muốn tôi đến đây?” Cô vừa nói vừa dí sát mặt vào tấm kính nhưng căn bản cô chẳng thấy gì ngoài màu đen kịt.

Bỗng tấm kính được mở ra, gương mặt của Đường Tử Hân cứ theo đà mà tiến về phía trước, mà người đàn ông trong xe lại cố tình quay mặt ra, mũi hai người chạm nhau, cô lập tức giật nảy mình lui về vài bước.

“Anh trên tôi, xấu xa!” Đường Tử Hân cau gắt phụng phịu hai má hồng hồng, bộ dạng nhìn thế nào cũng trông giống con nít đang hờn dỗi.

“Lên xe.” Đôi mắt phượng hoàng của anh đặt trên người cô, chẳng lấy một tia dao động, chỉ toàn là tia rét lạnh.

Đường Tử Hân theo lời anh ngồi lên xe, dứt khoát nói một câu: “Anh có gì muốn nói thì nói đi.”

“Không có gì để nói.”

Mặt mũi cô méo xệch, chẳng tin vào tai mình nữa, ba tiếng là dài lắm đó nha, cô còn có thể làm bao chuyện đó! Đường Tử Hân mím môi sau đó hỏi tiếp: “Vậy anh bắt tôi ra đây làm gì?”

Ấy, chẳng lẽ anh đi khám bệnh rồi phát hiện bị bệnh hiểm nghèo, đau khổ quá rồi bắt cô ra đây để hành hạ phát tiết đấy chứ?

“Để dạy em một bài học.” Anh trầm trầm cất giọng.

Đường Tử Hân tức giận đùng đùng, anh đúng là đồ phiền phức, cô nghiêng răng, lời nói ra là bao nhiêu bực tức: “Này, anh bị chạm dây ở đâu à? Đây là bệnh viện, tôi đưa anh đi khám.”

Lúc sau cô lại hậm hực bổ sung thêm một câu: “Biết thế tôi sẽ không mò đến.”

“Nhưng em vẫn đến.”

“Đồ điên!”

Vương Kiến Hạo cũng chẳng dễ chịu gì, trừng mắt nhìn sang: “Là phụ nữ, em bớt chửi bậy đi!”

Cô không nghe lời ngược lại còn ngông cổ chửi mắng như hận không thể lời 18 đời tổ tông nhà anh lên trút giận: “Đồ khốn mặt, đồ chấp mạch, đồ dở người, đồ thần kinh...!”

“Cộc!...” “Aaa.” Đường Tử Hân ôm lấy trán của mình, rên lên như bị bẻ gãy chân. Mẹ kiếp, anh chơi đùa cô, thừa lúc cô quên thất đại an toàn liền nổ ga chạy thục đi.

Ngón tay Đường Tử Hân nhấn vào vết đau trên trán, cô đau ón đến mức cảm giác trên đó như lũng một cái lỗ thật sâu. Cô tính cách vốn cứng đầu, bướng bỉnh, mồm bắt đầu ngoác lên, lấy một hơi dài, lời tuôn ra như bắn súng liên thanh: “Tên khốn nạn! Anh đúng là tên điên! Dứt dây thần kinh mà không chịu đi khám! Khó ưa! Đáng ghét!...”

Kit...

“Cộc.” Cô lại quên thất đại an toàn, lại bị ăn no đòn.

Đường Tử Hân tức đến độ không thể nhào qua bẻ gãy cổ Vương Kiến Hạo, cô không chửi mắng nữa, lập tức thất đại vào, tránh trường hợp lại bị anh đâm lên.

“Chửi bậy rất sướng miệng nhưng đừng dựa vào mà chửi nhiều.” Vương Kiến Hạo không quan tâm cái trán của cô đã đỏ máu hay chưa, tiếp tục cho xe chạy đi.

Chẳng mấy hồi mà cái trán của cô sưng vù lên như đắp một cục thịt hồng, cô cấp bách lấy gương soi thì hết hồn: “Mẹ ơi, trán của con! Ngày mai sao mà đi làm được đây?”

“Về sau đi làm thì ăn mặc bình thường thôi, cũng đừng trang điểm, người khác sẽ để ý, điều đó làm tôi rất khó chịu.”

Đường Tử Hân lập tức nhủ mày, hận không thể đập luôn cái gương trên tay vào mặt anh. Cô thành ra thế này lại còn cảm đoán cô, có phải là ghen rồi không?

Cô muốn cãi nhưng rồi lại thôi, cô sợ anh tức giận rồi đâm xe vào đầu đó thì chết cô. Vương Kiến Hạo thấy vẻ ngoan ngoãn của cô liền không giấu được nụ cười. Anh đưa tay qua, nắm chặt lấy bàn tay của cô, cô có chút giật mình nhưng không rút tay về, để mặc cho từng ngón tay anh chơi đùa ở lòng bàn tay cô.

Mỗi Vương Kiến Hạo mấp máy một câu, cô lập tức hoảng hốt quay sang nhìn, khó tin hỏi: “Anh vừa nói cái gì?”

“Từ ngày mai trở đi, em phải làm bạn gái tôi.”

-----HẾT CHƯƠNG 32-----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Anh xã đừng đến trễ nhé, moaz moaz!

-----Chương 33: Anh xã đừng đến trễ nhé, moaz moaz!-----

Một câu nói mang đầy tính ép bức và kiêu căng hống hách!

Bầu không khí trong xe bỗng nhiên cứng nhắc, Đường Tử Hân sợ tai mình bị hỏng nên nghe lầm, cô lắp bắp: “Có phải anh lại định trêu tôi nữa phải không?”

“Trêu em tôi có được đồng nào không?”

Đường Tử Hân cực kì khó tin, cô đưa tay chạm vào má anh sau đó lắc đầu: “Không có nóng nha!”

“Tôi đang lái xe, em đừng có mà chạm lung tung!” Vương Kiến Hạo khó chịu gất gống lên tiếng.

Cô khoanh tay lại, lập tức chất vấn anh: “Vì điều gì anh lại muốn tôi làm bạn gái anh?”

Vương Kiến Hạo đánh tay lái, dừng dừng trả lời một câu: “Tôi không muốn tên đàn ông khác lại gần em.”

Trời ạ, anh giữ người như giữ vàng bạc châu báu không bằng! Còn sợ người khác cướp cô mất nên cấp bách dí cho cô một danh phận không đầu không đuôi.

Đường Tử Hân không nén được cười rộ lên: “Anh ghen với Lạc Nghiễn đúng chứ?”

Người đàn ông bỗng nhiên ho khụ khụ vài tiếng, anh tức giận đến độ chỉ muốn bẻ gãy vô lăng, xem kìa xem kìa, cái vẻ đắc ý đó của cô thật khiến anh muốn đánh người, cô lại còn tự nhiên gọi thẳng tên của người đàn ông mới gặp lần đầu, xem ra chính là để anh tức hộc máu tươi.

Vương Kiến Hạo nhủ chặt hàng lông mày, giọng nói đầy phẫn nộ: “Ghen? Em đừng có nói cái từ rở tiền ấy trước mặt tôi.”

Đường Tử Hân trông rất cao hứng, không ngừng cười: “Được, được, anh nín cơn giận, coi chừng đâm xe, hại mình hại người.”

“Không cần em dạy tôi!”

Về đến Trần Thủy, đồng hồ vừa đúng lúc chỉ vào 11 giờ đêm. Đường Tử Hân thay đồ ngủ rồi leo lên giường, Vương Kiến Hạo vừa tắm xong, người còn ướt sũng đã vội nằm đè lên người cô.

Đường Tử Hân đang cực kì buồn ngủ, mới nhắm mắt được một chút đã bị anh quấy rầy, thật là muốn đập anh lăn xuống giường. Cô phụng phịu rồi đẩy anh ra, một chút cũng không chịu hợp tác: “Anh không có đêm nào ngủ sớm à?”

“Có em nằm bên, không vận động là ngủ không ngon.” Vương Kiến Hạo rúc đầu vào hõm cổ cô, giọng điệu không có chút nào đứng đắn.

Đường Tử Hân thật hận không thể tát cho anh một cái, chỉ được cái này là làm nhanh nói lẹ, nói ra mấy lời đúng là khiến người ta nghĩ sâu nghĩ xa.

“Anh không thể kìm nén được?”

“Nói đúng hơn là tôi không có thói quen nhịn đói.” Người đàn ông cười tà mị, bàn tay anh cũng chớp thời cơ liền luồn ngay vào vạt áo ngủ mỏng manh của cô rồi ra sức xoa nắn.

Đường Tử Hân giận sôi máu, cô chặn lấy bàn tay hư hỏng đó của anh, đẩy người anh ra rồi lập tức rời khỏi giường.

“Đi đâu?” Vương Kiến Hạo chồm người dậy, kéo cánh tay của cô.

“Chẳng phải anh đang đói sao? Tôi nấu mì cho anh.” Đường Tử Hân dằn tay ra rồi đi thẳng về phía cửa. Vương Kiến Hạo không nén được nở ý cười như có như không, anh nhanh nhẹn theo chân cô xuống bếp. Không như những lần khác anh ngồi ngắm cô nấu nướng mà lần này anh như đứa trẻ mới lớn, đứng tay vào thứ gì thì liền phá hoại thứ đó, về điểm này cô thực sự đau đầu.

“Này, anh phải rửa nó trước, ăn bẩn chết người đó!” Đường Tử Hân giật lại từ tay anh củ cà rốt đã sớm không còn hình thù, cô xua tay, ý bảo anh ngồi yên trên ghế đừng quậy.

Vương Kiến Hạo nhìn thấy cô đang bọc dọc nên cũng không quấy rầy cô nữa, anh quay lại bàn ăn, một tay chống cằm, tay kia gõ gõ lên mặt bàn cứng ngắt lạnh lẽo. Mỗi anh khẽ kéo lên một đường mờ nhạt, hình dáng bận rộn này của cô khiến anh không ít lần liên tưởng đến những cô vợ hiền lành, cô như vậy làm anh nhớ đến mẹ, mẹ anh ngày trước cũng rất nhiều lần vào bếp nấu ăn cho ba và anh, những kỉ ức tốt đẹp đó chưa từng phai nhòa trong lòng anh, và hôm nay, thời khắc này, anh lại có một hình ảnh nữa, thêm một bóng người nữa để ghi nhớ, để trở thành kỉ ức đẹp, khó quên.

Bàn tay của Đường Tử Hân đè chặt trên củ cà rốt, tay phải cầm lấy dao không do dự hạ xuống những đường cắt thái sắc sảo. Cô bỗng nhiên nhớ đến câu ép buộc hôm nay của Vương Kiến Hạo, tay cô phản kháng lại, thần sắc không còn tập trung vào thứ trên thớt nữa, cô nhẹ cất lên một câu hỏi: “Anh có biết khi quen nhau, người ta thường làm gì không?”

Vương Kiến Hạo nhìn gương mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của cô, bóng đèn trên trần nhà hắt lên làn da non mịn ấy, khiến cô như phát ra một ánh hoàng quang sán lạn. Ngón tay của anh để trên bàn cũng ngừng gõ, anh nhả ra một câu rất bình thản: “Hôn hít? Nằm đè? Tôi và em vẫn làm hàng ngày.”

“Không phải những chuyện ám muội đó!” Cô trừng mắt quát lớn.

“Thế làm gì?” Vương Kiến Hạo thay đổi tư thế ngồi, tay khoanh trước ngực, chân thì bắt chéo, trông cực kì ung dung tự tại.

Đường Tử Hân bỏ củ cà rốt vào nồi, hơi nước bốc lên, làm gương mặt cô càng trông mờ ảo: “Bạn trai sẽ phải chiều chuộng bạn gái này, hẹn hò với nhau, đọc sách cho nhau nghe, cùng nhau làm thật nhiều bữa cơm ngon, bạn trai còn phải đút cho bạn gái ăn và điều tất yếu ở đây là bạn trai phải trung thành với người yêu mình, chỉ được nghe lời cô ấy thôi.”

Cô nói ra một chữ, nét mặt cô sẽ rạng rỡ hơn một chút, chứng tỏ cô đang rất vui, cô bỗng nhớ về những ngày hạnh phúc êm ấm cùng Dương Trạch, cô và anh ấy đã thực hiện được rất nhiều thứ, chỉ là cuối cùng vẫn không thể ở cạnh nhau.

“Em đang xem tôi thành con chó luôn rồi? Mấy thứ em nói đều là nhảm nhí! Em chỉ cần làm một việc, khi người khác hỏi về bạn trai

của em, em chỉ cần nói anh ấy là người rất tuyệt vời là được.” Về mặt của anh khi nói ra câu đó cực kì tự mãn, rất ra vẻ kênh kiệu hơn người.

“...” Cô thực sự khâm phục ‘tài’ kiêu ngạo của anh.

Đường Tử Hân tắt bếp, hai tay mang bao tay vải bông theo tô mì nóng hổi đặt xuống trước mặt anh sau đó còn không quên dúi vào tay anh đôi đũa: “Ăn nhanh đi, tôi còn phải dọn dẹp.”

Coi như đã xong xuôi cô liền phẩy tay toan quay người đi, ở phía sau Vương Kiến Hạo gọi giật cô lại: “Không ăn à?”

“Tôi ăn rồi, vẫn còn no lắm.” “Lại đây, không ăn thì nhìn tôi ăn.” Anh lạnh lẽo nhìn về phía cô, bá đạo quăng ra một cái lệnh vô cùng vô lý.

“Tại sao tôi phải làm thế?” Đối với cái vẻ ngênh ngang này của anh, cô đã sớm quen thuộc.

“Chẳng phải em nói khi người ta quen nhau sẽ cùng nhau ăn uống vui vẻ, còn phải đút nhau ăn? Em nói mà quên rồi?”

Đường Tử Hân thở hắt ra một hơi coi như đã chịu thua anh, cô quay lại ngồi đối diện anh, dặn lòng nhìn anh cho từng miếng mì vào miệng.

Bộ dạng ăn của anh rất ngon miệng. Quả thực từ trước đến nay vấn đề về sở thích ăn uống của anh cứ cho là cô am hiểu một chút, nhiều lúc anh rất kén chọn, cũng nhiều lúc như một đứa trẻ con cho gì ăn nấy. Nhưng theo như cô quan sát được từ anh thì anh chỉ ăn đồ cô nấu và đầu bếp nhà hàng nổi tiếng nấu, mà tay nghề của cô sao địch lại nổi mấy tay đầu bếp giỏi giang đó, nhưng cô lại không phủ nhận được việc anh rất thích ăn đồ cô nấu, dù cho chỉ là một tô mì không thịt không đồ mặn anh vẫn ăn rất ngon miệng, cô cũng không thể lí giải được điều này, chỉ biết anh rất dễ nuôi.

Vương Kiến Hạo dùng đũa kéo sợi mì trong bát lên, sợi mì vàng óng đẹp mắt, nước sốt cũng từ sợi mì chảy xuôi xuống: “Từ mai, mỗi khi tan làm tôi sẽ đến đón em.”

“Không được!” Đường Từ Hân lập tức phản bác, chỉ thiếu điều lật cả bàn ăn lên.

“Đừng làm giá với tôi!”

Nghe vậy cô chỉ biết thu con tức ngược vào bụng, người đàn ông này thật quá quắt, cơ mà cô chẳng thể làm gì được anh.

“Ngày mai tôi sẽ đến đội của em, làm gì thì làm, đừng để tôi mất mặt dưới thân phận bạn trai của em.”

Anh gõ gõ đôi đũa vào miệng bát, ý bảo cô đừng nhìn chỗ khác, tập trung nhìn anh và lắng nghe anh đang nói gì. Vương Kiến Hạo gấp mì lên bỏ vào muống, đưa đến trước mặt cô rồi nói: “Mở miệng.”

Đường Từ Hân hạ mắt nhìn sợi mì dai dai vàng đượm trước mặt, cô khẽ nuốt nước bọt, cuối cùng không nhịn được liền ăn cho bằng hết, như một con cún bị bỏ đói lâu ngày.

“Nữa?”

Cô gạt đầu, miệng còn chưa kịp nuốt xuống Vương Kiến Hạo đã đưa ngay một muống lớn đến trước mặt cô, cứ thế anh như bảo mẫu đút ăn cho một đứa con nít, loáng cái trong bát chỉ còn mỗi nước sốt óng ánh.

“Đó gọi là ăn rồi của em?”

“Là do tôi làm mì quá ngon, chính bản thân cũng không cưỡng lại được.”

Vương Kiến Hạo đưa khăn giấy cho cô, cô lau miệng rồi định bụng dọn dẹp thì nghe anh nói: “Mai rồi dọn, lên đây với tôi.”

Anh nắm lấy tay cô, Đường Từ Hân xoa xoa cái bụng to rồi lùi thủi theo chân anh lên phòng.

Ánh trăng bên ngoài mờ ảo một cách lạ thường, từng tia sáng nhàn nhạt hắt qua rèm cửa, chiếu lên bóng dáng một to một nhỏ đang quấn chặt lấy nhau trên giường. Vương Kiến Hạo vùi mặt vào mái tóc mềm của cô, hương thơm thanh mát dịu nhẹ dễ ngủi xông thẳng vào mũi anh. Đường Từ Hân thấy nhột liền rụt cổ lại, ở trong vòng tay trắng kiện mà ấm áp của anh, cô cảm giác mình như đang được che chở. Mắt cô lim dim nhưng vẫn còn rất tỉnh táo, cũng biết là anh chưa ngủ, cô thủ thủ vào tai anh: “Vương Kiến Hạo, nếu tôi đưa anh một số tiền khổng lồ, anh có bằng lòng cho tôi rời đi không?”

Cô cũng không rõ mà xui quýt khiến thế nào lại đi hỏi câu đó.

“Em muốn rời đi đến vậy?” Vương Kiến Hạo đặt cằm lên đỉnh đầu của cô, ngón tay vuốt nhẹ vuốt theo lọn tóc mềm.

“Ừm.” Một câu trả lời nhẹ nhàng cực kì.

“Tôi không thiếu tiền, trừ phi em lòi Ông Trời xuống cho tôi hỏi chuyện thì tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Đường Từ Hân vừa tức mà vừa buồn cười. Rèm cửa tung bay, cô bị lạnh liền nép vào ngực anh, cứ thế ngủ say thật say, mơ những giấc mơ hoang đường.

~

Dương Trạch nhìn tấm hình đang cầm trên tay, đôi mắt nâu của anh trầm lắng và pha trộn cả những cảm xúc khó tả, ôn nhu có, thâm tình có và cũng có cả sự đau lòng bủa vây.

Trong tấm hình ấy có một vóc dáng của một cô gái, thân hình mảnh mai, khuôn mặt tươi tắn như một đóa thạch thảo vào sớm mai sương đọng, những lọn tóc của người con gái ấy nhẹ rồi tung trong gió, như những ngón tay của thiên thần. Cô ấy đẹp dịu dàng nhưng vẫn có nét sắc sảo, và chính bộ công sở màu xanh lục ấy mà cô uớng trên người đã ánh lên tất cả sắc sảo mà cô ấy có.

Như một thiên thần rẽ vào đời anh, cũng giống như một cái gai mắc sâu trong tim, để yên sẽ âm ỉ, mà bứt ra sẽ chảy máu. Anh cũng thừa biết, khi chọn yêu cô, anh phải chịu đau, cái đau của bất lực hòa cùng thương nhớ.

Đã thật lâu rồi anh chưa gặp cô, chỉ dám đậu xe từ xa hay bám theo cô trên những con phố đi bộ. Anh chỉ có thể làm vậy, không thể làm gì khác.

Có một bóng hình đang tiến tới, cô ta mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, trên tay đang cầm đầy đồ mới mua, cô ta vung tay, để hết đồ ra sau xe.

Hàm Tuệ bắt gặp được trên tay người đàn ông đang cầm tấm hình kia, cô ta nhíu mày, mọi khó chịu đều dồn về: “Anh lại ngắm hình cô ta sao?”

“Phải, thấy rồi mà còn hỏi, cô có bệnh!”

“Anh... Em thực sự rất khó chịu khi anh cứ lòi hình cô ta ra ngắm như vậy!” Hàm Tuệ gắt gỏng, giận đến đỏ mặt.

“Cô không phải mẹ tôi, đừng tự cho mình cái quyền quản đông quản tây tôi.” Dương Trạch đã sớm thích ứng được cái tính khí nóng nảy của cô ta. Anh đem tấm ảnh cất vào túi áo, không nhìn cô ta lấy một cái liếc xoay vô lăng, siêu xe chạy vù đi.

“Em không thích, Trạch, anh nhìn rõ lại một chút người hay bên cạnh anh bây giờ là ai, là Đường Từ Hân?” Hàm Tuệ thực sự không chịu nổi cái cảnh tình này nổi ngày theo ngày.

Kít. . .

“Xuống xe!” Dương Trạch tạt xe sang bên đường, vẻ mặt anh u tối, trông như ác quỷ nguy hiểm.

“Anh. . .?” Cô ta nhìn anh khó tin, nhiều hơn là sợ hãi.

“Xuống!”

“Em xin lỗi! Trạch, em sẽ không như vậy nữa!” Hàm Tuệ rói rít xin lỗi, cô ta ủy khuất co ro lại một chỗ trên ghế ngồi.”Biết điều thì đừng chọc giận tôi!” Dương Trạch xem như nể tình cô ta, anh cho xe chạy tiếp, trong lòng cuộn cuộn con thịnh nộ.

Hàm Tuệ nhìn ra ngoài cửa sổ, cô ta nghiêng răng ken két, tất cả đều là do người phụ nữ thối tha đó mà ra!

Mãi một lúc lâu sau, sau khi cơn giận dữ của Dương Trạch vơi bớt một ít cô ta mới dám lên tiếng:“Anh không định đi dự tiệc với em sao?”

“ . . .” Dương Trạch chuyển tâm lái xe, không hé lấy nửa chữ.

“Đó là cách cuối cùng rồi!”

“Tại sao tôi phải làm thế vì lỗi lầm của cô?” Anh hờ hững đặt ngay ra một câu hỏi nêu đúng trọng tâm.

Sắc mặt Hàm Tuệ thoáng biến đổi, cô ta cố giữ vẻ bình tĩnh nhất có thể:“Đêm tiệc đó Đường Từ Hân cũng đến.”

Dương Trạch im lặng như là đang tâm tính điều gì đó.

Hàm Tuệ bắt được điểm đó của anh liền bổ sung thêm“Nếu em và anh đi dự tiệc cùng nhau, chẳng phải tờ báo trước đó của em và Vương Kiến Hạo trở thành vô dụng hay sao? Giới truyền thông sẽ lan tin em và anh đang rất hòa thuận, không có việc vụng trộm gì kia. Nếu anh đến đó sẽ gặp được Đường Từ Hân, được lợi cho cả hai, anh còn lưỡng lự cái gì?”

Dương Trạch kéo môi cười châm biếm, như là cười nhạo cô, cuối cùng anh như thật như đùa nói ra:“Cô Hàm, cô có biết vì sao một chút tôi cũng không thích cô không?”

Hàm Tuệ nhìn anh chằm chằm, sống lưng run lên một cái.

“Vì con người của cô rất dơ bẩn, không đáng để tôi đặt vào mắt!” Anh tàn nhẫn nhấn mạnh từng chữ, cô ta nghe không sót thứ gì, có một dòng nước nóng chảy qua người cô ta, nóng như dung nham trong núi lửa, thiêu rụi lục phủ ngũ tạng, thiêu cháy cả tâm can sâu thẳm.

~

Công ty xây dựng CAA.

Lạc Chiết lên công ty để đưa cho Lạc Nghiễm tài liệu công trình của công ty Môi giới S.E, cô ta chuẩn bị ra về thì Trưởng phòng Giang gọi vào phòng.

“Chỉ nói cái gì? Tôi bị chuyển xuống nhóm D đội 8?” Lạc Chiết hét lên hoảng loạn, cô ta khó tin nhìn chằm chằm Trưởng phòng, giống như một quả tạ rơi trúng người.

“Phải.” Đối mặt với mấy lời chất vấn của Lạc Chiết chị ấy rất bàng quang, ngón tay lật lật vài trang tài liệu, cũng như lật trái tim của Lạc Chiết qua lại như vậy.

“Nhưng Tô Ái Ái không bị chuyển, Trưởng phòng, cô ta cũng đánh tôi đó!” Lạc Chiết chặn tầm nhìn của Trưởng phòng, mồm miệng đang không ngừng kêu gào.

Trưởng phòng Giang nhún vai thờ ơ:“Đây là quyết định của chính Tổng giám đốc, muốn khiếu nại thì đi tìm ngài ấy.”

Hai tay Lạc Chiết buông thõng bên hông, tựa như hồn vừa lìa khỏi xác, ánh mắt cô ta vụt qua tia nguy hiểm. Trước mặt Trưởng phòng Giang đang nhẹ nhàng an ủi:“Lạc Chiết, cô còn trẻ cô không phải sợ, thực lực trong công việc của cô tôi chưa từng đánh giá thấp, ngoài kia còn nhiều người nhận định là cô đi đường tắt để ngồi tận trên cao như bây giờ, đây là cơ hội của cô để chứng tỏ rõ thực lực của bản thân, nếu cô thực sự giỏi giang thì chẳng có thứ gì làm khó được cô, tin tôi đi.”Lạc Chiết cắn chặt môi dưới, nước mắt sắp rơi đến nơi, cô ta không cam tâm rời khỏi phòng. Nhưng cơn bão tố đang cuộn cuộn trong lòng cô ta lại bùng phát mạnh mẽ hơn khi thấy Tô Ái Ái ngồi kia, rõ ràng là hôm qua bị đình chỉ nhưng hôm nay vẫn đường đường chính chính đi làm. Nụ cười của Tô Ái Ái dành cho Lạc Nghiễm lại khiến cô ta giận đến mức muốn tăng sông, mọi thứ của Tô Ái Ái đều khiến Lạc Chiết thấy kinh tởm, dơ bẩn vô cùng.

Đường Tử Hân cầm theo tài liệu vừa được giao đến chỗ Vệ Thăng rồi nói: “Tiền bối cho em xin số điện thoại của tiền bối được không? Nhiều lúc có vấn đề cần trao đổi em còn có cái để liên lạc ạ.”

Vệ Thăng nhận lấy sập tài liệu mà cô đưa cho, ông ta không nhìn cô lấy một cái lập tức lắc đầu: “Số điện thoại của tôi không thể cho tùy tiện.”

Đường Tử Hân gượng cười, lùi về chỗ của mình. Tô Á Á từ đâu đi đến bá lấy cổ của cô rồi lên tiếng chọc ghẹo: “Hoa nhỏ xinh đẹp của tớ tuyệt vời như vậy mà không có đủ nhiệt độ để đốt cháy trái tim già nhạt nhẽo kia.”

“Tớ không có ý định làm tiền bối chết cháy đâu nha!” Đường Tử Hân lườm nguyệt cô bạn đồng nghiệp.

“Tiền bối Vệ là người lạnh lùng, làm việc ở đây rất lâu nhưng chưa ai biết được chuyện đời tư của tiền bối, tớ chỉ nghe mấy cô lao công ở nhóm mình bảo là tiền bối đã ly hôn vợ, người con gái thứ hai bị mất tích khi mới có một tuổi.” Tô Á Á kéo ghế ngồi lại gần cô, kể thao thao bất tuyệt, chút chút lại nhìn xem có ai đang để ý bên này hay không, bộ dạng này của cô khiến Đường Tử Hân suýt phụt cười.

“Cậu nói nhiều như nước suối tuôn ra vậy.”

“Không có né!” Nghe một lời nhận xét của cô khiến Tô Á Á phản đối chỉ thiếu điều nhảy sừng lên.

“Từ nay trở đi tớ sẽ gọi cậu là dòng suối!”

“Dòng suối?” Tô Á Á suy nghĩ một chút, miệng cứ lẩm bầm cái tên này.

Sau một lúc cô ấy gật đầu một cái rồi tách tay: “Tên nghe hay đấy! Tớ cho phép cậu gọi như vậy!”

Trưởng phòng Giang từ phòng làm việc riêng của mình xuất hiện, chỉ tay hướng về phía Đường Tử Hân nói: “Tử Hân, em đi theo chị, khách hàng của em đến rồi.”

Đường Tử Hân nghe vậy liền giật mình: “Khách hàng nào ạ? Em còn chưa được gửi đến thông tin khách hàng ấy, em chưa chuẩn bị gì cả.”

“Không sao, đây là buổi gặp mặt giới thiệu do ngài ấy đặc biệt đề ra với em, đừng quá lo lắng.”

“Vâng.” Đường Tử Hân lập tức đứng dậy đi theo Trưởng phòng.

Hai người đứng trước cửa phòng dành để tiếp khách VIP. Trưởng phòng Giang quay ra phía sau, đưa tay chỉnh lại chiếc nơ thắt trên cổ của Đường Tử Hân, chỉ tay mỉm cười dịu dàng với cô: “Lần đầu tiên gặp mặt phải gây ấn tượng về vẻ bề ngoài cái đã.”

Đường Tử Hân nói cảm ơn rồi theo Trưởng phòng Giang đi vào. Cô đưa mắt nhìn quanh liền thấy Vương Kiến Hạo điển trai trong một bộ vest màu xám. Anh nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa, ánh mắt anh sắc bén đâm thẳng về phía cô. Cô cứ mãi nhìn anh ngẩn ngơ cho đến khi Trưởng phòng Giang chạm vào tay cô ra hiệu thì cô mới ngớ ra rồi nhanh chóng cúi người chào, mà chào anh như vậy cô lại thấy cảm giác rất kì lạ.

“Chào ngài, giám đốc Tô.” Đường Tử Hân cúi đầu chào một lão già bụng phệ, đầu tóc bạc phơ một nửa, lão ngồi kia một cách uy nghiêm chễm chệ.

“Mau ngồi đi.” Vương Kiến Hạo nhìn cô cười cười rồi nói.

Trưởng phòng Giang và cô cùng ngồi xuống, theo đặc thù trong giao tiếp Trưởng phòng Giang hiểu sâu biết rộng hơn cô, chỉ ấy cười niềm nở, dáng vẻ và lời nói vô cùng chuyên nghiệp: “Khi nghe tin Vương thiếu muốn hợp tác với công ty của chúng tôi, chúng tôi đã rất vui và lấy điều đó làm vinh dự, thật cảm ơn ngài vì đã lựa chọn tin tưởng công ty chúng tôi.”

Vương Kiến Hạo hôm nay đặc biệt đến một mình, cũng không dẫn theo Thư kí La. Dáng vẻ của anh hòa nhã lịch sự nhưng vẫn tỏa ra một hào khí hùng hực khiến người khác nhìn vào cũng có chút rụt rè, anh không nhìn Trưởng phòng Giang, nhưng lời là dành cho chỉ ấy: “Trưởng phòng Giang đừng khách sáo, ở Bắc Kinh này nếu nói về công ty xây dựng thì chắc chắn chẳng thể bỏ CAA ra khỏi mắt. Tôi đã từng xem qua rất nhiều công trình được nở hoa dưới đôi tay của nhân viên ở đây, hay là tôi rất hứng thú với cách làm việc của CAA, cũng đánh giá cao những dự án lớn đã thành công.”

“Vương thiếu nói vậy thực sự là một lời khen cũng là lời nhận xét mà chúng tôi rất đề tâm, vậy chúng tôi sẽ không làm ngài thất vọng.” Giám đốc Tô cũng chen lời vào, xem ra lão cực kì coi trọng Vương Kiến Hạo.

Trưởng phòng Giang quay sang Đường Tử Hân, nhẹ nói: “Tử Hân, Vương thiếu sẽ là khách hàng đầu tiên của em, chính Vương thiếu đã chọn em là người hợp tác với ngài ấy trong dự án lớn sắp tới, cũng chính ngài ấy đang thử sức em, nếu dự án lớn này bị tổn thất thì em sẽ bị loại khỏi đội A vĩnh viễn, em có chấp nhận dự án này hay không?”

Đường Tử Hân hơi lạng người, cô nhìn chằm chằm về một phía, nói đúng hơn là phía Vương Kiến Hạo. Cô đang suy nghĩ kĩ lưỡng, ai cũng đang chờ đợi, nếu bị tổn thất sẽ bị loại đi vĩnh viễn. . .

Mà cô chỉ mới tốt nghiệp, kinh nghiệm bằng không, lấy đâu ra can đảm để cô tiếp nhận dự án này?

Cô lại nhìn Vương Kiến Hạo, anh đang cười, rất đặc ý, rất trên người, còn mang cả khiêu khích. Trong lòng cô lửa sôi sùng sục, một ma lực nào đó đã tiếp cho cô sức mạnh, để cô trả lời đầy kiên định mang theo mệnh đề: “Em tiếp nhận, Vương thiếu là khách hàng đầu tiên của em thì chắc chắn em phải cần trọng trong công việc, em còn muốn ở đây lâu dài.”

“Tốt lắm!” Trưởng phòng Giang nhìn cô đầy vẻ tự hào.

“Mục đích của buổi gặp mặt hôm nay chắc chắn cô Đường đã được nói qua, cho tôi hỏi một câu tế nhị, cô đã có bạn trai chưa?”

Giám đốc Tô cùng Trưởng phòng Giang khó tin nhìn anh. Mà Đường Tử Hân đã sớm dự đoán được hôm nay gặp anh ở đây chắc chắn anh sẽ không cho cô yên ổn, và bây giờ chính là chiêu đánh đầu của anh. Cô cười gượng, cũng tỏ ra rất tự nhiên: “Nếu tôi có bạn trai thì chắc chắn ngài đây cũng phải có bạn gái rồi? Người hoàn hảo như ngài chắc chắn bạn gái cũng phải là người khắp nơi ghen tị?” Cả căn phòng bỗng chốc đông cứng vì câu nói quá ư là khôn khéo của Đường Tử Hân.

Ngược lại Vương Kiến Hạo rất bình thản, giống như anh biết thế nào cô cũng không chịu lép vế anh. Anh bật cười lớn rồi trả lời với vẻ mặt rất thành thực: “Bạn gái của tôi không hoàn hảo về tính cách, nhưng trong quan hệ thì khuôn mặt và thân hình của cô ấy lại khiến tôi nhưng nhớ mãi, đó cũng được xem là điểm mạnh của nữ giới đúng không?”

Lão giám đốc đang uống trà thì sực phụt hết cả ra, ai đời lại đi công khai giữa thanh thiên bạch nhật như vậy?

Trưởng phòng Giang nuốt bọt, chị ấy muốn lên tiếng dẹp chủ đề này sang một bên nhưng lại sợ thất lễ với Vương Kiến Hạo.

Tuy lời anh nói không trực tiếp nhắm thẳng đến Đường Tử Hân nhưng mặt mũi cô lại đỏ bừng cả lên, trông như đang bối rối.

“Đối với một số playboy thì đó chính là thiên đường của nhu cầu sinh lí.”

“Ý của cô Đường là tôi rất giống với mấy tên playboy?”

“Thế giới của người trưởng thành vốn là như vậy.” Đường Tử Hân nói ra câu đó rất nhạt rất nhẹ, nhưng khiến người ta phải suy nghĩ.

“Cô Đường chưa trả lời câu hỏi của tôi, cô đã có bạn trai chưa?” Vương Kiến Hạo chính là muốn dồn cô vào đường cùng!

Đường Tử Hân giận kinh người nhưng vẫn bình tĩnh đáp lại: “Tôi có rồi, anh ấy rất bình thường, bình thường hơn cả bình thường.”

Cô còn muốn nói thêm là bạn trai cô là tên bị bệnh thần kinh cực kì nặng, mặt rất dày, tính tình kì cục và nói năng chỉ muốn đâm vào mồm!

Chỉ có điều là ở đây anh không phải là bạn trai cô mà là khách hàng quan trọng của cô!

“Vương thiếu, ngài có gì muốn cần dặn thêm không?” Trưởng phòng Giang thận trọng hỏi ý của anh.

“Hôm nay đến đây là được rồi, có vấn đề gì hãy trao đổi với Thư kí của tôi, và... tôi đã hiểu cô Đường nhiều hơn rồi.” Nụ cười của Vương Kiến Hạo có chút gì đó sao nhả mà ý vị, lọt vào mắt Đường Tử Hân lại càng đáng ghét.

Anh đứng dậy, mọi người cũng đứng dậy theo. Vương Kiến Hạo đưa tay về phía Đường Tử Hân, mỉm cười hòa nhã: “Tôi mong sự hợp tác của chúng ta diễn ra suôn sẻ.”

“Tôi cũng giống ý ngài.” Bàn tay của cô không ngại ngần vùi sâu vào lòng bàn tay to lớn của anh. Sau khi anh thả ra còn không quên dùng ngón trỏ lướt nhẹ lên kẽ tay cô, như là đang chọc ghẹo.

Vương Kiến Hạo rời đi Đường Tử Hân cũng trở lại phòng làm việc, sắc mặt cô khá khó coi.

Tô Á Á chạy đến chỗ cô, đang cực kì tò mò: “Khách hàng của cậu là ai vậy?”

Đường Tử Hân nhú chặt mày, gương mặt nhăn nhó như vừa mất tiền. Tô Á Á thấy vậy cũng lo lắng hỏi han: “Này, không sao đấy chứ?”

“Vương Kiến Hạo, đồ chó chết!” Đường Tử Hân làm bầm chùi rửa nhưng vẫn không thoát khỏi cái lỗ tai thính của Tô Á Á. Tô Á Á nghe được thì vô cùng kích động, cô ấy tròn tròn mắt: “Khách hàng của cậu là Vương thiếu sao?”

“Phải.” Đường Tử Hân nói ra một chữ rồi như cái xác bị rút hết xương mà nằm trườn ra mặt bàn.

“Aiyò, cậu đúng là có phúc lớn mà!”

Lớn cái ông chú!

Tô Á Á vẫn không ngừng dò hỏi, một lần mở miệng là hỏi đến mấy câu: “Này, này, ngài ấy có liếc mắt đưa tình với cậu hay có chủ động mời mọc gì cậu không?”

“Anh ta phỏng vấn tớ.” Đường Tử Hân lười nhác đáp lại.

“Phỏng vấn cái gì?” Không cần nhìn cũng đủ biết Tô Á Á đang cực kì phấn khích.

“Đã có bạn trai chưa, chỉ hỏi mỗi như vậy.”

Tô Ái Ái rit lên đánh vào vai cô một cái, làm cô đau phải hét lên: “Ngài ấy để mắt đến cậu rồi đó!”

“Xi, tớ có bạn trai rồi nhé!”

Đến đây điện thoại của Đường Tử Hân cũng rung lên kéo theo một hồi im hơi lặng tiếng.

“Tên chết bầm!” Tô Ái Ái nhìn cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại, cô nàng lại sán đến Đường Tử Hân tò mò hỏi ngay: “Này, 'tên chết bầm' là ai vậy?”

Đường Tử Hân mở điện thoại lên xem tin nhắn, ngay lúc đó Tô Ái Ái cũng đọc được dòng tin nhắn ngắn gọn ấy: “Tan làm tôi đến đón em, nhớ!”

Tô Ái Ái à một tiếng rồi nói: “Thì ra là bạn trai.”

Cô nàng 'dòng suối' này che miệng cười ái muội rồi vỗ vỗ vai Đường Tử Hân: “Không ngờ bạn trai cậu lại lạnh lùng như vậy nha!”

Đường Tử Hân cũng không phản ứng gì, cô chỉ nhún vai rồi tắt điện thoại đi.

“Hoa nhỏ xinh đẹp, cậu không định trả lời tin nhắn sao?”

“Biết phải trả lời cái gì?”

“Thế này là không được rồi, hoa nhỏ nhạt nhẽo, cậu mà cứ thế này là mất bạn trai như chơi, mau đưa điện thoại cậu đây.” Tô Ái Ái chẹp miệng xòe tay.

Đường Tử Hân không biết cô ấy định làm gì nhưng vẫn đưa điện thoại cho.

Tô Ái Ái mở lên tin nhắn vừa nãy sau đó lắc đầu: “Tớ chưa từng thấy ai lưu tên bạn trai là 'tên chết bầm' đấy.”

Cô nàng loay hoay sửa tên, xong xuôi liền đưa cho Đường Tử Hân, cô ấy vênh mặt rất tự tin.

“Cái gì? Anh xâ?” Đường Tử Hân nhìn thấy liền kinh hô một tiếng. Cô muốn lấy lại nhưng Tô Ái Ái nhanh tay giấu điện thoại đi.

“Tớ chưa có chồng!”

'Dòng suối' lắc đầu ngao ngán: “Hoa nhỏ cô hủ, cậu đích xác là bị thế giới mạng xã hội bỏ rơi quá lâu rồi, đây là hiện tượng trên QQ đấy!”

“Nghe mà nổi hết da gà, đổi lại cho tớ!”

“Sén thì cũng chỉ có bọn mình biết, điện thoại là của cậu, ai mà biết được.” Tô Ái Ái mở điện thoại của cô lên, nhấn xong một dòng tin nhắn chưa gửi đi mà cho Đường Tử Hân xem trước, cô ấy cười đắc ý: “Thấy thế nào hả? Nghe đáng yêu đúng không?”

Đường Tử Hân lại kinh hô lên tiếng thứ hai, lúc giành được điện thoại thì tin nhắn đã được gửi đi rồi. Cô thất thần nhìn điện thoại, nói không lên lời.

Tô Ái Ái vỗ vai cô rồi cười ranh ma trở về bàn làm việc của mình.

'Anh xâ' đã xem

Đường Tử Hân giận không thể ném điện thoại vào mặt Tô Ái Ái ngay lập tức.

Vương Kiến Hạo đang lái xe, điện thoại có thông báo, người nhắn tin là Đường Tử Hân. Anh thực sự mong chờ xem cô nhắn gì cho anh. Anh mở ra xem thì cực kì kinh ngạc, điện thoại rơi cả xuống gầm xe. Vương Kiến Hạo cho xe đậu lại bên đường, cúi xuống nhặt điện thoại lên, dòng tin nhắn ấy khiến anh nổi da gà một phen.

Thực sự anh không hiểu cô ra sao lại gửi cho anh cái tin nhắn ngâm đường ngâm mật này, không phải tác phong của cô.

Cái gì mà 'anh xâ'? Cái gì mà 'đừng đến trễ'? Cái gì mà 'moaz moaz'? Còn mấy trái tim xanh đỏ tím vàng ở cuối câu là cái quái gì?

Đây giống như là cô trêu anh!

Giờ tan làm của Đường Tử Hân cũng đến, Vương Kiến Hạo chạy từ Nghiêm Châu đến CAA vừa hay thấy Đường Tử Hân đang đứng đợi trước cổng công ty. Anh vừa mới đỗ xe, cô liền nhanh chóng mở cửa xe ngồi nhanh vào, như là sợ ai nhìn thấy.

“Sợ bị phát hiện đến vậy?” Vương Kiến Hạo trông thấy bộ dạng đó của cô liền không nhịn được cười, anh đánh tay lái, chiếc siêu xe chạy vù đi.

“Tất nhiên.” Đường Tử Hân nhìn thẳng về phía trước trả lời lại nhẹ tênh.

“Em là vợ tôi luôn rồi, còn sợ gì?”

Cô rõ ràng là giật mình nhưng vẫn cố che giấu, cô lên nhìn anh rồi thận trọng hỏi một câu: “Anh đọc tin nhắn rồi?”

Vương Kiến Hạo gật đầu cười khẩy: “Tin nhắn làm tôi cảm động sắp rớt nước mắt!”

Đường Tử Hân lập tức nhảy căng lên, lắc đầu lia lịa như đứa trẻ bị bố sắp đánh đòn: “Anh không được tin cái tin nhắn đó! Tôi không nhắn nó!”

Anh cũng coi như lượng thứ cho qua, không truy cứu sâu hơn để trêu chọc cô: “Tôi biết em sẽ không nhắn như vậy.”

“Đồng nghiệp của tôi không biết anh nên mới nhắn tin vậy ạ.” Cô giải thích hết sức ngắn gọn.

“Ừ.” Anh chỉ trả lời cô bằng giọng trầm ở cổ.

“Nhưng tôi cho phép em nhắn tin như vậy với tôi.”

“Tôi không thích kiểu nhắn tin sến súa như vậy, nghe mà chỉ muốn đào ngay một cái hố rồi.” Đường Tử Hân nghĩ lại thì lại một bụng tức giận dồn lên, đều là do Tô Ái Ái lạnh nhạt mà ra hết!

“Nhưng tôi thích em nhắn như vậy.”

“Anh...”

Vương Kiến Hạo bật cười lập tức đánh tay lái qua làn đường khác, Đường Tử Hân biết đây là đường đi đến khu thương mại, cô thấy kì lạ liền hỏi: “Anh tính đưa tôi đi đâu?” “Đi sắm đồ cho em, ngày mai tôi đưa em đi dự tiệc.”

“Không có quyền từ chối?”

“Không có quyền lên tiếng hỏi.”

“...”

Đến khu thương mại Solana, Đường Tử Hân đứng đợi anh ở bãi đỗ xe, Vương Kiến Hạo từ phía sau cô đi đến, dứt khoát đan tay mình vào tay cô. Đường Tử Hân rất không thích kiểu công khai như vậy, cô muốn anh buông tay: “Tôi đi với anh nhưng không có nghĩa là để anh lợi dụng như vậy.”

Vương Kiến Hạo kéo cô đi theo, ngón tay anh dùng lực siết chặt lấy: “Mai đi dự tiệc với tôi sẽ có phóng viên, em định trốn ở đâu?”

Cô nhìn xuống tay mình, cũng không trả lời anh.

Anh đưa cô đến một hãng thời trang mà anh chuyên ghé đến, đó là một chi nhánh của dòng thời trang ở Pháp. Đường Tử Hân mới sực phát hiện ra đồ cô đang mặc cũng nằm trong bộ sưu tập của hãng này.

“Chào mừng ngài Vương thiếu, đã lâu rồi chúng tôi chưa được tiếp đãi ngài.” Dịch thân quản lí Hải ra mặt tiếp đón anh, chị ta nhìn cặp nam nữ tay trong tay đi vào đây thì không khỏi lộ ra nụ cười ám muội.

Vương Kiến Hạo kéo Đường Tử Hân ra trước mặt, anh nói: “Chọn cho cô ấy một bộ váy đi dự tiệc.”

Quản lí Hải cười niềm nở với Đường Tử Hân, nhưng trong mắt lại ánh lên một tia dị nghị nhưng rất nhanh liền biến mất, chị ta lịch sự đưa tay mời: “Hoan nghênh Tiểu thư, nào, mời.”

Sau một lúc nhân viên nườm nượp đi lên, trên tay đều là những bộ váy dự tiệc lộng lẫy quý phái. Quản lí Hải nhìn dáng người cô một lúc rồi thận trọng lựa ra một bộ váy ôm thân màu đen kiểu sa, chiếc váy được thiết kế khá gợi cảm nhưng không thiếu phần trang trọng, cổ váy được khoét khá sâu, khoe một càn cổ trắng nõn cũng vòng một đầy đặn lấp ló. Ở vạt váy được đính lên những viên đá quý đầy đủ sắc màu nhìn đến lóa mắt.

Đường Tử Hân nhìn chiếc váy ấy qua một chút, cô khá thích kiểu thiết kế này, nhưng váy lại quá ôm và hơi hở hang, mặc như vậy ở trồn đông người chính là một loại dày vò cô cực điểm

Vương Kiến Hạo chỉ nhìn chưa quá năm giây liền phát tay: “Hở hang như vậy chỉ cho tôi ngắm thôi. Đổi cái khác!”

Quản lí Hải rồi rít sai nhân viên mang lên mấy bộ nữa, chị ta rất sợ đắc tội với vị khách quý này.

Vương Kiến Hạo từ ghế đứng dậy, anh đích thân lựa váy cho cô. Bàn tay cùng ánh mắt anh chọt khựng lại trên bộ váy xuyên thấu trễ vai màu xanh nước nhẹ nhàng. Anh chỉ tay vào bộ váy rồi nói: “Thử cho cô ấy bộ này.”

Đường Tử Hân thử váy xong rồi từ phòng thử đồ bước ra, mái tóc dài xổ ra, roi lên bờ vai trắng ngần gầy gò. Vạt váy dài thướt tha mập mờ che đi đôi chân thon dài của cô, giống như một nàng công chúa cũng như một nữ hoàng đến từ thế giới thần tiên, chỉ tiếc là cô thiếu đi một đôi cánh của thiên thần. Vương Kiến Hạo có chút sững lại, anh nhìn cô đắm đắm.

Đường Tử Hân tiến đến trước mặt anh, khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm tựa như gắn thêm mấy lớp hào quang. Vương Kiến Hạo bất ngờ vòng tay qua cổ cô, một sợi dây chuyền roi xuống xương quai xanh mảnh khảnh của cô. Đường Tử Hân nhìn động tác tay của anh đan cài lên mái tóc mềm của mình. Cô

chạm vào sợi dây chuyền, mặt dây là một viên đá màu xanh lục được đeo gọt công phu thành hình giọt nước trong vắt.

“Người đẹp thì không thể thiếu dây chuyền, nó là Ngọc Thạch Thủy, nó là của em.” Giọng của anh trầm thấp như chính tính cách của anh, nhưng cô nghe ra được trong đó có sự ôn nhu, còn có sức mạnh của sự khẳng định. Cô nhìn sâu vào đôi mắt phượng hoàng của anh, cô thấy bản thân mình đang tỏa sáng rực rỡ trong đôi con ngươi đen đặc ấy.

Cô rất xinh đẹp, ít nhất trong mắt anh là như vậy.

Cô là công chúa của anh, ít nhất trong lòng anh cho là như vậy.

Chiếc váy này cả cô và anh đều thích, ước lên người cô lại chính là một bộ cánh lộng lẫy tuyệt trần.

“Mặc như vậy có phải là quá nổi bật?” Đường Tử Hân táy máy chỉnh lại phần vạt váy sau lưng, cô cũng không để ý là từ này đến giờ ánh mắt say mê của Vương Kiến Hạo đều đặt lên người cô.

“Đã là người của tôi thì một là nổi bật nhất hai là nổi bật hơn.”

“Nổi bật hơn cả chủ tiệc thì sao?”

“Tôi khuyến khích em điều đó.” Vương Kiến Hạo nở nụ cười khê, anh nâng bàn tay cô lên rồi nhẹ đặt lên đó một nụ hôn.

Cô là công chúa, anh muốn hôn công chúa của anh như vậy.

Đường Tử Hân nhìn động tác của anh mà ngạc nhiên không nói lên lời.

“Đường Tử Hân, tôi muốn biến em thành người phụ nữ xinh đẹp nhất!”

Cô chưa kịp trả lời anh thì Quản lý Hải đi đến, chị ta trông thấy sắc mặt anh thoải mái như vậy liền biết anh rất thích bộ váy này.

“Vương thiếu, Tiểu thư cần đi với tôi để phối phụ kiện.”

Anh buông tay cô ra rồi gật đầu: “Được.”

Đường Tử Hân được đưa đi, Vương Kiến Hạo quay lại sofa ngồi xuống, lấy một cuốn tạp chí lên đọc coi như giết thời gian.

“Ồ, cô Giản, chào mừng cô, đã lâu rồi cô chưa ghé qua chúng tôi đó nha!” Nhân viên tiến lên chào đón người khách mới vào sau đó nở nụ cười hòa nhã niềm nở.

“Dạo này tôi bận quá ấy mà.”

Vương Kiến Hạo ngồi quay lưng lại nên không nhận ra người đó là ai nhưng sau khi nghe được giọng nói dịu dàng ấy anh lập tức bật cười đầy ẩn ý.

“Cô Giản, hôm nay cô muốn chúng tôi chọn cho cô thứ gì đây?”

“Mọi người chắc chắn đã biết sở thích của tôi thế nào rồi nhỉ? Cứ mang ra đây, tôi ưng rồi sẽ lấy.”

Vương Kiến Hạo gấp lại quyển tạp chí, anh đứng dậy rồi quay người đi ra, anh chưa từng đặt mắt lên người phụ nữ mới đến, chỉ điềm đạm nói với nhân viên: “Phiên cô đưa bạn gái tôi ra đây.”

Nhân viên vâng lời liền đi ngay.

Giản An Nhiễm giật mình một phen, không nghĩ lại đụng mặt anh ở đây. Vừa nãy cô có thấy một người đàn ông với mái tóc xám tro, nếu biết đó là anh thì cô đã sớm rời đi.

“Bắc Kinh không ngờ lại bé như vậy, lại gặp mặt cô Giản rồi.” Người đàn ông kéo một bên môi lên, nụ cười đầy tính châm chọc.

Đôi mắt của anh có chứa quá nhiều tạp chất, khiến cho cô không rét mà run. Cái đêm ở khách sạn Hồng Vân đã trở thành ác mộng của cô mỗi đêm.

“Đường Tử Hân cũng ở đây sao?” Dù cho cô có cố gắng giữ bình tĩnh đến đâu thì vẫn có thể nghe ra được giọng cô đang run sợ.

“Cô ấy đang thử trang sức, cũng sắp ra rồi.”

Từ phòng phối trang sức, Giản An Nhiễm có thể thấy Đường Tử Hân trong một thân váy thướt tha xinh đẹp đang được người khác đưa ra.

Bàn tay cô túa mồ hôi đầm đìa, lại không kim được mà thắt chặt lấy vạt áo. Một chút nữa thôi cô phải nói những gì?

-----HẾT CHƯƠNG 33-----

Chương 34: Đét, đét,... Thật là hư!

-----Chương 34: Đét, đét,... Thật là hư!-----

Vương Kiến Hạo tiến đến, thay Quản lý Hải cầm lấy tay Đường Từ Hân, động tác của anh nhẹ nhàng lại nhu mì ôn nhu, và tất cả cử chỉ ấy của anh đều lọt vào cặp mắt của những người xung quanh. Họ thật sự ghen tị với người phụ nữ họ Đường đó biết bao!

“An Nhiễm?” Đường Từ Hân tròn tròn mắt nhìn người con gái trước mặt mình, cô thực sự không đoán được là lại gặp Giản An Nhiễm ở đây.

Hôm nay Giản An Nhiễm ăn mặc rất trang trọng, toát lên vẻ đẹp của người phụ nữ trưởng thành. Chiếc áo làm bằng lụa màu da của cô ấy thuộc vào bộ sưu tập mùa thu của Louis Vuitton năm ngoái. Chiếc váy dài màu nâu của cô ấy cũng thuộc hãng thời trang này, chỉ là lâu quá rồi nên Đường Từ Hân không thể nhớ chính xác là nó được ra mắt vào năm nào.

Giản An Nhiễm nở nụ cười rất tự nhiên, cô ấy bước về phía Đường Từ Hân, nhìn bộ váy xuyên thấu mà cô bạn mình đang diện trên người cô ấy liền xuýt xoa: “Tiểu tử, váy đẹp quá đây! Đẹp như thiên thần!”

Đường Từ Hân thấy nét mặt quá điềm nhiên của Giản An Nhiễm không biết vì sao lại thấy kì lạ, cô nhìn Giản An Nhiễm chằm chằm rồi hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Váy tớ không thể đi mua sắm ư?”

Mua sắm? Ở đây? Một hãng thời trang đẳng cấp toàn cầu?

Cô biết Giản An Nhiễm hoàn toàn không có khả năng đó!

Đường Từ Hân nhún mày rồi nhanh chóng giãn ra, cô lắc đầu: “Ý tớ không phải vậy. An Nhiễm, cậu vừa trúng xổ số sao?”

Vương Kiến Hạo đang lặng thinh đứng bên cạnh nghe thấy một câu như vậy liền có chút chột dạ. Cô nói vậy chả khác nói anh là xổ số của Giản An Nhiễm?

Đường Từ Hân chưa đợi Giản An Nhiễm trả lời mà quay ngoắt về phía Vương Kiến Hạo, về mặt cô lộ ra sự ngờ vực: “Anh bảo An Nhiễm đến đây?”

Vương Kiến Hạo nhún vai hờ hững: “Tôi gọi cô ta đến làm gì? Gọi đến để bỏ tiền mua đồ cho cô ta?”

Ý của anh quá rõ ràng, anh không thể là người gọi Giản An Nhiễm đến được!

“Vậy sao cô ấy lại ở đây?” Đường Từ Hân vẫn còn hoài nghi, nhìn anh thẳng thừng hỏi.

Giản An Nhiễm cũng khó xử, cô ấy tiến lên kéo tay Đường Từ Hân, cũng lặng lẽ quan sát sắc mặt của người đàn ông kia: “Từ Hân, chỉ là tình cờ thôi.”

Vương Kiến Hạo không chút nào nề tình, anh nhìn thẳng vào Giản An Nhiễm, lời nói ra nghe rất hòa nhã nhưng lọt vào tai Giản An Nhiễm lại giống như tảng băng ngoài Bắc cực: “Cô Giản, cô có thể giải thích không?”

Giản An Nhiễm cũng khôn ngoan nghe theo anh, cô ấy nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh cóng của Đường Từ Hân rồi khấn thiết giải thích: “Từ Hân, nghe tớ này, tớ chỉ là vô tình gặp hai người ở đây, không liên quan đến bất kì ai, là do tớ tự tìm đến.”

Từ cái đêm ở khách sạn Hồng Vân, Đường Từ Hân biết rõ trong lòng Giản An Nhiễm đối với Vương Kiến Hạo vẫn còn sợ sệt như vậy, không tránh được trường hợp cô ấy bị Vương Kiến Hạo hù dọa đến cô cũng không muốn nói sự thật. Và cô còn một điều canh cánh trong lòng, bộ dạng của Giản An Nhiễm bây giờ chẳng khác nào một cô tiểu thư đài các, cô thực sự không tin trong một thời gian ngắn mới tốt nghiệp, Giản An Nhiễm lại có thể một bước đạp mây như vậy.

“An Nhiễm, tớ luôn lo lắng rằng cậu sẽ đau lòng, tớ có lỗi với cậu.”

Những gì Giản An Nhiễm phải chịu là vì cô mà ra, vì cô mà cô ấy mất đi thứ quý giá của một người phụ nữ. Cô nợ cô ấy quá nhiều, không thể trả lại cho cô ấy thứ cô ấy đã bị cướp mất.

Vương Kiến Hạo nhìn gương mặt nghiêng nghiêng thanh tú của Đường Từ Hân, anh chưa cho cô ấy biết về sự thật bị chôn sâu kia, mà cô cũng không nên biết về chuyện ấy. Anh không muốn cô đáp được bất kì cơ hội nào mà bay đi mất, mà Giản An Nhiễm chính là một nút thắt ở giữa, tạm thời anh chưa muốn cắt đi.

Giản An Nhiễm chỉ mong sớm rời khỏi đây, nhưng tình thế quá căng thẳng buộc cô phải ở lại.

“Từ Hân, đừng nói vậy, tớ không trách cậu.”

Đường Từ Hân quay ra nhìn Vương Kiến Hạo đang đứng phía sau, đôi mắt cô đã sớm đen đặc như nước biển đen, cô cất giọng trầm mà nghe rất có lực: “Vương Kiến Hạo, anh quên rồi sao?”

Vương Kiến Hạo vẫn giữ nét mặt quá đỗi bình chân như vại kia, anh đáp lại thông dong: “Chưa quên.”

“Từ Hân à...” Giản An Nhiễm nắm lấy tay Đường Từ Hân, nhưng cô bạn này bản tính vốn mạnh mẽ ngang ngạnh, cứ thế xông xáo về phía Vương Kiến Hạo: “Tôi nhớ anh chưa nói lời xin lỗi với An Nhiễm, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất.”

Vương Kiến Hạo bật cười rất ngao nghể, tựa như một đấng trời cao cười nhạo con người quá ngu ngốc. Bảo anh xin lỗi cho thứ anh không hề gây ra? Nằm mơ!

“Cô bé ngây thơ này, em là gì kia chứ?” Anh vỗ vỗ vào đầu cô, giống như vừa khinh khinh mà vừa khiêu khích.

Từ trước đến giờ Đường Từ Hân đều thấy có lỗi với Giản An Nhiễm, cô nghĩ nếu không làm được gì thì ít nhất phải giúp cô ấy nghe được một lời xin lỗi thiết yếu.

Đám người quanh đây cũng thấy bầu không khí khác lạ liền thức thời tản ra hết.

Đường Từ Hân tránh đi bàn tay của anh đang hành động loạn xạ trên đầu mình, câu nói bật ra khỏi miệng cô nghe rất có tính uy hiếp: “Tôi là bạn gái anh!”

Lần này Vương Kiến Hạo còn cười lớn hơn chọc điên cô không thôi. Anh xem như cô có đầu óc biết vận dụng quan hệ trên dưới.

“Em đánh đá quá, tôi lại không thích bạn gái mình đánh đá như vậy.” Rõ ràng Vương Kiến Hạo thừa cơ hội trêu chọc gây khó dễ cho cô.

Đường Từ Hân liếm môi tỏ rõ vẻ bức dọc, cô tốt bụng nhắc cho anh biết ý của cô: “Đó là một yêu cầu nhỏ.”

“Vậy tôi cũng có một yêu cầu với thân phận bạn trai em, tôi yêu cầu em không được mở miệng đến khi về nhà.”

Đường Từ Hân giận muốn nổ đầu, cô cắn môi rồi lại bặm môi, lớp son đỏ chói nhòe ra hai bên mép, cô nhìn anh chòng chọc không thể thốt ra bất cứ lời nào. Giản An Nhiễm nắm lấy tay Đường Từ Hân rồi kéo cô lại, dùng một vẻ khó chịu nói với cô: “Từ Hân, cậu đang làm tớ rất khó xử, tớ chấp nhận được chuyện này, không cần ai phải xin lỗi tớ. Và lại, tớ muốn sống yên ổn, không muốn cứ phải nhìn về quá khứ nữa, Từ Hân, hãy tôn trọng quyết định của tớ.” Đường Từ Hân khó tin nhìn Giản An Nhiễm. Cô từng người ra, hóa ra cô là đang ép Giản An Nhiễm vào đường cùng chứ chẳng phải là giúp cô ấy, cô nên nhận ra điều này sớm hơn mới phải.

Giản An Nhiễm lựa chọn giấu giếm Đường Từ Hân là vì Vương Kiến Hạo, nếu anh đã muốn nói thì đã nói từ lâu, cũng không cần để đến tận bây giờ. Nếu ngay lúc này cô nói ra điều kiêng kỵ ấy há chẳng phải cô là đem cuộc sống êm đẹp của mình đặt vào tay ác quỷ?

Cô không ngu ngốc như vậy.

“Tớ lại không suy nghĩ thấu đáo rồi, An Nhiễm, xin lỗi.” Giọng Đường Từ Hân nhẹ nhàng đi rất nhiều, ai nhìn vào cũng biết cô trân trọng tình bạn này thế nào.

“Tớ mong về sau không phải gặp tình cảnh như vậy, sẽ khiến cả hai đều khó xử.”

“Tớ cứ nghĩ là đang giúp cậu nhưng hóa ra không phải.”

Giản An Nhiễm coi như đã hạ hỏa, bây giờ chỉ muốn mau rời đi, cô nói một câu cho có: “Được rồi, Từ Hân cảm ơn cậu, nếu cần cậu giúp tớ chắc chắn sẽ liên lạc. Bây giờ tớ đi trước đây, tạm biệt.”

Đường Từ Hân gật đầu thì thấy cô ấy cũng vừa hay biến mất ở cửa ra vào.

Vương Kiến Hạo xò hai tay vào túi quần, từ đầu đến cuối vẫn là cái dáng vẻ hờ hững đầy mê hoặc ấy, anh nhàn nhạt nói với cô: “Em không phải xin lỗi, không phải lỗi của em.”

“Vậy anh là người có lỗi?”

“Tôi không có lỗi.”

Về mặt Đường Từ Hân thoáng vẻ nghi hoặc, cô hỏi tiếp: “Ý anh là Giản An Nhiễm có lỗi?”

“Đoán ý khá tốt.”

Quản lý Hải lại được gọi ra làm nốt phần phối phụ kiện cuối cùng cho Đường Từ Hân. Mà Đường Từ Hân đã sớm suy nghĩ miên man ở phương trời nào,

cô nằng nặc muốn về không muốn ở lại nữa.

Vương Kiến Hạo biết cô mệt nên cũng chờ cô về.

~

Lạc Nghiễn bấm nút thang máy, cửa thang máy từ từ mở ra. Anh bước vào trong thì thấy một bóng dáng nhỏ hấp tấp chạy đến, dùng hết tốc độ của bản thân để chen vào được đây.

Cô gái ấy thấy anh mặt mũi ngay lập tức ứng hồng như vừa dặm thêm vài lớp phấn. Cô ấy im bất, đến thở cũng không dám thở mạnh.

“Ồ cạnh tôi không nhất thiết phải hồi hộp như đi thi như vậy.” Giọng nói của Lạc Nghiễn rất trầm, tựa như một tách cà phê đắng mà bỏ thêm vài cục đường ngọt, cực kì quyến rũ. Mà cô gái ấy đã sớm ngất ngây bởi tiếng cười khê của người đàn ông này.

“Công việc ở nhóm D chắc chắn không làm khó được cô, phải không?” Để gạt đi bầu không khí ngượng ngịu này, cuối cùng Lạc Nghiễn phải là người lên tiếng trước.

“Vâng, khá nhàn rồi ạ.” Không nhìn cũng đủ biết cô gái này đang lo lắng thế nào, âm điệu cũng run rẩy theo.

“Lạc Chiết, tôi đợi ngày cô quay lại.” Lạc Nghiễn mỉm môi cười, trái tim cô gái cũng rung rinh theo. “Tiền bối Lạc, nhất định có ngày tôi lại được làm việc chung với anh.”

“Hoan nghênh.”

“Đing!” Cửa thang máy mở ra, Lạc Chiết cũng đi ra, trước khi cửa kịp đóng lại cô liền cúi gập chào người đàn ông ở bên trong.

Lạc Nghiễn vào phòng làm việc chung của đội. Bây giờ là giờ nghỉ trưa nên không có ai bên trong. Anh ngồi vào bàn làm việc, trên tay nhâm nhi một ly cà phê nóng.

Bỗng tiếng giày cao gót nện vào tai anh từng hồi, anh đưa mắt nhìn thì thấy Đường Tử Hân đang đẩy cửa đi vào.

Cô nhìn anh có chút sững người nhưng rất mau thì biến mất. Cô để tài liệu lên bàn sau đó cười nhẹ: “Tiền bối chưa ăn gì mà đã uống cà phê rồi sao? Sẽ có hại cho dạ dày đấy.”

Lời nói của cô rõ ràng là đang thành thật khuyên nhủ nhưng rơi vào tai Lạc Nghiễn lại hóa thành một lời trêu chọc.

“Cô biết?” Người đàn ông khê nhưn mày, vẻ mặt thông dong.

Đường Tử Hân gật đầu rất tự nhiên: “Sao lại không biết? Tôi hay bị đau dạ dày nên đây là một điều tất yếu mà tôi cần ghi nhớ.”

Lạc Nghiễn đặt ly cà phê trên tay xuống, anh gật đầu, khóe môi có hơi rướn lên: “Tôi rất mừng vì cô biết điều này.”

“Tiền bối, anh có ý gì?” Cái gì vậy? Anh xem cô như một kẻ thiếu năng?

“Cô không thích được khen sao?”

“Điều này có cần khen sao?” Nói lời nhẹ nhàng như vậy thôi nhưng Đường Tử Hân đã đẩy một bụng tức giận rồi.

Người đàn ông này quá xem thường cô!

Lạc Nghiễn chỉ ngón tay vào cô rồi nói: “Đối với cô đó là một điều đặc biệt, tất nhiên là nên có lời tuyên dương.”

Đường Tử Hân xị mặt, hóa ta từ cái ngày anh đưa cô đi bệnh viện anh vẫn giữ cái suy nghĩ sai lệch là cô là kẻ ngốc không biết thứ gì.

Giương mặt thanh tú của cô méo xệch trông rất khó coi. Lạc Nghiễn cũng không trêu chọc cô nữa nên liền đổi chủ đề khác: “Cô đang hợp tác với Vương Kiến Hạo?”

Đường Tử Hân hít ra thở vào mấy hơi để đè nén cơn tức giận. Vài giây sau cô mới gật đầu đáp lại: “Vâng.”

“Cẩn thận!” Lạc Nghiễn kiểm lời chỉ nói đúng hai chữ. Cô cứ ngỡ anh sẽ có lòng tốt truyền dạy cho cô vài kinh nghiệm bổ ích, ai ngờ anh lại đi cảnh báo cô với câu chữ vô cùng nghiêm trọng như vậy.

Đường Tử Hân lẩm bẩm hai chữ ‘cẩn thận’ kia, cơ mặt của cô vì khó hiểu mà vặn vẹo hết cả ra. Cô tự hỏi Vương Kiến Hạo đã rọc xương băm thịt ai hay chưa mà sao có nhiều người đề phòng anh như vậy?

“Sao lại phải cẩn thận?” Cô ngu ngơ hỏi một câu.

“Vì anh ta rất nguy hiểm.”

Nếu nhắc đến cái tên ba chữ Vương Kiến Hạo thì giới thượng lưu không ai không biết đến người đàn ông này. Trong thương trường, anh được cho là bậc thầy của những thủ đoạn ác độc. Những con cáo già đã lăn lộn nhiều năm vẫn phải có vài phần dè chừng anh. Đã có rất nhiều người đã lĩnh hội qua những mưu mô thâm độc của anh, phải nói là những kẻ đó đều quá thâm hại, từ đó về sau không dám lên phén sấn sát đến giới thượng lưu nữa. Có thể vì quyết đoán ác liệt, cách làm việc cứng rắn, tâm tính cao siêu hơn người nên Vương Kiến Hạo anh mới có thể đứng ở vị trí nhìn người dưới chân như vậy. Đường Tử Hân vẫn còn khó hiểu, hỏi tiếp: “Sao tiền bối biết?”

“Dự án của cô và anh ta đáng ra sẽ do tôi đảm nhiệm. Vương Kiến Hạo moi móc rất nhiều thông tin cá nhân của tôi nhưng cuối cùng phải tay không giao dự án ấy cho tôi nữa. Cô nói xem, có nguy hiểm hay không?” Lạc Nghiễn vừa kể ngón tay cũng ghi mạnh lấy mà vẫn mà vò miệng ly cà phê, anh chắc chắn là đang ăn nhấm bực dọc trong người.

Đường Tử Hân ngờ ra. Thì ra ngày đó Vương Kiến Hạo biết về thông tin cá nhân của Lạc Nghiễn là do đã từng nói chuyện.

“Thế tiền bối có biết vì cái gì mà anh ta không giao dự án đó cho anh không?”

“Có thể anh ta không hứng thú với đàn ông.” Khi nói ra câu đó Lạc Nghiễn không suy xét gì nhiều, cứ thế thẳng thắn nói.

Mà câu nói đó vừa dứt Đường Tử Hân đã bật cười lớn như có người cù lét. Mãi một lúc sau cô mới có thể điều chỉnh được giọng cười lớn của mình, cô hốt hải nói: “Tiền bối, đầu óc anh đúng là phong phú hơn người.”

Cô thực sự muốn Vương Kiến Hạo nghe được câu đó, thế nào cô cũng thấy được bản mặt tức giận xì khói của anh.

“Tôi thấy nó không hề buồn cười, sao cô cứ cười mãi thế?” Lạc Nghiễn có vẻ rất khó hiểu với hành động cười đến ngoặt ngoẹo của Đường Tử Hân.

Cô gái đập tay bồm bộp xuống mặt bàn, chùi khóe mắt rồi nói: “Buồn cười chết đi được!”

“Coi chừng cười nhiều quá sẽ tắc thở mà chết.”

Giây sau tiếng cười của cô tắt hẳn, khuôn mặt bắt đầu lạnh đi, khóe môi cứng nhắc. Cô nhìn người đàn ông trước mặt trần trọc, hận không thể lấy kim sỏ chỉ khâu miệng anh lại.

“Anh đang trù ẻo tôi à?” Đường Tử Hân nhăn mày, thở mạnh mấy hơi.

“Trên thế giới này có rất nhiều trường hợp như vậy rồi, tôi chỉ nhắc cho cô thế thôi, tránh trường hợp không may xảy ra.” Lạc Nghiễn dứt tay vào túi quần đứng dậy, khóe môi khi có khi không kéo cong lên. Rõ ràng là anh bị cái bộ dạng tức giận trông như con cún nhỏ của cô chọc cười.

Đường Tử Hân không nói lại được nửa chữ, anh đúng là làm cô tức chết!

Lạc Nghiễn lại gần trước mặt cô, bàn tay anh đưa lên cao rồi hạ xuống đầu cô, xoa xoa như xoa đứa trẻ con đang giận dỗi.

Đường Tử Hân có chút hết hồn, theo phản xạ tự nhiên cô liền lùi ra vài bước, chia khoảng cách với anh.

Thấy cô như vậy Lạc Nghiễn lắc lắc đầu cười lớn: “Tôi không ăn thịt cô được, đâu phải sợ như vậy?”

“Tôi... thấy có chút thân mật.” Đường Tử Hân khẽ nói, dường như cô còn chút bối rối.

“Vậy sao? Tôi không nghĩ như vậy, xin lỗi.” Lạc Nghiễn cũng không rõ làm sao mình lại hành xử như vậy, nhất thời thấy cô thực sự như đứa con nít nên làm anh muốn xoa đầu vài cái.

Đường Tử Hân cười gượng gạo xua tay: “Tiền bối đâu cần phải xin lỗi, không sao không sao.”

Ngoài mặt là thế nhưng trong lòng cô đã sớm lờ mờ tám đời tổ tông nhà anh lên mà mắng mà nhiếc rồi. “Tôi không nghĩ cô lại khó xử như vậy.” Mọi người đàn ông khề mím thành một đường thẳng.

“Khó xử?”

“Phải, vì có người mới đến.” Lạc Nghiễn phóng tầm mắt nhìn cái dáng cao lớn vững chãi đang đứng ngoài cửa ra vào. Ngay lập tức anh khôi phục lại vẻ lịch sự lạnh lùng của mình. Hai người gật đầu chào nhau, nhưng ánh mắt sắc lẹm, giống như hai con hổ chuẩn bị nhảy vào cắn xé lẫn nhau.

Đường Tử Hân quay người lại, ngạc nhiên suýt thì ré lên một tiếng. Cô ngay lập tức cúi gập người xuống: “Chào ngài Vương thiếu!”

“Cô Đường,” Vương Kiến Hạo mỉm cười với cô rồi bước đến về phía cô. Dáng người anh cao lớn, bộ vest màu xám nghiêm chỉnh càng tôn lên vẻ điển trai anh tuấn khó cưỡng lại của anh.

Nhất thời cô dờ người ra.

“Ngài đến mà không báo trước một tiếng, không biết là có chuyện gấp cần trao đổi sao?” Đường Tử Hân vẫn giữ nụ cười niềm nở trên môi nhưng trái tim đã sớm đánh lên hồi trống lớn.

“Phải.” Vương Kiến Hạo gạt đầu nhưng ánh mắt anh lại xuyên qua đỉnh đầu cô mà nhìn người đàn ông đứng phía sau kia.

Chỉ cách nhau vài bước chân nhưng hai người này đều cảm nhận được ám khí bức người của đối phương.

Nghe anh nói có chuyện cần trao đổi Đường Tử Hân liền luống cuống sắp xếp lại tài liệu. Cô thầm chửi thề trong lòng, anh đúng là đồ quỷ tha ma bắt, thế nào đến cả giờ nghỉ trưa cũng đến quấy rầy cô.

Bỗng cô tay cô bị bàn tay của Vương Kiến Hạo khóa chặt lại, cô hét hồn quay ra thì nhận thấy nụ cười ám muội của anh, anh khẽ nói với giọng điệu trầm thấp: “Trao đổi ở đây.”

“Nhưng phòng tiếp. . .”

“Tôi bảo ở đây.” Anh nhắc lại lần nữa, gương mặt vẫn là vẻ ngạo nghễ đáng ghét đó.

Trời ạ! Anh mà làm gì bậy bạ cô thế sẽ đánh gãy chân chó của anh!

“Được thôi.” Đường Tử Hân ngồi lại xuống ghế, tài liệu cũng đặt lại chỗ cũ nhưng chỉ có đôi mắt là vẫn đặt trên người Vương Kiến Hạo.

Lạc Nghiễn dường như rất chững mắt trước sự hống hách của Vương Kiến Hạo, cuối cùng không thể chịu được liền lên tiếng: “Vương thiếu, tôi nghĩ nếu là trao đổi công việc, tốt nhất là nên trao đổi ở phòng tiếp khách.”

Vương Kiến Hạo quay qua nhìn Lạc Nghiễn bằng đôi mắt không chút thiện cảm, anh trầm giọng trả lời: “Tôi là khách hàng.”

“Đây vốn là quy định của công ty chúng tôi, không ngoại trừ khách hàng.”

“Tôi có nói là muốn trao đổi sao?” Vương Kiến Hạo trả lời lại, dường như anh đang không hề kiêng nể một ai hết.

“Được rồi, tiền bối, phiền anh ra ngoài một chút được không?” Đường Tử Hân nhìn Lạc Nghiễn, ánh mắt cô tha thiết cầu khẩn, cô không muốn bị đuổi việc thì tốt nhất không nên để cho hai người đàn ông này 'chiến' nhau, ai cũng bá đạo như ai, chắc chắn phải một mất một còn.” Tại sao lại nói với tôi mà không phải với ngài ấy? Tôi đã cảnh báo cô.” Lạc Nghiễn nhăn mày nhìn cô, đôi mắt toát lên vẻ ương bướng không cam lòng.

Đường Tử Hân thở dài một hơi, cô nuốt nước bọt: “Chúng tôi tại sao lại không thể trao đổi ở đây?”

“Đường Tử Hân, cô có ý với Vương thiếu sao?”

Chính Lạc Nghiễn cũng hết hồn vì câu hỏi đó của mình.

Đường Tử Hân suyt nữa thì ngã ghế. . .

Anh chê cô không biết gì, hóa ra anh còn ngốc hơn cả cô.

“Phải, chúng tôi muốn bàn về chuyện yêu đương, anh cũng muốn tham gia?” Vương Kiến Hạo uy nghiêm lên tiếng, sau cuối thì quay ra cười với Đường Tử Hân một nụ cười dương dương tự đắc đẹp mĩ mãn.

Ai nghe cũng biết Vương Kiến Hạo chính là không xem Lạc Nghiễn ra gì nên mới không tiếc lời đuổi người.

Lạc Nghiễn hiểu ra, anh gạt đầu chào Vương Kiến Hạo và trước khi rời khỏi phòng làm việc thì để lại cho Đường Tử Hân một câu đầy trách móc: “Đường Tử Hân, tôi sẽ mua sữa cho cô uống để cô bớt ngốc nghếch đi!”

Cửa phòng đóng lại thì ngay lúc đó Đường Tử Hân liền quay ra dành cho Vương Kiến Hạo một cái lườm nguyệt đầy ghê gớm: “Anh đúng là tên rảnh hoi!”

“Anh ta xoa đầu em?”

“Chỉ là chạm nhẹ.” Cô vô thức sờ sờ đỉnh đầu mình.

“Chụt.”

Anh lập tức cúi xuống hôn một cái vào đỉnh đầu cô. Anh khoanh tay lại rồi không kiềm được xoa đầu cô vài cái nữa.

“Hết mùi rồi, bây giờ trên người em đều là mùi của tôi.” Anh cười nói rất đắc ý.

Đường Tử Hân thở dài chán nản, anh lại bắt đầu giờ thói ghen tuông chiếm hữu rồi.

“Anh đến đây có chuyện gì?”

“Đến xem em làm chuyện gì với anh ta.” Vừa nói anh vừa nắm lấy bàn tay cô thít chặt rồi lại nghịch ngón áp út của cô.

“Làm chuyện gì là chuyện gì?”

“Làm chuyện có thể làm.” Anh vẫn chăm chăm vào bàn tay nhỏ nhắn của cô không thôi, hai ngón tay cô đau nhức liên hồi.

Trời ạ, anh lại dùng cách đáp lời khái quát đó, thật khiến cô muốn tức hộc máu mà!

“Anh nói ra luôn đi.”

“Nếu tôi không đến, ngoài cái xoa đầu kia anh ta còn làm nhiều hơn.” Anh nhướn mày, ánh mắt dịu dàng hơn hẳn. Rõ ràng anh đang nói một chuyện đáng ra sẽ khiến mình tức giận nhưng về mặt lại dừng dừng vô cùng.

“Cụ thể?” Cô bắt đầu mất kiên nhẫn với anh.

“Ôm hôn, nằm đè?” Vương Kiến Hạo nói ra mà không một chút kiêng nể. Cô nghe vậy liền nhéo tay anh một cái rồi lớn tiếng lườm anh: “Mấy cái từ ám muội ấy anh có thể dừng sử dụng được không? Với lại tôi có phải tượng đầu mà anh ta muốn làm gì thì làm.”

“Nhớ lời em nói, nếu lần sau tôi thấy anh ta chạm vào em thì đêm hôm đó tôi quyết khử mùi trên người em!” Vương Kiến Hạo răn đe xong rồi rời khỏi phòng làm việc. Lúc đó cũng hết thời gian nghỉ trưa. Tô Á Á thấy Vương Kiến Hạo bước ra từ phòng làm việc thì lập tức chạy ngay vào, chẳng thấy ai ngoài Đường Tử Hân với khuôn mặt xị ra một đồng.

Tô Á Á chạy lại, gấp gáp hỏi: “Tớ thấy Vương thiếu đi ra từ đây, hai người ở trong này làm gì vậy?”

“Nothing!” Đường Tử Hân đáp nhẹ tênh.

“Đừng giấu tở, chỉ có hai người ở đây nhìn vào là biết rất mờ ám nha!”

Đường Tử Hân nhún vai: “Tớ giấu cậu làm gì, chỉ là trao đổi công việc thôi.”

“Hai người thật sự không có gì?” Tô Á Á nhìn cô ra vẻ đa nghi. Cô gạt đầu rồi đẩy Tô Á Á về bàn làm việc của cô ấy: “Được rồi, đừng tò mò nữa, làm việc đi.”

Tô Á Á vẫn còn nghi ngờ, miệng lẩm bầm: “Thật đáng nghi mà!”

Lạc Nghiễn cùng mọi người đi vào phòng làm việc, anh đi ngang qua Đường Tử Hân, ánh mắt anh ngập tràn lạnh lẽo và Đường Tử Hân cũng có thể cảm nhận được ám khí ấy.

Nói gì thì nói cô vẫn cảm thấy có lỗi.

“Tiền bối Lạc!” Cô ngập ngừng gọi một tiếng.

Lạc Nghiễn quay người nhìn cô, vẻ mặt anh hồ hững: “Có chuyện gì à?”

“Tan làm tôi mời tiền bối tiền bối một bữa nhé?”

“Sao lại muốn mời tôi?” Giọng anh đã lạnh đi rất nhiều so với lúc Vương Kiến Hạo chưa đến đây.

“Cứ coi như là hồi lộ đi!” Đường Tử Hân cười ngượng ngập, nếu anh mà từ chối thì cô ngại chết!

Và dường như người đàn ông này rất có lòng tha thứ nha!

Lạc Nghiễn mỉm cười gạt đầu: “Được!”

Tô Á Á ngồi bên kia nghe vậy liền nũng nịu: “Hoa nhỏ giàu có, hồi lộ tớ với!”

Lạc Nghiễn nhăn mày lập tức nói luôn: “Không được, cô ấy chỉ có thể hồi lộ tôi!”

Đường Tử Hân phì cười còn Tô Á Á thì trông rất tội nghiệp, bị quát như vậy thì thật tổn thương quá đấy!

“Tớ sẽ mời cậu bữa khác, sẽ hồi lộ cậu nhiều thứ đó nha!” Đường Tử Hân cười rạng rỡ vỗ vai Tô Á Á rồi đưa ngón tay út của mình ra: “Hứa?”

Tô Á Á liền lấy lại tinh thần, cô ấy cười híp mắt rồi ngoắc tay với cô: “Đừng có mà nuốt lời!”

Giờ tan làm đến, Đường Tử Hân theo Lạc Nghiễn đến bãi đỗ sau đó lên xe với anh rồi chạy đến quán ăn gần công ty.

Đó là quán ăn trước đây cô từng làm thêm, cô có biết vài món ngon nên đã gọi ra hết.

“Nào, tiền bối ăn đi, tôi trả tiền.”

Lạc Nghiễn nhìn các món ăn trên bàn sau đó chỉ tay sẫm soi: “Trông không hợp vệ sinh.”

“Yên tâm, tiền bối có vấn đề gì tôi sẵn sàng trả tiền viện cho tiền bối.” Đường Tử Hân không quan tâm là anh có ăn hay không, cô lập tức nâng đĩa gấp hết thứ này đến thứ khác vào bát.

“Vương Kiến Hạo và cô có quan hệ yêu đương sao?” Cuối cùng Lạc Nghiễn mới nâng đĩa gấp vài miếng rau trong nồi lẩu đang sôi sùng sục. “Chỉ là quan hệ công việc, có chuyện gì sao?”

“Hôm nay anh ta nói vậy chẳng phải có hàm ý ư?” Nói đến đây Lạc Nghiễn liền nhú mồm, có vẻ vẫn còn rất tức giận.

“Tôi cũng không hiểu hàm ý của ngài ấy.” Đường Tử Hân chỉ chăm chăm vào đồ ăn nhưng vẫn không quên nói dối câu trả lời.

Vương Kiến Hạo nói thế thì còn ám chỉ gì nữa ngoài việc cảnh cáo Lạc Nghiễn tránh xa cô ra?

“Cô cần phải học nói dối nhiều hơn.”

“Tôi nói thật.” Cô giật mình một cái nhưng lại che giấu rất nhanh.

Lạc Nghiễn không thấy điều đó liền nhún vai gật đầu: “Được.”

Đường Tử Hân thấy anh ăn ít nên dùng đôi đũa khác gấp cho anh nhiều thứ sau đó khẽ nói: “Thực ra khi bảo anh ra khỏi phòng như vậy tôi cũng thấy có lỗi, xin lỗi anh tiền bối.”

Lạc Nghiễn lại dùng đôi đũa khác gấp lại cho cô: “Không sao, tôi biết rồi.”

“Có vẻ Vương Kiến Hạo không thích anh.”

Anh ung dung gật đầu một cái: “Tốt, tôi cũng không thích anh ta.”

Cô che miệng cười, cô thấy anh là người có cách nói chuyện khác người và cô cũng rất hiếu kỳ về chuyện đó, mặc dù nhiều lần anh dùng lời nói của mình chọc điên cô.

“Reng, reng...” Chuông điện thoại của Đường Tử Hân reo lên trong túi xách, cô lấy điện thoại ra, thấy tên người gọi đến lập tức nói với Lạc Nghiễn rồi chạy vào phòng vệ sinh.

“Alo?”

“Đang ở đâu?” Vẫn là giọng điệu bá đạo của Vương Kiến Hạo đó đập vào tai cô khiến cho cô thực sự khó chịu.

“Tôi đang đi ăn với đồng nghiệp.”

“Tôi đang đến đó.”

“Đến đâu cơ?” Đường Tử Hân nhất thời khó hiểu.

“Quán ăn của em.”

Cô nghe vậy liền lớn giọng đầy ngạc nhiên: “Sao anh biết tôi ở đâu?”

“Mấy cửa tôi có định vị vị trí của em.”

Cô thảng thốt nhưng về sau cảm thấy mình bị xâm phạm sự riêng tư của bản thân nên cô lập tức tắt nguồn điện thoại.

Đường Tử Hân quay trở lại bàn ăn nhưng lại không thấy Lạc Nghiễn đâu, cô đưa mắt đảo quanh cuối cùng lại thấy bóng dáng anh cao lớn đứng bên ven đường. Cô ra khỏi quán ăn, bước đến chỗ anh thì mới phát hiện ra một cô bé gầy còm, mặt mũi xám ngét, đầu tóc rối bù còn hai bàn tay run lên đang cùng anh nói chuyện gì đó. Đường Tử Hân ngồi xuống trước mặt cô bé, nắm lấy tay em rồi xoa đi những vết bẩn, cô nhẹ nhàng hỏi: “Cháu tên gì?”

Cô bé dụi mắt: “Tiểu Đồng, cháu là Tiểu Đồng.”

Lạc Nghiễn đặt vào tay cô bé một tờ tiền có mệnh giá khá lớn rồi nhìn cô bé bằng ánh mắt dịu dàng: “Chú không đi mua bánh được, cháu phải tự đi mua nhé!”

Cô bé cầm tờ tiền trên tay sau đó dẫu môi lên nói với anh: “Chú đứng chờ ở đây nhé, cháu sẽ quay lại trả tiền dư cho chú.” Lạc Nghiễn mỉm cười xoa đầu cô bé: “Chú cho cháu tiền dư, cháu có thể mua bất cứ thứ gì mình thích.”

“Thật à?”

“Đúng rồi.”

“Vâng, cảm ơn cô chú, cháu đi nhé!” Cô bé tên Tiểu Đồng ấy cười tí mắt rồi lon ton chạy đi.

Lạc Nghiễn cùng Đường Tử Hân đứng dậy cũng đúng lúc đó cô bé quay người lại nhìn về phía hai người, nở một nụ cười lạnh lợi, cô bé hét to: “Chú à, bạn gái chú thật xinh đẹp, xinh đẹp như hoa thạch thảo vậy!”

Đường Tử Hân hơi ngây ra nhưng sau đó liền phụt cười. Nụ cười rạng rỡ đó của cô lạc lối vào tầm mắt của Lạc Nghiễn khiến anh liên tưởng đến những đóa thạch thảo tím phôi dưới nắng vàng nhạt, sau đó được nước mưa trong trẻo ướp hương, tỏa ra một sức hút khó cưỡng lại.

Anh thừa nhận, trong một giây rất ngắn anh bị nụ cười ấy của cô hấp hồn.

Lạc Nghiễn mau chóng thoát khỏi mơ suy nghĩ đầy quái lạ của mình. Anh làm bộ như rất đặc ý cười nhạt: “Đừng cười như vậy, cô không phải bạn gái tôi.”

Đường Tử Hân lập tức đen mặt, vô cùng mất hứng giống như bị tạt một gáo nước lạnh: “Tôi thêm cười vì cái đó!”

“Thế vì gì?” Lạc Nghiễn hỏi ngược lại.

“Hình như cô bé đó cũng thích hoa thạch thảo giống tôi.”

Cả hai quay vào trong quán ăn, Đường Tử Hân có vẻ chưa no bụng nên đánh chén tiếp. Lạc Nghiễn thấy cô ăn nhiều như vậy cũng cực kì cảm phục: “Ăn chưa no sao?”

“Hôm nay tôi làm việc nhiều, rút cạn gần hết sức rồi.” Đường Tử Hân nhai nhai nuốt nuốt liên hồi.

Sau một lúc Lạc Nghiễn ngồi nhìn cô ăn cuối cùng cô cũng no bụng, gọi phục vụ anh lại tranh trả tiền với cô.

“Tôi mời bữa này, tôi trả.” Đường Tử Hân ngăn chặn hành động rút tiền từ bóp ra của anh.

“Tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền.” Anh là đàn ông lại là người lịch sự, tuyệt đối sẽ không hành xử kém như vậy.

“Tiền bối, tôi bảo tôi mời thì tôi sẽ trả.” Đường Tử Hân dứt khoát nhét tiền của mình vào tay anh.

Lạc Nghiễn biết cô cứng đầu nên cầm lấy tiền cô đưa nhét vào bóp, anh đưa tiền của mình trả cho phục vụ sau đó nói với cô: “Tôi sẽ dùng số tiền cô đưa để mua cà phê cho mọi người.”

Đường Tử Hân gật đầu chấp thuận: “Tùy tiền bối tiêu sài.”

Cả hai ra khỏi quán ăn, Đường Tử Hân vẫy tay, một chiếc taxi chạy đến bên cạnh cô. Cô mở cửa, trước khi ngồi vào thì nói với Lạc Nghiễn: “Tiền bối cũng mau về đi, ngày mai gặp lại. Tạm biệt!”

Chiếc taxi chạy đi, Lạc Nghiễn nhìn theo xe cho đến khi nó hòa mình vào dòng xe đông đúc, chẳng thể nhận diện nổi.

Đường Tử Hân về Trần Thủy ngay lúc đó Tiêu Dữu cũng xách túi tan việc. Tám giờ đúng, quái lạ sao hôm nay lại về sớm như vậy? Cô kéo tay Tiêu Dữu lại, khẽ hỏi: “Sao giờ này đã về?” “Cậu chủ cho em về sớm đó, cậu ấy về chưa lâu đâu cô.” Nói rồi Tiêu Dữu liền rời đi, để lại mình cô ở phòng khách lạnh tanh.

Đường Tử Hân lên lầu, vừa mở cửa phòng ra mùi rượu nồng nặc sộc thẳng vào mũi cô, cô khó chịu liền bịt mũi.

Cô tiến vào sâu hơn, bóng dáng Vương Kiến Hạo mập mờ trong khoảng ánh sáng mờ ảo, anh ngồi lặng bên sofa, đầu tóc anh hơi rối, vài cúc áo đầu mở tung ra.

Đường Tử Hân tiến về phía anh, ánh mắt cô nhìn anh có chút đề phòng. Cô mở miệng định hỏi nhưng Vương Kiến Hạo đã cướp lời cô lên tiếng trước: “Đồ ăn ở quán đó có ngon không?”

Cô có chút ngẩn ngơ. Đôi mắt phượng hoàng của anh ánh lên nét cười, có vẻ đang châm chọc cô. Cô hít thở mạnh một hơi rồi mới nói: “Cũng không phải gọi là ngon nhưng hợp với khẩu vị của tôi.”

Vương Kiến Hạo đặt ly rượu đỏ xuống bàn. Đôi mắt phượng hoàng của anh lóe lên một tia u lỉnh, anh ngoắc ngoắc tay về phía cô ý bảo cô lại gần.

Đường Tử Hân nghe lời anh tiến lại gần, anh nhướn người dậy vòng tay vào người cô sau đó kéo cô ngồi lên đùi mình. Cô rõ ràng có phản giật mình nhưng vẫn là kiềm chế không đẩy anh ra.

“Tôi chưa từng thấy em cười với tôi, nhất là khi ăn.” Vương Kiến Hạo ghé vào tai cô thăm thẳm, hơi nóng từ miệng anh phả vào vành tai cô khiến vô nhột không thôi. Đã thế anh còn cố thở mạnh hơn, mùi rượu nồng hòa với mùi thuốc lá thoang thoảng ở cánh mũi cô. Không biết vì cái gì cô lại hít thở mạnh hơn, mùi hương nhàn nhạt thuộc về riêng anh dường như đang làm cô say đắm.

Cô biết anh đã thấy hình ảnh cô và Lạc Nghiễn đi ăn chung.

“Anh biết rồi mà không tức giận?” Đường Từ Hân đưa đôi mắt lên nhìn anh. Dưới ánh đèn mập mờ mái tóc xám tro của anh làm đôi mắt cô trở nên mờ hồ. Đôi mắt phượng hoàng sâu thẳm đỏ như muốn kéo cô xoáy sâu vào trong. Từng góc cạnh trên gương mặt anh tựa như đường nét của một bức tượng điêu khắc nổi tiếng. Vẻ đẹp của anh đang dần mê hoặc cô.

Khóe môi người đàn ông khi có khi không kéo lên đầy ẩn ý, anh nâng cằm cô lên, mũi hai người chạm nhau: “Có tức giận, chỉ là đang kìm nén.”

Cô có chút ngạc nhiên: “Sao anh kìm nén được?”

“Rượu giúp tôi.”

Vừa dứt lời Vương Kiến Hạo đã động tay cởi phăng áo gió của cô ra, bàn tay anh tiến quân thần tốc vào áo cô như đang đi tìm vật báu.

Đường Từ Hân sức mình tỉnh ngộ, rượu còn khiến dục vọng của đàn ông tăng cao. Cô cũng quên đi mất, bây giờ con thịnh nộ của anh mới bắt đầu hoành hành.

Mọi đồ vật nằm trên người cô cản trở 'công việc' của anh đều bị gỡ bỏ. Vương Kiến Hạo bế cô lên đặt lên mặt bàn. Anh cúi người reo rất từng nụ hôn nóng bỏng của mình lên cổ và môi cô. Đường Từ Hân thở gấp gấp, tựa như bị lửa trong người anh thiêu cháy.

Chẳng bao lâu cần cổ cô hiện đầy ra mấy vết đỏ hồng, trông như mấy bông hoa đỏ nở rộ.

Vương Kiến Hạo cũng thở gấp, anh cắn vào vành tai cô rồi thì thào, chất giọng anh quyến rũ thấm vào tâm trí cô: “Em còn nhớ hôm nay em đã nói những gì không?” Đường Từ Hân ngira cô, đầu óc cô bắt đầu đảo quanh, cô nhớ hôm nay đã nói với anh rằng cô sẽ tránh xa Lạc Nghiễn vậy mà cô lại vừa đi ăn với anh ấy về, đã thế Vương Kiến Hạo cũng đã bắt gặp. Bây giờ cô nói không được mà không nói cũng không xong.

“Nói! Còn nhớ không?” Vương Kiến Hạo lặp lại lần nữa, giọng điệu cũng đã biến đổi đi ít nhiều.

“Còn nhớ.” Cô khẽ đáp.

“Tại sao lại đi ăn cùng anh ta? Hmm?” Vương Kiến Hạo cúi người cắn vào bầu ngực của cô một cái như trút giận dữ. Bầu ngực trắng của cô sau cú cắn ấy liền hiện lên vài dấu răng mờ mờ.

“Vi anh mà tôi cư xử không đúng lễ nghĩa với anh ấy, tôi là hậu bối, đến cả một bữa ăn cũng không mời tiền bối để tạ lỗi được?”

Vương Kiến Hạo bật cười trong cổ họng, hơi rượu thơm nồng của anh vẫn vút quanh mũi cô: “Tiền của tôi còn dư rất nhiều.”

Ý của anh quá rõ ràng, là cô hãy dùng tiền của anh mạng đến đập thẳng vào mặt Lạc Nghiễn! Anh quá khinh người!

Lần này thì đến lượt Đường Từ Hân tức giận: “Anh ấy là người có thực lực, chắc chắn tiền bạc cũng không thiếu.”

“Nói giúp?” Ngón tay của anh nâng cằm cô lên, cô cảm nhận được ngón tay ấy dùng lực rất lớn, gần như đang bóp nát cằm cô ra vậy.

Cô biết rồi, anh đã thực sự nổi cơn thịnh nộ, một chút nữa cô sẽ không tránh được phong ba bão tố mà anh gây ra.

Được rồi, là do cô, cô sẽ tự chịu trách nhiệm.

Vương Kiến Hạo không cần nghe đến câu trả lời của cô. Anh hung hăng tách hai chân cô ra, không chút lưỡng lự mà dùng ngón trỏ của mình đâm vào cơ thể cô.

Cả người Đường Từ Hân nhất thời không chuẩn bị kịp liền giật nảy lên một cái. Từng chuỗi dây thần kinh của cô căng phồng rồi nổ bùng.

Luật động của anh càng lúc càng lớn. Mùi kích tình dâng tràn cả căn phòng, lu mờ cả ánh trăng.

“Em còn nhớ hôm nay tôi đã nói với em cái gì không?” Anh nhìn cơ thể đang vận vẹo dưới thân mình, nhìn thôi cũng thấy thèm thuồng.

Nụ cười của anh lần át cả tầm mắt cô, một nụ cười quý quyết.

Đường Từ Hân thở dốc một nhọc, cô có cảm giác thân dưới của mình đang bị chính ngón tay anh hành hạ đến bốc cháy.

Anh biết trong tình hình thế này cô chẳng còn hơi sức đâu để nói nữa. Ánh mắt anh lóe lên tia không chút đứng đắn, giây sau ngón tay của anh xấu xa co giật mạnh mẽ, tựa như một con rắn không chân đang trườn vào nơi sâu nhất trong người cô. Hơi thở anh nóng hổi, người anh cũng như ngọn lửa cháy: “Tôi sẽ khứ mùi em đến khi nào người em có mùi của tôi thì thôi.”

Hay nhỉ, giờ anh còn đổ kị đến cả mùi hương trên người cô.

Anh lại cho thêm một ngón tay. Cơ thể cô căng cứng.

Vương Kiến Hạo cũng bị đường cong quyến rũ của cô hành hạ không ít. Anh không thể duy trì tư thế như vậy mãi được.

Người đàn ông bế cô từ trên bàn xuống, không một chút thương hoa tiếc ngọc mà lật cả người cô lại, cho tấm lưng cô áp chặt với vòm ngực rắn chắc của anh. Hai ngón tay của anh lại húc hồng tiến vào người cô.

Đường Tử Hân run cả xương sống, cái tư thế quái quỷ gì thế này?

Điều cười của Vương Kiến Hạo rất đậm, làm chao đảo cả đầu óc cô. Cô biết anh đang hứng thú đến mức độ nào. Nhưng đây chỉ là khởi đầu, ai biết được về sau sẽ cuồng dã thác loạn thế nào?

Anh cắn vào bờ vai đang run rẩy của cô rồi nói: “Ngón tay cũng khá thú vị, ít ra nó có thể cảm nhận rõ bên trong em nóng thế nào, sâu bao nhiêu.”

Cô thật muốn quay lại và tát cho anh một phát.

“Đét!” Bàn tay to của anh đánh vào vòng mông căng tròn trắng mẩy của cô. Cả người cô truyền đi cơn đau tê tái.

“Em lại có thể cười đùa với hắn như vậy, thật khiến tôi khó chịu.” Bàn tay anh rất hư hông, cứ thế trở thành 'máy mát xa' cho mông của cô.

“Đét!” Lần đánh này rõ ràng là anh tăng lực lên gấp đôi, cô cũng đau gấp đôi.

Vỗ như vậy không biết tay anh có đau không nhưng mông cô sắp 'nở hoa' đến nơi rồi!

Vương Kiến Hạo cúi đầu cắn vào hồng cô, nhẹ bật ra từng chữ.

“Em... Thật là hư!”

-----HẾT CHƯƠNG 34-----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đánh chết cô ta cho tôi!

-----Chương 35: Đánh chết cô ta cho tôi!-----

Chiếc siêu xe lăn bánh trên đường xá đông đúc. Vương Kiến Hạo đưa mắt nhìn qua, bàn tay Đường Tử Hân đặt trên ngực, cô hít thở đều từng hơi, dường như đang cố trấn an bản thân. Anh ra hiệu cho tài xế mở cửa sổ, gió se se lạnh bên ngoài tràn vào, Đường Tử Hân lúc này mới thấy ổn hơn một chút.

Tay anh chạm vào cằm cổ trắng ngần của Đường Tử Hân, ngón tay anh vuốt ve ở mặt dây chuyền hình giọt nước mang tên Ngọc Thạch Thủy kia.

Anh từng thấy mỹ nhân đeo dây chuyền, từng thấy mỹ nhân đeo nhẫn, từng thấy mỹ nhân mặc váy dạ hội, cũng đã thấy qua mỹ nhân trút bỏ lớp váy dạ hội mỏng manh đó xuống, nhưng chỉ riêng cô mang cho anh sự bồi hồi khó nói. Cô đẹp, nét đẹp găm cả vào trái tim anh, làm anh say đắm không rời. Chẳng hạn như lúc này đây, anh không thể rời mắt khỏi cô.

“Tôi quên chưa hỏi em, có thích không?” Vương Kiến Hạo luồn tay vào dây áo váy cô, nhẹ chỉnh lại cho cô.

Đường Tử Hân chạm tay vào Ngọc Thạch Thủy sau đó khẽ mỉm cười gật đầu: “Thích.”

Anh vén lọn tóc mỏng của cô qua tai, gương mặt nhỏ bé trắng ngần của cô xinh đẹp tỏa sáng trước mắt anh, giống như một tiên nữ bước đến với anh. Khoe môi Vương Kiến Hạo kéo lên, anh xích lại gần cô hơn nữa: “Hồi hộp?”

“Ừm.”

Hai bàn tay của Đường Tử Hân đan vào với nhau, ngón tay của cô khẽ vuốt ve những viên đá nhỏ lấp lánh được đính trên váy dạ hội. Một chút nữa thôi, cô sẽ được lộ diện trước công chúng với danh phận là bạn gái của Vương Kiến Hạo. Trước khi lên xe anh có nói với cô rằng: “Đến đó rồi em không phải kiêng dè bất kì kẻ nào, sợ hãi bất kì ai, ai khinh thường em, hãy nói bọn họ em đường đường chính chính là người phụ nữ của tôi, nói xong tôi liền đến cạnh em, trở thành gây chướng mắt cho em.”

Anh đã nói như vậy rồi nhưng một chút cô cũng khó có thể thả lỏng. Điều đó dường như đang làm tâm tình cô nặng nề hơn, giống như mang trên mình cả một trọng trách to lớn.

Đường Tử Hân khẽ thở một hơi, cô nâng mắt nhìn anh: “Anh thấy tôi có đẹp không?”

Vương Kiến Hạo cúi xuống hôn vào gò má thanh tú của cô, anh cười trìu mến: “Đẹp để làm đám đàn ông phạm tội.”

Đường Tử Hân khẽ liếc nhìn tài xế, thấy anh ta cũng đang dò mắt y chang cô. Cô ngại ngùng đẩy mặt Vương Kiến Hạo cách xa một chút, giọng đầy trách móc: “Hư hỏng!”

Chiếc xe dừng lại, cô nhìn xuyên qua cửa kính, phóng viên đang bu kín trước cửa vào khách sạn. Máy ảnh và điện thoại trên tay bọn họ đang không ngừng chụp tanh tách. Dù đây chỉ là một bữa tiệc của một doanh nhân mừng ngày thăng chức nhưng mời rất nhiều gương mặt tiếng tăm, đảm bảo đủ độ nóng để khiến giới truyền thông nháo nhác.

Tài xế mở cửa xe, Vương Kiến Hạo bước xuống trước, bàn tay anh đưa ra trước mặt Đường Tử Hân, cô không do dự đặt tay vào tay anh. Cô bước xuống xe, gần như hàng trăm tiếng chụp ảnh cùng vang lên ộp ộp trời, phóng viên nhận ra cô là gương mặt hoàn toàn mới mà còn đi cùng một doanh nhân tầm cỡ như Vương Kiến Hạo nên lập tức không để lỡ cơ hội, hướng ánh đèn vào người cô như đang xăm soi từng đường kim mũi chỉ trên người cô. Đường Tử Hân hoàn toàn bị hoảng loạn bởi tiếng la hét của bọn họ.

Vương Kiến Hạo nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của cô. Anh kéo cô gần lại, kịp thời ngăn chặn những ánh đèn led sáng chói đang đâm vào mắt cô. Bờ vai anh rộng như vậy, tấm lưng anh dài như vậy, cô chắc chắn anh sẽ bảo vệ tốt cho cô.

Hai người được nhân viên bảo vệ đưa ra khỏi đám người đang nháo nhào kia. Vào trong khách sạn, phục vụ dẫn hai người họ vào trong phòng tiệc. Gian phòng nguy nga tràn lệ nhanh chóng đập vào mắt Đường Tử Hân khiến cô một phen choáng ngợp.

Phục vụ sắp hai bên lối đi, bọn họ ăn mặc chỉnh trang, ngay cả nét mặt cũng cực kì nghiêm túc. Vương Kiến Hạo và cô tiến vào gian phòng chính, những chùm đèn pha lê trên trần tỏa sáng lấp lánh như nước mắt của Công chúa Thủy tề. Bàn tiệc được trải khăn đỏ, có rượu, có bánh, có hoa, có đồ ăn, không thiếu thứ gì. Khách mời đều đã đến đông đủ, bọn họ đứng bên bàn tiệc nói chuyện giao lưu rôm rả.

Mấy cô tiểu thư ăn mặc cực kì diêm dúa, trông như những con công sặc sỡ đầy sắc màu. Bọn họ cười giảo hoạt, khi nhìn đến Vương Kiến Hạo ánh mắt của họ còn lóe lên sự thèm thuồng, còn có cả đố kỵ. Bên ngoài tốt đẹp là thế, bên trong như giếng sâu, ai thấu được đây?

Phục vụ mang rượu đến trước mặt hai người. Vương Kiến Hạo đón lấy một ly rượu trên khay sau đó dặn dò phục vụ: “Mang cho cô ấy một ly nước cam.”

Phục vụ cũng vừa đi, mấy vị trung niên một bên tay nâng rượu, một bên ôm người đẹp tiến tới. Bọn họ thấy Vương Kiến Hạo liền buông người đẹp ra bắt tay với anh sau đó vô cùng niềm nở: “Tiệc nhỏ thế này mà Vương thiếu vẫn không quản công đến dự, tôi thật có phúc nha, có phúc nha!”

Vương Kiến Hạo cũng hơi nín thở nhưng thu lại ý cười vào ngay. Anh cùng rượu với bọn họ, bàn tay anh đặt bên eo Đường Tử Hân cũng thật chặt: “Mừng ngày thăng chức, bây giờ tôi nên gọi ngài một tiếng Chủ tịch Kiêm nhi?”

Lão ta cười ha ha rất khoái chí: “Vinh hạnh, vinh hạnh.”

Ánh mắt của lão ta lại đảo một vòng quanh, cuối cùng dừng lại trên người Đường Tử Hân, ánh mắt lão không mất đúng đắn, lời nói ra khỏi miệng cũng vô cùng châm biếm: “Bạn gái của Vương thiếu đây sao? Quả xinh đẹp tuyệt trần.”

Đôi mắt lão chòng chọc nhìn từ trên người cô xuống, vẻ háo sắc lóe lên qua đôi con ngươi của lão.

Vương Kiến Hạo nhìn thấu điều này chỉ trong một, hai giây. Anh phản ứng cực kì nhanh, kéo Đường Tử Hân qua một bên, dùng thân hình cao lớn của mình che chắn cho cô. Đôi mắt phượng hoàng của anh toát lên sự u lằn nguy hiểm, điều này anh không giấu giếm gì, ai cũng nhìn thấy. Lão ta cũng thôi không nhìn Đường Tử Hân nữa, lão ta cũng biết không nên đắc tội với người đàn ông này.

“Nhìn người trong tay ngài kia, nhìn gì người của tôi?”

Anh không hề nể mặt bất kì ai!

Lão ta gượng gạo cười ha ha: “Vương thiếu thật tình! Ngài lại giữ người như báu vật thế kia ư?”

Rõ ràng là lão đã lo lắng đồ mờ hôi hột rồi. “Cô ấy là bảo vật, còn không giữ cho chắc?” Vương Kiến Hạo đã tức giận rồi, nghe giọng anh trầm trầm đầy ám khí ấy là ai cũng không dám lại gần.

Đường Tử Hân ở phía sau anh có chút sững sốt trước câu nói mang đầy tính khẳng định và vạch rõ chủ quyền ra thế kia. Cô không nghĩ rằng anh ở trước mặt người khác mà lại nói lời đầy mùi thuốc súng như vậy.

Cũng chỉ vì cô.

Lão ta cũng ngấm ngầm hiểu ra, lão còn nhớ cách đây vài tháng trước, thông tin về bạn gái của Vương Kiến Hạo đột nhiên trôi nổi trên mạng. Mọi người đổ xô đi tìm danh tính cô gái xinh đẹp đầy may mắn đó. Nói thật thì ai cũng không lạ là Vương Kiến Hạo là một tên đào hoa, ăn chơi rất xa xỉ, phụ nữ quả thực không thiếu, nhưng họ phấn khích ở chỗ là Vương thiếu cao cao tại thượng đó rất quý trọng cô gái kia, cho cô gái ấy về ở nhà của mình, công khai xuất hiện cùng nhau ngoài phố. Điều này không đủ trọng lượng để mọi người tò mò về danh phận người con gái đó hay sao?

Im hơi lặng tiếng cũng đã một thời gian, bây giờ Vương Kiến Hạo chính thức cho Đường Tử Hân một danh phận.

“Tôi xin phép đi tiếp khách, Vương thiếu và Tiểu thư cứ tự nhiên.” Lão ta lại vòng tay ôm người đẹp, thức thời rời đi nơi khác.

Tay Đường Từ Hân khoác vào tay Vương Kiến Hạo, hai người tiếp tục sánh bước. Mọi ánh nhìn của khách mời trong gian phòng đổ dồn về phía này, nhất là Đường Từ Hân. Hai người họ chính là cặp đôi nổi nhất đêm nay.

Buổi tiệc như vậy, ngoài mặt là chúc mừng chủ tiệc thăng chức nhưng thực ra thì chính là bước đệm cho những cuộc xã giao, đấu miệng chiến mắt. Càng lúc càng nhiều người vây quanh Vương Kiến Hạo, có người ngó ý muốn hợp tác với anh, có người mới chập chững bước cũng cố lấy lòng anh để anh rộng lượng chiếu cố, cũng có người miệng lưỡi xảo quyết cố moi móc thông tin mật từ anh.

Nhưng Vương Kiến Hạo là ai? Bọn họ ai cũng là cáo nhưng anh lại là đại cáo. Quả thực Vương Kiến Hạo rất có mắt nhìn người, nếu kẻ nào có ý xấu nói xéo anh thì anh cũng không ngại ném cho một câu đuổi người vào mặt, kẻ nào mồm miệng ba hoa gian trá, anh cũng chẳng thèm tiếp chuyện mà một mực đi thẳng. Có kẻ nhờ anh giúp đỡ nhưng lại dùng thói nịnh bợ ca tụng, anh cũng từ chối ngay từ câu đầu tiên. Đường Từ Hân là lần đầu tiên thấy cách anh xã giao, rất có khí phách, rất kiên quyết, có lẽ chính vì vậy mà anh có thể sống sót trong một thế giới anh lừa dối này.

Cô phải học hỏi anh nhiều hơn nữa.

“Mệt chưa?” Vương Kiến Hạo xoa xoa đầu cô, vẻ lạnh lùng của anh đã biến mất. Ánh mắt anh dịu dàng, bàn tay của anh lướt trên mái tóc cô cũng dịu dàng.

Đường Từ Hân cầm ly nước cam lên, cô gật nhẹ. Từ này giờ đi xã giao cùng anh cô cũng nói mấy lời nhưng đôi cao gót dưới chân lại sắp hành gầy chân cô đến nơi rồi.

“Em nghỉ ngơi đi, đừng chạy loạn tôi sẽ phải mất công đi tìm.” Vương Kiến Hạo nheo nheo má cô, ý cười lan ra hai đôi con ngươi.

“Được rồi.” Đường Từ Hân tránh đi bàn tay của anh, ở đây có quá nhiều người đang để ý hành tung của cô, không nên làm gì đó quá thân mật, chắc chắn sẽ bị bàn tán ra vào. Vương Kiến Hạo đi rồi, cô cũng rời xa vòng tay bảo hộ của anh.

Đường Từ Hân nâng bước ra ban công. Ánh đèn của thành phố lấp lánh trong mắt cô, những tòa nhà cao tầng dường như đang lặn át tầm nhìn của cô, che đi ánh trắng vàng nhàn mờ ảo.

So với những ánh đèn tỏa sáng ngoài kia, trong bộ váy diêm lệ này, cô còn xinh đẹp ảo diệu hơn rất nhiều.

Cô quay người lại, nước trong ly sóng sánh làm nhòa đi khuôn mặt trắng đến nhợt nhạt của cô. Gió lạnh tạt vào, đầu vai cô có hơi run rẩy. Cô xuyên ánh nhìn qua từng khe cửa sổ, thân ảnh uy nghiêm đỉnh đặc của Vương Kiến Hạo lấp đầy tầm mắt cô, ly rượu trên tay anh đọng đưa, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng.

Trước khi đến đây cô đã nhắc anh uống ít rượu vì khi ngủ thấy mùi rượu quá nồng cô sẽ khó ngủ. Anh đáp ứng yêu cầu của cô, từ này đến giờ cô chỉ thấy anh chạm vào miệng ly đúng ba lần.

“Ồ, hóa ra tuyệt sắc giai nhân tôi nhìn thấy từ xa lại là cô Đường.” Một người đàn ông bước đến, trên tay anh ta đang cầm điếu thuốc đang tỏa khói, đôi mắt anh ta nhìn cô sáng rực.

“Lại gặp nhau rồi Mạn thiếu.” Đường Từ Hân vốn không còn xa lạ gì nữa với khuôn mặt đầy vẻ phóng túng đào hoa này. Mạn Nguo Trình đã rất nhiều lần ghé qua Trần Thủy, đều là đến lôi Vương Kiến Hạo đi 'xem thế giới đôi mới'.

Mạn Nguo Trình nổi bật trong một bộ vest Armani màu đỏ rượu, mái tóc nâu vàng của anh ta được vuốt keo gọn gàng, nữ giới nhìn liền say đắm trong ánh mắt đầy yêu mị của anh ta.

So với Vương Kiến Hạo, Mạn Nguo Trình ăn chơi xa đọa hơn nhiều.

Mạn Nguo Trình là con trai duy nhất của Mạn Quy. Cách đây bốn năm đã thay bỏ đảm nhận chức vụ cao nhất công ty. So với công việc thương trường, người đàn ông này lại ham mê phụ nữ, đua xe, tiền, rượu nhiều hơn. Và chỉ có ma túy là anh ta chưa từng mê loạn qua.

Đường Từ Hân biết người này không nên động vào. Nếu Vương Kiến Hạo càn quét trên thương trường thì Mạn Nguo Trình quấy phá giới ăn chơi.

Mà hai người đàn ông này lại hay làm bạn thân của nhau, đúng là ông trời có mắt.

“Chúc mừng cô.” Mạn Nguo Trình tiến đến đứng cạnh cô. Anh ta rít một hơi thuốc, nhàn nhạt nói một câu ngắn gọn.

Đường Từ Hân đối với anh vẫn có sự đề phòng, cô bước sang một bên, phân chia khoảng cách rõ ràng. Cô nhìn miệng anh ta phả ra một hơi trắng đục, mùi thuốc lá lan tràn trong không khí, xộc thẳng vào mũi cô: “Anh chúc mừng vì tôi được làm rõ thân phận với giới truyền thông?”

“Không, đây là một lời cảnh báo.” Khóe môi người đàn ông câu dẫn kéo lên trong hơi thuốc mờ ảo.

“Về điều gì?” Đường Từ Hân quan sát nét cười của Mạn Nguo Trình, cô vẫn đang ù ù cạc cạc bởi lời vừa rồi của anh ta.

“Phần trăm sống của cô sẽ có thể giảm đi đáng kể.” Giọng Mạn Nguo Trình rất trầm, có vẻ uống nhiều rượu nên còn nghe được âm điệu khàn khàn mê

hoặc.

Đường Tử Hân vẫn chưa hiểu ra cái gì. Phần trăm sống sót sẽ giảm đi? Làm bạn gái của doanh nhân nổi tiếng cũng nguy hiểm đến độ đe dọa cả tính mạng?"Tôi có thể mất mạng luôn sao?"

Mạn Ngưu Trình gật đầu, anh ta lại rút một hơi thuốc, đầu lọc trong tay anh bị vắn vò đến đáng sợ:" Cô một bước lên tiên như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều kẻ ghen tức đố kị, bọn họ chắc chắn sẽ giờ trò hại cô."

Gió phả tới, lọn tóc của Đường Tử Hân trượt khỏi vành tai rơi ra rũ xuống hai bên gò má. Cô lạnh đến sớn gai ốc, không biết vì gió lạnh hay vì câu nói mang đầy mùi u tối kia của Mặc Ngưu Trình.

Đường Tử Hân hoảng sợ, cô hỏi lại anh ta:" Anh đang đe dọa tôi?"

Mặc Ngưu Trình đột nhiên bật cười thành tiếng sau đó thì tiếng cười tắt ngấm. Anh vẩy điếu thuốc, tàn thuốc bị gió thổi bay ngược vào trong:" Cách đây một tháng, có một cô gái đi theo tôi được ba tuần. Cô ta rất đặc biệt, có một vẻ đẹp trẻ trung thuần khiết khiến đàn ông không cưỡng lại được, có thân hình nóng bỏng nhưng kĩ thuật lại tệ vô cùng, khi ở trên giường lại ngượng ngùng như một con thỏ con. Một ngày kia, cô ta bị tạt axit, bỏng đến 70%."

Đường Tử Hân run người, không phải vì câu chuyện mà Mặc Ngưu Trình kể quá đáng sợ mà vì sắc mặt và thần thái của anh ta khi kể ra chuyện đó. Nó quá lạnh lùng, nhẫn tâm, không một chút thương xót.

Ai bảo phụ nữ là kẻ độc ác nhất? Người không ra tay sát hại nhưng trơ mắt đứng nhìn như Mặc Ngưu Trình mới là kẻ độc ác nhất.

Phụ nữ chỉ tranh giành thứ họ xem là hạnh phúc của đời mình, nhưng cuối cùng họ vẫn đâu có tội?

"Đó là cô gái theo anh lâu nhất?"

"Không, cách đây hai năm có một cô gái theo tôi đến sáu tháng nhưng cô ta chết rồi, vì mang thai con tôi." Mặc Ngưu Trình lãnh đạm lên tiếng, đôi mắt anh ta lạnh buốt như hầm băng, âm điệu không chút lưu tình.

Điếu thuốc bị anh ta thả xuống đất, đôi giày da đắt tiền dí mạnh lên.

Sống lưng của Đường Tử Hân cứng đờ, 'chết rồi', hai chữ như vậy lại được thốt ra quá dễ dàng. Rốt cuộc đối với những người đàn ông xem phụ nữ là trò chơi như vậy có biết đến tình yêu là gì?

Cô dám chắc cô gái mang thai con anh ta yêu anh ta rất nhiều, yêu mới có dũng khí cho dòng máu của anh ta chảy trong bụng mình.

Cô thấy thật đáng tiếc, tiếc là tình yêu cao quý ấy không được trân trọng.

Đường Tử Hân mãi mê nghĩ ngợi thì Mặc Ngưu Trình ở bên đã đứng thẳng người dậy, cười với cô một nụ cười đầy ẩn ý:" Cô Đường, cô có thể quên thay băng trong ngày hành kinh nhưng cô đừng quên uống thuốc sau khi quan hệ."

Mặc Ngưu Trình xoay người đi vào trong tiếp tục bữa tiệc còn đang dang dở của mình.

Gió thổi vào càng lúc càng mạnh, Đường Tử Hân lạnh đến run cầm cập cuối cùng vẫn phải quay vào trong. Cô đi tìm Vương Kiến Hạo nhưng lại không thấy anh đâu. Anh bảo cô đừng chạy lung tung, hóa ra lời này là chính anh đang nhắc nhở anh.

Đường Tử Hân đứng giữa đại tiệc, cảm giác cô độc ủa về. Lúc có anh bên cạnh cô cảm thấy chỉ ít ỏi nơi xa lạ này còn có anh bảo vệ cô. Bây giờ anh biến mất, cô lại càng giống như một đứa trẻ ngây đầu đến trường phải rời xa cha mẹ, nói thế nào cũng thấy lẻ loi vô cùng. Bước một bước cô lại nghe được nhiều lời bình phẩm của kẻ khác về cô. Rõ ràng khi có Vương Kiến Hạo bên cạnh, bọn họ nhìn cô cũng không dám nhìn, vậy mà cô chỉ mới rời khỏi anh một chút bọn họ đã thẳng mặt chỉ trỏ nói năng cô không ra gì.

Thế giới của anh thật đáng sợ.

Mọi người trong phòng tiệc hướng mắt ra ngoài cửa ra vào. Tiếng bàn luận sôi nổi lại vang lên.

"Đương thiếu đến rồi, còn mang cả phu nhân hờ đến nữa. Bọn họ thật đẹp đôi nha!" Một cô tiểu thư đứng trước mặt Đường Tử Hân ríu rít nói với bạn bè mình.

Hai chữ 'phu nhân hờ' còn nặng hơn cả hai chữ 'đẹp đôi' mà người ta dùng để nói về Dương Trạch và Hàm Tuệ, khiến trái tim Đường Tử Hân rách toạc đau đớn.

Đôi mắt cô vượt qua đám người đang chắn trước mặt mình, trong một tầm nhìn nhỏ cô thấy Dương Trạch vận một bộ vest màu xám đậm. Khuôn mặt anh điềm đạm anh tuấn, dáng người cao lớn phi phàm mà cô hay thấy trong mơ. Người phụ nữ khoác tay anh sải bước rất tự nhiên, 'phu nhân hờ' của anh chẳng ai khác ngoài Hàm Tuệ. Cô ta cười dịu dàng như nước, gương mặt nhỏ xinh đẹp cực kì sắc sảo, đi cạnh anh giống như một đôi trời sinh.

Giây phút khi Dương Trạch quay sang nhìn Hàm Tuệ, cô nghe tiếng trái tim mình rơi xuống vực thẳm, từng thớ thịt đau đớn tựa như chết đi sống lại.

Cô không nhìn nổi.

Đường Tử Hân quay người đi, hai bàn tay của cô túm chặt vạt váy. Ngay bây giờ cô chỉ muốn chạy đi, trốn đi, không ai có thể thấy cô.

Là bởi cô không có dũng khí để đối diện.

Đôi cao gót giẫm phải vạt váy dài, cả người Đường Tử Hân ngã về phía trước và phải một nam phục vụ.

“Choang!” Cả khay rượu rơi xuống đất, ly rượu bể tan tành.

Nam phục vụ hốt hoảng đỡ cô dậy: “Tiểu thư, cô không sao chứ? Xin thứ lỗi, thứ lỗi cho tôi.”

Khách trong phòng tiệc bỏ qua sức nóng của cặp uyên ương vừa đến, bọn họ quay sang chú ý đến Đường Tử Hân, có tiếng xì xào to nhỏ, còn có tiếng cười đầy hả hê.

“Ôi sao thế này? Cô Đường, sao lại bất cẩn và phải người khác như vậy?” Một giọng nữ lạnh lùng vang lên đập vào tai cô khiến cô có chút giật mình.

Đường Tử Hân ngẩng mặt lên, sắc mặt cô lập tức tái nhợt, Dương Trạch đang đứng trước mặt cô, đôi mắt lạnh lùng đầy hờ hững dừng trên người cô.

Cô muốn biến mất, ngay lập tức.

Hàm Tuệ đi đến nở nụ cười giả hoạt, cô ta định đưa tay chạm vào cô nhưng cô nhanh chóng tránh người sang một bên, cô lạnh giọng: “Tôi không thấy anh ta phía sau, cảm ơn sự quan tâm của cô Hàm.”

“Trông cô có vẻ hốt hoảng lắm, sao vậy? Bị ma dọa sao?” Lời mà Hàm Tuệ nói ra đầy mùi châm biếm. Hôm nay gặp cô ta ở đây chắc chắn là không yên ổn gì.

Đường Tử Hân vuốt lại mái tóc, ánh mắt cô sắc bén quét qua gương mặt của Hàm Tuệ, sự bình tĩnh điềm nhiên của cô trước một câu công kích của Hàm Tuệ khiến bao người quanh đây khó tin. “Ma sao? Phải chăng là do cô mới đến nên liền dọa tôi?” Đường Tử Hân đáp trả không chút khách khí.

Hàm Tuệ là kẻ thông minh nên đoán ra ý nghĩa của câu nói kia rất nhanh. Cô ta siết chặt tay, kìm nén phần nộ hỏi một câu: “Ý cô Đường là tôi chính là con ma đã dọa cô?”

Đường Tử Hân dừng dung gât đầu: “Bộ váy của cô nên để dành vào dịp Halloween mặc thì hơn.”

Hàm Tuệ tất nhiên không chịu nổi mấy câu nói dè bêu như vậy, cô ta liền ngông cổ lên lớn tiếng: “Bộ váy này chính tay Trạch chọn cho tôi, tôi cực kì thích nó, mong cô tôn trọng.”

Nói rồi Hàm Tuệ rất tự nhiên khoác lấy tay của Dương Trạch đang đứng bên cạnh, tay kia kéo vạt váy suông dài đồ thắm.

Đường Tử Hân tối mặt, cô không bị lăng tai mà nếu có lăng tai cô vẫn có thể nghe được một tiếng gọi 'Trạch' được người phụ nữ kia nhấn mạnh. Trong lòng cô ào lên chua xót, cô đau đến chẳng đáp lại được một chữ.

Giờ thì hay rồi, Dương Trạch đã thân thiết với cô ta như vậy, cho phép cô ta gọi cái tên mà khi trước chỉ một mình cô được gọi. Bây giờ cô lấy đâu ra cơ hội để chen chân vào đây?

“Cô Đường, cũng không quên chúc cô, mong cô giữ được cái danh bạn gái Vương thiếu cho thật tốt.” Hàm Tuệ cười đầy quỷ quyệt, cô ta xinh đẹp nhưng lại là hoa hồng có độc, vô cùng nguy hiểm và xấu xa.

Đường Tử Hân cũng không bận tâm soi cái vẻ đắc ý kia của Hàm Tuệ, cô vẫn luôn quan sát Dương Trạch. Anh cũng nhìn cô chăm chú, chỉ là trong sâu đôi mắt màu nâu ấy không lấy đâu ra một tia yêu thương chiều chuộng, tất cả đều tối tăm lạnh lẽo, khiến trái tim cô đau đớn tựa như rớt xuống vực sâu không đáy.

Nếu cô và anh không xảy ra chuyện. Nếu không có một Vương Kiến Hạo ngang nhiên nhảy vào. Nếu không có một Hàm Tuệ chen ngang. Phải chăng, ngay bây giờ Dương Trạch sẽ lên tiếng đòi lại công bằng cho cô, che chở cho cô, không cho bất kì ai ức hiếp cô?

Nhưng cô quên mất, cô là người rời bỏ anh trước, là người đã đâm một dao vào ngay trái tim anh, là người khiến anh yêu thương nhưng cũng trách cứ.

Vậy khi đứng ở đây, giờ phút này, cô có quyền gì để mong muốn anh sẽ bảo vệ cô? Cô lạc vào tình cảnh trở trêu như vậy, anh lạnh lùng đứng nhìn cô bị hạ thấp, cô bị vậy có đáng không?

Đáng!

Đáng bị trừng phạt nhiều hơn nữa!

“Cô Hàm, tôi nghĩ cô cũng nên giữ mồm giữ miệng cho tốt, giữ chồng của cô cho thật chặt, giữ cái thân của cô cho thật kín. Tôi không ngại ngay tại đây làm nhục cô, cho cô biết trời cao đất dày là thế nào!” Một giọng nam đầy uy lực vang lên trong bữa tiệc, tất cả mọi người đều phát giác được người vừa mới lên tiếng là ai nên cũng thức thời im lặng.

Bàn tay của Đường Từ Hân được ai đó nắm chặt, bàn tay kia to lớn áp đến lạ thường. Cô nâng mắt lên nhìn đã thấy Vương Kiến Hạo như một cây đại thụ hiên ngang phi phàm che chở cho cô ở phía trước. Trái tim cô vồ vập, từng nhịp từng nhịp mạnh mẽ. Bây giờ cô mới nhận thức được, từ trước đến giờ, người luôn bảo vệ yêu chiều cô đều là anh, Vương Kiến Hạo. Vương Kiến Hạo nắm chặt tay cô. Đôi mắt phượng hoàng của anh nhìn cô gái và người đàn ông trước mặt dần trở nên u tối khó lường. Đường Từ Hân cô đúng là đồ đại nghịch, sao lại dễ bị đàn áp đến không mở nổi miệng như thế? Cô đường đường chính chính là bạn gái của Vương Kiến Hạo anh, ai anh cũng không sợ, cô còn chùn bước trước ai?

Hàm Tuệ há hốc mồm, cô ta căn bản đã bị anh làm cho á khẩu. Dương Trạch vốn định không lên tiếng chen ngang nhưng không hiểu vì sao ngay khi Vương Kiến Hạo xuất hiện, ngang nhiên nói đỡ cho người con gái vốn thuộc về anh, con thịnh nộ trong anh bùng nổ, anh muốn chiến nhau với người đàn ông kia vô cùng!

“Vương thiếu, anh cao sang quyền quý, dùng lời lẽ thâm hiểm như vậy với một người phụ nữ anh thấy vô cùng nở mày nở mặt đúng không?” Dương Trạch cũng vượt lên trước, ánh mắt anh đầy vẻ ngang ngược và cuồng ngạo.

Chiều cao của hai người đàn ông không hề chênh lệch, giống như hai ngọn núi hùng dũng làm chủ non sông.

Vương Kiến Hạo nhìn Dương Trạch, trong mắt anh lộ rõ ra vẻ khinh miệt, anh nhếch môi: “Lời nói thâm hiểm? Dương thiếu, tôi đây chỉ đang nhắc nhở cô Hàm biết thân biết phận, sao anh lại dùng từ nặng nề như vậy?”

Đường Từ Hân muốn lên tiếng khuyên ngăn nhưng cổ họng như bị khâu lại, không nói được một chữ.

“Nếu anh dám làm ô uế bộ mặt của Hàm Tuệ,... tôi cũng không để bộ mặt của bạn gái anh được sạch sẽ!” Dương Trạch nói ra lời rất uy nghiêm, vừa dứt lời anh quay ra nhìn thẳng vào mắt Đường Từ Hân, anh chợt nhận ra đôi mắt cô run lên, sắc mặt cô trắng toát nhợt nhạt.

Hắn là cô đau lòng lắm nhĩ? Anh đã nặng lời như vậy.

Lời nói sắc bén đó, ánh mắt băng lãnh đó, tựa như những cây kéo dài và nhọn đưa lên hạ xuống, đâm, cắt, bới móc một cách tàn nhẫn trái tim của Đường Từ Hân. Cô đau đến thở cũng thở không nổi, đau đến độ từng tế bào trên cơ thể đều đang thối rữa, đau như muốn ngã xuống rồi chết đi.

Anh chính là đang trừng phạt cô!

Vương Kiến Hạo thất chặt lấy bàn tay nhỏ mảnh khảnh của cô, anh cảm thấy cả người cô đang run rẩy vô cùng mạnh mẽ. Anh biết cô bị tổn thương, anh biết cô đang đau đớn, nhưng anh không muốn thấy cô như vậy, anh muốn thấy hình ảnh đầy mạnh mẽ của cô.

Chỉ có những đau đớn mới là bản đáp khiến con người ta có nghị lực để đứng dậy.

Cô tuyệt đối không được yếu đuối, quãng thời gian trước kia cô đã từng vượt qua nhiều cơn bão quét qua cuộc đời mình, cơn bão nhỏ này sao có thể quét ngã được cô?

Bàn tay của Đường Từ Hân thoát khỏi bàn tay của Vương Kiến Hạo, cô không lùi bước mà hiên ngang tiến về phía trước. Mặt đối mặt, Đường Từ Hân nắm chặt tay cất cao giọng: “Dương thiếu, ngài hãy hỏi lại vợ ngài một chút là đã làm ra những trò hề gì. Không ai làm ô uế bản mặt của cô ta cả, chính cô ta tự thái ra rồi bôi phân lên mặt mình!”

Đám đông vây quanh đây lập tức ồ lên một tràng lớn. Hàm Tuệ tròn tròn mắt, cô ta không nghĩ Đường Từ Hân lại xông xáo đánh mất cả hình tượng thực nữ trong mắt mọi người như vậy, mà chính cô ta cũng bị vạch trần. Bên miệng Vương Kiến Hạo không giấu nổi ý cười, cô chửi rất bá đạo, còn bá đạo hơn cả anh.

Hàm Tuệ bị mắng như vậy không dễ chịu gì, tức giận đến mức muốn phun máu. Cô ta nghĩ rằng nhưng do then quá nên không bật ra được cái gì.

Chỉ riêng Dương Trạch là không bị kích động, anh bình thản đón nhận cú công kích quá dữ dằn đó của Đường Từ Hân. Anh muốn cô đối đầu với anh, muốn cô mạnh mẽ chống trả anh, muốn cô căm tức anh, như vậy cô mới không quá đau lòng, như vậy cô mới có thể mạnh mẽ quên anh đi để nhìn về tương lai của chính cô.

Có một số chuyện, đã xảy ra rồi là không thể quay về vạch xuất phát. Giống như anh và cô, đã không thể bên nhau đến đầu bạc răng long nữa rồi, mọi ước hẹn xin kiếp sau có thể thực hiện.

“Từ Hân, em thực sự sẽ chống đối lại anh sao?”

“Còn lựa chọn nào khác sao?”

Được rồi, anh đã có thể yên tâm rồi, cô chắc chắn có thể quên được anh, chỉ cần qua đêm nay nữa thôi...

Trái tim anh vỡ vụn như cốc thủy tinh bị chính tay mình đập bể. Anh nên rời đi, cô đau lòng, anh cũng đau lòng, không nên dày vò cô và bản thân mình thêm nữa.

Dương Trạch kéo lấy tay Hàm Tuệ xuyên qua đám người rồi khỏi tầm mắt Đường Từ Hân.

Vương Kiến Hạo nhìn Đường Từ Hân, vẻ mặt cô lạnh lẽo cứng rắn lạ thường, anh nghĩ cô sẽ chùn bước, cũng nghĩ cô sẽ bật khóc nhưng cuối cùng cô đã đứng lên bảo vệ chính danh dự của mình mà không nhờ đến tầm lưng rộng lớn của anh chở che.

Anh có nên khen cô hay không? Rằng cô rất ra dáng người phụ nữ của Vương Kiến Hạo anh?

Đường Tử Hân và anh cùng ngồi vào bàn tiệc. Từng món ăn phương Tây được đưa lên bày chật bàn nhưng cô thật sự là ăn không nổi.

Vương Kiến Hạo cũng không ăn nhưng lại chủ động cắt bỏ bớt tét cho cô, cắt xong anh đặt trước mặt cô rồi nhắc nhở: “Dù nuốt không trôi nhưng vẫn phải nhai lấy dinh dưỡng sau đó nhà ra cũng được.”

“Cùng ăn một món với cô ta tôi thấy thật dơ bẩn!” Đường Tử Hân đưa nước cam lên hân học uống một hớp lớn, không cần nhìn cũng đoán được cô đang rất khó chịu qua khẩu khí vô cùng nặng nề đó.

“Vây để tôi gọi món Trung cho em” Vương Kiến Hạo hạ chiếc nĩa trên tay xuống, anh cũng lấy rượu từ tốn uống.

Trên sân khấu tràn ngập ánh đèn, chủ tiệc đang nói đôi lời với khách khứa. Ông ta cũng nghe qua chuyện to tiếng vừa nãy nhưng vẫn là thức thời không nhắc đến.

Hàm Tuệ ngồi ở bàn tiệc bên này, cô ta liếc qua liền thấy vẻ mặt đen xì của Đường Tử Hân. Cô ta ghé vào tai Dương Trạch nói gì đó sau cuối nâng một ly rượu đầy rồi khỏi bàn tiệc. Nâng từng bước chân nhích nhích cô ta tiến tới bàn tiệc của Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân, cô ta vòng qua chỗ của Đường Tử Hân sau đó thấp giọng nói: “Cô Đường, chuyện cãi vã vừa rồi tôi thật sự xin lỗi. Tối nay tôi lại đắc tội với nhân vật tầm cỡ như Vương thiếu đây, lại hành xử không đúng với người phụ nữ của ngài, là tôi không phải trước. Nào, để tôi mời hai người một ly coi như tạ lỗi, thế nào hả?” Đường Tử Hân không nói gì, trong lòng cô nghĩ Hàm Tuệ sao lại dễ dàng hạ mình xin lỗi cô như vậy? Chắc chắn cô ta có mưu kế mới sang tận đây dẫn dắt cô.

Đường Tử Hân nhìn quanh, mọi người với tất cả ánh mắt sấm soi trần trọc đặt lên người cô và Hàm Tuệ. Bọn họ có vẻ vô cùng khoái chí với cuộc chiến của hai người phụ nữ này.

Nhưng nếu cô không nhận rượu mời của Hàm Tuệ há chẳng phải cô chính là nhân vật hàng đầu nhận phải công kích từ dư luận?

Vương Kiến Hạo nhìn Đường Tử Hân chằm chằm, anh nhận ra trong mắt cô có sự lưỡng lự. Nhưng anh tin cô sẽ có thể đối đáp và hành động đúng đắn.

Tay của Đường Tử Hân chạm vào đáy ly rượu chuẩn bị cầm lên thì một tiếng la thất thanh của Hàm Tuệ ở phía sau dội vào tai cô.

Ngay giây sau, có một vị đắng ngét ở khóe môi rồi lan tận vào trong khoang miệng, vị đắng ấy như một mồi lửa đốt cháy lưỡi cô. Một thứ chất lỏng mát lạnh tựa như con rết không chân chảy từ trên đầu cô xuống rồi lan tràn vào bộ váy xuyên thấu của cô.

Đường Tử Hân chưa kịp thích ứng là chuyện gì đã xảy ra thì mọi người quanh đó đều nhào nhào đứng dậy chỉ trỏ.

“Cô Hàm, cô không sao chứ?” Một nam phục vụ đỡ lấy một cánh tay của Hàm Tuệ, cô ta ngã sòng soài trên mặt đất, một chiếc cao gót rơi ra khỏi chân.

Vương Kiến Hạo ngay lập tức đứng dậy, trong mắt anh bây giờ chẳng còn ai khác ngoài Đường Tử Hân với bộ váy ướt nhẹp kia. Anh cởi áo khoác sau đó choàng vào người cho cô, lấy khăn giấy giúp cô lau đi khuôn mặt và mái tóc ướt đẫm rượu kia.

Trong lòng anh cuộc trào lên một cơn sóng thần như muốn quét cả thế giới này đi. Đôi mắt phượng hoàng của anh tràn ngập vẻ hung hãn. Anh muốn đánh người! Rất muốn đánh người!

Hàm Tuệ vừa ngay khi đứng dậy liền nhào đến chỗ Đường Tử Hân làm bộ làm tịch là đang vô cùng lo lắng, luôn miệng xin lỗi.

Đường Tử Hân cười khinh khỉnh. Đúng là chỉ có cái tài mèo già khóc chuột là giỏi. Khi nãy ngã xuống như vậy, ly rượu của cô ta thật vừa vụn ụn xuống đầu cô. Đây được xem là gì?

Vương Kiến Hạo thấy không vừa mắt liền gạt Hàm Tuệ sang một bên, anh cất giọng đầy uy lực: “Tránh ra!”

Đường Tử Hân đột nhiên đứng bật dậy, bị gián tiếp tạt một ly rượu như vậy nhưng vẻ mặt cô vẫn điềm nhiên như thường, điều này không ai đoán được.

Cô ngẩng cao đầu, đêm nay cô sẽ khiến Vương Kiến Hạo nở mày nở mặt, vỗ ngực tự hào vì có một cô bạn gái như cô.

Vương Kiến Hạo nhận ra được ý định của cô. Anh vội lấy một chai rượu trên bàn tiệc, mạnh mẽ khui nắp rồi đặt vào tay cô, lời anh nói ra cuối cùng chính là muốn trần gian này trải qua kinh thiên động địa.

“Đánh! Đánh chết cô ta cho tôi!”

Hàm Tuệ hoàn toàn bị dọa sợ, cô ta lui về sau vài bước, miệng lắp bắp: “Tôi không cố ý, chân tôi giẫm phải váy. Nếu cô làm gì tôi, tôi quyết không để yên.” Đường Tử Hân bật cười khinh miệt, cô không nhiều lời rồi lập tức cầm lấy chai rượu tiến nhanh đến chỗ Hàm Tuệ như một mũi tên. Cô đưa chai rượu lên cao rồi ra sức dốc xuống, rượu ồ ạt tuôn ra như thác nước và cũng khiến tiếng hét thảm thiết của Hàm Tuệ vang xa.

Vương Kiến Hạo đưa tay bịt lỗ tai, tiếng hét của cô ta giống như con heo bị chọc tiết vậy.

Một màn kịch tính vừa rồi ai ai trong buổi tiệc cũng được chứng kiến, kể cả Dương Trạch, nhưng anh chỉ ngồi ung dung xem kịch chứ không có ý định xen vào.

Đường Tử Hân đổ hết rượu trong chai, cô đặt mạnh chai rượu lên bàn. Một câu nói mỉa mai đầy cao ngạo của cô đập vào màng nhĩ của Hàm Tuệ, khiến cô ta rét run.

“Cô Hàm, so với trứng gà mà cô đã từng ban tặng cho tôi thì loại rượu này còn thơm hơn nhiều.”

Hàm Tuệ tức giận đến bật khóc, mái tóc dài uốn xoắn mà cô ta dày công chuẩn bị trước khi đến đây đã hoàn toàn biến mất, bộ dạng còn tệ hại hơn cả Đường Tử Hân. Cô ta trừng mắt, định giơ tay lên đánh Đường Tử Hân nhưng nhanh chóng bị cô chặn lại.

“Cô Hàm, nếu nhà báo mà chụp được cô trong bộ dạng thế này thì sao nhỉ? À, chắc cô cũng không bận tâm đâu, bởi bản mặt của cô đã dày quá rồi!” Đường Tử Hân đẩy nghiêng gần mạnh từng chữ, đôi mắt cô còn lóe lên một tia hả hê.

Vương Kiến Hạo vô cùng hưng phấn không ngừng cười. Anh biết bản tính của cô vốn là vậy, nếu người nào nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ cô là kẻ phản diện nhưng không, cô là người tốt, đôi khi cô quá mạnh mẽ và tuyệt tình mà thôi. Nhưng không sao, anh thích cô như vậy, điểm đó ở cô rất giống với anh.

Đối tốt với ta, ta rộng lượng, nhưng có thù tất phải báo. Anh và cô chính là thế!

Bỗng trong tầm mắt Đường Tử Hân xuất hiện một cái bóng cao lớn đang đi đến, anh gạt phắt tay của cô ra khỏi tay của Hàm Tuệ. Đường Tử Hân lui về sau hai bước, người có hơi lão đạo, cô ngẩng mặt lên đã thấy bóng dáng cao lớn của Dương Trạch đang chắn trước mặt Hàm Tuệ mà che chở cho cô ta.

Tìm cô lại rơi xuống vỡ nát. Cô thật đáng chết! Tại sao chỉ cần nhìn thấy anh, trong lòng lại vô cớ chua xót như vậy?

“Đủ rồi, cô ấy cũng đã xin lỗi, vì cái gì cô Đường lại muốn đuổi cùng giết tận?” Dương Trạch nhìn vào bộ váy dài ướt thẫm của Đường Tử Hân, bộ dạng của cô thê thảm không còn lời nói, dây thần kinh của anh lại được dịp co rút đau đớn.

Cô yêu anh, anh yêu cô, rốt cuộc tại sao lại thành kẻ đối đầu nhau trên bàn cờ? Rốt cuộc là vì cái gì?

Đường Tử Hân nuốt nước bọt, cô cao giọng: “Cô ta đã xin lỗi sao? Tôi không nghe thấy.”

Hàm Tuệ phẫn nộ đến đỏ mặt, cô ta vừa xông xáo về phía trước vừa gào thét điên cuồng: “Con quỷ cái! Cô chính là đồ quỷ dữ! Tôi giết cô đồ chó chết!” Dương Trạch vòng tay qua người cô ta rồi dùng sức giữ chặt lại, anh nhìn Hàm Tuệ cất giọng nghiêm nghị: “Xin lỗi cô ấy đi.”

Trong chuyện này anh biết Đường Tử Hân không hề sai, Hàm Tuệ là kẻ cố tình gây chuyện trước, một lời xin lỗi đằng hoàng phải được nói ra, kéo dư luận lại đồn thổi con dâu nhà họ Dương không có phép tắc. Hàm Tuệ vẫn cố gắng vượt về trước, xem lời Dương Trạch như gió thoảng bên tai.

“Hàm Tuệ, xin lỗi!” Dương Trạch nhíu mày, gần từng chữ rõ ràng.

Hàm Tuệ thôi không vùng vẫy nữa, cô ta ngơ ngàng, đôi mắt đỏ au dương lên nhìn anh: “Trạch...?”

“Xin lỗi!” Dương Trạch mất kiên nhẫn gầm lên, hai tròng mắt anh hiện lên những đường gân đỏ ghê rợn. Ngay cả Đường Tử Hân đứng gần đó cũng bị anh làm cho giật mình.

Hàm Tuệ khóc nức lên ứa khuất, nước mắt như sông vỡ đê tuôn ra ào ào. Cô ta nhìn Đường Tử Hân bằng ánh mắt căm hận như muốn xé cô làm trăm mảnh rồi đem đi cho quạ tha. Cuối cùng cô ta không cam lòng lên tiếng: “Cô Đường, thật xin lỗi!”

Ngay khi Hàm Tuệ dứt lời, Dương Trạch hướng về phía Đường Tử Hân lạnh lùng hỏi một câu: “Đã đủ đền bù cho danh dự và nỗi ám ức của cô hay chưa?”

Đường Tử Hân thất chặt tay thành nắm đấm, cô gật đầu: “Thế là đủ rồi.”

Vương Kiến Hạo tiến tới nắm lấy tay cô, bàn tay cô lạnh ngắt run rẩy, khuôn mặt với lớp trang điểm mỏng cũng trở nên tái nhợt rợn người. Anh nhanh chóng đưa cô rời khỏi buổi tiệc.

Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân ngồi trong xe, cả hai vẫn nắm chặt tay nhau. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đường khắp phố phường mờ sáng trưng dòng người ngược xuôi trên đường xá, từng chiếc xe đông đúc cố len lỏi thoát khỏi con đường ách tắc. Mọi thứ vẫn vậy, chỉ có lòng cô là đổi thay. Cô đưa tay lên quệt má, đôi mắt ướt nhòa đầm lệ.

Rốt cuộc trải qua một đêm giống bão như vậy, cô không phải là kẻ không có trái tim, không thể không rơi nước mắt.

Cô không thể chối bỏ được sự thật rằng cô là kẻ yếu đuối.

Vương Kiến Hạo đưa tay xoay mặt cô lại, khuôn mặt cô bây giờ xinh đẹp như một nàng công chúa nhưng ánh mắt lại đầy vẻ bi thương. Cô cắn chặt môi dưới để ngăn lại tiếng khóc bị bí bách, tựa như một cảnh thạch thảo bị gió giông quật ngã, cô khiến anh muốn che chở vô cùng. Anh quên mất, cô chỉ là cô gái ở tuổi trăng tròn, mọi tâm tư tình cảm đều dễ bị tổn thương. Ở bữa tiệc tối nay, cô đã có thể mạnh mẽ ngông cuồng như thế đã là hết sức có thể rồi.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, anh nhìn cô đến tâm can nhuộm màu đau xót, rồi cuộc cô đã chịu đựng bao lâu rồi?

Vương Kiến Hạo ôm cô vào lòng, Đường Tử Hân ở trong vòm ngực anh òa khóc lớn như một đứa trẻ, từng tiếng nấc nghẹn đầy ai oán tựa một mũi dùi đục khoét từng tế bào của Vương Kiến Hạo.

“Bọn họ không đáng để em phải rơi nước mắt. Đường Tử Hân, không đáng chút nào.” Anh trầm giọng bên tai cô, giọng anh khàn khàn êm tai, nghe như những tiếng mưa rì rào ngoài cửa sổ.

Cô vẫn khóc, khóc rất thảm thiết.

Bàn tay của Vương Kiến Hạo xoa nhẹ trên lưng, anh cúi đầu đặt lên mái tóc nồng mùi rượu của cô: “Đau lòng lắm sao?”

Đáp lại anh chỉ là tiếng khóc nức nở, tiếng khóc ấy như một tạp âm mang nhiều bi thương vọng về nơi sâu thẳm nhất tâm can anh. Vặn vẹo, dầy xé, cào cào, tiếng khóc ấy làm con tim anh nát bươm. . .

Trở về Trần Thủy, Đường Tử Hân ngủ thiếp đi rất lâu, qua nửa đêm cô mới tỉnh dậy. Bộ váy dạ hội của cô đã được cởi bỏ, thay vào đó là một bộ đồ ngủ mà Vương Kiến Hạo đã chọn và mặc cho cô.

Vương Kiến Hạo cầm theo bánh pizza nóng hổi trên tay đi vào phòng, anh hỏi: “Đói chưa? Em đã không ăn gì.”

Đường Tử Hân có chút mệt mỏi vươn người một cái, tâm trạng cô so với lúc ở trên xe trở về đã tốt hơn rất nhiều, chỉ có điều mắt cô sưng to đến độ cô mở không nổi, cô lười biếng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Hai giờ sáng.” Anh đặt pizza xuống trước mặt cô, khoe môi có hơi mím lại.

“Sao lại mua được pizza?” Đường Tử Hân nhìn pizza nóng được đặt trên đĩa sứ, bụng cô lại bắt đầu réo liên hồi.

“Tiêu Dữ đặt hỏi tôi, tôi nghĩ em thích ăn nên đã mua.”

Đường Tử Hân che miệng ngáp một cái, giống như chuyện xảy ra ở bữa tiệc chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của cô: “Tôi phải đi tắm cái đã.”

“Được.”

Nước nóng Vương Kiến Hạo cũng đã chuẩn bị cho cô. Đường Tử Hân không bước vào bồn tắm mà đứng dưới vòi nước lạnh rồi mở lên.

Nước lạnh chảy xuống ào ào như thác nước đổ, cô uôm cả thân mình vào dòng nước đó, chẳng mấy chốc cả người cô lạnh như tảng băng ngoài Bắc cực.

Lời nói đó, ánh mắt đó tựa như một giấc mộng kinh hoàng ám ảnh cô không tha.

Có tiếng mở cửa, ngay sau đó vòi nước bị tắt đi, cánh tay cô bị một lực kéo lại.

“Em là đồ điên!” Tiếng Vương Kiến Hạo tức giận gầm vang, đánh vào tai Đường Tử Hân khiến cô tỉnh ngộ đi vài phần.

Đôi mắt cô lơ đãng nhìn anh, gương mặt hai người chạm vào nhau nóng bỏng rát. Cô kiễ chân, tay quàng vào cổ anh, ngay giây sau liền chủ động hôn lên môi anh mà ngấu mà nghiền, như đang trút đi con thịnh nộ đang hoành hành trong người.

Vương Kiến Hạo phối hợp với cô, lần này anh cướp lấy phần chủ động, nhấc bổng cả người cô lên anh áp chặt cô vào mặt tường lạnh giá. Hai người say sưa trong cơn hoan ái, từng giây từng phút đều là những cảnh tượng ân ái đầy kích thích. . .

Đường Tử Hân cắn chặt vào vai anh khi anh mạnh mẽ đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong cô, đem cô tâng lên những đám mây hồng lạc lỏng đầy mê đắm.

Và cũng vào giây phút đó, khoe mắt cô đỏ au, nước mắt như mưa trút xuống ướt đẫm gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Cô lại nghĩ đến gương mặt vừa thân thương lại vừa xa lạ ấy, không phải, chỉ xa lạ ở buổi tiệc tối nay mà thôi. . .

Nhưng cũng có thể xa lạ đến cuối đời.

Từng cú nhún người mạnh mẽ của Vương Kiến Hạo làm cô bình tĩnh để cô thấy rõ người đang cùng cô mây mưa trong cửu lạc là ai.

Là Vương Kiến Hạo, chính là người đàn ông này, sẽ trở thành bức tường chắn mưa chặn gió cho cô. Sẽ là người cung chiều cô lên tận trời cao.

Là Vương Kiến Hạo, chính là người đàn ông này, sẽ cùng cô đắm mưa cuối mùa. . .

Bàn tay Vương Kiến Hạo như dải lụa mềm quấn quít trên lưng cô rồi lại xuống vòng eo mảnh khảnh của cô. Anh dừng lại động tác dưới hông, say sưa ngắm nghía cơ thể trắng trẻo của người con gái.

Một tiếng than nhẹ của Đường Tử Hân đánh vào tai anh khiến anh bất ngờ trong giây lát, sau đó một dòng nước ấm mang tên đau lòng cuốn đi sạch sự hưng phấn của anh.

Lúc ấy, cô đã nói chỉ ba chữ nhưng lại như ba con dao đâm phập vào tim anh: “Tiếp tục đi. . .”

Một giọt nước rơi từ khóe mắt cô xuống môi anh, lan vào đầu lưỡi, một thứ nước mặn chát, mặn đến xót cả lòng anh.

Vương Kiến Hạo đem cô ra khỏi phòng tắm, anh đặt cô xuống giường. Sau đó anh mạnh mẽ đâm sâu vào người cô lần nữa, Đường Tử Hân chỉ khẽ rên một tiếng rồi lại im lìm. Anh nhấn người đầy hung hãn, từng cú đẩy hông còn mang theo cả sự tức giận.

Nếu cô muốn nhờ vào sự hoan ái để đánh tan đau lòng thì anh nguyện cùng cô ân ái đến cuối đời.

Vương Kiến Hạo cúi đầu, reo rất từng nụ hôn bông cháy lên cơ thể của cô. Đường Tử Hân thờ dốc, nước mắt lại lũ lượt đổ về, cô khó khăn lên tiếng: “Tôi mất hết rồi, chẳng còn gì nữa.”

Vương Kiến Hạo hôn xuống môi cô, anh day nhẹ môi cô như đang phát tiết, anh trầm giọng, nhưng câu nói chắc nịch đầy vẻ uy lực: “Em còn có tôi, em muốn cả thế giới này, tôi cũng có thể cho em, em không cần bất kì kẻ nào khác!”

“Mở mắt ra, nhìn tôi.” Vương Kiến Hạo nâng cằm cô, dường như anh đang tức giận nên lực ở tay dùng rất mạnh.

Đường Tử Hân mở mắt, thấy khuôn mặt của anh gần trong gang tấc, tuy đã bị nước mắt làm mờ nhưng trong đầu cô vẫn có thể hiện ra khuôn mặt góc cạnh đẹp trai phi phàm của anh.

Cô khẽ mỉm cười trong mơ màng, lời nói ra không biết là thật hay giả: “Vương Kiến Hạo, làm người phụ nữ của anh thật quyền lực.”

Anh hôn vào trán cô: “Thích không?”

“Thích.” Cô gật đầu, nước mắt đọng lại khô bên khoé mắt.

Vương Kiến Hạo hôn lên mũi cô, hai bên gò má, cuối cùng anh đặt nụ hôn của mình lên mắt cô, anh nở nụ cười rồi thầm thì như gió bên tai cô: “Đêm nay em rất ra dáng là người phụ nữ của Vương Kiến Hạo tôi.”

Đường Tử Hân nâng cổ, tay cô quàng vào cổ anh. Cô trao cho anh một nụ hôn vụng về nhưng lại đầy ẩn ý sâu xa.

-----HẾT CHƯƠNG 35-----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Gặp lại ở Say Tình

-----Chương 36: Gặp lại ở Say Tình-----

Con người ta không thể cứ sống hoài trong hoài bão hi vọng đầy mờ ảo của quá khứ. Thà rằng cứ nhìn về phía trước để biết rằng bản thân mình đủ mạnh mẽ để quên được cái đau đớn của ngày trước, để biết còn rất nhiều cánh cửa mới đang đợi ta mở ra trong tương lai. Đường Tử Hân chính là người có ý niệm sống như vậy, dù ngày hôm qua cô có thống khổ thế nào, dằn vặt khốc lóc ra sao thì hôm nay Mặt Trời vẫn mọc trên đỉnh đầu, chiếu vào khuôn mặt cô để cô biết mình không được chịu thua những thứ đau đớn ấy, bằng một cách nào đó cô phải vực dậy, một cách nào đó cô phải khiến bản thân mình trở nên tốt đẹp hơn.

Quá khứ của cô chứa đựng hình bóng một người nhưng cô phải thức tỉnh và nhìn rõ người cùng cô đối mặt với giông bão bây giờ là ai, để cô biết rằng những ngày trước kia nghiệt ngã đến mức nào.

Hôm nay trời rất đẹp, đối với một số người là như vậy nhưng đối với cô bầu trời không nắng, mây đen kéo ộp đến che phủ tất cả như đang nuốt trọn thiên hạ, có gió se se lạnh hay những hạt mưa lất phất rơi ngoài cửa sổ, như vậy chính là một ngày đẹp nhất trong mắt cô. Cô thừa nhận rằng bản tính cô có quá nhiều điều dị biệt.

Nhưng hôm nay trời đặc biệt nắng rất gắt.

Từng tia nắng vàng đượm xuyên qua tấm rèm cửa đang phất phới, chúng nhẹ điểm xuyết lên mái tóc của Vương Kiến Hạo, hất lên sống mũi cao thẳng của anh, tựa như đang ban cho anh vàng hào quang xán lạn nhất trần đời.

Đường Tử Hân chăm chú nhìn Vương Kiến Hạo đang ngồi trầm tĩnh trên giường. Cô đưa lược lên, nhẹ chải lại phần tóc rối cho anh, bàn tay dịu dàng đôi mắt lại tỉ mỉ quan sát hơn.

Cảnh tượng bình yên là thế, nhưng điều Đường Từ Hân lo rằng, liệu nó có giống quá khứ của cô? Có kéo dài được không?

Vương Kiến Hạo đặt bàn tay phải lên eo cô, ngón tay anh tinh nghịch như con chuột nhỏ luồn lách từ hông cô đến tận bả vai nhỏ của cô. Đường Từ Hân chặn tay anh lại, môi mím thành đường cong, cô nhẹ hỏi: “Anh để tóc xám này lâu chưa?”

“Ngay khi anh trở lại Bắc Kinh lập nghiệp.” Vương Kiến Hạo siết chặt bàn tay, khoảng cách lại được rút ngắn. Có một số lúc Đường Từ Hân tự hỏi sao giọng anh lại trầm đến vậy? Tựa như một tách cà phê đen lắng đọng, khi uống vào thì vị đắng lan tàn khoang miệng chỉ muốn nhổ ra ngay, nhưng kiên nhẫn cảm nhận một chút, vị đắng ấy lại như một vị thuốc thần tiên, ngọt và đắng hòa thành một hợp chất sâu lắng nhất, hằn vào tim khó quên nhất.

Cô không hề phủ nhận cô thích chất giọng trầm của anh, vừa mang lại cảm giác thân thuộc, lại đầy sức mạnh che chở. Giống như tách cà phê đen làm ấm lòng cô vào cuối đông.

“Năm năm rồi, anh cũng để lâu quá nhỉ?” Đường Từ Hân cười khề, cô nghiêng đầu ngắm nghía một chút sau đó để lược xuống.

“Đó là màu anh thích.”

“Em lại thích xanh lá.”

Mi mắt Vương Kiến Hạo động đậy rồi mở ra, anh đưa mắt lên nhìn cô, tận sâu trong đáy mắt có một tia dao động rất nhỏ, chỉ là Đường Từ Hân không thấy được: “Xanh lá?” Cô gật đầu rồi bước lui ra cho anh đứng dậy: “Phải, mẹ em thích xanh lá cực!”

Đường Từ Hân gỡ áo vest treo trên móc giả sau đó đưa đến cho anh. Vương Kiến Hạo dứt khoát mặt áo vào, hành động đầy mạnh mẽ: “Hôm nay đừng ra ngoài, phóng viên có thể sẽ quấy rầy em.”

Đường Từ Hân gật đầu, cô nhìn theo bóng lưng anh hiên ngang rời khỏi phòng ngủ lớn. Một lúc sau, cô nhìn ra cửa sổ, thấy một chiếc McLaren P1 chạy xuyên qua hàng bạch quả rồi biến mất.

Chiếc xe chạy vào bãi đỗ của Nghiêm Châu, phóng viên như thấy con cá lớn liền bán sống bán chết rầm rầm chạy theo. Bảo vệ nhanh chóng chạy ra vây thành một bức tường vững chắc không cho kẻ nào xông vào trong. Sự việc tối qua ở bữa tiệc như quả bom không lồ nổ tung trời vào đêm khuya, khiến cho bọn phóng viên tai mắt đầy mình phải lục đục chạy đi săn tin, và Nghiêm Châu như trở thành vùng đất đầy kho báu mà bọn người đó muốn khai quật.

Thư kí La nhanh chóng xuất hiện, cô ấy cúi đầu nghiêm chỉnh chào Vương Kiến Hạo: “Chào buổi sáng, Vương thiếu.”

Vương Kiến Hạo gật đầu sau đó sải bước đi về phía thang máy. Thư kí La bước theo sau anh nhanh nhẹn trình báo lịch trình ngày hôm nay, cuối cùng cô ấy lại ngập ngừng một lúc rồi mới nói: “Tôi muốn hỏi ý kiến của ngài một chút.”

“Được, nói đi.”

“Có một số nhà đài muốn phỏng vấn ngài về thân phận của cô Đường, còn về cả cuộc ẩu đả đêm qua. Ngài xem xét qua để tôi bỏ đi những lịch trình không cần thiết.” Thư kí La chuyên nghiệp nói như một con robot, ánh mắt và bước chân của cô ấy đầy nội hàm kiên định.

Vương Kiến Hạo dứt tay vào túi quần, tay kia giơ lên nhìn đồng hồ, cửa thang máy mở ra anh bước vào trong, vừa vặn cũng mở miệng dặn dò thư kí: “Bảo rằng Đường Từ Hân đường đường chính chính là bạn gái tôi, không cần khách khí gì mà đuổi bọn họ đi.”

“Vâng.” Thư kí La không cùng anh vào thang máy, cô ấy cúi đầu chào, ngay sau đó cửa thang máy cũng đóng lại.

Cửa phòng làm việc được mở ra, trong tầm mắt Vương Kiến Hạo, Mạn Ngưu Trình đang ngồi chễm chệ trên bàn làm việc của anh, tay đang nghịch mấy cây bút trên bàn, cả đồng hồ tài liệu cũng bị anh ta đề bút vẽ nguệch ngoạc.

“Cút!” Vương Kiến Hạo trừng mắt đầy phẫn nộ, anh gầm lên một tiếng.

Mạn Ngưu Trình đứng dậy cười cười, anh ta đi đến bàn tiếp khách rồi ngồi xuống. Đôi mắt anh ta nhìn Vương Kiến Hạo đầy vẻ cợt nhả lại có vẻ sấm soi: “Tên này đúng là muốn có fangirl đu bám đầy người đây mà, khi không lại hứng thú muốn dẫn thân vào showbiz.”

Vương Kiến Hạo cởi áo vest treo lên giá, anh ngồi xuống bàn làm việc không biết vì cái gì mà mặt đen lại như có ai trét than. Anh cầm tờ tài liệu lên, một cô gái khỏa thân đang làm hành động khiêu dâm, dưới ngòi bút của tên Mạn Ngưu Trình kia lại càng sinh động đặc sắc. Anh nghiêng răng vo chặt tờ tài liệu rồi không chút khách khí ném thẳng vào mặt Mạn Ngưu Trình.

“Chỗ làm việc của tớ không phải chỗ để cậu thể hiện tài lẻ vẽ tranh khỏa thân của cậu. Có giỏi thì đi sấm hình em gái khỏa thân lên người anh em của cậu xem nào?” Vương Kiến Hạo ngồi xuống ghế, như đùa như thật nói ra một câu. Mạn Ngưu Trình cầm lấy tờ tài liệu bị vo tròn rồi gỡ ra, anh ta cười xấu xa rồi chu môi hôn lên em gái xinh đẹp trước mắt. Vương Kiến Hạo nhìn thấy liền làm điệu bộ bó tay, tên này đúng là bị phụ nữ bỏ bùa rồi.

“Áy, cô bạn gái mới của Vương thiếu nhà cậu cũng được đấy chứ hả? Nhan sắc cho là tuyệt sắc, ba vòng chuẩn, đánh đá hơn người, mồm mép lanh lợi, cậu không đầu quân cho cô ta vào ngành giải trí thì phí hoài một tài năng.” Mạn Ngưu Trình vừa nói lời biến thái lại vừa vuốt ve em gái trong giây.

Thật trông giống tên bệnh hoạn!

“Nhiều lời, đến đây làm gì?” Vương Kiến Hạo cực kì ngửa mắt với mấy cái hành động biến thái của anh ta nên đang gấp rút đuổi người.

“Dẫn cậu đi 'xem thế giới đôi mới' một chút, người ta nói cậu cái tà quy chính hết rồi kìa.” Mạn Ngưu Trình cười rất nham nhở, nhìn tên bạn trước mặt với ánh mắt không mấy đứng đắn.

“Cái vẻ mặt gì vậy hả? Nói trước là tớ không có hứng thú với đàn ông.”

“Nghĩ bậy bạ gì đấy? Tớ cũng chỉ hứng thú với phụ nữ.”

“Đi nhanh đi, tôi gấp.” Vương Kiến Hạo xua xua tay.

Mạn Ngưu Trình cười cười đứng dậy, cũng không quên mang theo em gái khóa thân xinh đẹp, anh ta vẫy tay: “Bye bye!”

-*-

Tiêu Dữu ra khỏi phòng bếp, tay bê theo một đĩa trái cây đủ loại đủ màu: “Cô ơi, ăn trái cây này cô.”

Đường Tử Hân bỏ cuộn len trong tay xuống, dùng nĩa đâm vào quả dâu đỏ mọng rồi đưa vào miệng: “Hôm nay không có buổi à?”

“Hôm qua cô vừa ăn buổi nên hôm nay em không cho vào.” Tiêu Dữu nhìn cuộn len đã được cô đan hết một nửa, tính tò mò nổi lên: “Cô đan gì vậy ạ?”

“Túi len, cô định đan khăn ấm nhưng thấy mùa đông qua rồi nên chuyển qua đan túi.”

“Mẹ em cũng hay đan mấy thứ dễ thương như vậy để bán cho mấy học sinh, sinh viên.” Tiêu Dữu cầm cái túi lên, chiếc túi màu trắng, ở giữa là những bông hoa thạch thảo màu xanh.

Tiêu Dữu như sực nhớ ra gì đó sau đó liền nói: “Cô này, hôm cô đi tiệc cô ngầu chết luôn! Trời ạ, cái cảnh mà cô dội rượu cô ả đó thật là kích thích ấy!”

“À, à, còn có cả cậu chủ nữa, cũng siêu siêu ngầu.” Cô bé cứ thao thao bất tuyệt, hết ca thán cô lại quay sang ca Vương Kiến Hạo sắp lên làm thánh cứu thế luôn rồi.

Đường Tử Hân có chút ngạc nhiên, sao video đó lại phát đi nhanh như vậy chứ? Chỉ trong vòng một đêm mà sắp trở thành bão tố càn quét dư luận rồi.

Bây giờ cô đã thực sự trở thành người nổi tiếng.

Đến chiều, cứ quanh quẩn ở Trần Thủy mãi khiến Đường Tử Hân bí bách không thôi. Cô không thể đi làm đến khi nào tin tức kia vẫn còn tràn lan trên mạng. Mọi ngày cô đi làm tuy có chút mệt nhưng mọi thứ đều rất thú vị, còn có thể học tập được nhiều thứ, còn được trò chuyện. Bây giờ Tiêu Dữu ngủ rồi, cô không biết phải làm cái gì tiếp theo. Điện thoại trên bàn rung lên, cô nhận máy: “Alo.”

“Làm bạn gái của doanh nhân giàu có nên cũng không muốn đi làm nữa?” Một giọng nam không nhanh không chậm truyền vào tai cô, nghe đến đây cô có thể nhận ra đầu dây bên kia là ai rồi.

“Tiền bối đang trong thời gian nghỉ trưa sao?”

“Biết rồi còn hỏi làm gì?”

Đường Tử Hân thấy tông giọng Lạc Nghiễn không giống thường ngày, dường như anh đang không mấy vui vẻ.

“Vắng tôi nên anh thấy buồn sao?”

Mà Đường Tử Hân không hề biết đầu dây bên kia đang là một hồ lửa đầy giận dữ. Đúng như cô dự đoán, Lạc Nghiễn khó chịu hằn học: “Tôi gọi điện cho cô không phải vì nhớ mà gọi, tôi gọi để báo cho cô biết, vì cô nghỉ mà hiệu suất làm việc của đội tăng lên gấp đôi, qua 30 phút nghỉ trưa mới xong việc.”

Cô méo miệng, thôi rồi, cô lại chọc cho tiền bối tức điên rồi.

“Ngày mai lập tức đi làm lại. Biết là sẽ gây chú ý mà còn đồng ý làm bạn gái anh ta. Cô có vấn đề về nhận thức?” Bên kia không cần tưởng tượng cũng có thể thấy Lạc Nghiễn đang giận dữ khó chịu, hận không thể xuyên không qua điện thoại đến đây rồi mắng mỗ cô một trận ra trò.

Đường Tử Hân nín thở đợi con thịnh nộ của Lạc Nghiễn bùng nổ. Làm bạn gái của Vương Kiến Hạo cô còn không có quyền đồng ý ấy chứ mà nói đến từ chối. Anh bảo cô sao thì cô làm vậy, lỗi đâu phải tại cô?

“Tiền bối Lạc đáng kính, anh phải cảm thông cho tôi.” Lần này với lần trước cô nhẹ giọng hẳn đi.

“Việc quái gì tôi phải cảm thông cho cô?” Lạc Nghiễn vẫn với cái giọng hằn học như làm mất sổ nợ đó.

“Tôi xin lỗi, ngày mai tôi sẽ đi làm lại.”

Lúc này Lạc Nghiễn mới nhẹ giọng đi một chút: “Được rồi, mai gặp.”

Ngày hôm sau Đường Tử Hân đến công ty, mọi chuyện vẫn ổn và không một ai bàn tán về cô, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Đúng là Vương Kiến Hạo làm việc đâu ra đấy đang hoàng.

Nhưng đội làm việc của cô thì khác, ai trong phòng cũng biết, chỉ là họ giữ trong bụng không nói ra và có một điều đã thay đổi là thái độ của họ dành cho cô. Kể cả người cô thân nhất là Tô Ái Ái cũng kiêng dè trước cô.

Điều đó làm cô thấy khó xử.

“Này, sao hôm nay lại nói ít như vậy?” Đường Tử Hân kéo ghế ra rồi ngồi xuống trước mặt Tô Ái Ái.

Đúng như cô dự đoán, Tô Ái Ái thấy cô liền khép nép lại hẳn, không giống với cô ấy ngày thường chút nào.

“Hoa nhỏ xinh đẹp, cậu đúng là điểm phúc hơn người, chẳng ai hơn cậu được cái gì đâu.”

“Hãy cứ như bình thường thôi, cùng lắm chỉ là xuất hiện trên mặt báo vài ngày thôi mà, tớ cũng chẳng phải thần thánh gì cho cam, chỉ mong cậu vẫn cứ bình thường với tớ thôi, được không?” Đường Tử Hân nhìn thẳng vào mắt Tô Ái Ái rồi gượng cười. Cô là người rất trân trọng các mối quan hệ, đặc biệt là các mối quan hệ tốt, nên dù thế nào cô cũng không thể để chuyện nào đó ảnh hưởng đến các mối quan hệ của mình. Cô rất quý Tô Ái Ái, chỉ mong tình bạn này kéo dài lâu thật lâu.

Tô Ái Ái cũng đáp lại cô bằng một cái gật đầu chắc chắn: “Được làm bạn của cậu đúng là vinh hạnh cả đời mà.”

“Dẻo miệng quá đấy.”

Lạc Nghiễn không biết từ đâu xuất hiện, đặt trước mặt Đường Tử Hân một sập tài liệu cao ngất ngường, anh ấy lạnh lùng nói: “Làm xong mới được về.”

Cô nhìn sập tài liệu vừa cao lại vừa dày kia, chưa gì đã thấy choáng váng muốn xỉu rồi.

Đường Tử Hân cũng không có cách nào từ chối nên đành bê sập tài liệu ấy về bàn làm việc của mình, về mặt trông cực kì đau khổ. Tô Ái Ái nhanh nhẹn kéo ghế của mình sang bàn của Đường Tử Hân, tay đang định cầm một sập tài liệu lên thì nghe thấy Lạc Nghiễn ở phía sau cảnh báo: “Ai làm giúp, ngày mai cứ tiếp tục làm gấp đôi như thế.”

Đường Tử Hân nhìn Lạc Nghiễn bằng hai con mắt hình viên đạn, cô nghiến răng thầm chửi thề.

Đến giờ nghỉ trưa, tài liệu có giảm nhưng giảm chưa được một nửa làm cô chán nản không thôi. Mới nghỉ một ngày mà phải chịu phạt nặng như vậy, may mà cô không nghe lời Vương Kiến Hạo nghỉ thêm vài ngày nữa.

Mọi người rời khỏi phòng đi ăn trưa, Tô Ái Ái dúi không chịu nổi nên cũng xách mông đi ăn mất rồi, giờ chỉ còn mình cô ở lại hí hục làm việc.

Lạc Nghiễn mở cửa phòng đi vào, anh đi đến đặt trước mặt cô một phần cơm còn nóng: “Ăn đi rồi làm tiếp.”

Đường Tử Hân giương mắt nhìn anh, cô dúi muốn xỉu nhưng vì sĩ diện nên phải tiết chế lại, cô bắt đầu khiêu nại: “Một ngày làm việc tôi không phải làm nhiều như vậy.”

“Thì đây là số việc trong hai ngày của cô.” Lạc Nghiễn dựa người vào bàn, tay đang đưa một ly cà phê.

Đường Tử Hân ngớ ngàng: “Chẳng phải hôm qua mọi người đã làm giúp tôi rồi sao?”

“Họ còn việc của họ, ai rảnh rỗi đâu mà làm giúp cô.”

Cô cắn môi rồi gằn lên từng chữ: “Tiền bối nói dối tôi?”

“Để cô biết đường tự kiểm điểm bản thân.”

“Haiz.” Đường Tử Hân bó chân bó tay.

“Bây giờ ăn cơm trước đi.”

Cô lắc đầu một cái: “Tôi nuốt không trôi.”

“Vậy thì dừng tay lần gì? Tiếp tục làm việc.” Lạc Nghiễn hờ hững buông một câu rồi cũng cầm theo hộp cơm đi mất.

Đường Tử Hân suyt nửa thì chạy đến rồi vịn cổ Lạc Nghiễn ngược về sau.

Ngày công bố dự án SSS.

La thư kí đã đến từ sớm để sắp xếp công việc, một lúc sau Đường Tử Hân đến, còn mang theo cả cà phê cùng đồ ăn nhẹ cho mọi người.

“La thư kí, của cô đây, cô vất vả rồi.” Đường Tử Hân đưa ly cà phê cuối cùng của mình cho cô ấy cùng một hộp bánh ngọt.

“Cảm ơn.” La Thiên Ngỗi nhận lấy, sắc mặt không có gì chuyển biến.

“Tôi không biết cô thích uống loại nào nên lấy đại cà phê sữa.” “Không sao, tôi cũng hay uống cà phê sữa mà.” La Thiên Ngỗi xoa tay, lúc này mới thấy khóe môi cô ấy kéo lên một chút.

La thư kí lấy ra một tờ kịch bản rồi đưa cho Đường Tử Hân, thần thái lại khôi phục như cũ. “Lát nữa cô lần theo như trong kịch bản, công việc của cô chỉ có ngần ấy thôi.”

Đường Tử Hân cầm lấy kịch bản rồi gật gù, cuối cùng phải hỏi lại một câu cho chắc: “Tất cả đều theo kịch bản sao?”

La thư kí ném thử cà phê, gương mặt xinh đẹp nhưng mang chút lạnh lùng: “Sẽ có rất nhiều phóng viên, nếu xảy ra xơ xột sẽ làm hỏng tên tuổi của Vương thiếu.”

Đường Tử Hân gật đầu, trong lòng lại vô cớ thấy nặng nề: “Vâng.”

Cô tìm được một chỗ khá yên tĩnh để nghiên cứu kịch bản. Cô đảo mắt xung quanh bỗng nhiên đang thấy bóng dáng Lạc Nghiễn cao lớn đang bước về phía này.

“Ồ, sao tiền bối lại ở đây?” Đối với sự xuất hiện đột xuất của Lạc Nghiễn cô cũng đã từ mờ đoán được, anh chính là khách được mời đến.

Lạc Nghiễn đứng trước mặt vô, trông anh ấy vô cùng trẻ trung trong chiếc áo sơ mi màu chanh kết hợp với một chiếc quần âu màu nâu nhạt. Anh nhìn tờ kịch bản trong tay cô, môi có hơi kéo lên: “Mọi việc đều ổn chứ?”

Đường Tử Hân gật gù: “Đều tốt.”

“Mọi người đều kì vọng ở cô nên phải làm thật tốt, dự án đầu tiên tốt đẹp thì dự án thứ hai mới có thể tốt đẹp.”

“Cảm ơn về lời khuyên.” Đường Tử Hân mỉm cười gật đầu.

Không lâu sau Vương Kiến Hạo cũng đến, anh vận một bộ vest màu xám điển trai đầy phong độ, mái tóc xám tro được vuốt keo lại càng tăng thêm khí chất bất phàm. Trông thấy bóng dáng anh, cả hội trường bỗng nhiên im hẳn.

La thư kí tiến đến, báo cáo ngắn gọn: “Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ phóng viên đến đủ.”

Cuối cùng cô ấy đưa cho anh xem qua kịch bản. Vương Kiến Hạo còn chưa đọc xong tiêu đề đã ném tờ kịch bản đi một xó, không thèm màng tới. Anh lạnh lùng tiêu sái bước về phía Đường Tử Hân, một hai không nói gì liền cướp lấy kịch bản trong tay cô rồi cũng ném đi. Đường Tử Hân hoàn toàn bị anh dọa hồn bay phách lạc.

“Anh tin tưởng vào thực lực của em, tuyệt đối không tin vào kịch bản.”

Mọi người quanh đấy nhìn chăm chăm về phía này, tất cả đều dùng ánh mắt không mấy thân thiện để nhìn Đường Tử Hân. Cô lúng túng quá nhất thời không biết phải xoay sở thế nào.

“Vương thiếu, dù gì cô Đường đây cũng là người đại diện công ty tôi hợp tác với ngài, ngài không thể để cho cô ấy một chút mặt mũi nào?”

Đường Tử Hân nhìn qua đã thấy Lạc Nghiễn đang tiến về phía mình. Ánh mắt anh ấy nhìn Vương Kiến Hạo không hề che giấu sự khó chịu.

Cô nhanh chóng đi lấy lại tờ kịch bản, cô không trách Vương Kiến Hạo, cô hiểu ý anh.

“Tiền bối, anh hiểu lầm rồi, ý của Vương thiếu không phải vậy.” “Tôi biết.” Lạc Nghiễn đáp lại một cách nhẹ tênh.

Đường Tử Hân có chút khó hiểu, nếu Lạc Nghiễn biết đây chỉ là hiểu lầm vậy tại sao lại dùng lời nặng nề như vậy?

“Anh Lạc, trong chuyện này anh hiểu được bao nhiêu?” Vương Kiến Hạo cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói vừa trầm vừa khàn nhưng khi rót vào tai người ta lại trở thành một âm thanh đầy hùng hồn.

Về mặt Lạc Nghiễn vẫn nghiêm trọng như cũ khác với thần sắc thông thả của Vương Kiến Hạo: “Không phải hiểu được bao nhiêu mà hiểu theo hướng nào.”

“Theo anh là hướng nào?”

“Hướng mà mọi người ở đây đều có thể nhìn thấy.”

Vương Kiến Hạo khoanh tay trước ngực, bật cười: “Ý anh là tôi đối đãi không phải với nhân viên của công ty anh? Cô ấy là bạn gái tôi, tôi còn phải đối

xử thế nào mới được xem là tốt?”

“Trong công việc không thể mang chuyện tình cảm cá nhân vào.”

Lần này nụ cười của Vương Kiến Hạo lại càng đậm hơn, lời anh nói ra như bát nước mang tên mìa mai hắt vào mặt Lạc Nghiễn: “Vậy sao? Vậy anh đứng đây làm gì? Ở đây thực sự có việc của anh hay bạn gái tôi lại làm phiền anh chuyện gì rồi?”

Đường Tử Hân cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa, cô nhìn Lạc Nghiễn gắt giọng: “Tiền bối Lạc, thái độ của anh như thế là không tôn trọng khách hàng của tôi, của công ty, tôi nghĩ anh nên xin lỗi ngài ấy.”

Lạc Nghiễn nhún mày, cô gái này là hậu bối của anh hay là tiền bối của anh đây?

Phải rồi, Đường Tử Hân là bạn gái của Vương Kiến Hạo, ở nơi đồng người tất nhiên phải tương trợ lẫn nhau rồi.

Lạc Nghiễn nhún vai: “Nếu theo cô tôi không tôn trọng khách hàng thì Vương thiếu, thành thật xin lỗi.”

Nói xong Lạc Nghiễn liền rời khỏi đó. Đám người bị La thư kí dục đi làm việc cũng quay lại quỹ đạo, xem chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra.

“Anh ta nhai phải bả chó sao?” Vương Kiến Hạo nhìn chằm chằm bóng lưng của Lạc Nghiễn bé dần, đáy mắt phượng hoàng cuộn cuộn sóng vỗ.

“Lần sau nếu mà ở cạnh em thì đừng có mà mang tai mang tiếng về cho em.” Đường Tử Hân nhét tờ kịch bản vào túi xách rồi xách túi rời đi.

Phòng viên được mời đến đầy đủ, những chủ đầu tư cũng đã xuất hiện và ngồi trên bàn tròn. Dự án SSS này như một miếng mỡ béo ngậy thu hút biết bao cái miệng.

Cuộc hội nghị công bố kết thúc chỉ trong đúng một tiếng tròn. Vương Kiến Hạo được mời đi trả lời phỏng vấn riêng. Đường Tử Hân ở lại một mình, mắt mờ, tai ù, chưa bao giờ cô lại thấy đau đầu như vậy, cũng phải thôi, loa thì ở ngay bên tai, còn máy ảnh với điện thoại ở dưới cứ lập lòe rồi lại nhấp nháy, cô chưa từng tham gia những cuộc hội nghị lớn như vậy nên cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm.

Lạc Nghiễn đi đến, đưa cho cô một ly nước cam mát rồi nói: “Rồi cô sẽ làm quen được.”

Cô nhận lấy ly nước, vì chuyện hồi nãy mà vẫn còn khó xử: “Cảm ơn anh.” “Cô vẫn để bụng chuyện vừa nãy?”

“Không, không, tiền bối đừng nghĩ thế.” Đường Tử Hân liên tục xua tay, cuối cùng ngập ngừng mãi cô mới dám hỏi một câu: “Ở trên sân khấu, tiền bối thấy tôi ổn chứ?”

“Cũng khá ngẫu, theo tôi thì được.”

Nghe được một lời khen từ miệng Lạc Nghiễn đúng là khó tin. Tô Á Á có lần đã nói, trong năm mươi người làm việc thì Lạc Nghiễn chỉ dùng chữ ‘được’ cho một người duy nhất. Bây giờ anh còn tặng luôn cho cô chữ ‘ngẫu’, đúng là chuyện lạ kì.

La thư kí đi đến, đưa cho cô và Lạc Nghiễn hai tấm vé: “Đây là vé ăn buffet ở nhà hàng đối diện tòa nhà này. Hai người cầm lấy mà đi ăn một bữa cho no nê. Tất cả đều là do Vương thiếu đặc biệt đặc cách cho nhân viên ở đây.”

Đường Tử Hân và Lạc Nghiễn nhận lấy vé sau đó La thư kí cũng cúi chào rồi đi. Cô cất tấm vé vào túi xách, không có ý định đứng dậy, Lạc Nghiễn nhìn cô khó hiểu: “Sao còn không đi?”

Đường Tử Hân đáp lại: “Tiền bối, anh đi ăn trước đi, tôi ở lại đợi Vương Kiến Hạo.”

“Anh ta trả lời phỏng vấn biết bao giờ mới ra, cô đi ăn với tôi trước, còn sợ bạn trai cô đi mất sao?”

Cô không đáp lại ngay, Vương Kiến Hạo cực kì không ưa Lạc Nghiễn mà bản tính anh vô cùng độc chiếm, chỉ cần thấy cô đi cùng Lạc Nghiễn thì cũng có chuyện để nổi cơn giông rồi. Nghĩ vậy cô liền từ chối: “Đừng lo cho tôi, tiền bối mau đi ăn trước đi.”

Lạc Nghiễn ngồi lại tại chỗ, cũng không có ý định đứng dậy: “Vậy tôi ở lại với cô.”

Đường Tử Hân thở dài thườn thượt, anh cũng đã 30 tuổi rồi đâu phải trẻ lên ba đâu kia chứ, sao bản tính như trẻ con vậy?

“Tôi muốn ăn cơm cùng cô.”

Cô cũng không còn cách nào khác, mọi người đi hết rồi chỉ còn cô và Lạc Nghiễn ở lại đây, không khéo Vương Kiến Hạo lại suy nghĩ bậy bạ cũng nên.

“Được rồi, đi ăn thôi.” Đường Tử Hân xách túi đứng dậy, Lạc Nghiễn mỉm cười theo sau cô.

Thang máy mở ra, Vương Kiến Hạo vừa hay nhìn được cảnh tượng trước mắt. Một bóng dáng vừa cao vừa lớn đi cùng một bóng dáng nhỏ bé, đi cũng không quay đầu nhìn. Anh vô thức thắt chặt tay thành nắm đấm, đôi mắt phượng hoàng toát ra âm khí bức người.

La thư kí nhìn theo hướng mắt của anh mà hiểu được, cô lên tiếng: “Có cần gọi cô ấy không ạ?”

“Không cần. Chuẩn bị xe tôi đến Say Tinh.”

La thư kí lo lắng nhìn sắc mặt âm u của anh: “Ngài hãy đi ăn, từ sáng đến giờ ngài đã không có gì vào bụng.”

Vương Kiến Hạo hờ hững buông một câu rồi vào lại thang máy: “Say Tinh không thiếu thức ăn.”

La thư kí cũng không thể khuyên ngăn thêm, cô cúi người chào, cửa thang máy đóng lại.

Đường Tử Hân lấy khăn giấy lau miệng, đồ ăn thì rất nhiều, vô cùng đa dạng hút mắt, vậy mà vào miệng cô thì nhạt nhẽo muốn nhỏ. Lạc Nghiễn ngồi đối diện cô cũng không ăn nhiều lắm, anh dừng đĩa, lau miệng: “Không có bạn trai nên cô ăn không nổi?” Đường Tử Hân nhấp một ngụm nước cam, đôi mắt vẫn đang không ngừng quan sát cửa ra vào của nhà hàng. Có một thứ thấp thỏm lo âu dâng lên trong lòng cô: “Tôi không đói, thật không có hứng ăn.”

Cửa nhà hàng bỗng nhiên mở ra, La thư kí đi vào, đôi mắt của cô như nhảy lên. Nhưng mãi một hồi lâu, Vương Kiến Hạo vẫn chưa xuất hiện, La thư kí thì ở đây, còn anh thì ở đâu?

Lạc Nghiễn nhìn theo hướng mắt của cô, trầm giọng: “Có thể anh ta còn bận chuyện khác?”

Cô vô thức lắc đầu: “Anh ấy đã nói là muốn dùng bữa với tôi, nếu có chuyện gì gấp phải rồi đi chắc chắn phải nhắn cho tôi.”

Lạc Nghiễn nhận ra trên gương mặt xinh đẹp của Đường Tử Hân thấp thoáng sự mong chờ, còn có cả hụt hẫng. Anh biết cô đang mong Vương Kiến Hạo xuất hiện đến nhường nào, ở đây chỉ có mình anh ta mới có thể bảo vệ cho cô.

Say Tinh.

Tiếng nhạc cuồng dã bao trùm cả gian phòng lớn, ánh đèn xanh đỏ từ trên trần nhà chiếu xuống, lập lòe đủ thứ màu sắc quái dị. Người đàn ông ngồi trên sofa cứ thế nốc rượu như nước lã, mấy vỏ chai rỗng lăn lóc dưới chân.

Mạn Ngưu Trình đang chìm trong vực sâu cửu sắc, khi ở cạnh phụ nữ anh ta khó lòng mà thoát ra. Em gái nhỏ ở trong vòng tay của anh ta trần trụi yếu điệu, từng tiếng rên khẽ đầy gọi tình cứ thế len lỏi vào tai Mạn Ngưu Trình, làm cơ thể anh ta càng lúc càng nóng hừng hực. Người đàn ông cúi đầu, ngẫm lấy nhũ hoa hồng hồng đang đưa qua đưa lại trước mặt, cứ thế anh ta mút mát như một đứa bé.

Vương Kiến Hạo thả mình vào một góc tối của phòng bao, dường như chỉ có đôi mắt phượng hoàng sáng rực đầy nguy hiểm và u lạnh. Trong đầu anh đang không ngừng chạy tới chạy lui hình ảnh Đường Tử Hân và Lạc Nghiễn cùng nhau sánh vai. Vô trí vô giác trong lòng anh lại cuộn cuộn sóng trào biển dâng.

Ngay khi bắt gặp cảnh tượng đầy anh chỉ muốn xông đến và cướp cô về bên mình. Anh nhận ra Lạc Nghiễn dành cho cô một ánh mắt rất khác. Nhưng anh đã không làm vậy, anh sợ mình không kiểm soát được cơn cuồng đông mà làm Đường Tử Hân phải khó xử, cũng không muốn to tiếng với cô.

Và anh chọn rút lui để đến đây phát tiết.

Một cô hầu rượu mặc váy khoét cổ màu đỏ tươi mát đi đến, rót rượu cho anh xong rồi ngang nhiên nhào vào lòng anh, da thịt cô ta cọ sát với vòm ngực rắn chắc của anh, nhiệt độ bỗng chốc tăng vọt.

Cô ả khẽ rít giọng mê mẩn của mình vào tai anh: “Lần đầu tiên diện kiến Vương thiếu lừng lẫy của Nghiêm Châu, đúng như lời đồn, ngài đẹp đến động lòng chúng sinh, em muốn hầu hạ ngài, được không?”

Vương Kiến Hạo cũng chưa vội đẩy cô ta ra, anh đưa đầy ly rượu, môi khẽ kéo lên một đường châm biếm: “Chưa nghe đến danh bạn gái tôi?”

“Thì sao chứ? Em thấy ngài và cô ta chẳng mấy tình cảm, nếu không sao lại để ngài đến đây một mình? Cô ta đúng là có vàng mà không biết giữ.” Bàn tay cô ả như hóa rắn, vừa nói vừa luồn tay vào áo sơ mi đã bung vài cúc đầu của anh, sau đó từng nhịp phập phồng lớn mạnh của ngực anh cô ta đều có thể nắm bắt rõ. Nếu được lên giường với người đàn ông này thì một bước thành tiên.

“Ngực của ngài thật nóng a!” Cô ả cười giọng điệu đầy ghê tởm vào tai anh. Thân thể nóng rẫy trườn lên trườn xuống như con rắn, cố gắng giúp anh tăng sự kích thích và hưng phấn trong người.

Vương Kiến Hạo uống hết rượu trong ly, kéo bàn tay cô ả ra khỏi người mình, mặt anh lạnh như tiền mà bắn ra một chữ: “Cút!”

Với mấy cái kĩ thuật cũ rích này anh đã ném chán rồi.

“Vương thiếu, đừng vội đuổi em đi vậy chứ? Ngài còn chưa thưởng thức em kia mà?” Dù bị anh đuổi thẳng mặt như vậy nhưng cô ta vẫn dai dẳng đeo bám lấy anh, cái giọng ngọt như ngấm mật ấy lại có dịp xâm chiếm màng nhĩ của người đàn ông. Cô ta lén nắm lấy bàn tay của Vương Kiến Hạo qua, đặt lên đôi gò bồng đầy đặn quyến rũ của mình.

Tay anh bóp một cái, cười khinh miệt: “32C, còn không bằng bạn gái tôi.”

Cô nàng vẫn chưa bỏ cuộc, cô ta không tin người đàn ông này có thể kìm nén dục vọng trước một cơ thể nhiệt tình của cô ta. Nghĩ thế cô ta lại lén nắm hơn gấp đôi, kéo luôn bàn tay của Vương Kiến Hạo xuống dưới hai chân mình, cô ả dạn dĩ ra, đẩy tay anh vào trong nhưng người đàn ông này chỉ

ngồi cười cười đầy quái dị, một chút thay đổi trong ánh mắt cũng không có.

Vương Kiến Hạo hung hăng rút tay ra, anh mở miệng với mùi rượu nồng đậm: “Con bé của cô ăn gì mà tanh thế?”

Cô ta hoàn toàn bị anh làm cho câm nín. Quanh đó cũng có người đang nhìn cô ta với vẻ cợt nhả khinh thường. Gương mặt với lớp trang điểm dày méo mó trông thật xấu xí, cô ta lập tức đứng dậy bỏ đi.

“Sao dạo này kén chọn quá vậy?” Mạn Ngưu Trình ở bên cười gian tà. Vương Kiến Hạo đưa mắt sang, thấy cô gái trong lòng tên bạn của mình quần áo đã không cánh mà bay.

“Mất vệ sinh, che lại đi!” Vương Kiến Hạo hừ một cái.

Mạn Ngưu Trình vẫn giữ cái điệu cười đầy âm hiểm đó: “Này, quên rồi hả? Năm ngoái chính cậu còn bắt một em gái lột đồ nhảy vài điệu khiêu dâm trước mặt mình, nếu vừa mắt sẽ có thưởng. Nhớ không lầm có hơn mười cô em tranh nhau lột đồ rồi nhảy cho cậu xem, thật sự không nhớ gì?”

Vương Kiến Hạo rót rượu rồi đưa lên miệng, thoáng chốc rượu mới rót đã hết sạch, giọng anh trầm khàn vang lên: “Lúc đó không có ai làm vừa lòng tớ.”

“Vậy bây giờ có ai chưa? Đường tiểu thư?”

Đột nhiên anh im lặng, trong đầu nụ cười của Đường Từ Hân cứ thể hiện lên, găm chặt vào đầu anh không buông. Nụ cười ấy rạng rỡ như Mặt Trời, rồi lại nhẹ nhàng mơ mộng tựa một đóa thạch thảo tươi tắn.

Một tia thất thần xoẹt qua đáy mắt đen đặc như mực của anh. Tim anh thất lại, thở thật khó khăn...

Sau một lúc anh mới đáp lại: “Bây giờ vẫn vậy, không một ai.”

Mạn Ngưu Trình đón lấy rượu từ tay mỹ nhân, cười cười gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Anh ta không nói gì thêm nữa, trực tiếp đưa người của mình rút khỏi Say Tình.

Vương Kiến Hạo ngồi lại, đầu ngả về sau, rượu thì mạnh, anh uống thì nhiều, chúng như búa tạ gõ bẽ đầu anh ra.

Bỗng nhiên có một tiếng giày cao gót lạnh lạnh dội vào tai anh khiến anh gần như bừng tỉnh từ cơn mê.

Tiếng giày cao gót ngừng lại, mi mắt anh mở ra, trước mắt bỗng nhiên mờ hồ lạ thường.

Dưới ánh đèn tối mờ màng, anh cơ hồ thấy bóng dáng mảnh mai của Đường Từ Hân hiện ra trước mắt, anh không tự chủ được mà bật ra tiếng gọi: “Từ Hân?”

Thật lâu, không có người đáp lại. Anh nghĩ mình bị ảo giác rồi nhưng cuối cùng anh lại nghe thấy một giọng nữ vang lên bên tai.

Chất giọng ấy nghe thật lạ tai, tuyệt đối không phải Đường Từ Hân.

“Là tôi, Giản An Nhiễm.”

Vương Kiến Hạo hoàn toàn tỉnh dậy, trước mắt anh hiện ra rõ mồn một khuôn mặt xinh đẹp của Giản An Nhiễm.

“Uống nhiều đến không thể phân biệt được, Vương thiếu là đang cãi nhau với bạn gái sao?” Khóe môi của Giản An Nhiễm như có như không kéo lên. Cô ngồi xuống cạnh anh, lấy rượu rót cho anh.

Vương Kiến Hạo không hề ngạc nhiên khi thấy Giản An Nhiễm xuất hiện ở đây. Anh hừ nhẹ rồi đón lấy ly rượu từ tay cô: “Vẫn là hầu gái?”

“Tôi đi tiệc của bạn, nghe bảo hôm nay ngài ghé thăm nên mới mạn phép đến chào hỏi.”

Âm điệu cười đầy khinh miệt của anh rơi vào tai Giản An Nhiễm, khiến cô sồn tóc gáy: “Thiếu tiền?”

Giản An Nhiễm cũng tự rót cho mình một ly rượu rồi đưa đến bên miệng nhấp một ngụm, rượu đắng chát xâm chiếm cả khoang miệng: “Tiền của ngài cho tôi nhiều như nước, sao tôi lại dám phung phí được.”

Vương Kiến Hạo đặt mạnh ly rượu xuống mặt bàn, nụ cười quái dị vừa nãy cũng không xuất hiện mà thay vào đó là ánh mắt sắc lạnh của anh, anh trầm giọng: “Nếu lần này thực sự lên giường thì màng trinh của cô đừng hòng giữ được nguyên vẹn.”

Giản An Nhiễm cười lạnh: “Dù gì trong mắt Đường Từ Hân, màng trinh của tôi đã không còn từ sớm.”

Người đàn ông ngả đầu về sau, nhắm mắt dưỡng thần: “Cô vẫn cứ dơ bẩn như ngày nào.”

Là một câu sỉ nhục mang tính sát thương vô cùng lớn, giống như một cây kéo cắt lòng tự trọng của cô thành tan tác.

Cô lên tiếng có chút khó khăn: “Ngài bận tâm đến vậy? Ngài đã từng nói tôi và Đường Tử Hân đều dơ bẩn như nhau không phải sao?”

Mi mắt của người đàn ông hồ hững mở ra. Từ tận sâu trong sâu đáy mắt đen đặc ấy là một tia sét đầy âm lạnh khiến kẻ nhìn vào không khỏi hãi hùng.

“Bây giờ ai cũng biết Đường Tử Hân là bạn gái tôi, cô Giản, cô hãy tìm ra điểm dơ bẩn của cô ấy?”

Anh làm cho Giản An Nhiễm cảm lạnh hoàn toàn. Đó là một lời khẳng định, một lời bênh vực, một lời nồng nàn chiếm hữu.

Giản An Nhiễm chưa từng nghĩ đến phương diện này.

Ngượng quá hóa thẹn, Giản An Nhiễm cố giữ bình tĩnh để đáp trả: “Thì ra là vậy, bây giờ ngài cũng không còn để tâm gì đến mối thù bốn năm trước? Ngài đã phải lòng Đường Tử Hân rồi sao?”

-----HẾT CHƯƠNG 36-----

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bị cướp

Chương 37: Bị cướp.

Chuông điện thoại reo lên, là của Vương Kiến Hạo, người gọi đến là Đường Tử Hân, anh không nhận máy mà lập tức tắt nguồn.

Câu hỏi vừa rồi của Giản An Nhiễm vẫn đang trôi nổi trong đầu anh. Anh phải lòng Đường Tử Hân?

Chuyện cười!

Trái tim nằm trong ngực anh, anh hiểu rõ nó hơn bao giờ hết. Anh hiểu cảm giác của bản thân dành cho Đường Tử Hân, anh không thể nào yêu Đường Tử Hân được. Điều đó anh chắc chắn hơn bất cứ thứ gì.

“Hân là đang giận nhau nhỉ?” Giản An Nhiễm khui thêm một chai rượu mới rồi rót cho anh, khóe miệng lộ ý cười.

Vương Kiến Hạo say chẳng còn biết trời trăng gì, nhiều lúc trước mắt mờ mờ ảo ảo: “Phiền phức!”

“Là phiền lòng hay thật sự phiền phức?” Giản An Nhiễm chỉ một lần mà uống cạn rượu đầy trong ly, cả cơ thể cũng bắt đầu lâng lâng theo tiếng nhạc ầm ĩ.

Một câu hỏi làm anh tỉnh ngộ.

Là phiền lòng hay phiền phức?

Anh cơ hồ không phân biệt được.

“Ngài có chắc cảm xúc này sẽ kéo dài không Vương thiếu?”

Sẽ kéo dài không chỉ có anh mới biết. Nhưng khi bắt đầu anh còn không biết mình đã vào bằng cánh cửa nào, khi kết thúc rồi sẽ không biết phải trở ra bằng đường nào.

Tựa một mê cung đầy hoặc huyền. Đã không còn cách để dừng lại, mà anh... cũng không muốn dừng lại.

Đường Tử Hân. . .

Cái tên chết tiệt!

Cứ thế cứ thế, từng ly rượu được đưa lên miệng, từng chai rượu được khui ra. Anh từ từ lịm đi, trước khi đôi mắt anh nhắm chặt, anh thấy hình bóng của Đường Tử Hân mặc một bộ váy trắng lấp lóa dưới ánh Mặt Trời nhảy từng điệu nhảy, chân phải bước lên trước chân trái lùi về sau, cánh tay trắng nõn đưa lên cao rồi lại hạ xuống, nhảy hai cái sau lại lùi hai cái, váy trắng tựa như bọt biển tan vào không gian rồi đột nhiên cô biến đi mất. . .

Như một thiên thần bước vào đời anh.

Giản An Nhiễm uống cũng chẳng kém anh, cô quay sang đã thấy anh lịm đi từ hồi nào. Anh ngủ rất yên bình, khóe môi anh hơi kéo lên nhưng lại kéo

xuống rất nhanh, hình như anh đang mơ. Có phải một giấc mơ tồi tệ hay không?

Giản An Nhiễm siết chặt ly rượu trong tay, cô buồn thay anh, lòng mình thế nào anh cũng không rõ.

Đồng hồ trên tường đã chỉ điểm tám giờ tối, Đường Từ Hân ăn cơm xong cũng bắt tay vào dự án đầu tiên của bản thân. Thời gian cứ thế trôi qua, cô nhìn đồng hồ đã thấy kim ngắn chỉ đúng mười một giờ đêm. Cô kiểm tra điện thoại, không cuộc gọi đến, cũng không lấy một tin nhắn.

Nếu Vương Kiến Hạo thực sự bận công việc đột xuất mà không thể trở về sớm chắc chắn sẽ gọi cho cô, không thì gửi tin nhắn. Nhưng từ lúc cuộc công bố dự án kết thúc, anh biến mất không để lại bất kì lời nào cho cô, cô gọi gần năm cuộc cũng không lần nào nhận máy. Dẫn đến mỗi một hồi cô mới nhắc tin cho anh: 'Anh có về trễ không?' Qua ba mươi phút, anh không đọc tin nhắn. Đường Từ Hân nhận ra cô đang làm chuyện vô ích, cô không muốn quan tâm nữa, anh cũng không phải trẻ con, cô xem ra là không cần lo lắng thái quá.

Giản An Nhiễm gọi mãi mà Vương Kiến Hạo một chút nhúc nhích cũng không có, hẳn là anh uống nhiều quá rồi. Cô gọi phục vụ nam nâng anh dậy sau đó gọi xe rời khỏi Say Tinh.

Chiếc xe chạy đến một khách sạn nhỏ. Cô không dám đưa anh đến nơi lớn, chỉ sợ sẽ gây nhiều chú ý.

Chật vật lắm Giản An Nhiễm mới đưa được Vương Kiến Hạo lên phòng. Cô dìu anh đến gần giường, bỗng nhiên cả cơ thể to lớn của anh ngã nhào về phía giường, cô mất thăng bằng nên cũng ngã sập vào vòm ngực của anh.

Cô lặng im lắng nghe từng nhịp đập của trái tim anh, ngay cả nhịp đập cũng bình thản tựa như tính cách của anh vậy. Vòm ngực anh săn chắc lại cực kì vững chắc, tiếc thay cô không phải là người phụ nữ của anh, cũng không thể tựa đầu vào vòm ngực này mỗi ngày.

Vương Kiến Hạo động dậy người, Giản An Nhiễm giật mình bật dậy. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, ngủ vô cùng bình yên. Cô khom người sau đó giúp anh cởi vài cúc áo đầu để anh ngủ được thoải mái.

Nhưng tiếp theo phải làm gì thì cô không biết, cô dường như không còn việc gì để làm nữa.

Nếu cô đi, anh ở lại một mình liệu có an toàn? Không, dù an toàn hay không an toàn thì cô vẫn muốn ở lại.

Ngủ yên được một lúc thì đột nhiên Vương Kiến Hạo xoay đi xoay lại rất nhiều lần, hàng lông mày nhíu chặt lại. Giản An Nhiễm lo anh khó chịu nên giúp anh cởi luôn cả áo sơ mi ra, lúc này anh mới lắng yên. Cô ngồi xuống cạnh anh, đầu ngón tay xoa lông mày anh từ đầu đến đuôi, mỗi một lúc nó mới chịu giãn ra.

Bây giờ anh giống một đứa trẻ hơn là một kẻ nguy hiểm mà bao người ngoài kia đồn đại. Sự yên lặng này của anh càng khiến cô thấy anh vô hại cực kì.

Giản An Nhiễm vào phòng tắm tắm qua một lượt, vì không muốn mặc lại đồ cũ nên cô cứ thế khóa thân ra ngoài, ngang nhiên nằm xuống cạnh Vương Kiến Hạo, đầu gối lên cánh tay anh, đầu đặt dưới cằm anh. Tất cả những thứ ảm áp mà cô ham muốn bấy lâu nay ủa về như thác. Cô muốn ôm trọn cái ảm áp đó, tham lam muốn người đàn ông này tốt cùng.

Nhưng phải làm sao? Vương Kiến Hạo vốn không thuộc về cô, anh là của Đường Từ Hân, Đường Từ Hân là bạn gái anh, cũng là người bạn tri kỉ của cô. Cô biết dã tâm của mình là sai, nhưng Đường Từ Hân đâu yêu Vương Kiến Hạo? Nên cô vẫn có quyền được quyến rũ người đàn ông này.

Chỉ là cơ hội chưa đến mà thôi.

Giản An Nhiễm càng suy nghĩ, vòng tay càng siết chặt, hận không thể cùng anh hòa làm một.

Cô tự hỏi, nếu được làm người phụ nữ của Vương Kiến Hạo thì thế nào nhỉ? Máy thử kia cô không biết nhưng điều cô chắc chắn rằng sẽ vô cùng quyền lực.

Một đêm trôi qua rất nhanh, chưa gì Mặt Trời đã kéo mây trắng lên đẩy Mặt Trăng cùng bầu trời tối đen đi. Người đàn ông nằm trên giường mơ màng tỉnh dậy, hai bên tai ong ong không nghe thấy gì, đầu thì quay mòng mòng như chong chóng. Anh chống tay ngồi dậy mới phát hiện Giản An Nhiễm đang nằm bên cạnh, cô đang ngủ rất ngon, cũng không biết anh đã tỉnh dậy. Vương Kiến Hạo lật chăn ra, thân hình trắng nõn mi miêu của Giản An Nhiễm đập vào mắt. Hai hàng lông mày của người đàn ông nhíu chặt, đôi mắt bỗng chốc đen đặc như mây đen kéo đến. Bước một bước đứng dậy anh đã chao đảo suýt ngã, xem ra tối qua anh đích thực biến thành con sâu rượu rồi. Anh với lấy áo sơ mi treo trên giá rồi mặc vào, sau đó lấy ra một tấm thẻ trong túi áo vest hung hăng vút lên giường. Anh xoay người, toan bước đi thì có một bàn tay nhỏ kéo anh lại.

Có một tiếng gọi rất khẽ, giống như tiếng của một con cún đáng thương: "Vương Kiến Hạo."

Anh hất tay Giản An Nhiễm ra, ánh mắt sắc lẹm đánh về phía cô, anh chậm chậm hỏi: "Cả đêm qua còn chưa đủ?"

Giản An Nhiễm lộ ra vẻ yếu đuối trong ánh mắt, cô lắc đầu: "Đêm qua chưa có chuyện gì xảy ra cả."

Vương Kiến Hạo bỗng nhiên nhếch khóe môi cười quỷ dị: "Không xảy ra mà xảy ra thì sao? Chẳng phải tôi cũng trả tiền cho cô rồi?"

"Đêm qua không có bất kì giao dịch nào cả."

"Bắt buộc phải có giao dịch? Cô cứ cầm lấy số tiền này, đừng gượng ép, đều xứng đáng cả."

Đó chính là một loại vừa đâm vừa xoa. Cho tiền là xoa nhưng ý nghĩa của từng câu chữ mà Vương Kiến Hạo vừa nhả ra chính là đâm. Đâm rất mạnh, xuyên vào trũng tim, đau nhức vô bờ.

Giản An Nhiễm trầm mặc, một lúc sau nụ cười của cô khó khăn kéo lên: “Rốt cuộc trong mắt ngài tôi là ai?”

Anh cúi người, ngón tay như một cành cây khô vuốt ve xương hàm của Giản An Nhiễm: “Muốn biết?”

“Là con điếm!”

Thật sự ngay giây phút đó nếu anh không thể kiềm chế được con thịnh nộ trong người, nếu Giản An Nhiễm không phải phụ nữ anh đã sớm tát chết cô.

Vương Kiến Hạo quay người, đi thẳng một mạch, ở phía sau Giản An Nhiễm nói một tiếng: “Cảm ơn Vương thiếu.”

Bước chân của anh bỗng dừng ngưng lại, anh quay người, đôi mắt phượng hoàng đục ngầu như nước trong giếng: “Về sau đừng xuất hiện trước mặt Đường Từ Hân, cô không xứng đáng đứng cạnh cô ấy.”

Trái tim như một bàn tay bóp nghẹn, hô hấp kiệt quệ, Giản An Nhiễm được chính anh thức tỉnh rằng Đường Từ Hân và cô là hai người ở hai thế giới.

Và đó cũng như một lời khẳng định, dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ chở che và bảo vệ cho Đường Từ Hân đầu tiên.

-*-

Rèm cửa đón lấy ánh nắng vàng đượm ngoài cửa sổ sau đó nhẹ hất lên người của Đường Từ Hân. Đêm qua một mình cô một giường.

Tiếng mở cửa vang lên, có tiếng bước chân đi vào. Cô gái nằm yên trên giường từ từ mở mắt sau đó chống tay ngồi dậy, ánh mắt cô nhìn người đàn ông trước mặt không có bất kì một loại cảm xúc nào, cô nhẹ nói: “Anh về rồi.”

Vương Kiến Hạo đi đến, cởi áo sơ mi rồi vرت lên giường, dường như khi trông thấy cô về mặt anh lại càng u ám hơn. Anh không đáp lại cô mà vào thẳng phòng tắm.

Ánh mắt của Đường Từ Hân dừng lại trên chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt của anh, ở cổ áo lấp lóa một vệt màu đỏ sậm trông giống máu người mà còn giống cả... son môi. Cô đưa tay với lấy, chính xác là một dấu son màu đỏ mận in ở cổ áo anh.

Trong lòng cô đột nhiên rối bời, cũng không biết phải nói gì với anh về dấu môi này.

Đường Từ Hân đưa áo lên mũi, một mùi hương hỗn tạp xộc thẳng vào mũi cô, mùi thuốc lá đầy quý dị, mùi rượu nồng đậm, hương cuối cùng cô ngửi được là mùi nước hoa thơm phức, điều đó đủ khả năng chứng minh rằng, đêm qua khi cô lo lắng bồn chồn vì anh thì anh lại ở cùng người phụ nữ khác hương thoảng lác.

Cô thả áo sơ mi của anh xuống, cô không đặt lại chỗ cũ vì cô muốn anh biết là cô đã động tay qua chiếc áo rồi.

Đường Từ Hân chuẩn bị quần áo mới cho anh thay rồi xuống bếp.

Cô không phải mẹ anh, không phải quản anh những chuyện nam nữ này. Dù gì cô cũng chỉ là bạn gái trên danh nghĩa. Không phải vì có tình cảm mà ở cạnh nhau, không nhất thiết phải để ý quá nhiều đến đời tư của nhau.

Một lúc sau Vương Kiến Hạo ra khỏi phòng khách, tầm mắt anh đặt trên chiếc áo sơ mi trên giường. Anh có tình để chiếc áo lại đó để thu hút sự hiếu kì của Đường Từ Hân và anh đã thành công. Anh muốn được nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của cô khi biết bạn trai bao dưỡng người bên ngoài. Anh muốn cô hiểu được cảm nhận của anh khi thấy cô đi cùng người khác.

Nhưng cuối cùng anh đã lầm, khi anh xuống bếp, Đường Từ Hân không một chút tức giận, vẻ mặt vẫn dửng dưng như thường, chuyện về chiếc áo sơ mi kia cô cũng không nhắc đến nửa lời. Giống như cô chưa từng chạm qua chiếc áo ấy.

Có phải cô đang vô cùng nhẫn nhịn có phải không?

Đường Từ Hân đặt đĩa com xuống trước mặt anh sau đó đứng dậy: “Anh ăn com trước đi, để em làm nước giải rượu cho anh.”

Anh nhìn đĩa com trước mặt, lại quay ra nhìn cô: “Sao em biết anh uống rượu?”

Vương Kiến Hạo nghe thấy một tiếng cười trào phúng của Đường Từ Hân. Cô nhẹ nói, âm hơi rất nhạt: “Áo sơ mi của anh đầy mùi rượu, em nhận ra được.”

Mũi cô thực sự có vấn đề không ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc kia, hay cô chỉ đang trốn tránh không muốn đề cập đến?

Vương Kiến Hạo bắt đầu ăn com, cũng không nói gì thêm. Đường Từ Hân bắt nồi nước lên bếp: “Sao hôm qua anh rời đi? Không phải nói là muốn ăn com với em?”

Vương Kiến Hạo đánh mắt nhìn bờ vai gầy mảnh khảnh của cô, khi nhìn đến vẻ mặt hồ hững kia anh lại muốn nổi cơn cuồng phong: “Đó chính là thái độ của bạn gái khi biết bạn trai đi qua đêm?”

Anh muốn xoáy sâu vào chuyện này, cô càng trốn tránh anh càng rượt đuổi.

“Điều đó thì liên quan gì đến thái độ của em?”

Đôi đũa trên tay bị Vương Kiến Hạo đập mạnh xuống bàn, đôi mắt đầy đặc tơ máu ghê hồn, anh gằn giọng: “Em không thấy trướng mắt khi nhìn thấy áo sơ mi của anh?”

Ngay lúc này anh muốn cô lên tiếng trách móc, nặng lời cũng được, giận dữ tuyệt thực cũng được, chỉ cần thể hiện rằng cô đang quan tâm đến anh là đủ rồi. Mà anh, từ khi nào lại mong muốn một người phụ nữ quan tâm mình như vậy?

Đường Tử Hân quay đi nơi khác, cô cười bất đắc dĩ, dù có phủ nhận thế nào thì giây phút đó đôi mắt cô đã thấp thoáng buồn tủi: “Có mùi nước hoa của phụ nữ rất thơm. Có dấu son màu đỏ ám mũi. Nhưng tại sao em phải để ý chuyện này? Em là người phụ nữ của anh nhưng anh không phải người đàn ông của em, em có thể nói gì? Có quyền gì mà trướng mắt đây?”

Vương Kiến Hạo trầm mặc, anh rõ ràng nghe thấy tiếng lòng cô đang úy khuất qua từng câu nói. Anh rời khỏi bàn ăn, tiến về phía cô rồi hung hăng kéo cô quay người lại.

“Em biết em là người phụ nữ của anh tại sao lại đi với hắn ta? Em đang cố chọc tức anh?”

Đường Tử Hân căng mắt nhìn anh. Bây giờ anh chẳng khác gì một con hổ giận dữ nhưng dù vậy cô cũng không thể mềm yếu được, cô có chủ kiến của riêng mình: “Em đợi anh nhưng anh đã không xuất hiện. Em và Lạc Nghiên cũng chỉ là đồng nghiệp bình thường, anh đang tự suy diễn rồi tự ngược đúng không?”

Bả vai của cô được anh buông ra, ánh nắng nhẹ nhàng từ cửa sổ hắt vào cũng không xua đi được ám khí u ám vây quanh anh, anh lấy lại vẻ mặt như cũ rồi khẽ hỏi: “Khi biết anh ở cùng người khác qua đêm em một chút cũng không khó chịu?”

Cô cụp mắt, chưa thể trả lời ngay.

Khó chịu hay không khó chịu? Có lẽ là không, cô không thấy tim đau, ruột đứt, không thấy từng dây thần kinh co rút mãnh liệt. Chắc là không khó chịu rồi...

“Tại sao em phải khó chịu chứ? Anh đang mong muốn điều gì từ em?”

Tâm trí của Vương Kiến Hạo quay một vòng đột nhiên lại dừng lại đêm tiệc hôm đó. Cô biết rõ Dương Trạch không yêu Hàm Tuệ nhưng những cái nắm tay của họ, những ánh nhìn mà họ dành cho nhau đều làm cô khóc đến ngất đi, đau khổ tột cùng.

À, cô còn yêu Dương Trạch. Có vẻ trái tim cô không thể dành cho ai khác vì cô yêu anh ta sâu đậm.

Một người vì bản tính chiếm hữu. Một người vì tim không đập rộn ràng. Rốt cuộc cũng không thể dung hòa.

Tiêu Dữu đến cũng là lúc anh rời khỏi Trần Thủy mà không nói lấy một lời.

Đường Tử Hân nhìn nồi nước sôi ùng ục, trong lòng vô cớ nặng nề như đeo chì.

*

Hôm nay là ngày giỗ mẹ, Đường Tử Hân trở về nhà cùng Đường Tâm ăn một bữa cơm. Từ sáng Đường Sâm đã biến mất, cô và Đường Tâm cũng không biết vì sao cứ đến ngày giỗ mẹ, ông lại từ biệt tắm đến ngày hôm sau mới quay về.

Ăn xong bữa cơm, hai chị em cùng nhau đến nghĩa trang thành phố. Đường Tử Hân tay cầm hoa, Đường Tâm đi đằng sau xách theo hộp bánh trứng nướng mà mẹ thích ăn.

Quanh đó cũng có khá nhiều người đi thăm mộ nhưng vẫn là không lẫn át được vẻ tiêu điều xơ xác của nghĩa trang.

Cả hai chị em ngồi xuống, nhìn người phụ nữ trên bia ảnh, bà cười hiền từ, mang đến cho người khác cảm giác ấm áp tựa như bó mẫu đơn mà hôm nay Đường Tử Hân đem tới. Đường Tâm giống bà vô cùng nên chị cũng hưởng được vẻ đẹp kiều sa của bà.

Đường Tử Hân mỉm cười, tay lướt nhẹ trên bia ảnh. Trái tim cô đột ngột thất lại, kí ức của đêm kinh hoàng năm ấy như sóng biển vỗ về, va đập vào tâm trí của cô. Cô bắt giác nghe thấy tim mình vỡ vụn.

Cô bé nhỏ nép trong lòng mẹ, hai tay choàng lấy cả người bà, cô bé lí nhí nói: “Mẹ ơi, chú tài xế say rồi, cô giáo bảo người say thì không được lái xe đâu mẹ ạ.”

Bà mẹ vuốt lấy mái tóc mềm như tơ của cô bé, nhẹ giọng: “Tử Hân đừng lo, sắp về đến nhà rồi.”

“Này cháu gái, chú đâu có say?” Người tài xế ngồi trên nhìn qua gương chiếu hậu, trông thấy vẻ mặt điềm đạm của Ngô Ái Liên.

“Con bé còn là trẻ con, không hiểu, ... Coi chừng! A_!” Ngô Ái Liên hét lên, bà ôm chặt lấy Đường Tử Hân trong lòng, dùng cả tấm thân bảo vệ cho con.

Chiếc xe chệch hướng, lao ra khỏi đường, rớt xuống vực, ầm, nó rục cháy như một ngọn đuốc. . .

Ngày 4 tháng 4, phu nhân Ngô qua đời do tai nạn xe nghiêm trọng. Tiểu thư nhà họ Đường may mắn còn sống. . .

Gió nhẹ thổi qua, một giọt nước mắt li ti từ trên khóe mắt cô rơi xuống. Đường Tử Hân khó khăn quệt má, chuyện đã qua lâu rồi nhưng khi nhớ lại vẫn khiến cô ruột nát tim tan.

Khóe mắt Đường Tâm cũng đỏ ửng, chị ôm lấy cô nhẹ giọng dỗ dành: “Chị mong em ngàn vạn lần quên đi tai nạn đêm hôm đó, ngàn vạn lần xin em.”

Tiếng khóc ai oán chẳng mấy chốc bao trùm cả nghĩa trang yên tĩnh.

Hai người họ không biết từ xa đã có một người đàn ông đứng lặng giữa trời và gió. Vạt áo măng tô bị gió thổi ngược, Dương Trạch anh tuấn phi phàm uom mình dưới cái nắng đỏ lửa.

Suốt những năm nay, người đi cùng Đường Tử Hân đến đây vào ngày giỗ mẹ đều có anh, điều không thay đổi là cô vẫn cứ tự trách bản thân và rơi nước mắt. Khi anh nghe thấy tiếng khóc của cô truyền đến tai, anh hận bản thân mình, hận vì không thể trở thành bờ vai vững chắc của cô lúc đó.

Hai chị em rời đi. Dương Trạch bước đến gần bia mộ, anh quỳ xuống, đặt bó mẫu đơn cạnh bó mẫu đơn kia mà Đường Tử Hân mang đến. Anh nhìn bia ảnh, giọng trầm trầm: “Bác gái, thật lâu rồi cháu chưa đến thăm bác.”

Dương Trạch nhìn bó mẫu đơn của Đường Tử Hân, lòng vô cớ thất lại: “Tử Hân thật hư, lại khóc nữa rồi.”

Đôi đồng tử của anh run run, gió thổi qua những tán lá nghe tiếng rì rào.

Ngừng một lúc anh mới nói tiếp: “Cháu còn yêu Tử Hân, yêu nhiều lắm bác à, nhưng mọi thứ đã trật khỏi quỹ đạo của nó, không thể quay đầu nữa rồi.”

Gió luồn vào mái tóc anh rồi lại bay ngược lên trời. Gió mang theo đau khổ cùng tiếc nuối hòa với trời và mây.

*

Đường Tử Hân cùng Tô Ái Ái cùng nhau đi ăn một bữa ở Đài Viên Cát Phụng. Cả hai đã gọi rất nhiều món, định bụng gọi cho Trưởng phòng Giang đến chung vui nhưng chị ấy lại bận việc. “Tớ mà khoe với đám bạn của tớ là tớ quen cậu thế nào bọn nó cũng không tin.” Tô Ái Ái ăn uống liên hồi, mồm miệng đang nhai cũng phải mở ra mà nói.

Đường Tử Hân cười khổ rút giấy đưa cho cô ấy ý bảo cô ấy mau lau miệng: “Xem cậu kia, roi hết cả ra ngoài.”

Tô Ái Ái chùi miệng cười hi hi trông dễ thương cực kì: “Tại sáng đi làm vội quá tớ chưa kịp nhét gì vào bụng.”

“Ồ một mình thì nhớ ăn uống đầy đủ đó.”

“Cậu lo quá cơ.”

“Ăn đi, tớ đi toilet một chút.” Đường Tử Hân đứng dậy, xách theo giỏ xách vào phòng vệ sinh.

Vòi nước được mở ra, cô đưa tay vào rửa sau đó cúi đầu xuống nhẹ tát nước lên mặt. Không hiểu vì sao thức ăn vừa đưa lên đến bàn là cô lại thấy nhưc đầu, bụng cứ liên tục khó chịu muốn nôn ra. Chắc có thể tối qua cô không ăn tối nên cái dạ dày này lại được dịp hành hạ cô.

Đường Tử Hân rút khăn giấy trong túi xách ra nhẹ lau khô mấy giọt nước đang đọng trên mặt.

Bỗng một giọng nữ lạnh lạnh hòa vào cùng tiếng giày cao gót va đập vào màng nhĩ cô, trong một giây phút cả người cô cứng nhắc.

“Cô Đường, lâu rồi không gặp.” Hàm Tuệ tiến đến gần cô, khuôn mặt xinh đẹp cùng với lớp trang điểm sắc sảo, cô ta đặt chiếc túi xách đính đá quý lấp lánh lên lavapo. Đường Tử Hân nhìn chiếc túi xách, cô nhớ không lầm chiếc túi này mấy ngày trước đã được thông báo là hết hàng. Cô lại nhìn đến bộ váy mà Hàm Tuệ uớm lên người, vạt váy xẻ tà tựa như sườn xám nhưng phần trước ngực lại xẻ thêm một đường thẳng dài xuống lộ cả nửa bầu ngực đầy đặn, chỉ cần nhìn sơ qua cô cũng biết rõ bộ váy này chắc chắn là một sản phẩm có giới hạn.

Đường Tử Hân di dời ánh mắt đến tấm gương lớn trước mặt. Cô gật đầu, vẻ mặt hờ hững không có ý cười: “Phải, đã lâu không gặp.”

Hàm Tuệ lấy một hộp phấn phủ từ túi xách ra, mắt đối mắt với Đường Tử Hân trong gương: “Hôm nay cô đến đây là đi với ai?”

“Tôi đi với bạn, chắc cô Hàm đi với chồng sắp cưới của mình nhỉ?” Đường Từ Hân vẫn đứng đứng soi gương. Đột nhiên trông đầu lại ảo về cảnh tượng ở đêm tiệc hôm ấy, có lẽ vì thế mà cô mới vô thức nhắc đến Dương Trạch.

“Phải, hôm nay là ngày kỉ niệm hai tháng chúng tôi bên nhau.” Hàm Tuệ dậm thêm phần, lớp trang điểm lại được tút tát mà sắc sảo xinh đẹp hơn.

Đường Từ Hân vô thức im lặng, hành động trong tay cũng hơi khựng lại.

“Anh ấy thực sự quá chu đáo đi? Còn tặng cho tôi một sợi dây chuyền đẹp thật đẹp, tôi được hạnh phúc như bây giờ chắc cũng nhờ một phần 'giúp đỡ' của cô Đường đấy nhỉ?” Giọng của Hàm Tuệ nghe rất tự nhiên nhưng Đường Từ Hân nghe ra trong đó có sự khiêu khích cùng hống hách.

Đường Từ Hân nhìn chăm chăm gương mặt trắng toát có phần nhợt nhạt của mình trong gương. Ngoài mặt không biểu hiện gì nhiều nhưng lòng cô đã sớm đỏ nát, một lúc sau cô mới khó khăn nói một câu: “Phải, Dương Trạch anh ấy luôn là người chu đáo.” “Vậy sao cô lại bỏ một người đàn ông hoàn hảo như anh ấy? À, hay anh ấy đã dứt cô trước?” Hàm Tuệ tỏ thêm một lớp son, cuối cùng cũng không quên bặm môi cho đều lớp son, màu đỏ mận ấy chói rọi cả tầm nhìn của Đường Từ Hân.

Cổ họng khô khốc, Đường Từ Hân thấy tựa như mình đang dần bị bóp nghẹt.

“Là chúng tôi tự rời bỏ nhau.” Hôm nay gặp Hàm Tuệ ở đây cô thực sự không muốn lớn chuyện, không có ai ở đây chống lưng cho cô nếu cô đắc tội với Hàm Tuệ chắc chắn cô sẽ bị cô ta xoi tái trong phòng vệ sinh.

“Cô và Trạch thực sự không có duyên rồi. Tôi nói điều này chỉ muốn cô tỉnh ngộ ra một chút, cô và Trạch sẽ không đến được với nhau đâu, cô giữ chàng Vương thiếu của mình cho chặt tôi đã thấy biết ơn rồi.” Cô ta kéo khóa túi xách lại, nụ cười dương dương tự đắc của cô ta hiện rõ mồn một trên mặt gương.

Trái tim trong một giây phút liên trùng xuống, Đường Từ Hân muốn đưa tay bịt tai lại để không phải nghe bất kì thứ gì nữa nhưng cô không thể, tay chân cô cứng ngắc, cái gì cũng không động được.

Hàm Tuệ thấy cô im lặng liền công kích tiếp: “Gia đình chúng tôi đang chọn ngày lành tháng tốt để kén duyên cho chúng tôi, mong rằng ngày đó cô Đường và Vương thiếu có thể bỏ ra ít thời gian vàng bạc để tham dự.”

Cô ta dứt lời liền xách lấy túi của mình, vừa quay người đi cô ta liền bồi thêm một câu cớ ý là để cho Đường Từ Hân nghe thấy: “Tôi thực sự mong chờ đến đêm tân hôn của chúng tôi, để xem anh ấy dùng cách nào để thỏa mãn tôi đêm đó.”

Hàm Tuệ vừa rời khỏi thì cả cơ thể Đường Từ Hân như vừa rơi từ trên trời xuống, chóng cự không nổi cô liền bám tay vào lavapo. Tận sâu trong đôi mắt cô là một thứ gì đó vỡ nát, một thứ gì đó tuyệt vọng chạy ngang qua.

Cô đã dối lòng. Cô từng hi vọng rằng cô và Dương Trạch có thể có kỉ tích nhưng cuộc gặp mặt vô tình với Hàm Tuệ hồi nãy tựa như một cây búa tạ tàn ác, đập nát ngôi nhà gỗ nhỏ nhỏ đang hình thành trong lòng cô.

Lúc quay lại bàn ăn Đường Từ Hân vẫn hờn đi đờng hờn, xác đi đờng xác. Tô Á Á vẫy tay trước mặt cô, cô cũng chẳng thêm phản ứng.

“Này, hoa nhỏ xinh đẹp, nãy giờ cậu để tâm đi đâu vậy? Có nghe tớ nói gì không đấy?”

“Này. . .”

“Đường Từ Hân!”

Lúc này Đường Từ Hân mới giật mình quay ra ngơ ngác: “Gì thế?”

“Nhớ bạn trai quá nên tớ gọi giả thành người điếc luôn rồi?” Tô Á Á rót nước ngọt cho cô rồi lại tiếp tục giở giọng trách móc.

Đường Từ Hân bây giờ mới ngó ra là từ nãy giờ cô đã xem Tô Á Á như người vô hình. Chỉ là mọi suy nghĩ trong đầu cô như một đàn ngựa mất cương chạy tán loạn.

Cô day day ấn đường, vẻ mặt có hơi xanh xao: “Có một số chuyện làm tớ cứ suy nghĩ mãi.”

“Ồ, hoa nhỏ nhà cậu cũng có điều suy tư à?” Tô Á Á bắt đầu đến thời kì trêu chọc người khác.

“Có chứ.”

“Mau kể tớ nghe xem nào.”

Từ trước đến nay ngoài Giả An Nhiễm cô hay tâm sự nhiều chuyện nhất còn có cả Đường Tâm, bây giờ lại có thêm một Tô Á Á, cô không biết có phải may mắn hay không. Nhưng đều là phụ nữ với nhau cả, với lại Tô Á Á là một cô gái tốt nên cô cũng không kiêng kị che giấu gì nhiều. Chỉ mong Tô Á Á cũng mở lòng với cô như vậy. Nhấp một ngụm nước cam cho đỡ khô miệng, Đường Từ Hân nói: “Giả dụ cậu yêu một chàng trai, chàng trai đó cũng từng yêu cậu nhưng có một vài biến cố xảy ra giữa hai người và cậu không biết anh ấy còn yêu cậu hay không. Cậu muốn quay lại nhưng luôn có một hàng rào ngăn cản. Vậy cậu sẽ làm gì? Phá rào hay ở sau cái rào đó mãi mãi vì cậu không thể biết được phá rào sẽ chịu những hậu quả gì?”

Sau một hồi nghe cô nói cuối cùng Tô Ái Ái lại hờ hững nhún vai, có vẻ cô ấy không mặn mà với cái giả dụ này lắm: “Nếu là tớ tớ sẽ không phá rào đâu.”

“Vì sao? Cậu yêu anh chàng đó mà?” Đường Tử Hân có chút bất ngờ.

“Có một loại tình yêu phải chọn cách buông bỏ mới mong hạnh phúc tìm đến.”

Đường Tử Hân lặng yên nghiền ngẫm câu nói vừa mới được phát ra từ miệng Tô Ái Ái. Cô ấy nói đúng, yêu đầu nhất thiết phải ở bên cạnh nhau? Yêu có thể buông bỏ, không phải là hết yêu hay bỏ cuộc mà là tìm cho mình một chốn bình yên không có tranh đấu.

Có lẽ cô nên nghe theo lời khuyên của Tô Ái Ái. Yêu nhưng phải rời xa mới thấy được hạnh phúc.

“Cám ơn cậu.” Đường Tử Hân thấy tâm tình bỗng nhiên nhẹ nhõm đi hẳn.

“Aiya, hoa nhỏ nhà cậu đúng là đồ bị bệnh suy tư mà!” Tô Ái Ái nhăn mày, sun hết cả mũi lại. Đường Tử Hân phì cười rồi chỉ chỉ vào mặt cô ấy: “Trông xấu chưa kìa.”

Tô Ái Ái nhận được điện thoại nên rời đi trước. Đường Tử Hân ngồi lại bàn ăn thần thờ một lúc sau đó mới đứng dậy tính tiền.

Đường Tử Hân đứng đợi xe ở trước cửa ra vào của nhà hàng, vô tình cô trông thấy một chiếc Posche đậu lại trước cửa lớn. Cửa xe mở ra, người bên trong bước xuống, cô lặng người.

Trong một bộ suit màu xanh rêu Dương Trạch trông tiêu sái ngời ngời. Cô không trông thấy rõ vẻ mặt của anh vì bị chiếc kính râm che đi mất. Tim cô lại bắt đầu thổn thức từng nhịp từng nhịp dồn dập.

Dương Trạch nhìn về phía cô nhưng ánh mắt rồi đi rất nhanh. Cô biết rõ trong ánh mắt ấy có bao nhiêu là rét lạnh. Cô nghe thấy con tim mình bị cứa rách rồi chảy máu đầm đìa. Đường Tử Hân quay mặt đi thôi không nhìn nữa, ngay giây phút ấy bao chua xót như một con lũ lớn tràn về cuốn mất lí trí đang bình ổn của cô.

Hàm Tuệ từ trong nhà hàng đi ra, trông thấy Dương Trạch liền như một cô bé mới lớn chạy nhanh về phía anh, ngang nhiên bá lấy cổ anh rồi hôn anh mà không chút lưỡng lự.

Dương Trạch nhíu mày đẩy cô ta ra rồi hậm hực: “Tôi không cho phép em không được hành động như vậy.”

Trông Hàm Tuệ có vẻ ủy khuất nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Em xin lỗi, tại em vui quá.”

“Đã ăn hay chưa?”

“Bạn em đến đầy đủ cả rồi, chỉ đợi mỗi mình anh thôi đấy.” Thực ra hôm nay chả phải ngày kỉ niệm gì cả, chỉ là đám bạn của cô ta muốn xem mặt chồng của cô ta một chút xem thế nào nên mới tổ chức một bữa gặp mặt vào hôm nay.

Ban đầu Dương Trạch nhất quyết từ chối nên Hàm Tuệ phải nhờ đến ông bà Dương, sau một hồi thương lượng với ba mẹ xong anh mới chịu đồng ý.

Thân ảnh của Đường Tử Hân lọt vào tầm mắt của Hàm Tuệ từ xa. Cô ta nhớ lại cuộc gặp gỡ vô tình với Đường Tử Hân trong phòng vệ sinh mà không khỏi dắc ý: “Anh à, anh xem Đường Tử Hân đứng một mình thế kia có đáng thương lẻ loi lắm không?”

Dương Trạch không dám quay mặt đi để nhìn, chỉ là anh sợ khuôn mặt anh nhưng nhớ ngày đêm đó lại theo anh vào những giấc mơ.

“Đừng có gây chuyện với cô ấy.”

Hàm Tuệ nhìn Đường Tử Hân bằng ánh mắt ghen ghét: “Anh còn có thể nói giúp cho cô ta?”

“Em vẫn chưa phải vợ tôi, không có quyền quản tôi nói đông nói tây.”

“Nhưng em là bạn gái anh!”

Người đàn ông nhếch một bên môi cười chế giễu: “Làm bạn gái tôi chưa đủ giờ còn muốn làm mẹ tôi luôn rồi?”

Hàm Tuệ nghiến răng bực tức, đương nhiên là không dám phản bác gì nữa.

Đường Tử Hân xem giờ, đã qua mười phút rồi mà vẫn chưa thấy tài xế đến đón, có phải bị kẹt xe hay không? Đột nhiên có tiếng rù ga của moto đập vào tai cô khiến cô giật mình. Vừa mới đưa mắt lên nhìn thì một chiếc xe moto màu đen hiện ngang lao đi như mảnh thú thắng về phía cô. Tim cô nhảy vọt lên tận cổ họng, tay chân trong lúc này lại không cử động được cứ thế cứng đờ ra như tượng đá.

Tên điều khiển moto đội mũ bảo hiểm che kín mặt. Hắn chạy như bay đến trước cô sau đó đưa tay ra túm lấy túi xách của cô. Đường Tử Hân la lên một tiếng hoảng hồn. Mà chiếc túi ấy lại là kiềng túi đeo chéo nên khi hắn ta giật lấy liền kéo cả người cô theo.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như cắt chẳng ai phản ứng kịp. Bên này Dương Trạch gần như tim ngừng đập.

Đường Tử Hân bị hấn kéo lê trên mặt đất đến mấy chục mét, mà cô cũng đang luống cuống cời chiếc túi ra khỏi người. Chiếc moto đánh sang trái rồi lại đánh sang phải. Đường Tử Hân vừa ngẩng mặt lên đã thấy một bồn hoa công cộng ngay trước mắt.

Dây túi đứt phụt, cả người cô đâm vào bồn hoa. Còn chưa kịp xem tên cướp giật kia chạy hướng nào thì trước mắt đột nhiên tối đen, sau đó cô chẳng còn nghe thấy thứ gì nữa.

Người đi đường ngỡ ngàng một phen, như vừa xem phim hành động ngay trước mắt vậy.

Hai tay Dương Trạch run run, trong lòng đột nhiên thấy sợ hãi. Anh chạy về phía cô, Đường Tử Hân nằm yên trên mặt đất lạnh tanh, hai con mắt nhắm nghiền.

Dương Trạch đẩy những người đang ở xung quanh ra sau đó ôm lấy Đường Tử Hân, anh lập tức gào to: “Tài xế! Tài xế!”

Tài xế nghe thấy tiếng anh cũng biết đường chạy ngay xe đến. Dương Trạch bế cô lên chuẩn bị ngồi vào xe thì có người giữ anh lại.

“Trạch! Không được! Không được cho cô ta vào xe!” Hàm Tuệ không biết từ khi nào xuất hiện ngay trước mắt, ôm lấy cánh tay anh.

“Tránh ra!” Dương Trạch quát lớn, tròng mắt trắng đầy tơ máu.

Hàm Tuệ thấy anh ôm Đường Tử Hân như vậy đúng là một loại dây xéo con mắt. Cô ta ngoan cố càng lúc càng ôm chặt cánh tay của anh hơn, miệng không ngừng la hét: “Cô ta không còn là gì của anh nữa! Mặc kệ cô ta!”

“Cút!” Dương Trạch đột nhiên nổi nóng thường, giống như con hổ bị mất kiểm soát.

Hàm Tuệ căm phẫn nhìn anh rồi lại nhìn Đường Tử Hân. Cô ta rút ra từ túi xách một cây bút chì có đầu mới chuốt nhọn hoắt. Cô ta giơ cao cây bút lên, trừng mắt nhìn anh.

“Để cô ta ở lại, tự khắc sẽ có người đưa cô ta đi bệnh viện. Nếu anh đưa cô ta đi, em sẽ đâm bút này xuống.”

Hàm Tuệ cô ta đây đường đường là tiểu thư danh giá giàu có, được nuông chiều từ bé, bây giờ lớn lên cũng không muốn bị cướp đi bất kì thứ gì.

HẾT CHƯƠNG 37.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Anh xã, xóa đi mà!

Chương 38: Anh xã, xóa đi mà!

Dương Trạch khựng lại, thường ngày Hàm Tuệ rất nghe lời anh, rốt cuộc vì sao hôm nay lại cứng đầu ngang bướng như vậy?

Hàm Tuệ thờ hồng hộc, cánh tay đang giơ cao cũng run run. Cây bút chì trên tay cô ta tự hỏi nào mà trở thành thứ vũ khí chết chóc.

“Anh đừng nghĩ em không dám đâm xuống.” Từng lời chữ đe dọa được Hàm Tuệ gằn ra.

Nhưng Dương Trạch không mấy bị tác động bởi một màn này. Anh cười lạnh sau đó đẩy mạnh Hàm Tuệ sang một bên rồi ngồi vào xe.

Hàm Tuệ được cưng chiều từ nhỏ, bị kim đâm vào tay cũng khiến cả nhà bỏ công bỏ việc lo lắng. Anh chắc chắn cô ta rất sợ đau, không ngu ngốc đến độ tự ra tay tàn sát mình, trừ khi cô ta thực sự có vấn đề về thần kinh.

“Đâm đi, tôi xem máu cô màu gì.”

Vừa dứt lời cửa xe đã đóng sập vào rồi chiếc xe nhà khói chạy biến.

Hàm Tuệ trên chiếc cao gót lao đảo suýt ngã. Cô ta trông theo chiếc xe biến mất ở ngã rẽ, trong lòng chua xót trào dâng. Cây bút chì trên tay cô ta cũng bị bỏ làm đôi.

Cô gái ở trong vòng tay Dương Trạch lặng yên, vẻ mặt có chút xơ xác, anh càng nhìn tìm vô cớ cứ thất càng chặt.

Giây phút khi chiếc moto đó lao về phía cô, anh cảm nhận được từng giây thần kinh của mình căng cứng, tựa như cả bộ não dừng hoạt động. Anh đã rất

sợ, sợ cô sẽ gặp bất trắc.

Dương Trạch siết chặt vòng tay, anh lặng ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp thân thuộc ấy. Vẫn là hàng lông mày này, hàng mi cong này, sống mũi nhỏ gọn, đôi môi đỏ mọng như cánh đào thom.

Nổi nhớ da diết lại được đào lên. Anh không kìm được thương nhớ liền cúi đầu, hôn lên môi cô.

Anh sợ khi cô tỉnh dậy, đứng gần cô thôi cũng là một điều bất khả thi.

Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong xuôi rồi đưa Đường Tử Hân vào phòng bệnh riêng. Trước khi Dương Trạch rời đi liền gọi cho Đường Tâm đến.

Đường Tâm chạy đến nơi thì lúc đó Đường Tử Hân cũng chập choạng tỉnh dậy. Vừa mở mắt cô còn tưởng mình lên thiên đàng rồi vì xung quanh cô cái gì cũng trắng muốt. Sau đó còn kéo theo cơn đau đầu ập đến làm cô choáng váng một hồi.

Thấy cô mở miệng nói Đường Tâm mới thấy nhẹ nhõm.

“Bác sĩ bảo là không có gì nguy hiểm, em chỉ bị va chạm rồi ngất tạm thời thôi.” Đường Tâm mang trái cây mua ngoài bệnh viện ra khỏi túi rồi mang đi rửa, sau đó quay lại gọt trái cây cho Đường Tử Hân ăn.

Đường Tử Hân cầm một miếng táo lên, đồ bệnh nhân rộng thùng thình khiến cô khó chịu không thôi: “Là ai đã đưa em đến đây vậy? Sao mới đó đã đi rồi?”

Đường Tâm có chút ngập ngừng nhưng cuối cùng vẫn là nói ra: “Là Dương Trạch.”

Miếng táo trong miệng cô nuốt đến nửa cổ họng rồi nhưng nghe đến cái tên đó đột nhiên lại bị nghẹn lại, nuốt không được, nhổ không ra. Thấy thế Đường Tâm liền cứu nguy ngay cho cô bằng một ly nước ấm: “Ăn uống cũng không nên thân, thảo nào bị giật mỗi cái túi mà bất tỉnh nhập viện.” Nuốt trôi được miếng táo đó rồi Đường Tử Hân mới thấy nhẹ nhõm, cô vỗ vỗ ngực, hỏi: “Nhưng em chưa tỉnh lại anh ấy đã đi rồi?”

“Dương Trạch có nói sợ em tỉnh lại thấy anh ấy sẽ không được thoải mái.”

Đường Tử Hân bỗng nhiên trầm lặng. Thì ra trong lòng anh vẫn còn có cô, nếu không thì thấy cô bất tỉnh nhân sự như vậy chắc chắn sẽ chẳng đoái hoài gì. Liệu lúc đưa cô đến đây, anh có suy nghĩ gì không? Có thấy lưỡng lự không?

Cô thực sự muốn tỉnh lại lúc ấy để xem vẻ mặt của anh dành cho mình.

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở toang ra, Vương Kiến Hạo xồng xộc đi vào. Không bó bột, không quần băng, đã thế miệng lại còn đang nhai táo nhồm nhoàm như chết đói, cùng lắm thì chỉ có cái trán là đang dán băng. Vậy mà khi nghe tin cô đi cấp cứu vì tai nạn anh lại tưởng cô bị thương nặng lắm. Anh đứng là bị cô dọa sợ chết khiếp mà!

“Vì sao lại bị cướp?” Anh bước đến chỗ cô sau đó kéo ghế ngồi xuống.

Đường Tử Hân nuốt hết táo trong miệng xuống, vẫn còn đang trở mắt ngơ ngác vì sự xuất hiện đột ngột của Vương Kiến Hạo. Cô nhớ đến cái hôm mà anh về nhà sau một đêm đi biệt tăm. Trái tim vô cơ lại trùng xuống, thật ra từ cái ngày ấy anh về nhà rất ít, anh và cô cũng ít nói chuyện. Hai người cứ thế bị chuyện ngày hôm đó làm cho ngập ngừng khó xử.

Vậy mà cô vào viện chưa được bao lâu mà anh có mặt nhanh như vậy. Chứng tỏ anh vẫn đang quan tâm đến cô đấy thôi.

Đường Tâm gọt xong quả táo cuối cùng rồi thức thối rời khỏi phòng bệnh: “Tôi ra ngoài mua cho em ấy vài món ăn lót dạ.”

“Chị, em không sao rồi, chị mau quay về công ty đi, chút nữa thôi em xuất viện rồi.” Đường Tử Hân gọi giật Đường Tâm.

Thấy có Vương Kiến Hạo ở đây nên Đường Tâm cũng yên tâm, chị gật đầu: “Vây cũng được.”

Cánh cửa phòng bệnh vừa đóng lại, Vương Kiến Hạo ngay lập tức tung chăn trên người cô ra, bàn tay không ngoan ngoãn thoát cái đã đặt trên cổ áo cô cời cúc áo đầu tiên. Đường Tử Hân hoảng hồn nhìn hành động nhanh như cắt của anh, cô lập tức chặn tay anh lại, dùng chăn thực hiện chiêu thủ thân như ngọc.

“Anh bị điên à?”

Vương Kiến Hạo nhìn cô nhưng vẫn là không dừng tay. Anh bắt lấy cánh tay của cô kéo ra sau đó ngang nhiên xé luôn cả áo bệnh nhân của cô ra. Đường Tử Hân đứng là được cái tính lưu manh của Vương Kiến Hạo rửa mặt.

Trước cái sự tình áo rách te tua, Đường Tử Hân chỉ biết trở mặt mà ú ớ. Đúng là Vương Kiến Hạo thật sự bị điên rồi.

Vương Kiến Hạo cũng không nói là làm gì, cứ thế luồn tay vào cái áo rách của cô rồi sờ soạng đủ chỗ. Đường Tử Hân kịp thời nhận ra mình đang bị anh nắm đuôi liền chặn tay anh lại: “Này, này, có gì thì để về nhà.”

Mà không những không dừng tay, Vương Kiến Hạo còn sử dụng luôn bàn tay kia của mình để làm nhiệm vụ khám phá cơ thể cô.

Đường Tử Hân hoàn toàn câm nín chẳng còn gì để nói.

Sau một hồi thăm dò xong xuôi Vương Kiến Hạo thu tay về, còn tốt bụng kéo kéo vạt áo nạt bướm của cô lên. Anh gật gật đầu, mặt tỉnh bơ: “Tốt lắm, tốt lắm, không bị thương.” Miệng Đường Tử Hân méo xệch, đây có được xem là một lời khích lệ tinh thần hay không?

“Em đã được kiểm tra rồi.”

“Kiểm tra lần nữa cũng tốt mà? Lỡ đâu bác sĩ mắt mờ không nhìn thấy vết thương của em thì sao?” Anh bắt chéo chân sau đó cầm lấy một miếng táo cắn một phát.

Đường Tử Hân ôm trán thở ngắn thở dài. Anh bảo người ta mắt mờ, anh thì tay nhanh hơn cả mắt.

Thấy áo cô rách toi tả, lại lo cô bị cảm lạnh anh liền kéo chăn lên đắp cho cô, nhưng lời phát ra từ miệng thì toàn là lời trách móc: “Bị giật mỗi cái túi xách mà cũng phải nhập viện, yếu như sên.”

Không hiểu tại sao lúc anh nói ra câu đó cô lại phì cười, cười đến bụng âm ỉ đau nhức. Vương Kiến Hạo trông thấy cô như vậy liền nhú mày, cắn vào chóp mũi của cô: “Không được cười anh.”

Thấy cô càng lúc càng bạo, cười như muốn rách cả mép miệng, anh không nhịn được lại phải đè cô xuống, nhắm ngay miệng cô mà cắn tới. Lúc này cô không dám cười nữa, lại thút thít than đau quá.

“Anh là đồ ngược đãi bệnh nhân.” Đường Tử Hân sờ sờ chỗ môi bị cắn, gương mặt phụng phịu như đứa trẻ ba tuổi.

Thấy cô như vậy Vương Kiến Hạo cũng phì cười ngay được, anh vỗ vỗ đầu cô nhẹ dạn dò: “Anh đi làm đơn xuất viện cho em, ngủ một giấc đi, khi nào anh quay lại rồi ta về nhà.”

Về nhà. . .

Anh đưa cô về nhà. . .

Một cổ ấm áp tràn về cõi lòng đang chập chờn của cô. Chúng lấp đầy trong chỗ lát, tựa như một hơi thở quen thuộc mà cô vẫn đang đợi chờ mong muốn.

Đường Tử Hân chui vào trong chăn, chỉ lộ mỗi cái đầu nhỏ ra ngoài, toàn thân cuộn lại như cái bánh ú, cô cười khi khi: “Em thèm bánh trứng.”

Vương Kiến Hạo không biết nên khóc hay nên cười: “Anh lại cứ tưởng em thèm anh.”

“Luu manh!”

Anh cúi xuống hôn vào trán cô rồi ra khỏi phòng bệnh. Đường Tử Hân cũng nhắm tịt mắt lại đánh một giấc say sưa.

*

Mấy ngày nay Đường Tử Hân toàn ở công trình, cũng không đến công ty. Vương Kiến Hạo cũng đang ráo riết tìm danh tính của tên cướp chạy moto kia, nhưng trải qua mấy ngày vẫn không có tin tức gì.

Đường Tử Hân cùng Thư kí Ứng xem lại dự án công trình rồi phân công công việc và lên lịch làm việc cho công nhân.

Đang trong giờ nghỉ trưa thì có một cuộc gọi lạ gọi đến cho Đường Tử Hân. Cô tính không bắt máy nhưng đối phương gọi đi gọi lại nên cô cuối cùng cũng phải nghe. Điều ngạc nhiên là đầu dây bên kia là giọng đàn ông khàn đặc cô không hề quen biết.

“Anh là ai?” Cô bỗng thấy có điều bất thường ở cuộc gọi này.

“Xin chào cô Đường.”

“Xin hỏi anh là ai?”

“Làm bạn gái của doanh nhân giàu có chắc phải sung sướng lắm nhì?” Đối phương dường như không hề có ý định trả lời câu hỏi của cô. Vừa nghe xong Đường Tử Hân cũng mập mờ đoán ra người kia là ai, cô vào thẳng vấn đề chính: “Có túi xách của tôi rồi anh còn muốn gì nữa? Lại định vùi tiền tiếp?”

Bên kia truyền đến tiếng cười cợt nhả của người đàn ông đó: “Thông minh lắm! Chỉ vài câu đã đoán ra tôi rồi.”

“Làm ơn nhanh lên, tôi còn phải đi ăn trưa.” Đáp lại hắn là giọng nói hờ hững có phần không mấy quan tâm của Đường Tử Hân.

“200.000 NDT.” Hắn ta vào thẳng mục đích của mình.

Cô giật mình, 200.000 NDT? Là đĩa trâu hút máu người đó à?

Cái túi xách của cô mua tốn có 300 NDT thôi đấy, tính cả mấy thứ đồ trong túi nữa là gần 500 NDT. Bây giờ cô phải bỏ ra 200.000 NDT để chuộc lại thứ chỉ có 300 NDT? Cô đâu có bị thiếu năng!

Nhưng Đường Từ Hân biết hẳn ta nhất định sẽ lấy thứ đáng giá với 200.000 NDT hơn là cái túi xách rẻ tiền ấy.

“Nếu không có 200.000 NDT?”

“Trong túi của cô có rất nhiều thứ thú vị, chẳng hạn như cái điện thoại của cô? Điện thoại cô lại có những thứ thú vị không kém, có ảnh hôn nhau thắm thiết của cô và Dương thiếu. Cô nói xem, nó có đáng giá để cô bỏ tiền ra chuộc lại hay không?” Cái giọng cợt nhả của hắn cứ thế như súng liên thanh nã vào màng nhĩ của Đường Từ Hân khiến cô hoảng hốt.

Nghe đến đây cô đã biết được hậu quả sẽ thế nào nếu không chịu trả 200.000 NDT ra cho hắn. Đứng là cắt cổ người ta!

“Tôi phải làm gì tiếp theo?”

“Tôi sẽ nhắn cho cô địa chỉ, hết ngày mai phải đưa đủ tiền cho tôi. Đừng hòng lờ cảnh sát ra đùa với tôi, tôi cho cô biết, tôi có thể hủy hoại cô bất cứ lúc nào!” Hắn ta lên giọng gầm gừ đe dọa cô rồi giãy sau liền cúp máy. Đường Từ Hân lặng người đi, tin nhắn cũng được gửi đến.

Trở về Trần Thủy, cô kể lại cho Vương Kiến Hạo nghe từ đầu đến cuối. Anh có vẻ không mấy để tâm đến, vẻ mặt điềm nhiên như biết trước chuyện này sẽ xảy ra.

“Hay ta báo cảnh sát đi?” Đường Từ Hân trèo lên giường, lấy chân đắp chân mình lại.

“Bây giờ chưa phải lúc, chơi đùa với bọn chúng xong rồi báo cũng chưa muộn.” Vương Kiến Hạo vừa mới tắm rửa xong, trên người chỉ độc một cái khăn tắm quấn ngang hông. Đầu tóc anh ướt rượt, nước từ trên tóc chảy xuống bả vai rồi chạy xuống tận bụng. Cơ thể cường tráng rắn rỏi cứ thế chiếm hết tầm nhìn của Đường Từ Hân.

“Ngốc! Nếu em lưu toàn ảnh của anh thì cũng chẳng mất không 200.000 NDT.” Anh ngồi xuống cạnh cô, cốc vào đầu cô một phát.

Đường Từ Hân ôm đầu nhảy dựng lên: “Anh đừng có mắng em ngốc nữa! Em cũng có biết đâu chứ!”

“Bây giờ 200.000 NDT không dễ kiếm đâu, em nghĩ anh thừa tiền? Anh chỉ đủ tiền nuôi em với anh thôi.” Vương Kiến Hạo làm bộ mặt rất nghiêm trọng. Anh vòng tay qua eo cô, vùi cái đầu ướt vào hõm cổ cô rồi rục rịch như con sâu róm. Đường Từ Hân vì nước lạnh mà sồn cả da gà, lập tức đẩy người anh ra. Vương Kiến Hạo sờ sờ đầu cô, khước môi hơi kéo lên, anh nhẹ hỏi: “Đau à?”

Đường Từ Hân bắn ngay một cái lườm tóa lửa về phía anh: “Đau!”

“Ai bảo ngốc.” Bàn tay của anh lại cốc vào đầu cô một phát nữa, điệu bộ đắc thắng ngông nghênh, cô nhìn mà chỉ muốn tát cho một phát.

“Này, không phải anh tiếc tiền đấy chứ?” Tự nhiên Đường Từ Hân nhớ lại mấy câu anh nói trước kia, anh bảo tiền anh nhiều đến độ nuôi đủ cả dòng họ nhà cô không lo cơm ăn áo mặc. Bây giờ anh lại giờ cái thái độ tiếc tiền ấy ra làm cô không sao tin được. Xe hơi thì anh có gần mười chiếc, quần áo cái nào cái nấy đều là hàng đặt may riêng, cô nhớ cái bật lửa của anh thôi mà bằng cả mấy chục cái túi xách của cô hợp lại.

Anh đúng là chỉ được cái khoác lác là giỏi!

“Một ngày anh kiếm được 600.000 NDT từ tất cả các chi nhánh ở Bắc Kinh. Em nói xem, anh có tiếc không?” Vương Kiến Hạo nâng cằm cô lên, đôi mắt phượng dưới ánh đèn mà trở nên mộng mị khó tả. Giọng anh trầm khàn đê mê, khước môi chết tiệt ấy lại nhếch lên, đúng là đẹp chết người!

Trước sự câu dẫn quá bất ngờ ấy của anh, Đường Từ Hân có chút ngây người, chạm phải ánh mắt cháy bỏng của anh cô liền hóa thành con rùa rút cổ lại. Vương Kiến Hạo nhận thấy sự biến hóa ấy từ đôi mắt mang vẻ chột dạ của cô. Anh lập tức khóa tay cô, cả cơ thể to lớn đè lên người cô. Đường Từ Hân biết chắc đêm nay cô khó lòng thoát nổi anh.

Người đàn ông cúi đầu, reo rất từng nụ hôn vụn vặt trên gương mặt trắng ngần của cô. Đường Từ Hân nhẹ nhàng tiếp nhận, mưa dầm thấm lâu, đó chính là sự hưởng thụ của cô và anh. Chưa bao giờ vội vã, chưa từng khẩn trương, cứ thế tựa như một con giun khám phá cả khu rừng u mê rộng lớn.

Cả hai cơ thể quấn lấy nhau trong chốc lát.

Tay cô di chuyển trên người anh, đi đến đâu cũng nóng như hơ lửa. Cô nhận ra có một ngọn lửa nhỏ đang dần bùng cháy mãnh liệt bên trong người anh. Cô cảm nhận được ngọn lửa ấy từ từ lan ra, lướt qua từng chỗ trên cơ thể cô, cuồng nhiệt giao hòa, cuồng nhiệt xâm chiếm, mỗi chỗ nó đi qua đều để lại sự khoái cảm đến mê muội.

Ngọn lửa ấy đốt cháy cơ thể cô, cũng thiêu lí trí cô thành tro tàn. . .

Một đêm dài đằng đẵng cũng qua.

Vương Kiến Hạo đóng cửa xe, tay vững vàng đặt trên vô lăng, anh rừ ga, chiếc xe phóng đi như một con voi khổng lồ. Anh bẻ tay lái, chiếc xe nghiêng sang một bên rồi quẹt một đường dài ngay trên sân vườn của Trần Thủy. Như một con chiến mã đầy hầm hố, nó không hề thua kém bất kì loại xe đua

nào.

Đường Tử Hân từ trong gara đi ra, cô đưa mắt trông theo chiếc Hummer màu đen phóng như con mãnh thú trước mắt. Sau một vòng lượn lớn, chiếc Hummer ấy dừng lại bên cạnh cô. Vương Kiến Hạo từ trên xe đi xuống, anh vỗ vỗ lên cửa xe, nói về phía cô: “Nếu thấy thích anh sẽ dạy cho em chạy chiếc này.”

Đường Tử Hân cười cười, đưa tay lên đầu hàng: “Không thích, không thích.”

Anh mở cửa bên ghế lái phụ ra, đưa tay mời: “Xin mời.” Cô nghiêng người qua rồi ngồi vào xe, Vương Kiến Hạo cũng mau chóng vòng qua ngồi vào ghế lái. Chiếc Hummer rù ga rồi chạy đi.

Sau một hồi lâu đi đường cuối cùng cũng đến địa chỉ mà tên cướp hẹn gặp. Đó là một vùng nông thôn ở Bắc Kinh, ở đây rất heo lánh lại vô cùng ít nhà, giống như một vùng đất chết chóc không có sự sống.

Chiếc xe dừng lại, trước mắt Đường Tử Hân là một căn nhà gỗ nhỏ nằm giữa một cánh đồng cỏ khô. Xung quanh ấy chỉ có núi non trùng điệp từ xa và cây cỏ um tùm chứ chẳng còn gì nữa.

Đường Tử Hân định mở cửa bước xuống nhưng Vương Kiến Hạo nhanh chóng ngăn cô lại. Thấy thế cô liền hỏi: “Anh không định xuống sao?”

Bỗng nhiên nghe cô hỏi vậy anh liền bật cười một cách đầy quỷ dị: “Em biết vì sao anh lại chọn chiếc Hummer này không?”

Đường Tử Hân ngo ngắc lắc đầu.

“Vì nó đầm người rất tốt.”

Cô lập tức nhũn mày khó hiểu, ‘rất tốt’? Sao anh lại dùng từ ‘rất tốt’ nhỉ? Cô chưa kịp nghĩ ngợi gì thì Vương Kiến Hạo đã đạp chân ga, chiếc Hummer to lớn hùng hổ lao về phía trước. Đường Tử Hân hoảng hồn bám chặt dây đai an toàn, căn nhà gỗ nhỏ càng lúc càng gần trước mắt.

Àm!

Đường Tử Hân gần như hét lên một tiếng, khi cô mở mắt, căn nhà gỗ đã đổ nát tan tành. Vương Kiến Hạo lùi xe lại, những thanh gỗ lớn bị bẻ gãy kêu lên những tiếng vô cùng chói tai. Vương Kiến Hạo thích thú nhìn về phía đám bụi trắng xóa trước mắt, trong làn bụi dày đặc có hai người đàn ông chấp choạng đứng dậy. Bụi tan đi, hai người đó diu nhau, mặt mũi bê bết máu trông đến ghê người.

“Đây là cách xử lý của anh?” Cô quay sang nhìn Vương Kiến Hạo. Đúng như cô dự đoán, anh thích thú hơn bao giờ hết, khóe môi đang không ngừng kéo lên.

“Anh sẽ cho em thấy cảm giác mạnh thực thụ nó là thế nào.” Bàn tay Vương Kiến Hạo đập đập trên vô lăng, trông đáng vẻ ngạo nghễ, đúng là dẫm đạp trên nỗi đau của người ta.

“Bọn họ bị thương rồi, nên làm gì nữa đây?” Dù gì thì Đường Tử Hân vẫn thấy lo lắng cho hai tên cướp kia, chỉ sợ Vương Kiến Hạo đùa quá trớn, bọn họ khó mà giữ mạng nổi.

Cửa sổ xe mở ra, Vương Kiến Hạo đưa cánh tay ra ngoài, ngón tay trở ngoắc về phía hai người đàn ông kia.

Mà hai tên đó bị anh đâm cho trọng thương nên rất hung tợn, mỗi tên lôi một khẩu súng từ trong áo ra rồi nhắm đến chỗ cánh tay của Vương Kiến Hạo mà bắn.

Vừa lúc bọn họ bóp cò cánh tay của Vương Kiến Hạo phản xạ vô cùng nhanh để tránh đạn. Anh ngồi yên trên ghế lái, đôi mắt nheo lại đầy ẩn ý, ngón tay của anh gõ lên vô lăng từng nhịp từng nhịp chậm rãi, đến cả Đường Tử Hân cũng bắt đầu túa mồ hôi.

Và lời tiếp theo Vương Kiến Hạo nói ra chính là khiến cho Đường Tử Hân kinh thiên động địa: “Em ngồi cho chắc, bọn chúng muốn chơi, ta chơi chơi cùng bọn chúng.”

Nghe anh nói vậy Đường Tử Hân vô thức bám chặt vào đai an toàn: “Họ có súng.”

“Chúng có súng, anh có xe, để xem kẻ nào chết.” Câu nói vừa dứt, Vương Kiến Hạo liền đạp chân ga, chiếc Hummer lao ầm ầm xuyên qua đồng cỏ nát, bụi phía sau như hóa thành một con rồng đầy oai dũng, tạo nên những cơn cuồng phong của cát bụi.

Hai tên cướp đó cũng chẳng phải hạng tầm thường dễ đối phó, bọn chúng thấy xe chạy đến liền tránh sang một bên. Một tên đưa súng lên bắn vào chiếc Hummer, không hề hấn gì, nó vẫn lao như bay.

Người đàn ông trên ghế lái hét đánh xe qua bên này rồi lại bên kia, anh chạy xe giống như một tên cuồng nộ. Đường Tử Hân ngồi bên cạnh cũng bị hành hạ không ít, cô cứ thế nhắm tịt mắt lại, miệng không ngừng khấn trời cầu đất.

Ánh mắt của Vương Kiến Hạo đắm đắm về phía trước, cô nhận ra có một sự phản nộ đang hoành hành trong anh, sự nguy hiểm ấy như một cái lưới ám khí đầy đáng sợ. Đúng như cái sở thích đua xe quái dị của anh, từng đường lái của anh rất dứt khoát, rất mạnh mẽ. Tư thế ngồi ung dung nhưng bàn tay đặt trên vô lăng lại luôn vững vàng, tạo nên những đường bẻ ngoặt sắc lẹm muốt mắt, anh cứ thế tựa một loài động vật nguy hiểm đang không ngừng tỏa

ra sức hút cùng sự nam tính cuồng ngạo khó ai có thể cưỡng lại.

Đường Tử Hân bị dáng vẻ ấy của anh mê hoặc trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi.

Cô biết mình không nên như thế. Đúng hơn là không nên để anh cướp mất sự tỉnh táo cuối cùng của bản thân thêm nhiều lần nữa.

Bọn chúng bị anh đuổi chạy trời chết lập tức tách ra hai hướng mong kéo dài được bao lâu thì hay đến đó. Vương Kiến Hạo dừng xe lại nhìn theo hai hướng, Đường Tử Hân thờ phào một cái rồi lau mồ hôi đang túa ra trên trán.

“Trái hay phải?” Vương Kiến Hạo lấy ra một chai nước rồi đưa cho cô, từ nãy đến giờ cô bị xoay vòng vòng như chong chóng chắc cũng đã mệt.

Đường Tử Hân mở chai ra uống, quả nhiên chỉ trong một lúc cô uống hết cả nửa chai. Vương Kiến Hạo đón lấy chai nước ấy rồi ung dung uống hết phần còn lại, điệu bộ đúng là xem người ta như trò chơi.

“Em không mau chọn? Bọn chúng sắp chạy mất rồi.” Anh quay ra nhắc nhở cô lần nữa.

Đường Tử Hân ngó người trong giây lát nhưng lập tức lắc đầu, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn anh: “Đừng có đâm bọn họ.”

“Chết anh chôn, có anh ở đây em còn sợ cái gì?”

Phải rồi, anh một tay che trời ở thành phố này, cô không nên sợ cái gì mới phải. Ở cạnh anh an toàn thì chính xác là an toàn nhưng đã nguy hiểm thì vô cùng nguy hiểm.

Nhưng cô nghĩ nên giải quyết nhanh còn giao lại cho cảnh sát, mà muốn kết thúc thì thương lượng là điều tốt nhất, Vương Kiến Hạo cứ chơi đùa như vậy chỉ sợ cả hai bên đều thiệt.

“Họ còn chưa kịp đăng ảnh em lên, trước tiên ta cứ xuống thương lượng cái đã, dù gì cảnh sát chả vào cuộc?”

Nhưng dù cho cô có khuyên ngăn thế nào thì Vương Kiến Hạo một khi đã định thì khó mà thay đổi được. Giống như việc này, anh đã quyết chơi đùa với bọn người đó thì nhất định sẽ không tha mạng dễ dàng. Vương Kiến Hạo đạp chân ga, chiếc Hummer phóng về phía bên trái. Anh cười một điệu đầy quỷ dị rồi bình thản nói ra: “Nếu muốn thương lượng thì phải bỏ hết đạn mới được.”

Dù gì thì Vương Kiến Hạo khôn ngoan và cẩn trọng hơn cô gấp nhiều lần. Anh đã nói sẽ không để cô bị thương thì điều này chắc chắn phải được đặt lên hàng đầu.

Và người đàn ông họ Vương này tính toán và thông minh hơn cả, anh đuổi theo tên có nhiều đạn trong súng nhất. Vừa nãy anh hỏi ý kiến của cô nên chọn hướng nào nhưng thực ra anh đã có câu trả lời của riêng mình, anh chỉ đang thử xem độ nhạy bén trong quan sát của cô đến mức độ nào mà thôi. Và may mắn hơn cả là cô không bị vạch trần, cô còn không biết tên nào có súng còn tên nào không, hay cả hai đều có.

Người có mười chân cũng chẳng thể chạy thoát được chiếc Hummer địa hình như vậy. Hắn ta bị Vương Kiến Hạo đuổi cho sát nút, mà xui xẻo cho hắn là ở đây chỉ có cỏ và cỏ, chẳng có đến nổi một nơi dung thân. Ngay khi Vương Kiến Hạo chuẩn bị đâm hắn thì hắn liền lộn nhào qua một bên may mắn tránh được, tình thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy hắn ta chẳng thể kiềm nổi mà sử dụng luôn cây súng vô dụng của mình. Hai viên đạn được bắn ra, chiếc Hummer như được trát đá trát đồng, vô cùng cứng chắc.

Trong súng chỉ còn hai viên đạn, nhưng dù có nhiều hơn thế thì cũng trở thành đồ chơi con nít nếu Vương Kiến Hạo không chịu ra khỏi xe. Mà hắn ta cũng biết, muốn người đàn ông mặt hồ người sói này lộ diện là một điều không thể.

Chiếc Hummer chạy lùi lại, Vương Kiến Hạo mạnh mẽ bẻ lái, con voi chiến này của anh lại đuổi ráo riết tên còn lại. Hắn ta đang nấp ở đâu đó trong đám cỏ vàng cao lớn. Nhưng Vương Kiến Hạo không bỏ cuộc sớm như vậy, anh chạy một đường dài rồi lại chạy thêm một đường dọc xuống. Đường Tử Hân ngồi trong xe mà tim treo tận cổ họng. Cô mong người đàn ông đó ra mặt còn hơn là để Vương Kiến Hạo cán qua người.

Và tên đó cũng xem như có đầu óc suy nghĩ nên lập tức thoát mình khỏi đám cỏ đó. Anh ta hai chân bốn cẳng chạy như một con gió về phía người anh em chí cốt của mình.

Đường Tử Hân đúng là khâm phục tình huynh đệ của họ, giờ phút này vẫn còn nghĩ đến nhau.

Vương Kiến Hạo có vẻ đã dần vui đi kiên nhẫn trong trò chơi đuổi và chạy này của mình bày ra. Anh ngoắc ngoắc ngón tay về phía Đường Tử Hân: “Lấy anh thuốc.”

Đường Tử Hân suýt thì đập đầu vào cửa sổ. Cô thực sự nể anh, nể rất nể, trong giờ phút căng thẳng như vậy còn có tâm trạng hút thuốc được?

Nhìn thấy vẻ mặt của cô Vương Kiến Hạo bật cười: “Bọn chúng chỉ còn đứng ba viên, em không cần lo quá như vậy.”

“Ba viên cũng đủ khiến em và anh cùng tử nạn!” Đường Tử Hân lập tức ngông cổ lên đáp trả lời lẽ ngạo mạn chủ quan của anh.

“Em coi thường Vương Kiến Hạo anh?”

“Em chỉ nhắc anh cẩn thận.”

Vương Kiến Hạo vỗ vỗ đầu cô như đứa trẻ con rồi tăng dần tốc độ của xe lên: “Bọn chúng biết anh đang cố nhả đạn của chúng, đáng tiếc là dù sớm dù muộn thì bọn chúng chỉ có một lựa chọn là nhả hết đạn.” Nghe đến đây Đường Tử Hân thực sự mới dám thở mạnh một cái.

Chiếc xe hùng dũng chạy về hướng hai tên cướp kia. Bọn họ chạy bán sống bán chết, máu me trên đầu cũng ồ ạt tuôn ra. Ý muốn của Vương Kiến Hạo thế nào bọn chúng hiểu rõ. Nếu bây giờ không bắn nốt đạn thì cũng chẳng khiến người đàn ông đó dừng lại, hai đôi chân chẳng thể chạy nổi với xe bốn bánh, mà hai cây súng cũng đã sớm đầu hàng trước chiếc Hummer được lắp đặt mìn chống đạn đó. Chỉ có một lựa chọn duy nhất, bắn hết băng đạn.

Hai tên đó dừng lại thôi không chạy nữa, hai cây súng chĩa lên trời, ba viên đạn bắn ra nổ ầm một khoảng trời. Vương Kiến Hạo cho xe dừng lại, nhìn bọn chúng với ánh mắt khinh thường ngạo nghễ.

“Luôn có một cách xử lý triệt để.” Anh quay ra nhìn Đường Tử Hân, nụ cười thấp thoáng trên môi anh đang cho cô thấy anh đang ra oai với chiến công của mình thế nào.

Đường Tử Hân bấu môi nhưng trong lòng thì phục anh sát đất. Thậm chí cô còn chưa đặt chân xuống đất, người chưa dính một hạt bụi, Vương Kiến Hạo cứ thế biến hai tên cướp lưu manh ấy thành con thú nghe lời.

“Vương thiếu, tha mạng! Xin tha mạng!” Hai tên ấy nhìn nhau cuối cùng thì quỳ xuống van nài, chỉ thiếu điều thấp nhang đem Vương Kiến Hạo lên làm Phật.

Vương Kiến Hạo đắm chiêu nhìn bọn chúng, về mặt biến đổi nhanh như vậy đến cả Đường Tử Hân cũng giật mình.

Không phải anh định lao đến rồi cán nát bét hai tên đó ra đấy chứ?

Đột nhiên Vương Kiến Hạo bật cười, điệu bộ trào phúng hơn bao giờ hết. Anh hạ cửa sổ xe, ngón tay ngoắc ngoắc về phía bọn họ.

Hai tên cướp vẫn đang kinh hồn vật vạ mãi một lúc sau mới phản ứng lại. Biết được anh đang gọi, bọn chúng mới khúm núm đứng dậy chạy đến ngay.

“Điện thoại?”

Bây giờ bọn chúng sợ hãi đến độ chẳng còn quan tâm đến tiền bạc nữa, chỉ cần được anh tha mạng đã là phúc phần rồi.

Cả hai tên đó nhìn nhau một hồi rồi mới dám lấy điện thoại của Đường Tử Hân ra đặt vào tay anh: “Vương thiếu, là chúng tôi có mắt như mù, xin ngài độ lượng mà tha cho chúng tôi.”

Vương Kiến Hạo nghe ra được bọn họ là đang van cầu về điều gì, đó là đừng giao họ cho cảnh sát. Đường Tử Hân bên cạnh nhìn bộ dạng tội tã của họ thì thấy xót xa hơn là đáng trách, cũng chỉ là họ lâm vào đường cùng mới phải làm cướp giật để kiếm cơm ăn.

“Cướp giật còn muốn được tha?” Giọng điệu của Vương Kiến Hạo trầm trầm ổn định nhưng rõ ràng là đang chế giễu khinh khinh.

“Cầu xin ngài, chúng tôi còn vợ, còn con, chúng tôi không thể để bị cảnh sát tóm gậy được, cầu xin ngài! Chúng tôi cầu xin ngài tha mạng!” Bọn họ nói mà gần như méo, lời nói ra thật sự khiến người ta cảm động.

Nhưng Vương Kiến Hạo là ai? Là kẻ không có trái tim, thủ đoạn tàn độc thì vô biên, chưa từng thương hại bất cứ ai, có tội anh trị, vô can anh tha. Vương Kiến Hạo anh từ trước đến nay chưa từng phá luật lệ này của bản thân. “Các người cứ ở đây đợi, trốn cũng vô ích, năm phút, nửa cảnh sát sẽ đến nơi. Hôm nay chơi rất vui.” Vương Kiến Hạo vừa dứt lời liền lôi vali tiền từ ghế sau của xe ra rồi ném xuống đất: “Coi như tiền công các người làm chó cho tôi đuổi.”

Nói xong anh đóng cửa sổ, bắt đầu chạy xe, hai tên đàn ông đó ở phía sau đứng đờ ra như bù nhìn giữa đồng cỏ, đến cả vali đựng 200.000 NDT cũng không buồn nhặt lên.

Đường Tử Hân bên cạnh còn đang mãi lo lắng. Vương Kiến Hạo chỉ cần liếc qua một cái liền tóm đúng tâm trạng của cô: “Dù cho bọn chúng không bị cảnh sát bắt thì cũng không có cái gan chọc vào em lần nữa.”

Cô quay sang xòe tay ra: “Đưa điện thoại cho em.”

Đột nhiên người đàn ông nhếch miệng một cái, anh đem cửa sổ hạ xuống, Đường Tử Hân chưa kịp ngăn lại đã thấy chiếc điện thoại đáng thương của cô bị anh ném ra ngoài.

Đường Tử Hân giận dữ gần như hét lên: “Tại sao lại ném điện thoại của em?”

“Tại sao em vẫn còn giữ mấy tấm ảnh đó? Nhớ lắm phải không? Không nhớ xóa có phải không? Em nghĩ anh bỏ qua không trị tội em?” Và giờ thì đến lượt Vương Kiến Hạo nổi trận lôi đình. Đường Tử Hân cứ nghĩ anh sẽ không tức giận chuyện này nhưng cô lầm rồi, bây giờ mới đến lúc anh xử tội cô.

“Là em quên chưa xóa.” Đường Tử Hân nhẹ giọng, ngồi yên trên ghế, đến nhúc nhích một chút cũng không dám.

Về mặt của Vương Kiến Hạo rất u ám, nhìn là biết anh đang không mấy dễ chịu, kì này thì cô toi đời rồi!

“Hay để em chụp ảnh anh nhé? Chụp rồi lưu vào máy? Thế nào hả?” Cô sấn tới chỗ anh, bắt đầu giờ giọng nịnh nọt.

Nhưng Vương Kiến Hạo không thể vì chiều này của cô mà mềm lòng. Anh nhìn chăm chăm về phía trước, điệu bộ lái xe trông lạnh lùng mà xa cách, khiến Đường Tử Hân dần dần lui lại như con mèo nhỏ đáng thương.

Ít nhất anh cứ mở miệng trách mắng cô thứ gì cũng được, có sao lại im lặng như vậy? Anh cứ thế cô còn lo lắng gấp vạn lần!

Chạy xe được một lúc, Đường Tử Hân đánh bạo mở miệng nói tiếp: “Hay để em làm một album ảnh cho anh nhé?”

Vương Kiến Hạo vẫn chẳng nói gì.

“Này, anh thấy mình có giống con nít quá không vậy? Em đã nói thế rồi lại còn giận dỗi! Anh định để em quỳ xuống lạy anh như tổ tiên anh mới chịu?” Cuối cùng bức bối cùng bức tức dồn nén quá mức khiến Đường Tử Hân chẳng thể kiềm chế nổi lời nói, cô cứ thế bắn hết ra như súng liên thanh.

Vừa mới dứt lời về mặt của Vương Kiến Hạo lập tức biến đổi khôn lường, đôi lông mày đậm nét nhũn chặt, cầm bịch ra, rất giống như biểu cảm kiềm nén giận dữ.

Giờ thì Đường Tử Hân thực sự thấy hối hận rồi.

“Vậy thì chụp đi.” Một câu không dài không ngắn, âm điệu thư thái, rơi vào tai Đường Tử Hân liền trở thành túi tiền nóng hổi.

Muốn cô chụp ảnh, làm riêng cho một quyển album ảnh mà lại đi im như hến. Dù thế nào trong anh vẫn còn dư một chút tính cách gì đó giống một cậu thanh niên mới lớn. Đường Tử Hân lấy điện thoại của mình ra, không báo trước lại chụp liên tiếp đến sáu tấm. Kiểm tra lại cô giật mình, chụp lên mà đẹp trai như vậy à? Nếu là người thường chắc chắn cũng phải có khuyết điểm gì đó. Nhưng Vương Kiến Hạo anh về đẹp hoàn hảo, không tìm thấy chỗ xấu. Đã thế lại là góc chụp nghiêng nên nét lạnh lùng nghiêm nghị lại càng hiện rõ. Đôi lông mày của anh có hơi nhíu, mắt phượng tinh anh, dưới đôi mắt phượng hoàng ấy chính là sống mũi cao thẳng tắp. Đường Tử Hân vừa ngắm ảnh lại vừa xuyết xoa, chỉ thiếu điều chu môi hôn chùn chụt.

Đúng là ông trời thiên vị cho người đàn ông này quá rồi!

Vương Kiến Hạo ngồi bên biết cô thế nào cũng không thể kìm nén được tính háo sắc của mình trước nhan sắc của anh: “Ngậm miệng lại, nước bọt rớt đến nơi rồi.”

Đường Tử Hân bị anh chọc cho đỏ mặt, cô bĩu môi, trong lòng đang không ngừng mắng con người anh ngạo mạn, xấu xa.

“Đặt làm ảnh nền điện thoại em đi.”

“Việc quái gì em phải làm vậy?” Đường Tử Hân ngheh mặt, đang phân chia cao thấp với anh.

Vương Kiến Hạo bật cười: “Anh cũng đặt ảnh nền của em.”

Cô ngỡ ngàng sau đó thì sấn tới chỗ anh cười thích thú: “Sao anh lại có ảnh em thế?”

“Anh chụp.”

Nghe đến đây Đường Tử Hân bỗng thấy nghi ngờ. Vương Kiến Hạo sợ cô không tin nên lập tức lôi điện thoại ra, giơ ra trước mặt cho cô xem: “Đề được một tháng rồi.”

Hai con mắt của Đường Tử Hân tròn tròn như sắp bắn ra ngoài, cô há hốc mồm ú ớ chẳng nói nên lời. Vương Kiến Hạo lập tức thu điện thoại về, nhét luôn vào túi quần.

“Anh... Anh... Anh khôn nạn!” Đường Tử Hân đỏ mặt, tay nắm thành nắm đấm, cô vào luôn tư thế sẵn sàng đấm anh bất cứ lúc nào.

Có biết gì không? Ảnh nền mà anh đặt là ảnh khóa thân của cô! Là ảnh khóa thân! Trần trụi không một mảnh vải che thân!

Cô bỗng nhiên muốn đánh người, nếu Vương Kiến Hạo không phải là đang lái xe thì cô đã sớm liều mạng với anh một phen.

“Xóa ngay! Xóa ngay cho em!” Đường Tử Hân hét vào mặt anh, giận dữ như một con hổ cái bị chọc điên.

“Việc quái gì anh phải làm thế?” Người đàn ông này là cố tình nhại lại câu trước của cô mà!

“Anh chụp từ khi nào vậy?”

“Đêm nào anh chẳng chụp? Nói thật thì ảnh khóa thân của em trong máy anh đủ để làm vài bộ album luôn chứ chẳng phải một.” Vương Kiến Hạo cười xấu xa, đưa mắt qua nhìn cô cũng toàn ý nghĩ không đứng đắn.

Nếu không phải sợ bị tai nạn xe thì Đường Tử Hân đã nhào đến cắn cho Vương Kiến Hạo một phát mù đường.

Cô nổi đóa lên cũng chẳng lay chuyển được anh, không được cách này thì dùng cách kia, anh thích nhất là cái bộ dạng nhõng nhẽo như con nít của cô.

Nghĩ vậy cô liền ôm chặt lấy cánh tay của anh, bắt đầu công cuộc nịnh hót: “Thôi mà, thôi mà, đừng làm thế với em, xóa đi nhé?” “Anh giữ cho riêng mình anh ngấm, cũng không dại đột mà khoe cho ai xem, xóa làm gì?” Vương Kiến Hạo nhếch môi cười đều đặn, anh nhất định phải chơi cho cô một vở để cô chưa thói thích leo lên đầu anh ngồi đi. { Có ông đem bà đội lên đầu thì có =))) }

Nếu giờ cô mà rặn ra được nước mắt thể nào anh cũng mềm lòng.

Nghĩ là thực hiện liền, cô quay đầu ra ngoài cửa sổ, giả bộ rất thương tâm. Vương Kiến Hạo đang lái xe đột nhiên nghe thấy tiếng khụt khịt, anh quay ra đã thấy cô ôm mặt khóc từ lúc nào.

Cô thực ra đối với anh rất ngốc, ngốc ơi là ngốc, thường ngày cô ranh mãnh như vậy, lạnh lùng với người lạ bao nhiêu, về nhà cứng rắn với anh bấy nhiêu. Thế nhưng trong mắt anh cô chỉ là cô bé mới lớn và còn nhiều khuyết điểm mà thôi. Giống như lúc này, sự tỉnh ranh ở cái tuổi thích chơi thích nhảy của cô mới bộc lộ rõ.

Cô không thể hiện ra ngoài vì cô có lòng tự tôn của mình, cô không muốn trong mắt người khác cô là kẻ yếu đuối. Cô phải mạnh mẽ vì cô đã mất quá nhiều.

Những lúc cô gồng mình lên đối mặt với giông bão, anh chỉ muốn ôm lấy cô, trở thành bức tường vững chắc bảo vệ cô, để cô sống như chính bản thân tươi đẹp của cô, giống như một nàng công chúa được bao bọc không lo ngày mai thế nào, không sợ ngày trước ra sao, vô lo vô nghĩ.

Chiếc Hummer tạt qua một bên rồi dừng lại bên ven đường. Đường Tử Hân thấy thế càng khóc to hơn, như hận không thể lấy xô hứng nước mắt.

Vương Kiến Hạo xoay mặt cô qua, đôi mắt ướt của cô lấp lánh hơn cả đá quý, lập tức bao phòng bị trong anh tự động đổ nát, giống như bị xe tăng chạy qua.

“Em có giỏi thì khóc to lên anh xem nào?” Vương Kiến Hạo ngoài mặt bình thản như vậy nhưng trong lòng đã mềm ra như bong.

Nghe anh nói vậy cô liền quàng tay qua cổ anh, rống lên như mất nhà mất cửa. Vương Kiến Hạo phì cười, anh hôn vào gò má ứng hồng của cô rồi nhẹ nói: “Chỉ có cái mồm là to, nước mắt đâu không thấy.”

Đường Tử Hân dụi dụi mắt, số nước mắt ít ỏi đó dính vào ngón tay cô, cô liền giơ lên trước mặt anh phản bác: “Đây, nước mắt đây, em thật đáng thương!”

Thật sự thì anh không biết nên cười hay nên mếu.

Cô cứ như con mèo nhỏ tỉnh ranh vậy!

“Em mà cứ thế này, anh sẽ cắn em!”

Đường Tử Hân lập tức lui ra xa, tay chân bao bọc như một cái màng bảo vệ cơ thể. Người đàn ông đạp chân ga cho xe chạy tiếp.

Quả thật Đường Tử Hân đã hết cách cảm hóa được anh, bây giờ nếu cô không diệt họa tận gốc thể nào về sau anh lại lòi ra dọa dẫm cô rồi leo lên cổ cô cho xem.

Về đến Trần Thủy, Đường Tử Hân đang tâm trạng khó chịu mà không có chỗ phát tiết liền lôi cô bé tội nghiệp là Tiêu Dữu ra mà hành hạ cái lỗ tai. Tiêu Dữu cũng khổ lắm, nghe cô than vãn xong thì bị cô đuổi về không cho làm việc nữa. Ban đầu cô bé cuống lên lại tưởng mình làm sai gì nên Đường Tử Hân tức giận, hóa ra là cô cho về sớm một bữa, cô còn bảo ở lại sẽ hại tâm thân. Thế là cô bé thu dọn đồ đạc chuẩn về ngay. Từ lúc về đến nhà đến giờ tuyệt nhiên Đường Tử Hân một lời cũng không chịu bỏ ra cho Vương Kiến Hạo. Cô ngồi thẩn thờ trên giường, hai con mắt giáo dác tìm tia xem điện thoại của anh đang được giấu ở đâu. Ai ngờ Vương Kiến Hạo từ đâu đi đến trước mặt cô vurun vai cời áo, ngang nhiên tụt cả quần xuống. Đường Tử Hân suýt thì cắn phải lưỡi. Cô hằm hằm nhìn anh, dù rất giận nhưng miệng thì không chịu mở ra nói nửa lời.

“Sao không rống lên nữa đi?” Bàn tay của anh đưa ra rồi véo lấy má cô. Lực tay anh không mạnh ngược lại chỉ như cái vuốt má, nhưng Đường Tử Hân được nước này ngã lặn ra, ôm má rên ư ừ. Vương Kiến Hạo nhìn bộ dạng của cô mà chỉ muốn đè xuống.

“Anh mạnh tay quá đấy!” Cô nhăn mặt, giả bộ như đau mắt một miếng thịt. Vương Kiến Hạo bó tay, anh cốc đầu cô rồi nói: “Vào tắm cho anh nếu em muốn lấy lòng anh.”

Muốn lấy lòng cái đầu gối!

Anh nhìn cô cười cười thách thức: “Được, giỏi thì em cứ ngồi đấy.”

Nói xong anh bỏ một mạch vào phòng tắm. Anh biết thừa tính cô, không sớm thì muộn cô cũng mò vào, không cần gấp gáp quá.

Và đúng như dự đoán, chưa đầy năm phút Vương Kiến Hạo đã thấy Đường Tử Hân thò cái đầu nhỏ qua cánh cửa, nhìn anh rồi ngáp ngừng đi vào. Anh bắt đầu xấu xa mở miệng đếm: “Một... H...”

Chưa cần đếm đến hai cô đã người nguyên một bộ đồ ngủ dàu tây lao vào bồn tắm.

“Sao thế? Vào đây làm gì? Muốn ăn anh à?” Vương Kiến Hạo vòn nước tiến tới, anh như con hổ đói mỗi lần ngấm lấy cánh môi mềm của cô.

Đường Tử Hân bị anh cắn sấp bật máu nhưng vẫn cười cười: “Đề em tắm cho thiếu gia nhé?”

Đúng là bản mặt dày xe tăng đâm không xước!

“Tốt lắm! Kì lung!” Vương Kiến Hạo đưa lưng ra hô một tiếng.

Đường Tử Hân cắn răng lấy bông tắm nhẹ nhàng nhịp điệu kì lung cho anh. Thấy anh nhú mày thì kì nhẹ, thấy anh vẫn nhú mày liền kì mạnh. Cô tự hỏi từ khi nào mà anh đã nhảy trên đầu cô luôn rồi?

“Em cứ nghe lời thế này không khéo anh sẽ mềm lòng.” Vương Kiến Hạo làm vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Nghe vậy Đường Tử Hân như băng keo dính vào người anh nịnh nọt: “Anh bảo gì em làm thế, em sẽ nghe lời anh mà.”

Anh nâng cằm cô lên, đôi mắt lấp lánh như hắc thạch diệu: “Thật không?”

“Anh xóa ảnh đó đi nhé? À không, xóa hết tất cả ảnh của em trong máy anh luôn, xóa hết, xóa hết!” Đường Tử Hân nâng mắt lên nhìn anh, đôi mắt to tròn như mèo con, giọng nói dịu dàng nũng nịu.

“Phải để xem biểu hiện của em.” Anh cúi xuống cắn vào chóp mũi nhỏ nhỏ xinh xinh của cô. Thường ngày cô sẽ cau gắt máng cả dòng họ của anh nhưng hôm nay lại dần mặt ra cười khi khi.

Đúng thật bộ dạng ngốc nghếch nghe lời này của Đường Tử Hân còn độc hại hơn cả mấy tấm hình khóa thân của cô.

Vương Kiến Hạo vòng tay qua người cô bế xốc lên. Anh đem cô ra khỏi phòng tắm rồi đặt cô xuống giường, bộ đồ ngủ ướt nhẹp của cô bị anh coi bỏ trong tức khắc. Đường Tử Hân biết thế nào anh được nước sẽ vơi vĩnh mấy chuyện này. Ngón tay anh chỉ vào môi mình, ra lệnh: “Hôn anh.”

Đường Tử Hân sợ anh tức giận nên không dám lưỡng lự mà kéo cổ anh xuống hôn ngấu nghiến. Suýt chút nữa anh còn tưởng cô đang cắn mình.

Vương Kiến Hạo thuận theo nụ hôn cuồng nhiệt cô trao, anh dần dà đi xuống để lại những dấu hôn đỏ trên cổ và vai cô, tựa như đánh dấu chủ quyền lên người cô vậy.

Nụ hôn đi qua, Vương Kiến Hạo vẫn chưa thỏa mãn nên ham muốn hơn, anh đưa tay xuống dưới, tách đùi của Đường Tử Hân ra, bàn tay đã sẵn sàng đặt ở nơi thâm kín của cô.

Đường Tử Hân đột nhiên kéo anh ra, van nài: “Xóa đi nhé? Nhé?”

Cô đã sai đủ chiêu trò rồi, mà anh chắc cũng xiêu lòng, vì có gì mà không mau xóa?

Vương Kiến Hạo dừng lại hành động ở tay, anh ngồi dậy đặt điện thoại của cô vào tay cô, sau đó nói: “Đặt ảnh của anh làm hình nền đi.”

Cô nghe vậy liền hí hoáy đặt ngay, sau đó còn gơ ra khoe anh: “Rồi đây, đẹp trai ngây ngất rồi nhé!”

Vương Kiến Hạo cảm thấy vẫn chưa đủ liền hành hạ cô: “Anh trông thế nào huh?”

“Anh là đẹp trai nhất, đào hoa nhất, quyền lực nhất và giàu có nhất!” Nếu không bị ép vào đường cùng thì có tát cô sái hàm cô cũng nhất quyết không nịnh lấy nửa chữ.

Anh gật gật đầu rất thỏa mãn rồi hỏi tiếp: “Thế em là của ai?”

“Của ba mẹ em.” Đường Tử Hân lắc lắc cái đầu, bộ dạng ngây thơ ngờ ngạc nhiên.

Ngay lập tức anh lườm cô, tỏ ý mất hứng. Đường Tử Hân ngơ ngác hỏi lại anh: “Ồ, thế em là của ai? Không phải của ba mẹ em thì là của ai cơ?”

“Là của anh!”

Đường Tử Hân à một tiếng làm như đã hiểu sau đó vẫn không quên hoạt động cái miệng của mình: “Vương Kiến Hạo, xóa đi.”

“Đám vai cho anh, làm việc mệt mỏi quá!” Vương Kiến Hạo làm bộ mặt đáng thương y hệt cô lúc bị anh véo má.

Đường Tử Hân trong lòng thầm chửi cha mắng mẹ anh sao anh quá phiền phức. Thù này sâu đậm như vậy, chắc chắn cô sẽ trả vào một ngày không xa!

“Em phải nịnh ai?”

“Nịnh anh!”

“Nịnh anh thì phải thế nào?”

Đường Tử Hân lập tức chu môi nhanh nhẩu tuôn một tràng: “Hạo, Hạo à, Hạo ơi, độ lượng mà xóa ảnh em đi nhé?”

Vương Kiến Hạo nghe vậy cực kì khoái chí. Anh cười cười hưởng thụ. Đường Tử Hân từ sau lưng anh trườn lên trước, trông cứ như con rắn, cô bắt đầu tận dụng cơ mặt của mình để làm bằng được động tác nháy mắt: “Xóa đi nha, Hạo đại ca?”

Vương Kiến Hạo hôn vào môi cô, bộ dạng cô chẳng khác nào chú hề, đúng là hại anh cười không ngớt: “Còn cái gì nói hết ra xem nào.”

“Hạo đẹp trai, Hạo thiếu gia, Hạo soái ca, Hạo công tử, Hạo sư phụ!”

Hạo sư phụ? Cô lòi cái này từ đâu ra vậy?” “Thôi, nằm xuống đây, ngủ đi!” Vương Kiến Hạo nằm sập xuống giường sau đó còn kéo cả người cô xuống.

“Áy, anh phải xóa đi em mới yên tâm ngủ ngon.”

“Quên đi!” Mà Vương Kiến Hạo lại cực kì thích thú với trò đùa này với cô, lâu lâu mới có một bữa, phải tận dụng triệt để.

Đường Tử Hân lập tức đẩy anh ra rồi gào lên: “Anh là tên biến thái! Anh là tên không biết giữ lời! Kê không có uy tín! Anh hành em chưa đã có phải không? Ai đòi lại đi đem hình khỏa thân của bạn gái đặt làm hình nền điện thoại cơ chứ? Lỡ đâu có người nhìn thấy thì sao? Anh bảo gì em làm này, chẳng phân bác nửa lời mà giờ anh lại bảo em quên đi? Quên đi cái đầu anh!”

Vương Kiến Hạo gần như phải bịt lỗ tai lại, đúng là cô khi tức giận có phần đáng sợ, đáng sợ nhất là cái miệng to hơn cái loa của cô.

“Em còn quát anh như vậy mà đòi xóa sao?” Vương Kiến Hạo đưa tay ra định nựng cằm cô ai ngờ cô động thủ trước, cắn vào ngón tay anh ngấu nghiến đến tóc máu. Anh ôm lấy tay, găm giữ, anh lờm có: “Đừng mong anh dung túng cho em bất kì lần nào!”

Đường Tử Hân đứng đung quay lưng đi chỗ khác, cô đây không muốn làm ô sin nữa, hầu hạ anh đủ rồi, anh muốn làm gì thì làm.

Đường Tử Hân nhà cô đúng là trở mặt như lật bánh!

Vương Kiến Hạo giận quá liền đánh vào mông cô hai phát liên tục. Đường Tử Hân lập tức nẩy cả người lên, miệng la oai oái.

“Sao anh khốn nạn thế?”

Cũng vì cái bộ dạng đáng yêu ấy của cô khiến anh khốn nạn thì có!

“Em thử nghĩ xem, nếu anh đem ảnh của em làm hình nền laptop sau đó còn kêu gọi nhân viên cùng để màn hình giống anh thì sao hả? Còn chưa tính đến những lúc họp, sẽ được chiếu lên màn hình lớn, ai ai cũng thấy, khả năng bọn họ tập trung nghe họp cực kì cao.” Vương Kiến Hạo đúng là muốn thuận hóa cô, không từ bất kì thủ đoạn đe dọa nào.

Nhìn cô im lặng vậy thôi nhưng anh biết lòng cô đang chao đảo. Anh nói là làm, chẳng sợ trời sợ đất, còn sợ cô sao?

“Em suy nghĩ sâu xa hơn một chút, nếu bị nhà báo chụp được thì sao? Thì chính là không lo bị chết đói chứ sao!” Lại thêm một câu hù dọa vô cùng ghê gớm nữa đến từ anh.

Đường Tử Hân thật muốn tát cho anh một phát để xem mặt anh đau hay tay cô đau.

“Nói trước là nếu xảy ra chuyện đó thì anh đặc biệt sẽ không giải quyết cho em” Vương Kiến Hạo vừa nói vừa cố dán băng vết thương vào ngón tay.

Dù cô im lặng cứng đầu nhưng cô thực sự lo rồi, anh mà làm thật thì cô biết đem mặt đi đâu mà giấu đây?

Thôi thì đã mặt dày rồi thì cho dày nốt thôi! Nghĩ vậy cô liền đoạt lấy băng dán từ trong tay anh, không nói lấy nửa lời liền giúp anh tì mi dán lại. Vương Kiến Hạo không nhịn được cười, vừa dọa dẫm vài câu đã sợ thế này rồi. Anh nói chỉ là để đối phó với cô thôi ai ngờ cô tin là thật, nói thế chứ cô đã là của anh, chỉ được mình anh chiếm hữu cô, ngắm nhìn cô, âu yếm cô, anh nào dám để kẻ nào hưởng kẻ?

“Sao đây? Sợ rồi?”

“...” Cô im nằm xuống giường, đưa lưng lại với anh rồi kéo chăn trùm kín mít.

“Mấy tấm ảnh đó đáng giá 200.000 NDT nhưng anh giảm giá bán cho bọn nhà báo 200 NDT thôi nh?” Trong đầu anh bây giờ chỉ toàn mấy ý nghĩ trêu chọc cô, thật sự anh còn rất nhiều trò vui.

Đường Tử Hân đúng là đáng thương, bị anh dồn đến đường này cuối cùng cũng không dám im lặng nữa, lần này cô bám lấy cổ anh như con rái cá, sau đó còn khóc lóc ỉ ỏi trông rất thương tâm.

“Áy, áy, là em sai, anh đừng làm vậy.”

Vương Kiến Hạo đúng là có bản mặt dày, cô có khóc lóc thế nào cũng nhất quyết đẩy cô ra.

“Em cắn anh là em sai rồi, đừng vậy mà!” Cô gần như gào thét, thấy anh đẩy ra cũng một mực dúi đầu vào ngực anh, ngo ngoáy chưa đủ cô còn cắn vào

ngực anh, chả khác con chuột là mấy.

Thấy anh không đáp lại cô hoảng hốt, lập tức chữa cháy bằng cách mặt dày không thể dày hơn, đó là cắn luôn vào môi anh, chưa hết còn cắn luôn vào tai anh. Vương Kiến Hạo dù gì từ nãy đến giờ người đã nóng hừng hực, cô vừa làm trò này xong cả người anh đột nhiên run bắn, như có một dòng nước ấm chảy từ đỉnh đầu đến tận gót chân, kích thích cùng hưng phấn dung hòa trong giây lát.

“Anh xã, xóa đi mà!” Đường Từ Hân bò trườn trên người anh, không ngừng thủ thủ câu này vào tai anh.

Dây thần kinh bùng nổ như một trái bom, Vương Kiến Hạo giam Đường Từ Hân lại trong vòm ngực, anh hỏi lại: “Em vừa gọi anh là gì?”

“Anh xã ơi!”

Từ hàng lông mày kéo đến tận khóe môi, cả khuôn mặt anh tuần của anh hiện rõ sự vui sướng. Đường Từ Hân cười đều anh trong lòng, thầm mắng con người anh sao quá háo sắc!

“Gọi lại.” Vương Kiến Hạo cười thỏa mãn, anh véo má cô, véo đi véo lại đến mấy lần.

“Anh xã, anh làm khó em thì cũng làm rồi, giờ phải xóa đi đấy nhé!” Đường Từ Hân đột nhiên ngửa cái miệng nhỏ, cô há miệng cắn phập vào yết hầu đang không ngừng lên xuống của anh.

Dù đau nhưng Vương Kiến Hạo lại vô cùng khoái chí, cô làm vậy chẳng khác nào bấm trúng điểm huyệt, khiến anh phản kích hết lần này đến lần khác.

“Sẽ xóa, anh sẽ xóa.”

HẾT CHƯƠNG 38.

Nói thật, dù mình đã đọc qua nhiều bộ ngôn tình có mấy anh chị nam chính nữ chính dễ thương nhí nhố vô cùng, nhưng mà ăn cơm quán thì về nhà ăn cơm nhà vẫn là thân thuộc nhất, Hạo và Hân, hai con người này tuy không thực nhưng đem lại cho mình cảm giác rất ấm áp, rất thực, giống như chính mình được chứng kiến hai người họ âu yếm nhau vậy. Các bạn hãy cố chờ nhé, sẽ có rất rất nhiều phân đoạn so kewt của hai con người mặt dày này nữa ^^

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Biến cố

Chương 39: Biến cố.

Ở công trường dự án SSS.

Đường Từ Hân đi khảo sát công trường một lượt, mọi việc đều đang trong quá trình tiến triển, tốc độ làm việc theo đúng kế hoạch. Mọi thứ của dự án đều được cô tính toán, quyết định chắc chắn chu toàn, đây là dự án lớn mà Nghiêm Châu đảm nhiệm, cô không thể để Vương Kiến Hạo đặt niềm tin nhầm chỗ.

Tắm bọt được kéo lên, Đường Từ Hân đi vào trong. Thư kí Ứng đang xử lí vài cuộc gọi đến, lúc cô vào thì cuộc gọi cũng kết thúc. Anh ấy đứng dậy, rót cho Đường Từ Hân một ly nước ấm rồi hỏi: “Công trình không có gì cần xử lí chứ?”

Đường Từ Hân đón lấy ly nước rồi ngồi xuống ghế, chỉ một cái ngửa đầu nước đã cạn sạch, cô nói: “Mọi thứ đều ổn, chỉ có đội B ở cửa Bắc thiếu nguyên liệu, tôi cũng đã cho người cung cấp.”

“Vất vả cho cô rồi.”

Cô xua tay cười trừ: “Không có gì, đều là phần việc của tôi.”

Thư kí Ứng biết từ lúc đến công trường đến giờ cô chưa có gì lọt vào bụng, chắc chắn đã đói rồi, nghĩ thế anh liền đẩy về phía Đường Từ Hân một phần bánh ngọt nhân dâu tây: “Cô mau ăn đi, đây là phần tôi mua riêng cho cô.”

Đường Từ Hân mở hộp bánh ra, bên trong, hương thơm của dâu tây sặc sỡ thẳng vào mũi khiến cô ngây ngất trong giây lát. Thực sự khảo sát công trường dưới cái nắng gắt này đúng là hút hết sức lực của cô. Đường Từ Hân cầm nĩa lên rồi bỏ một miếng bánh vào miệng, miếng bánh ấy tựa như xà phòng tan ra trong khoang miệng cô, vị ngọt và béo của bánh quyện vào vị chua chua của dâu tây, khi nuốt xuống cổ họng, hương vị vẫn còn đọng lại, kích thích người khác không thể không ăn tiếp.

“Ngon lắm, cảm ơn Thư kí Ứng!” Đường Từ Hân ăn rất vui vẻ, cái bụng rỗng cũng được lấp đầy trong giây lát.

“Hợp khẩu vị của cô Đường là tốt rồi.”

Thư kí Ứng đưa mắt nhìn Đường Tử Hân, trong lòng bỗng nhiên có thắc mắc: “Ngành kiến trúc xây dựng này cũng không phải dễ dàng gì, áp lực và khó khăn như vậy, ngay cả khi vẫn còn đi học và ra trường. Công việc cũng không nhàn hạ, không máy lạnh, không nhà cao tầng, chỉ có bụi bặm cùng nắng nôi, một người như cô Đường thực sự khiến tôi ngạc nhiên khi chọn đi theo ngành này đây.”

Đường Tử Hân nuốt phần bánh trong miệng xuống sau đó tráng miệng bằng một ngụm nước, cô mỉm cười: “Thư kí Ứng đang phỏng vấn tôi đây sao? Muốn biết tôi tại sao lại đi theo ngành kiến trúc?”

“Phải, không những mình tôi tò mò mà công nhân làm việc cũng tò mò, họ nói người xinh đẹp như cô đi làm ngành này thì quả thực vất vả quá.”

Chả trách sao mấy anh công nhân luôn không cho cô làm mấy đồ nặng nhọc, giờ thì cô biết lý do rồi.

“Từ nhỏ tôi đã rất thông minh, cả nhà tôi ai cũng nói vậy, mẹ còn bảo mai mốt lớn lên tôi không làm kiến trúc thì cũng làm bác sĩ. Quả thực khi chuẩn bị thi đại học, tôi chỉ nhắm vào Bạch Tích vì tôi rất thích cái cảm giác tự tay xây dựng nên mấy công trình đồ sộ, lớn lao.” Thư kí Ứng gật đầu, anh mở miệng nói: “Trường tôi tốt nghiệp là một trường y loại A ở Bắc Kinh. Nhưng tôi không có duyên với cái nghề này, cuối cùng gặp được Vương Kiến Hạo tôi đã vào làm trợ lý của cậu ấy.”

Đường Tử Hân rót nước cho mình rồi rót cho Ứng Kiệt Vệ. Cô vừa cầm ly nước lên thì có một công nhân từ bên ngoài chạy vào, anh ta thở hồng hộc, cả người bụi bặm, khuôn mặt trắng bệch nhễ nhại mồ hôi, anh ta lắp bắp nói: “Cô Đường, Thư kí Ứng, có người ở Đội A ngã từ lầu ba xuống, đang rất nguy kịch!”

Ly nước trên tay Đường Tử Hân rơi xuống, vỡ tan tành. Tin này tựa như sét đánh giữa trời quang. Thư kí Ứng nghe vậy liền chạy theo người công nhân ấy ra ngoài, Đường Tử Hân thấy thế cũng gấp gấp đi theo. Cô vừa lo vừa sợ, giọng cô có phần run rẩy, cô hỏi: “Đã gọi 120 chưa?”

“Tôi đã gọi rồi.”

Người công nhân ấy vừa trả lời xong Đường Tử Hân đã nhận ra ngay câu hỏi của mình thật thừa thãi. Cô biết bản thân mình đang sợ hãi và hoảng loạn, vì nó liên quan đến mạng người!

Tiến về phía đám đông, Thư kí Ứng đẩy những kẻ xung quanh ra. Một cảnh máu me trước mắt khiến Đường Tử Hân sửng người, cô khiếp sợ đến cả hai chân run lên. Thật sự cô chưa từng gặp tai nạn nào lại rợn người như thế.

Thư kí Ứng quỳ xuống cạnh người công nhân bị tai nạn, anh vỗ vỗ hai ba cái lên mặt người đàn ông này rồi gọi lớn: “Này! Có nghe thấy tôi không?”

Người công nhân ấy bất tỉnh nhân sự, không lấy một phản ứng.

Trong đây, dường như chỉ còn duy nhất Ứng Kiệt Vệ giữ được sự bình tĩnh. Đường Tử Hân quay mặt đi thôi không nhìn nữa, cô lấy điện thoại ra gọi điện: “Quản lí Tường, ông đang ở đâu mà không mau đến đây? Có người ở đội ông bị tai nạn, công trình ở Đội A nhốn nháo lắm rồi, cần bản mặt mình tôi không thể dẹp loạn!”

Người công nhân kia bị thương rất nặng, đầu bị một đoạn sắt nhọn đâm vào, xem như đã gần xuyên qua sọ não, nếu không cầm máu rồi phẫu thuật gấp thì thực sự sẽ mất mạng. Thư kí Ứng một tay bịt chặt một bên đầu của người công nhân, anh gào to: “Lấy vải trắng!”

Rất nhanh sau đó vải trắng được đưa đến. Ứng Kiệt Vệ xé lớp vải ra thành từng mảnh dài, anh nâng đầu ông ấy lên, tay linh hoạt quấn vải quanh đầu ông ấy, coi như đã được cầm máu tạm thời.

Đường Tử Hân ngồi xuống lo lắng hỏi anh: “Người này không sao chứ? Có qua khỏi không?”

“Nếu mười lăm phút nữa không có xe cứu thương thì 100% là không!”

Cô đứng người trước câu trả lời quá chắc chắn ấy, cô mở miệng gấp gấp: “Anh có cần tôi giúp gì không?”

Ứng Kiệt Vệ nhìn Đường Tử Hân, ánh mắt hai người giao nhau, thấy cô đang lo lắng muốn chết nên anh cũng không đành lòng bảo cô đứng dậy. Anh ấy túm lấy bàn tay cô rồi đặt lên vết thương đang rỉ máu đâm đũa ở đầu người công nhân, anh nói: “Giữ cho tôi, đừng buông ra!”

Từng ngón tay cô lập tức tiếp xúc với máu, nhiệt độ của máu khiến cô giật mình. Bây giờ dù có lói cô ra, tuyệt đối cô sẽ không buông tay. Còn nước còn tát, cô cũng có một phần trách nhiệm với sự sống của người công nhân này, không thể bỏ mặc. Ứng Kiệt Vệ cầm lấy chân phải người công nhân đưa lên cao, nắn vài đường ở phần xương anh liền biết xương đã bị gãy, còn rất nghiêm trọng. Có người đưa cho anh một thanh gỗ mỏng. Ứng Kiệt Vệ đặt thanh gỗ lên chân của ông ấy, lấy vải còn dư buộc định vị ở hai đầu sau đó anh gào lớn lần nữa: “Tôi cần thêm vải!”

Tình thế bây giờ còn gấp gáp hơn cả nước sôi lửa bỏng, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều vô cùng quý hóa.

Bàn tay của Đường Tử Hân thất chặt, máu vẫn đang không ngừng chảy ra. Cái cảm giác sợ sệt cùng mất mát đột nhiên dòn về như sóng thần, từ từ đánh đổ từng lớp phòng tuyến kiên định trong cô. Cô chưa từng rơi vào trường hợp như bây giờ, càng chưa từng cảm nhận sự hoảng loạn thực chất ra sao. Cô rất sợ phải nghe thấy những từ ngữ liên quan đến mất mạng, sợ Ứng Kiệt Vệ đột nhiên buông tay rồi thông báo người công nhân này đã tắt thở. Nỗi sợ ấy bám lấy từng ng-ron thần kinh của cô rồi ăn mòn chúng.

Cô đột nhiên nghĩ đến Vương Kiến Hạo, nếu có anh ở đây cô có lẽ sẽ không run sợ và yếu đuối như bây giờ, nếu có anh ở đây có lẽ cô sẽ thấy yên tâm hơn.

Thư kí Ứng nhìn thấy hai con mắt Đường Từ Hân đỏ ửng liền lên tiếng: “Nếu cô khóc, nước mắt có thể làm nhiễm trùng vết thương của ông ấy.”

Nghe vậy cô liền khịt khịt, cố nuốt nước mắt vào trong.

Vải được mang đến, Ứng Kiệt Vệ mạnh bạo xé ra từng mảnh sau đó quấn vào nếp gối ở chân. Vì bị rơi ở tầng cao xuống thì việc cả cơ thể bị tổn thương là điều không tránh khỏi. Sau một hồi kiểm tra sơ quát toàn cơ thể thì Thư kí Ứng phát hiện, người công nhân này bị gãy cả hai cánh tay, cánh tay bên phải bị trật một đường lớn ở khuỷa tay, cong vẹo đến ghê sợ, cánh tay bên trái bị trật xương ở bả vai, tình trạng không mấy khả khảm gì với vết thương ở trên đầu. Ứng Kiệt Vệ lập tức sơ cứu cho ông ấy, không để chậm trễ thêm một giây nào nữa. Sơ cứu xong thì cũng là lúc xe cứu thương chạy đến nơi, người công nhân được đưa lên cáng, khiêng đi, Đường Từ Hân và Ứng Kiệt Vệ cũng mau chóng đi theo.

Công trường lại trở về làm việc như cũ, công việc quản lý còn lại giao cho Quản lý Tường.

Vừa mới đến bệnh viện, người công nhân lập tức được đưa vào phòng phẫu thuật. Thư kí Ứng và Đường Từ Hân ngồi đợi bên ngoài, cả hai người đều thấp thỏm không yên.

Dù thế nào thì Ứng Kiệt Vệ vẫn còn giữ được bình tĩnh, anh cũng phải là người trấn an Đường Từ Hân: “Sẽ ổn thôi, đừng căng thẳng quá.”

Cô nhìn qua người Ứng Kiệt Vệ, cả người anh ấy bụi bặm, hai bàn tay nhuộm máu tanh nồng, áo sơ mi trắng cũng ướt nhẹp vì mồ hôi vã ra. Nếu lúc ấy Ứng Kiệt Vệ không có ở đó, thì người công nhân kia cô không biết phải sơ cứu thế nào.

“Thư kí Ứng, cảm ơn anh.”

“Cứu người là việc đương nhiên, cô cũng là người đã giúp tôi cứu ông ấy, cô cũng mau cảm ơn bản thân đi.” Đến lúc này, Ứng Kiệt Vệ nói ra lời trêu đùa ấy, cũng chỉ là đang cố kéo tinh thần đang hoảng loạn của cô lên mà thôi.

Thân nhân của người công nhân đó đến, có người vợ khá lớn tuổi đi cùng một cô con gái mới lớn và một cậu con trai mới tầm bốn tuổi. Khi nghe tin chồng bị tai nạn, họ đã vô cùng sợ hãi và lo lắng nên đã lập tức chạy ngay đến bệnh viện. Người vợ nhìn thấy Ứng Kiệt Vệ và Đường Từ Hân đang đợi trước phòng phẫu thuật, bà ta lại gần rồi quát vào mặt hai người: “Các người quản lý công nhân kiểu gì vậy hả? Tại sao chồng tôi lại bị tai nạn?”

Ứng Kiệt Vệ định phản bác lại nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Đường Từ Hân, anh đành nhường lời lại cho cô. Đường Từ Hân lấy lại vẻ ngoài bình tĩnh, nghiêm chỉnh rồi từ từ nói ra tình trạng của người công nhân họ Tần kia: “Ông ấy đang đóng phần thanh thép ở lầu ba, không cẩn thận nên đã ngã xuống. Phần đầu bị một thanh sắt đâm vào, bị thương nặng nhất, tay phải bị gãy ở phần khuỷa tay, tay trái bị trật xương ở bả vai. Trước khi được đưa đến bệnh viện cấp cứu, chúng tôi đã cố gắng hết sức để sơ cứu cho ông ấy, bác sĩ cũng đã khẳng định với chúng tôi trước khi cửa phòng phẫu thuật đóng lại rằng ông ấy có cơ hội sống, nhưng chỉ là thời điểm hiện tại, còn nước còn tát, điều cần nhất bây giờ là chị và các con phải thật bình tĩnh, sáng suốt.”

Nhưng bà vợ nghe xong những lời ấy lại còn kích động hơn. Đường Từ Hân biết mình chắc chắn sẽ bị quở trách, nhưng cô không thể làm gì khác ngoài nói đúng sự thật, nếu cô giấu đi thì về sau lại càng nghiêm trọng hơn. Đúng như dự đoán, bà vợ gào khóc rồi chỉ thẳng vào mặt cô quát lớn: “Chồng tôi mà có chuyện gì tôi kiện chết mấy người!”

Đường Từ Hân rất thông cảm cho bà ấy, nếu cô rơi vào trường hợp thế này cũng sẽ mất bình tĩnh như thế.

“Bà muốn kiện ai?”

Một giọng nam trầm thấp nghiêm nghị vang lên, Đường Từ Hân đưa mắt nhìn đã thấy bóng dáng cao lớn khi phàm của Vương Kiến Hạo đang tiến lại gần. Trái tim cô như được cất phăng dây thừng, mọi thứ vỡ òa ra trong chốc lát, tựa như cô tìm được không khí sau khi bị thất cổ. Anh xuất hiện, cứ thế chiếm đóng tầm mắt cô, cứ thế gạt bỏ mọi lo lắng hoảng sợ trong lòng cô sang một bên, khiến cô nhẹ nhõm mà dám thở hắt ra một hơi.

An tâm, hai chữ này miêu tả khắc họa đúng tâm trạng của cô sau khi thấy anh.

Ứng Kiệt Vệ đứng thẳng người, nhìn người vừa đến gật đầu như một kiểu ra hiệu.

Vương Kiến Hạo chưa từng để ai lọt vào mắt ngoại trừ Đường Từ Hân, đi từ xa đến anh đã thấy cô, bóng dáng nhỏ nhắn hiu quạnh, anh thấy đâu đó một Đường Từ Hân đang gồng mình mạnh mẽ. Cô đang ở ngay trước mắt anh, bộ dạng nhếch nhác hơn bất cứ lúc nào, mái tóc dài qua vai của cô rối tung, quần áo xộc xệch, máu đỏ nhuộm trên hai bàn tay của cô khô lại, chỗ đỏ chỗ đen, chiếc áo sơ mi trắng cô đang mang trên người cũng để lại vài vệt máu đỏ au rợn người. Anh đã tưởng tượng cô sẽ thế nào khi trên đường đến đây, thật may mắn vì cô không giống tưởng tượng của anh, thế là tốt rồi.

“Chào ngài, Vương thiếu!” Đường Từ Hân nhìn anh không chớp mắt, không gật đầu, chỉ mở miệng.

“Tôi là Vương Kiến Hạo, là chủ của công trường mà chồng bà đang làm, xin hỏi, ông ấy bị tai nạn như vậy hoàn toàn là lỗi ở chúng tôi?” Vương Kiến Hạo đứng trước mặt bà vợ, thân ảnh cao hiên ngang lấn át bà ta, cũng che chở cho Đường Từ Hân ở sau lưng.

Bà ta bị anh hỏi cho cứng họng, không biết trả lời thế nào. Chồng bà ta bị tai nạn vì không cẩn thận khi làm việc, không thể quy chụp lỗi hoàn toàn cho một ai đó. “Tiền phẫu thuật, tiền viện phí, tiền thuốc men, tiền điều trị, tiền trợ cấp, chúng tôi sẽ bồi thường, bà định kiện ai? Chúng tôi kiện ngược lại bà! Lúc ấy gia đình bà tự chi tự trả, chúng tôi một đồng cũng sẽ không bỏ ra!” Từng lời từng câu chữ của Vương Kiến Hạo rất nghiêm nghị, chắc chắn,

khẳng định đầy mạnh mẽ. Đối với một số người không biết phải trái anh sẽ không nhẹ lời.

Lời anh nói ra chính là khẳng định, không phải hù dọa. Bà vợ cũng biết điều này nên lập tức khúm núm xin lỗi: “Xin lỗi, tôi chỉ nhất thời không kiềm chế được tâm tình.”

Bà ta biết khoản tiền phẫu thuật của chồng thôi điều kiện bây giờ của gia đình là không kham nổi, chứ nói gì đến tiền điều trị, tiền thuốc men.

Đường Tử Hân muốn kéo tay anh lại nhưng nhìn đến tay mình máu me như vậy nên lại thôi. Cô luồn qua người anh rồi trấn an bà vợ: “Tai nạn này một phần cũng là lỗi của chúng tôi, thực sự xin lỗi ông ấy và cả gia đình, chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

Người vợ nghe cô nói vậy cũng có phẩm yên tâm, bà ta kéo các con lại rồi ngồi xuống ghế đợi. Vương Kiến Hạo nhìn cô gái đứng chắn trước mặt mình mà nhũn mảy, giây sau anh đã túm chặt lấy tay của cô kéo đi.

Cô bị anh kéo vào phòng vệ sinh. Vương Kiến Hạo túm tay cô xuống vòi nước, cầm lấy xà phòng bôi lên.

“Em làm được mà.” Dù gì Đường Tử Hân vẫn thấy không quen, tự làm thì tốt hơn.

Vương Kiến Hạo vẫn không mở miệng nói lấy nửa chữ với cô. Anh ép hai bàn tay mảnh khảnh của cô lại với hai bàn tay to lớn của mình, nhẹ nhàng chà đi hết những vết máu tanh. Cảnh tượng này làm Đường Tử Hân liên tưởng ngay đến người cha rửa tay cho con gái. Anh đúng là xem cô như con nít!

“Em cần bản không có lỗi, xin lỗi làm gì?”

Đường Tử Hân nhìn đỉnh đầu cúi xuống của anh, đột nhiên tìm thấy lại một cái nhói buốt: “Ai bảo em không có lỗi? Đó là trách nhiệm của em.”

“Trách nhiệm của em là nhận lỗi? Em bị ngược có phải không?” Vương Kiến Hạo tắt nước, anh lấy khăn tay từ trong áo vest rồi nhẹ nhàng lau khô tay cho cô.

“Dù gì họ cũng là người bị thiệt, ta là người làm chủ, không thể không nói lời xin lỗi.”

Vương Kiến Hạo buông tay cô ra rồi lại chuyển hướng lên mái tóc cô, anh vỗ đầu cô rồi nói: “Em bảo họ bị thiệt nhưng chúng ta cũng bị thiệt, sau chuyện này sẽ là một chuỗi vấn đề đang chờ anh giải quyết. Em chỉ nghĩ cho người ta trước mà không tính thiệt hơn về sau của bản thân mình.”

Anh biết chứ, chỉ tại tính cô tốt bụng đến ngốc nghếch, chuyện gì cũng sẽ tự cho là mình có một phần lỗi. Anh thực sự không đồng tình với cách xử lý này của cô.

Mà Đường Tử Hân cũng hiểu anh như anh hiểu cô, không phải là anh tính toán nhỏ mọn, cũng không phải anh không có lương tâm, không biết thương người. Chỉ là cách làm việc của anh quá rõ ràng mình bạch, trắng ra trắng, đen ra đen, đã là phải thì không thể là trái, đã là trái thì chắc chắn phải là trái. Anh chính là như vậy, rất thực tế và vô cùng cẩn thận trong từng đường đi nước bước. Cô không thấy giận, ngược lại còn khâm phục anh. “Ai là người sơ cứu cho ông ấy?”

“Là Thư kí Ứng, anh ấy từng là bác sĩ nên cũng nhờ một công lớn là anh ấy.” Đường Tử Hân chỉnh lại quần áo cho đàng hoàng lại sau đó cùng Vương Kiến Hạo rời khỏi phòng vệ sinh. Dù gì đây cũng là phòng vệ sinh nữ, ở lại lâu lại bị người khác sàm soi, bàn tán.

Vương Kiến Hạo đưa Đường Tử Hân đến công trường, chắc chắn bây giờ nhiều công nhân vì chuyện này, được nước gây náo loạn. Cô cần đến để trấn tĩnh bọn họ.

Đến công trường, Đường Tử Hân trực tiếp đi đến từng đội công nhân để báo cho họ về tình hình của anh Tàn, nghe cô kể qua bọn họ cũng đã yên tâm đi một phần. Anh Tàn thường ngày rất quan tâm đến anh em, lại là người siêng năng chăm chỉ, vui tính tốt bụng nên ai cũng quý mến anh. Bây giờ anh Tàn bị tai nạn nghiêm trọng như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều người lo lắng.

Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân đi xem lại nơi xảy ra tai nạn, hiện trường vẫn như cũ, chưa từng bị ai thay đổi thứ gì.

“Thật may mắn vì em không trực tiếp nhìn thấy ông ấy rơi từ trên cao xuống, nếu không sẽ bị ám ảnh.” Đường Tử Hân nhìn vết máu khô cứng dưới đất rồi lại phóng tầm mắt lên tầng ba, nơi mà anh Tàn ngã xuống. Những cây thép nhọn dài chìa ra ngoài trông mà rợn người, vì đang trong quá trình tiến công nên mọi thứ vẫn chưa được hoàn chỉnh vừa mắt.

Vương Kiến Hạo cũng theo hướng mắt cô nhìn lên, anh trầm trầm nói: “Roi từ đây xuống, quả nhiên bị thương vô cùng nặng.”

Quản lí Tường tiến lại gần hai người, ông ấy lên tiếng: “Tất cả bốn đội đều vào vị trí làm việc, còn có...”

Ngập ngừng một lát Quản lí Tường mới nói tiếp: “Vừa rồi bọn phóng viên có đến, bọn họ gắng hỏi mãi về vụ tai nạn, vì không có cô Đường hay Thư kí Ứng ở đây nên tôi cũng khéo đuổi bọn họ đi, e là...”

Nghe đến đây Vương Kiến Hạo nhũn mảy, ánh mắt anh lạnh đi: “E là cái gì?”

Thấy vẻ mặt anh chuyển đổi u ám nên Quản lí Tường lập tức trình báo: “Bị tôi đuổi đi có vẻ bọn họ rất tức giận, ngày mai tin tức sẽ được đưa lên, nói không đúng sự thật.”

“Sao có thể?” Đường Tử Hân khó tin, hai bàn tay đột nhiên nắm lại gắt gao.

Vương Kiến Hạo rút một điều thuốc ra, anh bật lửa, điều thuốc cháy lên, một làn khói nhỏ bay ra, anh thấp giọng: “Ngày trước vì chuyện của em nên anh đã chặn đường đi của bọn chó săn này, thù vẫn còn nên nhân lúc có chuyện xảy ra chắc chắn sẽ tìm cách đâm anh một nhát.”

“Sao chúng ta không thử hẹn bọn họ bàn bạc?” Nghe đến chữ ‘thử’ phát ra từ miệng anh, đột nhiên Đường Tử Hân lại thấy lo lắng, nhiều hơn là gia đình của anh Tần. Đám phóng viên ấy không làm được gì Vương Kiến Hạo chắc chắn sẽ quay mũi nhọn về phía gia đình anh Tần.

Vương Kiến Hạo rít vào một hơi thuốc dài, anh nhả khói, khuôn mặt nghiêm nghị đậm chiều lúc ẩn lúc hiện sau làn khói xám, rất nhanh sau đó anh đưa ra lời giải quyết: “Thư kí Ung đang túc trực ở bệnh viện, hiện tại em không cần phải chạy đến đó. Phòng khi đám phóng viên đó quay lại, em ở đây cùng Quản lí Tưởng giải quyết. Anh sắp xếp lịch gặp bọn họ ngay bây giờ.” Vừa dứt lời, anh thả điều thuốc xuống đất, đôi giày da của anh dẫm lên.

Đường Tử Hân nhìn vào ánh mắt cương nghị của anh, lòng chao đảo chỉ toàn xót xa. Ngày mai sẽ thế nào? Cô không dám nghĩ tới, chỉ mong anh vẫn ở bên, cùng cô vượt qua, cùng cô chiến đấu, thế là cô yên tâm rồi.

Trong một giây phút chớp nhoáng chạy qua, khi đối mắt với cô, bàn tay Vương Kiến Hạo lại không muốn buông tay cô ra. Chưa phải rời đi anh đã lo lắng, cô ở một mình liệu có sao không? Thật là tốt nếu anh có thể mang cô theo, cho cô trở thành cái đuôi của mình, như vậy anh không phải thấp thỏm lo cho cô nữa.

Bàn tay kia của Đường Tử Hân vỗ vỗ vào mu bàn tay của Vương Kiến Hạo, cô gạt đầu, cô muốn cho anh biết cô có thể gánh vác được, anh có thể tin ở cô: “Anh mau đi đi.”

Tay anh rời khỏi tay cô trong chốc lát.

Đường Tử Hân day day mi tâm, đôi mắt mờ mờ nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh đang dần biến mất khỏi tầm mắt mình.

Giống như một con sóng lớn, dầm sầm vào thuyền của cô, không cho phép thuyền của cô đi tiếp.

~*~

Vương Kiến Hạo ngồi trên ghế sofa, dưới bàn là tách nước trà đã nguội lạnh. Thư kí La ngồi bên cạnh anh đang chuẩn bị giấy tờ. Có một cô gái mở cửa đi vào, cúi chào Vương Kiến Hạo rồi cười giả hoạt: “Vương thiếu, phiền ngài đợi thêm một lát, Giám đốc của chúng tôi đang trong giờ họp.”

Thư kí La bắn một cái nhìn đầy ám khí về phía cô gái đó: “Chúng tôi đã phải đợi 20 phút rồi, nếu năm phút nữa ngài ấy không tiếp khách, chúng tôi buộc phải dời ngày gặp mặt.”

Cô gái cười gượng ép: “Xin ngài cảm thông cho ngài ấy, đây là một cuộc họp quan trọng. Vương thiếu cùng Thư kí đợi ở đây, nếu có gì bất tiện có thể gọi cho người bên ngoài.”

Sau đó thì cô ta quay người rời đi.

Nhìn vẻ mặt u ám của Thư kí La là đủ biết cô ấy đang bức mình thế nào. Từ trước đến nay chưa từng có kẻ nào dám để Vương Kiến Hạo chờ quá năm phút, vậy mà lão giám đốc này lại dám để anh đợi đến gần nửa tiếng, đúng là đang khinh thường anh!

Vương Kiến Hạo hừ nhẹ, muốn hút thuốc nhưng vì có Thư kí La ở đây nên thôi, tâm trạng của anh cũng không mấy khả quan hơn, anh hừ nhẹ: “Bọn người đó nghĩ có thể nắm được ai?”

Thư kí La cũng đang vô cùng bức xúc: “Chuyện này ổn thỏa, không cần đến lệnh của ngài tôi vẫn sẽ làm bọn chúng điều tán.”

Tính cách của La Thiên Ngỗi là vậy, tức giận lên thì sẽ rất nguy hiểm, cô ấy vốn là người thích nhất kiểu làm việc nhanh gọn lẹ, ghét nhất kiểu câu cán thời gian và xem thường cô ấy. Đối với những đối tượng như vậy sẽ được cô ấy cho vào danh sách đen.

Vương Kiến Hạo quay sang nhìn cô, hỏi một câu không liên quan: “Thiên Ngỗi, cô đã ăn chưa?”

Biểu cảm khó chịu trên mặt Thư kí La chìm xuống ngay tức khắc, cô ấy có phần ngệt ra, dường như là không phản ứng kịp, sau một lúc cô ấy mới đáp ứng trả lời lại: “Tôi... ăn rồi.” Bình thường La Thiên Ngỗi sẽ trả lời rành mạch nhanh nhẹn, sẽ không chậm chạp như vậy. Lí do vì sao thì chỉ có mình cô ấy biết.

Vương Kiến Hạo lấy điện thoại ra xem tin nhắn gửi đến, anh gạt đầu hờ hững: “Nói chuyện xong cũng phải về Nghiêm Châu giải quyết một số việc, cũng không thể về nhà được, tôi định đưa cô đi ăn, hôm nay công việc nhiều hơn ngày thường, cô vất vả rồi.”

“Cũng đều là công việc của tôi, suốt gần năm năm qua theo ngài, ngài đối với tôi rất tốt, tôi chưa từng thấy vất vả.” Đôi mắt của La Thiên Ngỗi rũ xuống, trong sâu đôi mắt ấy có một tia bất thường chạy qua, cuối cùng được thay thế bằng một tia thâm trầm lóe lên, rất rõ ràng.

Đôi mắt phượng hoàng của Vương Kiến Hạo từ trước đến nay được mệnh danh là ‘tinh anh trong tinh anh’, chỉ với một cái đưa mắt thoáng qua, anh đã nắm bắt được ngay sự bất thường này của La Thiên Ngỗi, anh cười nhẹ: “Cô đi theo tôi lâu như vậy mà chưa từng đòi hỏi lớn nhỏ, tôi cảm thấy lạ.”

La Thiên Ngỗi muốn cười nhưng khóe môi nặng trĩu chẳng thể kéo lên nổi. Cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ ngập nắng chiều, Mặt Trời đỏ tươi lóe rạng

qua nhánh cây ngô đồng.

Đó là vào những tháng mưa tầm tã của bốn năm trước, cô lúc đó chỉ là một cô gái nhà quê chuyển lên Bắc Kinh, vừa tốt nghiệp liền lặn lội đi tìm việc làm nuôi sống bản thân. Cô vừa mới trải đời, ngây thơ, ngờ nghệch, bị bọn xấu lợi dụng hết lần này đến lần khác. Khi cô muốn buông xuôi tất cả thì anh đã xuất hiện, giống như một người cứu mạng mà Ông Trời thương tình gửi xuống cho cô. Khi cô chuẩn bị ngã xuống dòng sông xanh biếc, nước xoáy thành vòng, anh đã đưa tay ra giữ cô lại. Anh bảo đi theo anh xem có được hay không rồi chết cũng chưa muộn. Mà khi ấy anh chỉ là một chàng trai trẻ bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn, anh chạy ngược chạy xuôi đi tìm từng mồi làm ăn. Khi đó, không ai biết về anh, họ coi thường năng lực của anh. Cuối cùng chỉ có một mình cô đồng ý ở lại bên anh, cùng anh vun đắp sự nghiệp. Để bây giờ, anh trở thành một tượng đài không ai có thể đập đổ, trở thành kẻ mà ai ai cũng nể sợ. Còn cô, theo từng ngày đi qua đã biến thành cánh tay trái của anh, quan trọng đến không thể tách rời.

Nếu không có Vương Kiến Hạo của ngày đó thì sẽ không có La Thiên Ngõ của bây giờ.

Cửa phòng mở ra, một người đàn ông trung niên đi vào. Ông ta nhìn thấy Vương Kiến Hạo liền cười vang, sau đó đưa tay ra bắt với anh nhưng lại bị từ chối thẳng thừng, lão ta cũng không thể hiện thái độ gì nhiều liền ngồi xuống đối diện Vương Kiến Hạo.

“Thứ lỗi cho tôi, đã để ngài chờ lâu như vậy. Ngài đến đột ngột làm tôi không thể đón tiếp chu toàn.”

Vương Kiến Hạo ngồi thẳng người, đôi mắt phượng hoàng lạnh lùng ánh lên những tia u lãnh khó dò: “Cũng đã chờ lâu như vậy, tôi nghĩ là nên đi thẳng vào vấn đề chính.”

Lão Ngô Chính Hào bắt chéo hai chân, lưng lão ngửa ra sau, cái bụng phệ phò ra đầy xấu xí. Thư kí La nhìn thấy chỉ hận không thể móc ruột rồi nôn vào người lão.

“Hôm nay mấy con chó săn của ngài làm phiền đến địa bàn của tôi không ít, ngày trước tôi làm chúng khốn đốn, Lão Ngô nói xem, bọn chó săn đó có nhân lúc này tìm cách cắn tôi?” Thần thái của Vương Kiến Hạo biến đổi trong chớp lát, từ nghiêm nghị đến khinh khinh, khiến Ngô Chính Hào không sao nắm bắt được. “Người của tôi làm việc rất quy tắc, có thể đánh trả liền đánh trả một cú thật đau, không phải ngài cũng vậy sao Vương thiếu?” Nhưng bây giờ, trong ván bài này, lão ta nắm giữ điểm yếu của anh, lão cứ thế ngông nghênh xem thường anh mà không cần biết đến hậu quả thế nào. Đúng là một con cáo già ngạo mạn!

Vương Kiến Hạo nghe lão ta nói xong liền nhíu mày. Thư kí La cũng đang cuộn cuộn sóng giận.

“Muốn cắn người trước tiên phải nhìn người mà cắn, ngài nói xem đúng không? Biết là cắn sẽ bị đánh gãy chân chó mà vẫn cố chấp cắn? Ngu từ chủ đến chó có phải không?” Từ trước đến nay đôi mắt phượng hoàng của Vương Kiến Hạo độc thứ nhất thì miệng của anh độc thứ nhì. Anh rất ghét phải nịnh bợ, càng ghét kẻ khác nghĩ có thể quay anh trong cuộc chơi mà dương dương tự đắc, với những loại người như vậy, anh chưa từng thấy phí lời đâm xoáy. Đừng nghĩ đến việc có thể ngồi lên đầu anh rồi điều khiển anh, Vương Kiến Hạo anh dù cho có lép vế với kẻ khác, nhưng tuyệt đối sẽ không để bọn họ cười trên lưng mình.

Đuôi mắt Ngô Chính Hào giật giật, anh thẳng thắn, mạnh mẽ, đã phật lòng anh thì lời anh nói ra đều trở thành con dao đâm xén. Bị anh nói như vậy, thật sự lão ta rất mất mặt.

Ngay sau đó Thư kí La đẩy về phía Ngô Chính Hào một bản giấy tờ, đặt trước mặt lão một cây bút, cô cất cao giọng đánh thép: “Lão Ngô xem qua một chút, xem như là giao dịch, ngài thấy đó, đám chó săn của ngài cắn chúng tôi cuối cùng cũng là kẻ chịu thiệt, chỉ bằng ngài khuyên bảo bọn chúng vài câu, tránh trường hợp chó cắn người loạn cào cào.”

Không chỉ có Vương Kiến Hạo có lời nói sắc bén, mà ngay cả người anh đào tạo cũng có đầy 'lời hay ý đẹp'.

Ngô Chính Hào dù gì cũng đã tính toán thiệt hơn. Nếu người công nhân kia còn sống thì lão khó lòng đối chọi với Vương Kiến Hạo. Còn nếu người công nhân đó tử nạn thì coi như Vương Kiến Hạo bị lão nắm cổ. Nhưng sự tình hiện tại không như lão mong muốn, người công nhân kia dường như có cơ hội sống sót, như vậy bây giờ lão ta đành phải ngậm ngùi chấp thuận giao dịch.

Ngô Chính Hào nghiêng răng, cứ nghĩ nắm được đằng chuôi không ngờ mình mới là kẻ bị tát cho một cái.

Vương Kiến Hạo kéo miệng cười rất cợt nhả, hai tay anh chấp lại đặt trên đầu gối, rõ ràng là đang nhàn nhả nhưng thực sự là xem người dưới mắt không ra gì.

Đọc qua một lượt, lão ta cầm bút lên, không cam lòng mà đè bút xuống kí một đường. Rõ ràng đây là địa bàn của lão, nhưng lại bị kẻ khác ngồi trên đầu, thật hận không thể đánh người.

Thư kí La thu dọn tài liệu, cùng Vương Kiến Hạo nghênh ngang rời đi.

~*~

Đường Tử Hân nhìn đồng hồ, đã tám giờ tối. Công trường vừa hết giờ làm cô liền chạy ngay đến bệnh viện, anh Tần cũng vừa trải qua ca phẫu thuật kéo dài hàng giờ.

Cô đến thì Ứng Kiệt Vệ cũng rời đi. Đường Tử Hân đẩy cửa phòng bệnh đi vào, tầm mắt ngay lập tức đặt lên bóng dáng người đàn ông nằm bất động trên giường. Xung quanh ông là hàng loạt thứ nấy móc và dây dợ chằng chịt. Khuôn mặt ông nhợt nhạt như xác chết, cả người dường như bị bỏ bặt từ trên xuống dưới, Đường Tử Hân nhìn thấy mà không khỏi xót thương.

Cô tiến đến, ngồi xuống cạnh bà vợ, chỉ có vài giờ trải qua mà sắc mặt bà đã tiêu tụy thấy rõ, đôi mắt sưng vù, giọng nói cũng khàn đặc.

“Phẫu thuật xong bác sĩ có nói gì không ạ?”

Bà vợ nghe cô hỏi xong đột nhiên òa khóc, hai tay bà bưng kín mặt, từng cú nấc nghẹn cứ thể vang lên. Đường Tử Hân vòng tay qua, vỗ nhẹ vào bả vai bà, thời điểm này cô không biết khuyên nhủ gì, khóc xong chắc bà sẽ thấy đỡ hơn.

Bà vợ cố nuốt nước mắt vào trong, bà quệt má, bộ dạng thê lương hơn bao giờ hết, bà khó khăn nói: “Bác sĩ bảo não bộ của ông ấy bị thương cực kì nghiêm trọng, bây giờ cứu được nhưng không biết lúc nào sẽ mất ông ấy.”

Nghe đến đây Đường Tử Hân lặng người, có một chút tuyệt vọng cùng khó tin trào ra khỏi lớp bọc của nó, khiến cô cảm nhận được sự đau thương rõ ràng đang chạy qua từng sợi dây thần kinh. Cô nhìn qua cậu con trai ngây ngô đang nằm trên ghế, chấp chôn trong giấc ngủ, tay còn đánh cầm một cái máy bay đồ chơi, còn người con gái mới lớn cho cậu em gác đầu lên đùi, bàn tay luồn vào mái tóc cậu em, vỗ nhẹ từng cái, cô nhìn thấy cô bé ấy cắn chặt môi dưới, nỗi sợ dâng tràn qua đôi mắt ướt nước. Cô mơ màng, nhận thấy đáng đáp của mình trong cô bé ấy.

Đường Tử Hân nắm lấy tay bà vợ, nhẹ giọng an ủi: “Chỉ là phỏng đoán thôi, chị đừng suy sụp, bây giờ chị phải là người mạnh mẽ, các con còn phải dựa vào chị. Chị phải tin vào anh ấy, anh ấy nhất định sẽ sống.”

Bà vợ khóc đến là người đi, từng thớ thịt như cảm nhận được nỗi sợ mất chồng.

Đường Tử Hân rời khỏi phòng bệnh, ngồi xuống ghế đợi cô thở hắt ra, cả người mệt mỏi rã rời, cô xoay người hai cái, xương kêu lên răng rắc. Bấy giờ tình trạng của anh Tần còn chưa xác định rõ, cô không dám trở về Trần Thủy, chỉ sợ xảy ra điều bất trắc.

Điện thoại trong túi reo lên, là của Vương Kiến Hạo gọi đến, cô bắt máy, lập tức hỏi: “Anh đang ở Nghiêm Châu sao?”

“Anh giải quyết một số việc, phải qua nửa đêm anh mới về được. Em đã về chưa?”

“Em đang ở bệnh viện, tình trạng của anh Tần đang chuyển biến xấu, bác sĩ bảo có nguy cơ bị chết não.” Nói đến đây cả người Đường Tử Hân lặng đi thấy rõ.

Chần chừ một lúc Vương Kiến Hạo hỏi: “Không thể tiếp tục phẫu thuật?”

“Em không rõ, theo em nghĩ có lẽ là không...”

“...”

“Bác sĩ! Bác sĩ!” Tiếng gọi lớn của bà vợ trong phòng bệnh truyền ra, đánh vào tai Đường Tử Hân khiến cô giật nảy mình.

Cửa phòng bệnh mở tung ra, cô con gái chạy ra ngoài, nhìn thấy Đường Tử Hân liền nhào đến khóc lớn: “Chị... Bác sĩ... Ba... Ba em...”

“Tử Hân, xảy ra chuyện gì?” Bên kia Vương Kiến Hạo cũng đang bị chấn động.

Đường Tử Hân ngắt điện thoại sau đó chạy vào phòng bệnh. Anh Tần nằm trên giường co giật từng đợt, những con số trên máy đo nhịp tim cùng huyết áp nhảy loạn xạ khiến cô sợ hãi.

Rất nhanh bác sĩ và y tá chạy đến, thân nhân đều được đưa ra ngoài. Bà vợ ôm lấy con gái khóc run lên, cậu con trai ôm lấy chiếc máy bay đồ chơi ngã vào lòng mẹ, thấy mẹ và chị khóc cũng thút thít theo. Cả ba người họ ngã khụy xuống nền đất.

Cánh cửa phòng bệnh đóng lại, như phân chia ranh giới giữa sự sống và cái chết.

HẾT CHƯƠNG 39.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Anh đảm bảo sẽ không để em bị ướm

Chương 40: Anh đảm bảo sẽ không để em bị ướm.

“Tút, tut,...” Đầu dây bên kia đã dập máy, Vương Kiến Hạo biết đã xảy ra chuyện, anh với lấy áo khoác rời khỏi Nghiêm Châu, xem ra bao công việc đang dở dang đành phải để La Thiên Ngõ làm hết trong đêm nay.

Xe chạy đến bệnh viện, đến trước phòng phẫu thuật, anh thấy Đường Tử Hân đang ngồi ở ghế đợi, bên cạnh cô là bà vợ cùng hai đứa con ôm nhau, đôi mắt họ vô hồn nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật.

“Anh!” Đường Tử Hân nghe thấy tiếng chân thì quay đầu, thấy Vương Kiến Hạo liền đứng dậy, đôi mắt cô mệt mỏi thâm trầm.

“Đã sao rồi?” Vương Kiến Hạo tiến đến cạnh cô, anh biết thứ cô cần nhất bây giờ chính là bờ vai của anh, có anh ở đây dù có đương đầu với chuyện gì thì cô cũng có thể mạnh mẽ hơn.

Đường Tử Hân thật biết ơn vì anh đã đến, nếu có chuyện bất trắc xảy ra mà chỉ có một mình cô đương đầu, thì thật cô không có đủ can đảm. Cô nhìn anh, muốn nắm tay anh nhưng có thứ gì đó kìm lại khiến cô ngừng lại, cô trầm trầm nói: “Bác sĩ nói anh Tần bị xuất huyết não, đã phẫu thuật được hai mươi phút rồi.”

Vương Kiến Hạo kéo tay cô ra xa, anh nói: “Nếu ông ấy không qua khỏi, chắc chắn bọn phóng viên sẽ làm lớn, ngay cả bản kí kết chiều nay anh kí với bọn chúng cũng không có hiệu nghiệm.”

Nghe như vậy Đường Tử Hân lại càng lo sợ, cô không dám buông lỏng tay anh, cứ nắm như vậy sẽ khiến cô thấy an tâm hơn: “Sẽ không ảnh hưởng đến dự án SSS chứ?”

“Nếu ảnh hưởng đến dự án SSS có nghĩa là ảnh hưởng đến anh, nhưng mục tiêu của chúng lại là em, trước kia vì em mà anh gây khó dễ cho bọn chúng không ít, bây giờ chuyện xảy ra bọn chúng sẽ chia mũi nhọn về phía em.”

Đường Tử Hân cup mắt, cô day day mi tâm, biến cố đến như một cơn lốc, đem cô độc ác xoáy vào trong, cô dường như không có cơ hội chống trả.

Nhìn cô mệt mỏi như vậy anh lại không cam lòng. Thứ bây giờ anh cần ở cô là tâm tính cô phải thật vững vàng, phải thật mạnh mẽ, cô không phải lo sợ vì có anh luôn ở phía trước cô, giúp cô chống phá.

Vương Kiến Hạo đặt tay lên hai bả vai gầy yếu của cô, anh nhẹ giọng: “Nhìn anh.”

Mi mắt của Đường Tử Hân từ từ mở ra, cô thấy khuôn mặt của anh ngay trước mắt, thân thuộc đến lạ thường. Đôi mắt phượng hoàng của anh nhìn thẳng vào mắt cô, như một mũi kim cũng xuyên vào tận trái tim cô.

“Bây giờ em không được yếu đuối, biết không? Có anh ở đây, bất cứ kẻ nào cũng không làm khó được em.”

Cô cứ thế nhìn anh không chớp mắt, trống tim cô không nghe theo lời bộ não cô điều khiển mà đập liên hồi.

Ánh mắt anh ôn nhu như vậy, lời anh nói mạnh mẽ như vậy, cô có thể tránh được những cảm xúc bồi hồi sao?

Vương Kiến Hạo không thấy cô đáp lại nên mở miệng hỏi: “Em không tin anh?” Câu hỏi này của anh làm hệ thần kinh của cô gặp chấn động, chỉ trong vài giây sau đó câu hỏi ấy như đàn ngựa mất cương chạy loạn xạ trong đầu cô. Và cô đã rõ câu trả lời rồi, chỉ là cô cần thêm thời gian để biết cô tin anh ít hay nhiều mà thôi.

“Em tin.”

Câu hỏi mà cô tự đặt ra cho mình, cho cô xin thêm thời gian, để cô hiểu trái tim của mình, để cô hiểu cả trái tim của anh.

“Được rồi.” Nụ cười nhẹ hiện lên trên khuôn mặt anh, anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô. Có một luồng cảm xúc nào đó cô không thể gọi tên trào ra như nước chảy, khiến cô cảm nhận được sự ấm áp đang bao bọc lấy cô.

Vương Kiến Hạo luôn tự hỏi mình, anh có đi đúng đường không?

Ngay từ những ngày đầu, hận thù che kín mắt anh, anh nhìn đời bằng những tông màu u tối nhất. Lúc ấy có được cô trong tay, anh luôn mừng rỡ tựa như hình ảnh cô đau khổ, quỳ xuống van xin anh tha mạng. Anh còn có ý định chơi chết cô rồi mang cô ném vào lửa, cười thật hả hê đợi đến khi thân xác cô hóa thành tro tàn.

Nhưng bây giờ thì sao?

Ngay từ ban đầu, chiếm đoạt cô là anh đã sai. Nên bây giờ, anh phải chịu hình phạt từ chính bản thân mình gây ra, là không thể buông người con gái này xuống được nữa.

Anh muốn cưng chiều cô, muốn bảo vệ cô, muốn cho cô mọi thứ, nếu cô muốn anh cũng có thể biến cả quả địa cầu hình tròn này thành món đồ chơi nhỏ để khiến cô thấy hạnh phúc.

Vậy rốt cuộc, anh có đang đi đúng đường không?

“Cũng muộn rồi, anh đưa em về.”

“Không được, anh Tần còn đang phẫu thuật.” Đường Tử Hân lắc đầu, cô kéo tay anh, cả hai cùng ngồi xuống ghế đợi.

“Chuyện ở đây anh lo được, em về nghỉ đi.” Bàn tay của Vương Kiến Hạo đặt lên đỉnh đầu cô, vuốt từng cái thật nhẹ nhàng.

Bây giờ còn chưa biết sống chết thế nào, cô trở về còn có khi lo lắng hơn cả ở đây. Nghĩ thế cô lắc đầu: “Anh và em cùng ở lại, không ai về cả.”

“Ừng ục...” Bỗng nhiên bụng cô réo lên liên hồi, cô ngượng đỏ mặt, lập tức dùng tay đè bụng.

Tiếng kêu đó tuy không lớn nhưng lại truyền thẳng vào tai Vương Kiến Hạo, anh nhú mày: “Tại sao còn chưa ăn?”

“Công việc lu bu như vậy, em quên đi mất.” Thực ra thì không phải cô quên mà là cô lo quá nên đôi mắt cũng không thèm ăn. Cô sợ chỉ rời khỏi phòng phẫu thuật một chút thôi sẽ xảy ra chuyện.

“Vậy có bao giờ em tắm xong mà quên mặc đồ chưa?” Vương Kiến Hạo hỏi rất nghiêm túc, vẻ mặt như một ông bố dạy dỗ cô con gái nhỏ.

Đường Tử Hân đưa mắt qua nhìn ba mẹ con ngồi gần đấy, may là họ dường như không để ý gì nhiều, cô quay sang đánh một cái vào ngực anh: “Anh đây!”

Bàn tay của anh sờ xuống bụng cô: “Ngồi đây đợi, anh đi mua đồ ăn.”

Đường Tử Hân đẩy tay anh ra khỏi bụng mình, mặt cô sầm sì: “Biến thái thật!” Vương Kiến Hạo ra đến cổng bệnh viện, anh ngó dọc ngó ngang tìm xem còn quán ăn đêm nào mở cửa không. Đôi mắt anh bỗng dừng lại ở một chiếc xe Mercedes-Benz màu trắng đậu ở ngay góc khuất tối, vì đứng xa và không có ánh sáng nên anh không thể nhìn ra biển số xe. Anh tiếp tục quan sát động tĩnh, không lâu sau thấy một tên vừa lùn vừa béo mặc áo trùm đầu, đeo khẩu trang che kín mặt, hất ta tiến lại gần chiếc xe, trước khi lên xe còn nhìn xung quanh đầy cảnh giác, do Vương Kiến Hạo đứng sau một thân cây lớn nên hẳn ta không nhìn thấy.

Hai hàng lông mày của anh nhú lại. Anh lấy điện thoại ra từ áo khoác, bấm gọi.

“Ứng Kiệt Vệ, đêm nay lại phải nhờ anh, bọn chó săn của Lão Ngô đang trực trước cổng bệnh viện, anh đến đây dẹp loạn một chút.”

Bên kia Ứng Kiệt Vệ đùa anh một câu: “Một mình cậu là đủ trấn áp bọn chúng, sao lại còn nhờ đến tôi?”

Vương Kiến Hạo đứng dưới đèn đường, cái bóng của anh bị ánh đèn kéo dài ra. Anh đảo mắt, bắt gặp một quán ăn còn mở cửa, anh nói lại vào điện thoại: “Tôi đang đi mua đồ ăn cho Tử Hân, không tiện.”

Ngay giây sau anh nghe thấy tiếng phụt nước của Ứng Kiệt Vệ, đáp lại anh sau tiếng phụt nước đó là một tràng cười lớn, anh biết Ứng Kiệt Vệ lại sắp châm chọc mình: “Vương thiếu giá lắm, lần đầu tiên thấy chuyện hiểm như sao trên trời.”

“Đến nhanh một chút.”

“Được.” Ngay khi cúp máy Ứng Kiệt Vệ vẫn không ngừng cười.

Lúc Vương Kiến Hạo mua đồ ăn trở về thì đèn phẫu thuật cũng vừa vụt tắt.

Bác sĩ trong một bộ đồ phẫu thuật nhuộm đầy máu rời khỏi phòng phẫu thuật. Ông ấy tháo khẩu trang, vẻ mặt nghiêm túc thành khẩn mà nói với ba mẹ con: “Chúng tôi rất lấy làm tiếc. Người nhà có thể vào nhìn mặt ông ấy lần cuối.”

Chỉ một câu nói vô cùng nhẹ và trầm thấp, ai ngờ sẽ hóa thành hòn đá nặng nghìn tấn rơi vào đầu một gia đình nhỏ bé.

Bao hi vọng mong manh biến thành cát bụi, bị cơn gió lốc tàn độc cuốn đi mất.

Đau thương ở lại, nhớ nhung vẫn còn đây, mà người thì vĩnh viễn xa mất.

Bà vợ ngã xuống đất, ngất đi. Cô con gái ôm lấy mẹ, gào khóc tê tâm liệt phế, trong lòng đang không ngừng oán trời trách đất sao đối xử quá tàn nhẫn.

Cậu con trai nằm trên ghế, vẫn là chiếc máy bay đó ôm trong lòng, cậu bé ngây ngô ngủ một giấc thật ngon lành. Không suy tính thiệt hơn, vô lo vô nghĩ.

Hai bàn tay của Đường Tử Hân run run, cô lặng người đứng yên, trong đầu cô mọi thứ đều vắng vát, không có bất kì âm thanh hỗn tạp nào lọt được vào tai cô.

Trước mắt cô xa xăm mịt mờ, cô cơ hồ thấy mẹ ôm lấy cô ngồi trên chiếc xe ấy. Cho đến khi chiếc xe lao xuống vực rồi bùng cháy, mẹ cô vẫn giữ chặt vòng tay đó, thật chặt rồi lại thật chặt.

Ngày hôm nay, giờ phút này, cô như vừa quay lại thời điểm tai nạn đó của mười bốn năm về trước. Cô không thể không đau lòng, không thể không vò xé tâm can, không thể không thấy đồng cảm xót xa. Gia đình nhỏ này cùng với cô trải qua một nỗi mất mát mang tên mất người thân. Cô hiểu nỗi đau thương ấy dày xéo thế nào, chứng như một dòng chất độc ngấm vào xương máu cô, chỉ cần chạm đến là đau đớn ngất trời.

Bà mẹ được y tá đưa đi. Cô con gái cắn chặt môi dưới, quệt đi nước mắt, cô bé dỗ dành cậu em trai sau đó nhờ y tá trông chừng hộ. Cảnh tượng khi cô bé ấy đứng thẳng lưng, dũng cảm tiến vào phòng phẫu thuật khiến Đường Tử Hân thấy cảm phục.

Mọi thứ im ắng trở lại, không một tiếng động.

Vương Kiến Hạo tiến tới, xoay người cô lại, anh bắt gặp đôi mắt đầm nước của cô. Giống như cánh hồng bị dẫm nát, giống cả thủy tinh trong suốt bị bể, đôi mắt ấy khiến anh đau lòng.

Không một ai nói ai câu nào, anh chỉ lặng lẽ ôm ghì cô vào lòng, cô chỉ ngoan ngoãn khóc trong lòng anh, không âm ỉ.

Vòng tay năm ấy của mẹ đã cứu sống cô, vòng tay của anh bây giờ rộng hơn, cảm giác an toàn hơn, nhưng sao lại giống vòng tay của mẹ cô đến thế?

Cô vòng tay qua, ôm lấy thắt lưng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu trong lồng ngực của anh, ngăn lại những tiếng khóc đau đớn vô xé.

Vương Kiến Hạo vuốt lấy mái tóc cô, anh ôn nhu thì thầm vào tai cô: “Anh cho người đưa em nhà, ở lại đây tâm tình em lại không tốt.”

Anh buông cô ra định lấy điện thoại gọi điện nhưng cô ngăn anh lại, cô mau chóng quệt ngay nước mắt: “Bây giờ về nhà cũng chỉ có mình em, cho em ở lại đây với anh được không?”

Nhìn cô như vậy lòng anh lại càng xót xa, anh kéo cô ngồi xuống ghế sau đó đặt phần cơm chiên còn nóng hổi vào tay cô, anh nói: “Ăn đi anh cho em ở lại.”

Đường Tử Hân khịt mũi, lắc đầu: “Em ăn không nổi.”

“Lại còn không nổi, muốn anh bón cho mới chịu ăn?”

“Không phải, tình cảnh như vậy, em nuốt không trôi.” Cơm còn rất nóng, đã thế mùi hương thơm phức, đúng là kích thích cái bụng cô thật đấy, nhưng cô biết ăn vào cô sẽ lại nôn ra ngay.

Cô đặt hộp cơm qua một bên, nhìn Vương Kiến Hạo hỏi khẽ: “Anh, ngay sáng ngày mai, mọi người sẽ biết hết phải không?”

Đối mặt với câu hỏi này anh không muốn cô biết, càng không muốn cô lo lắng: “Em đừng hỏi nhiều.”

“Rồi bọn họ sẽ nói vì em quản lý không tốt nên anh Tần mới mất mạng phải không?”

Anh nhận ra trong từng câu chữ của cô đều có thương tâm, tự trách.

Vương Kiến Hạo dựa lưng vào ghế, anh day day ấn đường, thở dài đầy nặng nề: “Nếu có kẻ nói vậy, anh tuyệt đối sẽ không tha.”

“Bọn họ chắc chắn sẽ đeo bám em đúng không?” Đường Tử Hân biết anh sẽ không trả lời nhưng cô vẫn gắng gượng hỏi tiếp.

“Anh không cho phép bọn họ động đến em, nên em tuyệt đối không được lo sợ.” Anh mở mắt nhìn cô, hai con mắt đỏ au thâm trầm.

Cô im lặng, không nói gì thêm.

Vương Kiến Hạo nắm lấy tay cô, tay cô lạnh ngắt như xác chết, anh kéo tay cô nhét vào túi áo của mình sau đó nhẹ nói: “Em có muốn nhìn anh Tần lần cuối không? Anh vào với em.” Đường Tử Hân lặng lẽ gật đầu.

Vương Kiến Hạo kéo tay cô mở cửa phòng phẫu thuật, những thiết bị phẫu thuật cùng dây dợ lằng nhằng hiện ra trước mắt hai người, sau đó là thân hình của người công nhân nằm yên trên giường tỏa sáng, làm lòng hai người thoáng chút đau lòng day dứt.

Cô con gái quý bên linh cửu ông, bàn tay nhỏ đan vào bàn tay lớn thô ráp mà lạnh ngắt bất động của ông. Cô bé thút thít, cổ nghẹn tiếng khóc phát ra.

“Ba, ngày mốt là sinh nhật của con, ba còn nói lúc đó ba nhận tiền lương rồi sẽ mua cho con một đôi giày mới vì đôi giày của con hư mất rồi. Nhưng mà, con không cần giày nữa, sinh nhật này con cần ba ở bên, có được không?”

Giọng nói của cô bé ấy rất yếu ớt, run rẩy mãi mới nói được hết tâm tình. Đường Tử Hân nghe được mà tim gan đau điếng.

“Ba có nhớ lúc trước ba nói với con cái gì không? Ba nói khi nào con lấy chồng sẽ cùng con đi chọn váy cưới thật xinh đẹp. Thực ra thì con có bạn trai rồi, anh ấy đối với con rất tốt,... mà con lại không có dịp tâm sự với ba về anh ấy.” Càng nói giọng cô bé lại càng run, chốc chốc lại nấc nghẹn lên từng cái. Cô con gái nhìn xuống khuôn mặt già dặn đầy nếp nhăn của ba mà không thể nào chấp nhận được, ông thực sự đã biến mất rồi sao?

Cô bé hôn vào tay ông sau đó chặt vật đứng dậy, cô mỉm cười, nụ cười xinh đẹp vào tuổi thứ mười tám.

“Ba, con nhất định sẽ cùng mẹ và Tiểu Dương sống thật hạnh phúc, còn ba, nhất định phải lên được thiên đường đấy!”

Cô bé ngẩng nhìn ông một hồi sau đó mới trút thương nhớ quay người đi. Bất gặp Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân đứng lặng ngoài cửa, cô nhìn hai người, nhẹ nói: “Anh chị nhìn mặt ba em lần cuối sao? Mau vào đi.”

Đường Tử Hân gật đầu, cô bước từng bước chậm rãi về phía linh cửu ông. Càng đến gần cô càng thấy rõ tình trạng thân thể của ông sau cuộc phẫu thuật vừa rồi. Cô giật mình hoảng hồn, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy?

Đường Tử Hân hạ mi mắt, cô chấp hai tay lại, nhẹ giọng nói: “Anh Tàn, suốt mấy tháng qua cực nhọc làm việc cùng chúng tôi, chúng tôi thật sự rất biết ơn, anh vất vả rồi.”

Cô muốn nói tiếp nhưng có thứ gì đó ngăn cô lại, mãi một lúc thờ ơ bình tâm cô mới cất tiếng lên được: “Anh ra đi như vậy thật sự để lại nỗi mất mát quá lớn, vợ anh, các con anh chắc chắn sẽ phải mất một thời gian dài mới có thể chấp nhận được sự thật quá nghiệt ngã này. Chỉ xin anh thiêng liêng đừng để gia đình nhỏ của anh phải chịu nhiều đau khổ thêm nữa. Anh Tàn, chết chưa phải hết, chết chỉ là một con đường mà linh hồn ta tu tâm dưỡng tính, giữ tâm tình an ổn sau những sóng gió của trần gian, sau đó anh sẽ có một kiếp khác, một cuộc đời mới, chúc anh thượng lộ bình an.”

Nói đến đây, bàn tay cô run lên nhè nhẹ, phải có cái nắm tay của Vương Kiến Hạo mới làm cô ổn định.

Vương Kiến Hạo nhìn ông, anh trầm trầm lên tiếng: “Anh đừng lo, cứ thanh thản ra đi, chúng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ họ hết khả năng.” Đường Tử Hân nhìn anh, ánh mắt cô dịu dàng hiếm thấy. Cả hai cúi chào linh cửu ông lần cuối rồi quay người đi, ra đến cửa cô con gái lớn cúi đầu chào hai người: “Thật sự cảm ơn anh chị, nếu không có hai người gia đình em không biết dựa vào đâu. Hai người cũng yên tâm, đây không phải là lỗi của bất kì ai, nên không ai phải thấy áy náy cả. Đã trễ rồi, hai người đừng lo lắng mà về nhà nghỉ ngơi, mọi chuyện còn lại em có thể đảm đương được. Đi đường cẩn thận.”

Đường Tử Hân nhìn cô bé mà không khỏi thấy xót xa, phải mạnh mẽ thế nào mới có thể tạo ra lớp bọc kiên cường bên ngoài.

Trần Thủy.

Trong bồn tắm lớn, Đường Tử Hân lặng thinh nằm trong vòng tay của Vương Kiến Hạo. Đôi mắt cô lim dim, do quá mệt mỏi liền nhắm lại.

“Anh?”

“Ừ?” Bàn tay của Vương Kiến Hạo đặt trên bả vai cô, ngón tay khẽ quần lấy lọn tóc ướt của cô.

“Em không muốn vào đám tang anh Tàn mà phóng viên đến làm phiền gia đình họ, em chỉ lo lắng mỗi việc ấy.” Đường Tử Hân ở trong vòm ngực anh thủ thỉ, lời từ miệng nói ra nhưng mắt đã nhắm chặt từ hồi nào.

“Được.” Vương Kiến Hạo lập tức đáp ứng không cần suy nghĩ. Sự việc vừa trải qua như một cơn gió, không ai biết nó đến thế nào mà đi thế nào, nhưng dư âm để lại đủ để làm người ta day dứt khó quên. Trong chuyện này, gia đình anh Tàn là đáng thương nhất, họ chắc chắn rất khó khăn để có thể vượt qua, nên giúp họ đến đâu thì nhất định anh sẽ làm tròn bổn phận.

Vương Kiến Hạo cúi đầu đã thấy Đường Tử Hân im lìm. Nhớ đến hôm nay ở bệnh viện cô đã khóc thế nào, đau đớn ra sao, anh liền cảm thấy thế đó.

Anh cúi người, hôn lên mái tóc ướt của cô, sau đó lại nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đã nhắm chặt. Hôm nay cô kiên cường đã có kiên cường, yếu đuối cũng có yếu đuối. Vậy mà mỗi giây mỗi phút anh đều muốn bảo vệ cô, anh lo rằng, lớp bọc kiên cường của cô sẽ bị yếu đuối đánh sập.

Đường Tử Hân được anh ôm lên giường. Anh nâng đầu cô đặt lên đùi mình. Với lấy máy sấy, bật công tắc, tay anh luồn vào mái tóc cô, nước lạnh theo kẽ tay anh chảy xuống.

Đôi mắt cô mơ hồ mở ra, nhưng do con buồn ngủ quá mạnh nên lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Bàn tay to lớn của anh đan vào mái tóc mềm của cô, tóc cô trượt qua kẽ tay anh rồi rơi xuống, động tác ấy cứ thế lặp lại nhiều lần. Đôi mắt anh dừng trên khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần của cô, từng đường nét thanh tú đều được anh in vào tâm trí.

Tóc cô đã khô, anh cất máy sấy đi, nằm xuống giường ôm cô vào lòng, thủ thỉ một chút: “Tử Hân, trước kia anh đối xử với em như vậy, em có hận anh không?”

Vương Kiến Hạo đột nhiên thấy lạ, anh muốn rút lại câu hỏi đó. Anh thực sự không biết bản thân đang mong chờ gì vào câu trả lời của cô, anh biết rõ cô sẽ trả lời thế nào, nhưng vì sao lại hỏi?

Ngay cả bản thân anh cũng bị mắc kẹt trong câu hỏi ấy.

Đường Tử Hân mở mắt, thân hình nhỏ nhắn nằm gọn trong vòng tay anh. Cô có chút bối rối, cô chưa từng nghĩ anh sẽ hỏi cô về vấn đề này. Mà cô và anh từ trước đến nay luôn trốn tránh vấn đề ấy, đêm nay chính anh lại là người khơi dậy trước, chỉ là cô không ngờ tới. Lúc trước anh đối với cô là một con quý, giả nhân giả nghĩa, mỗi lần trông thấy nụ cười cợt nhả của anh, cô hận đến độ mong cho kiếp sau anh không có miệng để mà nói, mà ăn. Nếu nói đến ở quãng thời gian ấy thì cô hận, hận rất hận.

Nhưng bây giờ cục diện thay đổi, anh dịu dàng với cô, anh cưng chiều cô như một món bảo vật, anh bảo vệ cô khỏi bão tố cuộc đời. Đã có những lúc, trái tim cô ngu ngốc cứ thế rung động.

Cô cũng biết, thời gian nhiều đến thế nào cũng không thể giúp cô hiểu về con người anh. Anh tựa như một cánh rừng chứa đầy chết chóc, nguy hiểm, vậy mà lại không ngừng mê hoặc người khác dần thân vào.

Đường Tử Hân mỉm cười một chút nhưng thu ý cười vào ngay, cô cất giọng, âm điệu rất nhẹ, rất nhạt.

“Nếu nói em không hận là em đang nịnh bợ anh, nhưng bây giờ em đã rõ ràng một điều, chính những việc anh làm vì em đều đã cảm hóa được em, em

vốn từ lâu đã không còn quan tâm hận hay không hận, chỉ mong thời gian sẽ làm rõ.”

Ngừng một lát, cô lại tiếp tục nói: “Em muốn anh cứ thế đối xử tốt với em một chút.”

Vương Kiến Hạo kéo cô từ trong ngực ra, anh nhìn thẳng vào mắt cô, đáy mắt sâu như nước dưới hồ, trông mắt cô khổ đau, làm anh liên tưởng đến hắc diệu thạch lấp lánh mị hoặc.

Anh không phải phụ nữ, giác quan thứ sáu gần như không hoạt động, nên anh chẳng thể nhìn thấu người khác chỉ qua đôi mắt. Nhưng anh không biết anh có lầm lẫn hay không, trong mắt cô một chút vẫn đục dờn cũng không có, là cô thật lòng.

Lòng anh vẫn nặng nề, như có một hòn đá nào đó rất nặng, kéo tâm trí anh xuống vực sâu, còn rất mờ mịt.

“Anh đã nhìn xong chưa, em buồn ngủ chết mất.” Đường Tử Hân che miệng ngáp một hơi thật dài sau đó tự động sà vào lòng anh, nhắm chặt mắt.

Vương Kiến Hạo không che giấu được ý cười thấp thoáng trên môi. Anh hôn vào gò má ửng hồng của cô, vòng tay siết chặt. Anh vẫn chưa cho cô ngủ, tiếp tục thì thầm vào tai cô, mặc cho cô có nghe thấy hay không.

“Tử Hân, ngày mai sẽ có bão, em đứng sau lưng anh, anh đảm bảo sẽ không để em bị ướt.”

Nhắm mắt chỉ là cho có mà thôi, tâm trí cô vẫn còn khá minh mẫn, nghe được hết những gì anh nói.

Những ngày như vậy, chỉ cần anh ở bên, bão tố thế nào cô cũng không sợ.

~*~

Đường Tử Hân chợt tỉnh dậy, đưa tay sờ qua bên cạnh, Vương Kiến Hạo không có ở đây. Cô từ từ ngồi dậy, nắng từ bên cửa sổ làm cô tỉnh táo thêm một chút. Đồng hồ cũng vừa lúc ấy reo lên, đã bảy giờ sáng.

Cô mặc áo khoác sau đó rời khỏi phòng, tự hỏi sao anh lại dậy sớm như vậy?

Thư phòng của anh mở hé cửa, cô đứng bên ngoài căng mắt nhìn vào, bỗng nhiên có tiếng của anh cất lên: “Nhìn trộm gì đấy?”

Cô giật nảy mình, phát hiện anh đang ở bên trong. Cô đẩy cửa đi vào, bắt gặp bóng dáng của anh ngồi trầm lặng trên ghế, nắng bên ngoài hắt vào khiến bóng lưng của anh kéo dài thật dài. Trước mặt là một chiếc laptop, anh nhìn chăm chăm vào đó, dáng vẻ ân cần khó tả. “Anh lại dậy sớm rồi, không ngủ được sao?”

Vương Kiến Hạo đưa tay kéo cô lại, để cô ngồi lên đùi mình, anh đem laptop gấp lại, cái chứng hay vui đầu vào cổ cô vẫn không bỏ được: “Anh không ngủ được.”

Mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa với mùi rượu nặng tỏa ra từ miệng anh, chúng tạo ra một loại hỗn tạp thơm tho quyến rũ lạ thường. Đường Tử Hân ghé lại gần anh, tham lam hít trọn mùi hương ấy, đột nhiên nó làm đầu óc cô thư thái.

“Hôm nay em sẽ đi làm.”

“Không sợ bọn người đó đến náo loạn một trận?” Vì ngủ không được nên vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt anh.

“Chẳng phải ý định của bọn họ là muốn em nói vài lời sao? Vậy thì em sẽ nói.” Lời nói ra của Đường Tử Hân mang đầy vẻ điềm tĩnh.

Bàn tay của Vương Kiến Hạo bắt chợt đan vào bàn tay nhỏ mảnh khảnh của cô, anh nhìn cô, nắng hắt qua gò má anh, lại càng tô thêm nhiều đường nét nam tính nổi bật: “Em nói cái gì?”

“Em sẽ khuyên bọn họ nên dành thời gian đi học lại, đạo đức dơ bẩn như vậy sao lại có thể làm phóng viên? Đến cả người đã chết cũng không tha.” Đường Tử Hân dẫu môi, ngón tay khẽ nghịch tóc mai của anh.

Vương Kiến Hạo kéo môi cười, anh gật đầu: “Rất tốt, làm bạn gái anh phải như thế.”

Đường Tử Hân đứng dậy, tay kéo anh đi: “Xuống nhà ăn sáng nào, em đói meo mốc cả lên.”

Hôm nay Vương Kiến Hạo đưa cô đến công trường rồi quay đầu xe chạy đến Nghiêm Châu.

Đường Tử Hân mới đến đã thấy Ứng Kiệt Vệ đến đây từ sớm, anh ấy đang đi khảo sát công trường một vòng.

“Good morning!” Thư kí Ứng nhìn cô gật đầu chào.

“Xin chào!” Cô cũng gật đầu chào lại, sắc mặt cô so với hôm qua đã tốt hơn rất nhiều, điều này Ứng Kiệt Vệ cũng nhận thấy.

“Tôi nhận được tin rồi, thời gian sắp tới cô hãy cố gắng chịu một chút.” Khi nghe tin anh Tần mất mạng, Ứng Kiệt Vệ cũng không quá ngạc nhiên, ngay từ hôm qua lúc sơ cứu cho anh Tần anh cũng đã biết người đàn ông này khó lòng mà qua khỏi.

Đêm qua anh đến bệnh viện theo lời Vương Kiến Hạo, đúng thật đám người đáng nghi ấy chính là đám chó săn của Lão Ngô, bọn chúng mua chuộc y tá trong bệnh viện mà biết được anh Tần đang phẫu thuật, tính mạng nguy kịch. Nếu anh không đến sớm thì hôm nay đã có ngay một bài báo nóng hổi về Đường Tử Hân, Vương Kiến Hạo và anh Tần.

Đường Tử Hân gượng cười, nụ cười rõ ràng là yếu ớt: “Chuyện gì đến sẽ đến.”

Ứng Kiệt Vệ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Quản lý Tường đi đến trước mặt Đường Tử Hân, vẻ mặt có chút gấp gáp: “Cô Đường, có một số tay phóng viên đang ở ngoài kia, muốn vào phòng vấn riêng cô.”

Đúng là đánh hơi như chó, mới sáng sớm đã mò đến kiếm tin.

Đường Tử Hân gật đầu đi theo Quản lý Tường, cô tiến vào phòng chờ, trước mặt liền xuất hiện bốn năm người nam nữ có đủ, đang nhâm nhi trà đợi cô đến. “Xin chào.”

“Xin chào cô Đường.” Bọn họ đứng dậy, bộ dạng vô cùng nghiêm chỉnh, từng người đưa tay bắt tay với cô.

“Ngồi đi.” Đường Tử Hân ngồi xuống trước, cô vẫn giữ nét lịch sự nhất.

“Chúng tôi mạn phép làm phiền cô hôm nay, cô có thể cho chúng tôi hai mươi phút có được không?” Một cô gái trẻ trung tầm ngang tuổi với Đường Tử Hân, cô ta niềm nở lên tiếng.

Đường Tử Hân gật đầu chấp thuận, trước khi bắt đầu phỏng vấn cô nói với bọn người đó: “Mọi người có thể ghi âm nhưng không được quay phim, chụp ảnh. Tránh nhắc đến gia đình nạn nhân, không công kích người đã khuất hoặc gia đình anh ấy, giữ thông tin tuyệt đối về họ, nếu chấp thuận được những điều trên tôi mới có thể yên tâm tiến hành phỏng vấn.”

Đám người phóng viên như bị cô dội một gáo nước lạnh, bọn họ đen mặt nhưng không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

Loáng cái bốn cái máy ghi âm đã đặt ngay trước mặt cô. Đường Tử Hân nhìn máy ghi âm rồi lại nhìn đám người trước mặt, cô thở ra một hơi bình ổn tâm trạng.

“Bắt đầu!”

“Hôm qua vào ngày 15 tháng 4, tại công trường SSS,...” Một người phóng viên nam đang trình bày sự việc thì Đường Tử Hân đưa tay làm động tác ngừng, cô lạnh lùng nói: “Không cần giới thiệu, dù gì các người cũng đã có sẵn thông tin trong tay.”

Người đàn ông đó ho một tiếng sau đó vào thẳng vấn đề chính: “Cô Đường, ngày xảy ra tai nạn của người công nhân họ Tần đó, cô có chứng kiến không? Nếu có, cô có thể tường thuật lại vụ việc được không?”

Tâm trí của Đường Tử Hân bắt đầu đảo quanh về ngay ngày hôm qua, cô từ từ kể lại, âm điệu không nhanh không chậm, từng trình tự diễn biến đều sít sao nhau, không thiếu một chi tiết dù là nhỏ nhất, không nói sai cái gì.

“Vậy anh Tần xảy ra tai nạn như vậy, người nhà của anh ấy có trách móc về trách nhiệm của cô đối với công việc quản lý hay không?” Đây là câu hỏi họ dành riêng để bới móc, làm khó cô.

“Nếu anh là người nhà của anh Tần, khi không làm chủ được lý trí anh có trách móc tôi không?” Đường Tử Hân khôn khéo hỏi vặn lại anh ta, khiến anh ta rơi vào tình thế khó xử.

Cô đưa tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm rồi mỉm cười: “Điều quan trọng là sau khi họ đã biết phải trái thì họ ứng xử thế nào.”

Trước kia bọn họ chưa ai tiếp xúc với Đường Tử Hân, họ cũng luôn tò mò bạn gái của Vương thiếu lừng lẫy thì thế nào. Nhưng bây giờ họ đã được rửa mắt, cô không phải kẻ dễ bị khống chế, miệng lưỡi cô sắc bén giống như tên bạn trai cô, sắc đến độ có thể mang đi so sánh với dao với kéo. Cô như thả dây câu, đám phóng viên thì như cá trong hồ, cô đem họ nắm vào trong tay, quay như trò chơi.

Cuối cùng Đường Tử Hân để lại một câu ẩn ý như vậy, chính xác là muốn để đám phóng viên và bao người khác phải tự hiểu.

Một người đàn ông khác lên tiếng, hỏi: “Cô Đường, nếu theo cô vụ tai nạn không đáng có này sẽ ảnh hưởng đến dự án SSS của Vương thiếu chứ?”

“Nếu thực sự có ảnh hưởng thì bây giờ tôi đã không ngồi ở đây trả lời phỏng vấn của các người.” Âm điệu của cô nhẹ nhàng như nước, nhưng từng câu chữ đều được phát ra nghe rõ ràng, giống như trước khi nói cô sẽ chọn lọc từ ngữ thật thận trọng và sắc sảo.

Đám phóng viên bắt đầu mất kiên nhẫn, đúng là đến đây là để bị cô làm khó.

Đường Tử Hân có phần khó chịu khi nghe thấy câu hỏi đó, bọn họ là đang có tình hình câu trả lời như vậy là để kéo dài thời gian của cô.

Bây giờ đến lượt cô gái phóng viên lên tiếng phỏng vấn: “Cô Đường, dự án SSS này là dự án đầu tay của cô, cũng là dự án rất lớn của Nghiêm Châu, khi xảy ra tai nạn như vậy cô chọn cách giải quyết thế nào là hợp lý nhất?”

“Còn giải quyết thế nào ngoài việc xin lỗi và bồi thường thiệt hại cho nạn nhân và gia đình họ? Việc còn lại còn phụ thuộc vào giới truyền thông.” Đường Từ Hân lại một lần nữa làm khó bọn họ.

“Vây tình trạng của người công nhân họ Tần ấy bây giờ thế nào? Cô Đường có thể tiết lộ cho chúng tôi biết không?”

Đôi mắt Đường Từ Hân toát lên ám khí lạnh lẽo, cô bình tĩnh trả lời, không vội: “Điều này không thể nói gì hơn.”

Đám phóng viên ấy toát cả mồ hôi lạnh, bọn họ mỗi người thay phiên nhau hỏi một câu: “Cô Đường, sau tai nạn ngày hôm qua, trên mạng đã có nhiều người lan truyền rằng do cô quản lý người làm không tốt nên mới xảy ra chuyện không đáng có này, cô có lời nào đính chính lại hay không?”

Bàn tay của Đường Từ Hân siết chặt ly nước trong tay, âm điệu trầm lạnh đến đáng sợ: “Cứ để mặc bọn họ khua môi múa mép, không đúng sự thật thì sẽ là không đúng sự thật, lan truyền thì cũng chỉ là lan truyền.”

Đường Từ Hân đặt ly nước xuống, cầm lấy túi xách đứng dậy, gật đầu chào rồi cùng Quản lý Tường rời đi: “Tôi không tiễn.”

Đến tầm chiều, công việc ở công trường đã gần xong nên cô bắt xe chạy đến công ty giải quyết một số giấy tờ quan trọng.

Vừa mới vào phòng làm việc, Tô Á Á từ đâu chạy đến lôi cô ngồi xuống cạnh mình rồi nói một tràng dài: “Này, hoa nhỏ nổi tiếng, cậu thật nổi tiếng nha! Từ hôm qua đến giờ đều nghe tin xấu từ dự án đầu tay của cậu, thật sự không sao chứ hả?”

Đường Từ Hân lắc đầu, có phần ủ rũ, mệt mỏi: “Không sao, chỉ là bọn phóng viên làm phiền không ít.”

“Cũng phải, thật xui xẻo cho cậu, đúng là người đẹp yếu mệnh, mới dự án đầu tiên đã gặp chuyện không may.” Tô Á Á dẫu môi nói, thao thao bất tuyệt thêm một hồi lâu nữa.

Đường Từ Hân trở lại bàn làm việc của mình, nhìn cô ấy cười gượng, cũng không nói gì tiếp.

Lạc Nghiễn đẩy cửa phòng đi vào, trông thấy bóng dáng lâu ngày không gặp.

“Ồ, tiền bối Lạc.” Đường Từ Hân đứng dậy, lịch sự gật đầu chào.

“Có vẻ công việc của cô cũng bận bịu, bận đến độ không trở về đây suốt hai tuần.” Lạc Nghiễn tiến đến bàn làm việc của mình ngồi xuống, anh hồ hững nói ra. Anh đã nghe qua sự việc rắc rối kia của cô nhưng ý tứ không nhắc đến, cũng không muốn cô rơi vào vòng khó xử.

“Ày da, tiền bối Lạc không có người để đùa cười cổ nên đang giận dữ với tiểu hoa đó sao?” Tô Á Á ngồi bên lên tiếng trêu chọc anh.

Lạc Nghiễn nhún mày, rõ ràng là không nghe lọt câu trêu đùa vừa rồi của cô hậu bối trẻ: “Con mắt nào của cô thấy tôi để đùa cười cổ cô ấy?”

“Chính là cả hai con luôn đó!” Trêu chọc anh được một câu nên Tô Á Á được nước trêu anh tiếp.

“Đường Từ Hân, cô đính chính lại một chút, tôi có bắt nạt cô không?” Từ trước đến nay Lạc Nghiễn hầu như không bao giờ trêu đùa, dù trong hoàn cảnh nào cũng cực kì nghiêm túc. Bây giờ bị Tô Á Á nói như vậy anh liền lôi Đường Từ Hân ra rửa oan cho mình.

Tâm trạng của Đường Từ Hân tốt lên một chút, cô cười xuề xòa, xua tay: “Nào có, nào có, tiền bối đối với tôi rất tốt ấy chứ!”

“Hừ!” Lạc Nghiễn quay ra nhìn Tô Á Á hậm hực một tiếng.

Cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, Trưởng phòng Giang chạy sòng xộc vào, thờ hồn hèn nói: “Từ Hân, em nên rời đi ngay, bọn phóng viên đang bu kín dưới đại sảnh, bọn chúng đã biết tin người công nhân kia tử nạn rồi!”

Bao tài liệu trên tay cô bỗng khựng lại, cô tạm thời chưa phản ứng kịp. Nhanh như vậy đã biết rồi sao?

Tình thế bắt đầu cấp bách, Đường Từ Hân nhanh tay thu dọn một chút, sau đó cầm lấy túi xách chạy vù ra khỏi phòng.

Cô hướng đến chỗ thang máy, chân tay bủn rủn, bây giờ mà ra đại sảnh thì chắc chắn sẽ bị bắt gặp, nhưng cô không biết còn đường nào để thoát nữa.

Cô bấm nút thang máy, chưa kịp thờ thì cánh tay cô đột nhiên bị kéo lại, cô hoảng hốt định la lên thì phát hiện người đang dẫn cô đi theo một con đường khác là Lạc Nghiễn.

HẾT CHƯƠNG 40.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Số tiền bí ẩn của Đường gia

Chương 41: Số tiền bí ẩn của Đường gia.

Lạc Nghiễn nắm chặt lấy tay cô, dẫn cô đi cầu thang bộ, anh cũng không quên nhắc cô một câu: “Bọn họ ở dưới đại sảnh chờ cô, cô đi thang máy xuống là tự giao mạng cho giặc phải không? Ngốc nghếch!”

“Là tôi không thông thuộc đường lối ở đây...” Đường Tử Hân ủy khuất giải thích, đôi chân vẫn không ngừng đạp lên bậc thang đi xuống.

Đến cuối cầu thang bộ, có một cánh cửa ở bên góc, Lạc Nghiễn kéo theo cô mở cửa ra. Trước khi ra khỏi căn phòng tối ấy anh liền cởi áo khoác trùm lên đầu cô sau đó dặn dò: “Bước nhanh lên một chút, đi đến bãi giữ xe, người ta có làm gì cũng đừng thả áo ra.”

Đường Tử Hân ở phía sau bám chặt tay anh gật gật đầu. Thật may mắn vì có Lạc Nghiễn ở đây giúp đỡ cô.

Lạc Nghiễn đưa cô ra ngoài, trước mặt cô là con đường nhỏ sau công ty, cô chưa từng đến đây, cũng không biết ở sau công ty có tồn tại nơi này.

Bàn tay cô bám chặt lấy áo trùm trên đầu, đôi mắt hóa thành mắt chim ưng, ngó dọc ngó ngang, để ý từng động tĩnh một.

Cả hai an toàn xuống được bãi giữ xe, Lạc Nghiễn chạy đi tìm xe, Đường Tử Hân rồi rít chạy theo anh, đang chuẩn bị ngồi lên xe thì có tiếng người đàn ông hét lên.

“Đường Tử Hân ở đây! Cô ta ở đây!”

Đường Tử Hân hoảng hốt mau chóng ngồi lên xe, Lạc Nghiễn vòng qua ngồi lên ghế lái. Chiếc xe tiến thẳng về trước chạy đi. Ra đến bên ngoài, trước cửa chính của công ty chật kín người, đám phóng viên nghe người đàn ông vừa này hét lên cô đang ngồi chiếc xe này, lập tức tay cầm theo máy ghi âm, camera hung hăng rượt đuổi.

Lạc Nghiễn phóng xe ra đường lớn, hòa nhập với dòng xe đông đúc, bỏ lại đám người kia ở phía sau. Đường Tử Hân bây giờ mới dám thả áo khoác ra, cô quệt trán, cứ nghĩ mình toi đời rồi.

Cô bắt gặp quay về sau nhìn, thấy hai chiếc xe màu trắng cũng đang vượt lên từng chiếc xe ráo riết đuổi theo.

“Ngồi cho chắc!” Đôi mắt Lạc Nghiễn nhìn thẳng về phía trước, anh chạy ở tốc độ cao, luồn lách, anh bỏ lại nhiều chiếc xe ở phía sau. Đường Tử Hân nhớ lại lần Vương Kiến Hạo chạy chiếc Hummer đuổi bọn cướp túi xách của cô, lần đó so với bây giờ chẳng khác gì cho cam.

“Nếu tôi thoát thân an toàn, tôi sẽ đội ơn tiền bói cả đời.” Đường Tử Hân bám lấy dây đai an toàn, mắt không dám mở, lời nói cũng không được rõ ràng lắm.

Bây giờ cô chỉ có thể dựa vào Lạc Nghiễn mà thôi.

Lạc Nghiễn xoay vô lăng, chiếc xe liền quẹo vào một con đường lớn, ít xe hơn. Tay lái vững vàng, anh phóng nhanh về phía trước.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Càng đi Đường Tử Hân càng thấy lạ.

“Chạy quanh Bắc Kinh một vòng.”

Đường Tử Hân nhìn vào gương chiếu hậu, hai chiếc xe kia vẫn kiên trì đeo bám.

Cô tức giận đập tay vào cửa kính, nhắc một câu: “Bọn họ thật phiền phức!” Lạc Nghiễn cười hờ hững, anh nhìn cô lại nhìn về phía trước: “Cô càng leo lên cao bọn chúng sẽ càng tìm cách đạp cô xuống, đó là quy luật, giống như câu không ăn được thì đạp đổ, đã nghe hay chưa?”

“Là ghen ăn tức ở với tôi?”

“Đó là một phần, phần còn lại là do bạn trai của cô. Anh ta là doanh nhân đứng đầu hiện nay, đi đâu cũng vác thù mang oán, bọn người kia không làm được gì anh ta thì quay sang cắn cô cho đỡ tức. Như tôi, tôi còn cần mạnh hơn!” Câu cuối Lạc Nghiễn cố tình ngân giọng, Đường Tử Hân biết anh đang tức giận nên đành im lặng, giờ cô mà lên tiếng chọc giận anh có khi anh đem cô ném ra khỏi xe cũng nên.

Chiếc xe cứ thế vun vút chạy hơn nửa tiếng, không lần nào dừng lại, không lần nào giảm tốc độ. Bọn phóng viên đuổi sức cũng đành dừng lại.

Đường Tử Hân đọc ra địa chỉ của Trần Thủy, Lạc Nghiễn đưa cô trở về.

“Thực sự cảm ơn anh, áo khoác của anh đây.” Cô xuống xe, cảm ơn rồi cũng không quên trả lại áo cho anh.

Lạc Nghiễn liếc cô một cái rồi vươn tay ra đóng cửa xe bên ghế phụ lại, chiếc xe nhả khói chạy biến.

Trời nhá nhem tối, Đường Tử Hân vừa giải quyết công việc thì Vương Kiến Hạo cũng vừa lúc trở về.

Hôm nay anh về sớm hơn mọi khi nhưng về mặt mệt mỏi lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Đường Tử Hân thấy anh như vậy cũng xót xa, cô tiến đến, giúp anh cởi áo vest rồi cavat sau đó lẳng lặng hỏi một câu: “Phóng viên đã biết hết rồi, hôm nay anh có bị bọn chúng quấy rối không?”

Vương Kiến Hạo ôm lấy eo cô rồi ngồi xuống giường: “Một trận oanh liệt.”

Đường Tử Hân ngồi trên đùi anh, sợ anh mỏi định nhảy xuống nhưng anh nhất quyết giữ cô lại, cái đầu của anh lại vùi vào hông cô, dường như đây chính là thói quen của anh. Cô quàng tay lấy cổ anh, cắn tựa lên đầu anh: “Hôm nay em còn phải chạy vòng quanh Bắc Kinh mới thoát được.”

“Anh nghe qua rồi, để mai anh cho người đi theo em.”

“Không cần đâu, rất phiền hà.”

Vương Kiến Hạo ngẩng đầu, anh cắn vào chóp mũi nhỏ xinh của cô rồi cười: “Vậy thì đừng đi làm, ở nhà anh nuôi.”

Đường Tử Hân cười khi khi, cô đưa tay lên nheo mũi anh một cái: “Có nuôi được cả đời đâu mà cứ lí sự.”

Vương Kiến Hạo nhìn cô chăm chăm, hành động vừa rồi của cô anh cực kì thích: “Em vừa làm gì đấy?”

“Em nheo mũi anh.”

“Lợi dụng!”

Nói ra hai chữ Vương Kiến Hạo buông cô ra, bước nhanh vào phòng tắm. Đường Tử Hân nhìn theo tấm lưng anh, cô cười khúc khích, làm bộ làm tịch! Thích quá chứ lại!

Đường Tử Hân xuống nhà dưới, Tiêu Dữu dọn cơm chưa xong nên cô nán lại ở phòng khách xem tivi. Thực ra cô không dám lên mạng, cô biết bọn người đó chắc chắn lại xuyên tạc rất nhiều thứ, cô xem thì chỉ thêm suy nghĩ một nỗi thôi.

Nhưng hôm nay, người chết đã chết, ai biết cũng đã biết, không thể che giấu được nữa rồi. Vậy việc gì phải trốn tránh nữa chứ? Cô cũng thực tò mò không biết bọn họ dùng lời văn thế nào để viết về cô. Đường Tử Hân cầm lấy remote, tivi bật lên, cô chuyển sang một kênh thông tin thời sự.

Chiếu được một lúc, màn hình lớn bỗng hiện ra một tiêu đề in hoa lớn, màu đỏ nổi bật, khiến người khác nhìn thấy thì không thể không tập trung.

'Công nhân bỏ mạng oan uổng, quản lý giết người không dao.'

Thật là hút mắt người xem!

Sau đó từ trong tivi truyền đi từng lời nói về cô và cả gia đình anh Tần, họ dùng lời văn thương xót đối với nạn nhân, dùng lời văn mỉa mai, lên án dành cho cô. Tất cả đều chia mũi nhọn về phía những người quản lý ở công trường SSS, người bị đâm thực sự là cô.

Vương Kiến Hạo từ trên lầu đi xuống, những lời phát ra từ tivi không lớn nhưng không quá nhỏ, nhưng cũng đủ để anh nghe được không thiếu lời nào.

Anh bước đến, cầm lấy remote trên bàn, tắt tivi đi, về mặt anh âm ư: “Xem làm gì, biết rõ chẳng có lời nào tốt đẹp.”

Đường Tử Hân đứng dậy, đáy mắt lóe lên vài tia thâm trầm khó tả, cô miễn cưỡng cười: “Ta vào ăn cơm.”

Đang ăn thì Vương Kiến Hạo đột nhiên dừng đũa, chỉ là anh phải nói cho cô nghe chuyện này. Từ trước đến nay anh rất ít khi nào nói chuyện khi đang ăn uống nhưng hôm nay lại phá lệ, chứng tỏ điều anh chuẩn bị nói rất quan trọng.

“Vài ngày nữa em đi với anh đi gặp một người. Ông ấy có thể giúp được ta trong chuyện này.”

Đường Tử Hân nâng mắt, đang uống canh cũng dừng lại: “Đó là ai?”

“Bác của anh.”

Cô đặt bát canh xuống, gật đầu: “Được, em sẽ xin nghỉ đi cùng anh.”

*

Một người đàn ông đi đến, kính cẩn chào Dương Trạch, nói: “Người công nhân kia từ nạn đêm qua, phóng viên đang ráo riết tìm cô Đường.”

Dương Trạch ngồi trên sofa, về mặt anh có chút chán chường: “Tôi biết rồi.”

Người đàn ông đó định rời đi nhưng đột nhiên nán lại dè dặt nói với anh: “Dương thiếu, tôi khuyên ngài hãy từ bỏ cô Đường, một tháng nữa ngài kết hôn, nếu chuyện ngài vẫn âm thầm theo dõi cô Đường truyền ra ngoài thì thực không hay.”

Dương Trạch đánh mắt về phía anh ta, bắn ra một tia lửa: “Muốn quản tôi?”

“Tôi không có ý đó.”

“Vậy tốt nhất đừng để tôi đuổi việc anh.”

Người đàn ông đó không dám phản bác lại, anh ta cúi chào rồi xoay người rời khỏi.

“Trạch, anh xem!”

Một tiếng gọi của Hàm Tuệ vang lên lanh lảnh. Cô ta mặc một bộ váy cưới màu hồng cánh sen có đính đá quý, trông lấp lánh đẹp mắt vô cùng. Bộ váy ấy ôm sát lấy thân hình nở nang của Hàm Tuệ, tôn cô ta lên xinh đẹp như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích.

Cô ta bước từng bước kiêu sa về phía Dương Trạch, kéo miệng cười Hàm Tuệ lại càng xinh đẹp động lòng người.

“Em thích bộ này, mình chọn nó nhé?” Dương Trạch nâng mắt nhìn chưa quá ba giây, anh xua tay: “Tùy.”

Hàm Tuệ trông thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh mà nụ cười trên mặt mất hút, cô ta xị mặt ngồi xuống cạnh anh, bám lấy tay anh như rái cá: “Trạch, anh xem kĩ bộ này một chút, đây là bộ thứ mười sáu em thay rồi. Em muốn váy cưới của em phải cả hai ta đều thích.”

Dương Trạch gấp quyển tạp chí lại, anh kéo tay cô ta ra khỏi người mình, khuôn mặt anh u ám: “Cô muốn lấy cái gì thì lấy, quan trọng quá làm gì? Chẳng phải dù mặc váy rách vẫn được kết hôn với tôi đó sao?”

Hàm Tuệ đứng dậy, thấy anh đang khó chịu nên chẳng dám mở miệng lấy một chữ. Cô ta lúi thủi đi vào phòng thay đồ, nhân viên xung quanh ấy lại được dịp bàn tán.

Cô ta thừa biết Dương Trạch đang tức giận chuyện gì, chẳng phải do Đường Tử Hân gặp phải rắc rối nên anh lo lắng quá đó sao?

Nghĩ đến đây Hàm Tuệ nghiêng rằng không khỏi ghen ghét, mồm miệng cũng không quên chửi cha mắng mẹ Đường Tử Hân.

Hàm Tuệ thay đồ xong, đang làm lại tóc thì gọi điện cho một người: “Duy Duy, có việc cho cậu làm đây, đảm bảo sẽ khiến cậu thích thú!”

~*~

Nhà hàng Đài Viên Cát Phương.

Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân ngồi trong phòng ăn VIP. Trên bàn đã bày đồ ăn trật kín, Đường Tử Hân nhìn lóa cả mắt, cô không có hứng ăn nên cũng không động đũa.

“Ngài ấy chưa đến sao anh đã gọi món trước? Lỡ đâu khẩu vị của ngài ấy khác chúng ta thì sao?”

Vương Kiến Hạo đưa rượu nhấp một ngụm, anh cắt một miếng bò bít tết đưa lên miệng. Anh biết thế nào cô cũng thắc mắc cái này.

“Anh gọi để chúng ta ăn, ông ấy chắc chắn không ăn.”

Đường Tử Hân ngẫm nghĩ, vậy thì mối quan hệ của anh và người đàn ông đó không hề đơn giản, nếu không anh đã không biết đặc điểm này của ông ấy.

Cửa phòng ăn mở ra, đi trước là hai người đàn ông mặc vest đen, giống như vệ sĩ, sau đó có một người đàn ông tầm hơn năm mươi tuổi đi vào, trên tay ông ta chống một cây gậy trượng có đầu hình con hổ trắng.

Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân đứng dậy, kính cẩn cúi chào.

“Bác Lâm.” Vương Kiến Hạo gọi một tiếng, không nặng không nhẹ nhưng đủ để người mới đến nghe thấy.

“Kiến Hạo.” Người đàn ông cao tuổi ấy nhìn anh cười lớn. Về mặt ông ta khi mới vào phòng ăn rất lạnh lẽo, khắp người tỏa ra một ám khí bức người, dù tuổi đã cao nhưng còn lưu lại dáng vẻ phong lưu. Vậy mà khi nhìn thấy Vương Kiến Hạo, ông ấy buông bỏ tất cả các xa cách, ánh mắt dành cho cho anh là một ánh mắt khác, rất gần gũi.

Có người kéo ghế ra, ông ấy ngồi vào.

Đường Tử Hân định đưa tay ra bắt nhưng Vương Kiến Hạo kéo tay cô lại, nói: “Ông ấy không có thói quen bắt tay.”

Cô nghe vậy ngậm ngùi thu tay về sau đó cúi chào, nở nụ cười tươi tắn như hoa: “Chào ngài, tôi là Đường Tử Hân.”

Lâm Duật nghe thấy một giọng nói lạ thì mới để mắt đến cô gái đang ngồi đối diện, ông nheo mắt, đột nhiên mọi động tác đều ngưng trệ. Đôi mắt ông lóe lên một tia dị thường, Đường Tử Hân không thấy nhưng Vương Kiến Hạo đã sớm thu được vào mắt. “Vị tiểu thư này là ai?”

Vương Kiến Hạo mím môi, anh thay cô giới thiệu: “Cô ấy là bạn gái cháu, Đường Tử Hân.”

Lâm Xuân nghe thấy hai từ ‘bạn gái’ mà dường như thấy lạ lẫm, ông ấy mở miệng, hỏi lại lần nữa: “Là bạn gái?”

Câu hỏi ấy của Lâm Duật không khiến Đường Từ Hân khó hiểu, nhưng Vương Kiến Hạo đã nhìn thấu suy nghĩ trong đầu ông. Anh nhìn ông, gật đầu khẳng định rõ ràng: “Vâng.”

Đường Từ Hân ở bên cạnh anh khép nép, mọi hành động đều nhìn trước nhìn sau, thật cẩn trọng. Cô chỉ là không muốn Vương Kiến Hạo mang tiếng xấu vì cô.

Lâm Duật nhìn đôi mắt đang quét dáo giác của cô mà cười lớn, ông vuốt râu: “Sau bốn năm, gặp lại ta, cháu liền dẫn theo một cô bạn gái tuyệt sắc giai nhân, Kiến Hạo, cháu làm ta không ngờ tới.”

Vương Kiến Hạo không giấu được ý cười trên môi, anh mở miệng, không nhanh không chậm nói ra, câu chữ mạnh mẽ nhưng không thiếu phần kính trọng: “Sau bốn năm, gặp lại bác, bác vẫn tinh tường am hiểu như thế, bác làm cháu cảm phục vạn phần.”

Đây là lần đầu tiên Đường Từ Hân thấy Vương Kiến Hạo ra mặt dùng lời khách khí như vậy, điều này càng chứng tỏ anh tôn trọng ông ấy cực kì.

Lâm Duật gõ hai ngón tay lên bàn, ngay lập tức người phía sau đặt vào môi ông một miếng xì gà, tên thuộc hạ cung kính châm lửa. Miếng thuốc cháy lên, ông ấy rít một hơi rồi phả ra, khói trắng dày đặc.

“Lâu rồi ta chưa gặp lại mẹ cháu, bà ấy ở Thượng Hải vẫn khỏe chứ?”

“Bà ấy bây giờ rất tốt. Bà còn nhiều lần nhắc đến bác Lâm, thực sự rất muốn gặp lại bác để ôn lại chuyện xưa.” Ly rượu trên tay Vương Kiến Hạo đung đưa, nói xong anh liền đưa lên miệng uống cạn rượu.

Đột nhiên Lâm Duật hướng mắt về phía Đường Từ Hân, đôi mắt ông đã có nhiều nếp nhăn nhưng tận sâu trong đáy mắt vẫn giữ được sự hoạt động tinh tường như đôi mắt của chim ưng. Ông hơi nheo mắt, giọng trầm khàn vang lên: “Chuyện ngày xưa, có gì mà ớn? Chẳng bằng xem xét chuyện hiện tại một chút, vị tiểu thư xinh đẹp này cháu có thể giới thiệu lai lịch cho ta nghe một chút?”

Đường Từ Hân đang uống nước nhưng nước lại mắc nghẹn ở cổ họng, cô cố gắng nuốt xuống nếu không đã sớm phụt ra. Sao tự nhiên lại quay sang cô vậy kia chứ?

Vương Kiến Hạo nheo mắt nhìn, bàn tay anh ở dưới nắm chặt lấy bàn tay lạnh cóng của Đường Từ Hân, anh phất tay gọi phục vụ, dặn dò: “Cô ấy không chịu được lạnh.”

Phục vụ nghe liền hiểu ý liền chỉnh cao nhiệt độ trong phòng lên. Lúc này Vương Kiến Hạo mới đáp: “Cô ấy là con nuôi của Đường Sâm, chắc chắn bác Lâm biết rõ.”

Lâm Duật kéo miệng cười, lại đưa tay vuốt cằm: “Ta rất nể phục cháu, chỉ vồn vồn bốn năm lại có thể gây dựng sự nghiệp bao người ao ước, bây giờ còn nắm giữ trong tay một bông hồng gắn bom hẹn giờ. Thật sự không sợ nổ chết.”

Vương Kiến Hạo cười cười gật đầu, anh biết đây không phải lời công kích, đây là ông đang nhắc nhở anh.

Nếu anh sắc bén sâu thì ông ấy sắc bén mùi, chỉ cần một cái liếc mắt liền biết cả thân phận của đối phương như thế nào. Anh có được ngày hôm nay cũng nhờ một phần học hỏi được ở Lâm Duật. Đường Từ Hân lắng nghe từ đến cuối trong im lặng, khi nghe đến câu 'bông hồng có gắn bom hẹn giờ', cô đã khá ngạc nhiên, văn vẻ của người này thật thâm hậu, sắc sảo mà cao tay, có thể đem người khác áp đảo trong vòng một nốt nhạc.

Không sợ bom nổ chết, chỉ sợ bom đếm hoai không nổ.

Vương Kiến Hạo thấy cô không động đũa mấy, anh đưa mắt nhìn qua, ánh mắt dịu dàng thấy rõ. Mà cảnh tượng này rơi vào mắt Lâm Duật không khiến ông cảm thấy quen thuộc, một cảnh tượng đã xuất hiện trong quá khứ của ông, chỉ là vô tình bị thời gian vùi lấp.

“Ta vẫn chưa biết vì sao cháu lại chủ động mời ta bữa cơm này.” Lâm Duật không uống rượu, cũng không ăn uống gì, từ đầu đến cuối chỉ có miếng xì gà kẹp giữa ngón tay.

Vương Kiến Hạo nghe ông nhắc nhở nhưng không hề gấp gáp, anh trầm trầm nói: “Bác Lâm, cháu chưa từng nhờ ai giúp đỡ, nhưng hôm nay, trước mặt bác, cháu nhờ bác giúp một chuyện.”

Không phải 'cầu xin' mà là 'nhờ'.

Lâm Duật nhếch một bên lông mày, từng ngón tay của ông gõ lên mặt bàn theo nhịp: “Bất cứ chuyện gì ta đều có thể giúp cháu, chỉ cần không vượt quá khả năng của ta.”

Đường Từ Hân đợi đã lâu, giờ mới có thể lên tiếng: “Lâm lão tiên sinh, không phải giúp anh ấy, mà là tôi, tôi có thể cầu xin ngài giúp một chuyện được không?”

Không phải 'nhờ' mà là 'cầu xin'.

Anh và cô không thuộc một loại người, anh có địa vị còn cô thì không. Khi đi tìm sự trợ giúp, những người ngoài kia có thể lai lưng ra giúp đỡ anh hết khả năng nhưng cô thì không, vậy nên bây giờ, nếu không dựa vào danh phận bạn gái anh, thì chắc chắn cô sẽ không nhận được bất kì sự giúp đỡ nào.

Lâm Duật bỗng nhiên bật cười như xem phải kịch hay, ông ấy quay sang nhìn cô, vẻ mặt tràn đầy sự trào phúng: “Tiểu thư Đường, dựa vào đâu tôi phải giúp cô? Dựa vào việc cô là người của Kiến Hạo?”

Đột nhiên Đường Từ Hân thấy mình đang bị coi thường, cô lạnh mặt, không nể nang ai mà đáp lại ngay tức khắc: “Không phải dựa vào đâu cả, nếu phải dựa tôi mới đứng được sao? Lấy ví dụ là chính bản thân Lâm lão tiên sinh đây, nếu một ngày nào đó không có cây quải trượng kia chống đỡ, ngài cứ vậy mà ngồi mãi dưới đất?”

Lời cô nói ra không mang tính chất công kích, giọng nói trong trẻo nhưng câu chữ mạnh mẽ, dứt khoát, tất nhiên khi lọt vào tai Vương Kiến Hạo cũng thấy anh cảm phục.

Lâm Duật nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt ấy của ông ấy giống như một bàn tay bóc tách từng lớp vỏ bên ngoài của cô và nhìn thấu cả mạch máu. Nếu như vào một thời điểm khác hay đang đối mặt với một người khác cô sẽ lập tức thấy không được tự nhiên. Nhưng giờ phút này lại khác, người đàn ông với đôi mắt dày dạn này lại càng khác, cô không được để đôi mắt ấy khiến mình lung lay tâm trí, càng không được để bản thân giống một kẻ hèn nhát.

“Tiểu thư Đường đây có việc gì cần đến tôi?” Lâm Duật thu lại ánh mắt của mình, ông dí đầu lọc xì gà xuống gạt tàn. Trái tim của Đường Từ Hân rơi xuống một cái thật nhẹ nhõm. Cô biết vừa rồi ông chỉ đang thử nghiệm cô, nếu cô mà sợ hãi thì đã sớm trượt bài thi này.

Trên khuôn mặt Vương Kiến Hạo có vẻ đắc ý, còn có vẻ tự hào hiếm thấy. Từ khi có cô ở bên cạnh, anh như có thêm một cái miệng chứa đầy độc được.

Lâm Duật nhìn người chưa bao giờ sai, ông tin tưởng đôi mắt mình còn hơn cả cái đầu già cỗi này. Đường Từ Hân không phải một người phụ nữ tầm thường, dù chỉ là một người không địa vị, không quyền lực nhưng chính cô đã biến bản thân mình thành một người đặc biệt duy nhất. Tựa như một con thiên nga bơi giữa bầy vịt.

Vương Kiến Hạo nắm lấy bàn tay của cô, ngón tay cái khẽ vuốt nhẹ lấy mu bàn tay nhỏ bé ấy, anh trầm giọng nói: “Ngô Chính Hào đang làm khó chúng cháu không ít, còn đang đầu tư người của cháu, nếu không kịp dập tắt e là cháy cả cánh rừng.”

Lâm Duật gật đầu, nhấp một ngụm trà nóng mà phục vụ vừa rót: “Ta đã nghe qua, lão biết cháu sẽ tìm đến ta nên kéo đến gặp ta trước, lão nói cháu làm lão điều đồn không ít, giờ không nhân cơ hội này quật ngã cháu, chỉ sợ về sau đến cả căn nhà cũng không có để mà trú.”

Hai tay của Vương Kiến Hạo đan lại với nhau, thư thái đặt trên bàn: “Cháu nghĩ bác nhất định là biết giúp ai.”

“Ta nghe hiểu.”

Như đã xong việc, Lâm Duật chống quải trượng đứng dậy, trước khi rời khỏi phòng ăn VIP, ông quay lại, là nói với Đường Từ Hân.

“Tiểu thư Đường, nói chuyện với cô, khiến ta lại thấy nhớ vợ mình.”

Và rồi không có lời nào dành cho Vương Kiến Hạo, Lâm Duật cùng thuộc hạ rời đi.

Ngồi trên xe trở về, Đường Từ Hân vô cùng có nhiều vấn đề thắc mắc, Vương Kiến Hạo ngồi bên cạnh biết tâm trạng của cô mà lên tiếng trước.

“Bác Lâm là bằng hữu tốt của ba anh. So với ba anh, cuộc đời bác ấy rất lành lành, hai người vợ đều đã mất.”

Anh dừng lại một chút, đôi mắt trầm đi thấy rõ, anh nói tiếp: “Kéo theo cả cô con gái duy nhất đi theo.”

Nghe đến đây Đường Từ Hân không khỏi nhớ đến lời cuối mà Lâm Duật nói với mình. Có lẽ khi còn sinh thời, một trong hai người vợ của ông khá giống cô ở mặt nào đó, thế nên ông mới dễ dàng động lòng như vậy.

“Chắc chắn ông ấy có thân phận không hề tầm thường.”

“Phải, trong giới thượng lưu ông ấy được gọi là 'Đại Hổ', trong giới hắc đạo được lưu danh là 'Tam Thất Hổ'.” Vương Kiến Hạo bắt đầu cho xe chạy.

Đường Từ Hân đột nhiên nhớ đến cây quải trượng mà Lâm Duật mang theo, cô lại tiếp tục thắc mắc: “Vì sao đều là hổ?”

Ánh mắt Vương Kiến Hạo nhìn thẳng về trước, ngoài miệng thì trả lời cô nhưng tâm trí đã trôi về nơi xa xôi: “Ông ấy có ba cây quải trượng khác nhau, một cây có đầu hổ trắng, hổ ở núi tuyết, một cây có đầu hổ vàng, hổ ở dưới đất, một cây có đầu hổ đen, hổ ở rừng núi.” Cô nghe đến đây không khỏi há hốc mồm, đã được lưu danh thì cả đời thom tên trong trang sử sách.

Có một cuộc gọi đến, Đường Từ Hân nghe máy, bên kia là tiếng nức nở đứt quãng của cô con gái lớn nhà anh Tần. Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng cô, cô gấp gấp hỏi: “Có chuyện gì? Mau nói chị!”

“Gia đình em đang làm lễ tang cho ba,... phóng viên đến,... bọn họ chụp ảnh rất nhiều.”

“Được rồi, chị đến ngay.”

Đường Từ Hân cúp máy, cô nghiến răng, phóng viên, phóng viên, phóng viên, đi chết đi!

“Phóng viên đang ở nhà anh Tần.”

Vương Kiến Hạo lập tức bẻ tay lái, chiếc siêu xe trượt một đường dài sau đó chạy vút đi như mũi tên.

Xe chạy đến nơi, những chiếc xe thùng đậu kín trước cửa nhà anh Tần, khiến Đường Tử Hân nhìn thấy mà không kìm được tức giận cùng lo lắng. Rõ ràng là mọi thông tin về gia đình anh Tần đều được giữ kín, vì sao phóng viên có thể tìm được?

Vương Kiến Hạo kéo tay cô đi vào trong, dần dần tiếng ồn ào truyền vào tai hai người, nhắc cả hai không nên chậm trễ.

“Các người cắt mau! Không được chụp! Không được chụp nữa!” Vợ của anh Tần gào khóc, thân hình nhỏ bé không đủ cản trở những máy ảnh đang không ngừng kêu lên tanh tách.

Đường Tử Hân và Vương Kiến Hạo vượt qua đám phóng viên, cô chắn trước mặt bà vợ, nói lớn: “Các người mau dừng lại! Muốn gì thì cứ tìm tôi đây, đừng động đến gia đình anh Tần!”

Phóng viên thấy Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân xuất hiện, bọn họ dè dặt hạ máy ảnh xuống.

“Các người bị mù có phải không? Gia đình họ còn đang trong thời gian tang lễ, hương nhang còn chưa tắt, các người còn có thể giơ máy ảnh lên thi nhau chụp choẹt? Không sợ trời đánh?” Về mặt Đường Tử Hân rất giận dữ, lời nói ra cũng thuận theo cảm xúc, bao tức giận cô nén lại cũng chỉ là một phần.

“Trời đánh? Trời là đánh cô trước! Giết người còn to miệng cái gì?” Ở bên dưới đám đông, một tên phóng viên vượt lên trước, chỉ thẳng vào mặt cô quát lớn.

Đám đông cũng hưởng ứng theo lời anh ta nói, bọn họ không ngừng hô vang: “Kẻ giết người!”

Vương Kiến Hạo vượt lên trước, che chắn cho Đường Tử Hân ở phía sau, đôi mắt anh đằng đằng sát khí nhìn thẳng vào tên phóng viên vừa lớn miệng, lời anh nói ra mang đầy nguy hiểm chết chóc: “Anh có bằng chứng đầy đủ để kết tội cô ấy giết người? Nếu anh không có, tôi hoàn toàn có thể kiện anh lên tòa tội danh vu khống, xúc phạm danh dự nhân phẩm người khác. Tôi biết nghề phóng viên này rất cực khổ mà chỉ kiếm được vài đồng, anh còn gia đình, vợ lớn con nhỏ, tôi cũng không ngại đưa anh vài tù, mất cả nghề kiếm sống.”

Tên phóng viên đó hoàn toàn bị anh đánh gãy lý lẽ, anh ta ghen hờn, lùi về sau không dám ngẩng mặt. Đã rất nhiều đồng nghiệp của anh ta đều ném qua thủ đoạn tàn độc của người đàn ông này, bọn người đó bây giờ mắt hút, sống lật lờ khô sò. Lời nói mạnh mẽ và nghiêm nghị ấy không chỉ là nói cho một người, mà nó còn khiến cả đám phóng viên ấy ai ai cũng chao đảo.

Đường Tử Hân ở phía sau, vỗ vào mông Vương Kiến Hạo như một sự tự hào.

Vương Kiến Hạo biết cô làm gì nhưng vẫn là chú tâm đến đám người trước mắt hơn, anh nói: “Các người có thể mang những tấm ảnh đã chụp rồi đi, ngày mai ai đăng lên thì cứ tìm luật sư biện hộ cho mình trước.”

Bọn phóng viên rì rào với nhau một lúc sau đó mới không cam tâm rời đi. Tất cả bọn họ đều là sợ bị mất việc nên không dám làm càn.

Đường Tử Hân quay vào trong nhà, cả ba mẹ con đang ôm nhau ghen ngào trước ảnh thờ của anh Tần. Cô tiến đến, khoe mắt cũng bắt đầu đỏ ửng: “Bọn họ đi rồi, thật xin lỗi gia đình vì tôi không thể làm đúng lời đã nói.”

Vợ anh Tần nắm chặt lấy bàn tay cô lắc đầu: “Cô Đường, cô đừng nói vậy, cô đã làm hết trách nhiệm của mình rồi, đối với nhà chúng tôi, thật sự không thể đền đáp nổi.”

Về mặt của Đường Tử Hân trầm đi. Cô hiểu họ hơn bao giờ hết, vì cô giống họ, đều đã từng ở cùng một hoàn cảnh, họ làm cô nhớ lại cảm giác quen thuộc nhưng đau lòng day dứt.

Cô và Vương Kiến Hạo ở lại một chút nhưng cũng không nán lại quá lâu.

Trần Thủy.

Đền trong phòng còn chưa bật lên, Vương Kiến Hạo đã từ sau ôm lấy eo Đường Tử Hân khiến cô giật thót.

“Bảo bối, hôm nay em thật ngoan.” Anh đặt cằm lên vai cô, cả sức nặng của anh đè lên tấm thân nhỏ của cô.

“Em đi tắm.” Đường Tử Hân vỗ vỗ vào tay anh, ý bảo anh buông ra.

“Hôm nay cũng không ngại trước mặt nhiều người mà ngang nhiên sàm sỡ anh.” Vương Kiến Hạo cười gian tà, cúi xuống, đem cô bế lên dễ dàng như em bé.

Cô bám lấy cổ anh nhíu mày. Nhớ lâu thế? Rõ ràng cô chỉ vỗ có hai cái.

Anh mang cô vào phòng tắm rồi thả cô xuống, cô còn chưa kịp đứng vững đã bị anh hôn tới mãnh liệt. Vương Kiến Hạo áp chặt cô vào tường, hai thớ nóng ấm của hai người quyện vào nhau trong chốc lát.

“Biến thái.” Anh hạ đầu thì thắm vào tai cô.

Cái gì đấy? Nếu cô biến thái còn phải gọi anh bằng thầy đó nha.

Đường Tử Hân nhéo vào bàn tay đang xấu xa lần mò trong áo cô. Vì đau quá nên anh liền buông cô ra, Vương Kiến Hạo trừng mắt nhìn cô, rõ ràng chính cô là người vô lễ, khiêu khích anh trước.

“Để cho anh ăn đi.” Nhưng người đàn ông mặt dày như Vương Kiến Hạo nào chịu từ bỏ miếng mồi ngon như vậy, dù cho cô có đẩy ra anh vẫn sẵn tới, bàn tay cứ không ngừng lướt dọc lướt ngang trên người cô.

Đường Tử Hân thật sự rất mệt, bây giờ chỉ muốn tắm tấp qua trước. Cô đánh mạnh vào ngực anh, Vương Kiến Hạo lui ra sau đó thấy cô mở vòi nước. Đường Tử Hân luồn tay xuống cới áo, đã thế cô còn ngang nhiên cới cả quần trước mặt anh.

Cái này có được gọi là vừa đấm vừa xoa?

Cô quay ra, nhón chân hôn vào môi anh một cái thoáng qua rồi vô tâm đẩy anh ra khỏi phòng tắm.

“Đợi em một chút, sẽ không để anh thiệt thòi.”

Anh chưa kịp ngăn lại cửa phòng tắm đã bấm luôn chốt khóa.

Vương Kiến Hạo đen mặt, nhìn xuống dưới hạ thân của mình rồi đưa ngón tay chỉ: “Người anh em, sắp được ăn rồi, nhịn một chút.”

._*._

Chiếc taxi chạy đến trước ngân hàng, người bên trong vẫn chưa ra, ngồi yên quan sát động tĩnh của Đường Sâm.

Đường Sâm vào ngân hàng tầm hai mươi phút, lúc quay trở ra thì trên tay cầm một túi đen rất đáng nghi.

Cửa taxi mở ra, Đường Sâm đi xuống trông theo bóng dáng của ông khuất dần trong tầm mắt. Cô đi vào ngân hàng, đến quầy rồi hỏi.

“Cho tôi kiểm tra số tiền còn dư của tài khoản số 3009205035120.”

Đây vốn là tài khoản ngân hàng của Đường gia rất nhiều năm về trước, nhưng tài khoản này đã không được sử dụng từ năm năm trước.

Nhưng điều mà Đường Sâm thấy kì lạ là trong hệ thống ngân hàng, tài khoản này vẫn âm thầm tồn tại.

Đường Sâm bán tính bán nghi ghi ra một dãy mật khẩu. Nhân viên bấm trên máy tính, loáng một cái đã đưa cho cô một tờ giấy, trên đó ghi một con số rất lớn ở mục còn dư, 150.000 NDT.

Một số tiền khổng lồ, đủ để khiến gia đình cô không phải chịu cực, đủ để Đường Sâm an hưởng tuổi già ở một ngôi nhà khang trang.

Cầm tờ giấy trên tay mà Đường Sâm run rẩy, suốt từng ấy năm cô không hề biết đến sự tồn tại của số tiền này, chưa từng biết từ khi nào nó lại xuất hiện trong nhà cô.

Đường Sâm còn muốn tìm hiểu sâu hơn nữa: “Cô có thể cho tôi một bản thống kê lịch sử rút tiền trong suốt bốn năm trở lại đây không?”

“Được, phiền cô đợi một chút.”

Nhân viên lại đưa cho cô một tờ giấy, trong bốn năm nay, ba cô rút bao nhiêu tiền đều là nằm trong này.

Bốn năm trước, rút ba lần, mỗi lần rút 10.000 NDT.

Ba năm trước, rút bốn lần, mỗi lần 7.000 NDT.

Hai năm trước, rút hai lần, mỗi lần 10.000 NDT.

Một năm trước, rút ba lần, mỗi lần 10.000 NDT.

Và tính từ đầu tháng một đến bây giờ, rút ba lần, hai lần 10.000 NDT và một lần 6.000 NDT.

Ba của cô, một kẻ nát rượu, lấy đâu ra số tiền lớn đến như vậy?

150.000 NDT? Số tiền khiến cả gia đình cô được giàu có, sung túc.

Đường Sâm cất giấy tờ vào túi xách, bây giờ cô thực sự không biết đi đâu để tìm ra chủ nhân của số tiền này.

Chương 42: Con voi có cái vòi, lúc lắc lúc lắc!

Chương 42: Con voi có cái vòi, lúc lắc lúc lắc!

Nửa tháng sau, mọi chuyện lặng yên lại như cũ, kể từ cái ngày gặp mặt Lâm lão tiên sinh, cô và cả gia đình anh Tần chưa từng bị đám phóng viên quấy rối. Cô biết Lâm lão tiên sinh đã ra tay cứu giúp.

Đường Tử Hân nhiều lần đến thăm gia đình anh Tần, tâm tình của họ đã tốt hơn trước rất nhiều, mặc dù chưa hoàn toàn thoát khỏi nỗi mất mát to lớn đó, nhưng đã có thể cố gắng vượt qua thì là một khởi đầu tốt.

Vương Kiến Hạo vận dụng quan hệ, cho vợ anh Tần vào làm một công ty sản xuất vải uy tín, lương tháng cao, công việc khá nhẹ nhàng, giờ làm cũng ổn định, nhà họ cảm ơn anh rồi rít.

Vài ngày trước, Tiêu Dữu phải bắt xe về quê sớm, nhà bên nội xảy ra chuyện. Mấy ngày nay, mọi việc trong nhà đều do Đường Tử Hân đảm đương hết.

Chiếc siêu xe chạy vào bãi đỗ, Đường Tử Hân và Vương Kiến Hạo bước xuống. Hôm nay trời nắng đẹp, cô cùng anh đi mua đồ ở siêu thị nhỏ. Ban đầu anh không cho cô đến nhưng cô cứ khẳng khái muốn đến, lại còn lôi cả anh theo. Cô bảo đồ ở siêu thị nhỏ này rất rẻ, còn ngon với chất lượng, siêu thị vừa vặn cô đi sẽ không bị mỏi chân.

Hôm nay Vương Kiến Hạo đặc biệt mặc đồ giản dị, một chiếc áo chui đầu màu xám chuột trẻ trung, có chút biếng nhác, ở dưới thì quần jean trông khá năng động, đi cùng là một đôi Yeezy Boost V2 màu đen. Tóc xám thì thả mái, không vuốt keo nhưng vẫn trông gọn gàng. Những cô gái đi qua dù ít tuổi hay đã lớn tuổi đều mắt tròn mắt dẹt nhìn anh. Anh cứ như cậu thanh niên mới lớn, trẻ đi vài tuổi như vậy nhưng vẫn giữ được thần sắc nghiêm nghị, đến cả cô cũng ngả nghiêng chứ nói gì đến mấy người ngoài kia.

Đường Tử Hân kéo tay anh lợi ngược trong dòng người đông đúc, vì hôm nay là ngày nghỉ không thể tránh được mấy vụ chen lấn này. Vương Kiến Hạo nâng bước chân nặng nề theo sau cô, ánh mắt lại không rời cô nửa giây, chỉ sợ lỡ đáng một chút cô liền để lạc mất anh ở đây.

“Em chậm một chút.” Vương Kiến Hạo túm lấy cánh tay đang vung vẩy của Đường Tử Hân. Cô như đứa con nít được ba mẹ dẫn đi chơi, chốc chốc lại nhảy tung tăng, anh còn sợ không theo kịp với đôi chân liên thoắt của cô.

“Nhớ theo sát em, không lạc.” Cô quay ra sau nhắc anh. Một người đi trước, một người đi sau cầm tay người đi trước để người đó kéo đi, trông thế nào cũng giống mấy đôi tình nhân đang hẹn hò hạnh phúc.

Đường Tử Hân lôi anh đi từ quầy này sang quầy khác, đi đến đâu lại lấy một ít bỏ vào xe đẩy, anh đẩy xe mà thấy cực nhọc.

“Chỉ cần ở nhà gọi một cuộc, bọn họ liền mang đến bao nhiêu là đồ, đi đến đây thật nặng nề.” Vương Kiến Hạo cau có phàn nàn. Từ nhỏ anh đã quen với việc đi đâu cũng ngửi thấy mùi thơm, ở những nơi đông đúc như này, mùi người với vô số mùi khác trộn lẫn với nhau thật khiến người ta muốn nôn mửa.

Đường Tử Hân nghe thấy anh nói rất lớn tiếng, lập tức để ngón trỏ lên miệng, xùy một cái chau mày: “Người khác nghe được coi chừng tấn anh không thấy xác.” “Dám?”

Cô lại kéo xe đi trước, Vương Kiến Hạo đẩy xe đi sau, lòng vòng mãi mới đến được quầy trưng bày quần áo. Trước khi dọn đến Trần Thủy, cô và Đường Tâm rất hay đến đây mua đồ, không quá đắt nhưng khi mặc lên người lại vô cùng phù hợp.

Đường Tử Hân tíu tít như trẻ con, chạy ngược chạy xuôi lựa đồ, Vương Kiến Hạo đứng nhìn thôi cũng thấy chóng mặt. Cô chọn được cái nào cũng đưa anh xem, thế mà anh còn chưa nhìn đã phẩy tay ngay.

“Không phải thiếu thốn gì, em thích thứ nào anh liền gọi người mang đến cho em.” Vương Kiến Hạo đi nhiều vòng ở cái siêu thị này đều chỉ nói đúng một câu như vậy, anh thực sự muốn bỏ quách cô ở đây rồi chạy xe về.

Đường Tử Hân nắm lấy tay anh, kéo anh đến một quầy nhỏ, trên đó có ghi hai chữ “Đồ ngủ”. Cô lựa một lúc rồi lấy ra một bộ đồ ngủ đôi dành cho một nam, một nữ, nữ màu trắng, nam màu đen. Họ tiết là những hình ngôi sao cùng Mặt Trăng màu vàng, trông cực kì dễ thương.

“Anh, mua về mặc đi.” Cô giơ lên cho anh xem.

“Kín quá.” Vương Kiến Hạo cau mày lắc đầu.

Cô lờm anh, cô đây thừa biết trong đầu anh đang nghĩ cái gì.

“Còn cái này?” Cô lại đưa ra một bộ nữa. Bộ này trông mát mẻ hơn bộ hồi nãy, nhưng khi nhìn mấy họa tiết hình Pikachu anh liền lắc đầu.

“Trẻ con.”

“Không có trẻ con.”

“Rõ ràng là trẻ con.”

“Nhưng cái này làm gì có size trẻ con? Anh nào bé!”

Vương Kiến Hạo trừng mắt, thật muốn xông đến cắn cho cái miệng nhỏ đó của cô không thể nói được.

“Phải rồi, anh có bao giờ mặc đồ ngủ đâu. Em chưa từng thấy anh mặc đồ ngủ đó nha.” Đường Tử Hân bĩu môi.

Mặt mũi anh tối sầm, cô là đang khiêu khích anh vì anh thả rông đi ngủ?

“Em đừng nghĩ thả rông đi ngủ không có lợi.” Ánh mắt anh đánh về phía cô, khóe môi kéo lên thật gian tà.

“Lợi ở đâu nào?”

Lợi tất nhiên là ở trên răng chứ ở đâu?

Vương Kiến Hạo ghé sát vào tai cô thì thầm “Đề xuống là làm được ngay, coi đồ tốn gần hai phút của anh rồi.”

Đường Tử Hân giận đỏ mặt, ở nơi công cộng thế này mà anh dám nói mấy lời như thế? Vô lại thành quen!

“Anh không mua, em mua.”

Anh hất cằm, bộ dạng không có chút nào đứng đắn: “Mua làm gì? Dù gì đến tối cũng phải cởi.”

Ặc, sớ khanh!

Đường Tử Hân ném bộ đồ ngủ cho nữ vào xe đẩy, nhưng khi nhìn thấy biển ghi chú 'không mua lẻ' cô bất đắc dĩ phải lấy luôn bộ đồ ngủ dành cho nam kia. Không ai mặc thì làm gì lau vậy.

Cả hai đẩy xe đi một vòng, quầy cuối cùng là dành cho đồ lót, ở bên phải trưng đồ lót nữ, ở bên trái trưng đồ lót nam. Đường Tử Hân không biết thế nào lại dắt anh vào chỗ bán nội y nữ. Giữa một đàn phụ nữ đang chọn đồ lót, đột nhiên xuất hiện một chàng trai trẻ trung đẹp trai, khiến không ít người ngái ngùng bỏ đi.

Vương Kiến Hạo nhận biết được có bao con mắt xung quanh ấy đang nhìn anh kì lạ thế nào, anh liền kéo tay Đường Tử Hân: “Đi về.”

Nhưng cô ham mê, hai con mắt cứ dán chặt vào bộ nội y màu trắng thêu hoa văn xinh đẹp kia.

“Em mua cái này.”

“Vậy thì nhanh lên.” Anh thúc giục cô.

Mua xong mấy thứ đồ cần thiết cô vẫn chưa muốn về, lại kéo anh sang quầy bán đồ lót cho nam. Thấy cô như vậy mặt Vương Kiến Hạo liền tối lại, suy nghĩ chửi tục giữa thanh thiên bạch nhật.

Ngược lại Đường Tử Hân rất tự nhiên, đã thế còn mò tay vào đồng quần lót nam. Mấy chuyện như vậy, khi trở thành một người vợ mới không thấy ngại ngùng.

Có vài cậu nam sinh mặc đồng phục cũng đang lựa đồ, đột nhiên xuất hiện một cô gái khua tay múa chân với đồng quần lót nam, thật khiến người ta ngái ngửa.

Cô mò mẫm một chút, tóm được cái gì đó liền kéo lên.

Một chiếc quần lót con voi!

Đường Tử Hân nghiêng đầu. Ày da, cái voi này, có đủ to không nhỉ? Kích cỡ của bạn trai cô cũng không vừa đâu nha!

Như kiếm được vàng bạc châu báu gì, Đường Tử Hân cứ cười mãi, cô tìm tìm kiếm kiếm, lại lôi lên một chiếc có size to hơn, cô ném vào xe đẩy, kêu lên với Vương Kiến Hạo đang đứng gần đấy.

“Quà cho anh đó!”

Vương Kiến Hạo đang nghe điện thoại, nghe cô gọi cũng ngoái đầu lại. Anh nhìn xuống xe đẩy, suýt thì đánh rơi điện thoại.

Cái quần lót với cái vòi voi dài dài đó đập ngay vào mắt anh. Mặt anh có hơi ngệt ra, anh chỉ không mặc đồ ngủ, chứ không thiếu đồ lót...

Vương Kiến Hạo với tay cầm cái quần lót ấy lên, dùng hai tay kéo căng.

Cái vòi này, không vừa với người anh em của anh rồi.

Đuôi mắt Vương Kiến Hạo giật giật, nhìn thấy bao người gần đó đang che miệng nhìn anh. Lập tức khuôn mặt người đàn ông đen lại, anh hung hăng ném chiếc quần đó vào đồng hồ lót. Đường Tử Hân tắc lưỡi nhặt lại, cô đem chiếc quần lót ấy nhét vào tay anh, cười gian xảo.

“Con voi có cái vòi, lúc lắc lúc lắc!”

Ặc, cô còn thù đoạn hơn anh!

Những cậu nam sinh gần đó thấy một màn này liền túm tụm lại thì thầm, Vương Kiến Hạo nghe cái được cái không: “Thằng cha này sướng thế, đến quần lót cũng phải qua tay bạn gái...”

Đường Tử Hân thấy anh như vậy thì rất vui vẻ, lâu lâu mới có được một dịp đặc biệt như vậy, thật muốn cô trêu hoài, trêu hoài.

“Em liệu hồn quần chật cái miệng nhỏ này, anh không ngại để em ra làm tại chỗ.” Vương Kiến Hạo áp người cô vào xe đẩy, ý cười xấu xa lộ ra.

Anh không sợ trời, không sợ đất tự nhiên là không sợ mấy cái trò quỷ này của cô đâu!

Đường Tử Hân đẩy anh ra, ra về hờ hững: “Không mua thì thôi, tùy anh.” “Quà em tặng anh phải nhận chứ.” Vương Kiến Hạo cười rất gian, ném quần lót con voi ấy vào lại xe đẩy.

Từ lúc vừa đặt mông ngồi lên xe, Đường Tử Hân cứ không ngừng ca đi ca lại câu hát 'con voi có cái vòi, lúc lắc lúc lắc!'. Đã thế cô còn luyên thuyên mấy câu, đại loại như anh mà mặc cái đấy vào thì thế nào. Lại còn dè miệng dụ dỗ anh đồng ý cho cô chụp một tấm lúc anh biểu diễn với cái quần lót ấy.

Vương Kiến Hạo không biết đã dọa dẫm cô biết bao câu nhưng cô không sợ, phải đợi đến lúc anh tấp xe vào lề đường, để người cô xuống, tay lục tung cả cơ thể cô lên cô mới ngoan ngoãn nghe lời.

Xe cứ chạy đi mãi. Đường Tử Hân thấy lạ bèn hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Đưa em đi chơi, tiện thể giới thiệu em với bọn bằng hữu.”

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến nơi. Cổng sắt cao lớn từ từ mở ra, xe chạy vào. Trước mắt Đường Tử Hân mở ra một khung cảnh rộng lớn.

Đây là một bãi trường đua xe. Những con đường dài ngoằn ngoèo nhô lên xuống, chạy thẳng vào rừng sâu hun hút. Trước mắt Đường Tử Hân là một hồ nước rộng lớn, Mặt Trời trên cao kia chiếu xuống lấp lánh ánh vàng. Trong một giây phút, cô bị những thứ trước mắt làm cho choáng ngợp.

Có người đi đến cung kính cúi chào rồi dẫn đường Vương Kiến Hạo và cô đi. Bên cạnh hồ nước ấy là một căn biệt thự lớn, xây theo kiến trúc phương Tây. Cửa mở ra, bên trong kéo theo một tiếng nhạc âm ỉ liên tục.

Đi lên lầu tiếng nhạc ấy lại còn to hơn, vòng vèo một hồi thì cũng đến nơi.

“Tiểu Hạo đến rồi.” Mạn Ngưu Trình ôm cô gái bên cạnh đứng dậy, tay cầm theo ly rượu tiến về phía Vương Kiến Hạo cười cười.

“Coi chừng tởm bẻ gãy răng cậu.” Anh cau mày, mới đến đã làm người ta mất hứng thì chỉ có Mạn Ngưu Trình.

Anh dắt theo Đường Tử Hân ngồi xuống sofa, gần đó cũng có vài vị khách của Mạn Ngưu Trình mời đến, bọn họ ai ai cũng đang ăn chơi phóng túng.

Một người đàn ông nhận ra có sự xuất hiện của khách quý ở đây nên nâng rượu tiến đến mời: “Xin chào Vương thiếu, tôi là Quách Cương, lần đầu được diện kiến đệ nhất doanh nhân.”

Lời nói tuy nghe vào tai nồng mùi bợ đỡ, nhưng theo cách hiểu của Vương Kiến Hạo, đây như là một lời mang ý trào phúng.

Vương Kiến Hạo đáp lại chỉ là một cái gật đầu đầy hờ hững.

Mạn Ngưu Trình cũng ngồi xuống, chen miệng vào: “Người anh em này là thiếu gia Thành Đô, có việc ở Bắc Kinh nên tranh thủ đến đây thăm anh em ta.”

Tầm mắt của Vương Kiến Hạo rơi vào một người đàn ông ngồi ở góc phòng, gương mặt lấp ló trong ánh đèn mờ tối, khi đèn led chiếu tới, làm lộ ra một đôi mắt trông như mắt hổ, toát lên một nội khí tàn ác hung hãn.

Người này là lần đầu tiên anh gặp qua.

Đường Tử Hân ngồi yên bên cạnh Vương Kiến Hạo, những người ngồi quanh đấy cũng đang nhìn cô chăm chú, cô không biết nên mở miệng thế nào về bản thân. Đối với Vương Kiến Hạo đến đây thì có nghĩa là người của anh. Mà cô lại không giống như gái bao tầm thường, cứ nhiên trở thành cái nôi để người ta tỏ ý hiếu kì. “Cô Đường, ở đây có khá nhiều người không biết về cô. Nào, giới thiệu cho chúng tôi nghe một chút.” Mạn Ngưu Trình lẩm miệng nhất hội, dù gì đây cũng là địa bàn của anh ta, không thể không đứng lên thù địch các mối quan hệ.

Đường Tử Hân lấy lại vẻ sắc sảo của mình, cô bắt đầu nói: “Tôi là ai chắc hẳn ai trong này cũng đoán ra được rồi, chỉ là tôi đối với Vương Kiến Hạo đặc biệt hơn, tôi là bạn gái anh ấy.”

Những người quanh đấy lập tức ồ lên. Họ lập tức nhìn cô bằng ánh mắt khác, quả nhiên là người của Vương Kiến Hạo!

Trong lòng vui sướng là thế, nhưng Vương Kiến Hạo nhận thấy quá nhiều ánh mắt khác thường đang đổ dồn về phía Đường Tử Hân. Anh nhấp rượu, lên tiếng chuyển chủ đề: “Mạn Ngưu Trình, hôm nay có không ít anh em lạ mặt đến đây, sao không để bọn họ giới thiệu trước?”

Mạn Ngưu Trình lập tức bĩu môi. Đồng chí Vương này cũng chèo lái tốt lắm, nhất quyết không để bạn gái mình bị lôi lên đĩa.

Quách Cường nhìn Vương Kiến Hạo cười ha ha, anh ta nâng rượu, cộng ly với anh: “Vương thiếu, nếu có cơ hội hãy cùng hợp tác.”

“Được.” Cả hai cùng nhau bắt tay.

Nhưng Vương Kiến Hạo lại tò mò về thân thế của người đàn ông ngồi trong góc phòng hơn. Từ lúc anh xuất hiện đến giờ, anh ta chỉ nhấp rượu rồi xem xét tình hình xung quanh chứ không có ý định tham gia vào. Đối với một số người như vậy, anh lại càng thấy hiếu kì.

Vương Kiến Hạo nâng ly rượu, hướng về phía người đàn ông đó, môi anh kéo cong nhưng không biết là ẩn ý gì: “Xin chào người anh em.”

Người đó cũng nâng ly, rướn người về trước, cả gương mặt góc cạnh nam tính hiện rõ mồn một dưới ánh đèn.

“Hậu Thần.”

“Vương Kiến Hạo.”

Đường Tử Hân cũng nhận ra sự khác biệt trong đôi mắt hai người đàn ông này, như là đang ngấm ngấm đầu đá nhau.

Có người nói, một núi không thể có hai hồ.

Mà ở đây, thân thế rõ ràng là không thua kém gì. Như hai con hồ làm chủ hai núi, ngang tài ngang sức.

Cô nhận thấy có một ám khí cuồng bạo tỏa ra, có thể thiêu cháy cả gian phòng.

Mạn Ngưu Trình ghé vào tai Vương Kiến Hạo thì thầm gì đó, cả hai người trai đôi ánh mắt ra ám hiệu, cả phòng bao không ai nhận ra sự khác lạ này.

Đường Tử Hân nhìn cô gái ngồi cạnh nam nhân Hậu Thần kia. Cô có hơi ngây người, mỹ nhân này mang vẻ đẹp sắc sảo quý phái. Ăn mặc không hở hang nhưng đủ quyến rũ, đôi mắt to nhưng lại u ám, mang một thứ gì đó nguy hiểm, thần thái cao quý hơn người. Người như vậy tuyệt đối không phải gái bao, cũng tuyệt đối không phải kẻ có danh phận tầm thường.

Từ trước đến giờ cô rất nhanh có thiện cảm với những người có vẻ ngoài ưa nhìn. Nhưng cô gái này lại khiến cô có cảm giác xa cách.

Vì đây là nơi Mạn Ngưu Trình nắm quyền nên làm gì tiếp theo cũng là do anh ta sắp xếp.

Nam nữ cặp nào cũng đủ đôi lứa, cùng nhau rời khỏi biệt thự, tổ chức luôn một cuộc đua xe giữa trưa nóng. Xe của ai cũng đã được lái ra, xếp vị trí thứ một đến thứ tư trên đường đua. Tất cả các siêu xe đều thuộc loại đẳng cấp, chỉ sợ không ai bị được với độ ăn chơi này.

Vương Kiến Hạo mang đến là một chiếc McLaren P1 màu bạc, cậu con trai cưng của anh. Mạn Ngưu Trình là chiếc Lamborghini Aventador màu xanh lục hầm hố. Ngựa chiến của Quách Cường là một chiếc LaFerrari màu đỏ chói mắt. Đặc biệt chiếc Lykan Hypersport màu đen nổi bật là của Hậu Thần.

Các tuyển thủ đều yên vị trên ghế lái, bên ghế lái phụ chính là người phụ nữ của mình.

Đường Tử Hân cài áo khoác, không khí đột ngột tăng vọt không biết vì trưa nóng hay cuộc đua này đang chờ đến thời khắc bùng nổ. Cô buộc cao mái tóc lên, lộ ra cằm cổ nhỏ nhắn trắng ngần.

“Nếu thắng có được gì không?” Đường Tử Hân nhìn Vương Kiến Hạo đang ngồi bên cạnh, sau đó lại nhìn về phía trước vạch xuất phát.

“Được người.”

Cô lắc đầu: “Em không rõ lắm.”

Vương Kiến Hạo đột nhiên nhếch môi cười gian xảo, anh mở miệng: “Kẻ thua sẽ ném người phụ nữ hôm nay mình mang theo lên giường kẻ thắng. Phần thưởng rất hấp dẫn.”

Đầu Đường Tử Hân nổ choang một cái, cô cau mày: “Sao em chưa nghe qua?”

“Quy định ở đây vốn là vậy.”

“Quy định nhằm nhĩ!” Cô bắt bình mắng một tiếng.

“Mạn Nguru Trình là chủ ở đây, em ra mà mắng.”

“Vậy anh định về thứ mấy?”

“Thứ nhất.”

Gương mặt xinh đẹp của cô lập tức nhả lại, ai u, có phải là anh chán cô rồi không? Nhân cơ hội này tổng cô đi một thể chứ gì?

“Đang nghĩ gì đó?” Vương Kiến Hạo quay sang, bắt ngay về mặt khó coi đó của cô.

Đường Tử Hân không nhìn anh nữa, vừa nói vừa vuốt tóc: “Tưởng tượng xem anh và cô gái của người thua lên giường thì sẽ thế nào.”

Vương Kiến Hạo không giấu được ý cười trên mặt, anh áp sát mặt mình vào mặt cô, ánh mắt có hơi dò xét.

Chưa biết thắng thua thế nào mà đã ăn một bát dấm chua như vậy rồi?

“Vậy em muốn anh về cuối sao?”

Đường Tử Hân lập tức quay sang, đầu cứng phải trán của anh, cô vừa tức vừa la lên: “Anh dám!”

Bàn tay của anh xoa xoa đầu cô, không tìm được mà hôn xuống một cái: “Em yên tâm, anh sẽ không để em phải lên giường kẻ khác, cũng không để em nhìn thấy người khác leo lên giường anh.”

Phía trước vạch xuất phát có một cô gái mặc bikini nóng bỏng, tay cầm cờ đưa vẫy vẫy. Tất cả đều đã vào thể sẵn sàng, chỉ chờ hiệu lệnh được bắn ra.

“Đoàng!” Tiếng súng nổ vang trời.

Bốn chiếc siêu xe phóng đi như dã thú. Dẫn đầu là Mạn Nguru Trình, với siêu xe Lamborghini Aventador màu xanh lục, anh ta vút đi trên đường đua, tay lái vững vàng, đều là cho những xe sau ngửi khói. Vương Kiến Hạo theo sát phía sau, thấy hôm nay tên bạn của mình toàn làm chuyện màu mè mà không khỏi ngửa mặt. Anh đánh tay lái qua, không nể danh bạn thân mà ép xe xe của Mạn Nguru Trình suýt trật khỏi đường đua, anh cứ thế ngang nhiên chiếm thể dẫn đầu.

Đường Tử Hân mắt nhắm mắt mở, tay vịn chặt vào đai an toàn, cả cơ thể lắc lư nghiêng ngả. Cô sợ xanh mặt, lần đầu tiên ngồi trên xe đua, cảm giác thật muốn lăn đùng ra ngất đi.

“Chạy chậm một chút.” Cô ngồi bên cạnh, nhấn mặt nhấn mày, nói không ra tiếng.

“Em muốn leo lên giường kẻ khác lắm rồi đúng không?”

Nhận ra là mình nói điều ngu ngốc cô liền lắc đầu, khó khăn mở miệng: “Nhanh lên một chút.”

Đến khúc cua, cả bốn chiếc xe nghiêng qua, sít sao nhau đuối theo. Ai cũng có nộ khí rầm rộ, tất cả đều thể hiện qua những làn bẻ lái đầy cuồng nộ. Họ mạnh mẽ trên con chiến của mình, vượt qua từng chặng một.

Đến chặng thứ ba, Quách Cương dồn hết tốc lực vào chiếc LaFerrari của mình, bỏ qua cả Hậu Thần và Vương Kiến Hạo, phóng lên bẻ tay lái qua trái. Xe của Mạn Nguru Trình lại bị ép vào một cách khổ sở, cuối cùng vì xót xe nên Mạn Nguru Trình đành nhường lại ngôi bá vương cho Quách Cương.

Xe của Mạn Nguru Trình giảm tốc độ, bị cả Vương Kiến Hạo và Hậu Thần cho ngửi khói phía sau. Ở ngay sân nhà của mình mà thua thiệt như vậy, quả thực đáng cay!

Cả bốn xe tăng tốc, tiến vào cánh rừng xanh, bóng dáng mất hút, chỉ để lại những đường lóe sáng sau mấy làn cây. Tiếng rù ga trở thành tiếng hồ gầm nghe rất đáng sợ.

Hậu Thần từ chặng một đến giờ đều chạy sau, dường như đang cực kì lười biếng muốn vượt lên.

Cô gái ở bên cạnh Hậu Thần điềm tĩnh và dửng dưng, đôi mắt xinh đẹp thần thờ ngắm phong cảnh rừng rập rờn người bên ngoài.

“Triệu Du, sẽ thế nào nếu anh về nhất?”

“Em giết anh!”

“Sẽ thế nào nếu anh về cuối?”

“Anh còn hỏi? Em giết anh!”

“Có bản lĩnh.” Người đàn ông nhận thấy từ đôi mắt xinh đẹp thần thờ ấy là một vẻ nguy hiểm bức người, đối với một thần thái như vậy, anh không thể không khoai chí mà gạt đầu.

(Unmm mình đang phân vân không biết có nên dành thời gian và viết một bộ cho anh Thần này không nữa. Thực ra thì mình đã viết thử được bốn chương rồi, vẫn chưa chắc chắn lắm về cốt truyện, sợ là còn nhiều chi tiết phải thay đổi. Và điều mình khẳng định được ở đây là nam chính sẽ là anh Thần, còn nữ chính thì không phải chị Du đâu nhé :))) là một người khác cũng đánh đá không kém chị Du đeww :)))) Nếu có thể sắp xếp thời gian được, nhiều người ủng hộ mình viết bộ này thì sau khi hoàn Mưa Cuối Mưa, mình nhất định sẽ viết tiếp, tên hiện tại mình đặt cho nó là 'Lên nòng, bắn!'. Nếu bạn nào đồng ý mình viết tiếp thì cmt ở đây cho mình biết nhé, cảm ơn và yêu nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hai ngày bỏ trốn

Chương 43: Hai ngày bỏ trốn.

Vương Kiến Hạo chạy xe đến công trình SSS, giờ cũng đã xế chiều, Đường Từ Hân cũng vừa tan làm. Cô thấy xe anh chạy đến liền ngồi vào. Xe chạy đi, trên đường về anh đưa cho cô một bao thiệp mời hôn lễ.

Cô cầm lấy mở thiệp ra, tấm thiệp màu đỏ như muốn thiêu cháy tay cô. Ảnh cưới của Hàm Tuệ và Dương Trạch lọt vào mắt cô đầu tiên. Dương Trạch mặc một bộ vest đen lịch lãm, cô thất nơ chín chu, thần sắc nghiêm nghị thường ngày đã không còn mà thay vào đó là một vẻ mặt niềm nở hạnh phúc. Hàm Tuệ mặc một bộ sườn xám cách tân màu trắng kiêu diễm, những bông hoa mẫu đơn màu đỏ chói mắt nở ra giữa ngực cô ta sau đó chạy dài qua tận bả vai. Mái tóc dài được búi lên một cách nữ tính, thanh tao. Hàm Tuệ tựa như một đóa hoa nở rộ trong lòng người đàn ông của mình.

Cô thật ghen tị.

Vương Kiến Hạo đang lái xe thấy cô im lặng cũng không khỏi nhìn sang. Anh thoáng thấy sự thâm trầm vây lấy đôi mắt cô, anh khẽ lên tiếng: “Em phải đi, không có quyền cự tuyệt.”

“Cho em cự tuyệt em cũng không dám.”

Vương Kiến Hạo gạt đầu, nói: “Tốt.”

Xe chạy về Trần Thủy, Đường Từ Hân mệt mỏi rũ rọi vào phòng tắm, lúc trở ra thì nhận được cuộc gọi của Dương Trạch. Cô nhìn chung quanh, Vương Kiến Hạo đang ở thư phòng, cô đi ra ban công, nhận máy.

“Alo.”

“Từ Hân.” Bên kia phát ra một tiếng gọi nhẹ nhàng mà quen thuộc.

“Anh có chuyện gì sao?” Cô đã thay số mới rồi, vậy mà anh vẫn dò ra và gọi đến.

Không biết vì sao Dương Trạch lại ngừng một lúc mới nói ra, như là anh đang xem xét kỹ lưỡng: “Một tuần nữa lễ thành hôn của anh sẽ diễn ra, Từ Hân, anh muốn gặp em.”

Khi nghe được những lời ấy từ miệng của Dương Trạch, trái tim cô lại vô cớ nhói buốt âm ỉ: “Trạch, anh đã chấp nhận, em đã chấp nhận, thời gian trước cũng chỉ là quá khứ, anh đừng nhìn lại.”

Cô biết đâu là điểm dừng, mà điểm dừng của anh và cô đã có từ lâu. Tốt nhất vẫn là không nên tiếp tục.

Giọng của Dương Trạch rất trầm, cô nghe cũng thừa biết anh đang đau lòng thế nào: “Anh chấp nhận, anh không từ bỏ hôn lễ, anh chỉ muốn ở cạnh em những ngày cuối.”

“Trạch, em và anh mà bị bắt gặp ở cạnh nhau, anh kết hôn cũng không thoát khỏi phiền toái.” Đường Từ Hân cũng vậy, tuy lời nói ra có chút tuyệt tình, có chút mạnh mẽ, nhưng lòng cô đã sớm đổ nát ngay từ lúc anh gọi tên cô.

“Anh đã đặt hai vé máy bay, cho anh hai ngày, đi Hải Nam với anh.”

Cô có chút bất ngờ, cô chưa từng nghĩ đến chuyện này. Đường Từ Hân im lặng không trả lời, bởi trong lòng cô bây giờ đang rất rối bời.

“Anh sẽ nhắn cho em địa chỉ để em đến nếu em đồng ý, anh luôn đợi em.”

Điện thoại ngắt kết nối. Ngay lúc đó, Vương Kiến Hạo cũng vừa trở về phòng ngủ. Anh đi ra ban công, thấy cô đứng lặng người, tay thất chặt lấy điện thoại để xuôi bên hông. “Ai vậy?” Anh đi đến, đứng trước mặt cô, lúc này Đường Tử Hân mới có phản ứng lại.

“Là bạn ở văn phòng.”

“Ăn cơm.” Vương Kiến Hạo nắm lấy tay cô rồi kéo đi, cả hai cùng rời khỏi phòng.

._.

Dương Trạch đan hai tay vào với nhau đặt trên đầu gối, giữa người ra sau anh nằm gục xuống giường. Anh vừa mới đưa ra một quyết định cực kì khó khăn.

Anh nghĩ Đường Tử Hân khôn ngoan, có lẽ sẽ không đồng ý.

Hàm Tuệ vừa tắm xong, trên người quấn ngang khăn tắm loại lớn, mùi sữa tắm nồng nàn của cô ta xộc thẳng vào mũi anh.

“Trạch, ta ở với nhau đã lâu như vậy, rốt cuộc anh muốn đồng sàng dị mộng đến bao giờ? Anh không thể nào tiếp nhận em sao?”

Hàm Tuệ tiến về phía anh rồi ngồi xuống, nằm gục trên người anh nỉ non.

Dương Trạch chán ghét đẩy cô ta ra, trong đầu vẫn văng vẳng mấy lời cự tuyệt tàn nhẫn của Đường Tử Hân, anh không hề trách cô, cô chỉ đang vì mình vì anh.

“Hàm Tuệ, xin xỏ tôi chạm vào người tôi? Cô là đang tự hạ thấp mình sao?”

“Trạch, em thật lòng với anh.”

“Có phải cô cũng nói lời này với Vương Kiến Hạo trước kia?” Anh ngồi dậy, nhếch môi khinh miệt nhìn cô ta.

Nghe anh nói thế Hàm Tuệ trong lòng như nở hoa, nếu không vì đề ý cô ta thì cũng không hỏi câu đó.

“Em không có, em chưa từng.”

Dương Trạch chưa nghe hết câu Hàm Tuệ đã đứng dậy, anh định rời đi nhưng cô ta không biết từ đâu ra, chắn trước người anh, kiễng chân lên hung hăng hôn vào môi anh. Người đàn ông trở tay không kịp, không còn cách nào liền dùng cả hai tay đẩy cô ta ra xa. Hàm Tuệ mềm yếu tựa như bông hồng ngã lấm ra sàn. Dương Trạch quệt môi, trừng mắt nhìn cô ta như hận không thể chôn sống.

“Cô Hàm, cô vẫn là nên tự trọng một chút, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay nữa.”

Nước mắt dàn giụa hai bên gò má, Hàm Tuệ cắn môi nhìn anh rồi đi.

Hai ngày sau.

Đường Tử Hân ngồi nhâm nhi cà phê trong Starbucks, cô thần thò nhìn ra ngoài dòng người đang tấp nập ngược xuôi bên ngoài. Trong đầu, những suy nghĩ ngổn ngang chạy loạn như một đàn ngựa mất cương.

Đến tận bây giờ, cô còn chưa biết nên đồng ý hay không, cô không hiểu lòng mình.

Trước đó, bao thủ đoạn tàn ác của Vương Kiến Hạo cô đều đã lĩnh hội qua. Cô ở cùng anh lâu như vậy, ít nhiều cũng có đề phòng, bởi người đàn ông này là ma quỷ, làm trái ý anh là nhận phải án tử.

Ly cà phê trên bàn đã tan đá từ hồi nào, cô vẫn chưa uống được một ngụm. Suy nghĩ của cô va vào nhau, rồi rối như tơ vò.

Tình cảm hiện giờ của cô và Dương Trạch đang vô cùng mong lung mơ hồ. Và lại cô và anh đều đã chấp nhận được sự thật rằng cả hai sẽ không thể đến được với nhau. Lời đề nghị anh đưa ra hôm đó, cô biết, anh vẫn còn lưu luyến mối tình sâu đậm này, mà giây phút ấy cô đã không thể lên tiếng cự tuyệt hoàn toàn, cô cũng còn lưu luyến.

Bốn năm cùng nhau, không thể nói quên là liền quên được.

Bỗng nhiên con tim cô nhói buốt đau đớn, như bị ai đó vụn ngã. Những lúc thế này cô muốn trái tim dẫn đường nhưng cô không cảm nhận được gì, cô lưỡng lự, nó cũng lưỡng lự.

Cô không thể đưa ra quyết định ngay lập tức không phải vì cô hết yêu, mà là vì cô sợ, sợ sẽ làm tổn hại rất nhiều người. Giống như trong tay cô có bao con người vô tội đang chờ để đưa lên bàn mổ do Vương Kiến Hạo là kẻ cầm dao.

Nói cô không sợ anh là cô nói dối. Nhưng...

Một khi đã yêu thì dù còn hai tiếng cuộc đời vẫn muốn dành trọn cho người ấy.

Chỉ là hai ngày mà thôi, hai ngày thử lại cảm giác yêu nó mặn nồng say đắm thế nào. Trong cuộc yêu này, dù biết sẽ chịu thiệt nhưng cô vẫn ngu muội để nó cuốn vào.

48 tiếng, 2880 phút, 172000 giây cô được quyền yêu trọn vẹn.

Tô Ái Ái đặt đồ ăn xong cũng quay lại chỗ ngồi. Cô gọi vài tiếng mà Đường Tử Hân cứ mãi thần thờ ở đâu, cô đập bàn mạnh một cái làm Đường Tử Hân giật mình.

“Từ này giờ tớ cứ thấy cậu nhìn ra ngoài đó, bộ có soái ca nào hả?”

Đường Tử Hân gượng cười, cô vẫn chưa thôi đi dòng suy nghĩ.

“Này hoa nhỏ xinh đẹp, hai ngày nữa tớ đi chơi với đám bạn thời đại học, có muốn đi chung không?” Tô Ái Ái nguẩy nguẩy ống hút, nói xong liền ngậm lấy ống hút.

Nghe thấy vài lời này Đường Tử Hân mới hoàn hồn trở lại, cô hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Cửu Hoa Sơn.”

“Định lên đó đi tu sao? Toàn núi cao chót vót nha.”

Tô Ái Ái nhún vai, cũng tỏ ra không thích: “Cũng có nhiều người bảo đi Hải Nam nhưng số phiếu bốc ra lại ít hơn Cửu Hoa Sơn.”

Thật trùng hợp, Dương Trạch cũng bảo sẽ đưa cô đi Hải Nam.

Ấy, nếu cô nói với Vương Kiến Hạo là đi chơi với Tô Ái Ái thì chẳng phải được rồi sao? Chỉ cần trong hai ngày đó anh không phát hiện ra, không ai phát hiện ra, chắc chắn sẽ thành công trót lọt.

“Này, dòng suối, đặt cho tớ một vé, nhưng ngày đó tớ không đi được không?”

Tô Ái Ái nhún mày ngạc nhiên: “Ấy, đặt vé sao không đi?”

Đường Tử Hân xua tay, che giấu đi nét chột dạ: “Cậu nói nhiều quá, ngày đó nếu tớ xem xét không có việc bận thì tớ sẽ đi.”

Tô Ái Ái nom thấy vẻ mặt niềm nở của cô cũng không tỏ ra nghi ngờ gì nữa, cô ấy gật đầu: “Được rồi, tớ tớ sẽ gửi vé qua cho.”

“OK.”

Trần Thủy.

Ăn cơm xong, Đường Tử Hân kiểm tra mail thì đúng thật Tô Ái Ái đã gửi vé qua, tốc độ làm việc nhanh hơn cô tưởng. Vương Kiến Hạo đang ngồi xem tivi đột nhiên Đường Tử Hân đi đến, ngồi xuống cạnh anh rồi hỏi khê: “Anh, cho em đi chơi nhé?”

Anh đánh mắt lên nhìn cô, nhận thấy vẻ náo nức nở hoa trên mặt cô, anh di dời ánh mắt: “Đi với ai?”

“Tô Ái Ái.”

“Nói dối.” Vương Kiến Hạo dường như đã phát hiện điều gì đó không đúng nên lập tức vạch trần cô.

Vừa nghe anh nói thế trái tim Đường Tử Hân bay vọt lên tận cổ họng, cô nuốt nước bọt, cổ rặn ra nụ cười tự nhiên nhất: “Cùng với bạn đại học của cô ấy.”

Đôi mắt anh nhìn chăm chăm về phía tivi, trên màn hình lớn đang chiếu thời sự, chính xác là về chính trị.

“Bạn của cô ấy thì liên quan gì đến em?”

“Có cô ấy đi cùng thì không sao, dù gì là đi Cửu Hoa Sơn, em cũng muốn đi.” Đường Tử Hân chăm chú quan sát gương mặt nghiêng nghiêng của anh, một chữ phát ra từ miệng cũng phải vô cùng cẩn trọng.

Nội dung chính trị trên màn hình đã hết, Vương Kiến Hạo nhàn nhã chuyển kênh: “Em muốn đi ngày mai anh đi với em.”

“Nhưng em muốn đi với bạn bè hơn, còn phải giao lưu làm quen nhiều người mới nữa.” Biết chắc là anh nhất định sẽ không để cô đi dễ dàng, nên trước khi hỏi anh, cô đã chuẩn bị rất nhiều lý do chính đáng.

Đôi mắt phượng hoàng của người đàn ông lóe sáng, lời nói có mang hơi chút nghi ngờ: “Làm quen? Giao lưu? Nhiều người mới? Quên đi!”

Đường Tử Hân trong lòng cũng đang sợ, cô cuống quýt sửa lời: “Anh đó! Ý em không phải vậy, ý là em muốn có nhiều bạn hơn, anh thấy tội em không? Sống đến từng tuổi này mà chỉ quen biết thân thiết có vài ba người, anh muốn em mắc bệnh trầm cảm phải không?”

Vương Kiến Hạo im lặng không nói gì, chắc anh đang suy nghĩ, cũng có thể anh sẽ cho cô đi.

“Đi trong bao lâu?”

“Trong hai ngày.”

“Anh cho người theo em”

Cô lập tức sững người, sau đó nổi nóng với anh: “Đến đi chơi khuây khỏa anh cũng muốn quân, anh xem em là gì chứ?”

Vương Kiến Hạo quàng tay ôm cô vào lòng, ngón tay xáu xa lại néo một cái vào mũi cô: “Vừa nãy anh xem thời sự, có nữ sinh đi chơi bị cưỡng bức tập thể, xác chặt thành từng khúc, quăng đi tứ phía.”

Gương mặt cô ngay tức khắc hiện ra nét hốt hoảng, cô nuốt nước bọt, gượng nói ra một câu: “Em đâu còn là nữ sinh.”

Thấy cô vẫn phân bác được anh liền lên tiếng dọa dẫm thêm: “Cách đây mấy ngày, có cô gái bằng tuổi em bị bán vào đường dây mua bán ma túy thế giới, tù chung thân.”

Đường Tử Hân chun mũi, néo lại anh một cái vào hông: “Anh là ông cụ non đấy à?”

“Nếu xảy ra thật thì ai cứu em?”

“Anh cứu.” Cô ra vẻ rất tự nhiên.

“Anh không phải siêu nhân.”

Đường Tử Hân nhìn anh tức giận, tay đã nắm thành nắm đấm: “Em không phải con nít, đi đâu cũng bị quản thúc thì chả khác nào đũa tre năm tuổi? Như thế thì ngột ngạt chết mất!” “Có ai bịt mũi em đâu?”

Đây, anh lại giả bộ hiểu theo nghĩa khác nữa kia.

“Anh đúng là không có não!”

Vừa nghe xong Vương Kiến Hạo bóp chặt lấy hông cô, vẻ mặt hình sự hàm hồ: “Được, để em thử một lần cho biết cảm giác.”

Đường Tử Hân nghe anh nói vậy liền cười khi khi, ôm lấy cánh tay anh, thì thầm: “Anh yên tâm, em trở về, một cọng lông cũng không mất.”

“Chỉ được cái miệng.”

~~~~~

Đường Tử Hân thu dọn đồ đạc vào một cái giỏ xách tay nhỏ. Ngồi trước bàn trang điểm, cô dặm thêm ít phấn, đánh thêm ít son, soi mình trong gương một chút cô mới mặc áo khoác vào rồi đi.

Vương Kiến Hạo có gọi tài xế đến chờ cô đi nhưng cô bảo không cần, trực tiếp đi bắt taxi.

Ngồi trong quán cà phê vui mình giữa đường phố tấp nập, cô đang đợi Dương Trạch.

Rất nhanh một chiếc xe Porsche màu đen đậu bên đường, người đàn ông mặc một chiếc áo len mỏng màu trắng, quần âu xám, đeo kính râm, anh tiêu sái đi vào quán.

Dương Trạch đảo mắt liền phát hiện ra chỗ ngồi của cô. Anh không nén được sự vui mừng tràn lan trên khóe miệng cùng đuôi mắt. Anh không nghĩ cô sẽ đến.

“Em đến lâu chưa?” Anh ngồi đối diện cô, phục vụ đi đến, anh gọi một ly cà phê sữa.

“Đủ để uống hết nửa ly trà nóng.”

Đường Tử Hân nhìn anh từ lúc anh bước vào quán cho đến tận lúc anh hiện hữu ra trước mặt cô. Khuôn mặt thân quen, nụ cười nhẹ nhàng, ngay cả dáng đi cũng làm lòng cô cuộn cuộn nhớ nhung.

“Anh không nghĩ em sẽ đồng ý.”

Nếu Đường Từ Hán nhớ một thì anh nhớ hai, anh khẳng định rằng anh luôn nhớ cô nhiều hơn. Bởi thời gian anh dành để yêu cô lâu hơn, bền chặt hơn. Có rồi mới biết, anh sợ cái cảm giác hụt hẫng khi bước vào quán cà phê này, mà không thể nhìn thấy bóng dáng cô ngồi lặng lẽ bên ô cửa sổ.

Đường Từ Hán quây tan lá trà bên trong ly, cô cười bên lên: “Hải Nam rất đẹp, lại có vé đi miễn phí, có phải kẻ ngốc đầu mà lại từ chối chứ.”

Dương Trạch bật cười trước câu đùa của cô, bàn tay anh đưa tay ra, vuốt lấy tóc cô, nói: “Em vẫn như vậy.”

Dương Trạch đưa cô đến sân bay, khi chuẩn bị cất cánh, trong lòng cô vẫn có gì đó vướng bận, khó có thể giải thích. Cô tắt nguồn điện thoại, cái gì cũng quên đi.

Dương Trạch đeo cho cô một cái tai nghe, anh nói: “Không đeo sẽ rất nhức tai.”

Cô mỉm cười nhìn anh, đột nhiên giây phút ấy, khoảnh khắc ấy cùng hành động ấy làm trái tim cô rung rinh liên hồi. Cô không lí giải được dòng cảm xúc ấy là gì, chỉ biết dựa đầu vào vai anh, nhắm mắt muốn ngủ.

Dương Trạch hơi cúi đầu nhìn cô, không muốn cử động mạnh, sợ cô sẽ tỉnh dậy. Anh nhẹ nhàng vén tóc cô qua một bên, nhẹ nhàng hôn vào trán cô, nói: “Khi máy bay cất cánh, chỉ có mình anh và em, cái gì cũng không thể cản trở.” Sau những giông bão nghiệt ngã của đời, một căn nhà lớn, một túi tiền cùng với ngọc ngà châu báu không thể xoa dịu trái tim của một người phụ nữ. Chỉ cần một người đàn ông cho cô ấy một bờ vai, một ánh Mặt Trời, một câu nói ‘Hãy để anh được yêu thương em’, dù có bắt cô ấy phơi thân giữa cuồng phong, cô ấy cũng nhất nhất cam chịu.

Đó là vì sao cô chọn cách giao con tim này cho Dương Trạch. Anh yêu cô nhưng chưa từng hứa hẹn, không phải vì anh không đủ sức thực hiện lời hứa ấy, vì anh sợ cô sẽ hụt hẫng, anh sợ cô sẽ tổn thương. Lời nói ngọc ngà, nữ miều, hẹn ước cao xa, anh một lời cũng chưa từng cho cô. Thử anh cho cô chỉ là một ngôi nhà nhỏ với những vật dụng đáng yêu, cho cô một vòng tay mỗi khi nhắm mắt, cho cô những bữa cơm bình dị, cho cô những giây phút bình yên tưởng chừng như thế giới này đang dừng lại. Nhưng anh không cho cô hi vọng quá nhiều rồi tàn nhẫn đập tắt nó.

Hai ngày tiếp theo, không phải vì níu kéo, càng không phải vì muốn xoay chuyển tình thế. Anh chính là đang cho cô và cả bản thân anh tìm lại một cảm giác được gọi là yêu hết mình.

Sau hai ngày ấy thì thế nào sao? Câu hỏi khá đầy!

Sau hai ngày ấy, anh chính là anh, cô chính là cô, không dây dưa, không thân thiết, một chút liên quan cũng không có. Vì anh và cô đã chấp nhận được thực tế nó thế nào.

Trong hai tiếng rười rượi bay ấy, Đường Từ Hán mơ một giấc mơ rất kì lạ, cô thấy mình mặc váy cưới đứng trước gương, rồi cô thấy Dương Trạch đi đến ôm cô từ phía sau, cả anh và cô đều vô cùng hạnh phúc. Nhưng đột nhiên cô thấy cả thân váy trắng của mình nhuốm đầy máu đỏ rợn người, cô thấy Dương Trạch nằm dưới chân cô, chết vì một phát súng vào giữa thái dương.

Sau đó giấc mơ bị đứt quãng, Dương Trạch gọi cô từ mơ hồ trở về.

Chỉ là anh không muốn cô bỏ lỡ cảnh đẹp của biển khi nhìn từ trên cao xuống. Đường Từ Hán nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ, đầu óc vẫn hơi mơ màng, giấc mơ ấy tựa như một điềm báo. Cô chưa từng mơ giấc mơ nào đáng sợ như vậy.

Bên dưới kia, ánh Mặt Trời chiếu xuống mặt biển thứ ánh sáng vàng lấp lánh. Từng con sóng gợn lên tựa như tấm vải lụa màu xanh mượt, lại tựa như một mái tóc dài của một nàng tiên cá. Có những hòn đảo nhỏ màu xanh nhô lên, tô thêm màu cho bức tranh biển cả.

Máy bay hạ cánh, trong lòng Đường Từ Hán nao nức, thật sự một lần muốn ngắm nhìn sóng vỗ xanh mượt ngay trước mắt.

Rời khỏi sân bay, Dương Trạch đưa cô đến một căn nhà cho thuê ở ngay cạnh bờ biển. Anh không thuê khách sạn, vì anh muốn cô có được những cảm giác chân thực nhất.

Căn nhà anh thuê được thiết kế theo phong cách hiện đại, lại rất rộng. Khi mới đặt chân vào Đường Từ Hán đã lập tức reo lên vì thích. Nội thất rất hợp với sở thích của cô, bao bọc là một gam màu trắng ngà ấm áp, nhẹ nhàng, cô cảm giác như Dương Trạch đã cho tu sửa lại để dành riêng cho cô.

Cửa sổ và ban công đều hướng ra biển, chỉ cần vén màn lên liền thấy mặt biển lấp lóa và nghe tiếng sóng vang vọng. Căn nhà này giống như một con phà trôi trên mặt biển vậy. Bây giờ đã là tầm chiều tàn, Đường Từ Hán và Dương Trạch cùng nhau ngắm Mặt Trời lặn. Ở xa tít chân trời, có đường kẻ ngang qua đó, Mặt Trời đỏ rực như quả cầu lửa chìm xuống, như bị đại dương mệnh mông nuốt trọn.

Giây phút bình yên mà đẹp đẽ ấy, được ở trong vòm ngực anh cùng tận hưởng, còn thứ gì hạnh phúc hơn nữa không?

Đường Từ Hán thất chặt vòng tay, giấc mơ kia lại trôi về tâm trí cô, cô sợ thả lỏng ra một giây Dương Trạch sẽ biến mất.

Nhìn xuống cái đỉnh đầu nhỏ trong ngực mình, Dương Trạch bất giác mỉm cười, anh hướng mắt lên trời, nơi những con hải âu bay theo đàn vượt mây, bay về tổ khi trời sẫm tối. Tâm trạng anh có chút trống rỗng, mới chỉ trải qua vài tiếng thôi anh đã thấy tiếc nuối, phải chăng hai ngày là không đủ?

“Từ Hán, anh tiếc rằng bốn năm ở cạnh em lại chẳng thể cùng em đi tiếp về sau, còn em, em thấy tiếc điều gì?” Sau một hồi im hơi lặng tiếng, Dương Trạch lên tiếng trước, bây giờ đối với anh một giây cũng đáng quý, không thể để nó trôi qua một cách vô nghĩa.

“Trương kiến hận văn*.”

(*) Trương Kiến Hận vẫn: tiếc rằng ta biết nhau quá muộn.

Trái tim anh đột ngột thất lại, anh không kìm được hỏi tiếp: “Em có thấy ta rất giống câu hữu phận vô duyên* không?”

(*) Hữu phận vô duyên: Có phận nhưng không có duyên.

“Chúng ta là vô phận vô duyên*.” Giọng nói của Đường Từ Hân rất nhạt rất nhẹ, như là cô đang hết sức kìm nén nỗi đau bùng lên từ tận xương tủy.

(*) Vô phận vô duyên: Không có phận cũng không có duyên.

Cả hai cùng im lặng, ngoài kia chỉ nghe thấy tiếng sóng đan cài cùng tiếng gió lớn, vỗ đều đều vào tai hai người.

Đường Từ Hân khẽ lên tiếng, mí mắt lim dim: “Em còn nhớ khi học ở Bạch Tích, những cơn mưa đầu mùa của em năm đó chỉ có hình bóng của anh. Ở Bắc Kinh sắp vào tháng năm, sắp đến mùa mưa rồi.”

Đôi mắt Dương Trạch trầm đi thấy rõ, bàn tay anh vỗ nhẹ lên bả vai cô, kí ức ủa về như dòng lũ xoáy, cứ thế nuốt trọn tâm trí anh.

~

Mưa cứ thế trút hết xuống, là trận mưa đầu tiên mà lại nặng hạt như vậy. Bầu trời xám xịt, sấm chớp ầm ầm, mấy hàng cây bạch quả ngã nghiêng từ trái rồi qua phải, mưa lạnh, gió mạnh.

Có một cô gái chạy ủa ra ngoài sân vườn rộng lớn, cả thân hình trong tức khắc liền ướt đầm.

“Từ Hân! Em là đồ ngốc! Em thích mưa hơn cả anh!” Một chàng trai trẻ chạy ra giữa khuôn viên trường, anh hướng về phía người con gái ấy mà gào to tên cô. Chẳng mấy chốc mưa làm ướt sũng đồ của anh nhưng lại không thể làm mờ được khuôn mặt thư sinh mang nhiều khát vọng lớn lao.

Cô gái ấy tung tăng trong màn mưa lớn. Mái tóc đuôi ngựa cũng ướt sũng. Vạt váy dài chẳng thể ngăn nổi đôi chân cô thoăn thoắt đạp lên từng vũng nước để lại.

Cô gái ấy cứ nô đùa cùng mưa, chạy vòng đi, chạy vòng lại giữa khuôn viên rộng lớn. Nước mưa đọng lại từng hạt mưa lạnh buốt trên làn da trắng nõn của cô, chảy dọc xuống tận căn cổ.

Cô gái ấy thích mưa, thích đến ngốc nghếch.

Cô gái ấy giống như một đoá thạch thảo xinh đẹp được thấm nhuần tất cả các sự tinh túy của đất trời, của mưa gió.

Cô gái ấy cười tươi, nụ cười nở rộ như một tia nắng chói lóa bén lên giữa mây đen mịt mù.

Chàng trai cứ thế chặt vật đuổi theo cô, cả hai vờn nhau dưới mưa. Tiếng gọi của chàng trai cứ thế vang vọng, bay lên trời, tan vào những đám mây đen kịt.

“Từ Hân, em đừng chạy nữa...!”

“Từ Hân, coi chừng ngã...!” “Từ Hân, em sẽ bị ốm mất...!”

“Từ Hân, anh đến lau tóc cho em đây...!”

“Từ Hân, ngốc quá...!”

“Từ Hân,...!”

Thanh xuân của em có anh.

Thanh xuân của anh có em.

Chỉ tiếc là, quãng thời gian thuần khiết đó hai ta đều đã đi qua. Đến lúc ta trưởng thành, đến lúc ta tạo dựng cuộc sống cho ta, và đến lúc ta bước ra khỏi nỗi nhớ đông đầy dành cho nhau.

Hoa nở rồi hoa tàn. Tình đến rồi tình đi.

~

Vương Kiến Hạo về đến Trần Thủy, cảm giác có gì đó xa lạ, à, Đường Từ Hân không có ở nhà nên anh cũng không nghe được câu nói 'Anh về rồi' của cô.

“Cô ấy đi từ mấy giờ?” Anh hỏi Tiêu Dữu đang loay hoay trong bếp. Cô bé lật đật chạy ra trình báo: “Dạ, cô đi tầm ba giờ chiều ạ.”

Anh gật đầu nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối, cô chắc đã đến nơi, vậy mà cũng không gọi điện cho anh một tiếng. Vương Kiến Hạo lên lầu, không trông thấy hình bings nhỏ của coi mà trong lòng nảy sinh ra cảm giác xa lạ ngay trên chính ngôi nhà của mình.

Anh ngồi xuống giường, mở máy gọi cho Đường Tử Hân, một hồi chuông đồ dài, không ai bắt máy. Vương Kiến Hạo gọi thêm một cuộc nữa, cô không nhận, phải đến cuộc thứ tư mới có thể nghe thấy tiếng cô.

“Vì sao không gọi điện?” Vương Kiến Hạo áp điện thoại bên tai, tay anh từ từ tháo từng cúc áo ra.

Phía bên kia Đường Tử Hân trả lời thật bình tĩnh, giọng cô có hơi trầm: “Em quên đi mất.”

“Cửu Hoa Sơn thế nào?”

“Rất đẹp, toàn núi non trùng điệp, thời tiết vừa mới mưa nên hơi lạnh với ẩm ướt.” Anh có nghe thế nào cũng không thể phát hiện ra cô đang nói dối.

“Đi với nhiều người vì sao không ỏn?” Nhưng Vương Kiến Hạo vốn tinh tai nhạy mắt, thấy bất ổn liền nghi ngờ.

“Bọn họ bị say xe, mệt quá ngủ hết rồi, em cũng vừa mới dậy nên nghe máy của anh.” May mắn là trước đó cô đã gọi điện cho Tô Ái Ái hỏi tình hình ở bên Cửu Hoa Sơn thế nào, nếu không bây giờ anh có hỏi gì cô cũng không thể trả lời một cách bình thường, điềm nhiên. “Đang đi đâu đó?”

“Xe đang chạy đến khách sạn ở trên núi, đường còn dài lắm.”

Vườn vai một cái, áo sơ mi trên người Vương Kiến Hạo trượt xuống bắp tay, anh hỏi khẽ qua điện thoại: “Có nhớ anh không?”

“Không nha!”

“Đáng ghét!” Anh nói một câu rồi cả hai im lặng một lúc sau đó mới cúp máy. Ít nhất vẫn có thể nghe thấy giọng cô, giảm đi được nỗi nhớ phần nào.

~*~

Đường Tử Hân đặt điện thoại xuống, vẻ mặt rõ ràng là ủ rũ, là cô cảm thấy có lỗi. Bàn tay ép chặt trái cà rốt trên thớt, cô dè dặt xuống, thái liên hồi trái cà rốt ra thành từng lát mỏng.

Cô đeo tạp dề màu xanh, tóc buộc lỏng sau gáy, vài sợi tóc rơi xuống đều được cô vén lên. Cảnh tượng này làm cô không khỏi nhớ đến quãng thời gian ở cùng Dương Trạch, cứ mỗi tối nấu cơm rồi đợi anh đi làm về. Hạnh phúc giản dị như cặp vợ chồng son mới cưới.

Dương Trạch vào bếp, anh mới tắm xong nên tóc còn hơi ướt, áo anh mặc chỉ là chiếc áo thun trơn trắng, mùi hương thanh thanh của bay đến, tràn ngập quanh cánh mũi của cô.

“Em làm món gì vậy?” Anh ngồi xuống ghế, đối diện với cô, lại còn dễ dàng quan sát cô loay hoay trong gian bếp như một cô vợ thực thụ.

“Món anh thích, mì vịt tiềm.”

“Nhưng em bảo không biết làm mà?”

Đường Tử Hân cười tình nghịch, đôi đũa trong tay đảo qua đảo lại trên chảo nóng: “Lúc đó anh đang theo đuổi em, em làm giá đó.”

“Em nói thật đi, lúc đó ngoài anh ra em có thích ai không? Về trước nữa.”

Cô ngẫm nghĩ một chút, nếu nói về trước nữa thì cô có thích một bạn nam cùng lớp hồi còn học lớp chín. Nhưng lúc đó cô còn ngờ nghệch, chưa phân biệt được đâu là và đâu là mền mọ, quý mến.

“Để xem,... A, có!” Đường Tử Hân sáng mắt lên rồi nói tiếp: “Anh nhớ cái anh Viễn Khâm hồi ở Bạch Tích theo đuổi em không?”

Dương Trạch nhìn cô có chút khó tin: “Em thích cậu ta?”

“Không, chỉ là có chút rung động, vì lúc đó anh ấy đối xử với em rất tốt, nhưng sau đó thì... xì!” Cô chun mũi, bấu môi một cái, không kể tiếp nữa tất bếp, đồ cà rốt vừa xào vào bát.”

Lúc đó cô mới chỉ là sinh viên năm nhất, mọi thứ đều quá mới mẻ và lạ lẫm, giống như con chim non lần đầu rời khỏi tổ. Dương Trạch và Viễn Khâm cùng là sinh viên năm cuối, vau thế của gia đình Viễn Khâm thua Dương gia một chút. Anh ta có vẻ ngoài rất ưa nhìn, lại có thành tích học hành đứng nhất nhì hồi ấy. Ngày nào cô cũng thấy Viễn Khâm cầm rổ trong thư viện, anh ta nhìn thấy cô cũng hay bắt chuyện, hai người trở nên thân hơn vì có sở thích đọc sách. Nếu ngày đó Dương Trạch quan tâm cô thứ nhất thì Viễn Khâm cũng đứng thứ nhì.

Nhưng vào một ngày, Dương Trạch đưa cô đi học về, bắt gặp Viễn Khâm đang ôm hôn thắm thiết một cô gái nào đó ở bên đường, nhìn ra chính là cô bạn hay chơi cùng cô và Giản An Nhiễm. Dương Trạch thấy được nét mặt hệt hắc của cô liền hùng hùng hổ hổ xuống xe đi đến chỗ Viễn Khâm, cho anh ta đến bốn cú đấm nảy lửa, máu của anh ta còn bắn vào tay áo Dương Trạch. Cô nhớ lúc ấy anh còn nhổ nước bọt vào mặt Viễn Khâm, khinh khỉnh nói một câu: “Loại đàn đĩm như mày không xứng đáng làm đàn ông chứ ở đây mà theo đuổi Tử Hân nhà tao! Tao nhò!”

Sau ngày đó Viễn Khâm phải khâu năm mũi ở cằm và má, bị gãy mất hai cái răng cửa, một trên một dưới.

Dương Trạch mỉm cười, anh tùy tiện chống tay dưới cằm, say mê ngắm vẻ đẹp đến hoa rơi nước chảy của cô: “Anh còn định đánh cho cậu ta liệt giường nếu em không cản.”

“Đúng thật, lúc ấy em chỉ muốn xông xuống xe chạy đến cào nát mặt anh ta ra, may là có anh thay em rửa hận.”

Dương Trạch bỗng im lặng, trong lòng anh có gì đó không yên, cứ do dự mãi mới lên tiếng hỏi cô: “Qua hai ngày này, em định làm gì?”

Cô hơi né tránh ánh mắt của anh, đáp một chữ nhẹ tênh: “Sống.”

“Cùng Vương Kiến Hạo?”

“Còn thay đổi được gì sao?” Đường Tử Hân cup mi mắt, cười khổ.

“Anh không yên lòng.”

Cô quay lưng đi đến bồn rửa, không muốn anh nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ bi thương của mình: “Đến giờ em vẫn ổn, về sau có lẽ sẽ ổn.”

Cô không khẳng định được về sau sẽ thế nào, đời người như trang giấy trắng, còn tùy thuộc vào Ông Trời sẽ viết thứ gì lên, xóa thứ gì đi.

“Tử Hân, anh kết hôn rồi có thể ly...”

“Trạch, qua hai ngày này, anh nhất định phải buông bỏ được em, không được gọi điện cho em, không được đến gặp em, không được nhớ em, không được yêu em.”

Những lời này nhấn tâm thế nào cô đều biết, tim anh đau, tim cô cũng đau, tựa như cả cơ thể bị rút đi từng mạch máu, từng khúc xương.

Với một số người, một khi đã lướt qua nhau thì sẽ trở thành người xa lạ.

Dương Trạch đi đến chỗ cô, vòng tay qua eo cô, nhẹ ôm lấy cô từ phía sau, đầu anh gục trên bờ vai nhỏ nhắn này, anh thì thầm: “Xin em đừng cảm anh yêu em, Tử Hân, đó là chuyện của hai ngày sau, hai ngày này, hãy để anh làm theo ý mình được không?”

Cảm xúc dồn nén quá mức, cô gục đầu, không nói một lời, chỉ biết nghẹn ngào trong lòng.

Màn đêm đi rồi ánh sáng đến, cô gái ở trong lòng anh động đậy rồi mở mắt. Trước mặt cô là khuôn mặt ngủ say của anh, bỗng nhiên thấy quen thuộc và ấm áp.

“Anh không định dậy sao? Đã nướng khét giường rồi.”

Mới sáng sớm nên giọng của Dương Trạch có chút lười biếng uể oải: “Khét rồi ta thay giường mới.”

Đường Tử Hân thoát khỏi vòng tay anh, ngồi dậy vươn người một cái. Từ cửa sổ vọt vào những tia nắng sớm, trong tầm mắt cô mặt biển xanh ngọc trắng lóa.

Cô kéo tay Dương Trạch, cả hai cùng rời giường.

“Tử Hân, em lệ lên, chẳng còn đồ ăn ngon rồi.” Anh đứng ngoài cửa, nói vọng vào trong.

Đường Tử Hân từ trong phòng chạy ra, một thân váy hồng xinh đẹp, tóc được thắt lên gọn gàng, trông cô cứ như cô bé mới lớn.

Dương Trạch đưa cô đi đến một phiên chợ gần nhà, vì gần đây nên cả gia cùng nhau dạo bộ qua bãi biển để đến đó.

“Anh, mình ăn cái này đi.” Đường Tử Hân kéo tay anh, ngón tay chỉ chỉ vào quầy đồ ăn bán tôm nướng bên đường.

Dương Trạch tiến đến nhứm nhìn rồi hỏi: “Ăn cái này vào buổi sáng có được không?”

Bác bán hàng nghe thế liền xua tay, vẻ mặt phúc hậu niềm nở: “Cô cậu ăn thử đi, ăn buổi nào cũng được hết.”

Thấy anh cứ lưỡng lự mãi cô liền giở bộ mặt đáng thương ra: “Mua đi anh.”

“Em bị đau dạ dày đấy.”

“Anh kĩ tính quá, không sao mà.”

Dương Trạch hết cách đành phải mua cho cô ba con tôm nướng. Đi dạo trên đường anh không ăn mà một mình cô ăn hết.

Đường Tử Hân đang đợi mua kem, tầm mắt bỗng thấy một cậu bé tầm tuổi vị thành niên đang vẽ tranh cho những cặp tình nhân. Tim cô nhướm chút bởi hồi mang mác. Nếu quay về một năm trước đây, cô và anh có lẽ đã được vẽ tranh cho như vậy, có thể lưu giữ thật nhiều kỉ niệm xinh đẹp. Nhưng trong hai ngày này, cô và anh không được lưu giữ bất cứ khoảnh khắc nào của nhau.

HẾT CHƯƠNG 43.

Từ tập này trở đi sẽ có nhiều biến cố lắm huhu sẽ không còn hường phần nữa đâu ;___; mọi người tiếp tục theo dõi nha huhu mình đi hứng nước mắt đây oa oa ;___;

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cho cô cơ hội nói thật

Chương 44: Cho cô cơ hội nói thật.

Cửu Thương.

Hàm Tuệ xồng xộc đi lên phòng giám đốc, gấp phải thư kí của Dương Trạch liền hăm hực hỏi: “Trạch đi đâu rồi? Sao đêm qua anh ấy không về nhà?”

Thư kí vốn không thích cái tính hống hách xem trời bằng vung này của Hàm Tuệ, nhiều lần cô ta hỏi về lịch trình xã giao hay công tác của Dương Trạch, cô đều không tiết lộ hoặc tiết lộ sai, bây giờ cũng không ngoại lệ.

“Dương thiếu đã đi công tác từ hôm qua rồi ạ.”

“Đi đâu?”

“Cái này thì tôi không rõ.”

Hàm Tuệ nghiêng răng đập bàn một cái, vẻ mặt nổi nóng quát thẳng vào mặt thư kí: “Cô là thư kí của anh ấy, lịch trình của anh ấy thế nào cũng không biết, nghỉ việc đi!”

“Lịch trình của ngài ấy sao tôi có thể nắm bắt hoàn toàn 100 phần trăm được? Cô Hàm, chúng tôi còn rất nhiều việc cần giải quyết, phiền cô đi cho.”
Thư kí cực kì nhẫn nại trong lời nói, dù gì đây cũng là trốn đông người, không nên gây chuyện lớn.

Hàm Tuệ giận dữ suốt thì bỏ nhào vào đánh cô thư kí. Nhưng xung quanh có bao cặp mắt đang chăm chăm nhìn về phía này, cô ta không thể mạnh động chỉ có thể giậm chân rồi đi.

Ra đến xe, Hàm Tuệ gấp gáp gọi điện cho Triệu Duy Duy cầu cứu: “Duy Duy, Trạch anh ấy ở đâu mà tớ không biết, cả tớ và ba mẹ gọi điện đều không liên lạc được. Lại sắp đến ngày cử hành hôn lễ, tớ lo quá, cậu cho người đi tìm anh ấy giúp tớ.”

“...”

“Có thông tin nhớ báo ngay cho tớ nhé.”

Cúp máy, Hàm Tuệ nắm chặt điện thoại trong tay, hàng lông mày lá liễu nhíu chặt, bỗng cảm giác không an tâm lan tràn về.

Nghiêm Châu.

Vương Kiến Hạo vừa cùng La Thiên Ngỗi đi dự cuộc gặp mặt xã giao về. Anh đang trong thời gian nghỉ ngơi, Thư kí La đưa đồ ăn nhẹ đến cho anh.

“Chúc ngài ngon miệng!” La Thiên Ngỗi lạnh mặt cúi đầu, chuẩn bị rời đi thì nghe thấy tiếng Vương Kiến Hạo vang lên.

“Nếu chỉ có tôi và cô thì đừng dùng kính ngữ.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Cô ấy cứ như một con robot, nói gì thì nghe lấy, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi.

Vương Kiến Hạo đánh mắt nhìn cô gái trước mặt, cả khuôn mặt của anh dần ra: “Thiên Ngỗi, tôi rất hoan nghênh tính cách biết phân chia việc công và việc tư, điều này tôi chưa từng đánh giá thấp ở cô. Nhưng cô theo tôi lâu như vậy, ít nhiều cũng khiến tôi khó xử và cũng có cả khó chịu.”

Nói thật thì anh chưa từng xem thường La Thiên Ngỗi, lại càng không lấy tư cách là cấp trên mà vạ vạ cô ấy đủ điều, suốt bao năm nay, cô ấy như trở thành người bạn của anh, trở thành người anh quý mến mà còn có cả quý trọng. Thực sự vô cùng khó xử khi cô ấy lại luôn giữ điệu bộ lạnh nhạt như vậy. Điều này anh cũng không biết là vì cái gì. La Thiên Ngỗi im lặng, chỉ có mi mắt có chút run run, cô chưa từng thấy khó thở bức bách như vậy, cô

đánh bạo hỏi một câu: “Vậy Vương thiếu xem tôi là gì?”

Wương Kiến Hạo mở lon nước ngọt ra, nâng mắt nhìn: “Một người bạn.”

Bất chợt trái tim trong lồng ngực La Thiên Ngỗi từng nhịp từng nhịp dồn dập, có một thứ gì đó bùng nổ ra ngay bên trong cô: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ lưu ý hơn.”

Sau khi Thư kí La rời đi, Vương Kiến Hạo lấy điện thoại ra muốn gọi điện cho Đường Tử Hân nhưng lại thôi, có thể bây giờ cô đang đi leo núi, không có sóng nên cũng không nghe được.

~*~

Hải Nam.

Dương Trạch mua hai vé xem xiếc cá heo và hải cẩu. Đường Tử Hân và anh tiến vào chỗ ngồi, là hàng ghế đầu tiên. Trước mặt hai người là hồ bơi to lớn, chỉ cần đưa mắt liền có thể thấy mặt nước xanh ngọc lấp lánh.

“Hồi bé, em nhớ có lần mẹ cũng cho em và Đường Tâm đi xem xiếc cá heo như vậy.” Đường Tử Hân ngậm chặt ống hút, vừa uống nước vừa nói.

“Em đã được chạm vào nó chưa?”

“Vị ngồi ở xa nên em còn không thấy rõ hình dạng chúng thế nào, lúc đi về em còn khóc nhè một trận.” Cô kể mà khoe miệng cứ thế nhếch lên, cười he he như con nít.

Dương Trạch thấy cô cười nên cũng cười theo. Sau một hồi đợi người vào ngồi đủ ghế, người giới thiệu mới đi lên trước cúi chào rồi bắt đầu nói về tiểu sử và công đoạn huấn luyện hải hươc của những em 'thú xiếc' hôm nay.

Cửa ngăn dưới đáy hồ được mở ra, một thứ gì đó màu xanh đen bơi vọt ra ngoài làm những đứa trẻ ngồi gần đó không kìm được mà hét lên.

Người huấn luyện đi đến, lấy còi thổi một cái, chú cá heo từ dưới nước lập tức ngoi lên trên, nước bắn ra tung tóe, sau đó còn có tiếng vỗ tay rầm rộ.

Đường Tử Hân rú lên một cái, chỉ thiếu điều lao về phía mặt nước. Cô thực không khác gì mấy đứa trẻ ba bốn tuổi ngồi quanh đó, cứ không ngừng phấn khích.

Chú cá heo lặn xuống mặt nước trong xanh sau đó bơi vòng quanh hồ, tốc độ dần dần tăng lên nhanh như tên bắn.

“Huýt!”

Chú cá heo vươn mình lên cao, cả thân thể vọt ra khỏi mặt nước, nhưng chỉ sau một hai giây liền ẩn mình dưới nước, xoay vòng nhanh như một tia sét.

“Huýt!”

“Oa!”

Lần này em cá heo đó nhảy lên, quẫy mình đến hai ba lần mới rơi lại xuống nước. Tiền còi hiệu lệnh càng lúc càng nhanh, cá heo nhảy lên rồi lại lặn xuống, tạo nên những khoảnh khắc tuyệt vời nữa nữa.

Người người vỗ tay, không thể không nghe thấy tiếng trẻ con thích thú la hét ầm trời.

Đường Tử Hân vỗ tay liên tục, hai con sáng lên dán chặt vào em 'thú xiếc' trong hồ nước, miệng cô mở to ngạc nhiên. Dương Trạch ngồi cạnh cô không thể không buồn cười, đưa cô đi xem cái này lại có thể khiến cô mắt tròn mắt dẹt như thế. Thêm một em cá heo nữa bơi ra hồ lớn, như gặp phải bạn thân chí cốt, hai em cá heo ấy lập tức quấn lấy nhau trong làn nước, tạo ra một hồ nước xoáy sâu. Tiếng còi hiệu lệnh vang lên, hai em cá heo nhảy ra khỏi mặt nước, phi ngang qua nhau, trước khi đáp xuống hai cái đuôi còn tỉnh ý đập vào nhau.

Huấn luyện viên ném xuống nước hai trái bóng màu cam, em cá heo tên Rich xoay trái bóng bằng cái miệng dài nhọn của mình. Em cá heo tên Poo từ mặt nước phi lên, cái đuôi quật một cái, trái bóng liền bay vèo về phía trước, trúng ngay vào rổ.

Hàng trăm tiếng hú hét đến đỉnh tai nhức óc, có người phấn khích cực độ đứng dậy để cổ vũ. Đường Tử Hân cũng đầu kém, bỏ nhào về phía trước, nếu không có hàng rào ngăn lại thì cô đã sớm lặn xuống nước.

Sau hàng loạt màn biểu diễn của hai em cá heo, mọi người chưa kịp định thần đã đón ngay một em 'thú xiếc' mới, đó là em hải cẩu lông mao Nam Mĩ béo tròn nục nịch, dễ thương hết phần người khác.

Đường Tử Hân vừa trông thấy liền reo lên, ôm chặt cánh tay của Dương Trạch, la lên với anh: “A, dễ thương quá! Em muốn mang em đó về!”

Dương Trạch đưa nước lên uống, dờ khóc dờ cười xoa xoa đầu cô: “Em mang về thì phải nuôi cho béo hơn bây giờ đây.”

Cô gái khóc không ra nước mắt: “Không cần mang về, em chỉ muốn chạm vào thôi, chạm vào ấy.”

“Em yên nào, chút nữa liền được chạm.”

Em hải cầu chậm chạp bước lên sân khấu được nâng cao, hai tay vỗ vào nhau kêu lên tiếng 'plap, plap'. Sau cái vỗ tay ấy em hải cầu còn đưa tay lên chào, mọi người cũng chào lại em ấy.

Huấn luyện viên cùng lên sân khấu, nói to vào micro: “Mana à, cùng chơi kéo búa bao nhé?”

Mana dễ thương gật đầu, gật đầu rồi lại gật đầu, không ngừng gật đầu, gật liên hồi, phải đến khi huấn luyện viên ra hiệu mới chịu dừng lại. Khán giả khắp nơi thu về trận cười lớn.

“Mana phải nhìn thật kĩ anh ra cái gì nha, không là thua đó a.”

“Kéo, búa, bao!”

Mana lập tức ra cái bao!

Huấn luyện viên tinh ranh ra cái kéo!

“Anh đã bảo rồi mà, sao không nhìn kĩ vậy, thua rồi.” Huấn luyện viên làm vẻ mặt rất thương cảm, còn vỗ vỗ đầu Mana an ủi.

“Chúng ta chơi tiếp nha!”

“Kéo, búa, bao!”

Hải cầu dễ thương lại ra cái bao. Anh huấn luyện viên khoải chí ra cái kéo.

Cả khán đài cổ nhin cười để xem trò gì tiếp theo. Anh huấn luyện viên lắc đầu, chep miệng rồi lại hô tiếp: “Kéo, búa, bao! Mana ra cái gì?”

Lại là cái bao.

Mana dường như rất tức giận, lập tức nhồm người dậy cho anh huấn luyện viên một cái bạt tai ngay mặt, anh huấn luyện viên ngã lăn xuống sàn, mặt mếu máo.

Ai đời lại đi chơi oản tù xì với hải cầu? Người ta chỉ có bàn tay chứ làm gì có ngón tay a.

Khán giả già trẻ đều cười nắc nẻ, bầu không khí rộn ràng vui vẻ như trẩy hội. Đường Tử Hân che miệng, không kìm nổi giọng cười giòn tan hiếm thấy, tay cô vỗ vào đùi rồi lại quay sang đánh vào vai Dương Trạch, cô ôm bụng mà nói: “Anh xem, anh xem, hải chết em mất.” Dương Trạch trông thấy cô cười như được mùa trong lòng cũng sung sướng như hoa nở, anh chỉ mong cô cứ vô tư như vậy, vui vẻ như vậy, sống mà không cần nhìn sắc mặt kẻ khác, một đời vô lo vô nghĩ.

“Xem em kìa, nước mắt chảy ra đến nơi rồi.”

“Hahaha.” Đường Tử Hân khô sở lau nước mắt, lâu như vậy cô chưa từng được cười một trận thả ga thế này.

Huấn luyện viên dắt theo em hải cầu Mana đi đến chỗ hai người, Mana phấn khích bởi tiếng cười của Đường Tử Hân mà nhồm người lên hàng rào, dùng cánh tay vỗ vỗ lên đầu cô gái.

Cô ngỡ ngàng rồi còn có cả vui sướng, suýt nữa thì hét lên. Cô nhìn Mana béo tròn, bàn tay rụt rè đặt lên đầu em hải cầu vỗ nhẹ nhẹ.

Mana thuận theo hướng tay của cô, cực kì nghe lời. Khóe môi của Đường Tử Hân kéo cong, như những tia nắng chói chang, chiếu ngập cả tầm mắt Dương Trạch. Anh cũng cười, đem cô thu nhỏ vào mắt, rồi ủ ấp vào tim.

Cả hai rời khỏi rạp xiếc, Đường Tử Hân vẫn còn thấy tiếc nuối, chỉ muốn ở lại chơi với Mana một chút nhưng lại không được. Cô nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều, một ngày rong chơi khuây khỏa hóa ra lại trôi nhanh như vậy.

Cô và anh chỉ còn một ngày.

._.

Trần Thủy.

Vương Kiến Hạo đứng ngoài ban công, đèn đã bật sáng choang, màn đêm u thăm ôm lấy tấm lưng vững chãi của anh.

Khoảng thời gian này làm anh nhớ đến những lúc anh đơn độc ở ngôi biệt thự này mà không có ai, khi ấy Đường Tử Hân rời khỏi anh, anh luôn đứng tại nơi này, trông ra ngoài cửa lớn, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cô quay về...

Từ chiều đến giờ anh gọi cho Đường Tử Hân mà không ai bắt máy, trong lòng anh có cảm giác không yên tâm. Nếu bây giờ cô về đến khách sạn, dù có

một thế nào cũng không cho anh một tin nhắn để anh đỡ lo lắng?

Không yên tâm, anh lập tức đi xem thời tiết ở Cửu Hoa Sơn thế nào, và anh lại càng không yên hơn khi tin tức nói ở Cửu Hoa Sơn đang chuẩn bị có cơn mưa lớn, những đoàn leo núi đang gấp rút xuống núi.

Lại càng bất an hơn nữa, Vương Kiến Hạo liền gọi cho một người quen biết làm quản lý khách sạn ở Cửu Hoa Sơn. Gọi điện đến hỏi anh ta có khi lại biết được tin tức của Đường Từ Hân.

“Vương Kiến Hạo, lâu rồi cậu mới gọi điện đến cho anh nha?”

“Công việc của anh dạo này thế nào?”

“Rất tốt, còn cậu?”

“Vẫn như cũ, như hồi anh còn ở Bắc Kinh.” Tuy ngoài miệng bình tĩnh nhưng trong lòng Vương Kiến Hạo đã sớm khẩn trương.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia biết nếu không có việc gì thì Vương Kiến Hạo chắc chắn sẽ không gọi đến tìm.

“Ồ khách sạn của anh có đoàn người nào từ Bắc Kinh đến không?”

“À, có ba đoàn, họ đến từ bao giờ?”

“Tôi hôm qua.”

Bên kia im ắng một lúc mới trả lời: “Đoàn người đó là đoàn đi đông nhất đó, cậu muốn tìm người à?” “Phải, một cô gái tên Đường Từ Hân.”

“Cậu đợi một lúc, tìm được sẽ liên báo lại cho cậu.”

Cuộc gọi kết thúc. Lúc này Vương Kiến Hạo không dám thở phào nhẹ nhõm, khi nào Đường Từ Hân được báo là đang bình an vô sự anh mới có thể hết thấy bất an.

Vương Kiến Hạo đang ăn cơm thì nhận được cuộc gọi đến, anh nhanh chóng nghe máy, câu đầu tiên nói ra là: “Đã tìm thấy người chưa?”

“Đoàn người ấy đã đi leo núi từ sáng rồi, có vài người ở lại khách sạn nhưng không có ai tên Đường Từ Hân.”

Anh lập tức buông đũa xuống, gương mặt tối đi như nghe phải tin cực kì chấn động, anh dặn dò: “Nếu đến tám giờ vẫn chưa quay về thì báo cho tôi.”

“Được.”

“Nhưng trong đoàn người đó có ai sao?” Người đầu dây bên kia cũng đang vô cùng tò mò về cô gái tên Đường Từ Hân.

“Bạn gái tôi.” Nói rành mạch được đúng ba chữ, Vương Kiến Hạo liền cúp máy.

Khuôn mặt người đàn ông u ám, Tiêu Dữu thấy vậy cũng không dám hỏi về tin tức của Đường Từ Hân, chỉ biết im lặng dọn bát đĩa.

Trong khi đợi chờ, Vương Kiến Hạo không biết đã bao lần nhìn đồng hồ mà lòng nóng như lửa đốt. Đã qua tám giờ, chính xác là tám rưỡi rồi, vẫn chưa có cuộc gọi nào đến. Đột nhiên anh tưởng tượng ra cảnh mà Đường Từ Hân bị lạc trong rừng, người thì thương tích, lại quay cuồng trong cơn bão lũ mà không thể xuống núi, chỉ cần thế anh cũng đã đứng ngồi không yên.

Có một cuộc gọi đến, trên tay là điều thuốc đang cháy dở, anh nghe máy.

“Bọn họ đều đã trở về an toàn nhưng cô gái tên Đường Từ Hân mà cậu tìm không có ở đây.”

Như nghe thấy tiếng sét đánh rầm rầm bên tai, Vương Kiến Hạo khó tin hỏi lại lần nữa: “Anh nhắc lại?”

“Tôi đã đợi hơn ba mươi phút rồi, còn kĩ càng kiểm tra tên khách đặt phòng từ sáng hôm qua đến giờ, không thể làm được, không ai tên Đường Từ Hân.”

Vương Kiến Hạo nhàu mày tức giận, anh ném điều thuốc về phía trước rồi găm vào điện thoại: “Mẹ nó, anh kiểm tra cho kĩ, lục soát cả mấy nhà nghỉ nhỏ ở quanh đây! Ba tiếng nữa tôi bay đến, mau tìm người cho tôi.”

Cúp máy, anh lại gọi cho trợ lý, lập tức đặt ngay một vé đến Cửu Hoa Sơn.

Vương Kiến Hạo gấp gấp chạy đến sân bay, anh chỉ kịp mặc thêm một lớp áo len cao cổ, bên ngoài khoác một chiếc măng tô. Trên đường đi, anh cứ thế gọi điện liên tục cho Đường Từ Hân, nhưng đáp lại anh chỉ là những tiếng tút vang dài vô vọng.

Anh thật không thể thờ được.

Ba giờ sau, anh đã đặt chân lên đất Trì Châu, phải mất một tiếng đi xe mới có thể đến khách sạn ở trên núi. Đúng như thời tiết đưa tin, ở An Huy, Trì Châu có bão, đường xá lên Cửu Hoa Sơn thì ngoằn ngoèo, trời tối như lỗ hút, cây cối nghiêng ngả đổ gãy khắp nơi. Trên xe, Vương Kiến Hạo cứ liên tục chửi thề. Đến được khách sạn thì đã qua nửa đêm, vừa mới bước chân ra khỏi xe mà anh đã bị gió quật đến tơi táp, dường như không thể nhấc chân nổi. Mưa lớn như thế, lạnh lẽo như thế, hình ảnh Đường Từ Hân một mình co ro trên rừng núi tràn về tâm trí anh, làm lòng anh phập phồng mãnh liệt như có ai đó đang cố sức thiêu rụi.

Quản lý Kỉ mau chóng ra chào đón anh, chỉ kịp báo cho anh biết là mấy nhà nghỉ nhỏ quanh đây đều đã đóng cửa vì bão, sau đó lại phải chạy theo anh vào khách sạn. Vương Kiến Hạo không còn thời gian để mà quan tâm đến cả thân thể ẩm ướt của mình, anh lập tức hỏi: “Đoàn người đó đâu?”

“Bọn họ đều đã trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Đưa tôi đi gặp cô gái tên Tô Ái Ái.”

Quản lý Kỉ cùng Vương Kiến Hạo đứng trước cửa phòng Tô Ái Ái, anh bấm chuông, không ai ra mở cửa, lại tiếp tục nhấn chuông, vẫn không có ai. Vương Kiến Hạo mất kiên nhẫn, trực tiếp đập cửa, Quản lý Kỉ thấy vậy liền khuyên ngăn.

“Cậu làm vậy thì anh mất đường làm ăn.”

Đối với anh bây giờ, để thấy được Đường Từ Hân an toàn thì dù có phải đào cái khách sạn này lên anh cũng tức tốc gọi xe ủi đến.

Vương Kiến Hạo nắm chặt nắm đấm, đập vào cửa thình thình, gầm lên: “Mở cửa! Các người mở cửa!”

“Áy, người anh em, nhỏ tiếng thôi, đừng vội, có thể người bên trong còn đang tắm rửa, chưa kịp ra.”

“Lấy chìa khóa dự phòng ra đây.”

Cửa bỗng nhiên được mở ra, Tô Ái Ái đang mặc áo choàng tắm, nhìn mặt nhìn mày quát: “Đập cái gì mà đập?”

Nhưng khi thấy khuôn mặt u tối của Vương Kiến Hạo thì cô ấy xanh mặt, suýt nữa thì bị dọa ngất. Tô Ái Ái ấp úng, chẳng biết vì cái gì mà Vương thiếu lại ở đây, ngay trước phòng cô mà đập cửa rầm rầm.

“Đường Từ Hân đâu?” Vương Kiến Hạo vừa thấy Tô Ái Ái liền gấp gấp hỏi, hai cô gái đang ngồi nghe lại càng thêm ngu ngơ.

Ngay ra một lúc, Tô Ái Ái nghiêng đầu thắc mắc, Đường Từ Hân đâu? Chẳng phải là nên ở Bắc Kinh sao?

“Đường Từ Hân không ở đây.”

Đôi mắt Vương Kiến Hạo ngay tức khắc kéo qua hàng vạt tia thâm trầm nguy hiểm, từ hai đôi đồng tử phát đi những tia máu đỏ rợn người, anh cố kìm nén gần lên từng chữ: “Cô ấy nói đi Cửu Hoa Sơn với cô.”

Tô Ái Ái chậm hiểu, phải đến một lúc mới nhận ra vấn đề, cô gái gãi đầu: “Cô ấy đúng thật là có mua vé đi Cửu Hoa Sơn với tôi nhưng ngày hôm qua đã báo lại là bận việc nên không đi được. Đường Từ Hân thật sự không đi Cửu Hoa Sơn.”

Giây phút khi Tô Ái Ái nói hết câu chữ ấy, Vương Kiến Hạo nhất thời ngây ra, từng sợi giây thần kinh trong đầu anh thi nhau nổ choang. Cô không đi Cửu Hoa Sơn, vậy cô đi đâu? Anh thực sự không biết được.

Nhưng khi nghĩ lại Đường Từ Hân rất hay giờ trò trêu chọc anh nên có thể cô đang trốn trong cái phòng này. Nghĩ thế Vương Kiến Hạo hung hăng đẩy Tô Ái Ái sang một bên, anh xông vào phòng, bắt đầu công việc tìm trong mọi góc ngách. Vậy mà lâu như thế, Đường Từ Hân không xuất hiện, anh không tìm thấy cô. Có phải cô lại bỏ anh mà đi không?

Quản lý Kỉ không can được cơn giận dữ bùng bùng của người đàn ông này, chỉ biết cúi đầu xin lỗi Tô Ái Ái rồi rút.

Vương Kiến Hạo ra khỏi phòng, tất cả suy nghĩ đan xen rối loạn. Ngay từ ban đầu cô đã nói dối anh, ngay cả cú điện thoại hôm qua mà anh gọi cho cô, cô cũng nói dối anh, anh như thằng khờ dại chẳng biết cô đang toan tính thứ gì.

Lần này anh gọi điện đến, Đường Từ Hân nghe máy rất nhanh, giọng nói cô lọt vào tai anh sao nghe có thể bình thường tự nhiên đến vậy?

“Sao anh gọi mà không nghe máy?” Vương Kiến Hạo điều chỉnh lại tâm tình, bao câu hỏi cũng đều nén lại dưới cổ họng.

Vậy mà Đường Từ Hân đáp lại anh một câu với âm điệu vô cùng hồ hững: “Ở trong rừng không có sóng.”

Khóe môi người đàn ông đột nhiên kéo lên trào phúng, ở trong rừng? Rừng ở đâu trên đất Trung Hoa?

“Vừa làm gì vậy?”

“Vừa từ trên núi về, em đang ở trong khách sạn, anh đang làm gì đó?”

“Anh đang ở ngoài.”

Nghe như vậy cô cũng không cho anh một câu quan tâm hỏi han rằng, ở ngoài là ở đâu?

Rốt cuộc chỉ có anh là người đưa thời gian quý báu của mình ra để quan tâm, lo lắng cho cô.

Vương Kiến Hạo bấm nút thang máy, nụ cười trên môi kéo lên quý quý, anh nhất thời không biết sau lưng anh cô đang càn quấy những chuyện gì.

“Không khí ở Trì Châu thế nào?”

“Rất lạnh, vừa mưa xong.” Đường Tử Hân câu này nói câu kia đều là giả dối, cô cũng không biết rằng anh đã phát hiện ra sự thật cô không hề ở Trì Châu, Cửu Hoa Sơn.

“Nghỉ ngơi sớm đi.” Anh chán ghét ném ra một câu rồi cúp máy. Đôi mắt anh nhìn thẳng về phía trước, bàn tay thất chặt lấy điện thoại, tưởng chừng như chiếc điện thoại ấy chuẩn bị nát ra dưới tay anh.

Vương Kiến Hạo mở máy rồi gọi cho một người: “Cho tôi vị trí hiện tại của Đường Tử Hân.”

Quản lý Kì sắp xếp cho Vương Kiến Hạo một phòng VIP. Thực ra anh ta cũng vô cùng bất ngờ vì Vương Kiến Hạo đến đây, lại còn đến tìm bạn gái, đúng là tin mới lạ mà không ngờ. Anh ta có quen Vương Kiến Hạo được mấy năm, chỉ thấy phụ nữ đi tìm người đàn ông này, chưa từng thấy anh đi tìm ai.

Vương Kiến Hạo mệt mỏi chớp mắt được một lúc, lúc anh tỉnh lại đã là năm giờ sáng, anh muốn ngủ thêm nhưng lần qua lần lại cuối cùng cũng phải rời giường. Vẫn chưa có tin Đường Tử Hân ở đâu, giống như thông tin của cô đã bị che lấp.

Đến tám hơn bảy giờ sáng, đang ăn sáng thì trợ lý gọi điện đến báo một tin mà làm anh chấn động, Dương Trạch và Đường Tử Hân biến mất cùng một thời điểm.

Điều này khiến anh rõ ràng một điều, đây tuyệt đối không phải trùng hợp, Dương Trạch chỉ còn vài ngày nữa là kết hôn, lưu luyến Đường Tử Hân những ngày cuối thì xác suất khá cao. Anh khẳng định một điều chắc chắn rằng, cô đang ở cùng người đàn ông khác.

Một lúc sau, vị trí chính xác của Đường Tử Hân đã nằm trong tay anh.

-*-

Hải Nam

Tám giờ sáng, Đường Tử Hân tỉnh dậy, hôm qua rong chơi với Dương Trạch qua nửa đêm nên thức dậy có phần hơi trễ. Cô ra khỏi phòng, một mùi hương thơm phức xộc ngay vào mũi cô, cô nâng chân đến phòng bếp, bóng dáng cao lớn của Dương Trạch loay hoay trong gian bếp nhỏ nhìn thế nào cũng không thấy phù hợp.

“Anh làm gì đó?” Đường Tử Hân đi đến chỗ anh, thấp thoáng thấy nguyên liệu nấu đồ sau lưng anh.

Dương Trạch quay ra, trên người đang đeo một cái tạp dề hình doraemon, bên trong là chiếc áo thun trắng, như thế lại càng tôn lên nét đẹp trai gần gũi của anh.

“Thuộc hạ đang làm cơm chiều thưa nữ chủ nhân!” Anh giả bộ làm mặt nghiêm túc, tay chấp thẳng đặt bên hông, chỉ thiếu điều hạ gối quỳ xuống.

Đường Tử Hân thấy một màn này mà nghiêng ngả như sắp ngã khỏi ghế, cô bụm miệng, thật sự không muốn mất hình tượng vào buổi sáng sớm: “Người biết làm sao?”

Cô cũng hòa theo anh đùa vui.

Đường Tử Hân tiến đến, chăm mắt vài cái chảo chiên trên bếp, cơm và trứng vàng thơm trộn lại, cà rốt cùng dưa leo chấm đỏ đỏ xanh xanh cực kì đẹp mắt.

Dương Trạch bĩu môi, cái dáng vẻ nghe lời hồi nãy cũng biến mất: “Mấy khi đâu.”

“Thôi, làm lẽ lên, em muốn ăn.”

“Tuân lệnh chủ nhân!” Dương Trạch lại nghiêm mặt, chào giống như trong quân đội.

Đường Tử Hân cứ cười không ngớt.

Dương Trạch đổ cơm ra đĩa rồi bày lên bàn ăn, làm hai ly nước táo xay cho cô và mình. Một bữa ăn không hoa không nến không nhạc, vậy mà lại làm lòng người ta bồi hồi vui vẻ.

Đường Tử Hân háo hức đưa thìa đầu tiên lên miệng, nhai nhai, ặc...!

“Aiya, ngon quá nha!” Cô nhồm nhoàm nhai rồi nuốt, biểu cảm như đi đóng quảng cáo com chiên.

Dương Trạch nhìn khuôn miệng đang nhai chớp chớp của cô mà lòng nổi lên phần khích: “Ngon lắm không?”

“Ngon hơn ăn nhà hàng.”

Nghe vậy anh lập tức cho một thìa lớn ngay vào miệng, vừa nhai được một hai cái liền méo mặt, mặn quá!

“Mặn thế này mà em lại bảo...” Người đàn ông nhăn mặt, cố nhai cho hết rồi nuốt xuống.

Đường Tử Hân đến lúc này mới thè lưỡi ra, uống ngay nước táo ép, cô than: “Anh làm mặn quá, như ăn muối vậy.”

“Vậy mà em nói ngon.” Dương Trạch cũng uống nước xua đi con mặn chát ở đầu lưỡi.

“Trêu cho anh trúng kế đó!” Cô gái cười khúc khích.

“Oát con!”

Cả hai ăn sáng xong thì lại thay đồ ra khỏi nhà. Hôm nay anh và cô mặc áo đôi, anh màu đen còn cô thì màu trắng, còn có họa tiết con mura mà cô thích, hôm qua cô và anh đi chợ đêm mãi mới tìm được bộ ưng ý thế này. Dắt tay nhau đi bộ trên biển, gió và Mặt Trời hòa với nhau chiếu lên thân ảnh một to một lớn đang tung tăng tránh sóng vỗ.

Đường Tử Hân đập lên sóng, nước bắn tung tóe, cô giật mình nhảy lên ôm lấy cổ Dương Trạch, một tay giữ lấy nón. Anh thuận thế ôm lấy cô xoay vòng vài cái, cô co chân lên, ở bên tai anh chỉ văng vẳng tiếng cười giòn tan của cô hợp âm cùng tiếng sóng vỗ.

Chân Dương Trạch mất đà, ngã xuống, cả thân thể của cô đè lên người anh. Anh định nâng cô dậy nhưng không ngờ cô không muốn, ôm ghì lấy eo anh, thì thầm: “Mình còn mấy tiếng nhì?”

Anh nâng tay nhìn đồng hồ, chín giờ sáng, ba giờ chiều là bắt đầu chuyến bay. Cô và anh còn sáu giờ.

Dù hỏi câu như thế nhưng trong đầu Đường Tử Hân biết rõ, cứ trôi qua một phút cô sẽ liền xem đồng hồ để biết mình còn bao nhiêu thời gian. Khoảnh khắc sắp gần kề, cô lại càng tiếc nuối.

“Sáu tiếng này em chỉ muốn ở cùng anh ở ngoài biển, không muốn đi đâu.”

Anh nhẹ nhàng hôn vào tóc cô, gật đầu chấp thuận: “Được.”

Chiếc Ferrari màu đen chạy dọc theo bãi biển, sau đó từ từ dừng lại. Cửa sổ mở ra, mái tóc xám tro bị gió thổi đến lệch ngôi. Đôi mắt phượng hoàng nghiền ngẫm phóng ra xa, về mặt người đàn ông có chút gì đó trầm lặng mà đắm chìm.

Điều thuốc cháy lên, anh đặt điều thuốc lên môi, rít một hơi như mang theo bao nặng nề trong lòng. Tàn thuốc lá theo gió thổi mà tan ra, bay đi. Nam nhân nheo mắt, ý vị tàn khốc.

Tầm mắt Vương Kiến Hạo đưa ra xa, điều bộ thư thái an nhàn. Hình ảnh một nam một nữ chơi đùa cùng nhau trên biển, trao cho nhau ánh nhìn thăm thẳm tình cảm, rồi còn đuổi bắt nhau theo từng đợt sóng vỗ về...

Những cảnh tượng tràn đầy xinh đẹp đó lọt vào mắt anh sao lại giống với hòn đá ngáng chân muốn đạp như vậy?

Cô gái ấy, cô gái sống chung cùng anh trong một mái nhà, cô gái cùng chăn cùng gối mỗi đêm, cô gái mà anh yêu chiều lên tận trời cao hóa ra chưa từng trao anh một ánh nhìn và nụ cười thuần khiết chân thật.

Vậy từ trước đến giờ chỉ là giả tạo thôi sao?

Cô gái ấy, như một mầm non non mơn mõi nhú, trong xanh xinh đẹp đầy đủ, cô gái ấy chỉ mới dừng lại ở độ tuổi thanh xuân của cuộc đời, vật chất là chưa đủ, cô còn muốn có cả trái tim chân thành.

Mà người đàn ông có thể dâng trái tim ấy lên cho cô không phải anh.

Cô còn yêu, lưu luyến day dứt. Cô không sợ đến những thủ đoạn tàn độc của anh, cô quá ngang ngược.

Lại có thể lừa dối anh một cách trắng trợn như vậy, anh đảm bảo cô là cô gái đầu tiên.

Ngón tay thon dài của anh thả điều thuốc xuống đất, trong người như đang sôi sục một cơn sóng ngầm lớn.

Anh thấy bản thân mình dường như đang hóa điên dại. Bôn ba từ Bắc Kinh đến Cửu Hoa Sơn, vượt đêm tối mưa gió chỉ vì lo cô gặp nguy hiểm trong rừng rú đáng sợ. Nhưng hóa ra chỉ là tấm màn che mắt, cô đang ở cửa biển, với người đàn ông mà cô yêu tha thiết, lấy đâu ra nguy hiểm để cho anh lo sợ đây?

Khi mới đến Cửu Hoa Sơn, Tô Ái Ái nói rằng cô không ở đó, anh đã biết cô lừa dối mình. Anh dặn lòng mình rằng, cô chỉ đang buồn chán với cuộc sống cùng anh nên mới cả gan bỏ trốn, anh có thể tha thứ được. Nhưng cuối cùng, cô lại đi cùng người đàn ông khác, như một cái bạt tai dành cho anh, anh không thể tha thứ được.

Trong đôi đồng tử màu nâu ấy không có gì khác, chỉ có ả nhân băng lãnh ánh lên khó có thể gọi tên.

Mặt Trời trên cao rơi xuống, hai bóng dáng một lớn một nhỏ quấn quýt nhau không rời. Người con gái quàng tay vào cổ người đàn ông. Cô nhón chân, đặt lên môi anh ta một nụ hôn.

Một nụ hôn ngọt ngào sâu lắng, mang theo hạnh phúc vô bờ, mang theo giả biệt đau đớn, mang theo lưu luyến khó rời.

Vương Kiến Hạo tự hỏi, cô có còn xem anh là bạn trai của cô, là người đàn ông của cô đường đường chính chính?

Trước mắt anh mọi thứ đều tối tăm, giống như mây đen kéo đến, Thiên Lô hiện hình. Anh nghiêng lòng bàn tay lại, nụ hôn cô trao cho anh ta là cả một vùng trời rất đổi chân thành, chỉ thiếu điều mở ngực mọi tim dâng lên.

Cửa sổ xe được đóng lại, chiếc xe lúc đến cũng âm thầm, lúc đi cũng lặng lẽ rời đi.

Ba giờ chiều, Dương Trạch đưa Đường Tử Hân ra sân bay. Hai tiếng rưỡi sau, đã đặt được chân lên đất Bắc Kinh, không khí ở thủ đô này khác hoàn toàn khác ở Hải Nam, rất nóng, làm lòng người ta vô cớ khó chịu.

Đường Tử Hân xách giỏ, Dương Trạch bắt xe cho cô rồi nói với cô trước khi cô ngồi vào xe: “Tử Hân, từ giờ trở đi sẽ không có người cầm dù cho em, hoặc là em để mình bị ướt, hoặc là em phải tìm chỗ trú, có biết không?”

Cô gật đầu, đưa câu căn dặn của Dương Trạch vào lòng, ghi tâm khắc cốt.

Anh nhìn theo chiếc xe chạy biến, trong lồng ngực đau đớn đến tê tái. Chiếc xe biến mất giữa dòng xe đông đúc, anh vẫn chưa khỏi tiếc nuối mà quay người đi. Hai ngày qua, anh sẽ nhớ mãi, khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời anh.

Taxi thả Đường Tử Hân trước cổng Trần Thủy rồi đi mất. Cô gái đi vào, đột nhiên tim cứ thế đập dồn dập.

Tiêu Dữu thấy cô thì từ trong bếp chạy ra, không có một nụ cười, con bé dè dặt bảo cô: “Cậu chủ đang chờ cô trên thư phòng.”

Dây thần kinh trong người cô như dây pháo nổ nhau, nổ ầm ầm. Sự lo lắng cùng nỗi sợ bao vây cô như ma trận, dù có thế nào cũng thoát không ra.

Cửa thư phòng từ từ mở ra, bên trong chỉ có ánh sáng của Mặt Trời đỏ oạt bên ngoài hắt vào, không một bóng đèn được bật lên. Cô gái chậm rãi bước đến, cái bóng to lớn quen thuộc của người đàn ông bị ánh nắng kéo dài.

Nam nhân đứng bên cửa sổ sát sàn, ngón tay anh kéo màn qua, ánh sáng biến đi một nửa. Vương Kiến Hạo quay người lại. Mắt đối mắt, những tia rét buốt trong mắt anh tựa như những kim châm, điểm huyết từng chỗ hiểm trên cơ thể cô.

Cả người cô run lên một cái, ánh mắt này, giống như ác quỷ được hồi sinh. Đường Tử Hân đứng chôn chân tại chỗ, có lẽ anh đã biết rồi.

Người đàn ông vung tay, từng tấm ảnh là tả rơi xuống như mưa. Một tấm chạm phải chân cô, cô cúi đầu nhìn, cả người đột nhiên chết cứng.

Sét đánh giữa trời quang. Cô không rét mà run.

Trong không gian đầy ám khí nhuộm màu, yên tĩnh đến độ cả cây kim rơi xuống cũng nghe thấy được. Vương Kiến Hạo kéo ghế ra ngồi xuống, đôi mắt phượng hoàng u lạnh đâm thẳng về phía cô, anh mở miệng, giọng nói trầm khàn dày đặc.

“Anh cho em một cơ hội nói thật.”

HẾT CHƯƠNG 44.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Đường Tử Hân, em dùng cái gì để cắt chiếc váy này? (Hôn lễ đại biến)

Chương 45: Đường Tử Hân, em dùng cái gì để cắt chiếc váy này? (Hôn lễ đại biến) {Cao trào}.

Như một con chim bị vật trụi lông, cô hoàn toàn bị vạch trần ngay trước mắt Vương Kiến Hạo.

Đường Tử Hân chết lặng trong vài phút, hai tay buông thõng, ánh mắt có chút cả kinh thất thần.

Trước tình huống như vậy, chẳng còn thứ gì có thể giúp cô ngoài sự bình tĩnh của chính bản thân.

Vương Kiến Hạo châm một điếu thuốc, lộ rõ ý định thần nhân. Người đàn ông nhìn cô, khóe môi kéo lên, giống như là đang cười nhạo cô đang hoảng sợ.

“Em có nói dối anh không?” Nam nhân rít sâu một hơi, làn khói trắng muốt từ miệng anh phả ra đầy mị.

Đường Tử Hân đứng yên tại chỗ, lòng bàn tay đã ẩm ướt từ hồi nào: “Nếu em nói thật, liệu anh có bằng lòng cho em đi?”

“Ai đảm bảo là không cho?”

Đôi mắt Đường Tử Hân nhìn anh không chớp, cô đứng thẳng người, lời nói ra rất bình tĩnh, không có chút gì được cho là lo sợ: “Anh chắc chắn là như vậy!”

Người đàn ông cười hừ một cái, rõ ràng là đang chế giễu cô: “Đường Tử Hân, không ngờ em cũng có tài lẻ hơn người, tài nói dối không chớp mắt.”

Bàn tay cô gái nắm chặt lấy vạt áo dài, trong đầu như gắn bom hẹn giờ, nổ ầm ầm. Cô cố dặn lòng phải kiềm chế, đã đâm lao thì phải theo lao: “Con người phải học cách tự tạo cho mình hai cái miệng.”

Con tim Vương Kiến Hạo không biết vì cái gì mà quặn chặt lại một cái. Cô nói dối anh, yêu đương vụng trộm với người đàn ông khác, anh nhẫn nại cho cô hưởng thụ những khoảng cách cuối cùng mà ở trên bãi biển không lời cô về xử tội. Vậy mà khi cô về đến đây, đứng trước mặt anh, giờ giọng ngang ngược rằng vì anh mà cô bắt buộc phải chọn cách nói dối?

Nếu thế có nghĩa, cô vẫn chưa gỡ được lớp đề phòng của bản thân đối với anh? Cô không tin tưởng anh? Cô còn sợ anh?

Đường Tử Hân nhà cô đúng là người phụ nữ khôn ngoan, anh là xem nhẹ cô.

Vương Kiến Hạo nâng ngón tay chỉ vào người trước mặt, tay kia vẫn vè đầu lọc thuốc, anh nói: “Cái miệng nhỏ đó của em chứa độc, có biết không?”

Đường Tử Hân vẫn ngang ngược: “Miệng của anh cũng có độc.”

“Biết rằng có độc mà em lại có thể đùa giỡn với anh như thế? Không sợ chết phải không?”

Cô hít sâu một hơi, bàn chân cũng đang tê nhức.

Người đàn ông dựa lưng vào ghế, anh đưa điếu thuốc lên miệng, đôi mắt phượng hoàng nheo lại: “Hai ngày qua của em, có hạnh phúc hay không?”

Đường Tử Hân ngẩng cao đầu, mắt đối mắt, cô không sợ bất cứ thứ gì mà trả lời ngay tức khắc: “Có.”

Có thể trong đầu Vương Kiến Hạo bây giờ đang có hàng trăm suy nghĩ về cô, có thể nghĩ cô như một con rắn độc, có thể nghĩ cô ẩn mình trong lớp bọc hiền lành mà thò răng ra cắn anh lúc nào không hay. Nhưng vậy thì sao? Bản tính hung hãn của anh cô còn không rõ sao? Anh có thể giẫy trước còn dịu dàng với cô nhưng sau con tức giận có thể đem súng chĩa vào đầu cô. Sống với một người đàn ông như vậy, cô không thể tự đề phòng cho bản thân được sao?

Một chữ “có” rất mạnh mẽ, rất kiên định, cũng không áp úng sợ sệt. Vương Kiến Hạo có phần nể phục cô.

“Có nung nấu ý định gương vỡ lại lành?”

“Chấm hết rồi.”

Bỗng người đàn ông bật cười một tiếng, âm điệu vô cùng quý dị, tựa như tiếng cười của Diêm Vương từ dưới địa ngục vọng lên đòi mạng cô: “Trước kia em nói đã chấm hết rồi, bây giờ trước mặt anh lại nói chấm hết, định bao giờ thì nói chấm hết lần nữa? Hừ?”

Anh chính là đang ám chỉ cô còn lưu luyến Dương Trạch. Lại nhớ đến Dương Trạch, tim cô cứ vô thức âm ý không nói rõ thành lời.

Trầm ngâm một lúc, đôi mắt của Đường Tử Hân vì suy nghĩ đến Dương Trạch mà dịu đi cái sát khí, giọng cô vang lên, va đập vào tai Vương Kiến Hạo, khiến tim anh đột nhiên mềm ra trong giây lát.

“Đó có thể chưa phải dấu chấm hết thực sự.”

Và khi câu nói ấy được nói ra, nó lập tức khiến con sóng trong anh hùng hồn dâng lên lần nữa. Ươm mình trong làn khói trắng, Đường Tử Hân không thấy rõ được gương mặt của anh, chỉ thấy đôi mắt anh đâm thẳng về phía mình, xoáy sâu như muốn bóc tách cơ thể cô ra xem bên trong chứa gì.

“Ngày mai anh ta kết hôn, em định khi nào mới thực sự chấm hết?”

“Đã chấm hết kể từ lúc em ngồi trên taxi và về đến đây, đứng trước mặt anh.”

“Anh không tin em.” Điều thuốc chấy chưa đến đầu lọc nhưng Vương Kiến Hạo đã dí ngay vào gạt tàn. Hành động của anh rất mạnh mẽ, giống như anh đang chuốc giận vào cái điều thuốc ấy.

“Em chưa từng mong muốn có được sự tín nhiệm từ anh.”

Đường Tử Hân bây giờ đã thực sự trưởng thành rồi, đối đáp với anh như vậy chứng tỏ suốt thời gian vừa qua đã học tập từ anh không ít.

“Kể anh nghe một chút sự tình, hai ngày ở Hải Nam, em và anh ta đã làm bao nhiêu lần?”

Đường Tử Hân cười khỏ, còn có chút mỉa mai dành cho anh. Hóa ra từ trước đến giờ thứ anh quan tâm cũng chỉ là quan hệ thể xác, trong mắt anh cô chưa từng khác một gái đi khách, chưa từng trong sạch.

“Vương Kiến Hạo, đủ rồi! Em cũng đã trở về, anh ấy cũng sẽ kết hôn. Hai ngày này làm sao có thể so bì với hai tháng em ở cùng anh? Anh có thấy mình ích kỉ hay không?”

“Bạn gái có khái niệm chia sẻ sao?”

Một sự bất lực nào đó mạnh mẽ xông lên rồi bóp nghẹt lấy cổ họng cô, không cho cô nói thêm thứ gì.

“Vi sao lại ở cùng nhau hai ngày đó?” Vương Kiến Hạo không muốn vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Có lẽ anh đã biết lí do tại sao, nhưng anh vẫn muốn những lời ấy được phát ra từ miệng cô hơn. “Em và anh ấy chỉ muốn ở cạnh nhau những ngày cuối cùng.”

Con cuồng phong trong Vương Kiến Hạo càng lúc càng hung tợn. Câu nói ấy của cô lại càng như châm dầu vào lửa.

Khi vượt quá giới hạn, cái con người khó có thể kiềm chế được đầu tiên chính là cái miệng của mình.

“Trong lúc làm, anh ta có sử dụng biện pháp phòng tránh không?”

“Im miệng!” Đường Tử Hân trừng mắt, gằn lên từng chữ.

Vương Kiến Hạo chống khuỷu tay lên bàn, tay tùy tiện đặt dưới cằm, anh cọt nhả nói: “Còn em, đã uống thuốc tránh thai hay chưa?”

“Câm ngay!” Cô không thể chịu đựng nổi mà lên cao giọng. Từng đợt hô hấp nặng nề đến khó khăn, tựa như có ai đó cắt đi cả dây thanh quản của cô.

Cô đang bị sỉ nhục, một cách thậm tệ.

Lần này người đàn ông ấy không cười, cả gương mặt vui trong ánh sáng lắt léo, cô thấy anh đang nhìn cô chăm chăm, cắt lên từng tiếng từ từ chậm rãi.

“Em tức giận? Đã từng nghĩ đến cảm giác của anh?”

Đối với anh, những lời mỉa mai ấy mà anh nói cho cô còn quá nhẹ nhàng, bản thân cô đáng bị vậy, cô cũng không có quyền trách cứ gì ở anh.

Chân phải của cô lúc này mới có di chuyển, cô cười: “Anh có cảm giác sao?”

“Anh đến Cửu Hoa Sơn tìm em là vào nửa đêm, chỉ để nhận được một câu rằng em không đến đó. Em suy nghĩ một chút, anh nên có cảm giác gì?”

Một gáo nước lạnh đổ ụp xuống, cuốn tan ngọn lửa bùng bùng trong lòng cô, ngay cả một tàn tro cũng bị quét sạch.

Đôi đồng tử của Đường Tử Hân run run, không nói lấy một lời.

Vương Kiến Hạo trầm ngâm trên ghế, nghĩ lại đêm hôm qua, anh lo lắng đến phát điên nhưng cô lúc đó lại nằm trong lòng người đàn ông khác mơ giấc đẹp. Ngay cả khi trên bãi biển ấy và bây giờ anh đều có suy nghĩ muốn giết người.

Cả hai cứ im lặng như thế một hồi lâu. Kẻ nghĩ phải, người nghĩ trái, trái tim không thể cùng chung nhịp đập.

Tiếng thờ dài của Đường Tử Hân rơi vào tai Vương Kiến Hạo, anh nâng mắt nhìn, khuôn miệng nhỏ nhắn của cô mở ra, định nói nhưng lại thôi, cô đứng lặng một chút, liếm môi một cái mới bắt đầu cất tiếng: “Em đã nói em thực sự chấp nhận được mọi chuyện đã xảy ra. Vương Kiến Hạo, có thể hai ngày qua em gạt anh nhưng lời bây giờ của em không có gì là giả dối.”

Anh thoáng thấy nét bất lực của cô, đó chính là cảm giác khi không được tin tưởng.

Nếu bây giờ cô cảm thấy có lỗi thì có lẽ đã muộn rồi, đó là đối với anh.

“Anh có nên tin em?”

“Anh không cần tin, anh phải là người rõ ràng nhất.”

Từ dưới ghế, thân hình cao lớn của Vương Kiến Hạo đứng dậy. Từng bước từng bước anh tiến về phía cô, mang theo hơi người lạnh lẽo quyền cùng hương thuốc lá nhàn nhạt trong không khí. Giây phút khi ngón tay lạnh buốt của anh chạm phải gò má, trái tim cô đã nảy lên.

Đôi mắt anh sáng hoắc như hổ phách ngâm dưới hồ, anh cứ thế nhìn cô lâu thật lâu.

Cô gái đang đứng trước mặt anh đây, anh không còn cách nào để nhìn thấu cô. Tựa như chú chim trên trời lại tựa như bông hồng đầy gai, anh không biết khi bóc mẽ bên trong con người cô ra sẽ là thứ gì.

Đề phòng, một hành động lần đầu tiên anh sử dụng với một người phụ nữ.

Phải nói rằng, chưa ai tin tưởng ai, anh và cô cứ thế tạo cho bản thân một tấm khiên bảo vệ mình, hết tấm này đến tấm khác.

Nhưng lúc gỡ những tấm khiên ấy xuống, anh và cô mới nhận ra, tấm khiên mình đeo trên người theo từng ngày mọc ra một cái gai nhọn. Cái gai ấy đâm vào đôi phương, cuối cùng cả hai đều thương tích đầy mình.

Một nụ cười ngao nghể bén lên trong ánh mắt Đường Tử Hân, cô thấy anh đi ngang qua người mình, âm điệu cười vẫn chưa dứt, và rồi anh biến mất ở cửa ra vào, giọng cười quý dị ấy vẫn vang vọng trong đầu cô. Xoáy sâu, đục khoét, từng tế bào trên người cô như đang dần dần thối rữa.

Bên ngoài, một chiếc xe rời đi.

Đêm hôm đó, một mình cô một tấm chăn, anh không về.

Sáng ra, trong lúc ăn sáng, có người gửi đồ đến, là một chiếc váy dự tiệc màu đen, kiểu cổ tim gợi cảm.

Đường Tử Hânướm lên mình bộ váy rồi đứng trước gương, xoay một vòng, cô xinh đẹp quý phái và mang nét trưởng thành trước tuổi.

Tối nay, trong một thân váy này, cô sẽ đến dự hôn lễ của anh.

Đường Tử Hân thay lại đồ bình thường rồi đến công ty. Đêm qua không ngủ đủ giấc nên mặt mày cô có phần nhợt nhạt.

Vừa mới bước vào đại sảnh công ty đã thấy Lạc Chiết cầm theo thiệp cưới của Dương Trạch và Hàm Tuệ đi vòng quanh, như là đang khoe khoang mối quan hệ. Cô ta thấy Đường Tử Hân liền lườm nguyệt, vẻ mặt vô cùng kênh kiệu.

Đường Tử Hân do mệt quá nên không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái. Cô vào thang máy rồi lên phòng làm việc, lấy một chút giấy tờ rồi lại chạy đến công trình SSS.

Công trình đã hoàn thành được một nửa, công nhân làm việc đúng độ tiến trình. Sau sự việc tai nạn kia, không ai ho he nửa lời.

Đến chiều cô trở về Trần Thủy, tắm rửa sạch sẽ rồi thay bộ váy hôm nay mà Vương Kiến Hạo sai người mang đến cho cô. Ngồi trước gương, cô trang điểm, lớp trang điểm ma mị sắc sảo. Tối nay cô để tóc xoắn, như vậy sẽ che được phần nào vẻ mặt xanh xao bất thường này.

Tiêu Dữu gõ cửa ba tiếng, cô bé ghé vào cửa nói vào: “Cô ơi, cậu chủ đang đợi cô dưới phòng khách.”

“Được rồi.”

Đường Tử Hân nhìn mình trong gương lần cuối, sau đó xỏ chân vào đôi giày cao gót đính đá lấp lánh.

Bước xuống cầu thang, cô đã thấy Vương Kiến Hạo đang ngồi dưới bàn trà. Nghe tiếng giày anh liền quay đầu về sau, giây phút mắt hai người giao nhau, điều thuốc trên tay anh đã khựng lại giữa không trung. Cả hai ngồi lên xe, bộ comple màu đỏ đô của anh ở trong xe gần như phát sáng. Mái tóc xám tro được vuốt cao, chệch ngôi sang một bên, nét nam tính điển trai của anh lại càng được tô đậm thêm.

Tài xế lái xe chạy đi. Ngồi ở ghế sau, không ai nói ai câu nào. Đường Tử Hân phóng mắt ra ngoài cửa sổ, trong lòng bình bình yên yên, không có cảm xúc nào kì cựu. Nhưng về sau lại khác, bầu không khí xung quanh đối với cô rất ngột ngạt khó chịu, cô mở cửa sổ, khí lạnh bên ngoài tràn vào, cô hít sâu một hơi, cả cơ thể như được thanh lọc.

Vương Kiến Hạo khẽ đánh mắt qua nhìn cô, trong đôi mắt thâm trầm khó tả.

Chiếc siêu xe nhanh chóng dừng lại trước khách sạn năm sao bậc nhất Bắc Kinh, Shangri-La China World Summit Wing Beijing. Khách sạn tối nay được bao bọc, chỉ có những người có thiệp mời mới có thể vào, phóng viên ngửi thấy mùi thơm cũng kéo đến không ít, đứng thành hai bên cửa ra vào của khách sạn.

Tài xế mở cửa, Vương Kiến Hạo đi xuống trước rồi đưa tay nắm lấy tay Đường Tử Hân. Trước hàng trăm ống kính, cả hai cùng nhau sải bước trên thảm đỏ, anh và cô như nhân vật chính của buổi lễ, cực kì đẹp đôi thu hút.

Buổi lễ được chuẩn bị rất trang hoàng lộng lẫy. Khách đến dự gần như đông đủ đứng quanh những bàn tiệc, ở giữa là một số bơi lội, trên trần nhà gắn những chùm đèn pha lê óng ánh. Buổi lễ được tổ chức ở trên tầng thứ 78 của khách sạn, chung quanh đó là những tấm kính trong suốt, phóng mắt ra

nhìn là có thể thấy cả Bắc Kinh thu nhỏ.

Không ít người đã đoán được chi phí cho một buổi lễ thành hôn như vậy, chắc chắn là phô trương nhất thủ đô.

Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân ngồi xuống bàn tiệc, phục vụ đưa rượu đến. Máy người xung quanh ấy cũng đều đặt mắt vào một nam một nữ này.

“Cho cô ấy nước ép.” Vương Kiến Hạo nhìn người phục vụ căn dặn.

Rất nhanh sau đó nước ép được đưa đến trước mặt Đường Tử Hân, cô liếc nhìn, lại cảm thấy không muốn uống.

Cô đứng dậy, để túi sách ở lại, chưa kịp bước thì Vương Kiến Hạo đã nắm lấy tay cô: “Đi đâu?”

Cô lạnh lùng nhả ra ba chữ: “Phòng vệ sinh.”

Nghe đến đây anh mới thả tay cô ra cho đi.

Vào phòng vệ sinh, Đường Tử Hân rửa tay, soi lại lớp trang điểm trong gương, cái gì cũng che được, chỉ có đôi mắt thâm trầm u buồn của cô thì không giấu được đi đâu.

Ra khỏi phòng vệ sinh, cô bắt gặp một cô phục vụ trẻ chạy về phía mình, trên tay cô ta ôm là một bộ váy cô dâu. Nhìn thấy cô, cô ta lập tức mở miệng, có vẻ như đang vội nên câu chữ cũng va đập vào nhau: “Tiểu thư, phiền cô mang chiếc váy này đến phòng chờ giúp tôi được không? Ở đại sảnh có chuyện gấp tôi phải đi giúp họ, thật xin lỗi, nhưng phiền tiểu thư giúp tôi với.”

Đường Tử Hân nhìn cô gái phục vụ này trông khá tội nghiệp mà không nỡ bỏ đi. Cô nhận lấy chiếc váy cô dâu mà cô ta đưa, váy rất dài, lại còn nặng, cô lên tiếng hỏi: “Phòng chờ ở đâu?” “Tiểu thư cứ đi thẳng, rẽ trái, có phòng ghi bảng phòng chờ. Cảm ơn tiểu thư, cảm ơn rất nhiều.” Cô phục vụ cúi đầu đa tạ rồi rút sau đó cũng chạy đi mất.

Đường Tử Hân nâng váy bước về phía trước, rẽ trái theo lời cô gái phục vụ kia, đúng thật là có phòng chờ ở đây. Cô mở cửa đi vào, bên trong có treo rất nhiều trang phục, còn có cả bàn trang điểm nhưng lại không có ai.

Cô lấy ra một cái móc treo bộ váy lên, ngắm nghía một chút thì cô không thể không cất tiếng suýt xoa. Bộ váy này quá đẹp, tuyệt đối không phải loại tầm thường, nhìn đường kim mũi chỉ chắc chắn, lại được thiết kế đặc biệt, rất có thể chủ nhân của nó phải là người có địa vị.

Nghĩ đến đây cô lại liên tưởng đến Hàm Tuệ, có lẽ bộ váy này là của cô ta.

Đường Tử Hân để váy ở lại rồi rời đi, trở lại bàn tiệc với Vương Kiến Hạo.

Chưa đầy hai mươi phút sau, khách khứa đã đến đông đủ, buổi lễ bắt đầu tiến hành.

Đèn trên sân khấu vụt tắt, tiếng nhạc piano trong trẻo vang lên, khách ngồi bên dưới nín thở trông đợi. Bất chợt đèn lóe sáng, Hàm Tuệ trong một thân váy cưới đuôi dài mĩ miều xuất hiện, cô ta đêm nay đặc biệt đẹp nhất không có đẹp hơn. Mà người đàn ông đi bên cạnh Hàm Tuệ cũng là một chú rể nổi bật không kém, anh uốn lượn mình bộ comple màu đen, bên trong là áo ghilê, mái tóc được vuốt cao, cực kì đẹp trai lần ất bao người.

Dương Trạch một tay chống hông, Hàm Tuệ luồn tay qua, cả hai người họ bước từng bước đồng đều, mọi ánh đèn trên sân khấu chiếu sáng cả hai thân ảnh. Giây phút ấy, ai cũng không thể không thốt lên câu, một cặp trời sinh.

Tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, ai cũng chăm chú lên sân khấu, trong lòng cũng có ít phần ghen tị.

Đường Tử Hân và Vương Kiến Hạo ngồi trong bóng tối mà ánh sáng không thể chiếu tới. Cô ngồi yên, không vỗ tay, còn anh cũng không hưởng ứng, hai người họ tách biệt khỏi bầu không khí thăng hoa này.

Đôi mắt cô hướng lên sân khấu, nhìn ngắm cặp đôi chính đêm nay. Nỗi buồn mang mác cùng sự ghen tị tràn về như một dòng nước ảm, khiến cả cơ thể cô không giây nào được thả lỏng. Và trong cô cũng có cả sự hạnh phúc, hạnh phúc vì người đàn ông kia đã tìm được một nửa đời mình.

Đêm nay anh là nam thần, mà nam thần này từ lâu đã không còn thuộc về riêng cô.

Sự việc xung quanh đối với Vương Kiến Hạo cũng như bóng đèn, nó không làm anh chấn động. Cô gái ngồi đối diện anh, anh thu nhỏ vào tầm mắt, nghiêng ngả một lúc thật lâu, anh phát hiện ra đêm nay cô còn đẹp hơn cả cô dâu trên kia, mà cô lại không vui vẻ giống cô dâu đó, cô đang cô độc.

Phải, cô độc trong thế giới của riêng cô, nỗi buồn nuốt trọn cũng chỉ một mình cô gánh lấy.

Giây phút khi mi mắt cô khép lại rồi mở ra, anh bất chợt nhận ra tim mình đang đau, âm ỷ đến kì quặc.

“Đừng thể hiện nỗi buồn lên đôi mắt, anh ta kết hôn rồi cũng không thể yên lòng.”

Đường Tử Hân vẫn giữ nguyên hướng mắt, một chút cũng không di rời, cô nói, âm điệu nhẹ nhàng như nước: “Vậy thì cho anh ấy nhìn thấy để có động lực sống thật vui vẻ.” “Rốt cuộc em yêu anh ta sâu đậm thế nào?”

Anh giật mình, tự hỏi mình vừa hỏi câu ngu ngốc gì vậy? Từ trước đến nay, anh cứ ngỡ thứ anh khao khát chỉ là cơ thể cô, tự do của cô. Vậy mà bây giờ, tâm trí anh lại quan tâm trái tim cô thế nào, tình cảm cô dành cho kẻ khác ra sao.

Anh chính là tự phá bỏ cảnh giới của bản thân.

“Khi anh yêu một người thực sự sâu đậm anh sẽ rõ.”

Trên trần nhà pháo hoa bắn xuống, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp mãi mãi.

Giây phút khi tiếng nổ bùng vang lên, anh cũng phát hiện ra thứ bản thân mình đang khao khát ở cô là gì.

Gia đình của Dương Trạch và Hàm Tuệ đứng dưới sân khấu, người người kéo đến chúc phúc cho con của họ.

Dương Trạch phóng tầm mắt xuống đàn khách khứa ở dưới, cố gắng tìm một khuôn mặt quen thuộc, và anh đã tìm được. Khi hai người chạm mắt nhau, anh thấy cô mỉm cười nhẹ, anh cũng cảm nhận được sự hạnh phúc nhỏ nhoi bén lên trong đôi mắt ấy. Lòng anh đã không còn vương bận về cô nữa.

Cha xúr nhìn đôi nam nữ, nâng micro lên chậm rãi hỏi, khắp nơi im lặng mong chờ.

“Chú rể Dương Trạch, người phụ nữ hôm nay đứng ở đây với cậu là Hàm Tuệ. Dù cho an nhàn hay sung sướng, khỏe mạnh hay bệnh tật, dù cho cả những điều tồi tệ đổ sập xuống, cậu có đồng ý yêu thương, che chở, tôn trọng, ủng hộ cô ấy và sống hạnh phúc cùng cô ấy đến răng long đầu bạc?”

Dương Trạch đối mắt với Hàm Tuệ, nhận ra trong sâu đôi mắt của cô gái đang kì vọng và mong chờ ở anh. Anh nhìn thẳng về phía trước, không nhanh không chậm nói ra.

“Không phải là răng long đầu bạc mà sẽ làm tròn bổn phận và trách nhiệm của một người chồng đến khi nào không thể tiếp tục chung đường.”

Gương mặt cô dâu đen lại, sự hụt hẫng cùng tức giận hòa lại, tràn lên tận cổ họng, muốn nhỏ mà nhỏ không ra. Cô ta nghiêng rặng, kìm nén cơn sóng ngầm đang cuộn trào trong lòng.

Vào đêm quan trọng của cả cuộc đời, người đàn ông cô ta thật tâm thật dạ nhất lại làm bề mặt cô ta trước bao con mắt.

Ở dưới, rất nhiều người bất ngờ bởi câu trả lời thẳng như ruột ngựa của chú rể. Có lời ra tiếng vào, có lời nhỏ lời to.

Vương Kiến Hạo bật cười mỉa mai, nhấp một ngụm rượu, anh nói: “Anh ta rõ ràng là chưa buông bỏ được em, Đường Tử Hân, em chấp nhận nhưng anh ta đâu chấp nhận?”

Gương mặt của Đường Tử Hân chìm trong bóng tối, không thể đoán ra được cảm xúc hay suy nghĩ gì, anh chỉ nghe được tiếng cô nhẹ rơi vào tai: “Anh ấy đã chấp nhận mọi chuyện từ chiều hôm qua, anh ấy chỉ không chấp nhận cô dâu đêm nay của mình.”

Ngay khi cô dứt lời, cha xúr đứng trên sân khấu đồng thanh nói tiếp: “Cô dâu Hàm Tuệ, người đàn ông đang đứng ở đây đêm nay với cô là Dương Trạch. Dù cho an nhàn hay sung sướng, khỏe mạnh hay bệnh tật, dù cho mọi chuyện tồi tệ nhất kéo đến, cô có đồng ý yêu thương, tôn trọng, ủng hộ, trở thành hậu phương vững chắc của anh ấy?” “Con đồng ý, con muốn đi cùng anh ấy đến cuối đời, đến khi răng long đầu bạc, đến lúc chết cũng chỉ muốn chôn chung một mồ với anh ấy.”

Hàm Tuệ trả lời ngay tức khắc, lời nói ra là phát đi bằng cả trái tim. Ngay từ lần đầu tiên gặp anh, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, cô đã bắt đầu có cảm giác chiếm hữu, muốn trói buộc cả cuộc đời mình vào người anh, anh đi đâu cô liền bám riết theo đến đó, mãi mãi không buông.

Mọi người ò lên một tràng lớn, ai ai cũng bị Hàm Tuệ làm cho cảm động. Ba cô nhìn con gái mỉm cười triu mến, bây giờ con gái của ông đã trưởng thành, đã có thể tìm cho mình bến đỗ cuối cùng của cuộc đời.

Cả hai bắt đầu trao nhẫn, đó là cặp nhẫn mà Hàm Tuệ lựa chọn, cô thích nó nhưng anh lại hồ hững, dù vậy cô vẫn thích, chỉ cần được đeo nhẫn lên ngón tay anh, chỉ thế là đủ cho cô cảm nhận được hạnh phúc vẹn toàn.

Trao nhẫn xong, ở dưới hô to “hôn đi, hôn đi!” làm Dương Trạch cảm thấy cực kì gượng ép. Trong lúc anh đang bận bối rối, Hàm Tuệ đã nhanh chóng khóa chặt môi anh, ôm ghì lấy anh, không cho phép anh cự tuyệt.

Một màn nóng bỏng vừa rồi không khỏi làm khách khứa náo loạn một phen.

Dương Trạch cũng không đẩy Hàm Tuệ ra, từ từ tiếp nhận nụ hôn cuồng nhiệt của cô. Tay anh đặt trên người Hàm Tuệ, kéo cô về phía mình.

Nụ hôn này vô cùng chói mắt nhưng Đường Tử Hân vẫn mỉm cười chiêm ngưỡng đến giây cuối cùng.

Bàn ăn đã được dọn lên, toàn những cao lương mỹ vị, chắc hẳn Dương gia và Hàm gia đã dùng đến rất nhiều nhân lực.

Ngược lại với suy nghĩ của Vương Kiến Hạo, cô gái đối diện anh ăn uống rất hăng say, chẳng có gì được cho là buồn bã, sầu thảm, ở khoản này anh đánh giá cao ở cô. Mà anh, đáng ra phải là người nên vui mừng mà lại nuốt không trôi, chỉ có thể nhâm nhi chai rượu Chivas trên bàn.

Dương Trạch và Hàm Tuệ xuống sân khấu mời rượu khách, Hàm Tuệ đã thay váy, là một bộ váy màu hồng đuôi dài xinh đẹp, trẻ trung. Bọn họ đi đến bàn nào cũng được nghe chúc phúc, cứ ngượng nghịu cười mãi.

Khách được mời đến rất nhiều, tính ra cũng gần sáu mươi bàn tiệc, là cô dâu chú rể thì phải chịu cực một chút.

Đường Tử Hân ăn xong thì đưa mắt nhìn xung quanh, đã thấy chỉ vài bàn nữa là Dương Trạch và Hàm Tuệ đến đây, trong lòng cô rất bình lặng, không hồi hộp như cô dự đoán. Hôm nay cô đến đây chỉ là trong thân phận bạn thời đại học của chú rể, không hơn không kém.

Hàm Tuệ khoác tay tay Dương Trạch bước đến, nhìn thấy Đường Tử Hân liền không vui ra mặt nhưng vì hôm nay là ngày vui của mình nên cô ta cố nặn ra một nụ cười thân thiện nhất có thể.

“Ồ, Vương thiếu, Cô Đường.” Hàm Tuệ gật đầu, cánh tay kia vô thức bám chặt vào tay chồng mình.

“Cô Hàm, trong một thân váy như vậy tôi không thể không khen một câu thiên kiều bách mị*” Đường Tử Hân cũng mỉm cười đáp lại, lời nói ra mang chút khách khí nhưng điều này là cô thật lòng nhận xét.(*) Thiên kiều bách mị: xinh đẹp tuyệt trần.

Vương Kiến Hạo cũng không mấy quan tâm, tay anh cầm một điều thuốc nhàn nhã rít một hơi sau đó hồ hững nói:“Chúc cho hai người răng long bạc đầu, con đàn cháu đống.”

Chẳng có chút thành khẩn nào.

“Cảm ơn ngài, Vương thiếu, nào để tôi kính ngài một ly.” Hàm Tuệ bước đến gần, gầy cao gót đã giẫm lên váy, lại cố chấp bước thêm một bước, hướng ly rượu về phía người đàn ông.

“Xoẹt!”

Một tiếng không quá nhỏ cũng không quá to nhưng cũng đủ lấn át bản nhạc dương cầm mà đánh vào tai từng người.

“Á___!” Tiếng hét thất thanh của Hàm Tuệ vang lên.

Tất cả ánh nhìn đều đổ dồn về phía bàn tiệc của Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân.

Hàm Tuệ cả kinh ôm lấy ngực, khóc thét lên nhìn chiếc váy đã rời khỏi thân trên của mình, kéo xuống tận bụng, lộ nội y màu trắng.

Dương Trạch cũng bất ngờ không kém, anh nhanh ý cời áo vest, khoác lên cho cô, lo lắng nhìn. Một sự cố quá đỗi hi hữu, lại ngay vào ngày mà mình trở thành cô dâu, chắc chắn sẽ hóa thành nỗi ám ảnh của Hàm Tuệ.

Mọi người ngạc nhiên, vừa mới hạnh phúc cười nói vui vẻ chưa được bao lâu mà đã phải khóc lóc rồi, hóa ra hôn lễ xa xỉ nhất cũng không tránh khỏi tai nạn.

Đường Tử Hân căng mắt nhìn, cũng không ngờ tới sẽ có một màn này lộ ra trước mắt. Cô nhìn bộ váy mà Hàm Tuệ mặc trên người, phát hiện ra đó chính là bộ váy mà cô đã giúp cô gái phục vụ đem vào phòng chờ.

Một suy nghĩ chạy ngang qua tâm trí cô, có chút bưng bít. Cô bắt đầu ngờ vực, sao có thể trùng hợp đến vậy?

Chỉ là một sự cố hay là mưu kế đã tính toán trước?

Vương Kiến Hạo vẫn nâng rượu uống như chưa từng thấy gì, nụ cười quý quyết của anh vô tình bị ly rượu che đi mất.

“Mau đi ra đây! Quản lý mau ra đây!” Hàm Tuệ tức giận đùng đùng rồi bắt đầu gào rống, đem ly rượu trên bàn đập tan tành.

Là ai? Là ai đã hãm hại cô? Ngay vào ngày quan trọng của cuộc đời cô?

Quản lý cấp bách cùng Lão Tứ chạy ra. Lão Tứ nhìn thấy con gái mình trong bộ dạng toi tã như vậy mà giận đến độ máu huyết lưu thông không được. Ông ta thò phỉ phò quát lên:“Ai hãm hại con gái ta, ta liền không tha cho kẻ đó!”

Hàm Tuệ nhào đến trước mặt quản lý, rống giận:“Tại sao váy của tôi lại thành ra như vậy? Nói!”

“Váy của cô vừa được đưa đến tôi liền sai người mang vào phòng chờ, chúng tôi chưa từng động tay vào.” Quản lý gấp gáp giải thích, sợ hãi xanh mặt xanh mày.

“Gọi người mang váy của tôi đến phòng chờ ra đây!”

Hàm Tuệ mất bình tĩnh gào thét, đôi mắt chỉ chứa tia máu hằn lên đáng sợ, nếu bây giờ đưa cho cô ta một con dao, cô ta đi giết người cũng nên. Đường Tử Hân nhủ mày, sắc mặt thay đổi hoàn toàn, mà sự thay đổi này của cô cả Dương Trạch và Vương Kiến Hạo đều trông thấy.

Cô gái phục vụ kia nhanh chóng được đưa đến, trước con thịnh nộ của Hàm Tuệ mà chỉ biết nức nở giải thích:“Tôi đưa váy của cô đến phòng chờ, nhưng giữa đường tôi nghe báo ở đại sảnh xảy ra chuyện nên tôi nhờ người mang đi giúp rồi chạy đến đại sảnh, tất cả phục vụ đều trông thấy tôi ở đó.”

Hàm Tuệ trừng mắt, gầm lên: “Người đó là ai?”

Tất cả mọi người đều nín thở chờ kẻ tàn độc ra tay không từ bất cứ thủ đoạn kia bị vạch trần.

Cô gái phục vụ nâng mắt, mắt đối mắt với Đường Tử Hân nhưng rất nhanh bị ám khí của Đường Tử Hân dọa sợ nên không dám nhìn nữa.

Cô ta nâng ngón trỏ lên, nhắm ngay Đường Tử Hân chỉ tới.

Mà điều này Đường Tử Hân đây cũng đã dự đoán được.

Cô nén lại nụ cười mỉa mai. Vương Kiến Hạo ngồi đối diện cô cũng khá ngạc nhiên, mà không chỉ mình anh, ai ở đây cũng ngạc nhiên mà Dương Trạch thì bất ngờ hơn hết.

“Có chắc không?” Quản lý đánh tay cô gái phục vụ, hỏi một câu.

Mà cô gái ấy gật đầu không do dự, giống như mang hết tội lỗi đổ lên đầu Đường Tử Hân.

Hàm Tuệ thờ hồng học, con thống giận đã lên đến đỉnh điểm, cô ta bước mạnh về phía Đường Tử Hân, hỏi một câu: “Cô Đường, cô là người cầm váy của tôi cuối cùng, cô đã làm gì?”

Đường Tử Hân đứng dậy, lườm cô gái phục vụ kia một cái tóe lửa sau đó mới đối mắt với Hàm Tuệ. Cô bình tĩnh và nhàn nhã, không giống với cảm xúc của một kẻ mang trên lưng tội đồ. Cô nói ra, lời nói nhạt như gió thoảng.

“Không làm gì cả.”

Dương Trạch đứng đó nhìn hai cô gái đang đối địch với nhau, trong tâm trí có vạn suy nghĩ đan cài rối ren.

Vương Kiến Hạo nâng mắt, trên khuôn mặt không có bất cứ một xúc cảm nào thừa thãi. Anh bắt chéo chân, mắt híp lại, rít một hơi thuốc, không mấy quan tâm.

Hàm Tuệ nghiêng răng kèn kẹt, tay nắm lại gắt gao, hỏi lại lần nữa, lần này có hơi kìm nén: “Tại sao lại muốn hại tôi? Tôi căn bản chưa hề động chạm gì đến cô, cô lần này lại gây sự trước, cô muốn cái quái gì?”

Đến câu gần cuối Hàm Tuệ gầm gào, nếu không có Dương Trạch kéo cô lại, có lẽ cô đã đánh chết Đường Tử Hân.

“Vi sao tôi phải hại cô? Cô Hàm, trước khi đưa ra một kết luận cô nên xem lại trình tự, cô có bằng chứng gì để nói tôi xuống tay với váy của cô?” Trước bao lời giận dữ của Hàm Tuệ, Đường Tử Hân vẫn lặng yên như nước.

Hàm Tuệ vung tay một cái liền thoát khỏi vòng vây của Dương Trạch, cô ta chỉ thẳng vào mặt cô: “Cô không ăn được thì đập đồ đúng không? Vậy cô nói cho tôi biết, hai ngày qua cô ở đâu và làm gì với Trạch? Chẳng phải chính cô đang có mưu đồ cướp anh ấy từ tay tôi?”

Đường Tử Hân im lặng, quan sát nét mặt của Dương Trạch, cô thực sự mong anh đứng lên tiếng: “Hai ngày vừa rồi là của vừa rồi, không phải hôm nay, cô Hàm, cô bây giờ đã là Dương phu nhân, tôi lấy trọng lượng đâu ra để cướp chồng cô? Đừng đặt điều vu khống cho tôi.”

Hàm Tuệ cắn môi, hận không thể nhào đến xé nát bộ mặt của cô ra: “Đồ tiểu tam! Cô là loại cặn bã, đêm đêm ngủ cũng người đàn ông khác mà vẫn mơ tưởng đến chồng tôi, cô còn mặt mũi hay không?”

Nụ cười của Đường Tử Hân trào phúng kéo lên, cô chỉ tay vào bộ váy rách rưới của Hàm Tuệ mà mỉa móc một câu: “Váy cô Hàm bị rách váy như thế liệu có còn mặt mũi không?”

Khách khứa xì xào càng lúc càng sôi nổi, mà đa phần ý kiến đều là chĩa mũi dùi về phía Đường Tử Hân.

Ông bà Dương đã chứng kiến mọi việc, trong lòng đứng về phía con dâu nhưng không nói bất cứ lời nào.

Hàm Tuệ giận đỏ cả mặt, cô ta chỉ vào mặt cô, chửi mắng liên hồi: “Ồ trong hôn lễ của tôi lại còn ngang ngược như vậy, hãm hại tôi chỉ khiến bản chất bản thù của cô bại lộ, chắc chắn cô sẽ phải trả giá!”

Nhớ lại những gì trước kia mà Hàm Tuệ làm với mình, Đường Tử Hân cũng giận dữ không kém ai: “Váy cô bị rách váy hôm nay cho là cô phải trả giá cho những gì cô đã làm với tôi đi. Ai bị trừng phạt, ai được khoan hồng, không ai rõ chỉ có trời mới rõ!”

“Cô...!” Hàm Tuệ bị chặn họng không nói được nửa lời.

“À, cô khoan hãy đổ lỗi cho tôi, trước tiên cô hãy hỏi cô gái phục vụ kia, hỏi xem cô ta đã lấy váy ở đâu và từ khi nào.” Đường Tử Hân hất cằm về phía cô gái phục vụ đang đứng phía sau. Cô biết làm vậy cũng vô ích vì trong đây không ai tin cô, ngoại trừ một người Dương Trạch, có thể có thêm một người nữa, Vương Kiến Hạo.

Hàm Tuệ đột nhiên di dời ánh mắt, tầm nhìn lọt vào một người đàn ông đang uống rượu một cách thư thái. Cô ta tiến đến, chằm chằm hỏi.

“Vương thiếu, chẳng phải từ khi bắt đầu ngài và cô Đường luôn ở cạnh nhau hay sao? Phiên ngài đích chính và giải oan cho bạn gái của mình.”

Vương Kiến Hạo biết chắc thể nào mình cũng được nhắc đến, anh kéo môi cười. Anh hôm nay đặc biệt không lên tiếng đứng về phía Đường Từ Hân, ở đây ai cũng nhận thấy, không ngoại lệ Hàm Tuệ.

Người đàn ông thả điều thuốc xuống, đem đôi giày da đắt tiền của mình dẫm lên. Thân ảnh cao lớn từ từ đứng dậy, anh nhẹ nhàng xoay người Đường Từ Hân lại, mắt hai người đối diện nhau.

Đường Từ Hân nhận thấy, trong sâu đôi mắt phượng hoàng của anh đang kéo qua hàng vạn tia nguy hiểm khiến người cô rét run.

Người đàn ông chỉ tay vào bộ váy của Hàm Tuệ, hỏi đúng trọng tâm.

“Đường Từ Hân, em dùng cái gì để cắt chiếc váy này?”

HẾT CHƯƠNG 45.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Hình phạt dành cho cô (Cao trào)

Chương 46: Hình phạt dành cho cô (Cao trào)

Đường Từ Hân ngẩn người, một giây sau liền cười khổ trong lòng. Hóa ra người đàn ông mà cô có thể dựa vào bây giờ lại sớm không tin tưởng cô.

Không, anh tin cô không phải là người hãm hại Hàm Tuệ, chỉ là anh không đứng về phía cô. Xem ra, đêm nay cô phải tự trái rồi.

Tất cả mọi người đều sững sốt, họ nghĩ nếu Đường Từ Hân là thủ phạm thực sự thì ít ra Vương Kiến Hạo cũng dùng vạch trần ngay trước mắt bao người như vậy chứ? Vậy là ai cũng rõ ràng một điều, Vương Kiến Hạo đêm nay sẽ không lấy thân che chắn cho cô bạn gái của mình nữa. Lí do vì sao thì chỉ có người trong cuộc mới rõ.

Đường Từ Hân bây giờ không có ai chống lưng, muốn thoát khỏi móng vuốt của Hàm Tuệ thì phải dâng lên nửa cái mạng.

“Em không làm” Đường Từ Hân nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như hồ mực của Vương Kiến Hạo, từng tế bào trên cơ thể đang dần dần bị tê rần.

“Ai tin em?”

Cô biết chứ, ai có thể tin cô nếu bao người ở đây đều ngờ vực, quay lưng với cô? Ngay cả Vương Kiến Hạo biết rõ cô không hề động đến váy của Hàm Tuệ cũng phải bỏ sự thật, quay ra cho cô một bạt tai đau điếng.

“Không ai tin thì cũng không thể khẳng định chắc chắn em có là thủ phạm hay không.” Nhưng dù vậy cô cũng không thể mềm yếu để mặc bọn họ đè đầu cưỡi cổ, cô không làm thì chính là không làm, sự thật hiển nhiên là vậy.

Bàn tay của người đàn ông chạm vào mặt cô, ngón tay xoa xoa nhẹ ở gò má thanh tú, anh chăm chú quan sát ngũ quan sắc sảo mỉa mai của cô, cảm thấy được sự ngang ngược đang hoành hành trong ánh mắt người con gái này.

“Cho dù em không làm, những người ở đây không tận mắt chứng kiến có thể tin em không? Đường Từ Hân, em dày dạn có thừa nhưng khôn khéo là cần phải mài dũa.”

Cuộc sống vốn có hai mặt. Nếu chỉ có một mặt trắng thì nhân loại đã không biết đến hai từ bất công. Quan trọng là ta có thể đổi trắng thành đen, đen thành trắng, như vậy mới không bị cái xã hội phức tạp này quật ngã.

“Cô Đường, đến cả bạn trai cũng quay lưng với cô, không ai tin cô, cô chối cái gì? Tại sao loại người có nhân phẩm thối nát như cô không chết quách đi nhường chỗ cho kẻ khác ở?” Hàm Tuệ nhìn cô gái trước mặt cười khinh một cái, túm chặt lấy áo vest của Dương Trạch, cô ta khua môi múa mép.

“Hàm Tuệ, đây là hôn lễ của cô! Cô có còn muốn tiếp tục hay không?” Dương Trạch vượt lên trước mặt Hàm Tuệ, nếu cứ để tình hình căng thẳng như vậy thì hôn lễ sẽ tan tành.

Đường Từ Hân kéo tay Vương Kiến Hạo ra, mặt đối mặt với Hàm Tuệ, một chút dao động do dự, nhún nhường cũng không có: “Cô Hàm, ai biết được cô là kẻ phía sau giật dây? Diễn cho tròn vai, kéo lộ mặt cáo!”

Con sóng cuộn cuộn nổi lên trong người Hàm Tuệ, cô ta xiết chặt nắm đấm, vượt lên trước rất nhanh không ai nắm được. Đường Từ Hân có phần giật

mình lùi về sau một bước.”Chát!”

Một tiếng động đánh mạnh vào không gian yên ắng. Đường Từ Hân đưa tay lên ôm lấy một bên má, gò má của cô hằn lên bàn tay đỏ ửng đáng sợ, còn nóng đến bỏng rát.

“Đồ ti tiện! Chó chết, tôi dù có khốn nạn đến đâu cũng không thể làm chuyện đê tiện đó trong hôn lễ của mình! Không được nói tôi như vậy! Đi chết đi!”

Dương Trạch chạy đến gần vợ mình lại, anh mà chậm trễ một chút nữa Hàm Tuệ đã sớm động tay động chân. Anh vừa tức giận, vừa khó xử mà phần nhiều hơn là đau lòng.

“Nếu cô làm thế một lần nữa thì hủy hôn đi! Tôi nhắc cho cô nhớ, tôi và cô còn chưa đăng kí kết hôn!”

Đôi mắt Hàm Tuệ rung rung, nhìn người đàn ông mà mình vừa hận vừa yêu. Cô ta không chịu được đả kích liền giãy lên thoát khỏi vòng tay của Dương Trạch mà chạy nhanh về phía Đường Từ Hân, cũng không màng có bao nhiêu cặp mắt xung quanh đang nhìn mình.

Đường Từ Hân vẫn chưa hoàn hồn, cô nhìn thấy một thân váy trắng toát đang thoăn thoắt trước mắt, cô cố lấy lại bình tĩnh nhưng tay chân lại khó nghe lời.

Hàm Tuệ xông đến như một con hổ cái đói ăn, hai tay dùng lực rất lớn đẩy mạnh Đường Từ Hân một cái, miệng gào lên thống giận:“Đi chết đi đồ tiểu tam! Tôi cầu cho cô chết không toàn thân, chết không có đất chôn, chết không nhắm mắt! Chết đi!”

Vương Kiến Hạo thức thời lui ra một bên, cũng không ngăn đường ai.

Thân thể mềm yếu của Đường Từ Hân chống đỡ từng cái đẩy tay mãnh liệt của Hàm Tuệ, cuối cùng vì mất thăng bằng mà phải bám lấy mặt bàn. Cô cũng muốn đáp trả nhưng ngay từ cô không phải người nắm đằng chuôi.

Ngồi xuống ghế, Vương Kiến Hạo lại đốt một điếu thuốc, dáng ngồi thư thái đến giật mình, anh neho mắt nhìn màn ẩu đả này lửa trước mắt, tay gác lên tay ghế, không có ý định chen chân vào.

Dương Trạch chạy nhanh đến, trong đám người vây quanh đấy thì chỉ có mình anh mới có thể ngăn con vũ bão cuồng phong của Hàm Tuệ lại.

“Buông cô ấy ra!” Anh kéo tay Hàm Tuệ lại nhưng sức mạnh của cô vợ anh đột nhiên thật dữ dội, trong ánh nhìn, trong từng hành động chỉ muốn đem người trước mặt cắn nát.

Đôi cao gót của Đường Từ Hân chênh chao, cô căn bản là đứng không vững vì không quen đi cao gót. Trong cuộc giằng co hung dữ này, cô chuyển thành kẻ mất đà. Đường Từ Hân quay đầu nhìn, đã thấy mặt nước lấp lóa của hồ bơi đập ngay vào mắt.

Đám đông không một ai lên tiếng, không có ai can ngăn, không có ai là người đứng ra kết thúc cho một đại vờ kịch trước mắt.

Hàm Tuệ vẫn ra sức đẩy, thấy gần đến hồ bơi lại càng quyết liệt hơn. Như một con quỷ dữ hiện hình, cô ta lướt qua liền để lại thảm họa tan tác.

Đế cao gót của Đường Từ Hân trượt xuống cạnh hồ bơi, cô chao đảo, ngã người về sau. Cô quơ tay, không tóm được cái gì, có thứ tuyệt vọng gì đó khó gọi tên chồm chất lên tiếng hét thất thanh của cô.”Ồm!” Một thân váy đen rơi xuống nước trước bao cái nhìn sùng sốt và hoảng sợ của mọi người.

Hàm Tuệ đạt được ý muốn, thấy Dương Trạch định lao đến liền ôm lấy anh, không cho anh đi đâu. Lão Tứ lập tức cho người đi đến, trấn áp Dương Trạch lại. Anh đột nhiên rất hung dữ, phải đến bốn người đàn ông to khỏe mới có thể giữ anh lại.

Dương Trạch sợ hãi gào thét, anh vùng vằng, đau lòng nhìn người con gái kia đang quẫy đạp trong hồ bơi:“Cứu người! Mau cứu người! Cô ấy không biết bơi!”

Lời của anh như gió thoảng mây trời, không một ai động thủ.

Đường Từ Hân cố gắng đạp chân, cô ngoi lên khỏi mặt nước, khổ sở hít từng ngụm khí nhỏ nhoi:“Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Đám người ấy lạnh lùng nhìn cô chật vật, nhìn cô cựa cựa với cái chết mà không cứu.

Trong tầm mắt của Đường Từ Hân chỉ chất chứa hình bóng của Vương Kiến Hạo, anh đứng trên cao nhìn cô hét lên từng câu yếu mềm:“Vương Kiến Hạo, cứu em!”

Trước sự sợ hãi và hoảng loạn của Đường Từ Hân, anh xem như không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì. Đưa điếu thuốc lên miệng, anh rít một hơi rồi phả vào không khí. Ánh mắt anh đắm chìm mà đầy rẫy lạnh lẽo.

Tuyệt vọng như một bàn tay từ dưới mồ sâu kéo chân cô xuống, muốn lấy mạng của cô.

Đường Từ Hân khó khăn tranh đấu dành dật từng ngụm khí để hô hấp, nước đã lấp đầy khoang miệng, cô cảm nhận được luồng khí lạnh của Thần Chết đang vây quanh mình.

Đôi giày da của Vương Kiến Hạo bước một bước, lại một bước, hạ người ngồi xuống, anh hỏi một câu:“Đây là hậu quả mà em phải gánh, em lấy cái gì

để muốn anh cứu em?”

Nước dưới hồ rất lạnh, giống như có người đem đá ngâm dưới hồ. Đường Tử Hân thấp thỏm lên xuống, cô gần như buông xuôi tất cả.

“Em... Cứu em..!”

Cô có thể cảm nhận được trong bụng mình đã chứa bao nhiêu nước, cơ thể lạnh cóng cứ nặng dần rồi nặng dần, từ từ chìm xuống không thể ngoi lên được nữa.

Và từ dưới nước, cô ngược mắt lên, thân hình cao lớn của mờ mịt của Vương Kiến Hạo đứng thẳng. Anh chính là tro mắt đứng nhìn cô dành dật mạng sống của mình với Thần Chết.

Chưa bao giờ cô lại thấy bản thân mình đáng thương như vậy.

“Đường Tử Hân, đây là hậu quả của em, không phải của anh, tự mình chấp nhận đi.” Vương Kiến Hạo thả điều thuốc xuống, hai tay đút vào túi quần, về mặt của anh vô cảm, không nhìn ra đang suy tính thứ gì.

Câu chữ của anh va đập vào tai Đường Tử Hân rất hỗn loạn, khi thấy anh quay lưng cô đã sức ra, anh thực sự rất tàn độc, cô mong anh sẽ có chút tình người nhưng không, anh quá quyết tuyệt.

Bỏ đi hai ngày đổi lấy một mạng người, đối với cô là không đáng nhưng đối với kẻ có tâm địa độc ác như Vương Kiến Hạo thì đáng, rất đáng!

Chưa kịp nâng chân, Vương Kiến Hạo đã nghe thấy có tiếng người gầm gào.

“Tên khốn! Cứu cô ấy mau! Đường Tử Hân không có tội! Nếu muốn hành hạ thì cứ nhắm tôi đây!” Dương Trạch bị ba bốn tên khóa tay, căn bản là không thể thoát ra. Người đàn ông mang trên mình bộ vest đỏ đô cười châm biếm: “Sao anh không cứu? Hai người vốn yêu thương nhau phải không? Đường Tử Hân chết rồi, tôi giúp anh hóa kiếp.”

Đây là gương mặt khác của Vương Kiến Hạo, lòng dạ tối tăm không khác gì sói. Con người anh vốn là cánh rừng huyền bí nguy hiểm, ngay cả Trời cũng khó lòng mà nhìn thấu hết.

“Vương Kiến Hạo!” Đường Tử Hân khó khăn la lên một câu sau đó cơ thể từ từ chìm dần, cánh tay quơ quào ngày càng yếu. Cuối cùng cô như chấp nhận sự thật, buông bỏ mọi thứ ở lại.

Vương Kiến Hạo quay đầu lại, nói với đám người phục vụ đứng gần đó: “Khi nào cô ấy nói lời xin lỗi, thừa nhận bản thân sai thì vớt lên.”

Đường Tử Hân gần như bị dòn vào đường cùng, một câu xin lỗi sao? Thứ anh cần bây giờ chỉ là một câu xin lỗi từ cô?

Anh đúng là biết chiều người khác.

Nhưng cô nói ra lời ấy, liệu có được hoàn toàn buông tha?

Buông tha hay không thì quyết định nằm trong tay Vương Kiến Hạo, cô không có quyền ý kiến.

“Em sai rồi..!” Cô cố gắng thét lên hai tiếng sau đó cả người chìm hẳn vào trong nước. Mặt hồ được trả lại sự bình yên. Một thân váy đen lấp lóa dưới ánh đèn hoa lệ và dưới con mắt của bao người đang chăm chọc.

Cả cơ thể cô bỗng nhẹ tênh, chân tay không cử động được, không khí trong người cô còn sót lại nổi bọt lên mặt nước.

Thanh thân, đó là hai từ duy nhất cô nghĩ đến ngay bây giờ để nói đến bản thân. Không thấy ánh mắt người khác nhìn mình thế nào, không nghe thấy họ dùng từ gì để nói về mình, tâm trí trống rỗng.

Mi mắt cô nhắm nghiền, trước mắt là một màn đêm đen tối tịch mịch. Cứ như thế mà chết đi thì thật yên bình.

Vương Kiến Hạo đứng từ trên nhìn xuống, về mặt u ám. Anh hừ lạnh rồi lên tiếng: “Vớt lên.”

Hai chữ duy nhất được thốt ra, giây sau anh quay lưng, bỏ lại những tiếng xì xầm ở lại mà rời đi.

Nhận được lệnh, phục vụ nhà hàng có đến hai ba người lập tức nhảy xuống, rất nhanh đã đưa được Đường Tử Hân lên. Sau khi được hô hấp nhân tạo xong cô gái mới bắt đầu có phản ứng.

Trước mắt cô mờ mờ ảo ảo, cô cơ hồ thấy chùm đèn pha lê trên trần đang tỏa sáng lấp lánh, cơ hồ thấy bao gương mặt lạ lẫm đang nhìn mình chăm chọc.

Cô còn sống sao?

Cảm giác lênh đênh vẫn chưa biến mất, giống như cả cơ thể cô đang trôi lênh bênh giữa đại dương mênh mông không tìm thấy được một bến bờ.

Làn gió lùa qua, da đầu cô run lên, lạnh đến thấu xương thấu tủy, giống như Thần Chết cùng đám hạ thần đến đòi mạng cô.

“Cô ấy sao rồi?” Dương Trạch được thả ra, anh chạy đến, cả người run run chỉ hỏi được đúng một câu.

Thân thể nhỏ nhắn của Đường Từ Hân nằm co ro trên nền đất cứng ngắt, sắc mặt trắng xanh thất thường, cả người cô ướt sũng, mái tóc bết lại với nhau. Cô đờ đẫn nhìn lên trần nhà, chỉ biết thở mạnh. Dương Trạch muốn ôm cô vào lòng, muốn ủ ấm cho cô nhưng cả người lại không di chuyển được.

Trái tim nhức nhối từng giây từng phút không nguôi ngoai, anh không có can đảm để nhìn thấy cô trong bộ dạng đáng thương này thêm nữa.

Quay người, anh cứ thế bỏ cô ở lại.

Hàm Tuệ chạy đến bám lấy tay Dương Trạch, con giận đã nguôi ngoai đi từ hồi nào: “Anh, đi thôi, em đi thay váy rồi chúng ta tiếp tục cử hành.”

Dương Trạch gỡ cánh tay của cô ta ra, một mạch đi thẳng không nói lấy một tiếng.

Cô ta biết rõ là anh giận, sự việc như vậy anh chắc chắn chẳng còn tâm trạng để mà tiếp tục nữa.

Thở từng nhịp đều đều, Đường Từ Hân mới cảm nhận rõ được sự sống đang dần dần quay về. Cách đây vài phút cô còn nghĩ là mình đang bị ngâm trong nôi đá dưới mồ sâu.

Chống tay ngồi dậy, chân tay cô vì lạnh mà bủn rủn, không có lấy một tấm áo ấm ôm ấp, Đường Từ Hân chỉ biết để mặc gió lạnh tạt vào thân người ướt đầm.

Cô nhìn quanh, những con mắt quanh đây đang nhìn cô chằm chằm khiến cô có cảm giác mình là tấm gương ai cũng muốn soi.

“Tiểu thư, cô đi được không?” Một chàng phục vụ tiến đến lo lắng hỏi.

Đường Từ Hân gạt đầu rồi cố gắng nâng người đứng dậy, bộ váy trên người cô nặng trĩu, đôi cao gót đã sớm chìm chìm dưới đáy hồ bơi. Lớp trang điểm trên mặt cô nhoe đi, quệt đi vẫn không hết, cô khó khăn vuốt lại mái tóc sơ rối của mình, vuốt mãi vẫn không hết. Đường Từ Hân cắn chặt răng, không để khóe mắt thấy cay.

Bản thân cô bây giờ tàn tạ và nhếch nhác thế nào, không cần gương cô vẫn tưởng tượng ra được.

Cô chặt vật nâng từng bước chân, vội vàng xuyên qua đám người đi vào thang máy. Cửa thang máy vừa đóng lại cô liền khụy xuống, hai hàm răng va đập vào nhau, bụng cô đột nhiên cồn cào, ruột gan cuộn lại trào ngược lên tận cổ họng. Đường Từ Hân bụm miệng, cố gắng nuốt xuống không được nôn ra.

“Đình!” một tiếng, cô ôm lấy miệng chạy ra ngoài. Vừa mới đẩy cửa lớn lập tức có một cơn gió ủa đến, hung dữ tạt mạnh vào người cô, cảm tưởng như chuẩn bị cuốn cô đi mất.

Đường Từ Hân chạy nhanh vào góc tối, ngã xuống đất, nôn thốc nôn tháo, bao nhiêu thứ cô ăn uống đưa vào dạ dày bây giờ đều trào hết ra ngoài.

Nôn hết, cô chùi miệng, đột nhiên có một chiếc siêu xe chạy đến bên cạnh cô. Đường Từ Hân ngược đầu nhìn lên nhìn thấy mái tóc xám tro cùng đôi mắt phượng không lẫn vào đâu được của Vương Kiến Hạo.

Cô chống tay đứng dậy, bộ dạng nhơ nhuốc của cô đập ngay vào mắt người đàn ông. Anh nhíu mày nhưng lại giãn ra rất nhanh.

Đường Từ Hân đứng đó nhìn anh trân trân, cô thoáng thấy nửa bên mặt của anh tỏa ra thứ ánh sáng ghê rợn.

“Đường Từ Hân, tốt nhất là em nên đi bộ về Trần Thủy, cũng đừng để anh thấy bất kì ai đưa em về.” Cô sững người, có chút không tin, mơ mơ màng màng, đầu óc quay cuồng ong ong. Còn chưa kịp mở miệng, cửa kính xe đã đóng lại rồi chiếc siêu xe chạy vù chạy biến.

Đường Từ Hân đứng trơ vơ giữa gió trời, cô nhìn theo đuôi chiếc xe ấy đến tận khi nó đã biến mất cũng không hề quay đầu. Đi bằng đôi chân trần này, không một chiếc áo ấm, cô làm thế nào để về đến Trần Thủy đây?

Vương Kiến Hạo đang trừng phạt cô phải không?

Người đàn ông đó, độc ác quyết đoán và cũng vô tình. Anh quá băng lãnh, anh quá đáng sợ, đó mới là bản chất thực sự của anh.

Đêm nay anh trừng phạt cô tàn nhẫn như vậy là muốn nhìn xem cô có bao nhiêu khổ sở và cô độc?

Được, cô sẽ cho anh xem, cứ cho là cô đang chuộc lấy bao lỗi lầm mà bản thân đã gây ra đi.

Đường Từ Hân bắt đầu bước, ai đi trên đường cũng nhìn cô chằm chằm đầy lạ lẫm, có người còn dành cả ánh mắt thương hại cho cô. Cũng phải thôi, cô bây giờ thảm hại thế nào cô cũng không phải không biết.

Gió lạnh lùa vào người, chân tay tê lại, cô bước đi rất khó khăn, lạnh đến nỗi tất cả tế bào dường như đang hóa đá. Đường Từ Hân thở phì phò ôm lấy hai vai đang run rẩy, đã bao lần cô muốn nôn nhưng ho đến đau họng cũng không nôn ra được thứ gì.

Hình ảnh bây giờ của cô rất quen thuộc, thật giống với cái đêm mà cô quỳ trước Trần Thủy giữa trời gió tuyết suốt năm tiếng đồng hồ, cầu xin Vương Kiến Hạo ngưng xuống tay độc ác.

Nhưng ít ra khi ấy cô còn có áo ấm, còn giờ thì không. Khi ấy là cô cầu xin, bây giờ là cô chịu phạt, đón nhận quả báo của chính mình, không ai có thể gánh thay cô.

Đường Tử Hân cứ đi mãi, đi mãi mà không phát hiện ra có một chiếc xe đậu ở một góc tối, lặng lẽ quan sát từng biến động của cô. Vương Kiến Hạo châm thuốc, đưa lên miệng, làn khói trắng phả ra bay ra ngoài cửa sổ.

Gần đây anh rất hay hút thuốc, trong lòng không biết có bao nhiêu phiền muộn.

Bóng dáng nhỏ trong mắt anh đột nhiên khụy xuống, điều thuốc trên tay anh khựng lại, vừa rồi có một cảnh tượng rất lâu rồi chạy ngang qua tâm trí anh, con tim anh đã đập lệch đi hẳn một nhịp.

Cô đã lừa gạt anh, đùa giỡn trên sự lo lắng của anh, xem anh là vô hình trong cuộc sống của mình, cho dù có đáng thương đến thế nào anh cũng không thể bỏ qua. Cô làm sai một lần, anh liền cho cô biết anh có thể tuyệt tình đến mức nào.

Một chiếc Audi đen đậu bên cạnh Đường Tử Hân, tài xế nhanh chóng đi xuống, ông ta khoác cho cô một cái áo rồi cung kính nói: “Cô Đường, Dương thiếu có dặn tôi là đưa cô về tận nhà.”

Đường Tử Hân cố gắng đứng vững, cô tham lam hưởng thụ hơi ấm của chiếc áo khoác dày nhưng sau đó vẫn là gỡ xuống trả lại, cô cười trừ: “Bảo với anh ấy là đừng lo cho tôi, cảm ơn nhưng tôi có thể về được.”

Chắc Dương Trạch đã nhìn thấy lúc Vương Kiến Hạo bỏ cô ở lại nên mới cho người đến trở cô về.

“Nhưng trời đã tối như vậy, cô...” “Đừng bắt tôi ngồi lên xe, cảm giác rất ngột ngạt, nếu để Dương phu nhân biết tôi ngồi lên xe Dương thiếu thì tôi thật không biết trốn đi đâu.” Đường Tử Vân cự tuyệt, không muốn tiếp nhận bất kì một sự giúp đỡ nào vì cô biết động tĩnh của cô luôn được Vương Kiến Hạo thu vào mắt. Cô không muốn chọc giận ai thêm nữa, đêm nay đã là quá đủ rồi.

“Vậy áo khoác này cô hãy mang theo.” Bác tài xế cũng có chút thương tình, dúi vào tay cô chiếc áo khoác dày.

Nhưng bản tính Đường Tử Hân vốn cứng đầu, cô kiên quyết trả lại áo khoác rồi một mạch đi thẳng. Bác tài xế biết dù có mở lời cầu xin thì cô cũng sẽ không ngồi lên xe, ông hết cách đành phải chạy xe đi.

Đường Tử Hân nhìn theo chiếc xe đang có hòa mình với dòng xe tấp nập, cô có chút tiếc nuối lại chưa xốt không thôi.

Vương Kiến Hạo đưa tay ra ngoài, thả điều thuốc xuống, mi mắt anh hơi lim dim trông có chút lười nhác.

‘Đi.’

Chiếc xe màu xanh lục mang theo anh chạy mất bóng.

Từng bước đi chập choạng của cô gãi lên nền đất thô ráp. Cô sực sật chớp mắt, nhìn đồng hồ trên tay, mười giờ đêm mà cô còn chưa đi được một nửa đoạn đường. Gót chân của cô đau nhức, nhắc chân lên kiểm tra cô mới hốt hoảng phát hiện lòng bàn chân của mình đã rách da chảy máu từ hồi nào, bị thương như vậy chỉ sợ về đến Trần Thủy thì cô cũng mất mạng.

Đến một con đường vắng, gió thổi hung dữ, xung quanh không một bóng người, màn đêm vây lấy, cô sợ hãi bước đi. Mỗi một bước chân cô đều nhìn ngang ngó dọc, như sợ có người đột kích.

Đột nhiên, giữa không gian chỉ có tiếng gió xào xạc lá cây lại nổi lên một tiếng rù ga của xe máy đánh vào tai Đường Tử Hân. Cô quay đầu nhìn, thấy đèn xe máy ở phía sau mình chạy đến càng lúc càng gần. Lòng tơ trên người cô dựng đứng, cảm giác không an toàn tràn về.

Chiếc xe dừng bên cạnh cô, trên chiếc xe là hai thanh niên còn trẻ đang trở nhau, hai người họ nhìn cô giờ về gian manh.

“Em gái, em đi đâu mà có một mình thế này?”

Đường Tử Hân vốn biết bọn người này chẳng phải dạng tử tế gì, cô lên giọng: “Tôi đi đâu mặc tôi, các người quản làm gì?”

Hai tên đó cười rộ lên, một tên gạt chân chống xe bước xuống, nhìn cô vô cùng quý quyết: “Đi đâu lên xe bọn anh chờ đi, trời tối thế này đi một mình không tốt đâu đó nha!”

Nghe như vậy trong lòng cô đã sớm run rẩy nhưng cố gắng không bộc lộ ra ngoài. Cô cũng đoán là trên đường trở về nhất định sẽ gặp những chuyện như vậy.

“Tôi tự đi được, không cần hai anh giúp, cảm ơn.” Đường Tử Hân thận trọng lùi về sau một bước, ánh mắt đề phòng đánh thép của cô như muốn nhìn xuyên tim gan của họ.

“Em gái, bọn anh có làm gì em đâu mà lại khó chịu như vậy?”

Đường Tử Hân xoay người tiếp tục đi. Thời điểm hiện tại khiến cô nhớ đến cái đêm mà cô suýt bị hủy hoại dưới thân bọn cầm thú đó, nó hóa thành nỗi ám ảnh khó quên của cô, đều khiến cô rùng mình mỗi khi nhớ lại. Bây giờ cô sợ là thời khắc ấy sẽ được tái hiện lại.

“Em gái chẳng thân thiện gì cả, bọn anh buồn lắm nha!” Bọn chúng rõ ràng biết cô đang đề phòng nhưng vẫn không ngừng bám riết.

Mà bây giờ ngoài cái tấm thân yếu ớt này ra thì Đường Tử Hân chẳng còn thứ gì có thể mang ra thỏa thuận, cô chỉ có thể lên mặt hù dọa bọn chúng: “Các người trông trẻ như vậy tôi đáng tuổi cô các người, chớ làm điều xằng bậy, ảnh hưởng đến cả tương lai sau này, suy nghĩ cho kĩ.”

Hai tên thanh niên cười âm lên, rất kénh kiêu mà nhìn cô: “Bà cô, chúng tôi đây không cần cô chỉ cho triết lí sống đâu a, thay vì đứng đó hù dọa bọn tôi thì nghĩ cách trốn thoát cho mau.”

Đường Tử Hân cứ thế lùi về sau, tay cố ý đưa ra sau chạm vào chiếc xe máy của họ. Dù cho chỉ có một thân một mình thì cô tuyệt đối sẽ không giao thân cho lũ súc vật này.

“Sút!” Bàn tay cô nắm lấy chìa khóa vẫn còn cắm trên xe, rút mạnh ra rồi mặc kệ mọi thứ xung quanh, cô phóng đầu chạy vù đi.

Đây là cách trốn thoát cuối cùng của cô, nếu bị bắt lại thì hôm nay chính là ngày cô về với tổ tiên.

“Chạy rồi, bắt lại!” Hai tên đó cũng bắt ngờ trước hành động của cô, còn không nhìn thấy cô đã rút chìa khóa xe.

Gió tạt vào mặt lạnh đến tê ngắt, trên đôi chân trần cô chạy trời chết.

Phía sau hai tên thanh niên ngay lập tức hoảng loạn vì không tìm thấy chìa khóa. Một phút sau bọn chúng liền sực ra, vừa chửi cha mắng mẹ Đường Tử Hân lại vừa co chân bán sống bán chết đuổi theo cô.

Bàn chân cứ thế đạp lên mặt đường thô ráp mà chạy mãi, máu, mồ hôi, cái lạnh tê tái, chúng hòa với nhau khiến cho Đường Tử Hân được ném trái được đúng mùi vị của khổ sở.

Cô gái vung tay, chìa khóa xe rời khỏi tay cô bay vút vào bụi rậm bên đường. Vứt vào đó có tìm hết đêm cũng không ra, bọn họ đứng là lũ ngu ngốc, lại đi chọc ghẹo người đã tốt nghiệp đại học.

“Con ti tiện! Đứng lại đó!” Hai tên đó trông thấy chìa khóa bị ném đi, tức giận như muốn rọc da cô ngay tức khắc.

“Mày ở lại tìm, tao đi bắt nó.” Bọn chúng phân chia ra, bây giờ chỉ có một tên đuổi theo cô, mà tốc độ của hắn rất nhanh, cô bị bắt được thì chết chắc.

Chạy đã lâu, Đường Tử Hân thở hồng hộc, hai chân như rời ra khỏi người. Cô cố gắng chạy, chỉ cần ra hết con đường này cô sẽ thoát.

Tên phía sau đuổi theo cô cũng hết sức ngạc nhiên, cô gái ốm yếu xơ xác đó có sức mạnh thể nào lại chạy nhanh như vậy?

Ánh sáng đèn đường vụt lên trước, lọt vào mắt cô, còn có cả tiếng còi xe. Những bước chân cuối cùng cô như dùng hết sức bình sinh để xông về phía trước. Rất nhanh phố xá đông đúc bon chen nhấn chìm thân ảnh cô. Đường Tử Hân ngã xuống đất thở phì phò, thật không tốn công sức cô tập chạy đường dài khi còn học cấp ba.

Tên thanh niên đó chạy đến cuối đường đã không thấy bóng dáng cô đâu. Hắn ta chửi thề như suối chảy, hận không thể mang cả dòng họ của Đường Tử Hân ném vào lò thiêu.

Cô cứ ngồi bệt mãi dưới đất, cả người không còn thấy lạnh vì mồ hôi bỏng rát đang chảy khắp cơ thể. Người đi qua đi lại thấy hai bàn chân cô toé toét máu đỏ mà không khỏi thương cảm, nhưng họ còn công việc của mình, không rảnh rỗi đến nỗi giúp cô băng bó vết thương.

Nghỉ ngơi được một lúc, Đường Tử Hân lại nâng người đi tiếp, chỉ còn vài con đường nữa là đến Trần Thủy. Chỉ mong quãng đường còn lại đừng xảy ra bất cứ xui xẻo gì, bằng không cô sẽ không còn sức chống chọi nữa.

Bước được vài bước, bụng cô lại đánh trống ùng ục, Đường Tử Hân cắn răng ôm lấy bụng, tập tễnh bước.

Những quán ăn ven đường thi nhau chào khách đi đường, mấy cô chủ bán hàng nhanh nhẹn miệng lưỡi lôi kéo khách vào quán mình, mà Đường Tử Hân cũng không tránh khỏi.

“Cô gái, vào quán chúng tôi dùng thử món mì xào cá chuối, đang trong thời gian khuyến mãi, được tặng miễn phí một ly nước tự chọn.” Một bà thím đi ra lôi kéo cánh tay cô, vẻ mặt rất phấn khởi chào hàng.

Đường Tử Hân nhìn ảnh quảng cái mà nuốt nước bọt, khổ nỗi là trong người cô không có một xu dính túi. Cô xua tay cười xuề xòa: “Cảm ơn, tôi không mua đâu.”

“Sao không mua vậy cô nương? Cô cứ vào quán tôi thử một lần đi đã nào.”

“Không không, cảm ơn.” Đường Tử Hân gờ tay bà thím đó ra rồi một mạch đi thẳng.

Không biết vì sao càng đi cô lại càng thấy mệt, cả người cạn kiệt sức lực, bước một bước vết máu đỏ liền để lại trên đường. Đường Từ Hân rẽ vào một con đường vắng, từng bóng cây xào xạc của mấy ngôi biệt thự lớn hai bên đường làm cho cô thấy yên tâm.

Cô ngẩng đầu, thấy Trần Thủy lấp lóa qua ngọn cây. Bỗng dưng trong một giây phút trước mắt cô mờ đi. Đường Từ Hân dừng lại trước căn biệt thự to lớn mà mình vẫn hay ra vào hàng ngày.

Về đến nhà rồi.

Đường Từ Hân cắn môi dưới, không cho phép bản thân yếu đuối mà rơi lệ. Đây là cô sai, cô chịu phạt, chẳng việc gì phải khóc cả.

Đẩy nhẹ cửa phụ ra, cửa không khóa, cô đi vào. Vừa mới đóng cửa lại mắt cô liền hoa hoa, đầu óc quay cuồng đau nhức, tựa như trúng phải độc dược, đau đến cả tim gan nhức nhối âm ỉ.

Bước chân khựng lại, cô ôm lấy đầu, mồ hôi lại bắt đầu vã ra.

Trong màn đêm đen cô quạnh, gió nổi lên hung dữ như muốn cuốn bay vạn vật.

Cả cơ thể mềm yếu ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

HẾT CHƯƠNG 46.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Dẫn tiểu tam về nhà (Cô ta là người làm) {Đặc sắc}

Chương 47: Dẫn tiểu tam về nhà (Cô ta là người làm) {Đặc sắc}.

Từ trong ban công đi ra, Vương Kiến Hạo đứng đưa ly rượu trên tay, phóng tầm mắt xuống sân vườn vừa vận trông thấy Đường Từ Hân ngất đi.

Anh hồ hững, sắc mặt cũng không biến đổi. Nhấp một ngụm rồi lại một ngụm, anh đứng lặng ngắm nhìn cơ thể mỏng manh nằm im bất động dưới đất.

Mãi một lúc lâu sau, chai rượu Amaretto đã cạn một nửa anh mới bắt đầu nâng chân đi xuống lầu.

Đôi chân người đàn ông thông thả bước lại gần nơi Đường Từ Hân nằm xuống. Một tay dứt túi, anh đứng thẳng người, hạ đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô. Cuối cùng anh dùng chân đá nhẹ vào chân cô, giống như bị bắt buộc nói ra: “ Tỉnh dậy!”

Đường Từ Hân vẫn bất động như cũ, mi mắt nhắm nghiền.

“Bây giờ anh không muốn bế em, tỉnh lại rồi tự đi vào không thì cứ ở ngoài này chết rết đi.” Không biết vì cái gì khi nhìn thấy cô, trong lòng anh lại bức bối khó chịu, chỉ muốn cô biến khỏi mắt mình.

Cuối cùng anh vẫn phải hạ người xuống rồi vác cô lên vai, mặc dù rất không muốn nhưng bắt buộc dĩ phải làm vậy. Bộ váy ẩm ướt của cô chạm vào cổ anh, lạnh lẽo đến mức anh cứ ngỡ là từ dưới hầm băng đi lên.

Vương Kiến Hạo ném cô xuống giường, cả người Đường Từ Hân mềm oặt tựa như bột dẻo. Anh ngồi xuống cạnh cô, vén tóc cô lên, mái tóc cô ướt mang theo mùi mồ hôi. Anh lại chạm tiếp vào tay cô, cánh tay mảnh khảnh lạnh buốt. Đưa mắt xuống dưới, những đường máu ở đôi bàn chân của cô đập vào mắt anh. Ngay lập tức hai con ngươi của anh run lên sau đó trở lại bình thường rất nhanh.

Anh thực sự không biết trên đường trở về cô đã gặp chuyện gì. Nhưng anh sẽ không bao giờ biết được, trong một đêm cô đã thoát khỏi lưới hái tử thần không biết bao lần.

Vậy mà người độc ác đẩy cô đến với lưới hái tử thần ấy lại là anh.

Khi bác sĩ Mộc đến Trần Thủy thì cũng gần nửa đêm. Đường Từ Hân nằm yên trên giường, hơi thở mệt nhọc nóng rẫy. Làn da cô trắng bệch như xác chết, nhiệt độ cơ thể lúc nóng lúc lạnh vô cùng bất thường, mồ hôi vã ra ướt đẫm cả ga giường.

Bác sĩ kiểm tra xong, sau đó nhìn lại bàn chân của cô, trong lòng cũng ngấm ngầm biết lý do vì sao cô lại ra nông nổi như vậy. Lại sợ Vương Kiến Hạo không biết băng bó vết thương, Bác sĩ Mộc đành phải giúp Đường Từ Hân rửa sạch vết thương ở bàn chân sau đó băng lại. Xong xuôi, Bác sĩ Mộc kê thuốc cho cô rồi quay ra dặn dò Vương Kiến Hạo.

“Thế chất của cô ấy rất yếu, nóng quá liền sốt mà lạnh quá cũng sốt, cậu chú ý chuyện này. Nếu đến đêm cô ấy tỉnh dậy giữa chừng mà người nóng hừng

hực thì cho cô ấy ăn cháo rồi uống thuốc, còn vẫn không thuyên giảm thì nên đi bệnh viện thì hơn. À, Đường Từ Hân bị...”

“Phiền phức! Chị đi được rồi!” Vương Kiến Hạo nhăn mày, tỏ rõ thái độ với bác sĩ.

Bác sĩ Mộc thờ hất ra một cái, không nói thêm câu nào rồi mau chóng thu dọn đồ dùng y tế. Vừa lúc trông thấy gương mặt xanh xao của Đường Từ Hân nằm trên giường mà không khỏi thấy xót xa. Từ lúc bác sĩ Mộc rời khỏi Trần Thủy Vương Kiến Hạo cũng không chớp mắt được, cứ hễ nhắm mắt anh lại mơ hồ thấy cảnh tượng mà Đường Từ Hân khổ sở chơi với dưới hồ bơi ba mét. Nó như cánh áo trắng của ma nữ, ám ảnh anh, quấy lầy tâm trí anh, khiến trái tim anh trì trệ, khiến anh không thể nào nhắm mắt dù chỉ là một giây.

Đang mơ màng trong khói thuốc lá, vạt áo của Vương Kiến Hạo đột nhiên bị kéo nhẹ, anh cúi đầu đã thấy Đường Từ Hân lim dim tỉnh dậy, tay túm lấy vạt áo anh thì thấy một tiếng rất nhỏ: “Lạnh...”

Cô lơ mơ một lúc lại tiếp tục thiếp đi nhưng ngón tay vẫn nắm lấy áo anh, không chịu buông.

Một tiếng “Lạnh” rất nhỏ, anh nghe được, nhưng con tim anh lại không mấy may động tĩnh, anh cảm nhận được ngay cả hơi thở của mình bây giờ cũng giá lạnh như con tim anh.

Vương Kiến Hạo dí điều thuốc vào gạt tàn rồi gỡ tay cô ra khỏi áo mình. Cô bây giờ cũng không hề khá khảm hơn lúc vừa về đến Trần Thủy, càng nhìn lại càng thấy xót thương, tựa như một con chim bị gãy cánh lại như một bông thạch thảo héo úa, cô khiến cho người ta muốn dang tay bảo vệ. Vậy mà khi lọt vào mắt, anh chỉ muốn dập tắt cô như một đốm lửa nhỏ.

Vì sao anh lại thấy chán ghét cô như vậy? Vì sao ư? Vì bản thân cô làm điều sai trái.

Chỉ cần nghĩ đến hai ngày kia Đường Từ Hân hoàn hảo dựng lên một vở kịch với anh, nghĩ đến hình ảnh hạnh phúc của cô cùng người đàn ông khác anh chỉ muốn gờ tay bóp nát cô, bẻ gãy cả hai chân của cô, muốn cô tàn phế cả đời ở đây, mãi mãi chỉ là bông hồng tóa ngát trong lòng anh, mãi mãi là người con gái của riêng anh.

Nhưng anh lại không thể nắm bắt được tâm tư của cô, chúng như một cuộn chỉ đỏ quấn lại cùng cuộn chỉ đen, quấn mãi quấn mãi anh gỡ hoài không ra, nó quá rối rắm. Anh dường như có cảm giác mình đang bại dưới người con gái này, thua thảm hại.

Vương Kiến Hạo kéo chăn lên cho cô sau đó ra khỏi phòng.

Đường Từ Hân mơ hồ mở mắt, những đồ vật quen thuộc xung quanh rơi vào mắt cô khiến cô có cảm giác an tâm. Muốn cự mình nhưng cả cơ thể đều ẽ ảm nhưic nhối. Đầu óc cô văng vắt, bên tai còn vang lên giọng nói của Tiêu Dữu.

“Cô, cô tỉnh lại rồi?”

Cổ họng Đường Từ Hân khô khốc, căn bản là từ đêm qua không có một giọt nước vào miệng, cổ họng nóng như bốc cháy.

“Nước...” Cô lẩm bầm khó nghe nhưng Tiêu Dữu nhìn khẩu hình miệng cô vẫn đoán ra được. Cô bé đỡ người cô dậy, đưa ly nước đến.

Chỉ một hai hớp Đường Từ Hân đã uống cạn. Cô dựa người vào gối, vẫn chưa hoàn hồn mà đầu vẫn còn hơi choáng.

Tiêu Dữu bê tô cháo nóng lên, đưa một thìa đến trước mặt cô: “Cô ăn cháo đi, ăn rồi còn uống thuốc nữa.”

Đường Từ Hân há miệng đón lấy thìa cháo, vị ngọt đậm của cháo nhanh chóng lan đi khắp khoang miệng cô, cảm giác như vừa mới được sống lại. Loáng một cái cháo cũng ăn hết, Tiêu Dữu đưa khăn giấy cho cô mà lòng đầy thương xót. “Cô đợi một lúc, em đi lấy thuốc cho cô.”

Sau khi uống mấy liều thuốc của Bác sĩ Mộc kê đơn xong thì đầu óc cô mới đỡ đau nhức hơn, sắc mặt tỉnh táo lại.

Tiêu Dữu mang chậu nước ấm vào, tung chăn ra rồi kéo hai chân cô từ trên giường xuống chậu nước. Cô bé không nói gì chỉ nhẹ nhàng tháo băng trắng thấm đẫm máu đỏ, giúp cô rửa lại vết thương.

Đường Từ Hân cúi xuống, cô cả kinh, đêm qua cô biết chân đã chảy máu nhưng do lúc ấy tình thế nguy hiểm quá nên cô quên đi mất, chả bận tâm gì nữa. Giờ thì cô được thấy tận mắt, vết thương lớn hơn cô tưởng, máu chảy nhiều hơn cô nghĩ.

“Vương Kiến Hạo đâu rồi?” Đường Từ Hân lẳng lặng hỏi.

Tiêu Dữu có hơi ngược nhìn cô, nói: “Cậu chủ đi từ sớm rồi ạ, lúc em đến thì cậu bảo cô đang ở trên phòng, dặn dò em một chút rồi lấy xe đi luôn.”

Một khoảng im lặng kéo dài theo, cô không hỏi thêm gì nữa, một đêm qua đã đủ khiến lòng cô rét lạnh. Tiêu Dữu lau khô chân cho cô rồi lấy băng gạc ra quấn vào.

“Cô, cậu chủ và cô có chuyện gì sao?” Với thái độ khác thường của cả cậu chủ và cô chủ thì Tiêu Dữu đã đoán được kha khá thứ.

Đường Từ Hân có hơi kéo môi, là một nụ cười xót xa: “Có chuyện gì bây giờ?”

“Trước kia cô chỉ cần ho nhẹ một cái hay thân thể ẻo oải, cậu chủ lập tức gọi Bác sĩ Mộc đến Trần Thủy. Bây giờ cô bị sốt nặng, lại còn bị thương, cậu

chủ đột nhiên thờ ơ lạnh lùng.” Tiêu Dữu bĩu môi kẻ lẽ, giống như là ủy khuất thay cho Đường Từ Hân.

Đường Từ Hân nhìn cô bé trước mặt, cô cười nhẹ:“Cậu chủ chán cô rồi, không sớm thì muộn Dữu Dữu sẽ có cô chủ mới dễ săn sóc.”

Tiêu Dữu nghe cô nói vậy liền lắc đầu, phản bác rất quyết liệt:“Cậu chủ còn quan tâm cô nhiều lắm, cô đừng nói vậy.”

“Sao em biết? Vừa nãy còn bảo cậu chủ lạnh lùng thờ ơ kia mà?” Đúng thật nói chuyện với cô bé này khiến tinh thần cô tốt lên hẳn.

Tiêu Dữu ngồi xuống cạnh cô, cong môi nói:“Không có đâu cô, cậu chủ thể hiện bên ngoài thể thôi chứ bên trong vẫn quan tâm cô nhiều lắm. Chẳng hạn như sáng sớm, em mới đến đã thấy cậu ấy loay hoay trong bếp làm nước cam, nhưng thể nào thấy em lại đem đồ hết đi, em nhìn biết ngay là làm cho cô uống, từ trước đến nay cô vốn thích uống nước cam mà.”

Nghe như vậy sắc mặt Đường Từ Hân lặng đi thấy rõ, cô lắc đầu rồi đẩy bả vai Tiêu Dữu:“Thôi, xuống dưới bếp lấy cô ít bánh.”

Cô bé bê chậu nước xuống ngay. Dưới sân vườn rộng lớn, một chiếc xe chạy vào. Tiếng động cơ của xe báo hiệu cho Đường Từ Hân biết anh đã về.

Mãi mà chưa thấy Tiêu Dữu mang bánh lên, đột nhiên cô có cảm giác bồn chồn trong người. Đang lúc mong ngóng, cửa phòng đột nhiên mở toang ra, Tiêu Dữu chạy vào, hai tay không hề có miếng bánh nào.

“Cô mau xuống dưới mà xem, cậu chủ dẫn tiểu tam về nhà!”

Đầu óc cô nổ choang một cái, một hai giây sau cô sững người, còn có chút khó tin. Cô đứng dậy, nén lại cơn đau ở chân mà tập tễnh bước. Mỗi một bậc thang cô lại phát hiện ra một chút, đầu tiên là tấm lưng vững trãi lọt vào mắt, sau đó là bóng dáng cao lớn của Vương Kiến Hạo hiện ra. Cô khẩn trương bước thêm vài bậc nữa, một đôi cao gót da báo đập vào mắt cô. Cho đến khi bước đến bậc cuối cùng, một cơ thể cao thon thả trong một bộ váy xê cô gọi cảm rơi vào tầm nhìn của cô.

Đường Từ Hân cười thê lương, tiểu tam mà anh dẫn về hôm nay thật có sắc đẹp khó cưỡng.

Cô gái đó đứng đối diện với Đường Từ Hân, nhận thấy ánh mắt của cô đang trần trọc trên người mình cô ta liền tỏ thái độ. Đường Từ Hân cứ đứng nhìn Hàn Yên mãi, khiến cô ta nói chuyện mà vô cùng không được tự nhiên, lúc này Hàn Yên mới hỏi Vương Kiến Hạo:“Anh, cô ta là ai?”

Người đàn ông quay người lại, thân hình gầy yếu xơ xác của Đường Từ Hân lọt vào mắt anh, cô đứng ngược sáng, bộ váy trắng dài qua gối lại càng khiến cơ thể cô trở nên nhỏ bé.

Anh nhận thấy ánh mắt của cô không chỉ đặt trên người Hàn Tuệ mà còn đặt trên người mình. Sắc mặt cô trắng bệch nhưng đã đỡ hơn đêm qua rất nhiều. Ánh nhìn của hai người chạm nhau, Vương Kiến Hạo không biểu lộ bất kì cảm xúc dư thừa. Khi đôi mắt anh đổi hướng, Đường Từ Hân nhận thấy anh đang hờ hững. Và câu nói anh phát ra đã khiến con tim cô rớt xuống vực thẳm.

“Cô ta là người làm.”

Một câu nói, anh đã định chính thân phận của cô ngay trước mặt kẻ xa người lạ. Cô không thấy tức giận, chỉ thấy sự hụt hẫng đang gặm nhấm cái lưỡi của mình, cắt không lên tiếng.

Một đêm không quá dài cũng không quá ngắn nhưng đủ để biến cô từ danh phận bạn gái trở thành người làm.

Tiêu Dữu cũng bị chấn động bởi câu nói đó của cậu chủ, so với Đường Từ Hân là hụt hẫng thì cô bé là thất vọng. Tiêu Dữu không thấy cô phản bác liền nắm lấy tay cô, tức giận nói:“Cô nói gì đi chứ?”

Đường Từ Hân cười khổ nhìn theo đôi nam thanh nữ tú khoác tay nhau cười nói vui vẻ:“Phải nói cái gì?”

Thực ra cô rất muốn hỏi anh rằng, anh định dày vò cô đến bao giờ?

Đường Từ Hân quay người đi vào bếp, dáng đi rất khổ sở.

Hàn Yên nắm lấy tay Vương Kiến Hạo, cười tươi rồi trêu anh:“Vương thiếu anh đúng là phóng túng nha! Ở một mình mà lại nhận đến hai cô giúp việc đều xinh đẹp thế kia.”

Khỏe môi người đàn ông chỉ khẽ kéo lên, cũng không đáp lại. Hàn Yên vừa nhìn anh chăm chú nhưng tay lại không quên nhiệm vụ quần lấy tay anh, cô ta nhỏ giọng:“Vừa nãy cô gái kia nhìn em như là muốn giết em ngay lập tức vậy, Vương thiếu, là một người làm lại đối với khách của chủ như vậy, có đáng bị phạt không?”

Vương Kiến Hạo đánh mắt nhìn cô ta, anh không trả lời đúng trọng tâm mà hỏi ngược lại:“Chỉ là một ánh nhìn, có đáng bị phạt hay không?”

“Nhưng thái độ của một kẻ ở như vậy là quá thô thiển, sao lại dám nhìn em như vậy chứ?” Hàn Yên nhíu mày bức xúc. Thực ra cái nhìn đó của Đường Từ Hân không đáng để bị phạt, chỉ là cô ta lấy cái cớ ấy ra để đánh đậm bản thân, ra oai với người ở Trần Thủy. Người đàn ông không dài dòng, nói rất ngắn gọn:“Được, tùy em.”

Nói rồi anh nắm lấy tay Hàn Yên dẫn cô ta ra ngoài khuôn viên ngắm cảnh nên thơ. Mà cô ta là lần đầu được đặt chân đến Trần Thủy mà rất tự toại tự

toác, xem mình như chủ nhân nơi này, chẳng coi ai ra gì.

Hàn Yên ngồi xuống uống trà ngoài sân, chân bắt chéo, đeo kính râm, trên tay cầm tờ tạp trí, bộ dạng rất tự nhiên nhàn nhã.

“Con bé kia, bảo cô người làm kia ra đây.” Cô ta chỉ thẳng vào mặt Tiêu Dữu ra lệnh như nữ chủ nhân.

Tiêu Dữu thận trọng bước đến, trong lòng rất đang khó chịu nhưng cậu chủ Vương Kiến Hạo còn đang ngồi đây nên không dám thể hiện.

“Tiểu thư có gì sai bảo thì cứ gọi tôi, cô ấy không được khỏe nên không làm được.”

Hàn Yên gỡ mắt kính, đập quyền tạp chí xuống bàn rồi lên giọng: “Bảo cô ta ra đây không nghe phải không?”

“Đêm qua cô ấy vừa sốt nặng, không thể làm việc ạ.”

Lần này thì Hàn Yên quá quát ném luôn quyền tạp chí vào mặt Tiêu Dữu, nổi giận đùng đùng quát lớn: “Tôi không cần biết!”

Tiêu Dữu đáng thương bị mắng cho té tát, lòng mang hận thù quay vào trong biệt thự.

“Cô ơi, không hay rồi, ả tiểu tam ấy gọi cô ra ngoài vườn.” Cô bé lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của Đường Từ Hân, mồ hôi trên trán cô chảy ra ròng ròng. Đặt tay lên trán Đường Từ Hân, Tiêu Dữu giật mình một cái: “Cô lại sốt nặng hơn rồi.”

Đường Từ Hân thờ thối cũng thấy mệt, cô cố gượng dậy, lắc đầu ý bảo cô không sao rồi cùng Tiêu Dữu ra ngoài vườn.

Trông thấy bóng dáng gầy guộc của Đường Từ Hân đang tiến lại gần, Hàn Yên không thể không cười một tiếng.

“Trong vườn cũng có nhiều hoa đẹp, cô đi hái cho tôi mỗi loại một bông đến đây.” Cô lập tức ra lệnh mà không cần biết Đường Từ Hân có nghe rõ hay không.

“Vi sao tôi phải làm?” Đường Từ Hân cố chống cự giữa cái nắng đổ lửa của tháng năm, ánh mắt cô dành cho Hàn Yên không cần nhìn cũng đủ biết là chứa bao nhiêu đáng ghét.

Hàn Yên nhũn mảy, đập bàn một cái, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo trở nên đáng sợ, cô quát to: “Cô vừa nói cái gì?”

Vương Kiến Hạo không mấy chú ý đến cô gái hôm nay mình dẫn về, đôi mắt anh chỉ đặt trên người Đường Từ Hân từ đầu chí cuối. Nhưng bây giờ có màn kịch hay, anh không nên xen vào, để anh xem cô diễn xuất thế nào trước mặt anh.

“Cô không là gì của tôi, quyền gì ra lệnh cho tôi?” Đường Từ Hân tuy thân thể yếu ớt nhưng miệng lưỡi thì không hề, cô đáp trả bằng lời lẽ rất cứng cỏi, đôi mắt cũng không nhìn Vương Kiến Hạo lấy một lần.

Hàn Yên nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ thẳng vào mặt cô gằn lên từng chữ: “Cô là người làm!”

“Ai nói tôi là người làm?”

“Cậu chủ của cô!”

Đường Từ Hân cười cợt nhả, cô chỉ tay về phía Vương Kiến Hạo như đang trêu ngươi anh và cả Hàn Yên: “Vương Kiến Hạo?” Với cái thái độ như vậy, Hàn Yên thật sự rất muốn đến cho cô một bạt tai thật mạnh.

“Ha, còn dám gọi thẳng tên cậu chủ của mình, cô là xem trời bằng vung!”

“Còn cô chắc chỉ xem trời bằng lỗ mũi của mình!” Đường Từ Hân phản bác lại ngay, không chịu để cô ta được nước lấn tới.

Cô chính là cố tình chọc điên Hàn Yên lên.

Hàn Yên chỉ biết trừng mắt nhìn cô, không nói được một chữ, căn bản cô gái này mềm miệng dữ dần quá, chắc hẳn là kẻ không dễ dè đầu cười cổ, như vậy có thực sự là người làm?

Không làm được gì Đường Từ Hân, Hàn Yên lập tức quay ra bám víu Vương Kiến Hạo: “Vương thiếu, anh xem, anh đuổi việc cô ta được rồi!”

Bỗng nhiên người đàn ông bật cười, ngón tay nhàn nhã đặt dưới cằm: “Có đuổi cũng không đi.”

“Em giúp anh đuổi.”

Đường Từ Hân lấy hết hơi sức trong người, gằn lên một tiếng: “Tôi sẽ không đi đâu hết!”

Hàn Yên gọi người, rất nhanh có hai tên mặc vest đen thân hình cường tráng xuất hiện ngay lập tức, nhận lệnh của cô ả, bọn họ trở ngụ Đường Từ Hân chuẩn bị mang đi.

Mà Đường Từ Hân vốn là phụ nữ, thể lực đã yếu thì chớ mà còn bị sốt nặng, cô không kháng cự dù chỉ một lần vì sức đã không còn.

Cô bị giữ lấy hai tay, miệng thều thào: “Tôi không đi đâu hết!”

Tiêu Dữu thấy tình hình như vậy liền quỳ rạp xuống trước mặt Vương Kiến Hạo, van xin anh: “Từ trước đến nay tôi biết cậu chủ đối với cô chủ yếu chiều như thế nào, nhưng bây giờ cậu lại trơ mắt đứng nhìn cô bị đối xử bất công. Tôi không biết giữa hai người đã xảy ra có sự gì nhưng tôi biết trong lòng cậu vốn không hề dễ chịu, chỉ xin cậu đừng đối với cô tàn nhẫn như thế, xin cậu!”

Vừa nói hết câu Tiêu Dữu liền ăn chặn cú đá của Hàn Yên, cô bé chỉ kịp la lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất máu me.

“Dữu Dữu!” Đường Từ Hân trông thấy một màn trước mắt, cô hét hoảng giữa giữa muốn thoát.

“Ăn nói bậy bạ cái gì hả? Ai là cô chủ?” Hàn Yên trợn mắt, hung hăng đạp vào người Tiêu Dữu tới tấp.

“Không được đánh! Đừng đánh nữa! Làm ơn đừng đánh con bé!” Đường Từ Hân càng giãy giụa càng bị giữ chặt, cô nhìn vào đôi cao gót nhọn hoắt của Hàn Yên mà không ngừng gào thét van xin.

Ngược lại với thế chiến hỗn loạn, Vương Kiến Hạo bình tĩnh đến đáng sợ, anh chỉ nói đúng hai chữ Hàn Yên liền dừng lại: “Đủ rồi.”

Hàn Yên cũng thấy người ngoại con giận, định tiến đến cho Đường Từ Hân đang trợn mắt nhìn mình một bạt tai thì nghe thấy giọng Vương Kiến Hạo biến hóa nguy hiểm.

“Một bạt tai đổi lại mười bạt tai.”

Hàn Yên quay ra, khó tin: “Anh...?”

Vương Kiến Hạo kéo môi cười đầy thâm ý, bóng dáng cao lớn chậm rãi đứng dậy, tiến đến chỗ Đường Từ Hân. “Rất tốt, biết mình sẽ phải nhận hậu quả thế nào nên không dám đi.”

Đường Từ Hân nâng mắt nhìn anh, đôi mắt tựa hai viên đạn như chuẩn bị xuyên thủng trán anh, cô cất giọng, rõ ràng là châm biếm: “Anh diễn tốt lắm!”

“Em cũng không tệ.”

“Quá khen!”

Vương Kiến Hạo cúi sát vào mặt cô, gần đến mức cô có thể nghe thấy hơi thở đều đều của anh phả vào mặt, cô hít sâu một hơi, mùi hương đặc trưng của anh vương vấn ở cổ áo, từ từ len lỏi vào mũi cô, khuấy động đầu óc.

“Muốn ở lại thì đóng cho đạt vai người làm. Ngoan ngoan dọn sạch cỏ ở vườn, đừng chậm trễ, tiến hành đi.”

Hai tên mặc vest đen thả cô ra, Đường Từ Hân lập tức tiến đến chỗ Tiêu Dữu, lo lắng hỏi: “Em sao rồi? Đau ở không?”

Tiêu Dữu gượng người dậy, tay bóp hông một cái, con đau nhức truyền đi khắp sợi thần kinh, cô bé rít lên khổ sở: “Hông của em, đau quá!”

Đường Từ Hân nhìn con bé mà lòng thất lại đau xót, con bé chẳng làm gì nên tội, chỉ là cầu xin mà thôi, sao lại có thể đối xử như con vật như vậy?

Đôi mắt cô đột nhiên chuyển biến khác thường. Nâng người đứng dậy, cô tiến về phía Vương Kiến Hạo, trong ánh mắt chỉ chứa sự căm phẫn bùng cháy: “Trước khi làm cho em thực hiện một việc.”

“Cứ tự nhiên.”

Anh vừa dứt lời cô liền quay ra, đi đến trước mặt Hàn Yên, cô vung tay lên cao tát cho cô ta một phát vào má phải, Hàn Yên chưa kịp định thần đã thấy tay Đường Từ Hân vung lên lần nữa, cho cô ta thêm một cái tát vào má trái.

Hàn Yên lao đảo trên đôi cao gót, đầu óc quay mòng, nhận biết là ai vừa ra tay cô ta liền trừng mắt, định bỏ nhào về phía Đường Từ Hân thì nghe thấy Vương Kiến Hạo đứng gần đó cảnh cáo.

“Một bạt tai đổi lấy mười bạt tai, Hàn Yên, em phải tự đếm.”

Cánh tay ngưng trọng giữa không trung, cô ta khó tin nhìn người đàn ông ấy, sao lại trở mặt nhanh như vậy?

Đường Từ Hân đỡ Tiêu Dữu đứng dậy, chủ và tớ diu nhau đi vào nhà. Đỡ cô bé nằm xuống giường, cô kiểm tra vết thương rồi bôi thuốc, trong lòng quặn thắt bị thương.

“Nghỉ ngơi đi, hôm nay cô làm thay em.” Cô vuốt tóc Tiêu Dữu rồi lại lau nước mắt cho con bé.

Tiêu Dữu sụt sịt, quệt má: “Cô đang bị bệnh mà?”

Đường Tử Hân cười mỉm một cái: “Cô khỏi rồi.”

Rời khỏi phòng rồi ra ngoài, Đường Tử Hân đưa mắt nhìn Mặt Trời chói chang trên đỉnh đầu, cô nheo mắt giờ tay che, nắng hôm nay gay gắt hơn mọi ngày. Cô vào gara, chuẩn bị đồ dùng để tia cô.

Lúc quay ra, sân vườn xanh mướt cỏ dại, nắng vàng đầm đập ngay vào mắt cô nhưng lại chẳng thể khiến sự mạnh mẽ trong lòng cô lung lay.

Bắt tay vào làm, cô kéo dây cho máy cắt cỏ chạy nhưng chưa chạy đủ một đường đã nghe thấy tiếng Vương Kiến Hạo vang ta từ xa: “Đường Tử Hân, ai cho em dùng máy? Dùng tay cho anh!” Đường Tử Hân thở hắt ra một hơi, cuối cùng vẫn là ngậm đắng nuốt cay cắt máy đi. Đeo bao tay, cầm thêm một cây kéo tia, cô đi ra vườn.

Từng nhúm cỏ dại nhô cao cứ thế bị cô cắt đi, chưa được bao lâu mồ hôi đã đổ ra như mưa, ướt đầm cả lưng áo của cô. Ánh sáng Mặt Trời rọi vào tấm lưng nhỏ nhắn của cô, làm cả người cô tỏa sáng như một viên ngọc trai.

Đường Tử Hân quệt mồ hôi, từ này đến giờ chưa cắt được bao nhiêu mà sân vườn của Trần Thủy cũng không phải nhỏ, cắt bằng kéo phải hai ngày mới xong.

Được hơn ba mươi phút, cả người cô bỗng là đi, đầu đau như búa bổ, trước mắt mờ mịt không thấy gì. Đường Tử Hân chống tay xuống đất thở hồng hộc rồi lập tức nôn thốc nôn tháo.

Vương Kiến Hạo ngồi trong mái vòm lớn, anh chưa từng rời mắt khỏi cô nửa giây, bất gặp cảnh tượng đáng thương của cô mà không để lộ bất kì cảm xúc nào. Hàn Yên ngồi bên cạnh thì vô cùng há hê, cứ cười mãi.

Tiêu Dữu từ trong nhà chạy ra, che ô cho cô rồi nâng người cô dậy: “Để em đưa cô vào.”

Sắc mặt của Đường Tử Hân chuyển từ xanh thành trắng rồi lại trắng thành xanh, tình trạng đang vô cùng tệ. Vậy mà cô vẫn ngang bướng đẩy Tiêu Dữu ra, thì thảo không nên hỏi: “Quay vào đi.”

Tiêu Dữu lại đỡ lấy người cô, thương cô đến thút thít khóc: “Nhưng cô đang bị bệnh, ở ngoài này thêm chút nữa chắc cô mất mạng mất.”

Đường Tử Hân nâng mắt ra xa nhìn người đàn ông ngồi trong mái vòm, cô kéo môi cười mỉa mai. Anh bức cô đến đường này là để xem cô có bao nhiêu khổ sở, vậy thì cô vẫn là nên đóng tròn vai, kéo anh bất tội.

Bàn tay túm lấy ngón cô dài, cảm kéo cắt ngang một phát, cô thì thào trong miệng: “Mất mạng càng hay.”

“Cô đừng nói vậy.”

Đường Tử Hân không nói gì thêm nữa, nuốt vội một ngụm khí, cô tiếp tục công việc đang dang dở. Tiêu Dữu biết là không khuyên được nên chỉ lặng yên che ô cho cô.

“Con bé kia, mang cho cô giấy với bút vẽ ra đây.” Hàn Yên ngồi trong mái vòm, nhìn Tiêu Dữu ra lệnh.

Tiêu Dữu ban đầu nhất quyết không đi nhưng Đường Tử Hân bảo đi mới chịu chạy vào lấy đồ cho cô ả. Giấy và bút vẽ được mang đến đầy đủ, Hàn Yên chuyển đến ngồi đối diện Vương Kiến Hạo, cô ta chăm chú ngắm nhìn anh thật lâu, từng đường nét trên khuôn mặt nam tính đều được in vào đầu rồi cô ta bắt đầu đặt bút vẽ.

Một cơn gió chạy thoáng qua, từng giọt mồ hôi thi nhau rơi xuống mặt đất, nhiệt độ của Đường Tử Hân bỗng nhiên thay đổi bất thường, từ nóng như thổi lửa đến lạnh như Bắc Cực, làm cô choáng váng từ lần này đến lần khác.

“Thế là được rồi, em đưa cô vào trong.” Tiêu Dữu ngồi xuống, kéo cánh tay cô. Cả người Đường Tử Hân mềm oặt, ngồi cũng không vững, thấy thể Tiêu Dữu liền cuống lên lo sợ.

Đường Tử Hân vịn vào người Tiêu Dữu chặt vật đứng lên. Con đau nhức trong đầu cô kéo đến rút cạn hết sức lực của cô. Trước mắt cô từ mờ dần đến tối lại, ngay cả Mặt Trời trên cao chói chang như thế cô cũng nhìn không rõ. Đường Tử Hân ngã xuống nền cỏ xanh mướt, nhắm chặt mắt, cô quên đi sự đời đầy nghiệt ngã.

Một tiếng hét của Tiêu Dữu vang lên giữa không gian tĩnh lặng, con bé quỳ rạp xuống cạnh cô, sợ đến bật khóc. Và tiếng hét đó đã làm kinh động đến một nam một nữ đang chìm đắm trong cảnh nên thơ. Vương Kiến Hạo quay đầu lại đã thấy Đường Tử Hân nằm bất động trên nền cỏ, anh sững người.

“Được bao lâu đã ngất rồi? Định diễn cho ai xem?” Hàn Yên nhếch mép cười khinh sau đó quay ra tiếp tục vẽ, không mấy quan tâm.

Vương Kiến Hạo vẫn ngồi yên tại chỗ, anh biết cô bị bệnh nặng, bây giờ cô không chịu được, ngất đi ngay trước mắt anh cũng là chuyện không sớm thì muộn cũng xảy ra. Nếu bây giờ hỏi anh, rằng anh đang cảm thấy thế nào thì ngay cả bản thân anh còn đang không rõ.

Muốn đứng dậy nhưng đôi chân không nghe lời. Muốn tiến về phía cô nhưng con tim không dẫn lối. Muốn ôm lấy cô vào lòng nhưng tự tôn lại quá cao.

Tiêu Dữu chạy đến trước mặt anh, nén cơn đau ở hông mà khóc: “Cậu chủ ơi, cô ngất rồi, mau đưa cô đi bệnh viện đi cậu!”

Trước một câu cầu xin như vậy mà anh lại cất lên một câu nói đến cả bản thân cũng sững sờ.

“Muốn cứu thì tự mà cứu.”

Cô bé ngây người ra ngỡ ngàng, Tiêu Dữu không tiếp tục phí công vô ích nữa mà lập tức gọi đến cho xe cứu thương.

Nâng người Đường Từ Hân, Tiêu Dữu vừa lo vừa sợ cắn chặt môi, nghẹn ngào phải đi mấy nhánh cỏ bám trên người cô.

Vương Kiến Hạo day day hai bên thái dương, trong người đang vô cùng bức bách, thật tốt biết bao nếu bây giờ anh có thể điều khiển được những suy nghĩ rồi ren trong đầu, nhưng có vẻ là không được, giống như anh đã đánh mất chính bản thân.

Tàn nhẫn với cô như vậy đã đủ hay chưa?

Yêu chiều cô chưa hẳn là liều pháp đúng đắn, chỉ bằng cho cô ném thử mùi vị đau đớn đắng cay một chút.

“Anh xem, đã giống anh chưa?” Hân Yên quay lưng về ra cho anh xem tác phẩm mình mới hoàn thành phần nửa. Cô ta dường như không nghe thấy gì cũng không nhìn thấy gì, trong tầm mắt chỉ có Vương Kiến Hạo, miệng cứ cười tươi rói.

Xe cứu thương nhanh chóng chạy đến. Vương Kiến Hạo trông mãi theo bóng dáng người con gái được đặt lên cáng mang đi. Xe cứu thương chạy ra khỏi Trần Thủy, con sông mang tên trống rỗng kéo đến, vây lấy tâm trí anh.

Rõ ràng là anh muốn yêu chiều cô, rõ ràng anh muốn cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất. Nhưng cô quá ngang ngược, cô lừa gạt anh, làm phật ý anh. Hình phạt đêm qua, hình phạt hôm nay đã đủ đáng sợ để cô có thể toàn tâm toàn ý nghe theo anh?

Con tim anh bỗng đập lệch đi nửa nhịp, như rơi vào không gian tù túng, thoát không ra. Từng hình ảnh của cô, từ nụ cười tỏa sáng, từ gương mặt xinh đẹp thanh tú, từ đôi mắt đắm buồn đau, từ những lần thân thể cô chơ vơ giữa không trung rồi ngã xuống, rất nhiều rất nhiều, tàn nhẫn ác độc giam cầm con tim và tâm trí anh lại.

Anh nên làm thế nào mới đúng? Buông tha cho cô? Tiếp tục dày vò cô?

Suy ra nghĩ vào, không ai khác mà chính cô là nút thắt đang buộc chặt anh.

Điện thoại trong túi anh reo lên không ngừng, anh lấy ra rồi đưa lên tai.

“Cậu chủ, cô chủ tỉnh dậy rồi ạ, cô đang ở trong phòng bệnh.” Là tiếng của Tiêu Dữu làm anh sực tỉnh từ mơ màng, hóa ra anh đã ngồi lặng ở đây gần một giờ đồng hồ.

“Cô ấy nói muốn gặp cậu, cậu mau đến.”

Vương Kiến Hạo tắt máy, đôi mắt anh tối dần rồi tối dần, đến nỗi chỉ thấy được màu đen của nguy hiểm đang xoay tròn. Anh đứng dậy, muốn đi nhưng lại bị Hân Yên túm chặt lấy tay.

“Anh đi đâu? Em còn chưa vẽ tranh xong.” Cô ta thừa biết anh đi là để gặp Đường Từ Hân.

“Biến khỏi mắt tôi!” Anh chỉ trầm trầm cất lên một câu, dường như là đang nhìn nhin con thính nộ.

Mà Hân Yên ý mình là tiểu thư quyền quý, còn muốn thu tóm cả người đàn ông này: “Chính anh đã đưa em về, em không đi đâu hết!”

Vương Kiến Hạo vung tay, Hân Yên ngã về sau đụng phải khung vẽ tranh, chúng đổ xuống, tạt cả vào mấy lọ màu nước xanh đỏ tím vàng đổ lán ra.

Không lâu sau đó một chiếc xe lọt vào mắt Hân Yên, cô ta trông theo chiếc xe xuyên qua hàng bạch quả to lớn, biến mất hút ở cổng lớn của Trần Thủy.

HẾT CHƯƠNG 47.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Hung thủ đứng sau vụ chiếc váy

Chương 48: Hung thủ đứng sau vụ chiếc váy.

“Cạch.” Cửa phòng bệnh được mở ra. Tiêu Dữu đang gọt hoa quả, thấy có người đến cũng thả dao xuống, lặng im đi ra ngoài.

Đôi mắt của Vương Kiến Hạo dán chặt lên thân hình nhỏ bé trong bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình của Đường Tử Hân, cô nằm yên, tay phải đang cầm ống truyền nước. Bước từng bước đi đến, cô gái trên giường từ từ mở mắt ra, khuôn mặt cô xơ xác tái mét, đôi mắt lơ đãng, môi khô khan bật ra được một câu.

“Em nghĩ anh sẽ không đến.”

Vương Kiến Hạo đứng sững đó như một cây cỏ thụ lạnh gió. Anh nhìn cô không chớp mắt, cảm nhận được sự đau lòng càng lúc càng bùng phát mạnh mẽ. Bây giờ anh mới có dịp trông thấy bộ dạng thê thảm của cô gần như vậy.

Đường Tử Hân mờ to mắt đối mắt với anh, cả lòng nặng trĩu, thốt ra một câu nhẹ nhàng: “Vương Kiến Hạo, anh đã chán em chưa?”

Câu hỏi ấy đánh vào lồng ngực anh một cú đau nhói, anh không thể trả lời đúng trọng tâm: “Vây theo em, anh đã chán em chưa?”

“Rồi.”

Một chữ rất ngắn gọn, rất nhạt rất nhẹ nhưng khi rơi vào tai anh lại hóa thành một hòn đá to, ngay cả trái tim được lồng ngực bảo vệ cũng phải toạc máu.

“Vương Kiến Hạo, anh từng nói nếu anh chán em, anh sẽ cho em đi...”

“Em muốn rời khỏi anh?” Đôi lông mày của Vương Kiến Hạo nhíu chặt, gương mặt như được bao bọc một màn sương dày, cô cũng không biết anh đang tính toán điều gì.

Cơ thể của Đường Tử Hân nằm nghiêng qua, ánh nắng bên ngoài hắt vào dường như làm chói mắt cô.

“Anh phải thực hiện lời nói của mình.”

Người đàn ông có chút sững sờ, từ khi nào anh và cô lại rơi đến bước đường này? Không thể cứu vãn sao?

“Đừng nói chuyện này với anh.” Vương Kiến Hạo quay người đi, anh chưa từng nghĩ đến ngày bản thân lại trốn tránh sự thật với một người phụ nữ. Tình cảnh này, nói đúng hơn là anh không muốn đối mặt.

“Anh chưa từng nghĩ cho em, chưa từng tự hỏi rằng dày vò em như vậy em có chịu được hay không phải không?” Khóe mắt của Đường Tử Hân rướm đỏ, giọng cô cũng trở nên khàn đi. Những lúc như vậy, điều cô luôn nhắc với bản thân rằng, không được rơi nước mắt, không được yếu đuối, như vậy sẽ không có người xem thường cô nữa.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ lại hai ngày qua, bao thứ mà cô phải gánh, bao hình ảnh mà bản thân phải chịu đắng cay tủi nhục, cô lại thấy đó chính là chuyện bất công hơn bao giờ hết, nhớ đến là nước mắt lại muốn trào ngược ra.

Trong đầu cô luôn nhắc đó là hình phạt của cô vì cô làm sai, nhưng cô thực sự có đáng phải nhận những hình phạt khắc khe như vậy không?

Người đàn ông tên Vương Kiến Hạo kia có bao giờ nghĩ cho cô, hay chỉ quan tâm đến cảm nhận của bản thân?

Bước chân của Vương Kiến Hạo khựng lại, anh quay người sau đó bước nhanh về phía cô, anh trừng mắt, bóp chặt hai bả vai cô mà hung dữ gầm lên: “Đó là hậu quả của em!” “Anh hành hạ em như vậy có phải rất vui vẻ đúng không? Tìm được cảm giác hứng thú phải không? Vậy thì anh cứ buông em ra, cho em sống cuộc sống của em, lúc ấy anh có cho em bao hình phạt em cũng cần răng nhận lấy.” Đến lúc này, mọi cảm xúc dồn nén quá mức rồi bùng nổ như một quả bom, nước mắt cứ thế tuôn ra đê vỡ, cô muốn kim lại nhưng con tim đã quá yếu đuối.

Ngón tay Vương Kiến Hạo nhấn mạnh vào da thịt cô, đau đớn nhưng lại chẳng thể thốt nên lời. Đôi mắt anh đỏ au, giống như quái thú xổng chuồng, từng câu nói ấy kích động anh quá dữ dội, anh muốn nhấn nhin nhưng vô ích. Giây phút anh găm vào mặt cô, anh nhận thấy nỗi sợ nhỏ nhen nhóm trong đôi mắt ướn ắt ấy.

“Đường Tử Hân, em nghe cho rõ đây, dù chán hay chưa chán em vẫn phải ở cạnh anh! Anh quyết định rồi, dù không cưới em làm vợ, em vẫn phải ở bên anh cho đến chết! Em nhớ cho kĩ!”

Anh ghét phải nhìn thấy bả vai cô run rẩy, anh ghét bị đối mắt ướn của cô xoay tròn, anh ghét ánh mắt hung dữ của cô nhìn anh như một con quái vật, anh ghét...

Ghét phải nhìn thấy cô rơi lệ...

Ghét việc phải đối đầu với cô...

Ghét cái khoảng cách chết tiệt này đang dần dần cuốn anh và cô về hai phía.

Anh phải làm sao?

Dường như anh còn chưa từng sử dụng đến câu hỏi đầy bất lực như vậy.

Nước mắt cô chảy xuống, giao thoa giữa cảm và cổ, cô chỉ kịp gào lên một câu đầy ướn hận sau đó thấy Vương Kiến Hạo cúi đầu xuống, ngậm lấy cánh

môi đang run rẩy của cô.

Một câu “Anh vô lại!” bị anh hung hăng nuốt trọn.

Nụ hôn mạnh mẽ gấp gáp kéo đến, Đường Tử Hân muốn thoát nhưng lại bị Vương Kiến Hạo kìm chặt hai tay.

Anh cứ thế mút mát môi cô như một món ăn ngon lành, mà món ăn này chỉ có một vị, đó là mặn, mặn đến nỗi cả tim anh cũng cảm thấy xót xa. Anh chưa từng nghĩ nước mắt của cô lại mặn như thế, như một loại dược độc, nó ngấm vào lưỡi anh, cho anh nếm phải mùi vị của sự đau đớn.

Đường Tử Hân nghiêng mặt, môi anh xoẹt qua gò má cô, rơi đến tận ráy tai.

“Khỏi bệnh phải lập tức trở về.” Nhịp thở gấp gáp của anh vang đều bên tai cô, trước khi buông tay cô anh cúi đầu lần nữa, đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ.

Đường Tử Hân nhìn anh trân trân, anh rời đi đã lâu nhưng đôi mắt cô vẫn hướng về phía cửa ra vào.

Bốn ngày sau.

Tiêu Dữu hai tay xách túi to túi nhỏ đi vào nhà, theo sau là Đường Tử Hân. Cô đã hoàn toàn khỏi bệnh nên lập tức xuất viện, và lại cô không thích bệnh viện chút nào.

“Cậu chủ đang ở thư phòng đọc sách, đề em báo cho cậu là cô đã về.” Tiêu Dữu sắp xếp đồ cho Đường Tử Hân thật gọn gàng mới đứng dậy nói. Suốt bốn ngày qua người ở cạnh cô cũng chỉ có cô bé này.

“Không cần đâu, đề cô đi.” Đường Tử Hân gọi giật Tiêu Dữu lại. Cô rời khỏi phòng, thư phòng của Vương Kiến Hạo ở ngay bên cạnh, cô thấy cửa không khóa cũng đẩy cửa đi vào. Vương Kiến Hạo ngồi im bất động trên ghế, trong tay là quyển kinh tế tài chính. Anh chăm chú đọc, biết có người vào cũng không buồn liếc mắt nhìn lấy một cái.

Cô đi đến ngồi xuống ghế sofa đối diện với anh. Đường Tử Hân tự nhiên rót cho mình một tách trà ấm, cứ thế cả hai im lặng đến khi tách trà của cô cạn sạch.

“Công trình SSS đang làm rất tốt ở khoản tiến độ, không bị chậm trễ ngày nào, có thể hoàn thành trước kế hoạch đề ra.” Rót thêm một tách trà nữa, Đường Tử Hân nâng tách lên, thổi nhẹ rồi nhấp một ngụm.

Ngón tay người đàn ông chậm rãi lật qua một trang sách, môi mấp máy: “Công trình này anh không đứng ra quản lý, em muốn trao đổi thì tìm Ứng Kiệt Vệ.”

Đặt tách trà trên tay xuống, ngón tay cô nhẹ miết theo vành miệng tách, im lặng một chút rồi nói ra: “Công trình hoàn thành em sẽ rời đi, dự đoán là hai tháng nữa.”

Khi nói ra những lời này cô đã phải kìm chế lắm mới không để câu chữ run rẩy, là cô lo lắng về con thịnh nộ của anh.

Đôi mắt phượng hoàng của anh kéo qua nhìn thẳng chính diện cô, có một màn sương đen tối vậy đục đang bao trùm đôi đồng tử đó.

Vừa rồi anh nghe thấy trong lòng mình đang có thứ gì đó nổ ầm ầm, giống như con sóng lớn cuộn cuộn ngoài khơi và đập vào con thuyền lớn.

Gấp sách lại, anh đặt nó xuống mặt bàn, nhẹ đến nỗi không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Hai tay Vương Kiến Hạo đan vào với nhau, hờ hững chống dưới cằm, ánh nhìn anh dò xét như muốn thấu cả mạch máu của người con gái trước mặt.

“Em có biết hậu quả sẽ thế nào sau khi em rời đi?”

“Em rời đi, em gánh chịu, nếu tức giận hãy trút lên người em, đừng lôi người vô tội vào cuộc.” Cô ngồi thẳng lưng, mắt đối mắt không hề kiêng sợ.

Sau lời nói đó của cô, một tiếng cười ma mãnh của anh vang lên. Vương Kiến Hạo vuốt cằm như thật như đùa nói ra: “So với việc hành hạ em, anh lại muốn cùng em trở mặt nhìn kẻ khác bị hành hạ hơn, tất nhiên những kẻ ấy là những người xung quanh em.”

Trái tim của Đường Tử Hân nảy lên, cô nghiêng răng nhìn người trước mặt, tại sao cô lại muốn bóp cổ người đàn ông này như vậy?

Nhưng cô đã quyết định, cô đã thực sự chắc chắn. Vương Kiến Hạo nhà anh muốn cản cũng không cản được.

Nếu anh muốn ra tay tàn nhẫn, vậy thì được, cô đã chuẩn bị cho cuộc chiến sinh ly tử biệt mới.

“Anh nhìn lại quãng thời gian trước kia của ta rồi cứ suy nghĩ cho thật kỹ.”

“Quãng thời gian trước kia? Bao gồm cả quãng thời gian em cùng Dương Trạch thân mật ở Hải Nam?”

Câu chuyện cũ lại bị bối mồi, cô đồng ý chuyện này chính là đầu mối của các sự việc sau này. Anh bây giờ lại còn để tâm chuyện ấy, đến lúc nào anh mới thực sự không lôi chuyện này ra làm cái cớ để trừng phạt cô?

Một lời xin lỗi ở hôn lễ là chưa đủ, anh còn muốn nhiều hơn một lời xin lỗi.

“Vương Kiến Hạo, em nghĩ anh phóng khoáng nhưng không ngờ bụng dạ anh lại hẹp hòi, liệu anh có mang được những nhò nhen tính toán ấy vào được quan tài hay không?” Lời của cô, nửa đầu là châm biếm, nửa cuối là mỉa mai, đều là dành để xem thường anh, chê anh nhỏ mọn. Người đàn ông cười một cái rồi đứng dậy đi về phía cô, về mặt anh chuyển biến khôn lường. Một tay chống lên ghế, anh cúi người, dán sát mặt mình vào mặt cô. Đường Tử Hân điềm nhiên đón nhận ánh mắt như lang sói ấy của anh, lòng đang run rẩy nhưng ánh mắt lại mạnh mẽ phi thường. Mãi một lúc thăm dò cô xong anh mới trầm trầm lên tiếng hỏi: “Chưa gì đã mong anh về với cát bụi rồi?”

Khẽ nuốt nước bọt, cô bình tĩnh đáp lại: “Anh đừng cố tình hiểu nhầm ý em.”

“Thế nào là cố tình hiểu nhầm?” Rõ ràng anh đang trêu đùa với cảm xúc của cô.

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào gò má, Đường Tử Hân muốn tránh nhưng không tránh được.

“Là vạch đi trái hướng ý nghĩ của em.”

Người đàn ông cúi đầu, để lên gò má nóng rẫy của cô một nụ hôn nhẹ nhàng, sự ôn nhu bất ngờ ấy của anh khiến đầu óc cô như nổ đom đóm. Giây phút khi bờ môi anh hạ xuống, trái tim cô nhộn nhịp, tựa như một ảo niệm in sâu trong lòng cô.

Hôn má, là thói quen của anh, mỗi lần đi làm về nhìn thấy cô anh sẽ tặng cho cô một bông hoa nở rộ trên gò má này. Nhắc mới nhớ, lâu rồi anh không tặng cho cô bông hoa ấy nữa.

Anh tàn nhẫn rồi anh dịu dàng. Anh tuyệt tình rồi anh yêu thương. Cô không phải con quay, không thể nào theo chân cuộc chơi này.

Thế nhưng người đàn ông này chưa từng cảm nhận được sự rung động nhỏ bé này của cô, anh cứ mãi ép buộc cô như thế...

“Đường Tử Hân, anh chưa chán em, em đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây nữa bước!” Bàn tay Vương Kiến Hạo ngang nhiên sộc thẳng vào áo cô, gần từng chữ đáng sợ vào tai cô.

Đôi mắt Đường Tử Hân óng ánh, lúc ẩn lúc hiện trong vùng tối, cô cảm giác như có con rắn đang chạy ngang chạy dọc trong người mình. Có chút bùng tình, tay cô giữ tay anh lại, tay kia chống đỡ ở vòm ngực anh.

“Anh không hiểu được em, em không hiểu được anh, tại sao cứ phải dày vò nhau như vậy? Anh không mệt nhưng em lại mệt.” Những câu chữ này nói lên sự bất lực của bản thân cô bây giờ, còn hiện rõ nỗi đau trong âm điệu run rẩy ấy.

Đôi mắt phượng hoàng sâu thẳm như ẩn giấu điều gì đó chôn dưới đầm sâu.

Vương Kiến Hạo nhận ra được sự thay đổi về mặt cảm xúc này của Đường Tử Hân. Cô nói đúng, anh không hiểu cô, cô không hiểu anh, cả hai chỉ đang bảo vệ định kiến của bản thân mà tàn nhẫn dày xéo nhau.

Nhưng bây giờ biết được sự thật này liệu có còn kịp? Liệu có thể cứu vãn?

Đối với cả anh và cô thì dường như là trễ rồi.

Bây giờ cô sợ anh, sợ con người anh, muốn rời khỏi anh...

Để giữ cô ở lại, anh phải biến thành quái vật, tại sao không khi từ trước đến nay trong tâm niệm của cô anh chưa từng là người?

Không có trái tim cô cũng được, chỉ cần mỗi ngày được thấy cô nằm trong vòng tay này.

“Ở lại với anh...”

Gạt phắt tay cô ra, anh tiếp tục hành động của mình. Vương Kiến Hạo cúi đầu, ngậm lấy cánh môi của cô, nụ hôn cuồng ngạo lại đến, Đường Tử Hân cứ thế như một cây gỗ cứng nhắc dưới thân anh, yếu ớt đón nhận sự tấn công mạnh mẽ này. Lưỡi người đàn ông tiến quân thần tốc vào sâu trong khoang miệng cô, ra sức quăn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn ngọt lịm này. Âm thanh ám muội nhanh chóng bao trùm gian phòng.

Đường Tử Hân không phản kháng, hai tay cô bấu vào nhau đặt trước ngực. Rất nhanh sau đó cô nghe thấy tiếng áo của mình bị xé rách, cô cả kinh khi trông thấy người đàn ông ở trên người mình đang cắn phá bầu ngực của mình.

Cả cơ thể nhỏ dưới thân anh run lên bần bật, co quắp lại như con tôm chín. Vương Kiến Hạo mở miệng, cắn mạnh vào bầu ngực cô, trong người bùng bùng lửa cháy, chứng như muốn thiêu rụi cả cỗ hòng của anh.

Bàn tay anh luồn xuống dưới cùi khóa của Đường Tử Hân rồi hung hăng kéo quần cô xuống. Cô gái cắn chặt môi, muốn hét lên mà chẳng thể hét, muốn cắn anh mà tay chân lại cứng đờ, chưa bao giờ cô thấy bản thân lại vô dụng như vậy.

Vương Kiến Hạo nhìn cô, lòng đột nhiên thất lại, ánh đèn trên trần chiếu xuống, gương mặt cô trắng ngần, xinh đẹp khiến anh ngây ra vài giây. Anh hôn lên môi cô, rồi lại di dời lên đôi mắt nhắm chặt, Vương Kiến Hạo ghé đến tai cô khẽ thì thầm một câu.

“Thả lỏng ra đi em.”

Ngay sau câu nói ấy, cả người cô lập tức nảy lên một cái, cảm nhận được ngón tay anh đã xâm nhập vào bên trong nơi ẩm ướt.

Da đầu Đường Từ Hân căng cứng, da gà nổi lên, tưởng chừng như từng dây thần kinh trong người đang đứt đoạn.

“Ừm...” Cô mờ mắt, mờ hồ thấy gương mặt góc cạnh của Vương Kiến Hạo ở ngay trước mắt, ánh sáng quá tối nhưng cô hoàn toàn có thể nhận ra, dục vọng thỏa mãn đang lan tràn trong đôi đồng tử màu nâu này.

Vương Kiến Hạo cắn mạnh vào bụng cô như đang trút giận. Đường Từ Hân chỉ có thể rít lên một tiếng, sau đó nghe thấy giọng anh khàn đặc: “Đường Từ Hân, anh muốn em, rất muốn em...”

Con hoan lạc kích tình hoàn toàn bề gãy ý nghĩ tư tưởng của cô, khiến cô cứ thế để mặc anh xâm chiếm. Đường Từ Hân mềm yếu chống chọi từng đợt công phá của người đàn ông, cô thờ gấp, mãi mới bật ra được một câu.

“Vương Kiến Hạo, em đang cầu xin anh, đừng ép buộc em”

Nụ hôn của Vương Kiến Hạo lướt dọc từ bầu ngực của cô xuống dưới, nhẹ nhàng như một chiếc lá khô ngưng đọng dưới mặt hồ yên ả.

Đường Từ Hân cong người, đầu ngón tay đột nhiên tê rần. Vương Kiến Hạo chìm trong cơn mê trầm luân dai dẳng, anh ham muốn nuốt trọn hương thơm dịu nhẹ của cô đang vẫn vút quanh cánh mũi.

“Mờ mắt nhìn anh.” Bàn tay anh hơi nâng cằm cô lên. Mi mắt cô mở ra theo lời anh, trước mắt cô là gương mặt nam tính đẹp như tượng tạc, cô cứ ngỡ đây chỉ là ảo giác không có thật.

Cõi lòng anh bỗng nhiên dồn lên những nhịp đập khác lạ, không có sự u tối bủa vây, không có mưu mô tính toán, không có ép buộc tàn nhẫn. Ánh mắt của anh dành cho cô sâu lắng như hắc diệu thạch ngâm dưới làn nước không vấy đục, toát lên vẻ ôn nhu cung chiều.

“Lần sau đừng nói với anh là muốn rời đi, được không?”

Đường Từ Hân nghe đến đây đã hiểu, ngay bây giờ anh đang mong muốn cô hơn bất cứ thứ gì khác. Cảm giác như cô chính là trái bom nổ chậm được anh nắm trong tay. Nhưng cô không thể trả lời anh, càng không thể gật đầu chấp thuận. Trước kia anh cung chiều cô nhưng cuối cùng lại dồn cô vào chỗ chết. Bây giờ cô không còn đủ can đảm để tin tưởng anh, tương lai chưa biết chắc được anh có thực sự cung chiều, bảo vệ cô hay không. Đường Từ Hân cô đây không muốn cá cược nữa.

Và câu trả lời tuy không nói ra bằng miệng nhưng bằng đôi mắt phượng hoàng này của mình, Vương Kiến Hạo đã thấu cả con tim cô.

Cô muốn bước chân ra khỏi cuộc sống của anh!

Đôi đồng tử màu nâu lóe lên một tia lửa giận, trong lòng ầm ầm sóng đánh. Vì cái gì cô lại cứng đầu như vậy?

Vương Kiến Hạo mạnh mẽ nhấn người, trong khoảnh khắc liền lấp đầy trong cơ thể cô.

Đường Từ Hân rên lên một tiếng đầy đau đớn, móng tay cô ghim chặt dưới ghế sofa. Nỗi đau từ thân dưới truyền đi cả người cô, dường như tất cả tế bào cũng đang run rẩy.

Ngửa đầu, cô khó khăn đón nhận từng cú nhấp nhô hung dữ của người đàn ông.

“Anh...!”

“Nói cho anh! Nói em sẽ ở lại với anh!” Vương Kiến Hạo trừng mắt, gầm thét như một con thú dữ dưới địa ngục.

Đường Từ Hân cắn răng, mồ hôi vã ra làm tóc côбет lại trên trán, cô gần như sắp bật khóc: “Anh ép buộc em!”

Vương Kiến Hạo vẫn duy trì động tác, theo từng cú nhấn người cơn sóng trong anh lại cao và hung mãnh hơn.

Cô không được phép có suy nghĩ rời khỏi anh!

Cô không được phép bước chân ra khỏi cuộc sống của anh!

“Đường Từ Hân, chính em ép buộc anh!”

“Không! Buông tôi ra!” Đường Từ Hân không kim được mà khóc nức lên, cô muốn phản kháng nhưng sức lực tìm đâu không thấy.

Động tác của người đàn ông nhanh dần rồi chậm lại. Dưới thân anh, người con gái ấy ủy khuất khóc thảm thiết, nước mắt cô giàn dụa hai bên gò má.

Bình tĩnh từ cơn cuồng nộ, anh lại không kiềm chế được mà lại làm tổn thương cô.

Tiếng khóc của cô va đập vào khoảng không vô tình, cũng va đập vào màng nhĩ của anh, tàn nhẫn hằn lên tâm can anh. Con tim anh nhức nhối theo từng nhịp phập phồng, cổ họng như bị một hòn đá chặn lại, anh chẳng thể cất nổi một chữ.

Anh đau lòng, đau lòng đến mức thở thôi cũng thấy âm ỉ tê tái.

Đường Tử Hân khóc đến mệt là rồi lịm đi trên vai anh. Bàn tay Vương Kiến Hạo lướt nhẹ trên tấm lưng trần nhẵn nhụi của cô. Anh âu yếm hôn lên tóc cô, rồi lên đôi mắt nhắm nghiền, cả hai gò má nóng rẫy.

Cớ sao tim lại đau? Cớ sao lồng ngực lại nhức nhối? Cớ sao tâm trí lại trì trệ?

Đường Tử Hân nhà em có thể cho anh đây một câu trả lời rõ ràng hay không?

Người đàn ông siết chặt vòng tay, đem cả cơ thể nhỏ nhắn của cô vùi sâu vào lòng.

-*-Chiếc xe đỗ lại ven đường, Dương Trạch xuyên mắt qua cửa kính, nhìn thẳng lên tòa nhà cao ngất với bảng hiệu lớn đề một dòng Công ty Xây dựng CAA.

Đã qua một tuần kể từ buổi lễ thành hôn của anh, anh vẫn chưa thấy Đường Tử Hân đi làm trở lại. Vì không yên lòng mà không còn cách nào để gặp được cô, anh chỉ có thể lén lén lút lút chạy đến công ty cô mỗi ngày, mong mỏi có thể nhìn thấy cô vẫn bình yên vô sự.

Một chiếc xe thùng hàng bỗng nhiên lùi lại, chèn ép xe anh phải nỏ máy lui về sau. Dương Trạch đảo mắt quan sát phía sau xe, bỗng nhiên một khuôn mặt quen quen rơi vào tầm mắt. Anh tiếp tục lùi xe theo quán tính để thấy rõ khuôn mặt của người nọ.

Anh nheo mắt thấy kì lạ, cô gái phục vụ ở khách sạn ngày hôn lễ của anh sao lại ở đây? Cô ta cứ mãi nhìn chung quanh, bộ dạng sao lại lén lút mập mờ như vậy?

Dương Trạch bẻ tay lái, chiếc xe quành về phía cô ta chạy tới. Xe anh đậu lại bên ven đường, người cũng không đi xuống. Ánh mắt cô ta đảo qua đảo lại nhưng không hề biết có đôi mắt cú vọ đang theo sát cô ta với từng hành động nhỏ.

Rất nhanh sau đó một cô gái trẻ trung mặc đồ công sở với mái tóc nâu xoăn bồng bềnh từ tòa nhà CAA đi ra. Hai cô gái này nhìn thấy nhau liền kéo nhau về một góc mà ít người chú ý đến. Mà chỗ đó lại ngay cạnh chỗ xe Dương Trạch đang đậu.

Người đàn ông tiếp tục quan sát ở cự ly gần. Hai cô gái này cứ quan sát mãi mà chưa hề mở miệng, càng nhìn anh lại càng thấy mờ ám.

Tay anh bấm nút, cửa kính hơi hạ xuống, vừa hay tắt cả các âm thanh hỗn tạp bên ngoài truyền vào và có cả cuộc đối thoại của hai người bọn họ.

Cô gái mặc đồ công sở liếc trái liếc phải sau đó vội vàng đút một túi giấy trắng vào tay cô gái nhân viên kia.

Dương Trạch nghe cái được cái không, nhưng nhìn theo khẩu hình miệng của hai người họ, anh có thể mập mờ đoán.

Có phải là đang nhắc đến Đường Tử Hân?

Gương mặt người đàn ông nhanh chóng tối sầm lại, những đốm lửa trong người anh như hợp thể cháy thành một đồng lớn.

Cuộc trao đổi đã qua đi, cô gái nhân viên kia liền lấy nón ra đội rồi rời khỏi đó. Dương Trạch mở cửa xuống xe, anh nhào đến trước mặt người nọ, hung hăng nắm lấy cổ tay cô ta, không nói không rằng liền ấn cô ta ngồi vào ghế sau xe. Dương Trạch cũng mau chóng ngồi vào, chốt cửa xe lại.

Cô gái kia vẫn chưa hoàn hồn trở mặt sợ hãi, định bụng hét lên nhưng nhận ra Dương thiếu của Cửu Thương nên vội nuốt tiếng hét vào, cô ta run rẩy hỏi anh: "Ngài, ngài làm gì vậy?"

Ánh mắt của Dương Trạch lóe lên tia lửa giận dữ. Anh bắt lấy cổ tay cô ta rồi siết chặt như hận không thể bẻ gãy ngay tức khắc: "Vì sao lại nhắm vào Đường Tử Hân? Tại sao lại bắt vấy Hâm Tuệ? Vì sao phá bình hôn lễ của tôi?"

Cô gái ấy sợ đến xanh mặt xanh mày, muốn thoát nhưng bốn phía bao quanh, như thiên la địa võng, căn bản thoát không ra. Đôi môi cô run rẩy nói không nên lời, giống như có một luồng điện chích vào người, chạy dọc theo sống lưng. "Dương thiếu, ý ngài là gì?"

Con thịnh nộ của Dương Trạch dâng cao đến cực điểm, anh khinh khinh nhếch khóe môi lên: "Cô còn giả ngây? Cô dùng chiêu cũng được lắm, mượn dao giết người, một mũi tên trúng hai đích! Có trời mới biết cô là kẻ phía sau giật dây!"

"Tôi nghe không hiểu..." Cô ta lắc đầu nguầy nguậy, chối bay chối biến. Lốp trang điểm sắc sảo cũng không che đi được sắc mặt cô ta đang hóa trắng xanh bất thường.

"Nghe không hiểu hay cố tình không hiểu?"

Bàn tay Dương Trạch siết chặt cổ tay cô ta, đè vào mặt kính, anh gầm lên: "Tại sao lại nhắm vào Đường Tử Hân?"

"Tôi không có! Không có!" Mồ hôi trên trán cô ta vã ra, làm bết lại mấy lọn tóc xuề xòa trước mặt.

“Chính cô mua chuộc người ở khách sạn đó, dựng lên một vở kịch mà không ai biết tác giả, tôi tự hỏi khi Đường Từ Hân rơi xuống hồ bơi, khi Hàm Tuệ bị làm nhục, cô đã đứng ở đâu trong buổi tiệc cười nhạo họ!”

Cô gái thở gấp sợ hãi, vì bị Dương Trạch kích động nên bắt đầu vung tay vung chân loạn xạ, miệng không ngừng la hét: “Tôi không làm gì hết! Không làm gì hết!”

Dương Trạch nghiêng răng kèn kẹt, anh vung tay xé áo sơ mi trắng của cô ta ra rồi tức tối gầm lên: “Nếu cô còn chối tôi sẽ khiến cô không còn một mảnh vải rời khỏi đây!”

Cô gái dùng tay che chắn trước ngực khóc nức lên van xin: “Xin ngài, Dương thiếu, ngài độ lượng đừng bắt tôi làm vậy.”

Dương Trạch cười lên quỷ quyết, anh kéo hai tay cô ta ra không cho làm động tác che đây nữa: “Sao? Cảm giác bị xé rách phô bày thế nào? Có nhục nhã không?”

Tâm trí anh đảo quanh rồi quay về đêm hôm đó, anh biết Hàm Tuệ đã hạnh phúc bao nhiêu, vậy mà vào ngày quan trọng nhất cuộc đời cô, một sự cố đen tối xảy ra gần như phá hủy thời khắc thiêng liêng nhất.

Thủ đoạn của người phía sau quá thâm độc, làm cả Hàm Tuệ và Đường Từ Hân đâm chém lẫn lộn.

Cô ta khóc nức nở, áo đã rách nát, còn lộ lợ ra nội y màu đen. Giống hệt như lời anh vừa tường tận, cô ta cảm thấy nhục nhã đến vô tận.

“Dương thiếu, tôi không làm gì cả, làm ơn tha cho tôi.”

Dương Trạch không nói không rằng mạnh mẽ xé rách áo cô ta ra lần nữa, cúc áo bắn đi khắp nơi, vải vóc nhàu nát thê thảm. Cô ta la toáng lên rồi lập tức chấp tay lại dập đầu van xin anh.

“Xin ngài, van xin ngài, đừng như vậy.”

“Cô có chịu nhận tội hay không?”

Cô gái khóc đến thê lương, hết đường chối cãi liền phải gật đầu nhận mọi việc mình đã bày ra: “Là tôi, tôi đã làm chuyện đó, tôi có mắt như mù, mong ngài tha tội!”

“Tôi hỏi cô lần nữa, vì sao lại nhắm vào Đường Từ Hân?” Dương Trạch thấy cô ta thừa nhận, cơn giận cũng nguôi ngoai đi một ít.

Khoảnh khắc Đường Từ Hân ngã xuống hồ bơi, cô vùng vẫy, cô quẫy đạp, cô tuyệt vọng chìm xuống, mà anh chỉ có thể trở mắt nhìn cô bị đẩy dọa, tất cả đều theo anh vào giấc mơ mỗi đêm, trở thành cơn ác mộng đen tối của anh. “Tôi vốn không có cảm tình với cô ta, cô ta ngang nhiên xuất hiện rồi chiếm đoạt người đàn ông của tôi.” Cô gái đó nói ra như trút bỏ mọi thống giận tràn ngập, cõi lòng cũng không hề dễ chịu.

Dương Trạch nhướn mày, bàn tay bóp lấy cổ cô ta, anh dần dần thắt chặt lực tay: “Vậy thì liền đem người ta đến chỗ chết? Trong hôn lễ của tôi, cô ấy suýt bỏ mạng!”

Người đàn ông như biến thành Diêm Vương thật sự, đôi mắt anh tròn lên, đường máu đỏ oạt rợn người. Cô ta đập tay vào tay anh, cảm giác ngộp thở bức bách kéo đến, mặt cô ta đỏ ửng, nói không ra lời.

Anh chính là để cô ta biết được cảm giác bị tước đi không khí nó tuyệt vọng đến mức nào. Và Đường Từ Hân đã phải chịu đựng nó!

Đúng thật việc Đường Từ Hân bị đẩy xuống nước vượt quá dự liệu của cô ta, không ngờ Hàm Tuệ lại hung dữ như vậy, càng không rõ Đường Từ Hân có biết bơi hay không.

Nếu hôm nay Dương Trạch không vô tình trông thấy cô gái phục vụ trao đổi với cô ta thì sẽ chẳng ai ngờ tới cô ta chính là kẻ chủ mưu.

Dương Trạch thả tay ra, cô gái thở phò phò nuốt vào từng ngụm khí.

“Lạc Chiết?” Anh nhặt thẻ nhân viên của cô ta từ trên ghế lên, biết được tên tuổi của đối phương.

“Ngài thả tôi đi có được không? Xin ngài, thực sự cầu xin ngài!” Lạc Chiết chấp tay cầu xin anh.

Môi Dương Trạch kéo lên, tựa như ma quỷ hiện hình: “Tìm Đường Từ Hân và Hàm Tuệ thú nhận mọi tội lỗi, quỳ xuống cầu xin sự tha thứ từ hai người họ, cô làm được không?”

Lạc Chiết ngẩng người ra giây lát, bắt cô ta quỳ gối trước kẻ thù không đội trời chung thì thà cứ bẻ gãy chân cô ta còn hơn.

Dương Trạch mở miệng nói tiếp, lời nói ra có bao nhiêu tàn nhẫn thâm độc: “Nếu làm không được thì cởi bỏ bộ công sở này ta rồi rời khỏi xe tôi. Cô yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không chơi qua cô.”

Như một tiếng sét giữa trời quang, Lạc Chiết bây giờ lại ước tai mình có bệnh để không nghe thấy bất kì câu chữ nào.

Cô ta hoảng loạn lắc đầu, làm vậy có khác nào vạch cho cô ta một con đường xuống thẳng địa ngục?

“Cô có quyền lựa chọn trước khi tôi đổi ý.”

Trong đầu Lạc Chiết chạy qua hàng vạn suy nghĩ, rối loạn bung bét. Cô ta không thể đưa ra lựa chọn ngay tức khắc, người đàn ông này quả thật mưu mô như ác quỷ, dòn cô ta không còn đường đổi chọi.

Lạc Chiết đảo mắt, ánh mắt chạy một vòng quanh xe, ở đây thật chẳng còn thứ gì có thể che chắn cơ thể lỏa lồ của cô ta lại sao?

“Đương thiếu, tôi là phụ nữ, ngài trừng phạt như vậy có quá tàn nhẫn không?”

“Vậy Đường Tử Hân và Hàm Tuệ không phải phụ nữ?”

Lạc Chiết á khẩu. Người đàn ông họ Dương này cô ta đã nghe qua rất nhiều trên báo trí, bây giờ được dịp đối mặt, ngoài vẻ hòa nhã thì anh ta còn mang một bộ mặt nạ ma mãnh quỷ quyệt.

Dương Trạch bấm nút mở cửa xe, vươn người đem cửa xe bên phía Lạc Chiết mở ra, anh đẩy mạnh vai cô ta một cái, quát lớn: “Cút khỏi xe tôi!”

Lạc Chiết vội vàng che chắn thân thể đang bị phơi bày, cô ta khóc lóc, nhức nhích cũng không dám.

“Cút mau!” Dương Trạch mất kiên nhẫn đẩy vai cô ta lần nữa, Lạc Chiết liền khóc sảng khóc chết với anh: “Tôi không thể ra ngoài trong bộ dạng như vậy được, Dương thiếu, ngài rộng lượng tha thứ!”

“Cô có biết bơi không?” Dương Trạch đột nhiên dừng tay lại, hỏi một câu.

Lạc Chiết hoảng hồn, bám chặt vào ghế xe nhất quyết không buông, mà anh đột nhiên hỏi câu như vậy có phải là muốn quăng cô ta xuống sông hay không?

“Biết không?”

Lạc Chiết giương to đôi mắt tròn xoe, ủy khuất lắc đầu.

Dương Trạch như bị ma nhập, cười rất quỷ dị rồi hùng hổ nói: “Nếu cô bày trò hăm hại một lần nữa tôi sẽ lột đồ cô ra rồi ném xuống nước, ngoi lên không được mà chìm xuống cũng không xong, cho cô đầy một bụng nước chết đi!”

Lạc Chiết bị dọa đến mặt mũi xanh mét. Dương Trạch vừa dứt lời liền đẩy mạnh cô ta xuống. Cô gái hô lên một tiếng thất thanh rồi ngã ra khỏi xe.

Người đàn ông nhìn cô ta khinh bỉ rồi ném vào mặt cô ta chiếc áo công sở nhàu nát như đồng rề rách sau đó đóng chặt cửa xe.

Người đi qua đi lại thấy Lạc Chiết chỉ mặc độc một cái áo nội y màu đen mà đứng lại chỉ trỏ bêu rếu. Lạc Chiết thảng thốt dùng áo che đầy nửa thân trên của mình, tránh ánh mắt người nhìn cô ta vùi sâu khuôn mặt trong mớ tóc xõa rối tung.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đi, khói trắng để lại là cổ tình cho cô ta ngửi hết.

Lạc Chiết rụt vai đứng dậy, khóc không thành tiếng rồi phi nước đại chạy đi tìm chỗ trú thân. Chạy được một đoạn, đột nhiên có người bắt tay cô ta lại, xông xộc lùi đi.

Lạc Chiết muốn hét lên đánh người nhưng mới ngó ra người đang nắm tay mình lại là Lạc Nghiễn.

Lạc Nghiễn dừng chân, thân hình to lớn che đi thân thể trắng ngần của cô ta, người đàn ông cời áo vest khoác lên vai Lạc Chiết. Anh ôm lấy vai cô ta bước đi.

“Đi thôi.”

HẾT CHƯƠNG 48.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Xa cách

Chương 49: Xa cách.

Lạc Nghiễn kéo Lạc Chiết vào một căn phòng để đồ đạc cũ của công ty. Anh kiểm trong mấy thùng hàng có một chiếc áo sơ mi màu hồng còn khá mới, đưa cho Lạc Chiết ánh mắt anh dò xét đầy nguy hiểm. Nhưng Lạc Chiết biết đó không phải ánh mắt của sự ham muốn.

“Người trong xe là ai?”

Lạc Chiết ngại ngần quay lưng về phía anh, cởi áo vest trên vai xuống rồi nhanh chóng mặc áo sơ mi vào. Gương mặt cô ta đỏ ửng như trái cà chua chín, không nghĩ Lạc Nghiễn lại bắt gặp cô ta trong bộ dạng thô thảm như vậy.

Đối mặt với câu hỏi của Lạc Nghiễn, cô ta bối rối, nói thẳng ra là còn lo lắng bất an.

“Tại sao lại thành ra như vậy?” Người đàn ông lấy lại áo của mình, anh nghiêm mặt hỏi.

“Tiền bối, anh đừng hỏi gì hết.”

“Đừng hỏi gì hết? Hỏi này ở ngoài kia không biết đã có bao người chụp được cô trong bộ dạng này, nếu hình ảnh ấy bị phát tán ngay trước CAA, lại còn là nhân viên của công ty thì cô định chịu trách nhiệm thế nào?” Có vẻ Lạc Nghiễn rất bức xúc, ánh mắt rất nghiêm nghị.

“Tôi xin lỗi!” Lạc Chiết cúi gầm mặt, mắt đã ngấn một bông nước.

“Lần sau nếu có làm chuyện gì mờ ám thì đợi đến khi tan làm, cũng đừng làm mấy chuyện như vậy trước cửa công ty, có hiểu không?” Lạc Nghiễn hậm hực nói, trút bao giận dữ trong người ra rồi quay người rời đi.

Cả người Lạc Chiết cứng đờ, muốn giải thích nhưng lời đến bên miệng lại chẳng thể cất lên. Cho đến khi bóng dáng người đàn ông rời khỏi tầm mắt, cô ta mới dám gào lên nức nở.

Cô ta đã làm ra bao chuyện như vậy cũng vì người đàn ông đó, anh sẽ không thể hiểu mà có hiểu được cũng sẽ không thể nào chấp nhận cô. Sự thật từ trước đến giờ mãi là như vậy.

Ngày hôm sau, mọi nhân viên trong phòng một tập trung lại, tất cả đã đông đủ. Trưởng phòng Giang vui vẻ kéo tay Lạc Chiết đi vào. Vừa trông thấy thành viên cũ xuất hiện cả gian phòng bỗng chốc kéo theo không khí nặng nề khó xử.

“Lạc Chiết của chúng ta trở lại rồi đây!” Trưởng phòng Giang hô lên một tiếng, biết mọi người đang khó chịu nên cũng đang cố kéo bầu không khí lên cao.

Hắn là ai cũng biết Lạc Chiết đã chật vật vượt lên hơn bốn mươi đội xây dựng để đến nơi thực lực của mình vốn thuộc về. Một tháng qua cô ta như máy móc, nhận dự án rồi làm công trình, dự án lớn nhỏ gì cũng tham lam chen chân vào, cuối cùng cũng có thể leo lên đến tận đây.

Ở đây, kể cả người tài giỏi và kinh nghiệm dày mình như Lạc Nghiễn cũng không thể phủ nhận được thực lực đáng nể phục của Lạc Chiết.

Lạc Chiết mỉm cười, nhưng khi vô tình chạm mắt với Lạc Nghiễn thì nụ cười liền cứng đờ, cực kì muốn né tránh.

Trở lại bàn làm việc cũ của mình, cô ta bắt đầu sắp xếp lại giấy tờ cùng tài liệu. Mọi người trong phòng cũng không quan tâm lắm tới sự trở lại đầy vang dội này, bọn họ tiếp tục công việc bận bịu của bản thân. Đến giờ nghỉ trưa, Tô Á Á cùng Đường Tử Hân bắt xe đi ăn trưa. Cả hai cùng gọi một suất lẩu cá hồi. Quán ăn này vốn có tiếng, lại vào tầm đông khách nên phải ngồi đợi khá lâu.

“Lạc Chiết cũng chẳng phải dạng tầm thường, chị ta thực sự quá giỏi giang!” Tô Á Á ngậm thìa trong miệng, đầu môi nói.

“Chị ta đã làm ở công ty gần năm năm, tất nhiên phải thu về rất nhiều kinh nghiệm tâm đắc.”

Tô Á Á gật gù, lông mày khi không khi có nhíu lại: “Phải, chúng ta mới vào vẫn còn nhiều thiếu sót lắm, vẫn là nên học tập nhiều thứ.”

Lẩu được mang lên, mấy thứ đồ ăn khác cũng bày ra chật cả bàn ăn. Đường Tử Hân đói meo lập tức cầm đũa gấp lấy gấp để.

“Này, cậu thấy tiền bối Lạc Nghiễn thế nào?” Đang ăn bỗng nhiên Tô Á Á hỏi một câu như vậy, đã thế còn gõ đũa vào nồi lẩu, cúi mặt gượng gạo.

“Khá là khó tính và kĩ càng, là người giỏi giang, thực lực đầy mình nhưng có điều lại quá gắt gỏng, càng tiếp xúc bản tính càng lộ rõ.” Mà Đường Tử Hân lại trả lời cứ như là nhiệm vụ, chẳng thấy kì lạ chỗ nào.

Tô Á Á hơi nhếch đuôi mắt lên, thận trọng hỏi một câu tiếp theo: “Cậu không thấy anh ấy có điểm nào tốt về mặt cư xử sao?”

Đường Tử Hân cho một thìa nước lẩu vào miệng sau đó nhăn mày vì quá nóng: “Sao lại hỏi chuyện này? Cậu đang làm tớ thấy nghi đó nha.”

“Nghĩ hay không nghĩ thì cứ nói cảm nhận tớ nghe coi nào.”

“Ồ thì, nói chuyện thì lạnh lùng, nói nhiều câu thật khiến người ta tụt hứng. Cũng là người biết quan tâm đến mọi người nhưng lại không thể hiện ra bên ngoài. Nhận xét chung là người tốt tính, tài giỏi và có cách làm việc khiến ai cũng nể nang, trong nhiều việc khác nữa, điều cần sửa là cách nói chuyện khá thẳng thắn và cứng nhắc của mình.”

Đường Tử Hân nói thao thao bất tuyệt, ánh mắt đắm chiều, làm như có rất nhiều điều suy nghĩ.

Từng câu chữ của Đường Tử Hân rơi vào tai Tô Á Á mà lộn xộn xì ngầu lên, cô ấy gật gù xem như là nghe được điều muốn nghe.

“Này đồ dòng suối, cậu đừng nói với tớ là cậu thích tiền bối đấy nhé?”

Tô Á Á dơ đầu chỉ vào mặt cô, hô lên một câu: “Đoán trúng phúc!”

“Ai da!” Đường Tử Hân cười phá lên đẩy vai Tô Á Á một cái, về mặt ranh mãnh.

Tô Á Á vừa nãy có chút ngại ngùng nhưng bị cô bạn vạch trần mà mọi ngại ngùng bay biến hết.

“Cậu thấy tớ với tiền bối thế nào hả? Liệu có hợp nhau không?” Tô Á Á mở to mắt nhìn người trước mặt, trông như trẻ con đang xin người lớn một cây kem lớn, cực kì mong đợi.

“Để xem cái nào, Lạc Nghiễn thuộc kiểu người nói một hiểu mười, làm nhiều hơn nói, khá là kiệm lời. Còn cậu thì như cái máy phát, cứ mở miệng là lại tuôn ra như dòng suối lớn ấy. Quá trái ngược!” Đường Tử Hân cực kì nhập tâm vào biểu cảm, đập bàn một cái phán thẳng thùng. Tô Á Á nghe vậy mà mặt xị ra như sắp khóc đến nơi, cô ấy gầy gầy miếng cá trong bát, từ nãy đến giờ vẫn chưa ăn được nhiều.

“Thôi, đành bỏ vậy, anh ấy đứng cao quá, tớ với không đến. Người như anh ấy ai cũng nể trọng, và lại ngoài kia biết bao người đang nhòm ngó chỗ đứng cạnh anh ấy, tớ tranh không không nổi.”

Đường Tử Hân chun mũi, vỗ vai Tô Á Á an ủi rồi gấp cho cô ấy mấy phần thịt cá ngon nhất: “Đồng chí dòng suối à, sao lại bi quan như thế? Còn chưa tấn công, giặc chưa vậy cớ xin hàng sao đã hạ súng xuống rồi?”

“Giặc mạnh quá, nói cho tiểu yêu nhà cậu biết, quân nhân hạng nhất chưa chắc đồn đồ được nhé!”

“Cậu đấy, cái đồ nhát chết! Cứ thử tấn công đi xem nào, bom đạn pháo gì cứ bay vèo vèo cho tớ!” Đường Tử Hân cổ vũ rất phấn khích, chỉ thiếu điều đập lên bàn ăn làm anh hùng năng lượng.

“Được rồi, phải thử mới biết, được ăn cả ngã về không!” Tô Á Á gật đầu quyết tâm, đôi mắt lóe sáng ánh lên ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

Cả hai ăn xong liền bắt xe trở về công ty. Vào phòng làm việc, bên trong chỉ có mình Lạc Nghiễn đang loay hoay với đồng tài liệu chất cao như núi.

Mới đây anh ấy được giao cho hai dự án rất lớn, một là dự án xây cầu dành cho tàu điện chạy qua sông Hải Hậu, hai là một khu resort hợp tác cùng kiến trúc người Nhật. Hiệu suất công việc tăng lên, anh bận đến bù đầu bù cổ.

Đường Tử Hân sắp xếp tài liệu cho vào giỏ xách. Cô kéo Tô Á Á qua nói thì thào: “Nhìn như vậy liền biết tiền bối chưa ăn gì, muốn lấy lòng anh ấy thì mau đi mua đồ lên đây.”

Tô Á Á nghe vậy hai con mắt liền lóe sáng như thấy tiền trải ra trước mắt, cô ấy gật gật đầu rồi chạy ù đi. Đường Tử Hân ghé qua Trưởng phòng Giang báo cáo một số sự tiến triển ở dự án SSS, xong xuôi cô cũng mau chóng bắt xe chạy đến công trình.

Cô đến nơi, nghĩ cũng chưa từng nghĩ Vương Kiến Hạo lại đến đây mà không báo trước, theo anh còn có cả La Thiên Ngỗi.

“Cô Đường đến rồi, nào ngồi xuống đây.” Thư kí Ứng thấy cô cũng lập tức đứng dậy kéo ghế ra cho cô ngồi xuống.

Đường Tử Hân dứt khoát ngồi vào, trước mặt là Vương Kiến Hạo đang ngồi nghiêm chỉnh, trên tay anh đang cầm tài liệu báo cáo về vật liệu xây dựng cô mới báo cáo lên hôm qua. Anh xem rất chăm chú, biết cô đến cũng không có lấy một lời chào.

Thật ra từ ngày hôm đó trở đi, anh và cô rất ít gặp nhau, rất buồn cười nhỉ?

Ban ngày anh đi làm, đêm đến chỉ có mình cô một giường, có một số đêm anh trở về nhưng toàn vào lúc hùng hăng. Anh không ngủ mà thức trắng bên thư phòng. Giữa anh và cô theo từng diễn biến mà vô tình dựng lên cho nhau một bức tường, mà bức tường ấy không biết vì sao ngày càng cao lên, phân chia cô và anh ra làm hai thế giới đối lập.

Con người ta dù là làm tổn thương người khác hay là bị người khác làm tổn thương thì đều canh cánh trong lòng chuyện gì đó, có uẩn khúc, có ản số nhưng lại không dám vạch trần chứng thi đồng nghĩa với việc bản thân ta quá sợ hãi và không dám đối mặt với câu trả lời. Mà anh và cô dường như cũng đang rơi vào tình cảnh này, sợ phải đối diện với sự thật hiển nhiên.

“Cô đã ăn chưa?” Ứng Kiệt Vệ rót cho cô một tách trà nóng rồi đặt xuống trước mặt cô.

“Cảm ơn, tôi ăn rồi.”

Vương Kiến Hạo thả bản báo cáo xuống bàn, có dùng lực tay, kêu tiếng rất lớn ai cũng nghe được. Anh nghiêm mặt nhìn Đường Tử Hân, ám khí mờ mịt tỏa ra, anh hỏi thẳng vào vấn đề: “Tại sao lại cho Đội A và Đội C dùng nhiều vật liệu như vậy? Bọn họ không biết tiết kiệm tiền đâu tư?”

Đối mặt với vấn đề này Đường Tử Hân đã chuẩn bị sẵn tinh thần, cô lập tức trả lời: “Đội A và Đội C đều có khu vực có diện tích xây dựng lớn, dùng nhiều nguyên liệu hơn Đội B và Đội D là điều hiển nhiên.”

Vương Kiến Hạo nhíu mày, thực sự chưa hài lòng về câu trả lời vừa rồi của Đường Tử Hân: “Ở đây tôi không hề so sánh giữa bốn đội với nhau, tôi chỉ hỏi vì sao Đội A và Đội C lại dùng vật liệu quá mức cho phép? Nâng hiệu suất làm việc và rút ngắn thời gian hoàn thành?”

Nâng tách trà nóng lên, cô chạm phải ánh mắt nghiêm trọng của anh, nhấp một ngụm làm ấm giọng cô mới bắt đầu nói: “Nhưng theo như báo cáo thống kê tiêu chuẩn ban đầu, số vật liệu sau hai tháng sử dụng không hề vượt đến mức báo động, chưa phải thất thoát vốn đầu tư. Và lại đây nhanh tiến trình cũng không phải quá tai hại, tôi biết ngài đang lo lắng về kết quả của nó nhưng ngài cứ yên tâm, bên tôi giám sát rất kỹ, chưa có xảy ra bất cứ sự cố nào.”

Vương Kiến Hạo bất chéo chân, anh ngả lưng về phía sau, đánh mắt qua bên chỗ Thư kí Ứng, anh hỏi: “Có đúng là chưa có bất kì sự cố?”

Ứng Kiệt Vệ gật đầu chắc chắn: “Chưa từng có.”

“Cô Đường, nếu bây giờ không có sự cố nhưng sau khi hoàn thành lại gặp sự cố thì sao? Cô có từng suy nghĩ đến việc này?” Lời nói của anh rất lạnh lùng, âm điệu này xa cách đến độ Đường Tử Hân còn tưởng anh đang nói người khác mà không phải nói cô.

Đây dù gì cũng là công trình đầu tiên mà Đường Tử Hân đảm nhiệm, kinh nghiệm chưa có trong tay, ít nhiều sẽ xảy ra sơ xuất, cũng không thể quy chụp mọi việc lên đầu cô.

“Được rồi, tôi sẽ xem xét vấn đề này. Nếu theo ý ngài giảm nguyên vật liệu lại thì hiệu suất sẽ giảm, đồng thời dự liệu sẽ phải sửa lại. Theo phỏng đoán của tôi thì phải bốn tháng nữa sẽ hoàn thành.” Đường Tử Hân cảm bản báo cáo lên vừa liếc mắt qua xem lại vừa bình tĩnh nói.

Vương Kiến Hạo đứng dậy, âu phục phẳng phiu tôn lên thần thái vững vàng, màu đen của âu phục lại càng như đang tra tấn tâm lý kẻ khác.

“Thư kí Ứng, mọi việc tiếp theo nhờ vào anh.” Nói rồi anh cùng Thư kí La rời khỏi.

Sau khi Vương Kiến Hạo rời đi, Đường Tử Hân uống không biết bao nhiêu là trà nóng, trên tay cứ cầm mãi bản báo cáo, đọc đi đọc lại không biết bao lần.

Thư kí Ứng đi đến đặt bánh ngọt xuống trước mặt cô, anh ấy nói: “Đây là lần hợp tác đầu tiên của hai người, tôi nghĩ chắc chắn sẽ không suôn sẻ.” Đường Tử Hân thờ dãi một hơi, lâu trong bụng còn chưa tiêu hóa xong, nhìn bánh ngọt của Ứng Kiệt Vệ lại ngán đến tận cổ.

“Cách làm việc của tôi và ngài ấy không ăn khớp, và lại tôi cũng có nhiều sai sót, ngài ấy không vừa lòng là điều hiển nhiên.”

Ứng Kiệt Vệ nhìn cô mỉm cười, anh nhẹ lắc đầu: “Tôi không nghĩ vậy đâu. Trong công việc cô rất quyết đoán, kiên định, cũng rất cẩn thận và tinh ý. Khó để tìm một cô kĩ sư thứ hai như cô lắm.”

Đường Tử Hân như được an ủi, khẽ cười: “Cám ơn về lời cổ động của anh.”

“Tôi không nịnh hót đâu nhé, đây là thực lòng.”

Cô chỉ cười không nói gì thêm.

Đến tầm ngả chiều Đường Tâm gọi điện cho cô, nhưng vì bận bịu mà cô lỡ mất mấy cuộc gọi liên tiếp của chị. Đường Tử Hân thấy kì lạ, chắc chắn phải có chuyện cấp bách chị mới gọi nhiều như vậy.

Cô gọi lại cho Đường Tâm, bên kia rất nhanh được kết nối.

“Chị gọi cho em có chuyện gì vậy?”

“Tử Hân, em đang ở đâu?” Giọng Đường Tâm đột nhiên nghe rất khác, khiến cô bất giác lo lắng.

“Em ở công trường, đang đi khảo sát không thể ra ngoài được.”

“Đọc cho chị địa chỉ, chị đến chỗ em.”

Đường Tử Hân cau chặt mày, bất an hỏi: “Sao chị lại gấp như vậy? Có chuyện gì không ổn sao?”

“Gặp nhau trước đã rồi chị kể em nghe tường tận.” Đường Tâm thúc giục cô, Đường Tử Hân lập tức nói ra địa chỉ, trong lòng đang trăm mối ngổn ngang.

Không đầy ba mươi phút, Đường Tâm đã đến được công trình SSS.

“Chị em mình cần nói chuyện riêng, có thể mượn tạm chỗ nghỉ ngơi ở đây một lúc không?”

“Được.” Đường Tử Hân dẫn chị đến nơi nghỉ ngơi.

Thấy sắc mặt Đường Tâm tái mét, Đường Tử Hân vội rót cho chị một ly nước chanh ấm, ngồi xuống cô lo lắng hỏi: “Chị mau nói cho em nghe, có chuyện gì xảy ra rồi?”

Đường Tâm lấy một tờ giấy từ trong túi ra đưa cho Đường Tử Hân. Cô nhìn qua tờ giấy, nhận thấy đây là một bản lịch tóm tắt những lần rút tiền ở ngân hàng, tên tài khoản đề hai chữ Đường Sâm. Trong một giây phút, cô gái sững người, không còn tin vào hai con mắt của mình nữa.

“Ba có một tài khoản ngân hàng mà không cho chị em mình biết. Sáng nay ba lại đi rút tiền, thấy không ổn chị mới chạy đến cho em xem”

Bàn tay của Đường Tử Hân cứng đờ, cô hoàn toàn không tin ba cô sao lại có một số tiền lớn như vậy?

“150.000 NDT này được gửi vào bốn năm trước, đến nay còn dư 30.000 NDT.”

Bốn năm trước, Đường gia sụp đổ thế nào cô và Đường Tâm còn nhớ rất rõ, sau khi mất hút khỏi Bắc Kinh, có một số tiền đã được gửi đến cho gia đình cô. Số tiền ấy đã dùng hết cho mưu sinh sau này. Nhưng bốn năm sau lại có một khoản tiền khổng lồ xuất hiện đứng tên Đường Sâm, ba cô chắc chắn không thể tự mình kiểm tra được số tiền này. Đường Tử Hân đưa tờ giấy lại cho Đường Tâm, cô hỏi khẽ: “Ba đã biết được chuyện này chưa?”

“Tạm thời chị chưa muốn nói.” Đường Tâm xoa xoa hai tay vào ly chanh ấm. Trong lòng đang ngổn ngang hàng vạn suy nghĩ rối rắm.

“Sao chị biết được ba có số tiền này?”

“Nhiều tháng ba không lấy tiền chị đưa mà vẫn có tiền tiêu sài phung phí, việc này xảy ra rất nhiều lần. Chị bắt đầu theo dõi ba, thấy ông đi vào ngân hàng mới phát hiện ra được chuyện này.”

Đường Tử Hân đảo mắt liên hồi, như là đang ngẫm nghĩ rất nhiều chuyện.

“Vậy chị đoán là ba làm chuyện bất chính sao?”

“Suy nghĩ này nảy lên trong đầu chị không dưới năm lần.”

Bốn năm qua, Đường Sâm nghiện ngập trong rượu thuốc, cô và Đường Tâm quản cũng không quản được. Mà Đường Sâm làm chuyện gì cũng âm thầm, chẳng nói cho ai biết, hành tung của ông cũng không ai nắm bắt được. Với lại bạn nhậu của Đường Sâm đều là những kẻ đâm thuê chém mướn ngoài phố, bài bạc đề đóm. Không tránh được trường hợp ông bị bọn người đó lôi kéo đi vào con đường đen.

“Chị em mình chưa thể chắc chắn được, lỡ đâu...”

Đang nói Đường Tử Hân đột ngột dừng lại, thấy điều cô băn khoăn trong lòng thật sự không có khả năng xảy ra.

Đường Tâm nhìn em gái, nghi ngờ: “Lỡ chuyện gì?”

Cô lắc đầu, không dám nghĩ nữa: “Chỉ là em suy nghĩ linh tinh thôi.”

“Tử Hân, chị có nên hỏi ba không?”

“Ngày mai em về nhà, ta hỏi rõ ba chuyện này, không để ai lo lắng thêm.”

Hai chị em gật đầu chắc chắn nhưng trong lòng ai cũng đang vô cùng căng thẳng.

Không lâu sau đó, Đường Tâm rời đi, trả lại cho cô thời gian làm việc.

Đến giờ tan làm, Đường Tử Hân không về nhà ngay mà bắt xe chạy đến nghĩa trang. Cô theo con đường mòn nhỏ đi vào. Mặt Trời đỏ rực như quả cầu lửa treo lơ lửng giữa bầu trời và hàng cây phong. Gió thổi qua rất nhẹ, khẽ khàng lay đùa khóm hoa bồ công anh dưới đất, bồ công anh tung cánh bay, theo gió lùa ngược lên trời như nhớ thương nỗi niềm của người chết và người sống.

Hôm nay cô nhớ mẹ, trên đường đến còn chạy ngược chạy xuôi tìm mua một bó mẫu đơn nhưng đã trễ rồi, không còn nơi nào còn bán nữa.

Đường Tử Hân đứng trước mộ mẹ, Mặt Trời ngả bóng, những vệt ánh vàng lóe lên, chiếu xuống bia mộ bà.

“Mẹ.” Cô chỉ khẽ khàng gọi một tiếng, cõi lòng nặng trĩu. Trái tim cô đập từng nhịp chậm rãi như là kiệt sức trước quay cuồng mệt mỏi của cuộc sống.

Đường Tử Hân thở hắt ra một hơi nặng nề. Trong lòng có rất nhiều phiền nhiễu không có cách nào giải tỏa.

Bỗng dưng cô nhớ đến quãng thời gian mà anh Tần xảy ra sự cố rồi mất mạng. Lúc đó cô đã khó khăn thế nào cô còn nhớ rõ, để chứng minh bản thân hoàn toàn trong sạch cô đã chật vật hơn bao giờ hết. Mà người cùng cô đối đầu với sự việc như lốc xoáy tàn quét ấy là Vương Kiến Hạo. Cô còn nhớ vào đêm anh Tần trút hơi thở cuối cùng, anh đã nắm chặt tay cô, vỗ về cô bằng sự dịu dàng, anh nói: “Giống như một cuộc leo núi, càng leo cao sẽ càng chông chênh dễ ngã, bởi thế em cần một đôi chân vững chắc. Từ nay trở đi, anh sẽ trở thành đôi chân đó của em.”

Nhưng bây giờ Đường Tử Hân mới vô thức nhận ra, thời gian không hình dạng, không giọng nói, không chạm vào được lại dư sức xóa nhòa tất cả, kể

cả những kí ức đẹp và khoảng thời gian buồn đau.

Cô như bước đi trên bãi cát vàng, bước một bước sóng liền vỡ vào, xóa đi cả dấu chân.

Về mặt Đường Từ Hân đờm buồn như bầu trời ngả tối vào thu tháng chín. Đôi mắt cô lơ mơ nhìn bia ảnh mẹ, trái tim xót xa vô ngần.

Giọng cô nhàn nhạt cất lên: “Rõ ràng là trái tim của con nhưng con lại không biết nó đang rẽ theo hướng nào, mẹ nói xem có phải con đã đánh mất chính mình rồi không?”

Cô chỉ nghe thấy tiếng lá xào xạc đơn sơ vang lên bên tai. Xung quanh cô không lấy một bóng người, khung cảnh đơn độc tro tro.

Đường Từ Hân ở lại cạnh mẹ đến tận lúc màn đêm kéo về, một vệt nắng cũng tắt ngấm. Mặt Trăng đưa mình lên cao, khuất bóng sau đám mây trắng khói mờ mịt. Gió đêm như con thuyền giăng buồm ra biển, cứ thế phả lên tấm thân mảnh khảnh bị màn đêm nhấn chìm của Đường Từ Hân.

Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng, nói với mẹ: “Đến lúc con phải về rồi, về sau con sẽ lại đến. Tạm biệt mẹ!”

Đường Từ Hân luyến tiếc nâng bước chân. Cột đèn soi sáng lắt léo, tường tận con đường cô đi.

Về đến Trần Thủy, cũng ngay lúc Tiêu Dữu làm xong bữa tối. Cô tắm rửa rồi xuống ăn cơm, một lúc sau Vương Kiến Hạo trở về, cô nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến việc này.

Vương Kiến Hạo cởi áo vest, trực tiếp ngồi xuống bàn ăn, anh xắn tay áo, cũng không mở miệng lấy một lần.

Đường Từ Hân bỗng thấy khó nuốt trôi đồ ăn đang nhai trong miệng. Cổ họng như bị nghẹn lại, cảm giác không muốn ăn kéo đến.

Vương Kiến Hạo ăn rất ít, còn đứng dậy trước cô. Đường Từ Hân lén ngoái đầu nhìn theo bóng lưng to lớn của anh, trong lòng đột nhiên thấy trống rỗng.

Bỗng dưng một lúc sau Vương Kiến Hạo từ phía sau cô đi đến. Tay anh đập mạnh xuống bàn ăn, túm lấy cổ tay cô anh gần lên từng chữ: “Em có im lặng với anh mãi được không?”

Bàn tay kia của anh bóp lấy cằm cô, xoay mặt cô đối diện với mặt anh. Đường Từ Hân giật nảy mình một cái, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô bình tĩnh đối mặt với anh, thờ thững nhịp nhẹ nhàng cô trấn an bản thân. Thả đôi đũa trong tay xuống Đường Từ Hân nhả ra một câu: “Tất nhiên là không.”

Bàn tay anh bóp lấy cổ tay cô dùng lực rất mạnh, cảm tưởng như cổ tay cô chuẩn bị gãy ra trong tay anh. Vương Kiến Hạo trừng mắt, trút thống giận qua câu chữ: “Không phải đối mặt với anh nên em cảm thấy rất dễ chịu có phải không?” Cô thực sự không hiểu vì sao người đàn ông này lại đùng đùng tức giận như vậy.

Chẳng lẽ anh còn muốn bắt cô phải gượng ép bản thân vui vẻ trước mặt anh?

“Phải, thấy anh em lại càng khó chịu trong người, giống như hồi nãy khi anh ngồi xuống bàn ăn, em chỉ muốn nhả cơm trong miệng ra!”

Đầu óc nổ tung, anh nhìn chăm chăm người con gái trước mặt. Cô thấy chán ghét anh? Cô chê anh bản thủ đến độ thấy mặt anh thì ăn cơm không trôi?

Đường Từ Hân nhà cô đúng là mồm miệng độc địa hơn người!

Anh ở rất gần cô, hơi thở nóng ran này phả từng đợt lên gò má cô. Đôi mắt Vương Kiến Hạo sâu thẳm như hồ mực, nhìn không ra. Đường Từ Hân liếc mắt, ánh mắt dừng lại trên xương quai xanh lấp ló sau cổ áo của anh.

Mùi hương đàn ông quen thuộc của anh vương bên cánh mũi cô. Đường Từ Hân vô thức hít thở thật sâu, một mùi nước hoa của phụ nữ xa lạ sở sảng xâm nhập vào mũi cô. Giây phút đó cô chỉ muốn đưa tay lên bịt mũi lại.

Cô đoán không sai, anh ở ngoài thân mật ân ái cùng cô gái khác, cô đã đẩy lên nghi vấn từ lúc cổ áo anh trễ xuống, một vệt răng đỏ mờ mờ ám muội hằn trên xương quai xanh của anh.

“Đường Từ Hân, có phải anh quá xem thường cái miệng nhỏ này của em?” Vương Kiến Hạo bóp chặt lấy cằm cô, không cho phép cô dời mắt khỏi người mình.

“Em chỉ nói những gì nên nói.”

Đôi mắt phượng hoàng bùng lên một ngọn lửa, khuôn mặt anh u ám như một vị cảnh sát tra khảo tù nhân.

Đường Từ Hân biết anh đang rất tức giận nhưng việc gì cô phải lo sợ, cô không sai.

Trong chuyện này, anh không đối mặt, cô cố né tránh, vậy thì được, cứ để chuyện này đeo đẳng dài, sẽ không có hồi kết.

Vương Kiến Hạo có chút khó tin nhìn người phụ nữ trước mặt, cô điềm nhiên tĩnh lặng như nước, có một thứ gì đó đang mạnh mẽ cháy lên trong đôi đồng tử đen láy của cô. Chừng vô tình đốt mất anh cũng vô tình thiêu trái tim anh thành tro bụi.

Có lẽ không thể quay lại quãng thời gian vui vẻ trước kia.

“Vương Kiến Hạo, trước khi trách cứ em thì anh nên đi tắm rửa cho sạch sẽ, đừng đầu độc mũi em bằng mùi nước hoa kinh tởm hôm nay anh mang về!” Đường Tử Hân tuân ra một câu, từ đầu đến cuối đều là mĩa mai anh. Vương Kiến Hạo thông minh xuất chúng, chắc chắn sẽ nhận ra cô là đang ám chỉ thứ gì.

Nếu hỏi cô có thấy khó chịu không khi ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ trên người anh, cô sẽ trả lời ngay lập tức rằng cô khó chịu, khó chịu muốn chết.

Chắc có lẽ trời sinh phụ nữ đã có sẵn sự nhạy cảm trong người.

Vương Kiến Hạo nheo mắt, kéo lên một nụ cười u lãnh, bàn tay anh nắm lấy tay cô siết chặt rồi lại siết chặt. Đường Tử Hân đau nhưng cũng phải cắn răng chịu đựng.

“Khi em ở cùng người đàn ông khác trở về, anh chưa từng chê em có mùi kinh tởm, vậy mà bây giờ em chê trên người anh nồng nặc mùi nước hoa? Đường Tử Hân, kẻ tâm lạnh người nửa cân!”

Đôi môi nhợt nhạt của cô có chút run rẩy, làn da trắng mịn không biết từ lúc nào mà lạnh toát. Bộ dạng của cô dù cố tình hay vô tình đều khiến người ta liên hệ đến câu tiêu điều xơ xác.

“Anh đủ rồi!” Cô giằng tay anh ra, câu chữ vừa rồi của Vương Kiến Hạo va đập rơi vào tai cô, lộn xộn va đập vào nhau khiến tim cô thất lại.

Ánh mắt ấy của anh quá tối tăm, giống như một mũi dao nhọn, cứa theo từng đường máu trên cơ thể cô, đau đớn cùng cực.

Điện thoại của Đường Tử Hân trên bàn ầm ồ chuông. Cô lùi một bước, nhìn Vương Kiến Hạo sau đó quay về sau với lấy điện thoại, trên màn hình hiện ra hai chữ "Tâm Tâm". Tim cô đập phồng nổi lên hồi chuông báo động.

Đường Tử Hân nhún nút nghe rồi đưa lên tai, bên kia giọng Đường Tâm đứt quãng.

“Tử Hân,.... ba.... bị cảnh sát đưa đi rồi!”

HẾT CHƯƠNG 49.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Màn giao dịch trao đổi con gái

Chương 50: Màn giao dịch trao đổi con gái.

Đầu óc Đường Tử Hân rơi vào khoảng không, như bị tước đi không khí, cô thờ không thông. Thả điện thoại xuống, ngẩn ngơ giây lát tâm trí cô liền thúc giục cô rằng phải chạy đi, chạy ngay đến sở cảnh sát.

Lúc này Đường Tử Hân mới có phản ứng, cô gấp rút chạy lên phòng, chưa đến năm phút sau đã thay đồ xong.

Vương Kiến Hạo thấy cô từ trên cầu thang đi xuống liền tóm lấy tay cô rồi chặn đường, lúc cô nghe cú điện thoại đó anh đã biết có chuyện xảy ra.

“Em đi đâu?”

Rút tay về, đôi mắt cô bỗng nhiên tóe lên lửa giận.

“Xảy ra chuyện gì?” Vương Kiến Hạo bắt ngay tay cô lại không cho phép cô đi.

Đường Tử Hân trừng mắt nhìn anh, cô không biết vì sao vào giây phút này nhìn thấy anh cô lại thấy chán ghét như thế.

“Ba em đang bị cảnh sát giam giữ.” Cô lạnh lùng nói ra một câu, ngay cả ánh mắt dành cho anh cũng rét lạnh như hầm băng. Đường Tử Hân biết nếu không nói cho anh biết lý do thì anh chắc chắn sẽ không để cô đi.

Về mặt Vương Kiến Hạo ngay lập tức thay đổi, có chút gì đó ngỡ ngàng xoẹt qua đôi mắt anh nhưng lại biến mất rất nhanh.

Anh buông tay cô ra rồi đi lấy áo vest, cầm theo cả chìa khóa xe anh ung dung nói: “Anh đưa em đi.”

“Không cần, em tự đi được.” Đường Tử Hân thẳng thừng từ chối.

Nhưng Vương Kiến Hạo không làm theo ý cô, anh không nói gì cứ thế kéo tay cô đi, gương mặt nghiêm nghị cũng không hiện ra bất kì cảm xúc nào.

Cô hết cách đành phải ngồi lên xe anh, cho anh chạy đến sở cảnh sát. Đến nơi Đường Tử Hân chạy xồng xộc đi tìm Đường Tâm, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán và hai lòng bàn tay của cô, có trời mới biết trong lúc đến đây cô đã lo lắng thế nào.

“Chị!”

Đường Tử Hân chạy đến trước mặt Đường Tâm, bàn tay run rẩy của cô cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của chị, cô khó khăn hỏi: “Ba đâu rồi?”

So với cô Đường Tâm giữ được bình tĩnh hơn: “Ba đang lấy lời khai ở chỗ cảnh sát Diệp.”

“Nhưng...” Lờ ra đến hòng rồi mà Đường Tử Hân lại không có cách nào cất lên.

Đường Sâm đang lấy lời khai, vậy suy đoán của cô đã đúng, ông đã làm chuyện bất chính. Đó cũng chính là lí do cô trở thành người bất an nhất ở đây.

Đường Tâm kéo cô ngồi xuống ghế, chị vừa nói đôi lông mày liền nhú chặt: “Hồi chiều từ chỗ em về chị đang nấu cơm, ba ở ngoài xem tivi. Cảnh sát đến nói rằng ba...”

Đột nhiên chị ngừng lại không nói nữa, đôi môi chị run rẩy nhột nhột, phải hít thở thật sâu Đường Tâm mới có thể nói tiếp: “Ba phạm phải tội danh bắt cóc, mại dâm.”

Đầu óc Đường Tử Hân nổ choang, cô cả kinh không tin vào tai mình nữa. Đường Tâm có thể thấy rõ tia thất thần vừa lóe lên trong mắt cô. Đường Tử Hân lắc đầu, tâm trí xôn xang đảo một vòng lớn, cô vô thức nói: “Ba chắc chắn là bị lời kéo hoặc bị ép buộc đi vào con đường này, ngay ngày mai em sẽ đi tìm luật sư cho ba.”

Sự ừ ừ hiện lên đôi lông mày của Đường Tâm, chị thở dài vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: “Cảnh sát có đủ bằng chứng xác thực nhất, luật sư giỏi nhất xứ Hoa cũng khó lòng cứu được ba.”

Đường Tử Hân khó tin nhìn chằm chằm về một phía, đôi mắt vô định. Càng nhìn cô lại càng giống như cọ thủ bị dồn vào chân tường, không phải mèo, không thể giờ móng vuốt.

Cô bắt lực hỏi một câu: “Sao ba có thể làm những chuyện này?”

Đường Tâm cũng mệt mỏi chỉ biết thở dài.

Tìm chỗ đậu xe xong Vương Kiến Hạo đi vào sở cảnh sát. Gặp phải tình cảnh bất lực của hai chị em cô nhưng trong lòng anh lại chẳng mấy may bất cứ thứ gì.

Đường Tâm đứng mất trên thân hình cao lớn của Vương Kiến Hạo, chẳng biết vì sao cô lại có ác cảm với người đàn ông này.

Vương Kiến Hạo mới vào đứng thẳng, anh nhìn theo đôi mắt của Đường Tử Hân và Đường Tâm trông vào phòng lấy lời khai. Anh rất yên lặng, không nói bất cứ thứ gì.

Nếu nói anh không thấy hả hê khi Đường Sâm gặp chuyện thì anh nói dối, anh không phải Phật, càng không thương xót kẻ thù khi xưa đã phá hủy gia đình mình.

Mối thù năm năm trước hằn quá sâu vào trí óc và con tim anh, dù có lốt xoáy quét qua, sóng thần dội lên cũng không thể xóa nhòa.

Đây là một quả báo, một quả lớn dành riêng cho Đường Sâm, bây giờ bất kì ai cũng không thể gánh thay cho ông ta.

Cả ba người ngồi đợi qua nửa đêm, chờ mãi mà không thấy Cảnh sát Diệp ra khỏi phòng lấy lời khai. Cứ từng giây trôi qua hai chị em lại lo lắng thêm một chút, chẳng thể ngồi ngoài, chỉ riêng Vương Kiến Hạo vẫn nhàn nhã ưu tư, đúng hơn là anh chỉ xem việc này như kiến rơi xuống nước, gió thoảng mây trôi.

Một lúc sau, Vương Kiến Hạo nhìn đồng hồ thấy đã quá trễ, anh đặt tay lên vai Đường Tử Hân, trầm trầm nói: “Em ở đây đến sáng cũng không giải quyết được gì. Quay về với anh.”

“Không được, Cảnh sát Diệp có thể ra bất cứ lúc nào.” Đường Tử Hân lắc đầu, bà vai cũng vô thức né tránh bàn tay của anh.

Bên cạnh Đường Tâm còn mệt mỏi hơn thế, chị day day bên hai bên thái dương, tán đồng ý kiến của Vương Kiến Hạo: “Chị nghĩ ta nên về thôi, dù cho Cảnh sát Diệp có ra thì chưa chắc ta đã lấy được thông tin gì. Và lại để lấy lời khai thật đầy đủ họ còn phải tạm giam ông ấy mấy ngày. Ta ở đây cũng không có hướng giải quyết, quay về thôi.”

Nghe chị nói vậy Đường Tử Hân cũng ừ ừ thở hắt ra, cô miễn cưỡng đứng dậy.

“Đề tôi gọi tài xế đưa cô về, khuya như vậy rất khó bắt taxi.” Vương Kiến Hạo nhìn Đường Tâm nhàn nhã nói.

“Không sao, tôi bắt được.” Đường Tâm lịch sự từ chối, dù gì cũng không có thiện cảm với anh nên cũng không cần đến sự giúp đỡ này. Đường Tử Hân nhớ lại mấy vụ cướp trên taxi chiều trên thời sự cách đây vài ngày, chuyện của Đường Sâm đã làm cô bất an hơn, cô liền nắm lấy tay chị, khuyên nhẹ: “Chị về một mình trễ như vậy em không yên tâm, để tài xế của anh ấy đưa chị về.”

Đến đó một lúc Đường Tâm mới nghe theo em gái đồng ý. Vương Kiến Hạo gọi điện, tài xế rất mau chạy đến. Đường Tâm ngồi lên xe, Đường Tử Hân mới an tâm cùng anh trở về.

Trên đường đi, cả hai rất im lặng, cũng không ai có ý định phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo này.

Đột nhiên Đường Tử Hân quay sang nhìn gương mặt góc cạnh của Vương Kiến Hạo, khẽ mở miệng: “Anh nói thử xem, liệu ba em có xảy ra chuyện gì không?”

Người đàn ông vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, tay lái vững vàng. Anh biết thừa chưa có giây phút nào cô yên tâm kể từ khi nghe tin, anh hiểu rõ tâm tình đang rối loạn của cô bây giờ nhưng tiếc là anh không phải người có cái miệng nói lời động viên. Vậy nên anh chỉ đành thốt ra một câu: “Em đừng lo lắng quá.”

Nhưng đối với người có tính lo xa hay bận tâm như Đường Tử Hân thì câu động viên đơn giản đó của anh không hề làm cô bớt bất an: “Nếu tìm được cách giải quyết thì em đã không lo lắng như vậy.”

“Vậy em có thể làm được gì?”

Đối mặt với câu hỏi của Vương Kiến Hạo cô cơ hồ cứng họng không nói được gì. Anh hỏi cô có thể làm được gì trong khi đó cô còn không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Về đến Trần Thủy, Đường Tử Hân mệt mỏi đi tắm lần nữa. Nằm lăn qua lăn lại trên giường mãi mà chưa thể ngủ, cô bất giác nhìn sang bên cạnh, Vương Kiến Hạo vẫn chưa trở lại phòng.

Bóng dáng cô cô đơn tịch mịch nằm yên trên giường, mắt còn đang thao thao nhìn ra ngoài ban công tối mờ. Một lúc sau Vương Kiến Hạo quay về phòng, biết cô vẫn chưa ngủ nên mang đến một tách trà lai thơm phức.

“Uống đi rồi ngủ.” Anh đưa tách trà đến trước mặt Đường Tử Hân. Cô gượng người ngồi dậy đón lấy, đôi mắt không nhìn trà trong tay mà cứ thể nhìn anh trân trân.

Giây phút ấy cô thấy trái tim mình như vỡ òa, bao yếu đuối chôn cất trong lòng đột nhiên ồ ạt trào ra, tràn lấp cả tầm mắt.

Uống liền tiếp mấy hớp, cô đặt tách trà lên bàn rồi nằm xuống giường, mắt trông theo bóng dáng anh vòng qua giường nằm xuống cạnh cô. Nếu như lúc trước, anh sẽ dang tay ôm ghì cô vào lòng, cho cô một nụ hoa chớm nở trên gò má rồi mới nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Còn đêm nay, anh và cô lại nằm xa nhau như vậy, khoảng cách chỉ bằng một cái gối đặt dọc, vậy mà cô lại thấy xa xăm ngàn trùng.

Trước mắt Đường Tử Hân bóng lưng Vương Kiến Hạo bỗng nhiên mờ mờ ảo ảo, mí mắt nặng nề lờ đờ. Cứ thế cô chìm vào mộng sâu, cứ thế trở về với thế giới bình yên của riêng bản thân.

Vương Kiến Hạo mở mắt, anh ngồi dậy quay sang đã thấy Đường Tử Hân ngủ say. Người đàn ông rời giường, khoác thêm một chiếc măng tô màu đen rồi ra khỏi phòng.

Một lúc sau, một chiếc xe chậm rãi chạy xuyên qua hàng cây bạch quả cao lớn trong sân vườn, biến mất ở cửa lớn của Trần Thủy. Cửa phòng mở ra, người đi vào, Cảnh sát Diệp lập tức đứng lên lịch sự cúi chào: “Vương thiếu!”

Vương Kiến Hạo nhìn theo bàn tay Cảnh sát Diệp ra kí hiệu mời ngồi nhưng anh chỉ lẳng lặng vào vấn đề chính. Câu nói ấy của anh ngắn gọn súc tích nhưng lại áp chế tinh thần của đối phương, mà đối phương lại chính là cảnh sát.

“Tôi muốn gặp Đường Sâm.”

Theo quy tắc, trong thời gian lấy lời khai, hỏi cung thì bị cáo không thể nói chuyện, trao đổi, tiếp xúc với bất kì ai kể cả người thân thích nhất. Mà hôm nay vì Vương Kiến Hạo mà Cảnh sát Diệp phá vỡ quy luật, cũng phá vỡ nguyên tắc của bản thân hơn mười năm làm nghề cảnh sát.

“Hương này, mời!”

Diệp Lô dẫn đường, Vương Kiến Hạo rất nhanh được đưa đến phòng lấy lời khai. Cửa phòng được mở ra, Vương Kiến Hạo đi vào. Đường Sâm ngồi yên trên ghế nâng mắt, ông ta cả kinh, chấn động toàn bộ hệ thần kinh.

Diệp Lô ra hiệu cho cảnh sát đang hỏi cung, người đó nhìn thấy Vương Kiến Hạo cũng thức thời đứng dậy nhường ghế lại cho anh rồi cùng Diệp Lô rời khỏi đó.

Vương Kiến Hạo nhìn Đường Sâm chăm chăm, hai tay ông ta bị còng sắt đặt trên mặt bàn. Về mặt ông sa sầm, quần áo sau vài giờ tra khảo cũng trở nên lồi thoi.

Đường Sâm căng mắt nhìn người đang đứng trước mặt mình, chớp mắt cũng không chớp được. Cả người ông kéo qua một tia rét buốt, run người ông ta

lấp bắp nói.

“Cậu, cậu đến đây làm gì?”

Vương Kiến Hạo kéo ghế ra rồi ung dung ngồi xuống đối diện Đường Sâm, từ đây anh có thể nhìn rõ sắc mặt ông ta đang chuyển biến xanh trắng thất thường, hai mắt đỏ au, khóe môi còn đang run rẩy.

Anh bật cười một cái, rút từ túi áo ra một bao thuốc. Vương Kiến Hạo mở bao thuốc ra đưa đến trước mặt Đường Sâm, làm điệu bộ mời thuốc ông.

Mà anh đột nhiên đến tìm ông đã làm ông mặt cắt không còn giọt máu, chẳng còn tâm tình đâu mà nhắm nháp thuốc thơm.

Vương Kiến Hạo như là trên người ông, anh rút bao thuốc về, rút ra một điếu, anh châm lửa, ngay sau đó từ miệng anh đã tỏa ra một làn khói trắng dày. Lúc này người đàn ông mới nhếch môi cười băng lãnh: “Ông nghĩ xem tôi đến đây là làm gì?”

Mồ hôi trên trán Đường Sâm vã ra, từng giọt cứ thế thi nhau đổ xuống thái dương, chỉ cần một cái liếc mắt liền biết ông ta đang sợ hãi thế nào. Nỗi sợ này cứ âm ỉ trong lòng ông ta suốt năm năm nay mà chưa khi nào vơi bớt. Ông sợ Vương Kiến Hạo quay trở lại rồi khiến ông ta sống dở chết dở. Và bây giờ chính là thời khắc đó, chạy đằng trời cũng không thoát khỏi ngày này.

“Tôi bây giờ thân tàn ma dại, cậu còn muốn điều gì nữa?” Giọng Đường Sâm có chỗ đứt quãng.

“Trừng phạt ông!” Vương Kiến Hạo gằn lên từng chữ chậm rãi, ánh mắt sâu lắng nhưng rét lạnh nguy hiểm.

“Tôi đã khai hết rồi, chắc chắn nay mai sẽ có phán quyết, mười năm trong tù đã là hình phạt thích đáng. Tôi nói cho cậu hay, năm năm trước Vương Kiến Tùng chết không phải tôi giết hại, cậu chờ có quy chụp lên đầu tôi!” Lấy hết tất cả can đảm cùng hơi sức, Đường Sâm ồm ồm lên tiếng, từng câu chữ cứ thế rơi vào tai Vương Kiến Hạo. Người đàn ông đập tay xuống bàn, anh chồm người về trước găm lên, đôi mắt phượng hoàng đầy tơ máu, tràn đầy giận dữ và thống hận: “Tôi cấm ông nhắc đến tên ba tôi! Đừng thốt ra tên ông ấy bằng cái miệng kinh tởm của ông!”

Đường Sâm sợ hãi đến độ thở mạnh cũng không dám. Ông ta xanh mặt đối mặt với đôi mắt quỷ dữ này. Vương Kiến Hạo khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh của mình, anh hạ mình ngồi xuống, kênh kiệu gác chân, mĩa mai nói ra: “Nhìn thấy ông sợ hãi như con chó bị đánh gãy chân như vậy tôi rất thỏa mãn.”

Đúng thật Đường Sâm sợ sệt đến độ răng va đập vào nhau. So với con người ngang ngược và mưu mô của ông năm năm trước với con người ông hiện tại như khác một trời một vực. Thời gian qua đã làm Đường Sâm thay đổi thành một con người thật khác.

“Tại sao không giết tôi sớm hơn? Tại sao lại chọn cách dây vò như vậy?” Đường Sâm tức tối găm vang, bao giận dữ trong người ông đều được trút qua hai câu hỏi này.

Ngón tay Vương Kiến Hạo tùy tiện vuốt cằm, kéo đuôi chân mày anh cười một cách thật quý quái: “Nếu tôi giết ông thì đã lỡ cơ hội nắm con gái ông trong tay, như vậy thì rất tiếc.”

“Cậu... cậu!”

“Bây giờ ông cứ sống những ngày cầm tù cho tốt, bao nhiêu thời gian tôi cũng đợi được. Đợi ông trở ra rồi tự lấy súng bắn mình!”

Tâm trí anh quay về năm năm trước, vào cái ngày mưa như trút nước, ba anh nằm lẳng trong quan tài, anh đau lòng tưởng chừng như bị mất một nửa trái tim. Ngày mưa hôm ấy hằn vào tâm trí anh, cả đời khó quên. Nỗi hận thù này như thuốc phiện, ngấm sâu vào xương tủy, chúng vực anh dậy khi anh sa ngã nhất, nhắc nhở anh rằng ông ta nợ gia đình anh một mạng.

Tổng Nhuận, bà ấy không hề biết anh đã chọn cách dấn vật bản thân như vậy. Mà anh muốn quay đầu cũng chẳng thể, anh đã đi trên một con đường đầy gai góc và đôn độc, con đường này một khi đặt chân lên là không thể ngoảnh lại, cũng không được rẽ ngang.

Đường Sâm nghiêng răng, khó khăn mở miệng: “Được, bao nhiêu năm tôi cũng sẽ trả cho gia đình cậu, nhưng cậu cũng phải thả con gái tôi ra, trả lại cuộc sống bình thường cho nó ngay khi tôi được đưa vào tù.”

Người đàn ông đột nhiên cười phá lên như nghe phải chuyện hài, anh nhướn mày châm chọc: “Thả Đường Tử Hân ra? Vậy thì thay thế bằng Đường Tâm đi? Thế nào hả?”

“Mày... mày cảm thú!” Đường Sâm tròn mắt, con tức giận đã ứ đọng tới tận cổ họng, nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng không xong.

“Cảm thú? Vẫn chưa đạt đến sự cảm thú của ông!”

“Ông quên giao dịch ngày đó ở Say Tinh rồi? Có cần tôi nhắc lại hay không?” Vương Kiến Hạo chống tay lên bàn, hai bàn tay đan lại đặt dưới cằm.

Cả người Đường Sâm run bắn, ông ta như con mồi nằm trong ống ngắm của thợ săn, khó lòng bảo toàn tính mạng.

Giao dịch ngày đó ông còn nhớ, hằn cả vào tâm trí ông.

~~~~~

Giữa một không gian yên tĩnh, nhạc nhẹ bật lên âm ỉ đến đỉnh tai nhức óc. Ở đây không thiếu được bốn thứ, dân chơi, gái nóng, rượu và nhạc. Hai người đàn ông kéo cánh tay của Đường Sâm lên, ông bị đánh đến mức đi cũng không được. Ông ta mơ mơ màng màng biết mình bị mang vào một căn phòng, đám người xung quanh đập ông ta xuống. Bên tai Đường Sâm còn nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ, mấy lời dâm tục của mấy cô gái ngồi trên sofa cũng lọt vào tai. Trước mắt tối kịt, ông căn bản là không thấy được thứ gì.

Tiếng nhạc bỗng bé dần rồi tắt hẳn, có hai người mang cánh tay Đường Sâm vực dậy, ngay giây sau mấy ly rượu liên tiếp tạt vào mặt ông ta, lúc này ông mới tỉnh táo hơn được một chút.

Đây là đâu, ai là kẻ ra tay tàn nhẫn như vậy, Đường Sâm hoàn toàn không biết.

“Đánh!” Một tiếng trầm trầm đánh vào không gian yên ắng, Đường Sâm nhận ra giọng nói nghe thật quen nhưng không thể nhận ra là ai.

Nhận được lệnh, Đường Sâm liền bị đám tới tấp, ông không tránh được vì tứ phía đều bị kim kẹp. Bọn người kia đánh hạ hê rồi lại dội rượu lên đầu ông, tỉnh được lúc Đường Sâm lại bị đánh muốn ngất đi.

“Dừng.” Tiếng đánh đám biến mất, gian phòng yên ắng trở lại.

Đường Sâm nằm trên mặt sàn thờ thoi thóp như con cá bị quăng lên bờ. Trên đầu ông ta chảy máu đầm đìa, máu hòa với rượu vang loang lổ ướt đầm cả người.

“Đường Sâm, ông còn nhớ tôi hay không?” Một giọng nói nam tính vang lên, rơi vào tai ông lại hóa thành hàng nghìn cây kim đang châm chích.

Ông ta dư sức nhận ra chủ nhân của giọng nói này, chính là người con trai duy nhất của Vương Kiến Tùng.

Giây sau cả người ông ta như chạy qua một luồng điện đang không ngừng run lên. Đường Sâm biết đêm nay sẽ khó mà rời khỏi đây, thời khắc này đã đến rồi.

“Đánh!”

Cả đám người xung quanh như một đàn chó săn nghe lời chủ xông đến cắn xé Đường Sâm. Không lâu sau, cả người ông ta đã đầm đìa máu hồng. Ngất đi, một lúc sau ông lại bị vực dậy, đối diện với câu hỏi băng lãnh của Vương Kiến Hạo: “Vì sao tang lễ của ba tôi ông không đến dự?”

Người đàn ông vừa lên tiếng ngồi trong vùng tối bí hiểm của phòng bao, đôi mắt trắng dã lóe lên như báo săn đang nhắm con mồi.

Đường Sâm bị nâng nửa người dậy, ông ta quỳ trên mặt đất thờ thề thảo, mãi một lúc mới nghe thấy tiếng ông ta nhỏ như tiếng muỗi: “Cậu... muốn gì?”

“Mạng của ông!” Lời nói ra tàn độc và nguy hiểm bủa vây, như được hòa với mùi thuốc súng.

Như một tia sét giữa trời quang, tia sét ấy nhắm ngay Đường Sâm mà đánh, ông ta cơ hồ nghĩ rằng mình vừa bị bắn một phát ngay ấn đường. Ám khí bức người của Vương Kiến Hạo quá lớn khiến ông hít thở không thông. Đường Sâm không biết lạnh vì rượu hay lạnh vì ba chữ kia vừa được nhả ra mà rã và đập vào nhau. Ông nuốt nước bọt, cố gắng nói: “Chính Vương Kiến Tùng đã không tin tưởng ta, cố gắng gạt ta ra khỏi nhóm cổ đông lớn, ông ta nghĩ Giang Thước có được ngày đó là đều do một mình ông ta gây dựng?” Vương Kiến Hạo nâng ly rượu, hướng người về phía trước, đôi mắt anh đen đặc nhìn không ra suy tính gì. Nâng rượu uống một hớp, anh nhàn nhạt bật ra một chữ: “Đánh!”

Đường Sâm lại bị đánh cho một trận nữa, ông ta nằm bệt ra sàn nhà, đám người kia không ngừng dội rượu. Ông cố gắng vùng vẫy muốn đánh trả nhưng cuối cùng lại ăn trọn vài cú đá hung hăng vào người.

“Dừng dậy.” Vương Kiến Hạo tàn lạnh ra lệnh, cả người lại chìm vào vùng tối.

Người đàn ông trung niên bị giữ chặt hai tay, mấy tên kia cứ thế liên tục tra tấn ông không ngừng nghỉ, khiến ông cảm tưởng như mình chuẩn bị trút hơi thở cuối cùng.

“Từ trước đến nay Vương gia chưa từng bạc đãi gia đình ông, ngược lại còn hết sức nể nang coi trọng. Chính ông là kẻ bán đứng Giang Thước, ông nói xem sự tình xảy ra như vậy có phải là do ông hay không?”

“Vương Kiến Tùng chết không phải do ta!” Đường Sâm mặc kệ đau đớn mà gầm gào.

“Ông âm thầm phát triển một khoản tiền riêng bên ngoài, ba tôi không cho phép ông liên can ngược lại ba tôi, hại Giang Thước sụp đổ chỉ trong một tháng, hại ba tôi tức đến tăng xông.”

Giọng của Vương Kiến Hạo rất trầm, lại còn khàn đặc, nghe thế nào cũng như đang ảm đạm một điều gì đó.

“Nợ máu phải trả bằng máu.” Một câu cuối cùng Vương Kiến Hạo nói ra khiến cả gian phòng bỗng chốc lạnh ngắt như Âm phủ. Mà người đàn ông đang bị đánh cũng không kim được mà gào lên, mặt mũi bê bết máu đỏ, mắt sưng vù không nhìn rõ phía trước thế nào.

Đường Sâm liền hồi lắc đầu, miệng lắp bắp: “Không, ta không giết Lão Vương, không...!”

Ngay giây sau ông ta liền ăn trọn một cú đấm rồi ngã lăn ra sàn.

Ngón tay Vương Kiến Hạo miết chặt lấy miệng ly rượu, dáng ngồi ung dung nhàn nhã, đợi Đường Sâm được vục đầy anh liền lên tiếng: “Hay chúng ta làm một cuộc giao dịch?”

Đầu Đường Sâm văng vắt quay mòng mòng, bên tai oang oang, câu chữ thì lẫn lộn mãi ông ta mới nghe thấy được.

“Ông có hai cô con gái đều khôn lớn xinh đẹp. Tôi chỉ hứng thú với cô thứ hai.” Vương Kiến Hạo nhấp một ngụm rượu, rượu đắng nghét lan tràn trong khoang miệng anh, làm cả con tim anh đột nhiên buốt nhói.

“Cậu muốn gì ở nó?”

“Muốn tất cả.”

Đường Sâm im lặng không nói gì, khuôn mặt ông ta đã bị biến dạng, mà máu trên đầu vẫn cứ lũ lượt chảy không ngừng. Ai nhìn cũng biết ông ta là đang đắn đo.

Từ trước đến nay Vương Kiến Hạo thích nhất là chơi đùa, nếu anh đã muốn mạng một ai đó thì chưa đầy một phút đã về với cát bụi, nhưng đối với anh đó không phải là hình phạt, đó là một cách giải thoát. Anh lại muốn đứng từ trên cao nhìn xuống bọn họ nhìn anh đầy sợ hãi, bọn họ quỳ xuống van xin anh, dập đầu chấp tay như đem anh lên làm thánh. Cảm giác đó ngấm sâu vào từng đường máu trên người anh, cho anh giây phút hưng phấn nhất. Mưa dầm thấm lâu, càng chơi mùi vị mới càng nguyên chất thơm ngon. Vương Kiến Hạo thấy rõ tia lưỡng lự chạy qua khuôn mặt Đường Sâm, anh lập tức nắm thóp ông ta, nhồi nhét thêm một câu: “Con gái của ông trở thành người của tôi, ông chết hay sống sẽ tính sau.”

Và đây chính là cách anh chơi đùa với kẻ yếu thế hơn mình.

Đường Sâm kích động như kẻ bị nhốt trong bóng tối lấy ngày thấy tia sáng liền nhanh tay nắm lấy, ông ta gạt đầu ngay tức khắc mà không phân vân suy nghĩ nhiều.

Vương Kiến Hạo cười một cách hả hê, bốn năm trước và bốn năm sau ông ta vẫn khổ nạn như thế với ngay với cả người nhà của mình, nói gì đến bằng hữu huynh đệ?

“Làm cho ông ta một giống mộc, xem như giao dịch thành công.”

Đám người kia theo anh đã lâu, nghe anh nói thế liền hiểu ra. Một người đưa điều thuốc ra, châm lửa đốt, điều thuốc lóe lên rực sáng. Người đó đến gần Đường Sâm, xé áo ông ta ra, ngay giây sau liền dí điều thuốc vào ngay giữa ngực ông ta, ba dấu chấm đỏ rực tạo thành một hình tam giác.

Đường Sâm gào lên đau đớn, gầy gầy một lúc liền gục xuống sàn.

Cửa phòng đột nhiên bị mở toang ra, một cô gái trẻ hồng học chạy vào, người nằm dưới đất rên rỉ đập ngay vào mắt cô. Cô gái ấy hoảng sợ hét lên một tiếng: “Ba!”

Vương Kiến Hạo biết Đường Tử Hân sẽ đến đây, chính là anh sai người dẫn cô đến.

Ngày hôm đó anh còn hồng hách kiêu ngạo, chỉ cần cô rơi vào tay anh thì thịt nát xương tan, sống không được chết cũng không xong. Nhưng bây giờ nhìn lại, anh lại đem cô nâng lên tận trời cao, yêu chiều hết mực.

~~~~~

Đôi đồng tử của Đường Sâm run lên, ông ta không dám nhìn thẳng vào đôi mắt như hai viên đạn của Vương Kiến Hạo.

“Tôi sẽ đợi phán quyết của ông.”

Thân ảnh của Vương Kiến Hạo đứng thẳng cao lớn, anh đứng ngược sáng, bóng của anh bao trùm cả tầm nhìn của Đường Sâm, ám khí xung quanh u lạnh đến khó thở.

Người đàn ông xoay người, hai tay thư thái dứt túi rồi nâng bước chân rời khỏi. Đường Sâm đưa mắt nhìn theo, sâu trong lòng ông đang lửa cháy bùng bùng mãnh liệt.

Lúc Vương Kiến Hạo trở về Trần Thủy thì trời đã tờ mờ sáng. Đường Tử Hân uống nước trà lải anh đưa thì ngủ say sưa, đến khi anh về cô vẫn chưa tỉnh dậy.

Vương Kiến Hạo cởi áo khoác rồi treo lên móc giá. Cả người anh lạnh lẽo vì ngấm sương mờ tình mơ. Anh ngồi xuống cạnh Đường Tử Hân, đưa tay vén tóc cô qua, gương mặt cô xinh đẹp hồng hào như Mặt Trăng tròn còn treo lơ lửng ngoài cửa sổ. Ngón tay anh khẽ vuốt nhẹ ở gò má cô, cúi đầu, anh trao cho cô một nụ hoa chớm nở.

Chỉ là anh trước khi đi anh chưa trao cho cô nụ hoa này. Chỉ là anh quên mất, đây chính là thói quen của bản thân.

Cô gái cự quạ một chút nhưng vẫn là không mở mắt.

Anh nằm xuống cạnh cô, vòng tay qua khóa chặt cô trong lồng ngực vững chãi mà ấm áp. Bỗng nhiên anh nhớ bờ vai nhỏ nhắn này của cô, mặc dù cô vẫn luôn hiện hữu trước mắt anh.

Nhìn thấy cô nhưng không thể âu yếm, đó chính là một loại dày vò vô hình.

Bao phiền muộn anh chôn giấu trong cõi lòng, giây phút này chỉ muốn cùng cô ngủ một giấc thật an lành.

Chuông điện thoại đồ dài, đánh thức cả hai người đang say ngủ trên giường. Đường Tử Hân cự mình muốn dậy nhưng lại vướng cánh tay nặng nề của Vương Kiến Hạo, cô đẩy tay anh ra rồi mò tay lấy điện thoại trên tủ.

Là Đường Tâm gọi đến. Chị bảo Cảnh sát Diệp đảm nhiệm vụ án này đã điều tra ra được nhiều manh mối, Đường Tử Hân nghe vậy liền tức tốc chạy đến sở cảnh sát.

“Cảnh sát Diệp, ba tôi sẽ được thả chứ?” Sắc mặt Đường Tâm hôm nay xanh xao hơn mọi ngày, hẳn là chị ấy đã mất ngủ cả đêm.

Diệp Lôi nghiêm nghị lắc đầu, vẻ mặt anh ta rất lạnh lùng, nói ra một câu cứng nhắc: “Chưa kết luận được gì, đang trong thời gian điều tra.”

Cả Đường Tử Hân và Đường Tâm đều mệt mỏi, biết là sẽ không bao giờ cạy được miệng người đàn ông này ra, nhưng hai chị em vẫn cứ ngây ngốc ôm hi vọng mong manh muốn biết được thông tin của Đường Sâm.

“Hai người vẫn là đi về đi thi hơn, ở đây không làm được gì đâu. Đây là đường dây buôn người trải khắp Châu Á, sẽ phải rất lâu chúng tôi mới phá được gốc rễ, còn phải dựa vào lời khai của ba cô lâu dài.” Một vị cảnh sát cùng đội với Diệp Lôi đi đến cười cười nói nói với hai chị em, anh ta thấy thương xót cho hai người nên mới mở miệng động viên tinh thần.

“Tránh ra!”

“Tránh ra!”

Một đám người đàn ông hùng hùng hổ hổ xông vào sở cảnh sát, ngay cả cảnh sát cũng can không được.

Đường Tử Hân để mắt đến đám người đó, ai cũng cầm theo vũ khí, vẻ mặt hung dữ như hổ báo, còn có vài người phụ nữ đi theo khóc sưng cả mắt, trông cực kì đáng thương.

“Các người xem đây là gì hả?” Diệp Lôi giận dữ xông lên phía trước quát lớn.

“Đưa Đường Sâm ra đây, chúng tôi đánh chết hắn!” Người đàn ông dẫn đầu khá già dặn nhưng vẻ mặt lại hung dữ hơn người.

HẾT CHƯƠNG 50.

Hôm nay nhà mình có tiệc, cả ngày làm việc quần quật như cái máy xúc :(!!!! (tối đến định đi ngủ nhưng lên xem thì thấy có bạn than là đang hóng quá :)))) mình thì mình mệt muốn xỉu mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy luôn í cơ mà vẫn cố gượng dậy viết tiếp cho mấy cô đọc :)))) kiểu như sợ mai đi học không có thời gian ngồi viết, lo mấy cô đợi dài cổ nên cứ phải viết hết huhuhu :(!!!!!! (mấy cô đọc thì cứ thoải mái cmt đi chớ chỗ này tiêu điều quá axxx :(!!!!!! à cho xin thêm ít sao treo nhà cho nung nính nheeee

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Không giúp cô

Chương 51: Không giúp cô.

Một câu vừa rồi khiến cả Đường Tâm và Đường Tử Hân hoàn toàn chấn động, còn có cả sợ hãi. Diệp Lôi dắt bộ đàm ở bên hông đưa lên miệng, nghiêm nghị nói: “Có chuyện ở đại sảnh, tập hợp!”

Anh ta kiểm chế lại cơn lửa giận trong người: “Tôi cho các người mười giây để rút khỏi đây.”

Bọn họ kéo đàn kéo đồng đến sở cảnh sát đòi đánh người thì thực sự là không sợ bị đi tù, một lũ người coi trời bằng vung!

“Một...hai...ba...!” Diệp Lôi bắt đầu hô vang tiếng đếm.

“Phải đánh chết Đường Sâm chúng tôi mới rút!” Đám người đó đồng lòng hô vang, vô cùng cứng đầu ngang ngược.

“Năm...sáu...bảy...!”

“Mang Đường Sâm ra đây!”

“Tám...chín...mười!” Ngay khi Diệp Lôi ngừng đếm, tất cả các cảnh sát đều đã tập hợp đầy đủ theo lệnh, bọn họ dàn thành một hàng ngang chắn ngay cửa lớn, trở thành một bức tường uy nghi vững chắc.

Đường Tử Hân và Đường Tâm bị đẩy lùi về phía sau, hai chị em vẫn chưa hoàn hồn. Bọn người đó hôm nay mang người đến đòi đánh chết Đường Sâm chắc chắn là người nhà của nạn nhân bị bán qua đường dây buôn người, bọn họ ai ai cũng đang vô cùng đau đớn và phẫn nộ, nếu không có cảnh sát, Đường Sâm sợ là không sống nổi.

“Chúng tôi hoàn toàn có thể tố cáo các người vào tội cản trở người thi hành công vụ!” Diệp Lôi oai nghiêm nhìn thẳng vào đám người đó, cất tiếng hùng dũng.

“Tổ đi! Các người tổng chúng tôi vào tù đi!” Giọng của người vừa rồi rất hầm hờ, nghe nồng nặc mùi phẫn hận.

Diệp Lôi dần dần mất kiên nhẫn nhưng theo đặc thù của công việc, anh ta vẫn giữ được nét bình tĩnh trên gương mặt: “Nếu các người cảm thấy uất ức thì pháp luật đã thay các người bồi thường và trừng trị thích đáng. Chúng tôi là cảnh sát, nhiệm vụ là phải giải cứu những nạn nhân còn đang bị giam giữ thì chúng tôi nhất định sẽ dùng cả tính mạng để hoàn thành. Kẻ vô tội được tha thứ, kẻ có tội phải trừng phạt. Các người bây giờ ở đây âm ỉ có phải là muốn vào tù ngồi chung với bọn ác ôn đó phải không?”

“Đừng nhiều lời nữa! Bọn cảnh sát các người cũng thôi nát như bọn chúng thôi!”

Cả đám người cảnh sát tối mặt tối mày, ai ai cũng đang bùng bùng tức giận, chỉ cần Diệp Lôi ra lệnh họ lập tức liền đem súng bên hông ra bắn chết kẻ to mồm!

“Con gái của tôi! Con gái tôi chính là chết trong tay bọn súc vật đó! Bọn chúng phải chết không được toàn thây!” Một người phụ nữ trung niên kích động vượt lên trước gào khóc âm ỉ, chỉ tay vào mặt Diệp Lôi quát tháo. Nhưng người xung quanh ấy không thấy tức giận mà thấy đau lòng nhiều hơn.

Trong lòng Đường Tử Hân và Đường Tâm đều áy náy có lỗi vô cùng. Nhiều cô gái trẻ trung xinh đẹp vẫn còn đang đắm mình trong hồ nước thanh xuân thanh thuần. Họ không hề nghĩ đến một ngày mình sẽ bị bắt đi, rời xa cuộc sống tươi đẹp, rời xa gia đình thân thương để rồi những kẻ máu lạnh đẩy họ vào hố bùn đen, rửa cả đời không sạch. Giống như họ vừa mất đi tư cách để sống, tư cách để thờ. Nghĩ đến đây Đường Tử Hân nghẹn lòng, ba cô có tội, ba cô phải đền, đó là quy luật nhân quả không ai thay đổi được.

Diệp Lôi giọng cứng lên, hùng hào nói: “Một là các người rút khỏi đây, hai là chúng tôi bắt buộc phải công tay các người lại!”

“Mọi người, đập nát cái sở cảnh sát này ra!”

Một câu lệnh vừa hô vang, đám người đó được huy động, tay kẻ cầm gậy, tay người cầm búa ra sức đập vào bàn vào tủ, bọn họ như hận không thể đem sở cảnh sát này thiêu cháy.

Diệp Lôi và các anh em ngay lập tức nổi trận lôi đình. Đám của Diệp Lôi nhào đến, tay không trấn áp từng kẻ một. Chẳng mấy chốc sở cảnh sát biến thành chiến trường chiến đấu giữa những người dân quả cảm và cảnh sát hùng dũng.

Thế chiến xảy ra quá nhanh, Đường Tử Hân và Đường Tâm vẫn còn ngơ ngác đứng kia. Bỗng nhiên một người đàn ông bất thình lình chạy đến chỗ hai người, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống. Cả hai chị em hoảng sợ thét lên tiếng kinh hãi.

Đường Tâm bị ông ta bắt lấy cánh tay, cô cả kinh kinh vùng vẫy. Diệp Lôi từ đâu xuất hiện bắt lấy cánh tay to béo của ông ta lập tức vặn ngược lại, vẻ mặt anh ta đáng sợ sát khí. Người đàn ông đó còn tay kia liên vung cú đấm, Diệp Lôi với tài võ song toàn nghiêng đầu tránh được, không những thế còn trề ngửa luôn cánh tay còn lại của ông ta.

Đường Tử Hân ôm lấy chị, hai chị em đứng lùi lại một góc, kinh hồn bạt vía nhìn đám người hỗn loạn đang đánh nhau ầm ầm.

Diệp Lôi đưa đầu gối đá vào bụng ông ta rồi vặn tay ông ta lại. Anh đưa còng số tám ra rồi hạ tay xuống, lạch cạch một tiếng người đàn ông đó liền sùi lơ dưới đất rên rĩ không thành tiếng.

Chưa đầy mười phút cảnh sát đã áp chế được tất cả, mấy người phụ nữ đi theo không dám manh động chỉ biết thu mình vào một góc, ôm mặt gào khóc thương cho phận người thân mình đen đủi.

Bọn người đó bị đưa vào phòng tạm giam, còng cũng không được tháo ra.

Văn phòng trở nên tan hoang sau một cuộc chiến, tổn thất cũng không có gì lớn, bây giờ chỉ cần bắt bọn người kia bồi thường là được.

Diệp Lôi đưa hai ly cafe sữa đến cho Đường Tử Hân và Đường Tâm. Hai chị em đã bình tĩnh trở lại nhưng dưới đôi mắt tinh tường của cảnh sát Diệp, anh ta thấy hai người vẫn còn thấy sợ hãi.

“Hai cô có ai bị thương không?”

“Chúng tôi không sao, cảm ơn!”

Cảnh sát Diệp ngồi xuống ghế đối diện, nhàn nhạt nói: “Hai người chắc đã biết đám người vừa rồi là ai, tốt nhất là đừng để họ biết thân phận là người thân của Đường Sâm, chắc chắn họ sẽ gây chuyện, rất nguy hiểm.”

Đường Tâm gật đầu: “Chúng tôi biết mà, chỉ mong Cảnh sát Diệp bảo đảm an toàn cho ba tôi.”

“Đó là trách nhiệm của chúng tôi.”

Sau đó Diệp Lô nhận được một cuộc gọi, sắc mặt biến đổi nhanh chóng rồi cùng đồng đội tức tốc rời khỏi sở cảnh sát. Đường Tử Hân và Đường Tâm cũng không tiếp tục ở lại, mỗi người bắt một chiếc taxi chạy đến công ty làm việc. Cả hai đến sở cảnh sát từ sớm nên bây giờ mới bắt đầu vào giờ làm việc.

~*~

Hai tuần sau.

Xe chạy vào một căn biệt thự, người trong xe bước xuống rồi đi vào. Người trong nhà mau chóng ra nghênh đón, đó là một người phụ nữ trung niên, mặc một bộ sườn xám màu đen quý phái, tóc bà được búi cao, nhưng dù có lớp trang điểm bên ngoài thì nét tiêu tụy cùng một nỗi buồn vẫn hiện hữu trên gương mặt bà.

“Mợ Hòa.” Vương Kiến Hạo trầm trầm gọi một tiếng.

Hòa Tinh Chử gật đầu với anh, hai bên mắt đen lại còn sưng húp, bà nắm lấy cánh tay anh, vô nhè nhẹ, giọng nói dịu dàng nhưng u buồn: “Kiến Hạo, con đến rồi, mau vào đây.”

Vương Kiến Hạo ân cần đỡ bà ngồi xuống ghế, đôi mắt anh rất tối tăm, còn có chút đau lòng. Hòa Tinh Chử là một người mẹ tốt, khi còn bé bà yêu thương anh như con ruột, hết mực yêu chiều quan tâm anh. Khi đó ngoài mẹ ra bà chính là người phụ nữ anh quý trọng nhất.

“Mợ, Ly Ly đã chịu nói chuyện chưa?” Đôi mắt Vương Kiến Hạo khẽ đánh qua lần hai.

Nghe thấy câu hỏi đó Hòa Tinh Chử bỗng nhiên ôm mặt khóc nghẹn lên, bộ dạng rất đau khổ: “Con bé ăn uống thất thường, không chịu nói chuyện mà suốt ngày la hét, có ngày thì ngủ li bì, có ngày lại như ma quỷ đêm hôm đi vòng quanh nhà, cứ đi mãi đi mãi như vậy. Mợ lo quá, nó có chuyện gì mợ sống không nổi con ạ.”

Tổng Già Ly là một cô bé mười sáu tuổi, một độ tuổi xinh đẹp như hoa. Cô bé rất xinh xắn, lại có tính cách hài hước vui vẻ. Tổng Già Ly rất thích thoải mái, đã từng đi diễn ở trường học nhiều lần. Nhưng rồi trong một đêm tăm tối đã cuốn đi tất cả của cô bé, những ngày sau đó Tổng Già Ly phải sống trong bóng tối dơ bẩn. Ngày qua ngày bị làm nhục và chịu hành hạ.

Khi được cứu về, cả cơ thể cô bé bầm tím khắp nơi, khuôn mặt xinh xắn như nụ hoa cũng bị biến dạng, màng trinh bị tổn thương nghiêm trọng, phải trải qua ba cuộc phẫu thuật mới giữ được tính mạng.

Cứ ngỡ tuổi mười sáu rực rỡ như hoa anh đào, cứ ngỡ sẽ được trải qua những quãng thời gian tuyệt vời nhất cuộc đời, cứ ngỡ lớn lên sẽ trở thành người con gái hạnh phúc.

Vậy mà cái chữ 'cứ ngỡ' sao lại phũ phàng quá như vậy?

Ngay lúc nhìn thấy con gái trong bộ dạng như vậy Hòa Tinh Chử đã ngất đi, khi tỉnh dậy đến gặp con cũng không dám gặp, chỉ biết ở trong phòng bệnh khóc đến thương tâm.

Những ngày tuyệt vọng đó của hai mẹ con, cũng chỉ có một mình Vương Kiến Hạo dang tay chống đỡ.

Vương Kiến Hạo ôm lấy bà vai đang run lên từng đợt của bà, anh im lặng đợi Hòa Tinh Chử nguôi ngoai mới bắt đầu lên tiếng: “Con lên gặp Ly Ly một lát được không?”

Hòa Tinh Chử quệt nước mắt ướt nhòa hai bên má rồi gật đầu: “Con bé vừa mới ăn xong, để mợ đưa con lên.”

Cả hai lên lầu, Hòa Tinh Chử mở cửa phòng, căn phòng bên trong tối om không một động tĩnh. Vương Kiến Hạo muốn đưa tay bật đèn nhưng lại bị Hòa Tinh Chử cản lại, bà nói: “Con bé không thích ánh sáng, nếu bật đèn con bé sẽ phát điên.” Nghe vậy anh mới hạ tay xuống.

“Tiểu Ly, mẹ đây con.”

Một bóng dáng màu trắng ngồi trên giường, mái tóc đen nhánh xõa say lưng. Tổng Già Ly ngồi quay lưng, tấm lưng nhỏ bất động.

“Tiểu Ly, con nói muốn gặp anh Kiến Hạo phải không? Hôm nay anh đến thăm con đây.” Hòa Tinh Chử bước lại gần, bà kéo môi cười ngồi xuống cạnh con gái rồi vuốt lấy mái tóc của Tổng Già Ly.

“Ly Ly, cho anh thấy mặt em được không?” Vương Kiến Hạo trầm trầm nói, anh đứng chôn chân tại chỗ.

Tổng Già Ly quay người lại, khuôn mặt hiện ra giữa ánh sáng nhạt nhòa của cửa sổ chiếu qua, gương mặt cô bé mang đầy vết bầm tím ghê sợ, đôi mắt ấy nhìn anh vô hồn, bao trùm là tất cả trống rỗng.

Trong lòng anh trào ra tất cả những xót xa, cô em gái anh yêu thương từ nhỏ đến lớn bây giờ lại thành ra như vậy...

Vương Kiến Hạo tiến đến, bỗng nhiên Tổng Già Ly ngồi bật dậy, vẻ mặt hoảng sợ thất thanh la hét. Cô bé hãi hùng lui vào một góc, hai cánh tay nhỏ ôm lấy cả thân thể, đó là một kiểu của bất an lo sợ.

“Tiểu Ly, không sao đâu con, đừng sợ, anh Kiến Hạo sẽ không hại con.” Hòa Tĩnh Chử ngồi xuống ôm lấy con gái, nuốt xuống những đau đớn, bà cắn răng để không bật khóc.

Vương Kiến Hạo bất động tại chỗ, chỉ cần một biểu hiện như vậy anh dư sức nhận ra rằng suốt một tháng đó Tổng Già Ly phải chịu biết bao đã kích về thể xác và tinh thần, nỗi sợ đàn ông là rất dễ nhận thấy.

“Con sẽ ra ngoài.” Vương Kiến Hạo bỏ lại một câu rồi xoay người ra khỏi phòng.

Một lúc lâu sau Hòa Tĩnh Chử mới đi ra, bà mệt mỏi thở dài một hơi: “Con bé bình tâm hơn rồi, con đừng lo lắng.”

“Vâng.”

“Tiểu Ly bị chấn động về mặt tâm lý rất nặng, lại còn rất sợ đàn ông, bác sĩ điều trị và người làm đều phải là phụ nữ.” Hòa Tĩnh Chử cùng Vương Kiến Hạo sai bước chậm rãi xuống lầu.

Dừng lại một lúc, bàn tay bà thắt chặt lại, bà nghiêng chặt răng, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống: “Kiến Hạo, Tiểu Ly thật đáng thương, tại sao chuyện khủng khiếp như vậy lại xảy đến với một con bé lương thiện như nó? Bọn người đó thật ác ôn, họ tàn nhẫn phá nát cuộc đời con bé, vết nhơ này phải làm sao mới xóa được?”

Vương Kiến Hạo dang tay ôm lấy bà, bàn tay vỗ lên lưng bà nhẹ nhàng: “Bọn họ sẽ bị trừng phạt, chắc chắn con sẽ khiến những kẻ đó phải sống dờ chết dờ, Tiểu Ly phải có được công bằng, không ai đòi cho con bé thì con đòi!”

“Kiến Hạo, gia đình nợ nợ con.”

“Mẹ đừng nói vậy.”

Một lúc sau Vương Kiến Hạo nhận được điện thoại của Thư kí nên không thể nán lại mà rời đi ngay.

._*_

Dương Trạch đến quán cafe đã hẹn trước với Đường Tâm. Cô ấy đã đợi ở đây từ trước, anh hộp xong cũng chạy ngay đến đây.

“Dương thiếu!” Đường Tâm đứng dậy, gật đầu chào anh. Dương Trạch cũng chào lại rồi ngồi xuống đối diện cô.

“Không cần phải vậy, cô cứ gọi tôi là Dương Trạch.” Người đàn ông mỉm cười nhìn Đường Tâm, điệu bộ có chút khách khí, anh nhìn menu phục vụ đưa đến rồi gọi một ly cafe sữa. “Công việc của anh dạo này bận rộn nhỉ? Tôi hẹn một bữa mà Thư kí phải sắp xếp chặt chẽ như vậy.” Đường Tâm nói lời đùa giỡn.

Dương Trạch đối mặt với cô, hai người nhiều lúc cũng gọi điện nhưng chủ yếu là hỏi về vấn đề sức khỏe và công việc. Họ còn một rào cản vô hình do chính gia đình họ xây lên.

“Cô nên thấy biết ơn và vinh dự khi tôi phải đổi hẹn tất cả các cuộc xã giao khác để chen giờ đi gặp cô đó.” Dương Trạch cũng thêm lời nâng cao bầu không khí.

Nhưng nụ cười của Đường Tâm nhìn thế nào cũng rất gượng gạo, đúng hơn là cô không cười nổi. Chuyện Đường Sâm bắt âm vô tín ở sở cảnh sát suốt nửa tháng nay đã làm cô phát bệnh, chưa có giây phút nào là không lo lắng bất an.

“Ba tôi đang bị cảnh sát giam giữ. Có kẻ đã kéo ông ấy vào đường dây buôn người, mại dâm bao bọc Châu Á, nửa tháng rồi họ vẫn chưa thả người.” Đường Tâm trầm trầm nói, đôi mắt thâm buồn bã, rõ ràng là đang bất lực và mệt mỏi.

Câu chữ từ từ rơi vào tai Dương Trạch, anh chấn động một phen. Mãi một lúc sau, cùng với sự ngạc nhiên và không tin của mình anh hỏi lại lần nữa: “Ông ấy thực sự có liên quan đến vụ án này?”

“Cảnh sát Diệp nói là có hoàn toàn liên quan, chỉ không biết mức độ tội trạng nặng nhẹ thế nào.”

Dương Trạch im lặng nhìn Đường Tâm nói tiếp: “Tôi nghe Từ Hán kể về chuyện của nó và anh, bây giờ anh đã không còn liên quan gì đến chúng tôi nữa. Mở lời nhờ anh giúp chắc chắn Từ Hán sẽ không cho phép tôi làm vậy, nhưng bây giờ ngoài anh ra chúng tôi không thể nhờ ai khác.”

Anh biết Đường Tâm nói ra như vậy là bất đắc dĩ mà thôi. Đường Từ Hán và Đường Tâm tuy không phải chị em ruột thịt nhưng lại giống nhau ở chỗ là lòng tự trọng rất cao. Nhưng bây giờ Đường Tâm mở lời cầu khẩn thì chắc chắn cô đã bị dồn đến đường cùng, phải cân nhắc kỹ lưỡng lắm mới ngả lòng

tự tôn của bản thân xuống.

“Anh có thể sắp xếp cho tôi và Từ Hân gặp riêng ông ấy một ngày hay không? Chúng tôi bây giờ chỉ muốn gặp ông ấy ngay lập tức.”

Dương Trạch nhận lấy ly cafe từ phục vụ, nghe Đường Tâm nói vậy anh liền gật đầu: “Tôi nhất định sẽ tìm cách. Cô đừng nói chúng ta không có quan hệ, nếu gặp khó khăn đừng ngại nói với tôi, tôi chắc chắn sẽ giúp.”

“Dương Trạch, thực cảm ơn anh!” Trong lòng Đường Tâm như bùng nổ nắng mai, từ khi Đường Sâm bị giam giữ thì chưa từng có giây phút nào khiến cô thấy an tâm như bây giờ.

“Từ Hân bây giờ có sống tốt không?” Dương Trạch ngừng một lát như là đang ngẫm nghĩ gì đó rồi mới mở miệng hỏi.

“Con bé sống rất tốt, anh đừng lo lắng, tôi sẽ chăm sóc con bé thay anh.” Từ trong đôi mắt của Đường Tâm ánh lên sự vui mừng.

Trái tim của Dương Trạch thất lại đau đớn. Đường Từ Hân nhà cô đúng là ngu ngốc, anh biết rõ từ ngày anh và cô đi Hải Nam trở về chưa có ngày nào cô không bị Vương Kiến Hạo gây khó dễ. Vậy mà đến cả Đường Tâm cô cũng không chịu mở lời tâm sự lấy một chữ. Cô cứ thế gặm nhấm vết thương lòng một mình, chẳng muốn chia sẻ cho người yêu thương cô một nửa. Dương Trạch và Đường Tâm cùng trò chuyện với nhau thêm một lúc lâu rồi mới rời khỏi quán cafe.

-*-

Trần Thủy.

Lúc Đường Từ Hân đi làm về cũng là lúc tối muộn, trăng sao đã bu kín cả bầu trời của Bắc Kinh. Vương Kiến Hạo lúc này đang tắm, cô vào phòng, anh cũng không thềm bật đèn lên.

Bỗng nhiên điện thoại của anh để trên mặt tủ đồ chuông, cô nhìn đến, trên màn hình điện thoại đề hai chữ Diệp Lôi. Cả người cô bỗng nhiên run nhẹ, không hiểu vì lý do gì. Vì sao anh và Diệp Lôi lại quen biết nhau? Hay Vương Kiến Hạo anh đang mưu tính điều gì?

Chuông điện thoại reo liên tục, lúc Vương Kiến Hạo từ trong phòng tắm đi ra thì chuông cũng biến mất. Bên hông anh quần hồ một chiếc khăn tắm, xương nhân ngư cùng vòm ngực vững chãi lộ rõ. Anh bước từng bước đi đến, từng giọt nước từ trên tóc anh chảy xuống cổ. Mà bây giờ Đường Từ Hân không có tâm trạng đâu để chiêm ngưỡng vẻ đẹp nam tính quyến rũ này của anh. Trong đầu cô đã sớm nghĩ ngợi vạn điều.

Vương Kiến Hạo đến trước mặt cô, cứ thế nhìn cô không chớp mắt. Cô đã nhìn thấy Diệp Lôi gọi điện đến cho anh, anh cũng biết rõ. Bầu không khí nặng nề, im ắng như tờ.

Đường Từ Hân nhìn theo bàn tay anh với lấy áo choàng tắm trên giường rồi luồn tay mặc vào. Anh không nói gì chỉ lấy điện thoại trên bàn rồi lẳng lặng quay người đi.

Giống như bị kéo xuống nước mà vói phải một khúc gỗ, Đường Từ Hân vô thức bám lấy tay anh như khúc gỗ đó. Cô biết giây phút vừa rồi bản thân cô vừa cảm thấy hoảng sợ.

Cô cứ thế nắm chặt lấy tay Vương Kiến Hạo, lời muốn nói giống như tảng băng vừa to vừa nặng mắc ở cuống họng cô, đến một chữ cô cũng không cất lên được.

Vương Kiến Hạo đứng yên như tượng, bàn tay cô nhỏ nhắn nóng rẫy của cô chạm vào làn da đang lạnh lẽo của anh, cách một lớp vải anh vẫn cảm nhận được nhiệt độ này. Tựa như nước và lửa, không thể dung hòa.

Anh và cô cứ thế đứng yên, không ai mở lời phá vỡ bầu không khí u ám này. Vì anh và cô đều biết rõ đối phương đang muốn nói cái gì.

Đường Từ Hân ồ dột thờ hất ra một hơi, mi mắt cô hơi sụp xuống, sau một lúc cô chậm rãi mở miệng: “Anh có thể giúp em lần này bằng cách đừng nhúng tay vào được không?”

Vương Kiến Hạo không quay mặt lại, cô không biết anh đang có vẻ mặt gì, có phải là khinh thường chế giễu hay không?

Sự hận thù của anh dành cho Đường Sâm, cô là một trong những người biết rõ nhất. Anh hận, rất hận, hận không thể lột da rọc thịt ông ấy ngay tức khắc, hận không thể đem ông ấy quăng vào đám lửa thiêu chết.

Vậy mà bây giờ cô đang làm gì thế này? Cầu xin sự giúp đỡ của anh sao? Cầu xin anh giúp ba cô, kẻ đã làm gia đình anh tan nát sao?

Cô thật ngu ngốc, biết rõ câu trả lời ra sao vậy mà vẫn mở lời cầu khẩn. Anh sẽ không thể nào vì cô mà giúp đỡ người gián tiếp hại chết ba của anh, sai là cô đã đặt bản thân ở quá cao nên đã dẫn đến ảo tưởng trầm trọng. Cô hối hận rồi.

Vương Kiến Hạo quay người lại nhìn cô, ánh mắt anh lạnh lẽo như nhà xác trong bệnh viện. Đường Từ Hân bất giác nói long bàn tay. Anh cứ thế gạt nhẹ cô ra, cô và anh liền chia cắt.

Người đàn ông này không cười, vẻ mặt u ám như sương mù dày đặc che phủ. Cô thật sự không nhìn rõ được ánh mắt thực sự của anh thế nào.

Một lúc sau Đường Từ Hân mới nghe thấy giọng nói của anh trầm đặc quặng cùng mùi hương nam tính thoang thoảng.

“Vì cái gì anh phải giúp ông ta theo cách em đã nói?”

Trong lòng cô đã rõ câu trả lời này, chỉ là cảm thấy thêm chút gì đó hụt hẫng, chút gì đau lòng, hằn vào tâm trí là cả trống rỗng bủa vây.

Phải rồi, anh muốn giết ba cô còn chưa hết, thế quái nào anh có thể giúp ông ấy được.

“Anh có thể để sự việc này trôi qua một cách bình thường được không? Cuộc gọi vừa nãy gọi đến cho anh, em đã rõ ràng vài điều.”

“Em rõ ràng điều gì?”

“Anh đang ra tay hại ba em.” Đường Từ Hân nhắm thẳng đôi mắt lạnh giá của Vương Kiến Hạo nhìn tới, cả người cô bỗng rét buốt, giống như vừa bị ai ném ra ngoài Bắc Cực.

Ngón tay tê lạnh của Vương Kiến Hạo đưa lên, khẽ ve vẩy ở gò má nóng rực của cô, sự tức giận trong anh trỗi dậy mà không có gì để phát tiết, anh liền dùng lực nhấn mạnh đầu ngón tay cái xuống làn da non mịn dưới mắt, ngay sau đó anh nghe thấy tiếng cô rên lên, anh gần giọng: “Ông ta đáng ra phải bị tù chung thân! Tất cả những gì ông ta gây ra đều là nghiệp chướng, anh phải khiến ông ta trả giá!”

“Vương Kiến Hạo, anh quá tàn nhẫn!” Đường Từ Hân lui về sau, thoát khỏi bàn tay anh.

“Tàn nhẫn? Vậy có bằng người ba yêu quý của em không?” Vương Kiến Hạo tiến tới, vuốt tóc cho cô, đôi đồng tử u ám, anh khẽ nheo mắt, như là đang cố moi móc mọi thứ trong người cô ra.

Cô nghiêng mặt, né tránh bàn tay anh đang dạo chơi, lần này cô nhẹ giọng hơn, bình tĩnh hơn: “Ông ấy có tội thì hãy để pháp luật trừng trị, Vương Kiến Hạo, anh đừng nhúng tay vào.”

“Mười năm tù, đã được xem là trừng trị?” Một câu hỏi đó của anh như được ngâm với độc dược, mức sát thương rất cao, làm cõi lòng Đường Từ Hân nát bươm.

“Anh đừng quên giao dịch kia.”

“Anh không quên.”

Đường Từ Hân giương mắt nhìn anh, khuôn mặt đẹp trai mà mí gần ngay trước mắt mà hằng ngày cô vẫn trông thấy, những tưởng thân thuộc nhưng hóa ra lại xa xăm ngàn trùng.

“Theo giao dịch đó, em đang ở đây với anh, em là của anh, anh không được làm trái giao dịch mà hại ba em.”

“Anh không hề có ý định giết ông ta, chẳng phải ông ta vẫn còn sống sao?” Khóe môi người đàn ông kéo lên, Đường Từ Hân không rét mà run.

Lần này khi bàn tay anh chạm vào gò má cô lần nữa, cô cảm nhận rõ nỗi đau xót đang hoành hành trong từng tế bào, cô không né tránh, cứ thế để anh ngắm nhìn trần trọc. “Rốt cuộc anh xem em là cái gì?”

Bàn tay anh khựng lại rồi hạ xuống, giây sau cô nghe thấy điệu cười trào phúng của anh vang lên bên tai: “Vậy khi ở cùng với Dương Trạch, em xem anh là cái gì?”

Như bị một bàn tay người chết kéo xuống vực sâu, cô leo lên không được. Cô không nói được gì, chỉ biết nhìn anh cứ thế rời khỏi tầm mắt của mình.

Ba tuần sau, đường dây buôn người gần khắp Châu Á bị cảnh sát chặn từ phía, triệt tận gốc trốn tận rễ. Đã có hơn tám mươi cô gái quốc tịch Trung Quốc, độ tuổi từ mười năm đến hai mươi lăm bị bán đi khắp Châu Á suốt hơn bốn năm nay, những kẻ mua đều là đại gia, họ có thể bỏ một núi tiền ra để mua một cô gái theo ý thích mang về làm 'người tình nhỏ'. Cái tên gọi nghe mỹ miều như vậy thực chất những cô gái ấy phải phục tùng mệnh lệnh của bọn chúng làm mọi thứ để mua vui, còn bị chúng bắt làm 'con rối tình dục'.

Tất cả đều bị bắt, những tên tội phạm mang quốc tịch nước nào sẽ bị xử tội theo quy luật và luật pháp của nước đó, trong đó có đến hơn hai mươi tên tội phạm thuộc đường dây buôn người có quốc tịch Trung Quốc.

Những nạn nhân đều đã được cứu sống và mang đến bệnh viện ngay tức khắc, chuyện đáng tiếc xảy ra là có đến ba cô gái người Trung Quốc bị tra tấn dã man dẫn đến tử vong tại chỗ.

Vụ án lớn lần này được công bố đã làm rung động cả Trung Quốc. Người dân nơi nơi đang sống trong lo sợ nghe tin đã bắt được tội phạm cuối cùng cũng yên tâm, tiền thuế mà họ trả cho cảnh sát chính là không thấy bất mãn.

Đường Sâm chỉ thuộc một nhánh nhỏ trong đường dây lớn đó. Công việc của ông chính là nhắm chọn những cô gái đạt tiêu chuẩn, âm thầm tìm kiếm thông tin và báo cáo lên cấp trên, ngoài ông ra còn có ba nhóm người gồm ba mươi người nữa, phân bố rải rác cả Trung Quốc. Sau khi cấp trên đã nắm được thông tin của nạn nhân, sẽ có một nhóm người nữa làm nhiệm vụ bắt cóc người và đưa đến căn cứ mật.

Đường dây lớn này hoạt động và tồn tại như một cái cây, gốc rễ là quan trọng nhất, những kẻ nắm đầu không một ai biết mặt, có tin đồn rằng cứ một

tuần sẽ thay đổi kể năm đầu một lần, vì vậy mà cảnh sát mất hơn bốn năm mới có thể bắt được hắn. Cứ thế dần dần sẽ đến những tên tay sai, phân chia ra như thế thành một tổ chức hùng mạnh. Theo dõi bọn chúng suốt hơn bốn năm nay chính là đội cảnh sát của Diệp Lôi, lần này phá án được đội cảnh sát của Diệp Lôi nhận đủ mọi lời khen, được tôn như lên chùa cứu thế.

Mười phần chắc chắn là Đường Sâm đi tù mười năm. Mà điều này Đường Tử Hân và Đường Tâm đều nắm rõ và chuẩn bị tinh thần kỹ càng.

Nhờ có mối quan hệ của Dương Trạch và một cấp lớn trong sở cảnh sát nên Đường Tử Hân và Đường Tâm được mượn phép đến gặp riêng Đường Sâm, trước khi ông bắt đầu thời gian hành án.

Cửa phòng được mở ra, hai cô con gái từ từ đi vào, Đường Sâm nhìn hai người, ông cúi đầu cup mắt.

Đường Tử Hân và Đường Tâm nhìn bộ dạng của ông mà cắn chặt răng không để rơi nước mắt. Suốt hơn một tháng nay không gặp, vậy mà Đường Sâm đã thay đổi thành một bộ dạng khác hẳn. Người ông rõ ràng là gầy đi rất nhiều, khuôn mặt hóp lại hốc hác tiêu tụy, râu trắng dưới cằm còn mọc lổm nhổm. Cả hai người đều xót xa đau lòng đến ruột gan ứa máu.

Trong phòng đã chuẩn bị sẵn hai cái ghế, Đường Tử Hân và Đường Tâm mau chóng ngồi xuống, đôi mắt hai người chưa xót nhìn người đàn ông đang cúi đầu trước mặt.

“Ba, bọn con đến rồi.” Đường Tâm khê khàng lên tiếng, ánh mắt chị nhìn trầm lắng nhưng lại mang mác một nỗi vui sướng. Đó là sự vui sướng khi nhìn thấy Đường Sâm an toàn, khi được trông thấy ông sau những ngày sống trong bất an lo lắng.

“Là ta có lỗi với hai đứa.” Đến lúc mở miệng Đường Sâm mới có can đảm ngẩng mặt lên, đối với hai cô con gái này ông lại thấy hối hận và có lỗi.

Đôi mắt ông chuyển sang Đường Tử Hân, ruột gan bị đứt đoạn, ngay bây giờ ông lại thấy bản thân thật tệ hại, ông chẳng còn mặt mũi đâu để mà nhìn cô con gái nuôi này nữa.

“Ba, vì sao ba lại tham gia vào đường dây đó chứ?” Đường Tâm định sẽ không hỏi đến chuyện này trước mặt ông nhưng chị vẫn là không đủ kiên nhẫn chờ thời gian lý giải.

Đường Sâm thở dài một hơi, đôi mắt đỏ quạch của ông chuyển dời đi hướng khác không tiếp tục đối diện với hai cô nữa, mãi một lúc sau ông mới lên tiếng: “Là do bản thân ta đã quá tham lam, muốn Đường gia có lại chỗ đứng khi xưa, vừa vặn lúc đó ta quen với người của tổ chức, ta đang cần tiền gấp nên họ giới thiệu công việc cho ta làm thử, công việc thuận buồm xuôi gió nên nhận được số tiền đầu tiên. Ta cứ thế ngày đêm đi tìm người, ta biết việc đó phạm pháp, là đi tù nhưng đã lún quá sâu rồi, dứt ra là cả một quá trình khó khăn.”

Bầu không khí thoáng chốc yên tĩnh nặng nề, bình tĩnh đến mức cả ba người có thể nghe thấy tiếng hít thở yếu ớt của đôi phương.

“Ta có lỗi với hai đứa, có lỗi với mẹ các con, ta thật hối hận.”

Nếu bây giờ mới cảm thấy ăn năn hối lỗi thì chẳng còn kịp nữa rồi.

“Ba, ba ở đây phải chú ý sức khỏe của mình một chút.” Đường Tâm nhẹ giọng nhắc nhở, bây giờ bất kỳ ai cũng không thể trách được ông, ông làm sai nhưng cũng chỉ vì muốn gia đình này trở nên tốt đẹp.

“Ta có tội, ta phải bị trừng phạt, trời cao đất dày ta thoát không được.” Đường Sâm cười chế giễu chính bản thân mình.

Từ lúc vào đây đến giờ Đường Tử Hân đều im lặng, không nói lấy nửa lời, căn bản là cô không biết mở miệng với ông thế nào. Cô sợ ông sẽ hờ hững với cô, từ khi mẹ mất ông hận cô thấu xương, điều này cô biết rõ.

Một lúc lâu im lặng, Đường Sâm đánh mắt qua Đường Tử Hân nhưng lời nói ra là dành cho Đường Tâm: “Tâm Tâm, ta có chuyện muốn nói riêng với Tử Hân, con ra ngoài đợi một chút.”

Đường Tâm nghĩ hai người cần thời gian để giải đáp khúc mắc trong lòng nhau, và đây là thời gian thích hợp hơn hết.

Cô đứng dậy, mở cửa ra khỏi phòng.

HẾT CHƯƠNG 51.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: 20 năm tù, hoàn trả

Chương 52: 20 năm tù, hoàn trả.

Ngồi trong xe, Đường Tử Hân phóng tầm mắt nhìn ra ngoài phố xá đông đúc người qua kẻ lại. Bên trong xe có mở điều hòa mát rượi nhưng không hiểu vì sao cô lại thấy ngột ngạt không thôi. Cô bảo bác tài tắt điều hòa đi rồi mở cửa sổ, không khí bên ngoài mang theo các mùi hương hỗn tạp tràn qua cửa sổ, bao bọc cả không gian bên trong xe, chỉ có vậy cô mới cảm thấy bản thân tỉnh táo, không khí thoáng đãng.

Đôi mắt trầm ngâm của Đường Tử Hân dán lên mấy bảng hiệu bên ngoài, có rất nhiều người đang đi lại trên phố, người trẻ có, người già có, trẻ em cũng có, phố xá bon chen nhộn nhịp là thế nhưng lại chẳng thể kéo lên cỏi lòng đang tràn đầy nặng nề và phiền nhiễu của cô.

Cuộc nói chuyện của cô và Đường Sâm cứ thế ủa về như con gió, khiến đầu óc cô rối bời.

Đó là lần đầu tiên Đường Sâm nói chuyện một cách nghiêm túc và chân thành đến vậy, từng câu từng chữ của ông miệt mài đào bới từng góc lòng cô lên, tựa như một liều thuốc không mùi vị ngấm sâu vào tận huyết mạch, làm cô nảy sinh ra hàng vạn điều đắn đo, lưỡng lự.

Đúng là một cục hình giầy vò đầu óc người ta ghê gớm.

Thấy vẻ mặt cô có chút thất thần, làn da trắng đôn nằng trở nên trắng bệch nhợt nhạt, bác tài quan tâm quay xuống hỏi cô một câu: “Cô ơi, tôi thấy sắc mặt cô tái lấm, cô có sao không?”

Đường Tử Hân gượng cười đáp lại: “Tôi ổn, cảm ơn bác.”

Tâm trạng cô đang không tốt, về nhà cũng sẽ không thể ổn hơn tí nào. Nghĩ vậy Đường Tử Hân lấy điện thoại từ túi sách, gọi một cuộc, đầu dây bên kia mãi một lúc mới bắt máy: “An Nhiễm, có đang rảnh không? Đi làm với tớ một ly đi?”

Giản An Nhiễm nghe thấy lời mời, tuy có chút lưỡng lự nhưng vẫn trả lời một chữ: “Được.”

Hai người hẹn nhau đến quán ăn hay lui tới, gọi đồ ăn và thức uống vẫn hay gọi. Hai người hay hẹn gặp nhau, gần đây nhất là một tuần trước.

Công việc của Giản An Nhiễm khá bận rộn, cô làm việc không đúng chuyên nghề, đó là làm thư kí cho một lão giám đốc điều hành một công ty dược phẩm, lương tháng khá cao, làm việc trong văn phòng có điều hòa, ít ra ngoài dầm nắng dãi mưa như nghề kiến trúc của Đường Tử Hân, chắc đây cũng là một trong những lí do mà Giản An Nhiễm bỏ kiến trúc.

“Sao? Mới gặp đã nhớ rồi à? Nha đầu dạo này bận bịu ghê nha!” Giản An Nhiễm cười cười nói nói, cực kì hưng phấn vui vẻ.

Đường Tử Hân cũng cố gắng kéo môi cười, trong đầu đang xua đi đám mây đen đang vắt vẻo, cái gì cũng chẳng muốn bận tâm nữa, chỉ muốn được thư thái bình yên.

“Cái đồ nhà cậu cũng không kém! Tớ rù đi mà cứ phải ậm ừ mãi cơ! Nhìn này, lại còn đồ công sở xinh đẹp thế này, đã anh nào theo đuôi hay chưa?”

Giản An Nhiễm mím môi, lóp sõi môi đỏ chót đầy câu dẫn, cô ấy hất tóc một cái rồi chống tay dưới cằm, nhìn Đường Tử Hân nháy mắt một cái, bộ dạng lại càng quyến rũ: “Tớ lộng lẫy thế này tiểu yêu nhà cậu còn chưa rõ hay sao mà phải hỏi?” Đường Tử Hân cũng không kém, cô nghiêng đầu qua, mái tóc cũng hất sang một bên, cô chu môi, chỉ tay vào chóp mũi Giản An Nhiễm: “Cái đồ nhà cậu bớt khoe khoang đi!”

Thấy Đường Tử Hân phản ứng lại như vậy, đã thế còn phản ứng quá đà làm Giản An Nhiễm bụm miệng cười như được mùa.

“Thôi, thôi, công việc dạo này thế nào hả?”

Giản An Nhiễm thu lại giọng cười của mình, cô nhún vai: “Không tồi, chỉ mỗi tội ông sếp khó tính quá, một bản báo giá mà tớ phải sửa đi sửa lại năm lần bảy lượt, đều là do chưa thích nghi được công việc.”

“Cũng may là lão chưa đuổi việc cậu đấy!”

“Tớ cũng đang cầu mong đấy!” Giản An Nhiễm thờ dãi thườn thợt.

Bầu không khí rất thoải mái, mọi suy nghĩ phức tạp của Đường Tử Hân đều tan biến.

“À, lâu rồi chưa đi ăn với Tâm Tâm, khi nào ta lại họp hội chị em sum vầy đi?” Cái miệng của Giản An Nhiễm nhai nhai mà vẫn không quên đưa ra một ý kiến.

Cô gái ngồi đối diện có đắn đo suy nghĩ một chút sau đó mới nói: “Đề xem đã, chị ấy bảo dạo này công ty có rất nhiều việc, sẽ khó hẹn được một bữa.”

Giản An Nhiễm là người có đôi tai và cặp mắt rất tinh tường, thấy giọng Đường Tử Hân hôm nay khác lạ, trong lòng không khỏi nảy lên điều hoài nghi, không phải là cãi nhau với Vương Kiến Hạo đó chứ?

“Tiểu tử thôi, cậu có chuyện phiền nhiễu gì mà lại không kể cho tớ biết?” Gặng hỏi một câu, Giản An Nhiễm liền thấy sắc mặt cô bạn thoáng biến đổi.

Đường Tử Hân gượng cười, ánh mắt cô không được tự nhiên di dời đi nơi khác. Cô vốn là sẽ không kể cho người ngoài nghe về chuyện gia đình của mình hiện giờ, đó chẳng phải đáng tự hào gì, cũng không phải điều kỳ mà giấu mà giếm, tốt nhất là cứ để nó tự đến rồi tự đi.

“Chỉ là công việc đạo này quá nặng nề, tớ là kiểu người hay bận tâm nên đâm ra nhiều lúc sẽ hay suy nghĩ vẩn vơ.” Đường Từ Hân hoàn hảo đẩy ra một lí do khá hợp lí.

“Được rồi, đừng gắng sức quá, cái nghề kiến trúc sư này rất cực, tớ biết.” Giản An Nhiễm cũng vỗ vai động viên cô, đôi đứa lúc này cũng gấp đồ ăn vào bát cô liên tục.

Mà Đường Từ Hân lại vô tình nhớ đến câu nói của Đường Sâm, lòng chùng xuống, tay cầm đôi đũa bất động, ánh mắt cô nhìn đồ ăn trên bàn nhưng tâm trí đã sớm đặt ở đâu đó xa xôi.

Công ty xây dựng CCA.

Cầm ly cà phê đen mà Lạc Nghiễn hay uống nhất đi đến, cô gái ngượng ngùng đưa ly cà phê về phía người đàn ông đang đứng ngoài hành lang. Tô Ái Ái hai má đỏ bừng, có hơi cúi mặt không dám nhìn vào mắt anh, giọng nói cô không được tự nhiên, lí nhí trong cổ họng: “Tiền bối mau uống đi! Em mới mua đó ạ!”

Lạc Nghiễn quay mặt ra, hoài nghi nhìn ly cà phê lại nhìn đến Tô Ái Ái, vẻ mặt anh lạnh lùng, giọng điệu có chút xa cách: “Đưa đến cho tôi? Là có ý gì?”

Bàn tay cầm cà phê của Tô Ái Ái có hơi ngượng ngập, muốn thu về cũng không được nữa rồi. Nghe anh hỏi một câu nhe vậy liền rối trí ngay, hận không thể khoan một lỗ dưới đất mà chui ngay xuống, mãi một lúc sau cô mới lắp bắp nói: “Tiền bối đang trong thời gian công việc bận bịu, là một hậu bối trẻ tuổi, em chỉ có thể động viên anh bằng cách đơn giản này thôi ạ.” Đúng là bộ dạng này của Tô Ái Ái là lần đầu tiên anh nhìn qua. Bình thường cô gái này như một chú cún vui vẻ náo nhiệt, lại nói rất nhiều. Thế mà bây giờ đối mặt với anh lại như con rùa rụt cổ, cô gái này đúng là đồ trẻ con non dại, xem anh bao tuổi rồi mà còn không thấu được cô ấy?

Đúng là quá lộ liễu!

Cánh tay Lạc Nghiễn đưa lên cao rồi khẽ hạ xuống trên đỉnh đầu cô, tay kia của anh cũng đoạt mất ly cà phê trên tay Tô Ái Ái, âm điệu của anh vẫn trầm tĩnh như nước: “Vì sao thích tôi lại không nói? Cô xem tôi và cô giống mấy cô cậu trung học đại học có phải không? Tôi đã qua ba mươi tuổi rồi, không phải ngại ngùng ngượng ngập.”

Anh cứ thế ung dung vạch trần tâm lòng trong sáng của Tô Ái Ái, trong lời nói của anh có chút chinh giáo còn có chút kiêu ngạo khó bì. Anh chính là như thế, thẳng thắn và kiên quyết, cô chỉ sợ là không thu phục được anh.

Hai tai Tô Ái Ái trong phút chốc đỏ bừng bừng, khắp mặt nóng ran, chẳng biết phải mở lời gì tiếp theo, cô chỉ ước có người nào đó xuất hiện đá cô bay xa, để Lạc Nghiễn không phải thấy bộ dạng thẹn thùng của cô như mấy cô nữ sinh mới lớn.

“Cảm ơn về ly cà phê, lần sau nếu có tò tính thì mạnh dạn lên một chút, lúc ấy tôi mới có hứng cười và nói cảm ơn.” Lạc Nghiễn dơ dơ ly cà phê lên, vẻ mặt lạnh lùng như băng, để lại một câu như rắn dạy học trò sau đó thì anh quay người bỏ đi.

Tô Ái Ái sực thì rú lên một tiếng. Cái gì thế này? Là cảm ơn sao? Trời ạ, cô còn chưa bày tỏ tâm chân tình này mà anh lỡ lòng nào đã từ chối rồi sao?

Hết nhăn mặt nhăn mũi, Tô Ái Ái lại quay ra vò đầu bứt tai. Cái này có giống như đào một cái hố sâu rồi tự mình nhảy xuống không chứ?

Giống, giống, giống!

Cô thật hận không thể tự tát mình một cái.

Cái này là đại bại rồi, quá bại, quá bại. Người đàn ông lạnh như băng, cứng như núi kia vừa đá cô một phát không thương tiếc.

Không phục, tuyệt đối không phục!

Tô Ái Ái đang khóc lóc than trời kêu đất vì sao bản thân mình lại hồ đồ như vậy thì Lạc Chiết từ sau đi đến trước mặt cô, trông thấy bộ dạng này của cô liền cười vui sướng: “Ha, một cú đá không đau chứ nhỉ?”

Cô ta chắc chắn là đã nhìn trộm lúc Tô Ái Ái đưa cho Lạc Nghiễn cà phê nên mới có chuyện để đến đây khua môi múa mép một trận.

Đầu tóc của Tô Ái Ái hơi rối, cô ngẩng mặt nhìn, mặt hầm hầm: “Chị có ý gì?”

“Lạc Nghiễn anh ấy ý, không thích loại con gái trẻ con mặt búng ra sữa như cô đâu, ға ấm ấi chứ? Xem lại bản thân đã đủ xứng đi đã.” Lạc Chiết vênh mặt, cười rất đắc ý, ngón tay chỉ ta quần lầy lộn tóc xoắn dài của mình.

Tô Ái Ái tức giận bặm môi trềng mắt, nhưng tức giận chỉ tổ hại khuôn mặt búng ra sữa đáng yêu của mình nên cô ấy mau mau kim nén lại, cái miệng lau láu hoạt động: “Ha, vậy chị nghĩ anh ấy sẽ yêu thương cái bản mặt đầy nếp nhăn già nua như chị? Già rồi mà còn ham hố cái gì vậy bà chị mặt xệ?” Ngón tay Lạc Chiết chỉ thẳng vào mặt Tô Ái Ái, tức giận đến độ cả gương mặt đỏ bừng bừng: “Cô nói ai mặt xệ đó? Cô thì đẹp hơn ai?”

“Tôi đúng là không đẹp hơn ai nhưng vẫn biết điều không đi chỉ trích người khác như chị. Ngày nào cũng soi gương trét phấn mà không mấy may ra mặt mình đã sớm già nua nhăn nheo như quả mướp héo!”

Đến tận khi vào lúc làm việc, hai người vẫn không ngừng khiêu khích nhau. Điền Chiêu đúng là bị bọn họ tra tấn lỗ tai, cuối cùng không nhịn được mà

quát:“Hai cô bớt to tiếng đi, lại định đánh nhau có phải không?”

Ngay khi Điền Chiêu vừa dứt lời, Lạc Nghiễn cũng đẩy cửa đi vào, trên tay anh vẫn đang cầm ly cafe mà Tô Ái Ái đưa, anh sai bước về phía hai cô gái đang đứng đối diện nhau. Lắc lắc ly cafe anh nói với Tô Ái Ái:“Không nghĩ là hợp khẩu vị của tôi đến vậy.”

Tô Ái Ái mau chóng biến đổi sắc mặt, từ đờ đờ sát khí sang thẹn thùng, mặt mũi lại đỏ ửng cả lên, cô gái khép nép cười gật đầu với anh:“Tiền bối đừng khách sáo, nếu anh thực sự thích ngày nào tôi cũng sẽ mang đến cho anh.”

“Giữ lời đấy!” Lạc Nghiễn chỉ tay về phía Tô Ái Ái.

“Được!”

Lạc Chiết nhìn thấy một màn này thật muốn tăng sống, chị ta giậm chân một cái rồi xoay quất người đi luôn.

Tô Ái Ái cười híp cả mắt lại, vênh mặt nhìn theo Lạc Chiết tức tối đi mất. Nguyên cả ngày đó Điền Chiêu và Trưởng phòng Giang cứ ngỡ cô trúng sổ xố nên mới vui vẻ như vậy.

._._

Ngày xét xử về vụ án buôn người cũng đã đến, Đường Sâm cùng một số tội phạm giải đến tòa án. Thân nhân của bọn họ cũng góp mặt, cũng có một số người nhà của nạn nhân bị hại cũng đến, đến để xem những kẻ ác ôn bị trừng phạt thích đáng.

Ngồi dự xét xử xuyên suốt hai tiếng đồng hồ, Đường Từ Hân và Đường Tâm không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại lại thấy lo lắng, thấp thỏm đứng ngồi không yên.

Trên kia, Đường Sâm đứng yên ở vị trí bị cáo, ông cúi gầm mặt, chưa từng một lần ngẩng đầu.

Từng hành vi và hành động suốt bốn năm qua của từng tội nhân làm cho tổ chức được trình bày và tố cáo. Cuối cùng cũng đến lượt Đường Sâm. Đường Từ Hân và Đường Tâm nín thở ngồi ở dưới nghe từng chữ được công tố viên từ từ nói ra.

Thẩm phán ngồi chiếm chế ở vị trí cao nhất, sau khi nghe xong tội trạng của Đường Sâm, ông ta được đưa cho một tờ giấy, đồng đọc tuyên án:“Ngày 4 tháng 6, tại tòa án nhân dân tối cao. Bị cáo Đường Sâm phạm phải tội danh mại dâm. Tuy nhiên, bị cáo không trực tiếp tham gia vào việc hành hạ và buôn bán những nạn nhân vào đường dây này, nhưng bị cáo đã tiếp tay cho những tội nhân khác thực hiện công việc man rợ trên. Theo bộ luật hình sự, bị cáo Đường Sâm bị phán quyết 20 năm tù. Phiên xét xử kết thúc tại đây!”

Hai tiếng mõ được gõ xuống.

Đường Từ Hân và Đường Tâm giật bắn người, giống như vừa bị hòn đá hung hăng đập vào đầu, quay cuồng mong mong. Hai người nhìn về phía Đường Sâm, ông cũng đang vô cùng kinh hãi bởi phán quyết vừa rồi. Rõ ràng là một tuần trước Cảnh sát Diệp có nói với họ việc phạm pháp của Đường Sâm thì chắc chắn bị xử phạt mười năm. Nhưng..

Bây giờ lại là 20 năm, rốt cuộc mười năm kia từ đâu mà ra?

Trong đầu Đường Từ Hân không nghĩ ngợi đâu xa xôi, chắc chắn Vương Kiến Hạo đã nhúng tay vào, lái đi sự thật, dùng chức quyền của mình để mua chuộc cả pháp luật, thật tàn nhẫn.

Nếu hôm nay Vương Kiến Hạo mà góp mặt trong phiên xét xử này, anh chắc chắn sẽ chẳng giấu giếm được nét thỏa mãn và đắc ý của mình. Cô biết chắc là như vậy.

Phiên tòa kết thúc, cũng có khá nhiều người hài lòng về cách xét xử của tòa án đối với những tội phạm tàn độc máu lạnh như vậy.

Đường Sâm bị hai cảnh sát viên nâng dậy, trước khi rời đi bằng cửa sau ông nhìn về phía hai cô con gái một cách xót xa, ông nói vọng:“Đừng lo cho ba! Từ Hân, con đừng dẫn đo lường lự.”

Vừa dứt lời, Đường Sâm liền bị đưa đi, Đường Từ Hân và Đường Tâm đau lòng nhìn mãi về cánh cửa mà ông vừa đi vào. Trong lòng dội lên bao cay đắng day ngiệt. Họ cảm thấy có lỗi với ông, rất nhiều.

Đường Tâm nắm lấy bàn tay của Đường Từ Hân, cả người chị run nhè nhẹ, từng tiếng khóc đứt đoạn vang lên từ cuống họng chị. Vành mắt Đường Từ Hân đỏ ửng, cô ôm lấy chị, nhẹ giọng nói:“Rồi sẽ ổn, sẽ ổn thôi, chị đừng khóc.”

Cô biết suốt hơn một tháng qua chị đã cố gắng chống cự như thế nào, dù gì Đường Tâm cũng là phụ nữ, mạnh mẽ mãi là điều không thể. Là một người chị, nhưng chẳng thể làm gì, gánh nặng trên vai chị không phải là một hòn đá mà là cả núi đá.

Đường Tâm che mặt, cắn chặt lấy môi dưới đau lòng lắc đầu. Suốt hơn một tháng qua, cô đã mệt mỏi thế nào, bây giờ ngoài khóc để giải tỏa mọi thứ thì không thể làm gì khác.

Đường Từ Hân bắt xe đưa chị về nhà sau đó mới đến công trình do còn rất nhiều công việc cần giải quyết.

Vừa mới đến nơi, Vương Kiến Hạo đã sớm ở đây và đang bàn việc qua với Ung Kiệt Vệ. Thấy cô đến anh liền đứng dậy, không nói lấy nửa lời liền bắt lấy bàn tay nhỏ của cô kéo đi.

Công việc nhiều như vậy, cô chỉ muốn giải quyết hết một thể về nhà nghỉ ngơi nhưng hôm nay Vương Kiến Hạo đột nhiên xuất hiện, cô không muốn dùng dằng với anh nên nhất quyết không đi theo anh, một mực cứng đầu rút tay về.

Vương Kiến Hạo quay lại nhìn cô, anh nhíu mày trầm trầm nói: “Em vừa đi dự phán quyết về, anh đưa em đi gặp một người.”

Đường Tử Hân day day mi tâm, sắc mặt có chút xanh xao: “Em rất mệt, để lần khác đi, ở đây còn rất nhiều công việc phải làm.”

“Chịu một chút.” Vương Kiến Hạo không vì câu than mệt của cô mà từ bỏ ý định, anh kéo tay cô đi, một hai nhấc cô ngồi vào xe.

Chiếc xe nổ máy chạy đi. Đường Tử Hân nhìn xuyên qua cửa sổ, con đường càng đi càng xa lạ, cô không yên trong lòng, đầu óc rối tung suy nghĩ. Trên đường đi, Đường Tử Hân cứ không khỏi liếc qua Vương Kiến Hạo, cô muốn hỏi mà lại không muốn hỏi, có rất nhiều thắc mắc đang nảy sinh. Cuối cùng cô vẫn phải đành lòng lên tiếng: “Ba em hành án 20 năm tù, em muốn nghe vài lời từ anh.”

Bộ dạng Vương Kiến Hạo nghiêm nghị, một tay anh chống bên cửa sổ, một tay đặt trên vô lăng, anh không nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước nói: “Phải, là anh làm.”

Cả người Đường Tử Hân chợt cứng đờ, mãi một lúc sau mới có thể thả lỏng. Cô đã lường trước được lời này nhưng khi chính tai nghe thấy, nỗi đau lại cảm nhận được rõ ràng đến tận xương tủy.

Suốt chặng đường còn lại, bầu không khí nặng nề ngột ngạt, không ai nói gì, yên ắng đến độ cả hai có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm trầm của nhau.

Xe chạy đến trước cổng một căn biệt thự, cửa tự động mở ra, xe chạy vào bên trong. Nơi này rất lạ lẫm, là lần đầu tiên Đường Tử Hân được đến đây, cô muốn hỏi Vương Kiến Hạo đây là đâu, nhưng nghĩ lại cuộc đối thoại vừa rồi của hai người thì không muốn hỏi nữa.

Đường Tử Hân theo chân Vương Kiến Hạo đi vào biệt thự. Người đầu tiên ra nghênh đón hai người là một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám màu trắng, trên đầu cài một chiếc trâm hình hoa bí ngạn. Trong một giây phút Đường Tử Hân bị diện mạo này của bà làm cho thất thần.

Bà ấy đối mặt với Đường Tử Hân, ý cười trên miệng tan đi, đôi mắt tràn đầy xa lạ. Vương Kiến Hạo nhìn về phía cô lại nhìn về phía bà, nói: “Mợ, cô ấy là bạn gái con.”

Đường Tử Hân nghe thấy Vương Kiến Hạo gọi một tiếng mợ liền sững sốt lập tức cúi đầu lễ phép chào một tiếng: “Con chào mợ.”

Hòa Tinh Chử khôi phục lại vẻ niềm nở, theo cách lịch sự bà liền quàng tay ôm lấy cô, nụ cười rạng rỡ chào đón.

Bà quay sang Vương Kiến Hạo, đánh vào cánh tay anh, trêu chọc một câu: “Có bạn gái xinh như tiên như vậy mà giờ mới giới thiệu với mợ, thằng bé này!”

Vương Kiến Hạo gượng cười, cùng mợ tiến vào phòng khách: “Con cũng lớn rồi, mợ đừng gọi con là thằng bé nữa.”

Đường Tử Hân đi phía sau lẳng lặng nở nụ cười, cô chưa từng thấy ánh mắt của Vương Kiến Hạo dành cho người thân của mình thế nào, và giờ cô đã được trông tận mắt, ánh mắt của anh thật ấm áp, thật chân thành hạnh phúc.

Hòa Tinh Chử gọi người mang trái cây và trà lại ra tiếp khách, bà và Đường Tử Hân nói chuyện với nhau rất tự nhiên, lại còn nói cô và Vương Kiến Hạo không làm vợ chồng thì thật phí công trời gắng sức gán ghép.

Mà Đường Tử Hân thấy thực kì lạ, cùng mợ nói chuyện cô biết chắc chắn không phải là do mợ mời cô đến. Vương Kiến Hạo là cố tình đưa cô đến đây, mà cô cũng không nghĩ anh sẽ đưa cô đi ra mắt người nhà, có lẽ anh có chủ ý khác.

Vương Kiến Hạo xiên cho Hòa Tinh Chử và Đường Tử Hân mỗi người một miếng lê chín, anh nhìn mợ, khẽ hỏi: “Mợ, Tiểu Ly đã ngủ chưa?”

Nghe đến đây lập tức về mặt Hòa Tinh Chử liền tối đi nhưng do có Đường Tử Hân ở đây nên bà cố che giấu, gượng cười đáp lại: “Bác sĩ Mạc đang ở cùng nó trên phòng, bây giờ đang trong thời gian điều trị.” Con đưa Tử Hân đến là muốn Tiểu Ly có người trò chuyện, sẽ không cô đơn.”

Đường Tử Hân giật mình nhìn anh, Tiểu Ly, một cái tên nghe quá lạ lẫm, cô chưa từng được anh nhắc đến. Hòa Tinh Chử cũng đánh mắt qua nhìn cô, trong ánh mắt bà có chút nghi hoặc và sự nghi hoặc ấy lại bị ý cười của bà hoàn hảo che lấp.

“Cô ấy cũng là phụ nữ, chỉ chênh lệch với Tiểu Ly vài tuổi, thử tiếp xúc biết đâu lại hợp nhau.” Vương Kiến Hạo đưa trà lên nhấp một ngụm, bộ dạng ung dung thư thái, cũng không nhìn Đường Tử Hân.

Nghe đến đây trong mắt Hòa Tinh Chử mới có tia dịu xuống, lòng bà cũng yên tâm, lời mà Vương Kiến Hạo dành cho Đường Tử Hân có ý tin tưởng rõ ràng, bà ít nhiều cũng nghe ra được, nếu vậy bà cũng không phải lo lắng về cô gái xa lạ ngày hôm nay.

Từ trên lầu, Bác sĩ Mạc đi xuống, nhìn thấy nhà có khách liền lịch sự chào hỏi.

Mạc Ảnh, là một bác sĩ tâm lý nổi tiếng, hành nghề hơn 20 năm, cũng là bác sĩ mà Vương Kiến Hạo tin tưởng hơn cả mời từ bên Mỹ về.

“Tình trạng của em gái tôi sao rồi?” Vương Kiến Hạo phóng mắt lên tầng hai rồi lại nhìn Bác sĩ Mạc đồng dục hỏi.

Mạc Ảnh nhấp một ngụm trà, cô ấy chậm rãi nói: “Có một chút tiến triển nhỏ. Hôm nay tôi cố ý mở một tấm rèm, cô bé như mọi ngày liền chui vào góc tối hoảng sợ la hét. Sau đó tôi lại kéo hết rèm lên, mở cả cửa sổ. Tôi ngồi cạnh cô bé khuyên nhủ mãi, ban đầu tôi kéo tay cô bé ra để chạm vào vết rằn dưới sàn nhà, cô bé rút tay lại, mãi lâu sau mới dám tự tay chạm vào được. Đây cũng được xem là một bước tiến triển lớn đối với một người mắc chứng sợ ánh sáng như Già Ly. Nhưng đây không phải việc một hai ngày, vẫn là phải cho cô bé tiếp xúc từ từ với ánh sáng cho đến khi tư tưởng của Già Ly thay đổi, không xem ánh sáng là nguy hiểm nữa.”

Cả khoảng không như rơi vào trầm mặc, mặc dù Bác sĩ Mạc nói ra việc tiến triển nhưng Hòa Tinh Chữ và Vương Kiến Hạo vẫn cười không được, còn tảng đá rất lớn đang đè nặng trong lòng hai người.

Đường Tử Hân gật gù nghe hiểu, bây giờ cô mới hiểu ra cô bé Tiểu Ly đó bị chứng tâm lý như vậy, cô thực sự muốn biết nguyên nhân là do đâu.

Mi mắt Vương Kiến Hạo khẽ nhắm lại rồi mở ra, đôi đồng tử đen đặc như hũ mực, nhìn không thấu tâm tư. Một lúc sau trầm lặng anh mới hỏi tiếp: “Vì sao con bé lại sợ ánh sáng như vậy?”

Mạc Ảnh vén tóc qua mang tai, điệu bộ ý tứ, cô ấy nhấp một ngụm trà cho ấm giọng rồi bắt đầu giải thích: “Khi con người ta muốn che giấu một thứ gì đó, có thể là điều kiêng kỵ của bản thân, có thể là một sự thật không thể chấp nhận được, hoặc là một kí ức đáng sợ muốn chôn cất, ta sẽ không để ai vạch trần chúng. Theo suy nghĩ của những người mắc chứng sợ ánh sáng như Già Ly, tất cả mọi việc họ không muốn phơi bày ra ánh sáng thì phải chôn sâu trong bóng tối, như vậy theo phản xạ với lối suy nghĩ tiêu cực, họ sẽ xem bóng tối như một người bạn còn ánh sáng chính là kẻ thù.”

Hòa Tinh Chữ sững người, cõi lòng bà run lên, hơi thở bắt đầu lại không điều chỉnh được. Bàn tay đặt trên đùi của Vương Kiến Hạo siết chặt lại, vẻ mặt anh u ám, giống như ác quỷ đáng sợ xuất hiện.

Ngừng một lát, Mạc Ảnh lại nói tiếp: “Đối với những triệu chứng như vậy, thì có thể khẳng định được thứ Già Ly muốn che giấu bây giờ chính là con người cô bé. Tất cả mọi chuyện đáng sợ trước kia mà Già Ly đã trải qua chính là con ma vô hình của riêng cô bé, xuất hiện hội chứng tâm lý này là chuyện khá bình thường. Tuy vết thương trên người Già Ly có thể lành lặn qua thời gian, nhưng với nỗi sợ đeo bám thì cô bé vẫn còn ảo ảnh rằng những vết thương đó vẫn hằn trên người mình. Hòa phu nhân đã kể qua cho tôi nghe về con người trước kia của Già Ly, là một cô bé hoạt bát náo nhiệt, chính con người này làm cô bé mất niềm tin vào con người bây giờ của mình, mất đi sự tự tin vốn có. Có lẽ nguyên một ngày trời, Già Ly sẽ chỉ lặp lại duy nhất một câu hỏi có trong đầu rằng 'Nếu mình thế này rồi thì ai có thể chấp nhận nổi?'. Đó mới chính là con rắn độc thực sự. Điều đó làm cho cô bé có suy nghĩ tiêu cực rằng cô bé sẽ bị mọi người mạt sát, bị mọi người hắt hủi, bị bỏ rơi. Già Ly không chấp nhận nổi con người mình bây giờ, tình trạng hiện giờ của bản thân nên mới không muốn phơi bày ra ánh sáng. Điều duy nhất cần có hơn hết là tình yêu thương.”

Bàn tay Hòa Tinh Chữ run rẩy, nuốt một ngụm khí lạnh, bà có cảm giác như có từng cây kim chích theo ngụm khí lạnh đó tràn vào có thể bà mà mặc sức may vá.

Cả người Đường Tử Hân run lên, những lời vừa rồi của Bác sĩ Mạc nghe thật đáng sợ, giống như một cây búa lớn gõ lên trái tim. Cô mơ hồ nhận ra được những việc trước kia Tổng Già Ly chịu đựng là rất đen tối, là rất ghê rợn. Cô lại bắt đầu hoài nghi.

Vương Kiến Hạo vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, đôi mắt vẫn điềm nhiên lạnh lẽo như vậy, không chút giao động, dường như anh đang chịu đựng, một thứ gì đó rất khủng khiếp.

“Bây giờ chúng tôi lên gặp con bé được không?” Vương Kiến Hạo nhìn Bác sĩ Mạc đợi ý kiến.

“Được, cô bé cần phải có nhiều người trò chuyện thì rào cản mới dễ đẩy ngã.” Mạc Ảnh mỉm cười gật đầu, nói xong cô ấy lại nâng trà lên uống.

Vương Kiến Hạo đỡ Hòa Tinh Chữ, còn Đường Tử Hân và Bác sĩ Mạc đi phía sau. Cửa phòng của Tổng Già Ly được mở ra, bên trong yên ắng cô độc như thường ngày, rèm cửa mới mở được một bên, gió bên ngoài thổi vào mát rượi.

“Ly Ly, con đâu rồi?” Hòa Tinh Chữ tiến lên trước, đi đến một góc phòng liền thấy Tổng Già Ly đang ngồi thu lu như bị ai dọa sợ.

Mọi người cùng tiến đến, cô bé bị kích động liền thu người lại gọn hơn.

Đường Tử Hân đứng phía sau Vương Kiến Hạo, cô phóng mắt xuyên qua bả vai anh, đôi mắt dừng lại ở một bóng hình nhỏ nhắn mặc bộ đồ ngủ màu hồng.

“Tiểu Ly, em đừng trốn, cho anh thấy mặt em” Vương Kiến Hạo đứng bất động tại chỗ, chỉ trầm trầm lên tiếng.

Tổng Già Ly rất nghe lời, cô bé ngẩng mặt, gương đôi mắt to tròn nhìn ba người trước mặt.

Đường Tử Hân rợn người, sống lưng chạy qua một tia lạnh buốt. Cô cảm nhận được rõ cõi lòng mình đang trào dâng lên xót xa đau lòng.

Đôi mắt của cô bé không hồn, giống như một đứa trẻ thơ non dại. Lọn tóc đen nhánh rơi xuống gương mặt trắng ngần kia, từng vết bầm tím lộ ra, bên khóe môi cô bé còn có một vết máu bầm chạy dài, tựa một con rết nhiều chân.

Khuôn mặt này đã từng nở rộ xinh đẹp dưới ánh Mặt Trời.

Chương 53: Hai con người, chung một nỗi giày vò

Chương 53: Hai con người chung một nỗi giày vò.

Đường Tử Hân từng người. Vương Kiến Hạo xót xa nhìn cô em gái mà mình một mực cưng chiều. Bức tường thành mang tên nỗi sợ trong người Tống Giả Ly quá vững chắc, chưa một ai bước vào được cường giới, chưa ai phá đi được suy nghĩ cực đoan và đưa con bé ngoài ánh sáng.

Hòa Tinh Chử đỡ lấy hai vai Tống Giả Ly muốn kéo cô bé dậy nhưng Tống Giả Ly không nghe lời, nhất quyết không nhúc nhích. Bác sĩ Mạc ngồi xuống cạnh cô bé, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Giả Ly, đừng sợ, đứng dậy được không?”

Tống Giả Ly nhút nhát lắc đầu, thấy thế Mạc Ảnh lại nói tiếp: “Giả Ly, em có muốn nói chuyện với mọi người không? Tất cả mọi người đều đang chờ em, đừng sợ, sẽ không ai làm hại em cả. Đứng dậy, ngồi lên giường nhé?”

Giọng Mạc Ảnh rất nhẹ, dịu dàng như nước, giống như là đang dỗ dành một đứa trẻ đang giận dỗi. Tay cô ấy nâng vai Tống Giả Ly lên, mới đầu cô bé còn lưỡng lự nhưng về sau đã chịu nghe lời ngồi lên giường.

“Tốt lắm, Ly Ly rất ngoan.” Hòa Tinh Chử mỉm cười triu mến rồi vuốt tóc cho con gái.

Tống Giả Ly tròn tròn mắt nhìn Đường Tử Hân, có thể là trông cô rất lạ lẫm.

“Tiểu Ly, mẹ mở cửa sổ nhé? Phòng của con tối quá.”

Tống Giả Ly nghe vậy liền lắc đầu nguây nguẩy, bàn tay nhỏ nhắn níu lấy tay của mẹ. Vương Kiến Hạo từ từ ngồi xuống giường, đôi mắt nhìn cô bé đầy vẻ dịu dàng: “Tiểu Ly nói chuyện với anh được không? Anh sẽ không làm hại em.”

Trong lòng Đường Tử Hân có chút chua xót, bộ dạng của Vương Kiến Hạo bây giờ khiến cô có chút bối ngỡ, đôi mắt anh âm trầm, giọng điệu nhẹ nhàng, cử chỉ từ tốn chỉ sợ cô bé ấy nhất thời bị kích động sẽ cự tuyệt anh.

Tống Giả Ly sợ hãi, hai tay ôm lấy thân thể nhỏ, cả người run bần bật, miệng cắn chặt không dám nói gì.

Mạc Ảnh nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, cô ấy gật đầu chắc chắn. Vương Kiến Hạo cũng hiểu ý vị truyền đạt của Mạc Ảnh. Cô ấy chính là muốn anh làm cầu nối giữa Tống Giả Ly và hội chứng sợ đàn ông. Cô bé phải vượt qua nỗi sợ này, và Vương Kiến Hạo là người giúp cô bé.

Bác sĩ Mạc ngồi xuống cạnh Tống Giả Ly, khẽ thì thầm vào tai cô bé: “Giả Ly, em rất quý anh Kiến Hạo, em thử nhớ lại xem, chị biết khi còn bé em và anh Kiến Hạo chơi với nhau rất thân, anh Kiến Hạo cũng rất cưng chiều em, chắc chắn sẽ không làm hại em.”

Vương Kiến Hạo gật đầu, chia tay ra: “Chẳng phải em rất thích thổi sáo sao? Em nhớ lại xem, khi còn bé em hay ngồi bên bờ sông thổi sáo, anh câu cá, Tiểu Dẫn thì đánh đàn tỳ bà, em có muốn đến con sông đó hay không? Anh đưa em đi.”

Đường Tử Hân và Hòa Tinh Chử đều nín thở chờ đợi kết quả, chỉ cần Tống Giả Ly gật đầu, đó chính là một bước đạp lớn.

“Không...” Cô bé lắc đầu, mở miệng nói ra đúng một chữ rồi dứt quãng.

Bàn tay của Hòa Tinh Chử nắm lại gao gắt, nghe được câu trả lời của con gái, bàn tay và cơ thể bà mới có thể thả lỏng. Bệnh này của Tống Giả Ly không phải ngày một ngày hai liền hết, bà và cả mọi người đều không muốn ép buộc con bé, chỉ cần con bé tiếp nhận từ từ là được, không phải quá vội vàng. “Được rồi, khi nào em muốn đi, anh liền đưa em đi.” Vương Kiến Hạo thu tay về, gật đầu chấp thuận.

Mạc Ảnh đứng dậy, mỉm cười: “Tôi phải rời đi bây giờ, có một bệnh nhân khác đã hẹn trước.”

Hòa Tinh Chử đứng dậy gật đầu: “Để tôi tiễn cô.”

“Tôi cũng có vài điều muốn nói với phu nhân.”

“Được, được.” Hòa Tinh Chử cùng Bác sĩ Mạc rời khỏi phòng.

Tống Giả Ly nhìn chằm chằm một nam một nữ đang đứng trong phòng. Cô bé im ỉm nằm xuống, xoay lưng lại rồi kéo chăn lên, giống như một đứa trẻ.

Đường Tử Hân nhìn tấm lưng nhỏ của Tống Giả Ly, trong mắt tràn ngập đau xót, mà lòng cô đã sớm ngơ vờ. Cô nhìn Vương Kiến Hạo, khẽ lên tiếng

hỏi:“Cô bé này là một trong những nạn nhân bị bắt vào đường dây buôn người?”

Vương Kiến Hạo không để lộ bất cứ cảm xúc, anh vén rèm, thấy bóng hai người phụ nữ đang đi dưới sân biệt thự, có vẻ đang nói chuyện gì đó quan trọng. Anh không nhìn Đường Từ Hân, chỉ gật đầu:“Con bé mới được cứu về cách đây hơn một tháng.”

Cõi lòng của cô rét lạnh, từ từ trào ra những dòng cảm xúc khác lạ không thể gọi tên. Cô bỗng thấy nhức nhối, hít thở không thông. Đường Từ Hân đã sớm biết anh đưa cô đến đây là có mục đích, nhưng cô bé tên Tống Giả Ly kia lại hoàn toàn vượt qua dự liệu của cô.

Đúng là Ông Trời chỉ giỏi lừa người kẻ khác, rốt cuộc anh và cô có chạy đằng trời cũng không thoát được hai chữ 'mắc oán'.

Nhưng giữa mối quan hệ những nhằng này là cô nợ anh, cô phải trả nợ.

Món nợ này chưa trả đủ, món nợ khác lại gõ cửa tìm đến.

Có phải Ông Trời trêu chọc số phận của cô thành ra như vậy là rất hả hê phải không?

Năm năm trước, ba cô đắc tội với gia đình anh, anh quay lại đòi một mạng. Năm năm sau, ba cô tiếp tay cho kẻ khác hãm hại cô em gái đáng thương của anh, anh liền bắt ông sống mòn mỏi hai mươi năm sau song sắt.

Là một sự trừng phạt thích đáng?

Đáng!

Anh và cô cũng đã định sẵn là không thể ở cùng một chỗ.

Không trách được ai, chỉ tại duyên quá ngắn mà phận thì quá mỏng.

Ngày hôm đó, ba cô nói đúng, ở lại cạnh anh cô chỉ mang về tổn thương và dằn vặt. Ba cô nợ bao nhiêu trả bấy nhiêu, ông nói, đừng tự lấy dây buộc cánh của mình lại, phải quyết tuyệt từ bỏ cái lòng sắt đó, nó không thuộc về cô. Ngay khi Đường Sâm bắt đầu hành án, cô đã được thả, cô có lại tự do.

Anh còn người thân của anh, cô còn người thân của cô, anh và cô sao lại có thể ở cùng nhau được?

Vậy tại sao lại không buông bỏ?

Thà rằng đau một khắc còn hơn là day dứt cả đời.

Đường Từ Hân nhìn về bóng dáng của người đàn ông trước mặt, bao xót xa bùng nổ mãnh liệt. Có trời chứng giám, làm bạn gái của anh giống như hóa kiếp người mà lên mà tiên.”Anh đưa em đến gặp cô bé này, để em có lỗi thay ba em sao?”

Vương Kiến Hạo nhướn mày nhìn về phía coi, giọng điệu trầm lắng:“Để em nhận ra 20 năm tù là quá nhẹ nhàng đối với ông ta.”

Lời anh nói ra có thể được ví như hầm băng bởi vì nó quá rét buốt, còn giống như một thanh thép nhọn và sắc tàn nhẫn xuyên từ ngực cô lên tận bả vai, làm cô đau đớn tị tề.

Hơi thở Đường Từ Hân thở càng lúc càng nặng, mắt một lúc sau cô mới tiếp tục nói:“Phải, là quá nhẹ nhàng, sau vụ việc việc vừa rồi người muốn ba em nhận án tử cũng không ít. Vương Kiến Hạo, vậy là em có cần phải cảm ơn anh một tiếng vì đã giờ cao đánh khề hay không?”

Rõ ràng là lời sau cuối của cô đầy mùi giễu cợt, mà lời này rơi vào tai Vương Kiến Hạo lại như hòn đá nặng ngàn tấn nện vào con tim, lập tức rướm máu đầm đìa.

Người đàn ông lặng lẽ ngồi xuống giường, ánh mắt anh đặt trên khuôn mặt non nớt đang ngủ say của Tống Giả Ly. Ngón tay Vương Kiến Hạo vuốt nhẹ lấy lọn tóc mềm của cô bé, cử động nhẹ nhàng chỉ sợ cô bé tỉnh dậy sẽ giật mình.

Một lúc sau anh mới khẽ lên tiếng:“Ngày anh và em cãi nhau, anh không về nhà, lúc ấy anh đang ở cùng với con bé. Một cô bé mười sáu tuổi non nớt khờ dại, em thử tưởng tượng xem một cô bé như vậy lại bị cưỡng hiếp bởi hai mươi tên đàn ông, suốt một tháng với hơn sáu mươi lần quan hệ tình dục. Khi anh cùng cảnh sát xông vào căn cứ của chúng, Tiểu Ly bị treo trên một dây sắt, cả người không mặc gì, khuôn mặt tím bầm biến dạng, khắp người chảy máu đầm đìa, những vết roi sắt hằn trên người con bé chạy dài thật dài. Mang đi cấp cứu, bác sĩ đã nói âm đạo con bé bị tổn thương vô cùng nặng, phải trải qua hơn ba phẫu thuật anh mới có thể đem con bé từ địa ngục trở về. Từ Hân, em biết con bé đã nói gì khi anh đến cứu nó không?”

Anh bỗng nhiên ngừng lại rồi nhìn cô, Đường Từ Hân run người, khỏe mắt không kim được mà đỏ ửng, cô cứ đứng chôn chân ở đó, nhìn bàn tay Vương Kiến Hạo miết nhẹ vào đôi lông mày đang nhíu chặt của Tống Giả Ly.

“Khi nhìn thấy anh, con bé khóc cũng không khóc được, gọi một tiếng 'anh ơi...' rồi lịm đi.”

Giọng anh rất trầm, giống như mấy tiếng ồm ồm vọng ra từ hang đá. Đôi mắt phượng hoàng đen đặc ấy nhìn cô, tựa như một con xoáy, xoáy vào tận nơi sâu thẳm nhất của Đường Từ Hân, vạch trần sự thật rằng bây giờ cô cũng đang đau xót không kém gì anh.

Bao câu nói muốn nói đều mắc nghẹn ở cổ họng, ứ đọng như một cục u lạnh tính trong cổ cô, rút hết sức lực của cô đến nỗi một chữ cũng không cất

lên được.

Cô cũng là phụ nữ, cô biết rõ, trinh tiết chính là một sự chứng minh xác thực nhất cho sự sạch sẽ của một người con gái. Tổng Giả Ly đã bị nhuốm bẩn, mà vết dơ này sẽ theo con bé đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay. Chỉ mong Ông Trời đừng quá tàn nhẫn mà cho con bé một tình yêu, một chàng trai có thể cho con bé một mái nhà, chấp nhận những gì đã mất mát và đi cùng nhau đến cuối đời. Chỉ cần như vậy thôi...

Vành mắt cô đỏ ửng, sống mũi cay cay, muốn khóc nhưng phải cố gắng nuốt ngược vào trong.

“Vương Kiến Hạo, ta chạy không thoát hận thù, nếu sự tình đã thành ra như vậy, em chỉ có thể đi theo bản năng vốn có.” Vương Kiến Hạo chỉ cười chua xót không nói gì, đứng là số phận trở trêu.

Hòa Tĩnh Chử quay lại phòng, Tổng Giả Ly đã ngủ say, lòng bà cũng dịu đi chút ít.

Vương Kiến Hạo bảo muốn đưa Đường Từ Hân về vì cô than mệt, Hòa Tĩnh Chử muốn giữ hai người ở lại dùng cơm tối nhưng anh hẹn bữa khác, bà cũng gật gù chấp thuận.

Về đến Trần Thủy cũng đã sẩm tối, Tiêu Dữu chuẩn bị xong cơm nước nhưng Đường Từ Hân không muốn ăn, cô đi tắm liền chui ngay lên giường đánh một giấc. Hôm nay đã quá nhiều việc khiến cô bận tâm suy nghĩ, cô chỉ muốn một giấc thật sâu để không phải vương bận thứ gì nữa.

Vương Kiến Hạo từ thư phòng trở về phòng, anh cũng biết cô chưa ăn, vậy mà đã ngủ rồi, thế nào sáng dậy cơn đau dạ dày lại hành cô.

Anh nằm xuống cạnh cô, tay không quàng chân không gác, cách cô một khoảng nhút vừa chiếc gối. Anh chưa muốn ngủ, cứ vậy chăm chú ngắm nhìn ngũ quan rõ nét sắc sảo của cô, dưới ánh đèn mờ lại càng ma mị khó bì. Dường như cô đang mơ một giấc mơ không tốt đẹp, vì thế mà lông mày lá liễu cứ nhíu lại, hàng mi dài có chút run rẩy. Vương Kiến Hạo di dời mắt xuống dưới, bắt gặp đôi môi như hai miếng đào thơm của cô đang hé mở, còn nhìn thấy cả hàm răng trắng đều. Anh chưa từng phủ nhận nhan sắc của cô mà còn công nhận đó chính là nét đẹp do chính bàn tay trời đất tạo gọt.

Muốn hôn nhưng phải kiềm chế, muốn ôm nhưng phải nhẫn nhịn. Bởi anh và cô đều biết rõ mối quan hệ của hai người đang tới tệ đến mức nào.

Trong chuyện này, chỉ cần có một người không chấp nhận thì sẽ không thể trở về như ban đầu.

Từ trước đến nay anh chưa từng tin tưởng vào hai chữ “duyên số”, ngược lại anh còn xem nó như một điều mê tín. Người như anh muốn ai người đó liền ở trong tay, muốn ai sống không bằng chết thì kẻ đó liền sống dở chết dở, tựa như thần thánh, anh nắm giữ cả mệnh trời.

Nhưng suốt gần hai tháng trôi qua, anh mới muộn màng nhận ra, bản thân anh chưa từng làm chủ số mệnh, vậy nên bây giờ Ông Trời đang chơi đùa với anh, khiến anh không thể nào trở tay kịp. Vậy nên cô đang dần rời xa anh mà anh chẳng biết phải làm gì để giữ cô lại.

Đồng hồ trên tường đánh từng hồi chuông chậm rãi, tích tắc rồi lại tích tắc, anh không tài nào ngủ nổi.

Công trình SSS.

Đường Từ Hân gọi Đường Tâm đến, muốn cùng chị ăn một bữa cơm, gần công trình có một món ăn mới mở, cô đã ăn qua một lần, đều hợp khẩu vị của cô và chị.

Đường Tâm chạy xe đến cũng đứng vào tầm nghỉ chưa. Hai chị em định đi ăn nhưng thấy Ứng Kiệt Vệ ở lại một mình nên mời luôn cả anh đi cùng. Ban đầu anh từ chối nhưng Đường Từ Hân đột nhiên sinh ra cái miệng lưỡi kéo nên anh đành đồng ý.

Quán ăn đó mới mở mà rất đông khách, đều là nấu đồ hợp khẩu vị rất nhiều người. Cả ba người chọn một bàn rồi ngồi vào, cùng nhau gọi món Tây, vì ít người ăn món Tây nên đồ ăn rất nhanh được mang ra.

Ứng Kiệt Vệ và Đường Tâm là lần đầu tiên gặp gỡ, vẫn là còn chút ngượng ngập khi làm quen.

“Ngành y không dễ học đâu vậy mà anh Ứng học xong lại vứt cái bằng ở đó, ngưỡng mộ quá!” Đường Tâm nghe Ứng Kiệt Vệ kể sơ quát qua về công việc trước kia của mình, nghe xong cô mắt tròn mắt dẹt vỗ tay như hải cẩu. “Nhưng tôi và nghề đó đều không có duyên, bây giờ tôi lại thích quản lý như bây giờ hơn.” Nâng rượu vang lên nhấp một ngụm, anh ấy cười cười nhìn Đường Tâm.

Đường Từ Hân ngồi cạnh Đường Tâm cũng vui vẻ góp lời: “Chị em chúng tôi thực sự mong một ngày được chiêm ngưỡng anh Ứng mặc áo blouse trắng đó nha!”

“Không sớm thì muộn, tôi sẽ chụp ảnh gửi cho hai người, đều không thành vấn đề.”

Đường Tâm nhìn anh, lại tiếp tục trêu ghẹo: “Còn cảnh tượng anh Ứng cầm dao mổ phẫu thuật thì sao? Đều được thấy qua phải không?”

Ứng Kiệt Vệ bật cười lắc đầu: “Cái này thì khó nói lắm.”

Hôm nay Ứng Kiệt Vệ thực sự nổi bật, trong một bộ suit màu đen phẳng phiu tướng mạo anh lại càng cuốn hút hơn người, mái tóc đen ngắn gọn thì được vuốt qua một bên, dáng người cao ráo tiêu sái, từ khi vào quán có không ít cặp mắt đổ ý Ứng Kiệt Vệ, anh chính là một bông hoa thu hút ong bướm.

Đường Tử Hân đứng dậy, nói với hai người: “Nước uống phải tự gọi, để em đi, hai người cứ nói chuyện đi.”

Ứng Kiết Vệ đột nhiên gọi giật cô lại: “Để tôi.”

“Em lỡ đứng dậy rồi thì để em đi, giờ em lười ngồi lại lắm.”

Cả Đường Tâm và Ứng Kiết Vệ đều phụt cười.

Bàn ăn giờ chỉ còn một nam một nữ, bầu không khí bỗng nhiên mất đi sự tự nhiên, đều là vì Đường Tử Hân lạnh lùng đi mất.

Trong quán, một bản nhạc phim Lão Cửu Môn được bật lên, khiến người người ăn uống ngon miệng. Đường Tâm lặng yên lắng nghe, nhiều lần còn thì thầm hát theo câu điệp khúc. Ứng Kiết Vệ ngắm nhìn cô gái trước mặt, gương mặt xinh đẹp như đóa hoa nhài làm trái tim anh bồi hồi khó có thể giải thích.

“Cô có thích triển lãm tranh ảnh không?” Ứng Kiết Vệ bất giác mở miệng hỏi.

Đường Tâm đang đắm chìm trong không gian của riêng mình, nghe thấy tiếng anh liền hoàn hồn, vội mỉm cười trả lời: “Hồi học cấp hai và cấp ba tôi từng là đội trưởng của đội mỹ thuật, đã từng đi thi rất nhiều cuộc thi. Nhưng dần lớn lên, thời gian không có nên tôi cũng không còn tham gia hoạt động nghệ thuật nào nữa, còn về triển lãm tranh ảnh thì khi còn bé tôi được ba mẹ cho đi rất nhiều lần, nhưng sau khi mẹ tôi mất tôi cũng không muốn đi nữa.”

Như chạm phải nỗi đau lòng, Đường Tâm vô thức đờn buồn nhưng sau đó cô lại che đi bằng nụ cười mỉm của mình. Ứng Kiết Vệ thấy vậy có chút hoảng hốt: “Tôi rất tiếc! Đường Tâm, cô đừng để trong lòng.”

Đường Tâm nhìn bộ dạng đó của anh liền bật cười, cô mau chóng lắc đầu: “Không sao, không sao.”

“Chủ nhật này cô có bận việc gì không? Bác tôi có mở một cuộc triển lãm tranh của những người bị khuyết tật. Nếu cô thực sự muốn đi, tôi sẽ dành riêng cho cô một tấm vé miễn phí.” Ứng Kiết Vệ đưa ra một lời mời, anh biết nếu là lần đầu tiên gặp nhau thì rất khó để Đường Tâm nhận lời mời.

Nhưng anh không ngờ cô lại vui vẻ nhận lời không đắn đo suy nghĩ: “Được chứ, miễn phí là quá lời cho tôi rồi, đúng là may mắn mà!” Đường Tử Hân mang nước đến cũng là lúc Đường Tâm và Ứng Kiết Vệ trao đổi số điện thoại xong. Một lúc sau Ứng Kiết Vệ có việc gấp phải đi, anh cầm theo ly nước rồi đi vội vã.

Đường Tử Hân ngồi xuống cạnh Đường Tâm, vỗ vào bàn tay chị rồi cười toe toét: “Chị nha, em mua nước mà mắt không đặt vào quầy nước mà cứ đặt vào đây mãi thôi đấy! Chính là vì chị và anh Ứng nói chuyện thân thiết như cặp nào đang yêu ấy chứ! Đây nhé, chị cầm chổi, em nhìn mặt là biết liền.”

Đường Tâm đang uống nước nghe cô em nói thế mà suýt phun nước ra ngoài, cô lườm Đường Tử Hân rồi đánh vào vai cô em một cái: “Bớt ăn nói bậy bạ tử tung đụng đầu nói đấy đi!”

“Không nha, không nha! Em thấy hết rồi, ôi mẹ ơi, ánh mắt chị nhìn anh ấy long lanh long lanh. Mà nhé, anh ấy đang độc thân, chưa có bạn gái, tướng mạo thì tuần tú nổi bật, lại trẻ trung thành đạt, chị không hái hoa coi chừng người ta hái hết.” Tâm trạng của Đường Tử Hân nhìn là biết đang cực kì tốt.

Nghe vậy Đường Tâm bĩu môi xong rồi cười: “Anh ấy có mời chị đi dự triển lãm, vé đi miễn phí, vào cuối tuần này.”

Đường Tử Hân tách tay một cái, đột nhiên nổi hứng đánh vào vai chị: “Hay! Hay quá hay luôn! Anh Ứng nhắm chị rồi.”

“Chị này đây cũng là hoa thơm hoa quý chứ có phải hoa mọc ven đường đâu!” Đường Tâm hất tóc một cái rồi làm điệu bộ giơ móng tay ra ngắm nghía.

“Còn phải nói!”

“Chị ơi, hay chúng ta chuyển nhà đi?” Đường Tử Hân bỗng nói ra một câu, nét cười trên miệng tan biến, thay thế chính là vẻ mặt nghiêm túc.

Đường Tâm im lặng nhìn cô, chị có chút khó hiểu. Đường Tử Hân ôm lấy tay chị, nhẹ giọng nói: “Chúng ta sẽ đi tìm một căn nhà mới, em sẽ ở với chị.”

“Tử Hân, em nói gì vậy?” Đột nhiên vẻ mặt của Đường Tâm biến hóa nghiêm trọng.

“Chị, thù hận chẳng còn nữa, 20 năm của ba đã trả đủ rồi. Em cũng chẳng có lí do nào để ở cạnh Vương Kiến Hạo.”

Đường Tâm nắm lấy tay cô, ngón tay chị vuốt nhẹ trong lòng bàn tay cô, mãi một lúc chị mới lên tiếng: “Vương Kiến Hạo thì sao? Chị chắc chắn anh ta sẽ không để em đi dễ dàng như vậy.”

Đường Tử Hân lắc đầu, khẽ môi kéo lên một đường cong để trấn an chị: “Dù anh ấy không muốn nhưng rồi cũng phải chấp nhận sự thật này.”

“Còn trong lòng em? Em có muốn ở lại không?”

Đường Tử Hân chợt sững người, đôi đồng tử run run.

Trong lòng cô sao? Rất mờ mịt, cô không rõ ràng bất cứ điều gì.

Chị hỏi cô có muốn ở lại không, cô còn đang đắn đo lưỡng lự. Ở lại thì sao? Cô không mạnh mẽ đến nỗi đem đến mơ về hình ảnh Đường Sâm sau song sắt, cảnh tượng Tống Giả Ly bị treo trên dây sắt, cả người đầm đìa máu đỏ, để rồi khi tỉnh dậy Vương Kiến Hạo là người ôm cô vào lòng.

Chính là cô thấy có lỗi, với cả người thân của mình cũng với cả người thân của Vương Kiến Hạo.

Bàn nhạc tắt lịm, Đường Tử Hân thở hắt ra, lắc đầu: “Không, kết thúc rồi thì hãy cho kết thúc luôn đi, em muốn có một cuộc sống mới, không muốn tiếp tục vẩn vơ này.” Đường Tâm thất chặt bàn tay em gái, như là đang truyền cho Đường Tử Hân tất cả hơi ấm, chị gật đầu: “Chị tôn trọng quyết định của em. Còn về chuyện chuyển nhà, chị sẽ tìm nhà rồi cùng em qua xem, nếu cả hai đều thích thì lập tức chuyển đến.”

“Vâng.”

Hôm nay Đường Tử Hân trở về nhà sớm, cô lên phòng, gọi cho Vương Kiến Hạo một cuộc. Nhưng lần gọi đầu anh không nghe máy, phải đến lần thứ hai cô mới nghe thấy giọng anh: “Hôm nay anh có về trễ không?”

“Có chuyện gì?” Câu hỏi của Vương Kiến Hạo rất ngắn gọn, tông giọng lạnh lẽo xa cách.

“Em có chuyện muốn nói qua với anh.”

“Được.” Anh trả lời một chữ rồi tức khắc cúp máy.

Đường Tử Hân nhìn chăm chăm điện thoại trong tay, tên lưu danh bạ của anh từ trước đến giờ vẫn giữ nguyên hai chữ ‘Anh xã’, chưa từng thay đổi. Có bất giác cười khổ, ngón tay cô nhấn vào hai chữ ‘Anh xã’ ấy, một khung thay đổi hiện ra. Ngón tay cô gõ nhanh dòng tên ‘Vương Kiến Hạo’, cuối cùng thì nhấn OK.

Đường Tử Hân xuống lầu, Tiêu Dữu đang bận bịu dọn dẹp đồng sách báo nằm ngổn ngang trên bàn trà, cô tiến đến nói với cô bé: “Hôm nay cô cho em về sớm đó, mau đi đi.”

“Thật á? Em cảm ơn cô!” Tiêu Dữu nhảy cẫng lên vui mừng, thực ra cô bé có hẹn đi ăn với bạn nên trước đó cũng đã nói qua với Đường Tử Hân.

Đường Tử Hân nâng chân đi vào bếp, nguyên liệu trong tủ lạnh luôn luôn đầy đủ không thiếu thứ gì. Hôm nay cô đột nhiên muốn tự tay nấu cho Vương Kiến Hạo vài món.

Cặm cùi trong nhà bếp một hồi lâu thì ngoài sân có xe chạy vào. Chẳng bao lâu sau cô nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi của Vương Kiến Hạo ngoài phòng khách.

Lúc anh tắm rửa xong xuôi rồi đi xuống cô cũng vừa vận hoàn thành xong hết, ba món mặn, một món canh, còn có cả đồ tráng miệng được chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh.

Vương Kiến Hạo đi vào bếp, anh nhìn thấy Đường Tử Hân đang loay hoay dọn từng món lên bàn, vẻ mặt cô dường như đang rất cao hứng. Sau cuối cô cời tạp dề ra, ngồi xuống đối diện anh.

“Tiêu Dữu đâu?” Vẻ mặt anh thoáng chút mệt mỏi, chỉ hỏi một câu như vậy thì cầm đũa lên.

“Em cho con bé về trước rồi.”

“Vì sao hôm nay lại đặc biệt nấu ăn?” Vương Kiến Hạo nhìn mấy món ăn đầy đủ màu sắc hương vị đang bày biện trên bàn, tuy gián dị nhưng lại thấy hợp mắt, mùi hương cũng cực kì cuốn hút.

Đường Tử Hân nâng đũa gấp vào bát một ít rau xào, đây chính là bữa cơm mà hồi còn sống mẹ hay nấu cho cả nhà ăn, chỉ là cô nhớ bữa cơm này nên làm cho anh ăn.

“Em cũng hay nấu cho anh ăn mà, anh không thích nữa rồi?”

“Không phải, mau ăn đi.” Vương Kiến Hạo cùng bắt đầu động đũa, không tiếp tục cùng cô trò chuyện, cũng không cho cô lấy một ánh mắt. Bữa cơm tối nay cô nấu rất ngon, lại hợp khẩu vị của anh nhưng anh lại ăn rất ít, cảm tưởng như bỏ thứ gì vào miệng cũng thấy nhạt nhẽo. Đường Tử Hân dọn bát đũa, cũng chưa nói chuyện muốn nói với anh. Anh im lặng không có động tĩnh như vậy chắc hẳn đã nghi ngờ điều cô muốn nói là gì, có lẽ anh chỉ chờ đợi cô chủ động mở miệng mà thôi.

Dọn dẹp xong xuôi, Đường Tử Hân lên phòng. Vương Kiến Hạo đang xem thời sự trên sofa, bộ dạng nhàn nhã mà toát ra vẻ lười biếng. Đường Tử Hân lặng yên ngồi trên giường, cứ thế nhìn anh chăm chăm, cõi lòng đang dâng lên bốn chôn sốt sáng, tâm trạng không khác gì khi đi thi đại học.

Vương Kiến Hạo đưa remote tắt TV, trong phòng im lặng đến độ cây kim rơi xuống cũng có thể nghe tiếng. Cả người anh chìm trong bóng tối, chỉ có đôi mắt phượng hoàng là đang lóe lên từng tia rét lạnh khó lường.

Đường Tử Hân cũng nhìn anh chăm chăm, ý thức được anh đang nhường lại không gian cho cô. Cô vội nuốt xuống vài ngụm khí lạnh rồi từ từ thở ra, tĩnh tâm một lúc cô mới có thể nói ra một câu: “Khi nào Đường Tâm tìm được nhà mới, em sẽ rời đi.”

Đáp lại chỉ là một khoảng không im lặng đến chết chóc. Vương Kiến Hạo nhướn người về phía trước, khuỷu tay anh chống lên đùi, chưa vội trả lời cô,

anh như là đang nghiền ngẫm phân tích từng câu chữ vừa được phát ra. Mà điều bộ ung dung bình tĩnh đó của anh khiến Đường Tử Hân sọn gai ốc.

Anh đã lường trước được việc cô sẽ nói ra câu này. Từ lúc Đường Sâm bị bắt đến khi bị tống vào tù, anh biết rõ cô sẽ suy nghĩ chuyện rồi đi, anh chắc chắn cô sẽ không ngu ngốc mà lựa chọn ở lại.

Cho đến khi anh đưa cô đến gặp Tống Giả Ly, ý nghĩ rời đi của cô càng mãnh liệt, gần như là quyết tuyệt.

Đường Tử Hân đã có ý định rời khỏi anh trước đó, chuyện Đường Sâm vào tù và Tống Giả Ly bị hãm hại chỉ là cái bàn đạp cho cô có nhiều cơ hội cùng lí do để vượt ra khỏi vòng tay của anh.

Mà bây giờ, anh chẳng có để giữ cô lại.

Vương Kiến Hạo cười lạnh, ngón tay anh lướt qua gò má của mình, giọng anh vừa trầm vừa đặc, tựa như con gió độc vào đêm: “Nếu trước đó ta không cãi vã thì sau mọi chuyện đã xảy ra, ý định của em có thay đổi không?”

“Nếu trước đó em không bỏ đi, anh không ra tay tàn độc, có lẽ bây giờ em vẫn đang còn phân vân lưỡng lự. Nhưng sự thật không phải vậy, em đã ra quyết định một cách chắc chắn nhất.” Đường Tử Hân bình tĩnh đáp lại anh, dường như cô không cảm nhận được ngọn lửa trong mắt anh đang bùng cháy dữ dội.

Vương Kiến Hạo cúi đầu, anh không nói gì tiếp theo, chỉ cúi đầu như vậy, không phải mệt mỏi, là anh đang tự trách. Cô quyết liệt được như vậy, cứng rắn được như thế cũng chỉ vì anh ép cô vào đường cùng.

“Anh muốn phải em ở lại.” Người đàn ông chỉ trầm trầm cất lên một câu ngắn gọn, tuy súc tích nhưng câu nói này lại bao bọc tất cả các cảm xúc đang rối ren trong lòng anh thành một ý nghĩ.

“Nợ nần trả đủ, tại sao em lại phải ở lại?” Đường Tử Hân nuốt nước bọt, bây giờ thì cô đã cảm nhận rõ được ngọn lửa đen tối đang bùng cháy trong mắt anh, con tim cô vô thức đập nhốn nháo khó kiểm soát.

Bóng dáng cao lớn của Vương Kiến Hạo đứng thẳng dậy, anh tiến về phía giường lớn, tựa như một con kén lớn thoát khỏi vỏ bọc của mình để phơi bày ngoài ánh sáng. Đường Tử Hân bỗng thấy ngọn lửa kia trong anh đã lụi tàn, bây giờ thứ cô nhìn thấy ở anh là một ánh mắt cô độc của một kẻ cô độc, có lẽ con tim anh cũng đang bị cô độc giày xéo nhỉ?

Anh hạ mình ngồi xuống, kẻ bên kia giường, kẻ bên đây giường, giống như chơi trên một ván cờ sống còn đầy nguy nan.

“Đường Tử Hân, không nhất thiết trả nợ rồi thì phải lập tức rời đi.”

Đường Tử Hân cup mắt, đột nhiên cô không thể đối mắt với anh: “Anh không hiểu được, ở lại đây chính là một loại giày xé vô hình, em không có đủ dũng cảm để chịu đựng thêm nữa.”

Vương Kiến Hạo nhíu chặt hàng lông mày, trong lòng đang giằng co hành vân loại cảm xúc hỗn tạp khó nén.

“Em không thể vì anh mà chọn ở lại?”

Cô lặng người, cô nghe rõ tiếng con tim mình vừa đánh một tiếng 'thịch' lớn. Vì anh mà chọn ở lại? Cô đã từng suy nghĩ điều này rất nhiều lần.

Bây giờ chỉ có tình cảm mới có thể khiến cô suy nghĩ lại. Nhưng cô nhận ra, trong tim cô đã sớm lạnh giá, rất khó để tiếp nhận một người. Mà cô không thể thấu hiểu được con người anh, nói gì đến con tim sâu thẳm của anh đang hướng về ai?

Đường Tử Hân vô thức lắc đầu, cánh mũi cay xè, một cổ bi ai trào ra khỏi bức tường thành phòng vệ của cô: “Đôi với anh, em chưa từng suy nghĩ đến phương diện tình cảm.”

Bất ngờ Vương Kiến Hạo xông đến trước mặt cô, đè hai bả vai của cô xuống giường, hung dữ gần lên: “Vây rối cuộc suốt chín tháng qua em đối với anh là gì?”

Đường Tử Hân sợ hãi tròn mắt nhìn anh, hơi thở của cô không kiểm soát được mà dồn dập gấp gáp: “Là con nợ và chủ nợ, không hơn không kém.”

Cõi lòng anh tê tái, giống như vừa bị ai đó tát lên mặt nhiều phát. Lực đạo anh tăng dần lên từng đợt, đôi mắt phượng hoàng bị giận dữ che mờ. Anh còn có thể cảm nhận được như có vạn cây kim đang moi móc từng góc trong con tim anh, tàn nhẫn đục khoét.

“Đường Tử Hân, anh muốn thân xác của em còn khát khao muốn cả trái tim em, anh có tham lam không?”

Rất tham lam, phải không?

Bây giờ anh mới nhận ra bản thân anh lại ích kỉ như vậy.

Cũng không sao, ích kỉ cũng được, nhẫn tâm cũng được, chỉ cần buộc chặt cô trong lòng bàn tay.

Từng dây thần kinh của Đường Tử Hân như bị ai đó cắt đứt, ném xuống một đáy vực sâu thẳm. Cô bỗng thấy ngọt ngào khó thở, trước mắt cô là người

đàn ông cô đã từng đặt trọn niềm tin nhiệm, không có tình cảm sao?

Phải rồi, là không có.

Vậy nên cô có thể cho anh mọi thứ, nhưng trái tim này chính là tôn nghiêm cuối cùng mà cô giữ lại cho bản thân. Chỉ mong anh đừng ra tay lưu đầy nó.

Vương Kiến Hạo cúi người, ngậm lấy cánh môi đang run rẩy của cô, anh hung hăng cắn nát, mỗi động tác đều như muốn môi cô tan làm trăm mảnh.

Người đàn ông thờ dốc bên tai cô, bao nhiêu hận ý đều toát lên qua câu nói trầm khàn sau đó.

“Em muốn rời đi? Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

HẾT CHƯƠNG 53.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Con mưa đầu mùa (Chiếc ô của anh)

Chương 54: Con mưa đầu mùa (Chiếc ô của anh).

Cô sợ hình ảnh như quỷ dữ này của anh, sợ hãi cả con người đen tối bên trong anh.

“Chúng ta căn bản không có tình cảm. Vương Kiến Hạo, nếu anh không yêu xin anh cứ buông tay ra.” Đôi mắt cô lấp lánh, như những vì sao tinh tú đang dâng mình ngoài bầu trời đen kịt kia, lại như những đốm lửa nhỏ bùng lên giữa tối tăm mịt mùng, thấp sáng con mộng của riêng anh, khiến anh choáng tỉnh và đối diện với thực tại rằng, anh sắp mất cô rồi.

Lực đạo tay của Vương Kiến Hạo lỏng dần rồi cứ thế rời xa khỏi bả vai đang run lên theo từng nhịp thở mạnh của Đường Tử Hân. Anh đang run rẩy, từng ngón tay cũng tê dại. Tâm trí anh lại trôi về nơi nào đó, khoảnh khắc nào đó và bóng hình nào đó.

Con tim thất lại, cảm giác như từng dây thần kinh cùng tinh mạch đứt phứt, cả cơ thể trong tức khắc rơi vào trống rỗng bi ai.

Vương Kiến Hạo nhìn người phụ nữ dưới thân, nhìn đến xuất thần, anh từ từ đứng thẳng dậy, cả cơ thể đều đang làm trái mệnh lệnh. Giống như một tiếng gọi lớn, anh thức tỉnh từ con mộng dài.

Người phụ nữ trước mắt anh, anh có yêu không?

Không, cô không phải người anh yêu.

Hóa ra từ trước đến nay cái bóng của quá khứ chưa từng buông tha cho anh, vậy nên dù cho anh cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Và bây giờ điều anh nên làm là buông tay sao?

Một luồng cảm xúc khó có thể gọi tên mãnh liệt cháy trong anh.

Đường Tử Hân ngồi dậy, mắt đối mắt, nỗi cô độc đó của anh tựa như ma trận vây lấy tầm mắt cô, cứ thế cô vô thức run người mà không thể biết lý do là vì sao.

Người đàn ông cứ đứng như vậy, nhìn cô mãi, ngay cả mi mắt cũng không chớp, anh không nói gì cả.

“Vương Kiến Hạo, kết thúc rồi.”

Chỉ với một câu nói, cô đã hoàn toàn bóp vỡ tất cả, trong đó có cả con tim anh.

Ánh đèn vàng mờ ảo, bên ngoài trăng sao bị mây đen che khuất, gió đột nhiên chuyển hướng nổi mạnh, quạt vào mấy ngọn cây bạch quả ngoài kia. Cửa sổ kêu lên từng tiếng cọt két, tấm rèm trắng thổi tung như cánh áo của ma nữ. Bên tai hai người chỉ có tiếng gió ù ù tựa như tiếng của người chết gọi về.

Gió bên ngoài thổi qua gò má của anh, mang tất cả những rét lạnh thơm lên nụ cười quỷ dị kia: “Bây giờ anh cho em đi, không sớm thì muộn em cũng sẽ quay lại. Hoặc là tự nguyện, hoặc là cưỡng ép, hoặc là giam cầm em đến cả Mặt Trời cũng không thấy bóng.”

Quyết định đã đưa ra chỉ trong những khoảng im lặng của cả hai.

Cô muốn tự do, anh sẽ cho cô, không thành vấn đề. Điều anh muốn là tất cả bắt đầu lại, mối quan hệ này sẽ không có hận thù, không ai nợ ai, và có thể

cô sẽ có thể dễ dàng chấp nhận hơn.

Vương Kiến Hạo quay lưng, anh cứ thế bước từng bước cô độc, cũng chưa từng ngoảnh đầu lại.

Đường Tử Hân có chút khó tin nhìn theo anh, cả người cứng đờ, giống như nghe phải chuyện kinh thiên động địa. Có một nỗi đau nào đó vùng dậy, như bóp nghẹt lấy huyết quản. Bỗng lưng vững chãi ấy, dần dần biến mất trước mắt cô, cũng dần dần đi xa khỏi đời cô.

Muốn đứng dậy rồi chạy nhanh đi, chỉ cần kéo bàn tay anh lại mọi thứ có lẽ sẽ trở về như ban đầu.

Một cái kéo tay chẳng thể chiến thắng được lí trí mạnh mẽ, cô cứ vậy ngồi yên, cả người bất động tựa như một pho tượng.

Bây giờ việc cô nên làm chính là bắt đầu lại một cuộc sống mới, một cuộc sống mà không có anh, mỗi ngày thức dậy sẽ là đơn độc một mình. Không có ánh mắt dịu dàng, không có những cái ôm, không có những lời trêu chọc, tất cả sẽ mất hết.

Ham muốn đến mấy cũng phải buông tay.

Đêm đó, có một chiếc xe rời đi, có một nỗi trống trải dòn về.

Đêm đó, cô lặng lẽ ngủ một mình. Trong đầu, tràn ngập hình bóng của một người đàn ông.

Đêm đó, cô mơ thấy anh, mơ thấy mỗi tối đều ôm anh chìm vào giấc ngủ, mỗi sáng thức dậy đều có thể ngắm nhìn anh, mỗi tối đợi anh đi làm về rồi nói một câu 'Anh về rồi'. Tưởng chừng như sẽ vui vẻ từ ngày này qua ngày khác, nhưng rồi tất cả tan vỡ, cô thấy chính mình xách hành lí đi dưới mưa, anh đứng trước cửa nhìn theo từng bước chân của cô, cánh cửa Trần Thủy đóng lại, anh nhìn mưa xuyên qua tâm mắt, mưa lạnh hắt vào gương mặt cương nghị ấy... Thoáng chốc tất cả đều là li biệt đau thương.

Cũng vào đêm đó, cô khóc trong giấc mộng của bản thân, đau đớn giống như chết đi một lần.

~*~

Say Tình.

Một người đàn ông mở cửa phòng VIP đi vào. Bên trong phòng nhạc nhөө ầm ĩ đinh hết cả tai óc, có tiếng cười khúc khích của mấy cô đi khách vang lên, nghe thế nào cũng thật lãng lợ, ảo lả.

Mạn Ngưu Trình đi đến cuối phòng bao, quả nhiên là đàn có “động rấn giao hoa” ở đây. Một màn ân ái kích tình lọt vào mắt anh ta. Ba người phụ nữ gần như trần truồng đang thay nhau làm việc bên cạnh người đàn ông đã sớm bất tỉnh nhân sự. Trên bàn rượu, chai rượu rỗng chất thành từng hàng, còn có cả vài chai bị đá lăn lóc dưới nền đất.

“Vương Kiến Hạo, mau tỉnh dậy.” Mạn Ngưu Trình đi đến, đẩy những cô ả đang vây quanh đó ra rồi vỗ lên mặt Vương Kiến Hạo vài cái, lên tiếng thúc giục.

Mấy cô ả kia đang đến khoảnh khắc sung mãn lại bị kẻ khác phá đám thì lập tức tức giận, còn cả gan tiến tới đẩy cả Mạn Ngưu Trình ra: “Mạn thiếu, Vương thiếu đã cho phép chúng tôi tùy tiện làm cả đêm, ngài ấy đang rất hưng phấn, chớ ai quấy rầy.”

Mạn Ngưu Trình nghe vậy liền nổi giận đùng đùng: “Con mẹ nó! Bị ngu à? Bất tỉnh thế kia mà hưng phấn chỗ nào? Lăn đi chỗ khác chơi!”

“Nhưng Vương thiếu đã hứa sẽ thưởng cho chúng tôi một ít rồi.”

“Thưởng cái gì?”

“Bất cứ thứ gì chúng tôi muốn.”

Mạn Ngưu Trình chống nạnh, trợn mắt: “Muốn có thưởng thì kéo đến gặp tôi ngày mai, thưởng còn lớn hơn cả tên họ Vương này. Giờ khôn hồn thì rút ngay!” Ba cô ả mắt mũi sáng rực, nghe thấy chữ “thưởng lớn” lại còn hưng phấn hơn khi nãy: “Mạn thiếu, ngài nhớ giữ lời đấy!”

Nói xong cả ba nhặt hết đồ rơi rớt trên sàn lên, không cần câu đuôi người tiếp theo của Mạn Ngưu Trình cũng tự giác cụp đuôi đi mất.

Mạn Ngưu Trình tiến đến vài bước, Vương Kiến Hạo nằm chết dí trên ghế sofa, áo đã bị mấy cô kia lột ra, may mắn anh ta đến sớm không thì quần cũng bị lột ra mất.

Mạn Ngưu Trình đá đá mấy cái chai dưới đất, đếm sơ sơ với mấy chai để trên bàn thì cũng phải hơn mười chai Swings. Anh ta ngồi xuống cạnh Vương Kiến Hạo, chưa vội gọi dậy. Bộ dạng nốc rượu như nước này của Vương Kiến Hạo anh ta đã có lần được thỉnh giáo qua, chỉ là khi đó tên này rất đau khổ, uống liên tiếp ba ngày liền không ngơi nghỉ, anh ta gọi người đến lôi Vương Kiến Hạo về, cuối cùng lại bị tên ôn thần này lấy chai rượu rỗng đập từ tên này đến tên khác.

Đêm hôm qua, Vương Kiến Hạo có gọi Mạn Ngưu Trình tới chơi bời, đến sáng Mạn Ngưu Trình rời đi, ai ngờ đầu đến chiều ngày hôm nay vẫn thấy tên bạn thân chìm trong cơn mê, còn không biết Mặt Trời đang trên đỉnh hay là Mặt Trăng đã kéo sao lên.

Mạn Ngưu Trình không chịu được liền đứng dậy đá vào người Vương Kiến Hạo sao quá phiền phức, mà tên bạn này cả người mềm oặt như cái xác chết, đến cả cái nhủu mày cũng không có.

Hai ba người phục vụ nam được gọi đến, chung sức cùng Mạn Ngưu Trình đỡ Vương Kiến Hạo rời khỏi Say Tinh.

Chiếc xe dừng lại, Đường Tử Hân đến đứng địa chỉ mà Đường Tâm gửi đến. Đây là một khu chung cư mới xây cách trung tâm thành phố chỉ ba cây số, mà đường xá lại tiện lợi, tiện đường đến cả công ty của cô và Đường Tâm.

Căn nhà mà chị tìm được nằm ở tầng thứ mười, Đường Tâm và chủ nhà đều đã đến đây từ sớm. Căn nhà này thực ra là của một người bạn của Đường Tâm, đang lúc cho thuê thì vừa vặn gặp phải hai người đang tìm nhà.

Đường Tử Hân và Đường Tâm tiến vào xem qua căn nhà. Nhà khá rộng lại cực kì thoáng đãng, mát mẻ. Tổng màu chủ đạo là màu trắng ngà dịu nhẹ. Tổng cộng có ba phòng ngủ, một phòng khách, phòng bếp và nhà tắm. Thiết kế đi lại cũng khá tiện lợi, đều đúng ý của hai chị em.

Đường Tử Hân tự mình đi chọn phòng, đó một căn phòng nằm cuối. Khi mới mở đi vào, tông màu màu xám hiện ra trước mắt cô, sau đó là một chiếc giường đơn cùng một ít vật dụng tiện dụng. Cô tiến vào, mở tung rèm cửa, căn phòng này ở ngay hướng gió, lại mát mẻ dễ chịu. Đường Tử Hân sẽ bị mất ngủ nếu phòng quá sáng nhưng may mắn căn phòng này mang gam màu u ám, hợp ý cô ngay tức khắc mà cũng không cần phải sơn sửa lại. Đường Tử Hân quyết định sẽ lấy phòng này, còn Đường Tâm thì chọn phòng ngay bên cạnh.

Nhà cũng đã có người dọn dẹp sạch sẽ trước đó nên chỉ cần chuyển đồ đến là liền ở được. Nghe hai người hội ý muốn chuyển đến luôn ngày mai nên chủ nhà tốt bụng đi đánh ra hai chiếc chìa khóa cho chị em mỗi người một chìa.

Trong lòng Đường Tử Hân thấy bồi hồi nao nức, vậy ngày mai cô sẽ có lại một tờ giấy trắng, cô sẽ tự vẽ tự tô, không phải phụ thuộc vào ai. Hai chị em cùng nhau đi ăn một bữa no nê mới quay trở về.

Lúc Đường Tử Hân về đến Trần Thủy thì một chiếc siêu xe xa lạ cũng vừa lúc rời đi. Chiếc xe kia Vương Kiến Hạo cũng có một chiếc, chỉ là của anh màu xám, của người này là màu vàng chóc.

Tiêu Dữu trông thấy bóng dáng Đường Tử Hân đi vào nhà liền chạy ngay đến, gấp gấp thúc giục cô: “Cô mau lên phòng xem cậu chủ thế nào. Vừa nãy Mạn thiếu có đưa cậu ấy về, cậu chủ uống rượu say mềm, người nóng hừng hực.”

Đường Tử Hân nghe vậy liền chạy nhanh lên phòng.

Đúng như lời Tiêu Dữu nói, Vương Kiến Hạo say đến độ không biết trời trăng gì, cô gọi mà không hề phản ứng, nếu không nhìn thấy ngực anh phập phồng thò thì cô nghĩ anh chính là xác chết.

Nửa thân trên của Vương Kiến Hạo để trần, trên vòm ngực rắn chắc mồ hôi vã ra ròn ròn. Đầu tóc anh rũ rượi, trên người chỉ độc mùi rượu nồng, thuốc lá và cả nước hoa của phụ nữ. Mỗi lần cô ngửi thấy mùi này thì bụng dạ cô lại vô thức quặn quai, chỉ muốn nôn thốc nôn tháo ra ngoài, cả lần này cũng không ngoại lệ.

Đường Tử Hân ngâm khăn vào nước lạnh sau đó vắt khô, đi đến lau người cho Vương Kiến Hạo, cô lướt tay đến đâu chỗ đó đều nóng như hơi lửa, nhờ có khăn lạnh mới dịu đi chút đỉnh.

Cô biết những lúc tâm trạng anh không tốt anh sẽ tìm đến rượu, nhưng không nghĩ anh lại uống như muốn chết thế này. Cứ từng giọt mồ hôi của anh rơi xuống cô lại không nỡ được xót xa đau lòng.

Vương Kiến Hạo ngủ rất sâu, cô có làm gì anh cũng không biết. Nhưng anh như đang bức dọc chuyện gì, tướng ngủ nằm rất không yên, hai hàng lông mày cứ nhủu chặt.

Đường Tử Hân mở tủ quần áo ra, bên trong chỉ có quần áo của riêng cô, có vài cái cô tự mua, có cái anh mua cho cô, đồ anh mua cho cô đều bỏ lại.

Bỗng nhiên một chiếc áo ngủ màu trắng từ trong tủ rơi ra ngoài, cô nhìn đến lại vô thức cảm lên. Đây là bộ đồ ngủ mà ngày đó anh cùng cô đi mua ở siêu thị, tính đến nay cô chỉ mới mặc chưa đến năm lần. Cô còn nhớ rõ sau ngày đi siêu thị đó, bộ đồ ngủ này được cô lôi ra mặc, còn bắt cả Vương Kiến Hạo mặc chung với mình, nhưng anh nhất quyết không động đến, có bị cô đánh chết cũng không mặc.

~~~~~

Đường Tử Hân từ phòng tắm đi ra, trên người thơm mát một bộ đồ ngủ màu trắng mới mua hôm qua. Cô đứng trước mặt Vương Kiến Hạo, nhún lên nhún xuống: “Anh xem này, có đẹp không?”

Vương Kiến Hạo đặt quyển tạp chí sang một bên, tay khoanh lại nghiêm túc ngắm nhìn cô, đôi mắt anh trầm lắng nhưng nụ cười trên miệng lại dịu dàng. Anh quay quay ngón tay, nói ra một câu: “Xoay vài vòng xem nào.” Cô nghe vậy liền xoay, môi cánh đảo đảo lên: “Em thấy rộng quá.”

Vương Kiến Hạo vươn tay kéo cô lại, cho cô ngoan ngoãn ngồi trong lòng mình: “Rộng một chút không sao, còn ăn còn lớn, thế này là xinh rồi.”

“Hay anh cũng mặc giống em.” Ngón tay Đường Tử Hân lại không nhịn được chọc chọc vào cằm anh, rồi lại chọc vào má.

“Không.” Anh hơi cúi đầu, cắn lấy ngón tay tinh nghịch của cô. Đường Tử Hân kêu một cái liền rút tay về.

“Mặc cho em xem rồi xoay một vòng giống hồi nãy ấy, mặc xem nào.” Đường Từ Hân lay lay cánh tay anh, giọng nũng nịu lộ rõ.

Vương Kiến Hạo liền đẩy cô ra, về mặt u ám: “Xoay một vòng? Rồi em sẽ khen anh xinh chứ gì? Anh không mặc!”

“Mặc một lần rồi cởi ra, cho em ngắm năm giây thôi.” Đường Từ Hân vẫn không từ bỏ ý định.

“Em tự đi mà ngắm em đi.”

Đường Từ Hân giận quá liền nhéo vào hông của Vương Kiến Hạo một cái. Người đàn ông đau đến độ nảy cả người lên, anh lập tức trừng mắt quát cô: “Điên đấy à?”

“Chẳng phải hôm qua ở siêu thị mặt anh dày lắm sao? Giờ dày thêm một chút cũng không vấn đề gì đâu, đừng có ngại.” Đường Từ Hân ngồi xuống, tay còn đưa qua đưa lại bộ đồ ngủ nam mà trông như trẻ con kia trước mặt anh. Vương Kiến Hạo thấy trứng mắt liền đoạt lấy bộ đồ ngủ, vung tay ném văng ra xa. Đường Từ Hân kinh hô lên một tiếng, sau đó quay ra lườm nguýt người đàn ông đang nằm dài trên giường.

Cô rời khỏi giường, đi lấy thứ gì đó sau khi quay lại liền ném ngay vào mặt Vương Kiến Hạo, cô chỉ tay: “Mau, mặc cho em xem!”

Vương Kiến Hạo cảm thấy vừa mềm vừa mát đập lên mặt, anh căng mắt, lại là chiếc quần lót con voi đó!

Tưởng anh sẽ tức giận quát mắng Đường Từ Hân ai ngờ đầu về mặt anh đột nhiên giãn mạnh lạ thường, anh nhếch môi: “Hôm qua đây xe siêu thị tay anh mỏi rồi, theo chân em đi khắp cái siêu thị đó nữa, chân anh cũng đau đến tận hôm nay, em muốn ngắm thì tự thân vận động, mặc cho anh đi?”

Đường Từ Hân đỏ mặt tía tai, chỉ vào mặt anh: “Đồ lưu manh!”

“Em còn muốn anh mặc cái quần này rồi biểu diễn vài vòng, ai lưu manh đây hử?”

Nghe vậy Đường Từ Hân bỗng leo lên giường, chui rúc vào lòng anh, thì thầm thì thảo, trông cô hí hửng như một đứa trẻ: “Anh xem, con voi kia dễ thương quá chừng, có khi anh mặc vào lại còn dễ thương hơn. Em được sinh ra trên đời này chính là để lĩnh giáo một màn quần lót này của anh đó, anh không mặc vào thì em tiếc phát khóc thôi. Anh mặc đi, em sẽ lập tức chụp ảnh lưu giữ làm kỉ niệm, nếu anh thấy cần phải đánh đập thối huỷ hoàng này em sẽ bảo người in ra một khổ ảnh bự thiệt bự, không quên chèn thêm cho anh hai trái tim ở trên đầu rồi mang đi treo ngay trước cửa ra vào Trần Thủy, em dám chắc, sẽ trở thành cực phẩm đó!” Mặt mày Vương Kiến Hạo đen hơn than, sau một hồi nghe cô thao thao bất tuyệt tóm lại là cô chỉ muốn anh mặc cái quần lót kia rồi cho cô chụp ảnh. Anh không bị điên, anh mà mặc vào chắc chắn sẽ bị cô lôi ra làm trò đùa cho thiên hạ.

Vương Kiến Hạo nhéo vào má cô một cái, chân nặng nề lên người cô, về mặt không chút nào đứng đắn: “Chẳng phải em cũng mới mua đồ lót hử? Em cũng mau mặc vào, chu môi nháy mắt cho anh chụp vài kiểu. Anh sai người làm riêng một quyển tạp chí đồ lót cho em. Bảo đảm bán chạy nhất cái rạp! Lúc đó em nổi tiếng, có fan hâm mộ, một bước thành người của công chúng cũng đừng quên trả tiền cho anh, bộ đồ lót là anh mua cho em.”

Nghe xong Đường Từ Hân thật hận không thể một phát xé rách miệng anh, ăn nói chẳng mấy khi nghe lọt tai.

Cô hậm hực đâm vào ngực anh một cái, không tiếp tục tranh cãi nữa. Cứ nghĩ sẽ trêu được anh ai ngờ đầu lại bị anh vịn hòng.

Vương Kiến Hạo phì cười rồi vui vẻ ôm cô, một lúc sau nghe cô than lên một tiếng: “Mắt mặt quá!”

~~~~~

Có một số chuyện thuộc về quá khứ, không thể ép buộc nó trở thành chuyện của tương lai. Con người phải học cách buông bỏ những thứ chẳng còn là của hiện tại và sau này.

Bàn tay Đường Từ Hân xoa lấy chiếc áo ngủ trên tay, trong lòng chua xót như bị ai đó rạch ngực moi tim. Vành mắt cô đỏ bừng bừng, còn nghĩ bản thân ngu ngốc không thôi, rõ ràng là đã buông bỏ nhưng lại luyện tức day dứt. Muốn đứng dậy nhưng hai chân đã ê ẩm mỏi nhừ, Đường Từ Hân cứ thế ngồi bất động ở đó.

Ngoài kia từng cơn gió nổi lên, cây cối liêu xiêu, trăng sao bị mây mờ che mất. Rèm cửa ngoài cửa bị thổi bay, cứ tung lên rồi hạ xuống.

Vương Kiến Hạo bị tiếng động mạnh đánh thức, mi mắt nhất thời không mở lên được, trước mắt anh tối tăm mờ mịt. Anh cự mình, đột nhiên thấy toàn thân co rút đau đớn, đầu óc choáng váng, giống như bị từng hồi búa đập vào đầu.

Chống một tay xuống giường, anh ngồi dậy, xung quanh im lặng như tờ, phải chăng đã bị tiếng gió thổi quần quật lẫn át. Bỗng nhiên từng thớ ruột quần quai liên hồi, trước mặt anh xoay vòng rồi lại xoay vòng. Vương Kiến Hạo lão đạo đứng dậy, cả cơ thể xiên vẹo bước từng bước, không nghĩ rượu lại hành hạ ghê gớm đến mức này.

Đường Từ Hân quay đầu, một màn chật vật của anh rơi vào mắt, cô nhanh chóng nâng người dậy rồi chạy về phía anh. Vương Kiến Hạo nhìn thấy cô cũng không nói gì, mà cô cũng chỉ im lặng diu anh vào phòng vệ sinh.

Người đàn ông ngã xuống, không nén được mà nôn thốc nôn tháo vào cầu tiêu, mà thứ anh nôn ra chỉ là nước, chẳng còn gì cả, cứ nôn đến mặt xanh mặt vàng đều chui ra ngoài.

Ngồi xuống cạnh anh Đường Tử Hân vỗ đầu từng cái trên lưng anh, thấy anh trong bộ dạng như vậy cô không thể không lo lắng. Thà anh cứ nôn ra đờ đờ ăn cô cũng yên tâm một phần, đằng này chỉ có nước với nước.

Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu? Vì chuyện kia có đáng để anh hành hạ bản thân ra nông nỗi này?

Vương Kiến Hạo ngồi vật ra nền nhà, anh dựa lưng vào tường, thờ dốc từng đợt khó khăn, cảm thấy nôn ói xong thì cơ thể cũng dễ chịu đi một ít.

Đường Tử Hân giặt khăn lau sau đó ngồi xuống trước mặt anh, thận trọng lau miệng cho anh.

Bỗng nhiên Vương Kiến Hạo túm lấy tay cô, anh nuốt nước bọt, đôi mắt sâu hoắm cứ nhìn cô chăm chú, mãi một lúc sau anh mới thều thào nói ra một câu.

“Nếu em lựa chọn rồi đi thì đừng đối xử tốt với anh, anh sẽ chẳng kìm được mà giữ em ở lại.”

Trái tim Đường Tử Hân quặn thắt, có nỗi chua chát chạm vào đầu lưỡi cô, tê tái thấu xương tủy.

“Anh say rồi.”

Vương Kiến Hạo đột nhiên vùng dậy, anh xoay người cô vào tường rồi hung hăng hôn xuống. Đường Tử Hân sững người, cả cơ thể mềm nhũn trong vòng tay của anh.

Trong một khắc nước lạnh đổ ập xuống, chẳng mấy chốc cả hai thân thể của anh và cô ướt sũng. Vương Kiến Hạo mê mê tỉnh tỉnh, nụ hôn của anh mạnh mẽ xâm chiếm, Đường Tử Hân giống như một con thỏ nhút nhát, cô không biết phải làm gì, nước lạnh dội lên đầu cũng không thể làm cô suy nghĩ thấu đáo.

Tiếng xé áo vang lên, lần át cả tiếng nước chảy bên tai Đường Tử Hân.

Lửa cháy bùng bùng trong người Vương Kiến Hạo, bây giờ trời có sập xuống anh cũng sẽ không dừng lại. Nụ hôn cháy bỏng của anh di chuyển khắp nơi trên người cô. Đường Tử Hân nặng nề mở mắt, trước mắt cô người đàn ông này tựa như một thú dữ thực thụ, mỗi nơi anh đi qua để lại một vệt đỏ, giống như một dấu mực đánh dấu chủ quyền.

Trong lòng Đường Tử Hân dao động, nghĩ đến ngày mai phải rời đi, vậy đêm nay có hay chẳng nhất định phải mãnh liệt cuồng phong một lần?

Vương Kiến Hạo thắt chặt vòng tay, cả cơ thể cô gài dẹt vào lồng ngực anh. Người đàn ông cúi đầu, miệng mở ra ngậm lấy nụ hoa chớm nở trên bầu ngực căng tròn cương cứng của cô. Đường Tử Hân mềm yếu chống lại từng đợt tấn công của người đàn ông. Phòng tuyến trong cô đã hoàn toàn sụp đổ, ngay dưới chân anh.

Tay anh luồn xuống, kéo khóa quần của cô, trong một khoảnh khắc cô thấy mình trần trụi như một con nhộng, bị chính bàn tay anh bóc tẽ.

Nụ hôn của Vương Kiến Hạo càng lúc càng cuồng si. Có trời chứng giám, anh say mê cơ thể cô đến điên loạn. Vậy mà chỉ cần qua hết đêm nay, anh phải rời xa bông hoa xinh đẹp đang tỏa ngát trong lòng mình.

Bàn tay Đường Tử Hân nắm lại thành quyền, cô không dám mở mắt nhưng nỗi đau âm ỉ trong cô thúc giục cô phải trực tiếp chứng kiến anh dần dần ăn mòn thân xác mình.

Cô cúi đầu, thấy người đàn ông hạ người, anh cắn lên bụng cô, nụ hôn di chuyển xuống. Tại nơi ẩm ướt nhất, cô cảm nhận được một thứ mềm ướt hôn xuống, hơi thở nóng rẫy như muốn thiêu cháy lớp da bên ngoài.

Cô biết anh ham muốn cô vì anh yêu thích cơ thể cô. Cô cũng biết anh không yêu trái tim cô, một sự thật giáng mạnh xuống như một cái tát, đau đớn.

Ngay khi anh tiến vào cơ thể cô, ngay lúc anh lấp đầy mọi đau đớn cùng trống rỗng trong cô, cô đã mơ màng nghĩ ra một điều, có thể anh và cô sẽ không còn cuồng nhiệt như thế này nữa, có thể anh và cô sẽ không trải qua hoan ái kích thích tình nữa.

Đêm nay là đêm thác loạn, Vương Kiến Hạo như một con hổ đói mồi không ngừng ham muốn cô hết lần này đến lần khác.

Cô biết là anh luyến tiếc, là anh không nỡ chia ly.

Đêm nay cô không cự tuyệt, là tự nguyện dâng lên, là tự nguyện cho anh.

Bầu trời ngoài kia hừng sáng, Đường Tử Hân vẫn nằm gọn trong vòng tay của anh. Xuyên qua cửa sổ, cô thấy mây đen kéo lại đầy trời, Mặt Trời như bị ai đó bắt cóc, không thấy tăm hơi. Gió nổi lên từng đợt mạnh mẽ thổi tung rèm cửa, hai hàng cây bạch quả sáng sớm đã nghiêng ngả theo chiều gió.

Bầu trời sáng sớm đen kịt, người với người sáng sớm cũng phải chia xa.

Đường Tử Hân làm vệ sinh cá nhân xong rồi thay đồ, cô đi đến xách vali lên, nhìn thấy bản thân trong gương cô giặt mình, vẻ mặt cô cũng tẻ như chính cảm xúc của cô bây giờ vậy.

Cô đảo mắt, nhìn lại căn phòng lần cuối, ánh mắt dừng lại tại thân ảnh của Vương Kiến Hạo đang ngủ say trên giường. Đường Tử Hân mơ hồ thấy bản

thân mình cùng anh cuồng loạn đêm qua.

Đã đến nước đường này, quay đầu mà chuyện bất khả thi.

Xách vali lên rồi đẩy cửa phòng bước đi. Xuống dưới nhà đi ngang qua phòng bếp đột nhiên Đường Tử Hân dừng chân, lưỡng lự một lúc cô vẫn là cời áo khoác đeo tạp dề vào, nấu vài món cho Vương Kiến Hạo. Cô biết, tối qua anh bị rượu hành thể nào, về mặt đèn sáng nay vẫn còn kém sắc, mà theo tính cách của anh nếu không có người nấu đồ anh chắc chắn sẽ để bụng rỗng đi làm, nhưng như vậy rất không tốt, sẽ mau đổ bệnh. Trước tiên Đường Tử Hân nấu nước giải rượu cho anh trước, để khi anh xuống mà cô chưa làm xong đồ ăn thì anh vẫn có cái vào bụng.

Một lúc lâu sau, Vương Kiến Hạo đi xuống bếp nghĩ cũng không nghĩ cô sẽ nán lại làm bữa sáng cho anh. Khi anh tỉnh dậy, bên cạnh giường lạnh buốt, vali đựng đồ của cô cũng không còn, anh nghĩ cô đã dứt khoát rời đi. Vậy mà khi nhìn thấy mấy món cô bày biện trên bàn đột nhiên lại thấy cô đứng là đồ đáng chết, đi lại không mau đi, còn lưỡng lự ở lại, vì như vậy anh sẽ không nỡ để cô đi nữa...

Cả hai cùng nhau ăn sáng, bầu không khí vẫn bình thường nhưng dường như chỉ có Đường Tử Hân có cái khác lạ ở ánh mắt. Vương Kiến Hạo cứ vậy nhìn cô, ăn cũng không ăn, mất cũng không thèm chớp, làm ngón tay cầm đũa của Đường Tử Hân thật không tự nhiên.

“Em tìm được nhà rồi?” Vương Kiến Hạo lúc này mới nâng đũa gấp vài thứ bỏ vào bát.

“Là một căn hộ chung cư nằm ở phía bắc đường nhân dân.”

Vương Kiến Hạo sau khi nâng đũa lại ăn uống vô cùng ngon miệng, còn gấp đồ cho cô, anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng tiện đường xá.”

Bên ngoài mưa ào xuống, mưa như trút nước. Đường Tử Hân nhìn ra ngoài cửa sổ, là cơn mưa đầu mùa.

Mưa đầu mùa là mưa mang nhiều tạp chất bụi bẩn nhất, nhưng khi nó rơi xuống lại trở thành gạo nước sạch duy nhất có thể gột rửa được vẩn đục của trần gian.

“Anh không thích mưa đầu mùa.” Vương Kiến Hạo cũng nhìn theo hướng mắt của cô, giọng anh trầm lắng, hòa quyện với tiếng mưa lại càng dễ nghe.

“Em cũng thế.”

Cơn mưa đầu mùa rơi xuống, có phải là vô tình hay cố tình trở thành mốc đánh dấu cho một ngày chia ly biệt xa?

Mùa mưa đã đến, cô cũng rời đi.

Đường Tử Hân dọn dẹp bát đũa, Vương Kiến Hạo thì ngồi trên ghế, mắt nhìn từng nhất cử nhất động của cô, tai nghe tiếng mưa lộp bộp đập lên cửa sổ.

“Đường Tử Hân, những lời anh nói em tuyệt đối không được quên, em dám quên, mỗi ngày anh đều đến gặp em để nhắc lại cho em nhớ.”

Con tim cô nhói buốt nhưng ý cười lại hiện lên, Vương Kiến Hạo nhà anh ngày đầu ngày cuối vẫn như vậy, áp bức cô một cách bá đạo.

Đường Tử Hân mặc áo khoác vào, xách vali lên, mỗi bước chân ra đến cửa đều thấy nặng nề. Vương Kiến Hạo trông theo bóng lưng của cô, mưa ngoài kia nào nề, liệu có nào nề bằng lòng anh bây giờ?

Vương Kiến Hạo bước đến, trước khi Đường Tử Hân kịp đưa tay mở cánh cửa lớn này anh liền giữ cô lại, tâm tình kích động, anh ôm ghì cô vào lòng, từng câu chữ như nổi thành hàng từ trái tim tận trong lồng ngực của anh đi vào trong tai cô.

“Nếu em nhớ anh, đừng ngần bản thân mình gọi điện cho anh. Nếu anh nhớ em, anh sẽ chạy đi tìm em.”

Sống mãi Đường Tử Hân cay cay, bao nhiêu cảm xúc mơ hồ cuộn trào như cơn sóng lớn, chỉ mong anh đừng đối xử quá tốt với cô.

Đường Tử Hân chỉ khẽ mỉm cười, anh buông cô ra, tự tay anh mở cánh cửa lớn giam cô lại suốt bao tháng ngày qua.

Cô trong tim anh là một chú chim nhỏ, cô yêu bầu trời xanh hơn là vòng tay của anh. Vậy nên, thay vì nhìn cô héo mòn qua từng ngày trong chiếc lồng sắt, anh sẽ tự tay thả cô đi.

Đường Tử Hân nhìn thấy ánh sáng mở ra ngay trước mặt mình, cô biết khi bước qua cánh cửa này, anh là anh, một Vương thiếu cao cao tại thượng. Cô là cô, một người phụ nữ tâm thường không chút quyền lực. Hai người thuộc về hai thế giới đối lập.

Có thể cùng chung bầu không khí, ở chung một thành phố, đi chung một con đường, nhưng con tim thì không chung nhịp đập.

Gió bên ngoài tạt vào lạnh lẽo, mưa lớn quá, lòng cô cũng chùng xuống. Đường Tử Hân vô thức nhìn mấy cây dù được để trong góc tường ngay cạnh tủ giày. Nhưng dù là của anh, cô không thể mang đi.

Thấy cô chần chừ Vương Kiến Hạo đã nhìn thấu được ý nghĩ của cô. Anh đi đến, rút ra một cây dù đen rồi mở bàn tay của cô ra, đặt vào trong. Anh nhìn cô, khóe môi hiện ra một ý cười ôn nhu khó cưỡng, anh khẽ nói.

“Trời mưa đừng quên mang theo dù, nó thay anh che mưa cho em.”

Bàn tay cảm lấy dù của Đường Tử Hân bỗng nặng trĩu, giống như cầm quả tạ ngàn cân. Cô nâng mắt nhìn anh, là một bầu trời chân thật khó tin.

Đường Tử Hân căng dù ra, bàn tay cô thoát khỏi tay anh. Cô bước từng bước, chân đạp dưới nước, cô cứ vậy rồi đi không ngoảnh đầu lại, nhưng nếu có ngoảnh đầu lại cô biết anh vẫn đứng đó, nhìn xuống từng bước chân của cô.

Vương Kiến Hạo đứng lặng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô đi trong sân vườn. Hơi ẩm ở bàn tay Đường Tử Hân vương vẩn trong tay anh vài giây sau đã tan biến, hòa với hơi nước mưa tinh khiết, anh nín giữ không được.

Cho đến khi thân ảnh của cô bị nước mưa lu mờ, trước mắt anh cô chỉ bằng một dấu chấm thì cô đã tiến ra đường lớn. Xe dừng lại bên cạnh cô, trước khi ngồi vào cô cũng chưa từng một giây lưu luyến.

Cảnh mưa, anh thu vào mắt. Hình ảnh cô rời xa, anh hằn vào tim.

Cả tâm trí anh rơi xuống vực thẳm. Cô đi rồi.

HẾT CHƯƠNG 54.

Thề là chương này làm mình tốn nhiều thời gian lắm í :(((((((phải ngồi nghĩ rồi viết, viết rồi xóa :(((((((câu văn phải nhuần nhuyễn, hợp tình cảnh, nghe thấm nhuần mình mới dám up lên, chứ sợ nội dung chương buồn mà nghe câu văn chả buồn tí gì thì độc giả đọc hụt hẫng lắm :(((((((

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bữa cơm sau khi kết thúc

Chương 55: Bữa cơm sau khi kết thúc.

Nghiêm Châu.

Thư kí La cầm theo bản báo cáo đi vào phòng Tổng giám đốc. Vương Kiến Hạo dựa người ngồi trên ghế, anh nhưu chặt mi tâm, ngón tay khẽ gõ lên bàn từng cái, thấy có người vào cũng không ngừng mặt lên.

“Vương thiếu, các mặt hàng của chúng ta đều đã được đưa lên sàn đấu, phản ứng của khách hàng rất nhiệt tình. Hiện tại các công ty nhỏ lẻ khác đang tranh nhau mua lại mặt hàng của ta với số lượng vô cùng lớn. Lợi nhuận thu lại vượt cả dự liệu ban đầu, xem như đã đi đúng kế hoạch vạch trước.” La Thiên Ngỗi ôn tồn lên tiếng, cũng chăm chú quan sát người đàn ông trước mặt.

Vương Kiến Hạo đưa mắt lên nhìn cô, sắc mặt anh nhợt nhạt, giọng anh nghe trầm trầm mệt mỏi: “Giá cả thị trường không chênh lệch bao nhiêu?”

“Đúng là thế.”

“Các nhà đầu tư vào dự án SSS thì sao? Không thấy phản hồi gì rồi?”

La Thiên Ngỗi xem lại tài liệu một chút sau đó đồng ý báo cáo: “Một số nhà đầu tư đã rút lại vốn nhưng không ảnh hưởng quá nhiều. Có kẻ rút lại, có người thế chỗ.”

Tâm tình của Vương Kiến Hạo hôm nay đặc biệt không tốt, từ lúc Đường Tử Hân rời đi, anh cũng không trở lại Trần Thủy, có lúc ở khách sạn, có lúc ở công ty, ăn uống thất thường lại đối mặt với nhiều vấn đề trong công việc. Mấy ngày nay cũng đều có La Thiên Ngỗi chăm lo cho anh không thì anh đã sớm đổ bệnh.

“Báo cáo lịch trình hôm nay.”

“Buổi trưa có một buổi gặp mặt với Trác tổng của Ân Liêm Trác. Bốn giờ chiều, giám sát kho hàng ở cảng Cung Tấn. Bảy giờ tối, ăn cơm tối cùng Bộ trưởng Kiệt ở Đài Viên Cát Phương.”

Vương Kiến Hạo mệt mỏi day day mi tâm, nghe một tràng lịch trình được nói ra mà như cái máy rút cạn năng lượng, một lúc sau không còn gì điều gì nữa anh mới gật đầu: “Được rồi, cô đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.” La Thiên Ngỗi cúi chào rồi rời khỏi phòng.

Anh với lấy điện thoại trên bàn, ngón tay vô thức mở vào thư viện, tấm ảnh xinh đẹp của Đường Tử Hân rơi vào mắt anh, lòng anh bỗng dưng tràn ngập thương nhớ, ngón tay không ngừng vuốt ve trên màn hình điện thoại. Đến cuối, anh chẳng nhận được mà bấm vào số của cô.

Một hồi chuông đồ dài, anh mong ngóng, cứ nghĩ cô sẽ không nhận máy nhưng khi nghe giọng nói trong trẻo truyền đến tai, lòng anh trong phút chốc nở hoa.

“Em đang ở đâu?”

Bên kia Đường Từ Hân đối diện với câu hỏi của anh mà im lìm. Đây là lần đầu anh và cô nói chuyện kể từ ngày cô rời đi.

“Đường Từ Hân?” Vương Kiến Hạo thấy không ai đáp lại thì bất giác gọi tên cô.

“Ừ, là em.” Đường Từ Hân điều chỉnh lại âm điệu. Cô ban đầu định không nghe máy nhưng nghĩ đến dự án SSS của cô và anh thì không thể không nghe được.

“Anh muốn ăn cơm với em, đang ở đâu? Anh sẽ chạy đến.”

Sau câu hỏi đó của anh là sự im lặng của cô, chỉ là cô có chút chưa định thần được, không nghĩ anh lại nói thẳng ra như vậy. Đường Từ Hân định lên tiếng từ chối nhưng Vương Kiến Hạo đã cướp lời của cô nói trước: “Đi ăn với nhau với một mối quan hệ khác, em yên tâm.” Thực ra thì anh không biết phải lấy lý do gì khác, chỉ là anh muốn gặp cô, vừa vặn đến bữa trưa, muốn cùng cô ăn một bữa cơm đơn giản.

Nhưng dù Vương Kiến Hạo có nói vậy Đường Từ Hân vẫn một mực chối từ: “Em đang bận việc, không thể ăn cơm với anh được.”

“Vậy em đang ở đâu?”

“Chào anh!” Cô chào một tiếng, cũng không trả lời câu hỏi của anh mà cứ thế dập máy.

Vương Kiến Hạo nhìn điện thoại, lòng mảy may lại gần như dính vào với nhau. Miệng anh mấp mí một câu “Mẹ nó!”, đập bàn một phát anh suy nghĩ chưa đến hai giây đã đứng dậy, với lấy áo vest treo trên giá rồi tức tốc ra khỏi phòng.

Mở cửa vào phòng của Thư kí La, anh nói với một câu: “Hủy cuộc hẹn với Trác tổng, liên lạc hẹn bữa khác.”

La Thiên Ngồi sững sờ, chưa kịp nói một chữ “Vâng” đã thấy người đàn ông đi mất bóng.

Công ty xây dựng CAA.

Nhóm A, Đội 1.

Vừa với đi họp với các đồng nghiệp khác trở về, Đường Từ Hân đúng là bận bù đầu bù cổ, đến thờ cũng chưa kịp thờ.

Cô vừa mới trở lại phòng làm việc thì gặp ngay chồng báo cáo còn chưa xem qua. Mọi người đều đã đi ăn, mình cô bơ vơ ở lại làm việc. Nếu công việc hôm nay mà không kịp hoàn thành một nửa thì ngày mai cô đừng hòng ăn được bữa cơm đầy đủ.

Lạc Nghiễn cũng vừa từ công trình trở lại công ty, cũng chưa có gì lót dạ, vừa tầm thấy Đường Từ Hân cũng đang bận bịu giống mình nên muốn rủ cùng đi ăn.

“Cô đã ăn chưa?”

Đường Từ Hân đánh bàn phím liên hồi, nhìn anh cũng không nhìn được, chỉ đành đáp lại một câu: “Công việc nhiều quá, chưa ăn được.”

“Có muốn đi với tôi xuống cantin công ty không? Bây giờ mà chạy xe ra ngoài thì không kịp, với lại đồ ăn của cantin cũng không khó nuốt.”

Bụng cô vừa nghe thấy Lạc Nghiễn nói một câu như vậy liền hưởng ứng rất quyết liệt, cứ đánh trống không ngừng. Cuối cùng vì không chịu được Đường Từ Hân liền cầm lấy túi sách đứng dậy, bao tài liệu để mặc ở đấy, cô cùng Lạc Nghiễn rời khỏi phòng làm việc.

Vương Kiến Hạo chạy xe đến trước công ty Đường Từ Hân, anh không cần suy nghĩ cũng biết ngay cô đang ở đây. Cô đúng là quá xem thường anh, dù gì anh và cô cũng ở với nhau hơn tháng, lịch làm việc của cô anh đều nắm rõ trong tay.

Người đàn ông nhanh chóng tìm đến phòng làm việc của Đội 1. Mở cửa đi vào, bên trong im lặng chết người, cũng không có lấy một bóng người. Anh tiến đến bàn làm việc của Đường Từ Hân, giấy tờ trên bàn còn ngổn ngang, có lẽ cô chỉ đi đâu đó một chút rồi liền quay lại.

Vương Kiến Hạo rất tự nhiên ngồi xuống ghế của cô, ngón tay gõ từng nhịp lên xấp tài liệu.

Hai tay Lạc Nghiễn cầm theo hai phần cơm đậu phụ Tứ Xuyên. Đường Từ Hân và anh tranh thủ nói chuyện hàn huyên, đều là cô nhờ anh chỉ bảo vài kinh nghiệm. “Cô là một trường hợp đặc biệt, mới vào công ty chưa được bao lâu đã có thể đảm nhiệm dự án lớn của Nghiêm Châu. Thực ra thì ban đầu dự án đó được giao cho tôi nhưng Vương Kiến Hạo lại tỏ ý không muốn. Vừa vặn cô mới vào công ty liền thử sức cô.” Bước chân của Lạc Nghiễn rất dài, bước một bước thì bằng hai bước của cô.

Đường Từ Hân cũng gạt gù hiểu chuyện, có một số chuyện thắc mắc bây giờ cô mới có dịp để hỏi: “Vậy Tổng giám đốc có thể yên tâm giao việc lớn cho một người non dại như tôi? Nếu dự án không được đánh giá cao chẳng phải công ty sẽ mang tiếng xấu sao?”

Lạc Nghiễn bấm nút, thang máy mở ra, cả hai đi vào anh mới chọn số tầng sau đó giải đáp cho cô: “Ban đầu chúng tôi cũng lo lắng như vậy, chỉ sợ CAA và Nghiêm Châu bị tổn hại nhưng không nghĩ Vương Kiến Hạo lại khẳng khái chọn cô đảm nhiệm dự án. Anh ta còn đưa ra một bản kí kết với chúng tôi, nếu SSS có bất trắc thì bên Nghiêm Châu sẽ tình nguyện chịu tất cả tổn thất. Tôi còn nhớ rõ lúc đó, Vương Kiến Hạo không do dự lấy một giây mà kí xuống, điều đó chứng tỏ anh ta rất coi trọng cô.”

Sững người trong giây lát, Đường Từ Hân tạm thời chưa phản ứng kịp. Cô chưa từng nghe đến chuyện này, nếu hôm nay Lạc Nghiễn không nói cô cũng chẳng thể biết được.

Dự án SSS là một dự án lớn, mở rộng phạm vi hoạt động của Nghiêm Châu, mang tên tuổi của công ty này tiếp cận với công chúng, tựa như một cái rẽ chính thứ hai xuất hiện, cực kì quan trọng. Vậy mà, Vương Kiến Hạo lại hoàn toàn đặt tin tưởng vào cô, nếu dự án thất bại anh sẽ là người chịu sào, một tay thu dọn tàn cuộc của cô, liệu có đáng không? Đáng để anh mạo hiểm?

Anh làm việc này không phải vì coi trọng cô, là vì anh không muốn cô một mình chịu cam go.

Cửa thang máy mở ra, Đường Từ Hân vẫn chưa đáp lại một câu. Hai người đi đến gần phòng làm việc mới nghe Lạc Nghiễn nói: “Nếu gặp khó khăn cô có thể tìm gặp tôi, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.”

Đường Từ Hân lúc này mới hoàn hồn, cô vội mỉm cười rồi gật đầu: “Được, cảm ơn tiền bối.”

Cửa phòng mở ra, hai người bắt gặp ngay bóng dáng người đàn ông đang ngồi chiếm chệch trên ghế.

Đường Từ Hân có chút giật mình, cô nhìn chăm chú Vương Kiến Hạo, sự ngạc nhiên quá độ của cô đều lọt vào mắt hai người đàn ông trong phòng.

“Vương thiếu, anh là đến tìm người?” Lạc Nghiễn dường như không mấy bất ngờ về sự xuất hiện đường đột này, vẻ mặt anh rất lạnh, căn bản là không có mấy thiện cảm.

Vương Kiến Hạo cũng không đáp lại ngay, gương mặt anh tuấn không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Anh đưa mắt nhìn Đường Từ Hân vẫn đứng chôn chân ở cửa. Lạc Nghiễn đưa đến một phần com cho cô, cô cũng đưa tay vui vẻ nhận lấy, cũng không nhìn kẻ đang ung dung ngồi trên bàn mình nữa. Rõ ràng là cô đang trốn tránh ánh mắt của anh đang đặt chăm chăm trên người mình.

Vừa nãy khi hai người đẩy cửa đi vào, Vương Kiến Hạo cũng vừa kịp nhìn thấy Đường Từ Hân mỉm cười bên lên với Lạc Nghiễn. Hay quá nhỉ? Nhanh như vậy mà cô đã có thể vui vẻ cùng người đàn ông khác.

Xem ra rồi khỏi anh cô cũng không có bao nhiêu đau lòng, vì đó chính là giải thoát cho cô.

“Cô Đường, tôi đến đây muốn mời cô một bữa nhưng không ngờ cô đã kịp mua com.” Vương Kiến Hạo hơi mỉm cười, chân vắt chéo, rất tự nhiên ngồi trên bàn của Đường Từ Hân.

Mà khi nghe thấy câu đó, Đường Từ Hân còn ngẩn người ra, một lúc sau mới phản ứng, cô cười gượng ép: “Thật ngại quá, tôi không có thời gian ra ngoài nên mới mua com ở cantin ăn tạm. Không nghĩ Vương thiếu lại chạy đến tận đây mời com tôi.”

Lạc Nghiễn ngồi xuống ghế, anh cũng giữ ý tứ không chen miệng vào. Chỉ cần nghe cách nói chuyện khách khí này của hai người kia cũng đủ biết mối quan hệ 'yêu đương' đã chấm dứt, tuyệt đối không thể vì có anh ở đây mà nói chuyện với nhau khách khí như vậy.

Vương Kiến Hạo đứng dậy, chuyển sang một chỗ khác rồi ngồi xuống. Đường Từ Hân nhanh chóng ngồi lại chỗ của mình. Cô không dám nhìn anh, cái gì cũng muốn né tránh.

Người đàn ông trống một khuỷu tay lên bàn, ngắm nhìn điệu bộ dè dặt của cô, anh nói: “Tôi sẽ đợi cô ăn com xong, dù gì thì cũng phải mời cô một bữa thật đàng hoàng. Nếu cô đã ăn no thì có thể nhìn tôi ăn cũng được, chủ yếu là cùng nhau trò chuyện, cô Đường, không phiền chứ?”

Vương Kiến Hạo vừa dứt câu, ngón tay Đường Từ Hân lập tức chao đảo suýt thì rơi đôi đũa cầm trên tay. Cô ngược mắt nhìn anh, hay cho câu không phiền chứ, lại còn hỏi! Phiền chết mất!

Nhưng bây giờ mối quan hệ của hai người đã không còn đơn giản. Hiện tại anh là chủ của cô, cô dám thất lễ với anh cũng như đang tự tìm ngõ cụt cho công việc của mình sau này.

Cuối cùng suy nghĩ thoáng, bao công việc cô đều gác sang một bên, đành phải chấp thuận theo ý của anh.

Thấy cô cầm túi xách đứng dậy Vương Kiến Hạo vô cùng khoái chí, lập tức đứng dậy mở cửa phòng còn đưa tay mời cô.

Ngồi trên xe, lòng bàn tay của Đường Từ Hân không biết vì sao mà vã ra rất nhiều mồ hôi, dù cho trong xe bật điều hòa ở số thấp nhất. Trên đường đi, Vương Kiến Hạo không biết đã quay qua nhìn cô không biết bao nhiêu lần, khóe môi lộ ý cười, anh nói: “Công việc bận bịu đến đâu cũng đừng nhịn ăn, bằng không mỗi ngày anh đều đến đưa em đi ăn.”

Trong lòng Đường Từ Hân thoáng bồi hồi, không dám nhìn anh, cô quay ra nhìn quang cảnh đang chạy ngược về sau, cô thốt ra một câu nhẹ tênh: “Anh đừng quan tâm quá nhiều.”

Vương Kiến Hạo siết chặt vô lăng, gương mặt biến hóa khôn lường: “Em nói lại lần nữa?”

Đường Từ Hân quay ra nhìn anh, cô nhú mày, giọng cất cao: “Vương Kiến Hạo, anh đừng vượt quá cảnh giới. Chúng ta kết thúc rồi. Từ nay trở đi, chuyện của em là của em, không cần anh bận tâm. Chuyện của anh là của anh, em tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào.”

Hai hàng lông mày của người đàn ông nhú rất chặt, vẻ mặt u ám khó lường. Nhưng chỉ vài giây sau đã biến đổi nhanh như chong chóng, anh trở nên rất gian manh, khóe môi còn cợt nhả kéo lên: “Nếu anh cứ thích vượt quá cảnh giới thì sao hả? Em làm gì được?” “Chúng ta không thể được!” Đường Từ Hân tức tối gằn giọng đánh chính một câu.

Vương Kiến Hạo đánh tay lái, chiếc xe tạt vào bên đường, cô chỉ kịp kinh hô một tiếng đã thấy anh chồm về phía mình, giam cô dưới thân. Anh nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt như chỉ một giây sau liền lột cô ra ăn sạch sẽ.

Đúng như những gì Đường Từ Hân phán đoán, vài giây sau cô đã thấy bàn tay Vương Kiến Hạo xộc thẳng vào áo cô, xoa nắn đến bỏng rát. Đường Từ Hân chống tay trước ngực anh, chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy tiếng anh trầm đặc dội vào tai.

“Em nói anh và em không thể được chuyện gì hả? Anh không ngại ở trên xe dính chính rửa mắt cho em thấy một lần.”

Mặt mũi Đường Từ Hân nhăn nhó khó chịu, cô ngay lập tức gạt phắt tay anh ra, cô quát nhẹ: “Anh ngồi ngay ngắn lại đi, có đi ăn không đây?”

Người đàn ông này đúng là bản chất xấu xa không thể nào sửa được. Rõ ràng là hiểu ý cô đang nói là gì nhưng lại có thể nghĩ ngay sang một chuyện không mấy đúng đắn.

“Em tốt nhất là không nên khiêu khích anh, anh là người rất khó kiềm chế tay chân.” Vương Kiến Hạo nở nụ cười rất đáng ghét, anh vỗ vỗ đầu cô như đang răn dạy cho một đứa con nít. Đường Từ Hân lườm anh, chỉ muốn cho anh ăn ngay một cú đấm.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến Đông Hải Chử Tuyết. Ở đây anh đã đặt sẵn một phòng riêng, là khách quý nên nhà hàng phục vụ rất chu đáo.

Đường Từ Hân không gọi nhiều lắm, trước đó cũng ăn được khá khá thứ. Đồ ăn rất nhanh được mang lên, bày biện chật cả bàn. Cả hai người ăn uống từ tốn. Đường Từ Hân có điều muốn hỏi, cuối cùng không nhin được mà mở miệng: “Bệnh tình của Tống Giả Ly thế nào rồi?”

Vương Kiến Hạo vươn tay lấy đĩa của cô rồi rất tự nhiên cắt từng miếng thịt bò ra. Vẻ mặt anh không mấy biến đổi khi nghe đến cái tên này: “Con bé chỉ mới tiếp nhận được một mình anh, xem như tình trạng vẫn giậm chân tại chỗ, chưa có gì bứt phá.”

Tâm trí Đường Từ Hân lại vô thức nho đến khuôn mặt non nớt nhưng đầy vết bầm tím ấy, thương tích về thể xác, nỗi đau là cả tinh thần. Lòng cô thất lại xót xa dâng đầy.

“Không phải là em hại con bé, em không phải thấy có lỗi.” Cất xong Vương Kiến Hạo đem đĩa đặt lại trước mặt cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn không thấy đáy.

“Không thấy có lỗi sao? Sao có thể không được? Gia đình em mắc nợ em ấy.” Giọng nói của Đường Từ Hân nhẹ và nhạt, còn mang theo cả bi thương.

Vương Kiến Hạo nhìn thẳng vào mắt cô, khẳng định một câu chắc nịch: “Là Đường Sâm mắc nợ, em không nợ ai cả, đừng tự trách mình.”

Nước cam được rót vào ly, Đường Từ Hân đưa lên uống liên tục vài ngụm, cô nói: “Vương Kiến Hạo, chính vì thế nên em và anh không thể ở cùng nhau. Em không vương bận chuyện gì, chỉ vương bận mỗi chuyện đó.”

Vương Kiến Hạo chỉ im lặng nghe chứ không có ý định chen miệng vào, trong lòng anh cũng đang bùng lên bao cảm xúc hỗn tạp. Đường Từ Hân lại tiếp tục nói thêm: “Bao hận thù trước dù cho có trả đủ nhưng sẽ không ai quên được, mà nếu đã không quên được thì sẽ thấy day dứt. Anh đối mặt được nhưng em thì không.” “Em không còn cách nào tiếp nhận được?”

“Không có và cũng không muốn.” Đường Từ Hân lạnh lùng nhả ra một câu, tuy lòng đau nhưng cô lại che giấu quá tốt.

“Không muốn sẽ phải muốn, anh sẽ không cho em né tránh.” Đặt dao trong tay xuống, Vương Kiến Hạo nâng rượu lên nhấp một ngụm. Gương mặt anh u ám khó dò, bây giờ anh đang suy nghĩ điều gì chưa ai nhìn thấu.

Đường Từ Hân nắm chặt con dao trong tay, nhìn anh chằm chằm cô nhú mày, giọng nói đanh thép: “Anh không có quyền ép buộc em!”

“Anh sẽ tự tạo cho mình cái quyền đó.”

“Anh...!” Cô cuối cùng vẫn là người bị chặn họng.

Vương Kiến Hạo di chuyển con dao trong tay, bỏ bớt hết miếng nào cắt ra miếng nấy, màu đỏ tím của máu thịt dường như cũng làm cho con mắt anh ánh lên màu sắc ghê rợn đó, anh không nhìn cô, chỉ khẽ lên tiếng: “Anh muốn một ngày nào đó em sẽ chủ động muốn bắt đầu lại với anh.”

Trái tim cô đập loạn nhịp, Đường Từ Hân hạ dao trong tay xuống, cô cứ vậy nhìn anh không rời mắt. Mọi thứ cô hít vào mũi đều ngọt ngọt đến đáng ghét.

Ba chữ 'bắt đầu lại' như hóa thành dùi khoan đang ra sức đục khoét từng tế bào trong cô. Bắt đầu lại nói nghe thì dễ nhưng thực hiện mới khó. Ba cô

còn đang ngồi trong tù, em gái anh vẫn bệnh tình không thuyên giảm. Anh thử nói xem, cô có can cảm nào dám đối diện với họ qua từng ngày? Sao cô có thể hạnh phúc vui vẻ trong lòng anh nhưng khi đó người thân cô và người thân anh lại đang vô cùng đau khổ và tuyệt vọng?

Cô hoàn toàn không đủ tàn nhẫn, anh cũng không hiểu được.

Bữa trưa trôi qua không nhanh cũng không chậm nhưng đủ sức giầy vò Đường Tử Hân. Có trời mới biết khi ăn với Vương Kiến Hạo cô khó chịu muốn chết, chỉ muốn đứng phắt dậy đi về, nhưng là bây giờ chỗ đứng của cô đã khác, gan cô không lớn như vậy.

Sau bữa ăn, cô nói đến giờ đến công trường rồi, Vương Kiến Hạo thấy cô ăn cũng no nê nên mới lái xe đưa cô đi.

Sân bay Bắc Kinh.

Vương Kiến Hạo đứng giữa đại sảnh lớn, đôi mắt hướng về phía cửa ra vài đang đông nghịt người. Hai con người của anh bỗng lóe sáng, một bóng hình quen thuộc lọt vào mắt anh đầu tiên. Người đàn ông lập tức sai chân, bước nhanh về phía đó.

“Mẹ!” Vương Kiến Hạo gọi một tiếng rồi dang tay ôm lấy Tống Nhuận.

Tống Nhuận cũng siết chặt tay sau lưng anh. Bà trong một thân váy suôn dài màu da, tóc búi gọn rồi được giấu trong chiếc nón vành, vài lọn tóc rơi xuống vai bà, Tống Nhuận như trẻ đi chục tuổi, không ai nghĩ bà đã qua tuổi 55.

Di Lý cũng đang kéo theo hành lý đi sau đó, thấy Vương Kiến Hạo liền cúi đầu chào. Tài xế của anh tiến đến thay Di Lý xách lấy vali.

“Hạo, bây giờ mẹ muốn gặp Ly Ly.” Tuy sắc mặt Tống Nhuận hồng hào nhưng không giấu được sự lo lắng đang tràn ngập trong đôi mắt.

Thực ra Vương Kiến Hạo mới báo cho bà biết về chuyện của Tống Giả Ly ngày hôm qua, vì anh và Hòa Tinh Chử đều thống nhất là đợi cho tình trạng của Tống Giả Ly tốt hơn trước mới dám báo, chỉ là lo Tống Nhuận sẽ quá đau xót. Và đúng như dự đoán, bà vừa nghe thấy tin đó thì kinh hãi đến tột độ, ngay lập tức đặt vé máy bay ngày mai khởi hành.

Vương Kiến Hạo ôm lấy vai bà, giọng anh nhẹ nhàng: “Mẹ, người đi đường chắc chắn đã mệt, để con đưa người về Trấn Thủy nghỉ ngơi trước, ngày mai con lập tức đưa người đi.”

Hai hàng lông mày lá liễu của bà nhíu chặt, lời nói ra rất gấp gáp: “Mẹ chỉ muốn gặp Ly Ly, mẹ thực sự không an tâm.”

Bàn tay anh vỗ nhẹ trên vai bà, anh khuyên nhủ: “Tiểu Ly bây giờ đã tốt hơn rồi, mẹ đừng lo lắng.”

“Nhưng mẹ...”

“Để con đưa mẹ về Trấn Thủy.” Vương Kiến Hạo chỉ lo cho sức khỏe của bà nên nhất quyết không đồng ý. Tống Nhuận là người rất dễ bị dă kích, nghe tin này chắc chắn đã hoảng sợ không ít, bà hay suy nghĩ nhiều, nếu vậy sẽ dễ đổ bệnh.

Tống Nhuận biết là không lay chuyển được anh cuối cùng vẫn là theo anh về Trấn Thủy.

Từ khi Đường Tử Hân rời đi, anh chưa một lần quay về Trấn Thủy nhưng hôm nay có Tống Nhuận nên anh đặc biệt gọi đến một nhóm người làm dọn dẹp nơi ở thật tốt cho bà.

Ngày hôm sau.

Xe tiến vào biệt thự, Hòa Tinh Chử cùng người làm xếp theo từng hàng bước chân nhanh ra sân vườn. Vương Kiến Hạo ra khỏi xe rồi đỡ lấy tay Tống Nhuận dìu bà xuống.

Hòa Tinh Chử mặt đầy niềm nở, vui mừng, vừa thấy bóng hình lâu ngày không gặp tâm tình bà kích động, bước nhanh đến, bà ôm lấy Tống Nhuận. Hai chị em ôm nhau thật chặt, nụ cười rạng rỡ hiện lên hai khuôn mặt của hai người phụ nữ, thực sự là đã rất lâu rồi họ mới gặp lại nhau.

“Chị, chị đến rồi!” Hòa Tinh Chử nghẹn ngào gọi một tiếng.

Tống Nhuận và Hòa Tinh Chử khoác tay nhau tiến vào biệt thự, Vương Kiến Hạo cùng người làm đi theo sau. Trà thơm, trái cây cùng bánh ngọt đã được chuẩn bị chu đáo. Tống Nhuận ngồi xuống cạnh Hòa Tinh Chử, vỗ vỗ lấy tay em gái nhẹ giọng an ủi: “Tinh Chử, chị mong ngàn vạn lần em và con bé không được gục ngã. Em phải mạnh mẽ lên, con bé cần em nhất, Kiến Hạo nhất định sẽ giúp đỡ gia đình em hết khả năng.”

Chỉ cần nhắc đến con gái đáng thương của mình Hòa Tinh Chử lại không kìm được nghẹn ngào khóc: “Chị, em thật hận không thể lột da bọn người cầm thú đó ra!”

“Mẹ đừng quá đau lòng.” Vương Kiến Hạo cũng thêm lời an ủi nhẹ nhàng.

Đối với một người làm mẹ, đó chính là một loại dă kích nặng nề nhất.

“Được rồi, chị ở Thượng Hải có tốt không?” Hòa Tinh Chử nuốt nước mắt vào trong, gượng cười nhìn Tống Nhuận hỏi.

“Tốt, rất tốt!” Tống Nhuận nắm chặt tay em gái, vành mắt bà cũng đang đỏ ửng. Bà thực sự trách Ông Trời sao lại độc ác với gia đình này đến vậy?

Hòa Tinh Chử chính là em dâu của bà, từ lâu bà đã xem như em gái máu mủ. Vậy mà khi Tống Già Ly mới tròn năm tuổi, Tống Khang chết vì ung thư dạ dày, một mình Hòa Tinh Chử vượt qua nỗi mất mát lớn ấy để cùng con gái sống thật tốt. Thế nhưng, người thân là đứa con gái duy nhất của bà lại bị hãm hại ra nông nổi như thế, Tống Nhuận thực sự chỉ muốn cùng Hòa Tinh Chử san sẻ một nửa nỗi đau.

Bà thật biết ơn vì Hòa Tinh Chử đã gắng gượng đến tận bây giờ.

“Tốt là em ở xa cũng không lo nữa.”

“Mau dẫn chị đi gặp Ly Ly. Chị rất muốn gặp con bé.”

Nghe Tống Nhuận nói vậy Hòa Tinh Chử liền nắm tay bà đứng dậy, đưa bà lên phòng của Tống Già Ly.

Tống Già Ly vừa mới ăn điểm tâm sáng xong, đang chơi cùng người làm trong phòng. Thấy có người đến cô bé lại như trước sợ sệt lui vào một góc trên giường, hai tay vòng lấy ôm chặt đầu gối.

Cô bé người làm trạc tuổi với Tống Già Ly tiến tới, báo cáo tình trạng với Hòa Tinh Chử. Chủ yếu là tâm tình của Tống Già Ly hôm nay rất tốt, vừa nãy còn vui cười rất nhiều. Hòa Tinh Chử nghe vậy sắc mặt liền bừng sáng.

Tống Nhuận đã nghe Vương Kiến Hạo kể qua bệnh tình của Tống Già Ly nhưng bây giờ mới được thấy tận mắt, lòng bà chưa xót vô tận, đau như dao cắt. Bà tiến về phía cô bé đang ngồi trên giường rồi ngồi xuống cạnh cô. Đưa tay ra bà vuốt lấy mái tóc mềm, đôi mắt bà lướt qua từng vết thương bầm tím trên mặt cô bé, nước mắt lại không kìm được chảy dài xuống, bà nhẹ giọng: “Ly Ly của bác, con nhìn bác đi, có nhớ bác không?”

Tống Già Ly rụt rè ngẩng đầu, đã thấy hai bên má của bà giàn dụa nước mắt, cô bé lưỡng lự một chút rồi gật đầu. Cả Hòa Tinh Chử và Vương Kiến Hạo nhìn thấy vậy liền vui mừng ra mặt.

Tống Nhuận dịu dàng nói tiếp: “Được rồi, Ly Ly có muốn quà gì không? Bác sẽ tặng cho con, nhé?”

Tống Già Ly dường như đã mở lòng được một chút, cô bé gật đầu một cái.

“Vậy Ly Ly muốn quà gì?”

“Sáo...”

Hòa Tinh Chử không nén được vui mừng, Vương Kiến Hạo cũng ở bên ôm lấy bà vai của bà, nhắc nhở bà đừng nên quá kích động.

Tống Nhuận gật đầu liên hồi, bà cười hiền hậu rồi vòng tay ôm lấy Tống Già Ly. Cô bé cũng không đẩy bà ra, vẻ mặt trông rất ngơ ngác.

“Ly Ly, con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ Hòa nhé, như vậy bác Tống mới mua sáo cho con.”

Tống Già Ly gật đầu coi như hiểu chuyện.

“À, Kiến Hạo, bạn gái của con lâu như vậy sao không thấy đến đây nữa? Cô gái đó rất được, mẹ thích cô ấy lắm. Nhân lúc mẹ con đến Bắc Kinh, mời bạn gái đến cùng chúng ta ăn cơm một bữa.” Hòa Tinh Chử ngồi xuống giường nhìn Vương Kiến Hạo lại nhìn qua Tống Nhuận đang ngồi ở bên.

Nghe thấy hai chữ “bạn gái” Tống Nhuận liền quay ra, vẻ mặt bà rất ngạc nhiên, bà lập tức hỏi: “Bạn gái? Con có bạn gái khi nào?”

HẾT CHƯƠNG 55.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ra mắt mẹ anh

Chương 56: Ra mắt mẹ anh.

Vương Kiến Hạo loáng thoáng chút chột dạ, mà Tống Nhuận là mẹ anh, anh không muốn tiếp tục giấu giếm, anh gượng nói: “Con và cô ấy chia tay rồi.”

Hòa Tinh Chử nghe thấy một câu như vậy liền nhú mồm, bà ôm lấy một tay của Tống Nhuận sau đó kể lể về cô “bạn gái cũ” của anh: “Cô gái đó tên Đường Tử Hân, cũng đã một lần đến đây thăm Ly Ly. Em dám chắc chỉ cần chị gặp cô gái đó lần đầu thôi lập tức có cảm mến ngay.”

Nói xong với Tống Nhuận xong Hòa Tinh Chử lại quay sang nhìn Vương Kiến Hạo, nói: “Mà Kiến Hạo đại thật. Mẹ thấy cái cô đó rất được, mặt mũi

thanh thoát ưà nhìn, thấy cách sử xử liền biết là được nuôi dạy tốt, nói chuyện với nhau một lúc thôi mẹ đã muốn nhận làm con dâu ngay rồi, chỉ tiếc là mẹ không có con trai. Kiến Hạo, con sao lại chia tay với cô gái đây ưu điểm như vậy?”

Vương Kiến Hạo thở dài một hơi, anh kéo ghế ra ngồi xuống đối diện hai người, đang cực kì khó xử, anh nhất thời không thể trả lời được câu hỏi kia. Tống Nhuận vươn tay vỗ vào tay anh, bà hỏi: “Cô gái ấy có gia cảnh thế nào? Kể cho mẹ nghe một chút.”

Ngâm ngừng một lúc, Vương Kiến Hạo mở miệng: “Gia cảnh nhà cô ấy không tốt, nhưng lại là người giỏi giang thực lực đầy mình, đứng ở nơi cao làm việc. Nhưng Đường Từ Hân không phải là người phụ nữ hoàn hảo, cô ấy còn rất nhiều thiếu sót.”

Ai nghe cũng biết được, đó không phải là một lời nhận xét qua loa, Vương Kiến Hạo nêu đúng những gì anh thấy được ở cô. Tốt đẹp nói tốt đẹp, có khuyết điểm nói có khuyết điểm, có khi ngay tại đây anh có thể vạch trần ngay những tính nết kì cục và khó ưa của cô. Không giấu giếm, không che giấu cũng không nói quá, anh muốn con người cô ở trong mắt người khác phải chân thật.

Vừa nãy Tống Nhuận nhắc đến “gia cảnh”, Hòa Tinh Chử ở bên cũng đã tỏ thái độ, vừa nghe Vương Kiến Hạo nói xong bà cũng khéo léo nhắc nhở: “Gia cảnh không quan trọng, cái cần đề ý là ở tấm lòng mỗi người. Chị, em rất mừng vì Kiến Hạo tìm được người con gái mạnh mẽ tự vươn lên như vậy. Em nói thật thì mấy cô tiểu thư được nuông chiều như công chúa không hề tốt đẹp, em đã gặp qua nhiều cô như vậy, chẳng xem ai ra gì cả, đến với Kiến Hạo chỉ thêm đau đầu nỏ.”

Nghe như vậy, Tống Nhuận im lặng ngẫm nghĩ một hồi, đây là chuyện tình cảm của con trai bà, không thể qua loa được: “Mẹ nói đúng, gia cảnh đều không thể đem ra so đo với cách đối nhân xử thế của một người phụ nữ. Mẹ không cần bạn gái con phải hoàn hảo từ đầu đến chân, chỉ cần cô gái đó biết chăm lo suy nghĩ cho con, có định kiến riêng, nghị lực tự trải, không lúc nào cũng phụ thuộc vào con, Hạo, như vậy mẹ chết đi cũng rất yên lòng.”

Vương Kiến Hạo nhủ mảy, nhìn bà lên giọng: “Mẹ đừng có nói bậy bạ!”

Tống Nhuận mỉm cười ôn nhu: “Mẹ biết rồi.”

Ở đây ai cũng biết xưa giờ Hòa Tinh Chử có đôi mắt nhìn người rất sắc bén, người tốt nhìn cách hành xử là biết tốt, người xấu nhìn qua là biết xấu, người đang hoang bà tuyệt đối không nói thành kẻ không đứng đắn. Lần đó nói chuyện với Đường Từ Hân khiến bà có ấn tượng mãi không quên, nghĩ vậy bà liền nói: “Kiến Hạo, ngày mai mời cô gái ấy đến đây mẹ mời dùng cơm.” Vương Kiến Hạo chột sững người: “Nhưng chúng con chia tay rồi.”

“Vậy thì xem như bạn bè thân thiết mời đến không được sao? Mẹ và mẹ con đều muốn gặp cô gái này.”

Vương Kiến Hạo khẽ liếc nhìn Tống Nhuận, chỉ mong bà đưa ra ý kiến dừng quá trái ngược với suy nghĩ của anh. Nhưng anh lầm rồi, mẹ anh đột nhiên rất cao hứng, nói ngay: “Mẹ cũng muốn gặp trước khi trở về Thượng Hải.”

Không thể khẳng định chắc chắn anh đành im lặng. Sự thực là anh không muốn Hòa Tinh Chử và Tống Nhuận biết về thân phận thật của Đường Từ Hân là con gái nuôi của Đường Sâm.

Nếu đã vậy thì phải đành nhờ Đường Từ Hân diễn một vở kịch cho qua.

~*~

Đường Tâm bước ra khỏi thang máy, đi một mạch ra khỏi đại sảnh của khu chung cư. Từ xa cô đã nhìn thấy một chiếc BMW màu đen đang đậu trước cổng lớn, một thân ảnh cao lớn đứng dựa vào xe. Ứng Kiệt Vệ nhìn về phía cô, ý cười trên môi hiện ra. Hôm nay anh trông điển trai gọn gàng, bên ngoài khoác một chiếc măng tô màu nâu, bên trong là áo thun trắng, diện cùng một chiếc quần âu màu đen ôm lấy đôi chân thon dài.

Hôm nay Đường Tâm mặc váy ôm, chiếc váy có màu trắng ngà dịu nhẹ, bên ngoài cũng khoác thêm một chiếc măng tô màu nâu giống như Ứng Kiệt Vệ, cả hai không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Cô mỉm cười với anh, lại lên tiếng đùa: “Không ngờ Bác sĩ Ứng lại biết tôi ở đây mà đến đó nha!”

Ứng Kiệt Vệ đứng thẳng dậy, Đường Tâm rõ ràng là mang giày bệt nhưng không thấp hơn anh là mấy, anh cười: “Tìm nhà của một cô gái xinh đẹp là việc không mấy khó khăn.”

“Ồ!” Đường Tâm kéo dài âm hơi, dùng vẻ mặt ngạc nhiên để trọc anh.

Ứng Kiệt Vệ mở cửa ghế lái phụ, tay mời: “Xin mời quý cô xinh đẹp!”

Đường Tâm chun mũi cười, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp nở rộ dưới ánh Mặt trời chói chang: “Aiyo, Bác sĩ Ứng đừng trêu tôi nữa.”

“Tôi không trêu cô, hôm nay cô rất đẹp.” Ứng Kiệt Vệ dứt tay vào túi quần, anh không cười nhưng vẻ mặt lại hòa nhã chân thật.

Không biết vì cái gì sau khi nghe anh nói vậy Đường Tâm liền đỏ mặt, vì không muốn anh nhìn thấy liền chui ngay vào xe. Nhìn thấy bộ dạng đó của cô Ứng Kiệt Vệ cũng khó xử, anh đóng cửa xe, vừa cười vừa gãi đầu.

Xe nhanh chóng chạy đi.

Đó là một triển lãm nghệ thuật của những người bị khuyết tật đăng kí thi cuộc thi. Cuộc triển lãm này mở ra nhằm tôn vinh cái đẹp và độc đáo của nghệ

thuật được tạo nên bằng chính khả năng nhất định của những con người không may mắn.

Có rất nhiều người được mời đến hôm nay, có cả người nổi tiếng, còn lại chủ yếu là những người có đam mê với nghệ thuật, họ đến dự chính là để tìm ra một tác phẩm tuyệt vời nhất để bỏ phiếu bầu giá.

Đường Tâm và Ứng Kiệt Vệ đi dọc theo đường trưng bày tác phẩm. Cả hai cứ vậy sóng vai với nhau chiêm ngưỡng từng tác phẩm một, tuy nói ít nhưng thứ làm việc nhiều lại chính là đôi mắt và trái tim để cảm nhận sâu sắc. Đường Tâm đang đi bỗng nhiên dừng lại trước một bức tranh đang treo trên tường. Cô ngắm nhìn nó đến xuất thần, tận sâu trong đôi mắt là một thứ cảm xúc bồi hồi khó tả.

Ứng Kiệt Vệ cũng theo hướng mắt của cô nhìn. Trong bức tranh đó có một cô bé đang ngồi trên xe lăn, cô bé ấy nhìn ra cửa sổ, ngoài đó có hai con chim đậu trên cành cây phong xanh mượt. Nét vẽ rất vụng về, một số chỗ còn vẽ sai nét, đủ để biết chủ nhân của nó là một đứa trẻ.

Dù là thế nhưng bức tranh lại khiến người ta ngắm nghĩ nhiều thứ, làm ta chìm sâu vào chính cái ý nghĩa của nó.

“Những người đó thật đáng thương, nhưng vẫn đang cố vươn lên từng ngày, nhiều lúc tôi thấy bản thân vô dụng còn không bằng một góc của họ.” Đường Tâm cất giọng nhẹ nhàng từ tốn, đôi mắt vẫn chăm chú ngắm bức tranh ấy.

“Bức tranh này có tên là 'cửa sổ cùng những chú chim', cái tên nói lên tất cả.” Người đàn ông vừa nói vừa nghiêng mặt, vô thức nhìn gương mặt tĩnh lặng như tranh vẽ của Đường Tâm, lòng anh bỗng xốn xang.

Những nét vẽ vụng về ấy, cô bé ngồi trên xe lăn kia nhìn ra cửa sổ cùng chú chim như được một vầng sáng vây quanh. Đường Tâm xót xa, ngoài thế rộng lớn kia còn bao người phải gánh chịu nỗi đau về thể xác nữa? Không những thế, họ bị dè bêu, họ bị khinh thường chỉ vì cơ thể họ không lành lặn như bao người khác, chỉ cần nghĩ đến cũng đau đớn tột cùng.

“Cho tôi phiếu.” Đường Tâm xòe tay về trước mặt Ứng Kiệt Vệ, anh cũng rút ra một tấm phiếu đặt lên tay cô.

Đường Tâm không do dự mà bỏ phiếu cho bức tranh này. Trước khi vào đây ai cũng được phát một tấm phiếu để bầu chọn cho tác phẩm mình thích nhất, tác phẩm nào nhiều phiếu bầu nhất sẽ được mang đi đấu giá. Mà Đường Tâm chưa xem hết tác phẩm đã bỏ phiếu vì cô thấy bức tranh này xứng đáng có được tấm phiếu của cô, xứng đáng được mang đi đấu giá và cho biết bao người khác chiêm ngưỡng.

Ứng Kiệt Vệ quan sát cô chăm chú, thấy cô muốn nhắc chân đi tiếp anh liền giữ tay cô lại, nói:“Đợi một chút.”

Đường Tâm quay đầu nhìn anh, Ứng Kiệt Vệ cũng rút tấm phiếu duy nhất của mình ra, anh nhanh tay nhét vào hòm. Cô có chút ngạc nhiên nhìn anh, vậy mà khi quay ra Ứng Kiệt Vệ lại điềm nhiên nhún vai:“Tôi thích bức tranh này.”

Trong lòng Đường Tâm cũng trở nên ấm áp lạ thường, cô khẽ mỉm cười nhìn xuống bàn tay của mình đang được tay anh nắm chặt kéo đi. Ngón tay anh rất ấm, da lại mềm mịn. Bàn tay Ứng Kiệt Vệ lớn hơn tay cô, đem lại cho cô cảm giác an toàn vững chãi khác lạ.

Cả hai cùng nhau đi tiếp, một bức tượng khỏa thân của một người phụ nữ mang đậm nét Trung Hoa đặt ngay trung tâm, xung quanh được ngăn cách được một sợi dây đỏ.

Đường Tâm đi đến gần bức tượng đó, bức tượng được làm bằng đá vôi trắng, khi đứng cạnh thì cao hơn cô đến hai cái đầu.

Một cô gái trẻ cũng nhắc chân đi về phía này. Cô ấy ngẩng đầu nhìn bức tượng khỏa thân chằm chằm, cả cơ thể đứng bất động.

Ứng Kiệt Vệ đứng sau Đường Tâm, anh đưa mắt quan sát bức tượng đó. Đó là một người phụ nữ mang vẻ đẹp truyền thống của Trung Hoa, từng đường cong của người phụ nữ ấy lộ ra, những nơi nhạy cảm đều được tình ý che đậy, mái tóc xoắn đến ngang lưng, toát ra vẻ thùy mị mà quyến rũ. Đường Tâm tiến đến gần cô gái kia, cô ấy tập trung nhìn bức tượng đến độ chẳng phát hiện ra ai đang tới. Cô ấy bỗng nhiên nhũn nhặn, làm bầm một câu, tuy không lớn nhưng Đường Tâm vẫn có thể nghe rõ:“Tại sao lại che những bộ phận đẹp đẽ của người phụ nữ đi chứ? Ngắm không đã mắt!”

Đuôi mắt Đường Tâm bỗng nhiên giật giật, cô nhìn bức tượng rồi lại nhìn cô gái đó. Cái gì vậy chứ? Cô gái này bị bệnh biến thái? Rõ ràng mình là phụ nữ lại đi thích nhìn cơ thể của phụ nữ? Ông trời ơi, không lẽ nào...?

“Cô không định bỏ phiếu cho tác phẩm sao?” Ứng Kiệt Vệ chứng kiến chuyện này từ đầu đến cuối, anh thay lời Đường Tâm hỏi cô gái kia.

Cô gái ấy quay ra, gương mặt mang vẻ đẹp sắc sảo trường thành, son môi đỏ, mùi nước hoa, giày cao gót, mái tóc ngắn đến cổ, ngay cả cách ăn mặc cũng vô cùng hút mắt, nhìn thừa biết là người biết chưng diện. Cô gái đó dành cho Ứng Kiệt Vệ một ánh mắt không mấy niềm nở:“Tôi chỉ có một tấm phiếu, nó hoàn toàn không xứng.”

“Ý của cô tác phẩm này không xứng nhận phiếu của cô?”

“Phải.” Cô ấy lạnh nhạt cất một tiếng.

Đường Tâm bước đến, cũng chen vào một câu:“Theo tôi thấy bức tượng này rất xuất sắc, sao lại không xứng nhỉ?”

“Tôi là họa sĩ chuyên vẽ tranh khỏa thân, đã có hơn mười tác phẩm của tôi được mang ra đấu giá tại những buổi đấu giá hàng đầu ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Hải Nam, Thành Đô. Tác phẩm này còn có rất nhiều thiếu sót, theo một chuyên gia về vấn đề này, tôi có thể đưa ra nhận định rằng nó không xứng với tấm phiếu của tôi.” Lời của cô gái này nói ra vô cùng sắc bén, mạnh mẽ và đầy nội hàm, chính xác là muốn đầu óc người ta chao đảo.

Đường Tâm nhủ mày nhìn cô gái đó, cô tỏ thái độ không thích cách nói chuyện lạnh lùng và tự cao như vậy.

Mặc dù trong lòng bất mãn nhưng Ứng Kiệt Vệ kìm nén rất tốt, anh không thể hiện biểu cảm lên khuôn mặt, chỉ hỏi đúng một câu: “Cho hỏi cô tên gì?”

Cô gái ấy nhìn hai người đứng trước mặt mình, nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Hai người là người yêu sao?”

Đường Tâm nhất thời nhìn Ứng Kiệt Vệ, anh cũng ngỡ ngàng trước câu hỏi như thế nên cũng nhìn cô, hai người trao đổi ánh mắt vài giây rồi sau đó quay ra cùng đồng thanh khẳng định một câu: “Chúng tôi chỉ là bạn bè!”

Cô gái đó nhìn hai người phụt cười, họ cũng không biết vì sao cô ấy cười, chỉ thấy lúc sau cô gái này lên tiếng: “Tôi là Cố Đơn.”

(Bật mí cho các bạn về chị gái họ Cố này, nếu ai còn nhớ anh Hậu Thần đưa xe cùng anh Hạo ở chương 42: Con voi có cái vòi, lúc lắc lúc lắc! Thì chị gái này chính là nha đầu nhà anh Thần đó! Mình có nói chị này vô cùng đánh đá và ở đây độ đánh đá chưa được thể hiện rõ, thế nào thì cũng phải đợi chị ấy lên sân đã nha^^)-*-

Đường Tử Hân vừa đi ra khỏi công ty, bên vệ đường liền có một chiếc xe chạy theo cô. Tài xế xe đi xuống căn trước mặt cô, lịch sự nói: “Cô Đường, mời cô lên xe theo tôi.”

Đường Tử Hân cũng không còn lạ lẫm với bác tài xế này nữa, chắc chắn là Vương Kiến Hạo đã gọi đến. Cô không lập tức làm theo, chỉ dò hỏi đầy nghi ngờ: “Vương thiếu muốn đưa tôi đi đâu?”

“Ngài ấy có căn dặn, đúng nửa tiếng nữa cô phải có mặt tại nhà họ Hòa. Cô Đường, đợi cô tôi đã trễ mất mười phút rồi, cô mau làm theo lời ngài ấy, đừng làm khó tôi được không?” Tài xế nhìn cô với vẻ mặt vô cùng khô sớ.

Vẫn còn hoài nghi, cô tiếp tục chất vấn: “Vì sao lại muốn đưa tôi đến nhà họ Hòa?”

“Con gái của bà Hòa xảy ra chuyện ạ, phiền cô nhanh lên!”

Vừa nghe thấy Đường Tử Hân cả kinh, không cần ai mở cửa cô tự chui vào xe. Xe lẩn tránh cô liền hỏi ngay tài xế: “Cô bé đó xảy ra chuyện gì? Khi nào?”

“Tôi cũng không rõ, để tôi đưa cô nhanh đến đó.” Bác tài xế lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán, quan sát Đường Tử Hân qua gương chiếu bác ta mới thảm thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra trước khi đi Vương Kiến Hạo có dặn dò, nếu cô không chịu lên xe thì lấy lý do nào đó lừa cô, mà bác ta nặn đại một lý do, chẳng ngờ lại dọa cô điếng người.

Xe chạy đến nhà họ Hòa. Tài xế xuống mở cửa. Đường Tử Hân không cần ai mở cửa cũng tự xuống xe. Ai ngờ vừa bước vài bước Vương Kiến Hạo đã từ đâu ra xuất hiện, kéo lấy cánh tay cô. Đường Tử Hân giật mình vùng tay, nhưng giây sau đã vội hỏi: “Tổng Giả Ly bị làm sao?”

“Không bị sao cả, con bé rất tốt.” Vương Kiến Hạo hồ hững đáp một câu sau đó lại lôi kéo cánh tay cô.

“Anh lừa em? Vương Kiến Hạo, em rất bận, không có thời gian cùng anh chơi đùa.” Ngay từ đầu cô đã nghi ngờ, Tổng Giả Ly xảy ra chuyện thì liên quan gì đến cô mà cô phải đến, nhưng là vì quá lo lắng nên cô mới ngồi lên xe, chẳng thể ngờ đến nơi cô mới biết mình bị lừa.

Đường Tử Hân nghiêng răng nghiêng lợi, định quay người rồi đi thì nghe anh nói vọng bên tai: “Mẹ anh đến Bắc Kinh, bà ấy và mẹ Hòa muốn dùng cơm với em.”

Cô quay ra ngệt mặt ngu ngơ: “Vì sao họ lại muốn gặp em?”

“Là mẹ Hòa rất thích em.”

“Nhưng em...” Cô giữa chừng nghẹn họng.

Vương Kiến Hạo lần nữa kéo tay cô, cùng cô sai bước đi vào trong, về mặt anh cực kì nghiêm túc: “Em đừng nhắc đến gia đình mình, cứ thả lỏng, xem như đây là buổi ra mắt mẹ anh.”

Đường Tử Hân ngớ người, muốn dùng chân nhưng không biết vì sao lại để anh lôi xềnh xệch đi vào.

Trong phòng khách có tiếng nói chuyện, ngay sau đó cô có thể thấy rõ hai người phụ nữ trung niên đang ngồi trên sofa nhàn nhã uống trà. Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân đi đến, cô liền cúi đầu chào: “Mẹ Hòa, phu nhân.”

“Tử Hân, con đến rồi, mau ngồi xuống đi.” Hòa Tĩnh Chử vui vẻ cười nói sau đó ra hiệu cho người làm lên rót trà.

Đường Tử Hân ngồi đối diện, cô khẽ liếc mắt nhìn người phụ nữ lạ mặt đang ngồi cạnh Hòa Tĩnh Chử, bà ấy làm cô có chút ngơ ngẩn vì vẻ đẹp của mình, gương mặt đẹp theo kiểu truyền thống mặn mà, ngay cả thần khí cùng ánh mắt cũng vô cùng có hồn. “Cháu là Đường Tử Hân, Kiến Hạo nói mẹ Hòa muốn mời cơm nên cháu đã sắp xếp công việc chạy đến đây.” Đường Tử Hân chậm chút lại dặng ngồi, điều chỉnh tông giọng sao cho nghe thật êm

tai.

Vương Kiến Hạo ngồi cạnh cô suốt thì bật cười, không nghĩ cô lại diễn khéo như vậy, y như thật!

Hòa Tinh Chử gạt đầu, miệng kéo một đường cong vút: “Đúng rồi, hôm nay mời cháu đến là do mẹ của Kiến Hạo muốn gặp cháu trước khi trở về Thượng Hải.”

“À, vâng.” Đối với mẹ của Vương Kiến Hạo cô chưa từng nghe qua cũng chưa từng thấy mặt, vì vậy cũng không biết nên xưng hô thế nào cho phải phép.

Đang mãi chìm trong suy nghĩ thì Tống Nhuận nhìn cô lên tiếng trước: “Bác là Tống Nhuận, được gặp cháu bác rất vui, bác chỉ mới nghe kể về cháu thôi, không nghĩ cháu lại xinh đẹp như vậy.”

“Bác quá lời rồi.” Đường Tử Hân nghe thấy giọng nói dịu dàng ấm áp của Tống Nhuận liền có thiện cảm.

“Hạo nói hai đứa đã chia tay, phải không?”

Đường Tử Hân lén liếc nhìn Vương Kiến Hạo, anh hiểu ý cô nên lập tức nói thay: “Mẹ, con và cô ấy đã chia tay.”

Tống Nhuận và Hòa Tinh Chử thật sự muốn biết nguyên nhân ra sao, nhưng thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Đường Tử Hân nên cũng không tiện hỏi.

“Bác đã nghe qua tuổi tác của cháu, còn nghề nghiệp thì sao? Cháu đang làm gì?” Tống Nhuận nâng tách trà ấm lên nhấp một ngụm sau khi hỏi.

“Cháu là kiến trúc sư ạ.”

“Ồ, nghề đó vất vả lắm, vậy công việc của cháu có thuận lợi không?”

Đường Tử Hân mỉm cười hòa nhã, bàn tay cô để dưới đùi thắt chặt lại với nhau, đều là do quá lo lắng: “Ban đầu tiếp nhận công việc cháu có gặp chút khó khăn nhưng giờ thì cháu thích nghi được rồi, rất suôn sẻ.”

“Còn Kiến Hạo, nó có đối xử tốt với cháu không?” Hòa Tinh Chử bên cạnh Tống Nhuận cũng thêm lời vào.

Đối mặt với những câu hỏi dồn dập như vậy Đường Tử Hân không tài nào trả lời ngay được. Mà Vương Kiến Hạo sau khi nghe được câu hỏi đó liền nhào người ngồi thẳng dậy, tay anh ở dưới lăm mò vào vạt váy công sở của cô, sau đó người đàn ông miết chặt tay, cào một đường đỏ ửng ngay giữa mông da trắng nõn.

Nếu thực sự không có Hòa Tinh Chử cùng Tống Nhuận ngồi trước mặt cô đã sớm kéo tay anh lên bẻ ngón đi đằng ngón, bẻ đi đằng ngón. Đường Tử Hân khẽ nghiêng răng rồi mới bắt đầu mở miệng: “Chung quy là cũng tốt ạ, nhưng nhiều lúc có khó chịu trong người anh ấy lại cục tính với cháu.”

Cô vừa nói vừa quay ra nhìn anh, rõ ràng là vẻ mặt vô cùng dịu dàng thánh thiện nhưng những người xung quanh đây đều không biết gót chân cô đang tra tấn ngón chân út của Vương Kiến Hạo. Nụ cười càng kéo cong, chân cô lại càng giậm mạnh.

Người đàn ông vì kìm nén nổi đau mà mặt mũi đen rồi lại đỏ, đỏ rồi lại đen. Ngay cả khi quay đi nơi khác Đường Tử Hân vẫn chưa tha cho chân anh. “Kiến Hạo, có đúng không?” Đánh mắt về phía Vương Kiến Hạo, Hòa Tinh Chử giờ giọng dò xét.

Người đàn ông lấy lại vẻ bình thản rồi gạt đầu một cái, cũng không quên đưa mắt nhìn người ngồi cạnh mình: “Cô ấy nói cái gì thì chính là cái đó.”

Quần già già cung kính đi ra, từ tốn báo: “Đều đã chuẩn bị xong, mọi người vào dùng cơm.”

“Nào, Tử Hân vào đây với mẹ, hôm nay mẹ đặc biệt sai người nấu rất nhiều món ngon tiếp đãi con.” Hòa Tinh Chử yêu quý Đường Tử Hân đều hiện lên hết ánh mắt, bà còn tự nhiên khoác lấy tay cô, kéo cô vào phòng ăn.

Tống Giả Ly cũng được đưa xuống, đầu tóc cô bé bù xù, mặt mũi ngơ ngác, nhìn thế nào cũng biết là mới ngủ dậy.

“Ly Ly ngồi đây này con.” Hòa Tinh Chử kéo tay con gái, cho cô bé ngồi xuống cạnh mình.

Tống Giả Ly ngu ngơ nhìn Đường Tử Hân chăm chăm, đôi mắt cứ ngơ ngếch hết như đứa trẻ ba tuổi gặp phải kẻ lạ mặt. Đường Tử Hân nhận thấy được ánh mắt ấy của cô bé, cô bật cười hỏi: “Chị và em đã gặp nhau rồi, em không nhớ chị sao?”

Thấy cô hỏi mình Tống Giả Ly ngay tức khắc cúi gằm mặt, không dám nhìn nữa, chỉ biết múc từng thìa cơm cho vào miệng.

Vương Kiến Hạo cũng nâng đũa, gấp cho Đường Tử Hân mấy món cô thích ăn. Nhận thấy người làm định rót rượu vào ly cô thì anh mau chóng ngăn lại, nói: “Lấy cho cô ấy nước hoa quả.”

Người làm hiểu ý liền đem rượu lui vào bếp, lúc sau mang lên cho Đường Tử Hân một ly nho ép. Tống Nhuận và Hòa Tinh Chử đang dùng cơm nhưng cũng tinh mắt tinh tai để ý cả những việc con con như vậy, hai bà khẽ liếc mắt nhìn nhau rồi cười ý vị.

Tổng Già Ly rất im lặng ăn com, cũng chẳng ngược nhìn ai, cứ mỗi thìa com vài miếng đều vô cùng vụng về, com rơi rớt khắp nơi, nước sốt cà chua còn dính quanh khóe miệng.

Liếc mắt thấy hộp giấy ăn ở ngay bên tay mình, Đường Từ Hân liền nhanh mắt rút ra vài tờ giấy rồi đưa về phía Tổng Già Ly: “Em lau miệng đi kìa.”

“Con bé này thật là!” Hòa Tinh Chử thay con gái nhận giấy ăn rồi chăm chút lau miệng cho con.

Nhìn thấy cảnh trước mắt mà Đường Từ Hân tim gan cũng thấy ấm áp. Cô muốn làm điều gì đó cho cô bé này, những tháng ngày đầy yêu thương và vui vẻ cô muốn cho Tổng Già Ly nhất.

Mà Đường Từ Hân lại không hề để ý đến ánh mắt của Tổng Nhuận đang dán chặt trên người mình. Khi khóe môi cô từ từ kéo lên, hiện ra một nụ cười mím dịu dàng như hoa, và khi bà nhìn đến ánh mắt chân thành của cô, bỗng dưng tim lại đập mạnh một nhịp, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi hoảng hốt.

Và xung quanh ấy cũng chỉ có một mình Vương Kiến Hạo bắt gặp được khoảnh khắc này. Tổng Nhuận chỉ vài giây sau đã khôi phục được nét mặt hiền dịu nho nhã của mình.

“Cháu hiện đang sống với ai?” Hòa Tinh Chử lần trước chưa hỏi qua vấn đề này với Đường Từ Hân nên bây giờ hỏi là thích hợp nhất.

Đường Từ Hân nâng mặt, cơ hồ không biết trả lời thế nào. Bàn tay Vương Kiến Hạo vỗ nhẹ lên đùi cô, ý bảo là cô hãy trả lời một cách khôn khéo. Cô hắng giọng, bắt đầu đáp lại: “Cháu sống với chị gái.” Đôi đũa trong tay Tổng Nhuận bị chính tay bà siết chặt, không biết vì sao lúc ấy bà lại gấp gáp hỏi: “Còn ba mẹ cháu thì sao?”

Điểm này của bà khiến Hòa Tinh Chử thấy khó hiểu.

“Mẹ cháu mất khi cháu mới chín tuổi, còn ba cháu thì đang hành án.” Cô nói có chút gượng ép, rất không được tự nhiên.

Tận sâu trong đôi mắt của Tổng Nhuận hiện ra sự kinh ngạc tột đỉnh, bà quay sang nhìn Vương Kiến Hạo, hô hấp càng lúc càng nặng nề: “Ta xin lỗi.”

“Bác Tổng, không sao hết, cháu đã sớm vượt qua được nỗi đau này.” Đường Từ Hân lên quan sát nét mặt của những người xung quanh, phải đến khi có cái vỗ lưng trấn an của Vương Kiến Hạo cô mới dám thả lỏng.

Rõ ràng là Tổng Nhuận muốn hỏi Đường Từ Hân thứ gì đó nhưng lại thôi, bà khẽ di dời tầm mắt, nhìn bàn ăn đến xuất thần. Trong đầu bà đang trôi qua rất nhiều ngờ vực, bà thực sự không muốn tin vào chính phán đoán của mình.

Sau khi ăn com xong, Tổng Già Ly lặng lẽ lên phòng, Hòa Tinh Chử muốn con bé xuống phòng khách ngồi trò chuyện ăn trái cây với mọi người nhưng cô bé nhất quyết từ chối.

Hòa Tinh Chử hôm nay rất cao hứng, bà luôn là người tìm chủ đề để bàn tán, ngoài bà ra thì Tổng Nhuận và Đường Từ Hân thêm lời vào cũng vô cùng rôm rả, quạ phụ nữ gặp nhau liền thành cái chợ.

“Kiến Hạo đúng là may mắn vì gặp được cháu, thằng bé rất lạnh đạm, nói đúng hơn là lạnh lẽo cứng nhắc. Nhưng mà sống với nó từ bé mẹ hiểu rõ bản tính của nó, Kiến Hạo là người tốt. Từ Hân, nếu nó có làm cháu giận thì đừng nhún nhường nó, nếu cháu như vậy thằng bé sẽ không nhận ra được điểm sai của nó trong chuyện tình cảm.”

“Mợ, bọn con chia tay rồi.” Vương Kiến Hạo nghe mấy câu đầu thì êm tai như nước chảy, vậy mà đến câu cuối liền phản bác ngay lập tức.

Đường Từ Hân cũng vô cùng khó xử khi nghe Hòa Tinh Chử nói vậy, cô gượng cười, dù trong lòng không muốn nhưng vẫn phải gật đầu một cái lấy lệ: “Con hiểu rồi.”

“Cô ấy có việc phải về.” Vì không muốn làm khó cô nữa nên Vương Kiến Hạo đành phải lấy một lý do để Đường Từ Hân rút đi.

“Được rồi, không làm phiền cháu nữa. Hôm nay cháu đến đây ai cũng vui vẻ cả. Từ Hân thường xuyên ghé chơi nhé cháu!”

“Vâng, cháu sẽ sắp xếp thời gian gần nhất.”

Tổng Nhuận cùng Hòa Tinh Chử tiễn cô ra đến cửa lớn rồi quay vào trong. Xe chạy đến bên cạnh Đường Từ Hân, Vương Kiến Hạo chưa cho cô lên xe liền ngang nhiên ghì chặt cô vào thân xe, anh cười xấu xa: “Em đã hứa với mợ rồi, còn nhớ hay không?”

Đường Từ Hân chưa vội đẩy anh ra, cô bình tĩnh đáp: “Chẳng phải chỉ để che mắt mẹ và mợ anh thôi?”

“Nhưng anh đã rất vui.” Nói thực thì mỗi lần mợ Hòa nhắc đến mối quan hệ 'yêu đương' đã kết thúc của cô và anh mà cô không phản bác, cũng không tỏ thái độ. Anh biết là cô nói dối nhưng trong lòng lại vô cơ dâng lên vui vẻ.

“Em phải đi.” Đường Từ Hân giằng tay anh ra.

“Đợi một chút.”

Vương Kiến Hạo lấy từ trong túi áo ra một sợi dây chuyền, hình giọt nước trong vắt rơi ra trước mắt cô, Ngọc Thạch Thủy mà cô đã bỏ lại Trần Thủy

ngày ấy.

Nắng chiếu xuyên qua giọt nước ấy, lấp lánh tỏa sáng ra thứ ánh sáng huyền ảo, khiến đôi mắt cô cũng long lanh theo.

Anh vòng tay qua cổ cô, ở bên tai cô nhẹ thủ thủ: “Anh tặng em là của em, đừng tháo ra.”

Đường Từ Hân chợt sững người, nhìn dây chuyền tỏa ánh hào quang trên cổ mình. Hơi thở nhẹ nhàng nồng ấm của anh phả ra bên tai, khiến cô vô thức rụt cổ lại, nhưng anh cũng không biết trái tim cô đang bồi hồi.

Gió lùa qua, một lọn tóc của Đường Từ Hân rơi ra khỏi mang tai cô, khi nó lướt qua gò má thanh tú này chính là lúc để lại trong tâm trí của Vương Kiến Hạo một khoảnh khắc xinh đẹp tuyệt trần.

Người đàn ông cúi đầu, bàn tay vén lọn tóc của cô qua rồi nhẹ đặt lên gò má cô một nụ hôn, bờ môi anh đi xuống, tại đôi môi đang mấp máy của Đường Từ Hân, anh chiếm đóng.

Dường như nỗi nhớ mãnh liệt cùng ham muốn suốt bao ngày qua đang phủ một lớp sương dày, khiến anh không tài nào kiểm soát chính hành động của mình.

Cả người Đường Từ Hân vô thức cứng đờ, nụ hôn say đắm qua đi, cô sực mình tỉnh ngộ. Giây sau cô liền đẩy vai anh ra, mở cửa xe trong tích tắc rồi ngồi vào. Rõ ràng là muốn chống cự anh từ sớm nhưng chân tay lại không làm theo mệnh lệnh.

Vương Kiến Hạo dẫn dõ tài xế chạy xe cẩn thận sau đó quay vào biệt thự. Tổng Nhuận thấy anh liền kéo tay anh lui vào một góc, về mặt bà nghi hoặc, lời nói khẩn trương: “Hạo, con nói thật cho mẹ biết, Đường Từ Hân thật sự là ai?”

HẾT CHƯƠNG 56.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Rắn độc gặp rắn độc

Chương 57: Rắn độc gặp rắn độc.

Có một số bí mật muốn giấu mà giấu không được. Vương Kiến Hạo bây giờ mới hiểu được câu nói đó. Đứng trước mặt Tổng Nhuận anh như bị vạch trần cả tim gan dưới mắt bà.

Anh không nhớ lừa gạt bà, bà là mẹ anh.

Tổng Nhuận vì thấy anh im lặng nên bất giác siết chặt tay, ánh mắt bà chỉ độc sự kinh hãi bao vây. Anh hiểu được cảm xúc trong lòng bà, bà đang lo sợ.

“Mẹ, chẳng phải mẹ và mợ đã hỏi về thân phận của cô ấy rồi?”

“Cô gái đó có quá nhiều điểm tương đồng với con gái của Đường Sâm. Hạo, mẹ mong suy nghĩ này của mẹ là sai.” Bà không kiêng dè mà nói thẳng ra, đây cũng là lần đầu tiên anh thấy bà chủ động nhắc đến tên Đường Sâm sau ngần ấy năm.

Vương Kiến Hạo cơ hồ im lặng, về mặt bất đắc dĩ, cuối cùng không thể im lặng được nữa anh mới nhẹ nói ra: “Phải, suy nghĩ của mẹ không sai.”

Bàn tay Tổng Nhuận nắm tay anh chợt run rẩy, sau đó hai cánh tay đồng thời rơi thõng xuống. Bà lắc đầu, thực sự không muốn tin những lời anh vừa nói: “Hạo, mẹ đã bảo con đến Bắc Kinh xây dựng lại cuộc sống, chưa từng bảo con trả thù, vậy sao con lại liên quan đến cô gái đó? Lại còn là bạn gái con?”

“Mẹ, đã qua rồi.”

“Đường Sâm vào tù, có phải là con làm đúng không?”

Vương Kiến Hạo đột nhiên nhớ đến đêm đó gặp Đường Sâm ở sở cảnh sát, sau đó đầu óc anh lại xoay một vòng lớn, dừng lại tại khoảnh khắc Đường Từ Hân xách hành lý rời khỏi Trần Thủy. Phải làm sao khi người nhà của anh biết được Đường Sâm đã gián tiếp hại Tổng Giả Ly thành ra như thế?

Họ hận Đường Sâm, chắc chắn sẽ hận cả cô. Mà anh đã mất cô rồi, không thể để chính người nhà anh đẩy cô xa mãi. Dù cho có chọn cách lừa dối Tổng Nhuận, anh cũng không thể để vuột mất cô.

“Là con làm, con đã thay gia đình mình rửa sạch hận thù năm năm trước.”

“Hạo, dù hận thù có được rửa sạch, xin con đừng liên can đến Đường Từ Hân nữa, được không con?” Tống Nhuận nhớ đến ngày Vương Kiến Tùng đột quy mà qua đời, bà nhớ chồng, lại xót con, không thể kìm chế được mà lệ lãn dài. Bà vòng tay qua, ôm lấy thắt lưng con trai, bà chính không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt này.

Bà đã mất đi chồng, chỉ còn một người con trai này, bà không thể để hận thù cướp người thân duy nhất của mình đi.

Nếu nói bà không giận tức là bà nói dối, hàng đêm bà vẫn mơ đến Vương Kiến Tùng chết với niềm hận thù mang xuống tận mồ sâu. Ngày qua ngày bà hận không thể găm vào tim Đường Sâm những mảnh thủy tinh sắc nhọn nhất. Nhưng thứ cuối cùng bà muốn đánh đổi hơn hết là cuộc sống an nhiên của Vương Kiến Hạo, chỉ cần anh quên đi mối thù xưa, dù bất bà chết không toàn thân bà cũng chấp nhận.

“Mẹ xin con, hãy buông bỏ cô gái ấy, mẹ biết rõ ý định của con. Nhưng con hãy nghĩ cho bản thân mình, mẹ chỉ muốn con sống thật bình yên.” Tiếng khóc nghẹn của Tống Nhuận vang lên bên tai Vương Kiến Hạo. Vòng tay anh siết chặt lấy bà, lòng cũng quặn thắt như ăn phải đao kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Sợ...

Chương 58: Sợ...

Giản An Nhiễm ôm lấy đầu gối sụp xuống đất sợ hãi. Hàm Tuệ chưa nguôi cơn giận, còn muốn đánh tiếp.

“Tiểu Tuệ!” Lão Tứ gầm to, quần áo xộc xệch còn chưa kịp chỉnh lại. Ông ta tiến tới nâng người Giản An Nhiễm lên, lo lắng nhìn vết thương rỉ máu trên trán cô ta.

Hàm Tuệ thờ hồng học tức giận, thấy ba của mình vừa chửi che cho tiểu tam liền không chịu nổi đã kích tiến tới, hùng hùng hổ hổ đánh vào người Giản An Nhiễm tới tấp, miệng gào lên hung tợn: “Đồ lăng ló! Con điếm, mày dám mê hoặc ba tao, đi chết đi!”

Đứng giữa tình nhân nhỏ và con gái nhỏ Lão Tứ cũng vô cùng khó xử, nhưng dù gì thì con gái vẫn nặng hơn, ông ta biết phải làm dịu ai: “Tiểu Tuệ, nghe lời ba đừng quậy nữa, từ từ ba giải thích cho con nghe.”

Nơi xong lão liền lôi kéo tay Hàm Tuệ ra xa Giản An Nhiễm.

“Ba buông ra, con không cần ba giải thích!” Nhưng bản tính Hàm Tuệ rất dễ nóng giận, căn bản là không biết cách kiềm chế, vậy nên Giản An Nhiễm cứ thế trở thành cái bao cát cho cô ta hạ tay đánh đấm.

Giản An Nhiễm được Lão Tứ che chở mới có thể đứng dậy, cô ta bắt gặp được ánh mắt của lão sau đó không chần chừ liền rời đi.

“Đứng lại! Đứng lại đó!” Hàm Tuệ bị Lão Tứ giữ lại, cô ta chỉ biết thống giận gào thét nhìn theo bóng dáng của Giản An Nhiễm chật vật đi khỏi.

“Tiểu Tuệ, con nghe ba, người phụ nữ đó ba chỉ là chơi bời cho khuây khỏa, chưa từng để ý.” Lão Tứ ôm Hàm Tuệ vào lòng, ông ta vỗ vai con gái nhẹ giọng giải thích.

Bây giờ muốn “tai qua nạn khỏi” thì trước tiên phải phải bỏ mọi quan hệ.

“Chính cô ta quyến rũ ba, ba nhất thời không kiềm chế được bản thân nên mới lỡ sa vào. Tiểu Tuệ, con phải tin ba.”

Hàm Tuệ ngược mặt nhìn ông, hai bên má đã đầm lệ, cô ta nức nở không thành lời: “Mẹ con vừa mới mất chưa tròn ba năm, vậy mà ba lại chơi bời phóng túng như vậy?”

“Tiểu Tuệ, dù là ba chơi bời nhưng trong lòng vẫn chưa từng quên mẹ con.” Về mặt ông ta trông rất khổ sở, toát lên vẻ chân thật.

Hàm Tuệ bắt đầu nín khóc, cô ta chùi nước mắt: “Cô ta làm gì ở đây?”

“Là thư kí mới của ba.”

Nghe đến đây Hàm Tuệ bỗng im lặng như có điều ngầm nghĩ. Giản An Nhiễm theo đuổi ngành kiến trúc ngày trước cùng Đường Từ Hân nay đã biến mất. Giản An Nhiễm của bây giờ thực tế hơn, mưu mô xảo quyệt hơn. Vì tiền tài mà bất cứ thủ đoạn nào cũng không bỏ qua, thật sự dơ bẩn.

“Ba, ngày mai con không muốn thấy cô ta làm việc ở đây nữa.”

Lão Tứ vuốt lấy tóc con gái, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn phải gật đầu cho có: “Được được, Tuệ Tuệ của ba muốn thế nào là thế nấy.”

Sau một tuần ở Bắc Kinh, Vương Kiến Hạo cũng đặt vé cho Tống Nhuận quay trở lại Thượng Hải. Trước khi vào phòng chờ, bà đã nói với anh một câu, không dài dòng vắn xuôi, ngắn gọn nhưng rất đầm ấm: “Mẹ mong con sớm buông bỏ được gánh nặng trong lòng.” Lúc đó anh chỉ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của bà, anh khẽ gật đầu, cũng không có lời từ biệt sau cuối.

Anh biết bà lo lắng cho anh.

Sau khi đợi bà lên máy bay, anh không biết mà xui quỷ khiến thế nào lại chạy đến khu chung cư của Đường Tử Hân. Đúng thật là đường đến sân bay và khu chung cư này khá gần, anh cũng không biết là do tiện đường hay trong lòng nhớ nhung mà lại chạy đến đây?

Chiếc xe dừng lại bên ven đường, nếu từ trên cao nhìn xuống sẽ không thấy vì đã bị bóng cây che mất. Vương Kiến Hạo đưa mắt lên cao, đôi mắt đã sớm dừng lại ở tầng thứ mười cao vùn vút.

Thực ra cái ngày Đường Tử Hân còn ở Trần Thủy, cô đã đề cập qua với anh về việc tìm nhà mới rồi rồi đi. Ngay ngày hôm đó anh cũng đã nắm rõ thông tin là cô sẽ chuyển đến đâu, khu chung cư nào, căn hộ bao nhiêu và tầng thứ mấy. Anh còn cẩn trọng điều tra thông tin của những hàng xóm quanh nhà cô. Điều đó dường như là quá vô nghĩa và nực cười nhưng lại khiến anh thấy an tâm, rằng cô đang sống quanh những người an toàn.

Anh cũng chỉ là lo lắng cho cô thôi.

Quả thực Đường Tử Hân đã là người trưởng thành, tự lo cho cuộc sống của mình, cũng không cần ai phải trải đường cho. Nhưng đối với anh mà nói, cô chỉ là một cô bé mà thôi, vậy nên cô cần được bảo vệ trong chính vòng tay anh.

Anh không thiếu thứ gì, chỉ thiếu người để chờ che là cô.

Vương Kiến Hạo hạ mắt xuống cửa lớn của tòa chung cư, một bóng dáng nhỏ xuất hiện trước mắt anh. Đường Tử Hân hôm nay ăn vận rất đơn giản, cô mặc một chiếc áo phông rộng màu vàng tươi tắn, bên dưới là chiếc quần jeans màu xanh bó lấy đôi chân thon dài, tóc được cô buộc cao thành đuôi ngựa, nhìn thế nào cũng giống một cô sinh viên năm nhất.

Đường Tử Hân tiến ra đường lớn rồi bắt một chiếc taxi. Vương Kiến Hạo cũng ở sau cho xe chạy theo.

Trên đường đi cô có ghé qua một cửa hàng đồ chơi cho trẻ và siêu thị nhỏ. Lúc mua đồ xong rồi quay ra hai tay cô xách túi to túi nhỏ, dáng đi rất khổ sở. Giây phút đó Vương Kiến Hạo thậm chí đã xuống xe định tiến lại giúp cô, nhưng tài xế taxi đã nhanh chân hơn anh.

Vương Kiến Hạo cũng không biết vì sao cô lại mua những thứ này, anh chỉ biết bám theo như một tên có hành vi biến thái.

Cho đến khi chiếc taxi dừng lại trước cổng một cô nhi viện anh mới ngỡ ra.

Anh mau chóng đi tìm chỗ đỗ xe rồi lờ mờ theo cô. Bảo vệ thấy anh liền ngăn lại, Vương Kiến Hạo chỉ tay vào Đường Tử Hân đang xách đồ đi phía trước nói: “Tôi đi với cô ấy.”

“Anh là gì của cô Đường?” Bác bảo vệ nhìn anh từ đầu đến chân, thấy trên người anh toàn hàng hiệu với hàng hiệu liền nảy ra nghi ngờ.

“Bạn trai.” Anh đáp lại nhẹ tênh.

Nghe đến đây bác bảo vệ mới tránh qua một bên cho anh vào.

Thực sự khi mới bước vào, trước mặt Vương Kiến Hạo là một thế giới vô cùng lạ lẫm, một thế giới của riêng những đứa trẻ bất hạnh. Đường Tử Hân cực nhọc xách đồ đến khu vui chơi cho bọn trẻ. Đám nhóc đang chơi thấy cô thì như đàn ong vỡ tổ, chạy ùa lại, bọn chúng còn bám lấy tay chân cô hò reo vui mừng.

Thả mấy túi đồ trong tay xuống, hai bên thái dương ướt đẫm mồ hôi nhưng cô còn chưa buồn lau đi. Thấy bọn trẻ ở ngay trước mắt cô liền ngồi xuống, dang tay thật rộng để bọn trẻ ôm lấy mình.

Một bác gái đi đến, di nhìn những đứa trẻ đang chơi đùa vui vẻ rồi lại nhìn về phía Đường Tử Hân. Di Lại đi đến, ôm lấy cô gái rồi nhẹ giọng nói: “Tử Hân, nhờ có con mà bọn trẻ được no đầy hơn, di thực sự rất biết ơn con.”

Di Lại nhìn cô cười rất hiền hậu, khuôn mặt đầy nét khoan thai. Di là người chăm sóc bọn trẻ ở cô nhi viện này đã lâu, chính di là người nuôi nấng rắn dạy bọn trẻ suốt từng ấy năm, từ lứa này đến lứa khác bây giờ đều đã bước trải ngoài đời. Đối với những đứa trẻ này, di là một người bà hiền từ, là người chở che, là bầu trời của chúng.

Đường Tử Hân ngồi xuống mở túi đồ lớn ra, bên trong là ngỗng ngang đồ chơi. Cô lấy ra một con búp bê ngắm nghía một chút rồi ngược mặt nhìn di Lại, cô khẽ đáp lại: “Bọn nhóc này xứng đáng được có nhiều hơn nữa.”

Một cô bé từ trên cầu trượt trượt xuống, chân vừa mới chạm đất liền phi ngay đến chỗ Đường Tử Hân. Cô bé này người rất nhỏ nhưng lại xinh xắn vô cùng, chiếc váy màu hồng xuê xòa, trông lại như một nàng công chúa. Đường Tử Hân đưa con búp bê cho cô bé, bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc mỏng như tơ: “Nhân Nhân, búp bê này là cô Tử Hân tặng con, con phải giữ gìn cẩn thận đó nhé!”

Nhân Nhân nhìn thấy búp bê liền tròn mắt, nhanh tay nhận lấy ngay. Cô bé nhảy cẫng lên, thích thú đến độ cười khúc khích mãi.

“Oa, Nhân Nhân sẽ không phải ngủ một mình nữa, từ giờ trở đi Nhân Nhân sẽ ngủ với Nhị Nhị!” Cô bé Nhân Nhân này sà vào lòng Từ Hân, vừa ngắm nhìn búp bê vừa kể thật nhiều thứ đã chuẩn bị chào đón “cô em” mới của mình.

Đường Từ Hân chỉ ngón tay lên má mình: “Một em búp bê có giá bằng ba nụ hôn.”

Nhân Nhân cười tùm tùm thom vào má cô liên tiếp ba cái, cuối cùng còn thom tiếp thêm một cái nữa rồi dẫu môi nói: “Tặng thêm cho cô Từ Hân một cái nữa, cô vất vả rồi a.”

Đường Từ Hân bật cười trước sự láu lỉnh này: “Nhân Nhân gọi các bạn đến đây, cô Từ Hân sẽ tặng quà cho mọi người.”

Cô bé cười hí hoáy rồi ôm búp bê chạy vút đi.

Vương Kiến Hạo đứng dưới bóng cây lớn, hai tay anh đút trong túi. Đôi mắt phượng hoàng của anh dừng lại tại nơi có một cô gái đang rạng rỡ dưới ánh nắng vàng, tràn đầy sức sống.

Khi cô xoa đầu cô bé đó, khi cô nhìn cô bé đó với mọi yêu thương tràn ngập trong ánh mắt, cô xinh đẹp tựa như hoa, con người cô cũng trong trẻo như chính nụ cười của cô vậy.

Nắng xuyên qua tán lá, điểm lại trên gương mặt điển trai của anh những vệt nắng vàng mờ nhạt. Anh đứng ngay dưới bóng cây, ngắm nhìn cô gái của anh, trái tim đập mạnh không thể kiềm chế, anh tưởng chừng như chính mình đang bị bỏ bùa. Có một suy nghĩ chạy vụt qua tâm trí anh.

Không cần phải ước lên người bộ váy lộng lẫy. Không cần phải đi đôi giày thủy tinh. Không cần đến những bà tiên đỡ đầu. Trong mắt anh, cô vẫn luôn là một nàng công chúa. Công chúa của riêng anh.

Đường Từ Hân phát quà cho bọn nhóc xong rồi cùng chơi với bọn chúng. Cứ vào ngày nghỉ cuối tuần cô lại đến đây chơi với bọn trẻ. Cô chỉ mới đến gần đây thôi nhưng đã kết thân được với tất cả mọi người. Bọn trẻ thích cô cực kì, còn rủ nhau làm nhiều quà để tặng cô.

Sợ bọn trẻ chơi đùa xong sẽ đói nên ngoài mua đồ chơi ra cô còn mua rất nhiều đồ ăn ngọt. Chơi đùa một lúc Đường Từ Hân đã thấm mệt đành phải ngồi xuống xích đu lấy sức. Cô cứ vậy lặng yên ngắm nhìn bọn trẻ vui đùa, lòng lại dội lên bao cảm xúc bình lặng an ổn.

Bọn nhóc kia, lớn nhỏ gì đều có chung hoàn cảnh giống cô, đều không có được gia đình thực sự của mình. Cô muốn mang đến cho bọn trẻ chút âm áp, chút hạnh phúc trôi nổi giữa dòng đời đầy bất hạnh của chúng.

Vương Kiến Hạo đảo mắt dò tìm bóng hình cô. Trước mắt anh bỗng dung có một cậu bé chạy thẳng đến, do chăm chú đuổi theo trái bóng lăn dưới đất nên không để ý liên va vào chân anh rồi ngã ra đất.

Trái bóng bị chân anh ngăn lại, anh nhặt nó lên rồi hạ mình ngồi xuống. Đối mặt với người lạ, cậu bé sợ hãi vô cùng, đã thể thần khí anh lại bức người, dọa cậu bé này không dám hé miệng nửa lời.

“Nhóc, đây đâu phải chỗ đá bóng?”

Vừa mới nghe thấy tông giọng trầm thấp nam tính ấy của Vương Kiến Hạo môi cậu bé này đã run rẩy. Anh hơi nhú mày, nhìn chằm chặp nước mắt nóng hổi rơi từ trên khóe mắt cậu nhóc xuống.

“Khóc? Đã làm gì đâu mà khóc?” Vương Kiến Hạo không hề nghĩ bề ngoài anh lại đáng sợ như vậy, anh đẹp trai thế này, quần áo tươm tăt giày da bóng loáng, ấy vậy lại dọa thẳng nhóc đến độ mở miệng cũng không mở được.

“Tiểu Quân!”

Nghe thấy tiếng gọi cậu nhóc liền quay đầu, thấy Đường Từ Hân đang đi đến thì ngay lập tức đứng dậy chạy về phía cô, ôm ngay lấy chân cô òa khóc nức nở, ngón tay còn không quên chỉ thẳng vào mặt Vương Kiến Hạo: “Cô Từ Hân, chú ấy là người xấu đó! Cô mau báo cảnh sát đến còng tay chú ấy lại, đuổi đi!”

Lúc này Vương Kiến Hạo mới từ từ đứng dậy, anh ném trái bóng về phía Đường Từ Hân rồi nhún vai dừng dừng nói một câu: “Anh là người hiền lành, tuyệt đối không bắt nạt trẻ con.”

Cô bắt lấy bóng rồi đem trả cho Tiểu Quân, cũng không quên nói lời dỗ dành: “Tiểu Quân, con đi chơi với các bạn, cô Từ Hân ở đây sẽ đuổi kẻ xấu đi.”

Tiểu Quân khịt mũi rồi chùi nước mắt, trước khi đi cậu nhóc còn lườm nguyệt Vương Kiến Hạo đầy hận khí. Anh thấy thế liền bật cười lắc đầu.

“Sao anh lại đến đây?” Đường Từ Hân đứng yên tại chỗ, cũng không có ý định tiến hay lùi. Làn gió vụt qua tạt mái tóc của cô sang một bên, cô tùy ý đưa tay lên vuốt lại nhưng vô tình rơi vào mắt Vương Kiến Hạo một khoảnh khắc xinh đẹp. Hai bước chân dài anh đã có thể đứng chắn trước mặt cô. Đường Từ Hân muốn tránh người đi nhưng không biết vì sao cả cơ thể bị mất đà ngã về sau. Nếu không có vòng tay cường tráng của Vương Kiến Hạo thì cô đã sớm trở thành trò cười cho mấy đứa nhóc.

Trong chốc lát cả người cô dán vào vòm ngực anh, chỉ cách một lớp áo cô cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi cùng nhịp tim chậm rãi của người đàn ông

này. Đường Từ Hân tròn mắt nhìn anh, anh lại xấu xa nở một nụ cười với cô. Đáng chết, anh chính là muốn kiểm tra nhịp tim của cô?

Gió lại thoảng qua, cuốn theo mùi hương nhẹ nhẹ của Vương Kiến Hạo xộc vào mũi Đường Từ Hân, đã lâu như vậy cô chưa từng ngửi qua mùi hương quen thuộc này.

Bàn tay Vương Kiến Hạo đưa lên chạm vào sợi dây chuyền đang lấp lánh trên cổ cô. Ý cười của anh càng ngày càng đậm, giọng anh trầm ấm tựa như một dòng nước trà trong vắt thanh lọc tai cô: “Anh biết chắc chắn em sẽ không tháo nó ra.”

Đường Từ Hân ở trong lòng anh cứng đờ như tượng gỗ, hai má cô không biết có phải là đánh phấn hay không nhưng lại hồng hào đến lạ. Mỗi một lúc sau cô mới có phản ứng, bèn đẩy anh ra, mùi hương của anh tan vào không khí rất nhanh, cô cũng không kịp bắt lại cái gì: “Anh chưa trả lời câu hỏi của em, anh đến đây làm gì?”

Dưới ánh nắng Mặt Trời chói lóa chiếu xuống, Vương Kiến Hạo vẫn giữ ánh mắt trầm tĩnh nhất để ngắm nhìn cô: “Vì em đến nên anh đến.”

“Anh theo dõi em?”

“Nếu không cũng không biết em hay đến đây.”

“Vương Kiến Hạo, đã đến lúc anh dừng lại, đừng chen chân vào cuộc sống của em nữa, coi như lần này em xin anh.”

Mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng cô vẫn phải nói ra, chỉ là cô sợ quá mà thôi.

Sợ cái cảm giác con tim sẽ đập loạn lên khi ở gần anh.

Sợ nụ cười ôn nhu cùng ánh mắt dịu dàng của anh xâm lăng tâm trí.

Sợ lí trí không đủ mạnh để quật ngã trái tim.

Sợ bản thân cũng chẳng còn là bản thân nữa.

Nụ cười trên môi Vương Kiến Hạo lại tàn, anh bị dội một gáo nước lạnh, như bị một sợi dây thừng kéo anh về thực tại.

Mà thực tại thì quá tàn nhẫn. Tàn nhẫn với anh và cũng với cô.

Ánh mắt lạnh đi vài phần, gương mặt anh u ám như những đám mây xám xịt mang mưa tới. Đôi con ngươi của anh quá sâu và cũng quá thần bí, nó đang xoáy chặt trên người cô, tựa một cơn lốc từ từ ăn trọn tâm khảm đang day dứt của cô.

Cô sợ đôi mắt phượng hoàng của anh, sợ nó vạch trần chính bộ mặt đang đau đớn mà cô đang cố chôn vùi sâu trong cõi lòng.

Ngón tay Vương Kiến Hạo chạm vào một lọn tóc mềm của cô, rồi lại hóa thành một cơn lốc hạc chậm chạp mon trón gò má ửng hồng của Đường Từ Hân. Sau cuối nó dừng lại ở đôi lông mày lá liễu kia, Vương Kiến Hạo khẽ vuốt nhẹ, từng cái từng cái chậm rãi.

Nếu không có hành động này của anh, Đường Từ Hân cũng không phát hiện ra từ nãy đến giờ cô luôn nhủ chặt lông mày. Vương Kiến Hạo khôi phục lại vẻ mặt ôn hòa, anh ghé lại sát bên mặt cô, không nén được tâm tình liền đặt lên trán cô một nụ hôn phớt.

Trong giây phút ngắn ngủi lòng cô nổ tung như pháo giấy. Từng giây thần kinh dường như đang co rút lại. Cô nhắm mắt, chỉ là không muốn đối diện, giống như một con thỏ rụt rè chui vào hang.

Cánh tay Vương Kiến Hạo vòng qua eo cô, giam chặt cô trong vòm ngực ấm áp. Khi môi anh hạ xuống, cô trời mới biết Đường Từ Hân muốn đẩy anh ra thế nào, cuối cùng lí trí lại thua con tim một trận để đời. Cả người cô mềm nhũn như bột, chẳng thể làm gì khác.

Cô thừa nhận, khi ở cạnh anh, dù cho anh không áp bức, cô vẫn gờ tay xin hàng.

Vương Kiến Hạo ôm ghì lấy cô, dường như anh sợ một giây sau cô liền hóa thành hơi nước bay đi mất. Người đàn ông mạnh mẽ chiếm đoạt, môi anh không ngừng chà sát đôi môi mềm mại như hai miếng đào thơm này, sau đó lại mút mát như một con gấu đang ăn mật ngọt của chính nó.

Trái tim Đường Từ Hân đã sớm tan thành nước.

Khi nụ hôn chấm dứt, cô thấy bên tai nhột nhột, hơi thở nặng nề và ấm nóng của Vương Kiến Hạo phả lên. Một lúc sau, khi anh đã điều chỉnh lại hô hấp của mình, cô nghe thấy giọng anh xoáy sâu vào trong tai mình.

“Đường Từ Hân, em còn sống, anh còn sống, có lên trời em cũng không thoát khỏi tay anh.”

Đường Từ Hân mở mắt, giây sau anh đã buông tay thả cô ra. Nụ cười ngạo nghễ của anh ở ngay trước mắt cô. Tâm trí lại đưa đẩy cô nhớ về Vương Kiến Hạo của một năm trước.

Ngày đầu tiên cô gặp anh ở Say Tình, cũng chính là nụ cười ác quỷ đó phá tan bao mộng đẹp của đời cô.

Chưa một phút giây nào cô thôi sợ hãi anh. Vậy nên anh phải đẩy anh ra xa, biến khỏi cuộc sống của mình.

“Từ Hân!” Di Lại gọi giật Đường Từ Hân từ phía sau, lúc quay lại cô đã thấy đi ấy nhìn về phía này với ánh mắt rất khác, cô lo lắng chỉ sợ đi đã thấy hết rồi

“Di Lại.” Đường Từ Hân thức thối lui về sau hai bước, giữ khoảng cách với người đàn ông trước mặt.

Di Lại nhìn Vương Kiến Hạo từ trên xuống dưới, trong lòng cũng đang ngầm đánh giá. Di nâng mắt nhìn anh, nụ cười di dịu dàng ôn hòa: “Con là bạn của Từ Hân sao?”

Đường Từ Hân nghe đi ấy hỏi vậy cũng không biết phải phản bác thế nào. Mà Vương Kiến Hạo vừa nghe cái hỏi xong liền đính chính lại ngay: “Con là bạn trai của cô ấy.”

Cô khó tin nhìn anh, khi nói ra câu đó anh dường như có chút khó chịu, có lẽ vì trông anh như vậy mà Di Lại lại nghĩ anh là bạn cô.

Di Lại quay qua nhìn Đường Từ Hân rồi lại nhìn Vương Kiến Hạo, đi cười: “Di chưa từng nghe Từ Hân nhắc đến bạn trai, hôm nay con đến đây thì mau vào dùng cơm, đi đã chuẩn bị xong hết rồi, nếu con không phiền.”

Đường Từ Hân thật sự mong anh sẽ từ chối, nhưng mà Vương Kiến Hạo nhà anh đúng là đồ ăn bám thật sự, còn chưa đợi Di Lại dứt lời anh đã gật đầu đồng ý ngay tấp lự, lại còn rất vui vẻ.

“Được rồi, hai đứa mau vào dùng cơm thôi.” Di Lại có vẻ rất có cảm tình với Vương Kiến Hạo. Cũng phải thôi, anh đến đây với danh bạn trai cô, lại đẹp trai xuất chúng, tướng mạo cao ráo, áo quần phẳng phiu hàng hiệu, chả trách ai nhìn vào cũng mến mộ.

Di Lại đi trước, Vương Kiến Hạo đang định đi theo sau thì bị Đường Từ Hân kéo tay lại: “Sao anh lại đồng ý?”

Thế mà người đàn ông này lại dằng tay cô ra, hại cô phải ôm ghì lấy cánh tay anh như con rái cá mới có thể giữ anh lại.

“Sao lại không được đồng ý? Anh đang đói.” Vương Kiến Hạo quay đầu nhìn cô, ngón tay không mạnh không nhẹ búng vào trán cô, anh đưa ra một lý do thuyết phục với vẻ mặt đáng ghét nhất.

Anh lại cứ muốn đi, cô thì nhất quyết bám vào cánh tay anh như bã kẹo cao su, mà cô lại yếu thế hơn cứ vậy anh bị anh lôi đi xềnh xệch.

Nếu bọn trẻ mà nhìn thấy thì cô chắc chắn sẽ bị chúng mang ra trêu đùa.

Tức giận quá Đường Từ Hân liền buông tay ra không muốn cản anh, ai ngờ Vương Kiến Hạo đột nhiên đứng sững lại nắm lấy cổ tay cô, không cho phép cô giữ khoảng cách với mình. Anh nhìn cô rồi giơ tay cô lên cao như đang muốn cho cô nhìn rõ: “Đã bám rồi thì phải bám cho đến cùng.”

Bước chân của anh rất dài, cô toàn bị anh kéo đi trông chật vật vô cùng, cuối cùng vì không thể chịu được Đường Từ Hân đánh mạnh vào lưng anh, quát lên: “Chậm thôi!”

Đó vừa là lời quát nạt, vừa là lời nhắc nhở, ấy vậy Vương Kiến Hạo đột nhiên lại cười xấu xa, đã thế còn tăng thêm tốc độ ở chân: “Em lại khiến anh suy nghĩ lung tung rồi.”

Đường Từ Hân nghiêng răng kèn kẹt, lập tức giơ tay đánh vào lưng anh một cái rất mạnh: “Không đứng đắn!”

Cô thừa biết là anh nghĩ cái gì đó!

“Là do cái miệng của em phát ra toàn những từ ngữ kích thích đầu óc anh.” Vương Kiến Hạo 'tốt bụng' nhắc nhở rằng lỗi là do cô mà ra.

“Đó chỉ là câu nói quá đỗi bình thường, là tại đầu óc anh chỉ toàn mấy thứ bậy bạ nhưng lại cực kì phong phú, là do anh!” Đường Từ Hân phản bác lại vô cùng mãnh liệt, chỉ thiếu điều nhảy lên lưng anh giương oai múa võ.

Vương Kiến Hạo bĩu môi gật gật đầu, coi như công nhận cô đúng. Ngay lúc cô không để ý anh kéo tay cô lên, thừa cơ hội hôn vào má cô, hôn xong rồi lại ngẩng đầu dừng dung đi tiếp, đúng là không biết xấu hổ!

Đến trước cửa phòng ăn rồi anh vẫn chưa chịu buông tay cô ra, cứ nhất mực giữ cô bên cạnh mình. Trước mặt hai người là mấy đứa nhóc đang xếp thành ba hàng đợi lấy phần ăn của mình.

Vương Kiến Hạo thực sự nghĩ mình là khách nên rất ung dung đi thẳng lên trước. Tiểu Quân bê một suất ăn chạm mặt “người xấu” liền không sợ nữa, ý lại ở đây đồng người. Cậu bé rất hùng hồn tiến về phía anh, giơ tay một tay chặn anh lại, vẻ mặt hình sự như cảnh sát, cậu nhóc nâng mắt quát anh rất dữ dằn.

“Này, chú kia! Muốn ăn thì xếp hàng đi! Không biết phép tắc là gì à?”

HẾT CHƯƠNG 58.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Một nhà bốn người

Chương 59: Một nhà bốn người.

Đây là lần đầu tiên Đường Tử Hân thấy có người có thái độ đó với Vương Kiến Hạo. Định bụng sẽ không cười nhưng nhìn thấy mặt anh cứ ngệt ra như cừu non gặm cỏ, cô lại chẳng thể cất lên hai tiếng haha. Trong lòng lại còn thầm khen cậu bé Tiểu Quân này chắc chắn mai sau lớn lên tiền đồ sẽ rộng mở.

Vương Kiến Hạo quét mắt xuống dưới nhìn cậu bé, mặt mày anh xám xịt, chắc chắn là nổi con tức giận rồi.

Đường Tử Hân đi đến lấy ra một khay đồ ăn rồi đặt vào tay anh, miệng vẫn cười tủm tỉm “Em quên không dặn anh, ở đây phải theo quy củ không ngoại trừ khách đâu.”

Anh cầm lấy khay đồ ăn, bàn tay siết chặt đến đỏ bồng bồng, anh gằn giọng: “Nhóc cứ coi chừng cái miệng đấy.”

Thấy Đường Tử Hân còn cười nói bên cạnh Vương Kiến Hạo, Tiểu Quân lại cứ nghĩ cô đã theo phe anh rồi. Lúc này không có ai chống lưng, cậu bé vừa nghe anh hăm dọa một câu liền xanh mặt xanh mũi, chỉ thiếu điều ứa nước mắt ra ngoài.

“Tiểu Quân mau đi ăn cơm thôi.” Đường Tử Hân đi đến xoa lấy cái đỉnh đầu nhỏ nhỏ dưới mắt.

Tiểu Quân nhìn cô hằm hằm sau đó cũng chạy biến đi. Đường Tử Hân đón nhận ánh mắt ấy thật sự cũng không biết là có ý gì.

Vương Kiến Hạo và cô cũng vào xếp hàng xếp hàng, lấy cơm xong cũng vừa vớt hết sạch cơm. Hai người chọn một chỗ ở cuối bàn ăn dài, xung quanh đều là những đứa trẻ đang tập trung ăn uống, rất tự giác, giống như đã vào quy luật.

Cô đang ăn thì tự nhiên Vương Kiến Hạo huých tay cô một cái, tay thì cầm đũa gắp một miếng Lạp Xưởng lên, nói khẽ: “Em thích ăn Lạp Xưởng, ăn cho anh đi.”

Đường Tử Hân nhìn miếng Lạp Xưởng đỏ au au đầy hấp dẫn trước mặt, miệng đã sớm nuốt nước bọt nhưng vẫn cố giữ thể diện dùng tay đẩy tay anh ra: “Không ăn thì bỏ qua một bên chứ đưa em làm gì?”

“Lại cứ tưởng em thích ăn.”

Thì thực sự cô thích ăn Lạp Xưởng mà...

Vương Kiến Hạo nhún vai rồi bỏ miếng Lạp Xưởng đó qua một bên, cũng không có ý định nhường cô lần nữa. Mà Đường Tử Hân cầm đũa lên gắp lấy miếng Lạp Xưởng đấy thì chẳng khác nào làm xấu mặt mình cả, nghĩ vậy cô cũng không muốn níu kéo nữa nhưng nước bọt lại cứ tiết ra không ngừng.

Từ đầu bữa đến cuối bữa Vương Kiến Hạo ăn rất ít, Đường Tử Hân chỉ thấy anh uống canh, có thể là cơm nấu cùng đồ mặn không hợp khẩu vị của anh.

Cô bé Nhân Nhân ôm búp bê chạy đến chỗ Đường Tử Hân, thấy có người lạ mặt đang ngồi kia liền đi đến. Cô bé này ngắm nghía Vương Kiến Hạo chưa đến ba giây đã thốt lên: “Oa, chú cao quá! Đẹp trai quá đi!”

Đúng thật là Vương Kiến Hạo đứng ở nơi phòng ăn chật hẹp này chẳng khác nào một thân cô thụ to lớn. Nếu có người mới chỉ liếc mắt nhìn qua chắc chắn sẽ nhìn thấy anh đầu tiên. Mà Vương Kiến Hạo vừa nghe thấy mấy lời khen của Nhân Nhân lại không kiềm được cười rất tự mãn. Anh nhìn xuống chòm tóc nhô lên như quả nho trên đầu cô bé sau đó sờ vào, hỏi khẽ: “Ai buộc cho cháu vậy?”

Nhân Nhân chỉ tay vào Đường Tử Hân đang đứng cạnh mình: “Là cô Tử Hân ạ!”

So với mấy đứa nhóc là con trai thì Vương Kiến Hạo lại thích mấy bé gái dễ thương giống chim sẻ bay nhảy thế này hơn.

Bao giờ anh có con sẽ chỉ sinh con gái thôi, nếu sinh ra con trai thì tuyệt đối không phải con anh, tuyển đối không phải!

“Cô Tử Hân, cô xem chú ấy đang nhìn cháu kìa, lại còn cười nữa, có phải chú ấy thích Nhân Nhân không ạ? Nếu đúng là vậy thì mai sau lớn lên Nhân Nhân sẽ lấy chú làm chồng!” Nhân Nhân bám vào chân Đường Tử Hân, vừa nói vừa cười, đôi mắt to tròn chốc chốc lại lên nhìn Vương Kiến Hạo, bộ dạng đúng là không khác gì mấy cô học sinh e thẹn đứng trước người mình thích.

Đường Tử Hân mỉm cười vuốt má Nhân Nhân, cô lên tiếng cưng nựng: “Nhân Nhân của cô xinh xắn đáng yêu như vậy sẽ lấy được người đẹp trai tốt bụng thôi.”

Nhân Nhân nghiêng đầu, ngo ngác hỏi lại cô: “VẬY cô Tử Hân cũng lớn rồi, lại xinh đẹp tốt bụng, sao cô Tử Hân chưa tìm được chú nào vậy?”

Vương Kiến Hạo đột nhiên hắng giọng: “Tìm được rồi, là chú đây.”

Vừa nghe thấy anh nói vậy cô bé liền ngẫm nghĩ giây lát sau đó khuôn mặt trắng mịn tròn trịa lộ ra sự buồn tủi: “Nhưng Nhân Nhân cũng tìm được chú mà?”

“Đừng tranh giành chú với cô ấy.” Mặt Vương Kiến Hạo khi nói ra câu đó rất nghiêm túc, gần như là vô cảm, dọa cho cô bé nhỏ nhún đứng bên dưới ứa nước mắt.

“Này, anh dỗ trẻ em kiểu gì vậy? Con bé nó khóc rồi.” Đường Tử Hân lườm nguyệt anh, đánh một cái thật mạnh vào sau lưng anh rồi tiến tới chỗ Nhân Nhân.

Cô bé như dự đoán đã khịt khịt không dám khóc lớn. Mối Nhân Nhân trề ra, đôi mắt to tròn ngập nước trông đáng yêu nhưng lại cực kì đáng thương.

Ruột gan Đường Tử Hân mềm nhũn, cô vòng tay qua ôm lấy cô bé nhẹ giọng dỗ dành: “Nào, nào, chú Kiến Hạo nói thế nhưng thực ra rất thích Nhân Nhân, đừng khóc nữa nhé?”

Nhân Nhân đột nhiên đẩy cô ra, chạy ứa đến ôm lấy chân Vương Kiến Hạo vừa khóc vừa nức nở không nên lời: “Nhân Nhân thích chú Kiến Hạo, chú phải lấy Nhân Nhân làm vợ!”

Đường Tử Hân thấy tình cảnh như vậy vừa thương mà vừa buồn cười. Vương Kiến Hạo cũng mặt mũi ngo ngác, đang lưỡng lự không biết có nên đẩy cô bé ra không thì nghe tiếng Đường Tử Hân quát lên: “Anh mau nói gì đi chứ!”

“Bọn trẻ ăn gì mà mau nước mắt vậy?”

“Này, Vương Kiến Hạo!” Đường Tử Hân quát lên với anh, Nhân Nhân vẫn ứa mặt vào chân anh khóc thê lương.

Lúc này Vương Kiến Hạo mới cúi đầu nhìn cái chòm đầu dưới chân mình, tay anh đặt lên mái tóc cô bé, miệng lẩm bầm mồm thì hăm hăm: “Khóc thì sẽ xấu xí, chú chỉ thích người xinh đẹp.” Đúng thật một lời lạnh lùng như vậy của anh suýt thì khiến Đường Tử Hân ngã ngựa, lại cứ sợ Nhân Nhân càng khóc dữ hơn nhưng không ngờ cô bé lại nuốt nước mắt vào trong, dụi dụi hai con mắt, môi dưới bị răng cắn chặt.

“Nhân Nhân nín rồi, chú Kiến Hạo không được chê cháu xấu đầu đâu đấy.”

“Được.” Lúc này trên môi anh mới kéo lên một nụ cười nhạt, anh xoa đầu cô bé, Đường Tử Hân đứng bên cũng thờ phào.

“Ya!” Một tiếng hét ầm trời vang lên. Tiểu Quân xồng xộc chạy đến, chắn trước mặt Đường Tử Hân và Nhân Nhân. Cậu bé nhìn thẳng vào mắt Vương Kiến Hạo, hét lớn: “Chú xấu xa! Chú không được làm hại mọi người!”

Mặt mũi Vương Kiến Hạo đen xì, không nhin nổi nữa anh liền quàng tay kẹp cổ Tiểu Quân lại rồi cốc đầu cậu bé, nhìn là biết anh đang dùng lực.

“Aaa, cô Tử Hân, chị Nhân Nhân mau chạy đi!” Tiểu Quân bị anh kẹp cổ nhưng vẫn không khóc, còn hét lên y hệt như mấy bộ phim trên TV. Đường Tử Hân đứng là bị cảnh tượng này làm cho dở khóc dở cười, cô đi đến vỗ vào tay Vương Kiến Hạo: “Thằng bé đau đó!”

Cô vừa dứt lời Tiểu Quân cũng được thả ra ngay lập tức. Cậu bé quay ra nhìn anh bằng ánh mắt căm phẫn sau đó xoa xoa cái đỉnh đầu của mình, làm mặt rất đau đớn: “Cô Tử Hân, cháu đau đầu quá!”

Nhân Nhân ôm búp bê đẩy Tiểu Quân ra rồi nhéo má cậu bé một cái, Tiểu Quân đau đến độ này cả người lên: “Tiểu Quân, em hư quá! Chú Kiến Hạo là người tốt, tuyệt đối không phải người xấu.”

“Chị Nhân Nhân chả biết gì cả, là người tốt thì không đánh em bao giờ!” Hai tay Tiểu Quân vừa xoa má vừa xoa đầu, xuyết xoa liên hồi.

“Là tại em hư quá đó! Như chị, chị sẽ đánh em còn đau hơn.”

“Chị Nhân Nhân cũng là người xấu!”

“Ừ đấy, sao hả?” Nhân Nhân một tay ôm búp bê, tay kia liền cốc vào đầu cậu bé, lại ngay chỗ vừa nãy Vương Kiến Hạo hạ tay, làm cậu nhóc suýt thì rơi nước mắt.

Đánh xong Nhân Nhân vẫn chưa hả giận liền quay sang Đường Tử Hân dẫu môi: “Cô Tử Hân xem kia, em Tiểu Quân đúng là hư quá đi mất! Hư quá! Hư quá!”

Đường Tử Hân cứ vậy cười từ trận này qua trận khác không dứt, cuối cùng lại phải quay sang Vương Kiến Hạo cầu cứu. Anh cũng đang bó tay giống cô, không biết phải giải quyết thế nào.

“Hai đứa muốn đi đâu chơi hả? Chú Kiến Hạo sẽ đưa hai đứa đi.” Đường Tử Hân vừa nói vừa nhìn Vương Kiến Hạo. Mà anh cũng không bắt ngờ, chỉ nhún vai một cái coi như đã đồng ý.

Vừa thấy Đường Tử Hân dứt lời hai đứa trẻ liền như thấy quả, hai con mắt còn sáng hơn cả đèn. Mới một hai phút trước hai chị em còn đang bận cãi nhau, bây giờ lại chụm đầu vào hội ý xem muốn đi nơi nào. Mà Đường Tử Hân và Vương Kiến Hạo không đoán cũng biết bọn trẻ chắc chắn sẽ chọn đi công viên.

“Công viên! Công viên cô Tử Hân ơi!” Tiểu Quân vừa nhảy nhót vừa hét lên.

“Được rồi, xuất phát thôi!” Hai đứa nhóc rất phấn khích, đi đến kéo hai tay của Vương Kiến Hạo, đi được một đoạn hai chị em lại chơi trò cá cược gì đấy bỗng dưng chạy vù đi, hình như là xem ai chạy nhanh đến nơi để xe hơn.

Đường Tử Hân đi sau anh một khoảng, đợi cô đi đến Vương Kiến Hạo liền đan tay mình vào tay cô.

“Em đi chậm quá, hầu như lần nào anh cũng phải đợi em” Vương Kiến Hạo kéo cô sát lại gần, để cô nép vào vòm ngực ấm áp của mình.

Đây là chỗ đông người, lại có rất nhiều trẻ em nên Đường Tử Hân ắt hẳn sẽ thấy ngại.

“Vậy thì đừng đợi em”

Đột nhiên bước chân Vương Kiến Hạo dừng lại, anh nhìn cô, nụ cười vụt sáng: “Không, anh sẽ đợi.”

Cổ họng cô run rẩy, giống như nước nóng tràn vào, làm tan chảy tất cả mọi thứ. Câu nói ấy của anh ngắn gọn đến bất ngờ, nhưng nó hoàn toàn đủ trọng lượng để làm trái tim này của cô chao đảo.

Anh nói anh sẽ đợi cô.

Đợi cô đi đến bên anh để anh có thể dễ dàng nắm lấy tay cô, để anh được ngắm nhìn cô một cách trọn vẹn nhất, để hương thơm của cô luôn bao bọc cánh mũi, để nỗi nhớ nhung như sóng vỗ suốt mấy ngày qua được tan đi.

Nhưng đó chỉ là bước đi bình thường mà thôi, thực tế là cô không đuổi kịp được anh, mà cô cũng không muốn đuổi. Cô rất sợ, cũng chẳng còn sức lực nữa rồi.

Trước khi đi Đường Tử Hân có báo qua cho dì Lại. Vì có cô đi theo trông coi bọn nhóc nên dì cũng yên tâm.

Nhân Nhân và Tiểu Quân ngồi ở ghế sau. Ban đầu Đường Tử Hân cũng định ngồi sau với bọn trẻ nhưng Vương Kiến Hạo nhất quyết không cho, bắt cô ngồi ghế phụ. Cô hơi lí do vì sao thì anh trả lời đây là xe anh nên anh có quyền. Cô tức điên suýt nữa thì gọi taxi đến.

Trên đường đến công viên, hai đứa nhóc ngồi sau vô cùng ảm ỉ, nào là thi hát, nào là chơi đoán chữ. Tiểu Quân đa phần là thua Nhân Nhân, bị cô bé búng trán đến sắp khóc.

“Tiểu Quân à, sao em lại chơi dở như vậy hả?” Nhân Nhân búng trán cậu bé nhiều quá đến độ cái trán nhỏ nhỏ đỏ ửng lên, cô bé cũng xót xa, về sau chỉ búng rất nhẹ.

“Không phải em chơi dở, là do chị chơi giỏi quá thôi.” Tiểu Quân ôm lấy trán, viền mắt cậu bé phẫn hồng, muốn khóc nhưng nhớ ra mình là con trai nên đành nuốt nước mắt vào trong.

Mà mấy cái tình trạng như vậy thì không thể thiếu được lời ngon tiếng ngọt của Đường Tử Hân.

“Chỉ là trò chơi thôi mà, Tiểu Quân đừng khóc. Đến công viên rồi cô sẽ mua thật nhiều hồ lô cho Tiểu Quân.”

Vừa nghe nhắc đến hồ lô cậu bé liền tròn mắt, sung sướng đến độ mồm mở to: “Ya, ya, hồ lô, hồ lô!”

Nhân Nhân thấy cậu em nhún nhảy gần như rơi ra khỏi ghế nên sợ vô cùng. Cô bé nhanh nhẩu vươn người sang giữ lấy tay Tiểu Quân, tay kia chỉnh lại đai an toàn cho cậu bé rồi dặn dò: “Em đừng nháo nữa, cả dây an toàn cũng sắp tuột ra cả rồi.” Chị Nhân Nhân cho em thắng một lần nhé, em sẽ chia hồ lô cho chị Nhân Nhân, thế nào hả?” Tiểu Quân trông như con cún dễ thương nghịch ngợm, cứ không ngừng ngoe nguẩy.

Đầu óc Nhân Nhân bắt đầu bay bổng nghĩ về mấy cây hồ lô dài thật dài, trên đó những quả hồ lô to tròn mọng nước được xiên chỉ chút ở trên. Khi cho vào miệng, vị ngọt sẽ quán chảy lấy cái lưỡi, từ từ tan ra lan tràn khắp khoang miệng, khiến cả cơ thể run lên. Nhân Nhân thèm cái vị ngọt này đến độ gật đầu không cần suy nghĩ nhiều.

Hai đứa trẻ tiếp tục chơi đoán chữ, Nhân Nhân giữ lời rồi giả vờ không biết câu trả lời là gì. Tiểu Quân trông vậy rất khoái chí búng tay vào cái trán láng mịn của cô bé. Nhân Nhân than đau nhưng vẫn cười khúc khích.

“Chú Kiến Hạo, chú là gì của cô Tử Hân vậy?” Nhân Nhân ôm búp bê trong lòng rồi nhìn Vương Kiến Hạo đang tập trung lái xe, tâm trí vẫn chưa thôi nghĩ về những cây hồ lô.

“Nhân Nhân đoán thử xem?” Tay Vương Kiến Hạo thư thái đặt trên vô lăng, mắt đối mắt với cô bé ngồi sau qua gương.

“Cháu không biết đâu.” Cô nhóc lắc đầu nguây nguẩy.

Tiểu Quân bỗng nhiên kêu một tiếng rồi dẫu môi nói: “Chú xấu... Chú Kiến Hạo có phải là bạn trai của cô Từ Hân không?”

“Tiểu Quân, em mới năm tuổi, sao lại biết được mấy thứ này?”

“Em xem phim của dì Lại hay xem trước khi đi ngủ đó.” Tiểu Quân chỉ choắt ra oai với Nhân Nhân, nghĩ mình biết nhiều hơn cô bé.

“Cô Từ Hân, Tiểu Quân nói có đúng không cô?” Nhân Nhân cũng mơ màng biết bạn trai có nghĩa là gì nên cô bé rất cuống quýt, rất muốn ai đó đính chính lại.

“Thằng nhóc nói đúng rồi.” Lần này chính là Vương Kiến Hạo lên tiếng, thay Đường Từ Hân trả lời.

“A, không chịu, không chịu!” Nhân Nhân sau khi nghe xong lời đó của anh liền phụng phịu gương mặt nhỏ nhắn của mình, tay chân còn đập loạn xạ, đập luôn vào cả Tiểu Quân đang ngồi bên cạnh

Đúng là trẻ con khó chiều thật...

Đường Từ Hân đỡ lấy trán thờ dãi một hơi, cô phóng cái nhìn đầy tức giận về phía Vương Kiến Hạo, thật là muốn tung một cước đá anh rơi ra khỏi xe.

“Xấu thật.” Vương Kiến Hạo nhìn lên gương rồi khẽ nói đúng một câu vắn tắt như vậy. Ai ngờ đâu lại còn hữu ích hơn cả cây roi răn đe, làm Nhân Nhân lập tức ngồi im không dám nhúc nhích, miệng cũng ngậm chặt, cứ nhìn lên gương đối mặt với Vương Kiến Hạo lại không dám nói gì.

Đúng là anh hoàn toàn có thể giả làm ông ba bị đi dọa trẻ em

“Chị Nhân Nhân, những người hung dữ là người xấu hết đó.” Tiểu Quân ở bên cũng bị bầu không khí ám bức đến khó thở. Cậu bé ngồi sát lại gần Nhân Nhân, vẻ mặt rất nghiêm trọng, sau một hồi quan sát người đàn ông ngồi trước Tiểu Quân mới dám nói thào vào tai cô bé.

Mà Nhân Nhân nghe xong lại còn tức giận hơn, đẩy cả Tiểu Quân ra, quát nhẹ một câu: “Chú Kiến Hạo không phải người xấu đâu!” Mặc dù đã ba lần bảy lượt nghe lời răn đe của Vương Kiến Hạo nhưng cô bé Nhân Nhân vẫn luôn hết lòng bảo vệ hình tượng cho anh.

Đường Từ Hân bó tay, đúng là trẻ con quá ngây ngô đi. Vương Kiến Hạo liếc mắt qua, bất giác được nụ cười tỏa nắng của cô, trong lòng tất cả đột nhiên mềm ra.

Xe nhanh chóng chạy vào bãi đỗ.

Trên đường đi hai đứa trẻ đã rất háo hức, vừa mới xuống xe lại còn háo hức hơn nữa, chúng vui đùa đuổi bắt nhau, hại Đường Từ Hân không dám lơ là nửa giây.

“Chú Kiến Hạo, câu cá, câu cá!” Nhân Nhân kéo lấy tay Vương Kiến Hạo dẫn anh về phía hồ câu cá nhân tạo cho trẻ em, cô bé thấy mấy cậu nhóc đang câu cá cùng bố mẹ nên cũng muốn thử.

Vương Kiến Hạo mua vé, người nhân viên đưa cho anh một cần câu cá một to một nhỏ. Anh dắt tay Nhân Nhân đi gần đến bên hồ, đưa cho cần câu rồi lấy ghế để cô bé ngồi xuống cạnh mình.

Đường Từ Hân vừa đi mua hồ lô cho Tiểu Quân, cô cũng mua vé cùng vào câu cá. Đúng như lời hứa khi ở trên xe, Tiểu Quân đem số hồ lô mình có chia cho Nhân Nhân một nửa. Nhân Nhân đợi hồ lô từ nãy đến giờ, vừa thấy Tiểu Quân đưa đến liền bỏ cần câu cá xuống cầm ngay lấy hồ lô cho vào miệng nhai nhồm nhoàm

Lấy ghế ra Đường Từ Hân cũng ngồi xuống cạnh Vương Kiến Hạo, cô đặt vào tay một ly kem vị nho sau đó lắc đầu: “Không phải là cho anh ăn đâu, em mua cho Nhân Nhân đó, anh cầm cho em để em câu cá.”

Vừa nghe thấy như vậy Vương Kiến Hạo ngay lập tức tỏ thái độ với cô. Ly kem ươn ướt, nước tan ra chảy qua kẽ ray anh rồi chảy xuôi xuống tay áo anh.

Đường Từ Hân cầm lấy một cần câu cá lớn, mắt chăm chăm xuống mặt nước xanh biếc lặng yên. Mấy nhánh cây liễu nghiêng nghiêng ngã mình xuống mặt nước, gió thổi qua làm mặt nước gợn sóng, cũng làm dáng cây liễu xiêu.

Hai con nết mọ to hết cỡ, Đường Từ Hân im lặng nhìn từng động tĩnh nhỏ nhất dưới nước, gió mạnh lên chút nữa làm sóng gợn thành từng đường lớn. Bỗng nhiên như nắm bắt được gì đó Đường Từ Hân nắm ngay lấy cần câu, mạnh mẽ giật lên. Nước bắn cả vào áo cô.

Lưỡi câu trống không, mồi ăn vẫn còn đang lửng lơ chưa mất tí gì. Đường Từ Hân hất hăng ngồi xuống, đặt cần câu lại chỗ cũ, rõ ràng khi nãy có động tĩnh dưới mặt nước, thế nào lại không có gì.

Thấy một màn giật cần câu đầy hùng hổ vừa rồi của Đường Từ Hân mà Vương Kiến Hạo không nín được cười. Cô đang tức rồi, lại gặp về giễu cợt này của anh thì thật muốn đánh người.

Người đàn ông nhìn vẻ mặt hăm hăm của cô, tay đưa lên vỗ đầu cô: “Chẳng còn bé bỏng gì mà một chút kiên nhẫn cũng không có.”

“Mặt nước rõ ràng sóng sánh.” Đường Từ Hân tránh đi bàn tay của anh, cô vẫn nhìn xuống nước, mặt nước trong vắt phản ánh khuôn mặt xinh đẹp của

cô.

“Nhanh như vậy thì không thể có cá được.”

Vương Kiến Hạo đột nhiên kéo tay cô ra rồi đặt ly kem lạnh vào. Tay phải của anh phản xạ cực kì nhanh, nửa giây sau đã chụp lấy cần câu cá giật mạnh ra khỏi nước. Con cá chép vàng mắc vào lưỡi câu vung vẩy, nước bắn ra tung tóe. Đường Tử Hân tròn tròn mắt, cả người đơ ra, miệng mở rộng không đóng lại được.

Bên kia Nhân Nhân và Tiểu Quân vừa chứng kiến một màn câu cá thần sầu của Vương Kiến Hạo mà kẹo hồ lô trên tay suýt rơi ra. Bọn chúng lập tức bật dậy khỏi ghế, la hét ầm trời.

Nhân Nhân một tay ôm búp bê, một tay cầm kẹo hồ lô chạy đến bên chân anh. Tiểu Quân nhảy lên, tay đưa lên trời, hô vai tiếng: “Cho cháu xem cá, cá cá!”

Vương Kiến Hạo hạ cần câu xuống thấp. Con cá chép này thuộc loại vừa, lớp vảy bên ngoài vàng ươm trông như trát vàng lên mình. Nặng từ trên cao chiếu xuống, lớp vảy đó lại lấp lánh như đá quý.

Nhân Nhân và Tiểu Quân muốn chạm vào cá nhưng Vương Kiến Hạo kịp thời chặn lại rồi để cần câu qua một bên: “Rất bẩn.”

Anh đeo găng tay vào sau đó túm lấy con cá gỡ ra khỏi lưỡi câu. Hai đứa trẻ phấn khích chỉ muốn xem cá liền hợp sức lại đẩy chậu nước đến, Vương Kiến Hạo liền thả cá vào chậu.

Đường Tử Hân vẫn chưa hết ngạc nhiên, cả khuôn mặt gần như vẫn giữ nguyên vẻ sững sờ.

Rõ ràng lúc đó anh đang nói chuyện với cô, mắt dường như chỉ nhìn chăm chăm lấy cô, vậy mà một động tĩnh nhỏ dưới nước anh vẫn nắm bắt thật kĩ.

Người đàn ông này gần như hoàn hảo, thật sự làm cô ngưỡng mộ.

Vương Kiến Hạo quay lại chỗ ngồi, thấy cô đang nhìn mình không chớp mắt liền dương dương tự đắc: “Đều là do phản xạ tự nhiên.”

Mặt cô ngệt ra, kem đã hết lạnh, nước thấm ướt cả bàn tay mà cũng không biết. Vương Kiến Hạo đoạt lấy ly kem trong tay cô sau đó mở ra, lấy một cái thìa nhỏ để vào. Đường Tử Hân nhìn kem tan ra như nước nhưng vẫn có thể ăn được, anh đưa kem đến phải một lúc sau cô mới có phản ứng.

Vương Kiến Hạo lại cười cười: “Con bé Nhân Nhân thích hồ lô và cá hơn là kem.”

Ngắm câu nói ấy một lúc cô mới gạt gù hiểu ra. Múc một thìa kem lên, cô cho vào miệng, vị ngọt của kem tan ra trong vài giây ngắn ngủi, cái lạnh thấm vào lưỡi cô tê rần.

Một lúc sau, với tài phản xạ tự nhiên vô cùng nhanh nhạy của Vương Kiến Hạo thì lại thêm ba con cá chép nữa bị lôi lên bờ.

Mà Đường Tử Hân đã rất cố gắng nhưng lại không câu được con nào làm quà cho bọn nhỏ. Cô đã im lặng như thế, gần như là nín thở, kiên nhẫn cũng không thiếu, ấy vậy mà cá lại không tự tìm đến với cô.

Lúc sau cô tức giận suýt thì bẻ gãy cần câu thì Vương Kiến Hạo ngồi bên điềm nhiên nói: “Con người ta bình yên nhưng trong lòng sốt sắng. Cá không nhìn mặt em có bao nhiêu bình lặng nhưng lại nhìn tâm em có bao thư thái.”

Cô đã rất ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy, ngờ ngác mắt một lúc cô mới hỏi lại: “Cá có thể nhìn được tâm tính của ta sao?”

“Không, cá nhìn tâm tính của em qua hành động và ánh mắt. Nếu cá chưa cắn câu thì chắc chắn em chưa điều chỉnh được tâm trạng của mình. Vậy nên rất nhiều người chọn câu cá là một cách giải tỏa căng thẳng.” Khi nghe anh nói Đường Tử Hân chăm chú lắng nghe, như một cô trò nhỏ đang nghe thầy giảng bài.

Cô phải công nhận nhiều lúc Vương Kiến Hạo như người đa tính cách, lúc trông giống một chàng sinh viên, lúc lại như một vị giáo sư già cổ hủ. Chỉ có điều anh thiếu đi một cặp kính dày cùng cùng đồng văn kiện nghiên cứu trên tay.

Sau khi đi chơi khắp cả công viên rộng lớn thì Mặt Trời cũng lặn mất tăm. Nhân Nhân và Tiểu Quân mua được rất nhiều quà. Nhân Nhân thì mua đồ cho búp bê, gấu bông cùng váy áo xinh đẹp. Tiểu Quân là con trai nên rất mê mẩn mấy thứ đồ chơi xe tăng, máy bay điều khiển từ xa, cậu bé còn được Vương Kiến Hạo đặc biệt chọn cho một đôi giày thể thao. Tiểu Quân thích đôi giày này đến mức bỏ ngay giày cũ mà só ngay đôi giày mới vào.

Hai đứa bé than đói bụng, Vương Kiến Hạo liền đưa chúng cùng Đường Tử Hân rời công viên đi ăn.

Nhà hàng này không phải Đài Viên Cát Phượng, cũng không phải Đông Hầu Chữ Tuyết. Nó khá nhỏ nhưng nội thất thì ấm áp, giống như nhà hàng dành cho những bữa cơm gia đình.

Chỉ lướt qua thực đơn dành cho trẻ em Tiểu Quân và Nhân Nhân đã gọi ngay rất nhiều món. Đường Tử Hân sợ bọn chúng ăn không hết định ngăn lại nhưng Vương Kiến Hạo nói một câu ngăn cô trước: “Mỗi món ăn một chút cũng được, từ từ sẽ no, như vậy sẽ thưởng thức được nhiều món ngon.”

Đường Tử Hân thật sự lo cho việc làm ba của anh sau này, không khéo anh sẽ bán cả nhà chỉ để cho đám con của anh nhấm nháp thật nhiều món ngon.

Vương Kiến Hạo cắt thịt bò cho cô sau đó căn dặn phục vụ không cần mang rượu lên. Hôm nay anh đặc biệt uống nước hoa quả cùng cô.

Tiểu Quân đang gặm đùi gà, cậu bé nhìn ra ngoài cửa kính sau đó đẩy đẩy tay Nhân Nhân: “Chị Nhân Nhân, kẹo bông gòn kia.”

Vừa nói Tiểu Quân vừa chỉ tay ra ngoài cửa kính. Bên kia đường có một ông lão khá già đẩy chiếc xe cũ có dán hình kẹo bông gòn, ông ấy rung rung cái chuông trong tay, có mấy đứa nhóc nghe thấy tiếng chuông quen thuộc liền chạy đến.

“Hai đứa muốn ăn sao?” Đường Tử Hân ngồi bên nhận thấy sự thèm muốn của hai đứa nhóc ánh lên đôi mắt to tròn.

“Vâng.” Nhân Nhân và Tiểu Quân cùng nhau gật đầu.

Đường Tử Hân cầm lấy túi xách đứng dậy, nói: “Được rồi, để cô đi mua cho.”

Đang định đi thì Vương Kiến Hạo đã đứng dậy nhấn vai cô xuống: “Để anh.”

“Em cũng đi mua vài thứ linh tinh nữa, không sao.” Đường Tử Hân nhìn ra ngoài kia, chỉ tay vào cái siêu thị cách ông lão bán kẹo không xa lắm: “Ồ ngay kia thôi.”

Anh nhìn ra kiểm chứng xong xuôi sau đó mới cho cô đi.

Đường Tử Hân đẩy cửa ra khỏi nhà hàng, cô từ từ băng qua đường rồi đi đến chỗ của ông lão.

“Lấy cho cháu hai cây kẹo bông gòn... À không, lấy cháu bốn cây đi ạ.” Thực ra cô đã lâu rồi chưa ăn lại kẹo bông gòn, mà nếu mua ba cây cho cô và hai đứa nhóc kia thì Vương Kiến Hạo thật sự sẽ tủi thân, nghĩ vậy cô mới quyết định mua bốn cây.

Ông lão ấy cười hiền hậu rồi đưa mắt qua nhìn nhà hàng, nói một câu ồm ồm: “Một nhà bốn người, quá đẹp.”

Đường Tử Hân ngoái nhìn theo ánh mắt ông lão mới nhận ra ông ấy là đang ám chỉ cô, Vương Kiến Hạo và hai đứa nhóc là gia đình. Thực sự lúc ấy cô muốn phản bác nhưng lại nghĩ đến con số bốn xinh đẹp ấy, một nhà bốn người cô chưa từng nghĩ đến. Cô là mẹ, còn ai là ba? Cô không dám nghĩ tiếp.

Di dời ánh mắt đi chỗ khác, cô cũng không đáp lại ông lão ấy. Xa xa kia nơi mắt cô dừng lại siêu xe chạy đến rất đông, người người lũ lượt. Nam nữ thế nào cũng diện lên mình bộ cánh lộng lẫy và đầy thu hút nhất. Đứng tận đây nhưng cô vẫn nhìn thấy ánh đèn ở nơi đó chói lòa một góc phố, đông vui nhộn nhịp.

Say Tình vẫn luôn bận rộn.

Chiếc taxi dừng lại trước cửa Say Tình, một người phụ nữ mặc váy xê tà gọi cảm bước ra khỏi xe.

Đường Tử Hân nheo mắt, khuôn mặt xinh đẹp đó cô nhận ra được, là Giản An Nhiễm.

HẾT CHƯƠNG 59.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Bắt tay

Chương 60: Bắt tay.

Giản An Nhiễm đến nơi như Say Tình để làm gì?

Điều này nhất thời khiến Đường Tử Hân trở nên khó tin mà cũng khó hiểu.

Cô lấy tiền từ trong túi ra gấp gấp đưa cho ông lão rồi nói nhanh: “Cháu trả tiền cho bác trước, một chút nữa sẽ có một người đàn ông đến lấy kẹo.”

Mà ông lão này cũng biết người đàn ông cô đang nói đến là ai. Đường Tử Hân biết chắc nếu không thấy cô quay lại, Vương Kiến Hạo chắc chắn sẽ đến đây tìm cô đầu tiên.

Chẳng nói năng gì thêm, cô liền chạy đi.

Cửa lớn của Say Tình dần dần hiện ra trước mắt cô. Dòng người ra vào qua lại tấp nập. Đường Tử Hân chen vào, đôi mắt giảo dác nhìn quanh, những cô gái mặc váy xê ngực mỗi đồ mắt xanh đứng trước cửa Say Tình cũng đang đặt mắt trên người cô, điều thuốc trên tay họ giống như một đóa hoa nở

rộ.

Ở đây là chốn địa ngục cũng là thiên đường của khoái cảm. Chính nơi này đã trở thành nơi mà cuộc đời cô thay đổi. Ngày mà Đường Sâm bị Vương Kiến Hạo đánh cho tan tác. Ngày mà cô chủ động tìm đến, giao nộp thân thể của mình cho anh...

Tất cả đều đang chôn vùi bên trong, trước mắt cô.

Chỉ là cô thực sự không biết nơi này có hay chẳng đang chôn giấu chuyện gì đó của Giản An Nhiễm?

Cô muốn gặp cô ấy, ngay lập tức.

Tiếng nhạc vang dội, mấy tia đèn led chạy dọc chạy ngang trong gian phòng tối đen hơn mực. Ở đây chính là cái bể tập hợp tất cả tạp chất của trụy lạc, có mùi mồ hôi kích tình, có mùi nước hoa nồng nặc, có mùi rượu say đắm, có mùi thuốc lá vẩn vít, có mùi tiền mà cũng có cả mùi của ma túy.

Thế giới của những người trưởng thành đầu tiên thì không thể thiếu được mùi tiền và mùi mồ hôi sau những cơn bão khoái cảm.

Bên trong phòng bao chỉ có duy nhất một người.

Cửa phòng bị đẩy ra, một nam nhân viên bước vào, đi theo sau anh ta chính là một mỹ nhân tuyệt đẹp trong bộ váy ôm người xẻ tà đầy gợi cảm.

Nam nhân viên cung kính nói với người ngồi trên ghế: "Hàm tiểu thư, cô Giản đến rồi."

._.

Nhân Nhân ngồi trên ghế đang nhồm nhồm nhai thịt bò. Cô bé dường như đang khó chịu chỗ nào đó nên ngồi không yên, cứ ngo ngoáy mãi. Vương Kiến Hạo ở bên cạnh cũng nhận ra điều bất thường này, anh hỏi: "Nhân Nhân, cháu khó chịu chỗ nào?"

Cái miệng nhai thịt của Nhân Nhân phồng lên, hai bên mép dính đầy nước sốt, cô bé khó khăn nói với anh: "Cháu buồn đi vệ sinh."

Tiểu Quân đang ăn súp bên cạnh nghe vậy cũng quay ra: "Cháu cũng vậy!"

Hôm nay ở công viên hai đứa trẻ này ăn uống rất nhiều thứ nên bây giờ mới như vậy.

Vương Kiến Hạo bỏ con dao trong tay xuống rồi đẩy ghế ra đứng dậy: "Chú dắt hai đứa đi."

Hai đứa trẻ đứng dậy theo nắm lấy tay anh. Vương Kiến Hạo quay đầu nhìn ra cửa kính, đã không thấy Đường Từ Hân mua kẹo cho bọn trẻ nữa rồi... Nhạc nhẽo ngày càng đỉnh tai nhức óc.

Đường Từ Hân bịt chặt lấy hai tai, nhạc mở to đến mức muốn làm cho đầu cô nổ tung. Cô bắt đầu chen vào đám người đang mê loạn trong điệu nhảy cuồng nhiệt. Họ bung tỏa hết mình, bây giờ mới chỉ là thời điểm giao hoa, không biết nửa đêm sẽ còn thác loạn cỡ nào.

Cô vượt qua đám đông điên cuồng đó, trên người không biết đã bị bao mùi hương khác lạ ám vào.

Đường Từ Hân không rõ ma xui quỷ khiến thế nào mà lại dấn chân vào cái thế giới đầy đen tối này.

Vì sao cô lại đi theo Giản An Nhiễm đến tận đây? Có lẽ là vì khoảnh khắc Giản An Nhiễm bước ra khỏi xe, chiếc váy xẻ tà quyến rũ cùng chiếc túi hàng hiệu mà cô ấy mang trên người, hay từ cái ánh mắt đầy ngưỡng mộ của những cô gái đứng trước cửa Say Tình dành cho cô ấy... Có thể chính vì lẽ đó đã làm Đường Từ Hân hoang mang, làm cô muốn chứng kiến thực sự con người của Giản An Nhiễm đã thay đổi đến độ nào.

Và điều cô muốn biết hơn hết là Giản An Nhiễm đã chọn cách nào, đường đi ra sao để thay đổi bản thân.

Bước một bước Đường Từ Hân không ngừng ngoái đầu đảo mắt tìm gương mặt vẫn còn chút quen thuộc của Giản An Nhiễm, cô tự hỏi rằng khi gặp cô ấy rồi thì nên nói gì?

Đột nhiên bà vai cô bị đẩy mạnh một cái, lúc quay đầu ra nhìn mới ngỡ ra mình đi đứng không cẩn thận nên va phải người khác. Đối phương bị cô va vào cũng chao đảo, ly rượu trong tay sóng sánh đổ cả ra. Cô ta định gào thét một trận cho kẻ kia sợ hãi nhưng vừa đưa mắt nhìn người trước mặt bao câu chữ đều nuốt vội trở về.

Ngược lại Đường Từ Hân lại khá hồ hững không mấy ngạc nhiên. Cô chỉ khẽ 'ồ' một tiếng rồi cười ẩn ý: "Hàn Yên, Bắc Kinh quả thực quá bé rồi."

Một người như Hàn Yên, gặp ở nơi ăn chơi sa đọa thế này là chuyện thường như ăn cơm ba bữa một ngày.

Bạn gái cũ chạm mặt tiểu tam.

"À, thì ra là kẻ giúp việc cho anh Vương." Hàn Yên cũng cười, gặp Đường Từ Hân thật sự là ông trời giúp cô ta. Đi một mình như vậy chắc chắn là Vương Kiến Hạo không có ở đây, cô ta có giết người cũng không ai cản.

Một người đàn ông bước đến ôm lấy eo Hàn Yên, cô ta cầm ly rượu ngửa đầu cười dịu dàng với anh ta. Người đàn ông này là người phương Tây, đáng

người cao ngất, cơ bắp lực lưỡng được giấu sau áo thun mỏng. Tóc anh ta vàng chóc tự nhiên, mũi cao, da trắng như sữa cùng với đôi mắt to màu xanh lá hút hồn người. Người này quả thực ngũ quan đẹp đến mức như không có thật.

Anh ta nhìn sơ qua Đường Từ Hân rồi cúi xuống hỏi Hàn Yên. Cô ta thào thì lại vào anh ta bằng tiếng anh trôi chảy, sau đó cả hai người bọn họ òa lên cười lớn.

Đường Từ Hân biết thừa họ chính là đang cười cô.

Hàn Yên là con gái út nhà họ Hàn, từ bé đã sống bên Mỹ với chị gái thứ hai. Mấy năm gần đây, cô ta đầu tư vào ngành thời trang may mặc, khá có tiếng bên Pháp. Năm nay vì đầu thuyền nhà họ Hàn bị bệnh nặng nên ba cô con gái bỏ ba từ Mỹ, Pháp, Đức quay về Trung Quốc. Cô con gái lớn nhất của ông Hàn hiện đang thay ba quản lý công ty, may mắn thay cho ông ta sinh được một cô con gái yêu thích kinh doanh, về sau có thể nhờ vả được chứ không như hai cô con gái cuối. Một người hiện đang theo đuổi nghề luật sư biện hộ bên Mỹ, Hàn Yên từ khi trở thành nhà thiết kế cũng sang Pháp ở. Nhà họ Hàn cũng coi như có tiếng trong giới thượng lưu, đầu thuyền rút lui, để con gái lớn của mình lên nắm quyền, ai cũng hứng thú với chuyện này. Hôm nay chạm mặt tiểu thư út nhà họ Hàn đây, Đường Từ Hân biết chắc chắn cô ta sẽ không bỏ qua thủ xua.

“Xin lỗi về cú va vừa nãy.” Đường Từ Hân bỏ lại một câu hồ hững rồi lách qua người Hàn Yên rồi đi.

Hàn Yên quay đầu nhìn theo, ánh mắt cô ta thâm sâu khó dò. Sau cuối cô ta thôi nhìn, cùng người đàn ông của mình bước lên sàn nhảy, quần chặt lấy nhau dưới ánh đèn.

Mãi một lúc lâu sau Đường Từ Hân vẫn chưa tìm được Giản An Nhiễm. Cô tin tưởng vào đôi mắt mình, chắc chắn người phụ nữ đi vào đây chính là Giản An Nhiễm, không lầm được.

Cô bắt đầu đi lên gian thứ hai của Say Tinh, cũng có thể Giản An Nhiễm đã vào phòng bao nên cô mới tìm không thấy.

Trong tầm mắt cô xuất hiện một nam phục vụ, cô liền bước nhanh đến, khẩn trương hỏi: “Cho hỏi Giản An Nhiễm hiện đang ở phòng bao số mấy?”

Người phục vụ dường như biết Giản An Nhiễm là ai nhưng lại trốn tránh ánh mắt của Đường Từ Hân, anh ta trả lời ngay rồi đi mất: “Tôi không rõ.”

Đường Từ Hân nhận ra ở anh phục vụ có điều khác lạ, định bụng sẽ giữ anh ta lại dò hỏi tiếp nhưng người này quay trái quay phải đã hoàn toàn biến mất như bốc hơi. Hết cách, Đường Từ Hân cứ tiếp tục tiến về phía trước. Sau một hồi cô đã kiểm tra qua ba phòng bao nhưng người muốn tìm lại tìm không thấy.

Ánh đèn đỏ oạt trên trần nhà đổ xuống người đàn ông cao gầy đứng trước mặt cô, cách cô chưa đến ba bước chân. Nụ cười quái dị của anh ta đập ngay vào mắt Đường Từ Hân khiến cô trong một giây run người.

Người đàn ông ấy tiến về phía trước một bước. Cô cũng lùi về phía sau một bước.

Nhận ra được điều chẳng lành, Đường Từ Hân lập tức quay đầu bỏ chạy. Nhưng chưa quá năm bước chân lại xuất hiện thêm hai người đàn ông nữa chắn đường của cô.

Cô hoang mang tột độ, mọi đường đã bị bao vây.

“Lại cứ tưởng là gái đi khách nào, không ngờ lại là gái nhà lành.” Người đàn ông to béo cười lên một tiếng ma mãnh, đôi mắt hân đặt trên người cô đầy trợn trọc.

Mồ hôi đã rịn ra ướt trán, Đường Từ Hân cố trấn an bản thân bình tĩnh để tìm đường thoát thân. Cô lo sợ đảo mắt liên hồi về hai bên, cứ thế cô dần dần bị dồn vào đường cùng, trở thành một con mồi ngon.

“Các anh muốn gì?” Rất dễ để nhận ra giọng cô đang run rẩy.

“Chính là muốn em gái!”

“A...” Tiếng hét của cô chưa kịp vang xa đã bị tên cao gầy kia nhào đến bịt miệng. Đường Từ Hân gầy gù như con cá mắc cạn. Rất nhanh sau đó tay chân của cô bị hai tên còn lại giữ chặt.

La không la được, vùng vẫy cũng không thể vùng vẫy. Sự tuyệt vọng lại một lần nữa tìm về với tâm trí cô.

“Mẹ, nó cần tao!” Tên gầy còm rít lên một tiếng, dù cho máu từ tay hân đã chảy xuống nhưng vẫn chịu đựng không buông Đường Từ Hân ra.

Đường Từ Hân sợ hãi, giây sau cô nghe thấy tiếng mở cửa vô cùng nhỏ vang lên trong tiếng nhạc âm ỉ. Bọn chúng đưa cô vào phòng bao. Khi cánh cửa từ từ đóng vào, ánh sáng bên ngoài biến mất, cô nghe thấy tiếng khóa trái cửa. Trái tim cô nổ tung, bóng tối bao trùm cả tầm mắt cô, tuyệt vọng và nỗi sợ sệt cũng cuộn lên như con sóng lớn, lấp đầy tâm trí trống rỗng này.

~*~

Phòng bao tràn ngập mùi thuốc lá, mùi thuốc lá này hòa quện với mùi nước hoa của phụ nữ tạo nên tạp chất khó ngửi vô cùng.

“Mời?” Hàm Tuệ ngã người về sau ghế, ném gói thuốc lá xuống bàn, miệng cô ta tỏa ra làn khói trắng đục.

Giản An Nhiễm cười khẩy một tiếng với hành động ném thuốc ra như vậy, đó chính là một loại hành động thiếu tôn trọng. Sau một hồi Giản An Nhiễm vẫn là rút một điếu ra. Hàm Tuệ ném về phía cô ta bật lửa, cô ta thuận thực châm lửa lên.

Điếu thuốc lóe cháy trong giây lát, Giản An Nhiễm rít một hơi, cả người lảng lảng trong khoái cảm.

“Thuốc khá ngon.” Giản An Nhiễm mở miệng, làn khói trắng che lấp cả khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo.

Hàm Tuệ kéo kéo vạt váy màu đỏ của mình. Cô ta nhướn người về phía trước, khuôn mặt trắng ngần lộ ra dưới ánh đèn. Giản An Nhiễm nhìn điệu bộ của người trước mặt mà không kìm được tiếng cười: “Cô Hàm tốt quá, hẹn tôi đến đây gặp mặt lại cho tôi hút thuốc ngon, sao trông lại giống nhò và như vậy?”

Hàm Tuệ rít một hơi cuối cùng rồi điếu thuốc vào gạt tàn. Đôi mắt rõ ràng xinh đẹp như hoa nhưng lại thâm độc như rắn.

Nhờ và? Cũng biết châm dầu đốt lửa đấy chứ?

“Cô đúng là khiến tôi khâm phục, nhìn cô tôi lại không thể ngừng nghĩ đến câu hỏi, không biết cô đã leo lên giường của mấy lão già rồi?” Hàm Tuệ đắc ý đáp trả lại, mà lời này không chút kiêng dè, cứ thế nói thẳng ra, khác với Giản An Nhiễm nói lời bóng gió, đây chính là phong cách của tiểu thư gia đình quyền thế.

Giản An Nhiễm biết sau ngày bị Hàm Tuệ bắt gian tại trận kia thì cô ta đã sớm ghi thù tạc oán với cô trong lòng. Nhưng không nghĩ hôm nay cô ta chủ động mời cô đến đây, cô cũng đã lờ mờ đoán ra ý định của cô ta.

Hàm Tuệ ngoài cô ra còn có thù với Đường Từ Hân, chưa trả thù được. Chắc chắn tìm đến Giản An Nhiễm cô đây chính là để nhắm vào Đường Từ Hân.

Nếu đã vậy thì phải đem bản thân lên cao một chút.

“Cô Hàm, chẳng phải cô cũng từng có thời gian giống tôi? Chỉ khác ở chỗ cô là tiểu thư đài cát, cô đắc ý gì chứ?” Giản An Nhiễm đã hiểu được mục đích của Hàm Tuệ nên trong lời nói chẳng chút kiêng nể, thật sự là muốn Hàm Tuệ tức điên.

Đúng như dự đoán, Hàm Tuệ đã sớm đầy một bụng tức giận. Cô ta chỉ muốn đứng dậy xông đến cho Giản An Nhiễm một bạt tai vì mấy lời đầy thách thức coi thường kia.

Nhưng thời điểm này Hàm Tuệ không thể muốn đánh là đánh, muốn chửi là chửi, dù cho tính khí nóng nảy nhưng cô ta vẫn có cái khôn khéo của riêng mình.

“À, hóa ra cô lại cao quý như vậy kia? Cô và con bạn Đường Từ Hân của cô cũng quý hóa như nhau.” Hàm Tuệ nâng rượu lên, cô ta chao đảo miệng ly, rượu sóng sánh như chất độc ma mị. Đưa lên môi nhấp một ngụm, cô ta khinh khỉnh nói tiếp: “Đường Từ Hân cũng phải bò lên giường Vương Kiến Hạo mới có được ngày hôm nay. Giản An Nhiễm, cô cũng vậy. Nhưng nhìn những người đàn ông bao nuôi hai người thì sao? Khác nhau nghiêng trời lệch đất. Giản An Nhiễm, đừng nói rằng cô không tham lam đây đó kị.” Ngay khi Hàm Tuệ vừa dứt lời, điếu thuốc trên tay Giản An Nhiễm vừa vịn bị đi mạnh xuống gạt tàn.

Quả thật Giản An Nhiễm đoán không sai, Hàm Tuệ chính là đang khiêu khích cô. Cô ta chính là muốn cùng cô hợp tác để diệt trừ Đường Từ Hân.

Đây cũng là một cơ hội tốt để hành động, Vương Kiến Hạo và Đường Từ Hân đã chia tay.

Một người sợ mất chồng. Một người muốn có phú quý. Điều cần thiết nhất là trừ khử một kẻ khác ngang đường.

Tình bạn bấy năm.

Cuộc sống như một bà hoàng.

Nên lật đổ cái gì?

Quả nhiên con người ai cũng có hai mặt. Trong cuộc sống nhơ nhuốc đầy thị phi như bây giờ, người ta không ngại hai tay nhuộm thắm máu đỏ để đạt được mục đích của bản thân.

Giản An Nhiễm cũng thuộc trong số đó.

“Tôi biết cô vẫn luôn lăm le muốn cướp Vương Kiến Hạo, chẳng qua cô đây đưa với ba tôi chỉ để kiếm ăn qua ngày.” Hàm Tuệ châm thêm một điếu thuốc nữa, chưa vội cho vào miệng mà ngắm nghía đầu thuốc đang cháy đỏ rực.

Đuôi lông mày của Giản An Nhiễm khẽ giật lên, đáy mắt cô ta kéo qua một tia chột dạ, Hàm Tuệ nhanh mắt bắt ngay giây phút đó lại.

Quả thực thâm sâu hơn người, thời gian qua Hàm Tuệ chính xác là đã nắm bắt mọi hành tung của cô ta trong tay, nên bây giờ mới tự tin khiêu khích như vậy.

Giản An Nhiễm nâng ly rượu lên, xem như bản thân vẫn giữ được bình tĩnh: “Ý đồ của cô tôi đã rõ rồi, còn cần vòng vo tam quốc sao?”

Ngay giây sau Hàm Tuệ liền bật cười, điệu bộ hồ hững mà nhàn hạ: “Đúng thật cô Giản thông minh.”

“Thời gian của tôi không hề dư dả.” Giản An Nhiễm khoanh tay trước ngực, đưa ra một lời nhắc nhở.

“Thù của ta trước nay cũng không có gì lớn, chỉ bằng chúng ta gạt bỏ chuyện cũ qua một bên, hợp tác một lần xem thế nào?” Lần này Hàm Tuệ vào thẳng mục đích, quan sát sắc mặt của đối phương một lúc cô ta mới bắt đầu nói tiếp: “Cô muốn trở thành người của Vương Kiến Hạo. Tôi muốn Dương Trạch hoàn toàn quên đi Đường Từ Hân. Vậy há chẳng phải cô và tôi đều cùng một mục tiêu công kích?”

Nói đến đây Hàm Tuệ khẽ nghiêng chặt răng, đếm đó khi Dương Trạch nói ra một câu “Em không xứng đáng mang thai con tôi”, cô ta chỉ muốn cầm dao chém người. Dương Trạch nói như vậy chính là ngầm khẳng định với cô ta, chỉ có Đường Từ Hân mới có thể sinh con cho anh.

Dù có chết Hàm Tuệ cũng không thể để điều đó xảy ra. Đường Từ Hân và cô ta, phải một mất một còn.

“Chúng ta đủ tin tưởng nhau?” Giản An Nhiễm nhếch môi cười, trong lòng cũng đang tính toán chi li.

Cuộc hợp tác này, không ai tin tưởng ai, liệu có thành công?

“Nếu cô Giản đây trở thành người của Vương Kiến Hạo rồi, tôi nào dám đắc tội?” Hàm Tuệ cười rất quý dị, khoảnh khắc này cô ta không khác gì một con rắn độc đầy mưu mô. Chỉ có một điều mà Hàm Tuệ thắc mắc, liệu Giản An Nhiễm thực sự có đủ tàn nhẫn để ra tay với Đường Từ Hân?

~*~

Bọn nhóc ăn no nê sau đó than buồn ngủ, đòi về. Vương Kiến Hạo gọi cho Đường Từ Hân năm cuộc rồi nhưng cô không nghe máy. Cô cũng đã đi hơn hai mươi phút, mưa đổ không thể lâu như vậy, và lại vì việc gì cô lại không thể bắt máy?

Vương Kiến Hạo gọi cho tài xế chạy đến, chưa đầy mười phút đã có xe đậu trước nhà hàng. Anh cho Nhân Nhân và Tiểu Quân ngồi vào xe sau đó nói: “Chú tài xế sẽ đưa hai đứa về, đừng lo.”

“Cô Từ Hân đâu rồi ạ?” Tiểu Quân chồm về trước hỏi.

Vương Kiến Hạo không trả lời mà lập tức đóng cửa. Anh dặn dò tài xế sau đó xe cũng lăn bánh chạy đi.

Anh nhanh chóng chạy qua bên đường, ông lão bán kẹo bông vẫn đứng đây.

“Cô gái trẻ mua kẹo bông đã đi hướng nào? Ông có thấy không?”

Ông lão đó đưa bốn cây kẹo bông ra trước mặt anh, giọng ông ồm ồm khó nghe: “Cô gái đó có dặn tôi sẽ có người đến lấy kẹo rồi chạy về hướng kia.” Vừa nói xong ông lão liền chỉ về hướng bên phải.

Vương Kiến Hạo không nói không rằng ngay lập tức xoay người bước nhanh. Trong phút chốc về mặt anh tối lại, tia lo lắng kéo đầy đôi mắt.

Cô đã dặn ông lão như vậy chắc chắn đã rời đi rất vội vã. Có lẽ đã xảy ra chuyện rồi.

Gian phòng tối tăm không lấy một ánh đèn. Đường Từ Hân bị ném lên ghế sofa liền vội ngồi dậy, cô không thấy đường, tay chân vô thức đánh loạn xạ.

Trong này có rất nhiều mùi khó ngửi, mùi rượu, mùi thuốc lá, mùi mồ hôi của đàn ông.

Vào những giây phút như vậy, hoảng loạn không thể giúp cô có thể thoát thân. Bọn chúng đưa cô vào đây, lại còn khóa trái cửa, ý đồ gì cô không rõ nhưng chắc chắn có kẻ phía sau sai khiến, mà cô đã đoán được kẻ đó là ai, chắc chắn là Hân Yên. Vì chỉ có mình cô ta là biết cô xuất hiện ở Say Tỉnh hôm nay.

“Em gái cũng biết điều không la hét đấy chứ.” Có một giọng đàn ông trầm trầm kêu vang trong gian phòng tối đen.

Đường Từ Hân vừa nghe thấy đã rợn da gà, cả cơ thể sợ hãi ngồi lui vào một góc. Trước tiên phải khôn khéo thuyết phục bọn chúng. Vào những tình huống như vậy, mồm miệng vẫn luôn có ích nhất.

“Các anh muốn gì ở tôi?” Đường Từ Hân cố gắng điều chỉnh tông giọng sao cho nghe thật giống như đang bình tĩnh.

“Có người trả cho bọn anh một khoản tiền lớn để làm em gái sung sướng. Bọn anh đã nhận tiền rồi, không làm theo sẽ bị đuổi đánh.” Có một tên nào đó vừa nói vừa cười âm ỉ, cực kì âm thầm.

Đến lúc này Đường Từ Hân mới ngỡ ra, bọn họ chính là trai bao.

Ươm mình trong khoảng không tối tăm, cô chỉ có thể định vị được vị trí của chúng qua giọng nói. Mồ hôi trên trán cô vã ra, ướt cả tóc con trên trán. Cô đã từng trải qua chuyện như vậy, nhưng tình thế này lại khác hoàn toàn, dường như không có đường thoát. Vương Kiến Hạo chắc chắn sẽ biết cô ở đây,

nhưng không mau động thủ cô sẽ bị bọn chúng xoi tái. Trong túi sách của cô, điện thoại rung lên từng hồi, không hề có chuông nhưng đám người này nghe thấy. Đường Tử Hân lập tức ôm lấy túi sách, đứng như dự đoán bọn họ nhào đến, giật lấy túi của cô ra rồi đổ hết đồ bên trong ra.

Đường Tử Hân cũng nhào đến định cướp điện thoại nhưng bọn chúng nhanh hơn cầm lấy điện thoại của cô ném vào góc tường, bể tan tành.

Cơ hội cuối cùng cũng bị cướp mất, Đường Tử Hân cảm giác như hôm nay chính là ngày tận thế của riêng cô.

“Mẹ nó, mày dám động thủ?” Tên cao gầy lao tới tát vào mặt cô một cú đau điếng trùng phạt cô, chỉ vì cô dám chống lại bọn chúng.

Đường Tử Hân không kịp tránh nên ăn trọn cú tát ấy, cô thét lên một tiếng rồi ngã về sau. Đầu cô đập vào thành ghế, tưởng chừng như muốn ngất đi. Giây phút như vậy thực sự không đáng để cô rơi lấy một giọt nước mắt.

Vương Kiến Hạo nhà anh ở đâu, sao lại đến lâu thế kia chứ...

“Không chần chờ nữa, làm luôn đi!” Tên to béo hô lên một câu nghe rất hung dữ.

Chưa kịp hoàn hồn, Đường Tử Hân đã thấy cái bóng đen đen của tên cao gầy lao về phía mình, hấn ta đè cô xuống. Một tiếng hét vang lên, giây sau cô đã bị bịt miệng ngay lập tức.

Tay chân cô giãy giụa, tay đụng phải một chai rượu rỗng. Khi bị dồn đến đường cùng, người ta có thể làm những chuyện điên rồ nhất. Đường Tử Hân chính là đang ở tình trạng như vậy.

Không thể lường lự nữa, cô đưa chai rượu lên cao, nhắm ngay người trước mặt đánh tới.

“Choang!”

“Á...!”

Người đàn ông ôm đầu ngã xuống bên cạnh cô, máu trên đầu hấn ta tuôn ra như suối.

“Chó chết! Con ti tiện..!” Chưa nói hết câu hấn ta đã bất tỉnh nhân sự.

Đường Tử Hân mau chóng ngồi dậy, tay chân cô run rẩy, từng đợt hô hấp cũng chập choạng lúc nhanh lúc chậm. Cô quay ra sau, cầm lấy một chai rượu rỗng sau đó đập mạnh xuống đất, chai rượu vỡ ra, những mảnh sành lộ rõ. Chỉ cần bọn chúng lao vào cô liền liều chết một phen.

Tên to béo chạy đến lay lay người anh em, hấn ta nằm im bất động.

“Mẹ nó, ngất rồi!” Hấn ta găm to sau đó lập tức đứng dậy, thấy cái bóng nhỏ của Đường Tử Hân lấp ló trước mắt thì chạy nhanh đến, hấn vốn không biết cô đã có vũ khí phòng thủ trước.

Chai rượu trên tay cô đưa lên, Đường Tử Hân nhắm chặt mắt.

Ngay sau đó có tiếng thét kinh hoàng của tên to béo vang vọng cả gian phòng.

Máu nóng chảy từ bụng hấn ra rồi trườn xuống tay cô. Giây phút này, chính là khoảnh khắc cô như trở thành kẻ ác độc, tay nhuộm máu người.

Với sự xuất hiện đột xuất của Vương Kiến Hạo đêm nay, ai ai cũng bất ngờ.

Một người phục vụ đi đến định bụng hỏi hôm nay anh sẽ chọn phòng bao nào nhưng miệng chưa kịp mở Vương Kiến Hạo đã ngay lập tức gào thét vào mặt anh ta: “Gọi quản lý ra đây!”

Thái độ giận dữ như vậy của anh khiến nam phục vụ sợ xanh mặt, anh ta mau chóng vâng vâng dạ dạ rồi chạy đi ngay.

Quản lý nghe tin Vương Kiến Hạo đến Say Tình mà không báo trước đã ngỡ ngàng lắm rồi, anh lại còn đến với vẻ mặt hầm hờ như chuẩn bị chiến nhau thì thật sự làm quản lý lo lắng tột độ.

Chẳng biết chuyện gì mà khiến Vương thiếu lại ghé đến đường đột như vậy.

“Vương thiếu, ngài không báo trước làm chúng tôi chưa kịp chuẩn bị nghênh đón, thứ lỗi, thứ lỗi.” Quản lý vẫn giữ được nét bình tĩnh sau khi trông thấy tận mắt vẻ mặt hung dữ của anh.

Thần sắc của Vương Kiến Hạo u ám đến dọa người, đem anh đi so sánh với quỷ Satan hiện hình thì thật chẳng ngoa. Đám phục vụ đi sau quản lý cũng vì vẻ mặt của anh là lo lắng không thôi.

“Phong tỏa Say Tình, không cho kẻ ra ngoài vào cho đến khi tìm được người của tôi, làm đi!” Lời ra lệnh của anh rất uy nghiêm và đầy khí lực khiến cho quản lý và đám phục vụ rầm rập làm theo không dám chần chừ.

Mà lệnh này của anh thật sự khó thực hiện, quản lý cũng phải đắn đo vài giây mới dám nhận lệnh. Ông chủ của Say Tình có nói, dù cho có phải đuổi

khách đi cũng không được thất lễ với Vương thiếu. Vậy nên lời Vương Kiến Hạo nói ra có trọng lượng như chì, không thể không làm theo.

Phục vụ được tập hợp đến đại sảnh, chia ra từng nhóm nhỏ đi tìm cô gái tên Đường Từ Hân. Vương Kiến Hạo vì không yên tâm nên cũng đi theo bọn họ lục soát từng phòng bao.

Cứ một giây trôi qua, lòng anh lại nóng lên một chút, tựa như lửa thiêu.

Đường Từ Hân nhà cô đúng là coi trời bằng vung, rõ ràng biết đây là nơi như thế nào nhưng lại cả gan đi vào một mình.

Trước khi đi cô cũng phải gọi cho anh một tiếng, không thì cũng phải nhắn cho anh một cái tin, vậy mà cứ thế bật âm vô tín.

Để xem khi anh tìm được cô, anh sẽ trói chân trói tay cô lại, đem về Trần Thủy, không cho cô đi đâu nữa.

Đám người dừng lại trước cửa phòng bao số chín, một nam phục vụ đi lên vặn tay cầm nhưng đã bị khóa trái.

Vương Kiến Hạo nhìn cánh cửa đóng chặt, một dự cảm không lành tràn lên tâm trí anh. Không biết là vì cái gì nhưng anh nghĩ Đường Từ Hân đang ở bên trong.

Chìa khóa dự phòng được mang đến. Nhịp tim của anh đập mạnh, cả huyết quản như bị bóp chặt, hô hấp dường như cũng đang đình trệ.

Cánh cửa được mở ra, bên trong căn phòng không một ánh sáng.

Ngay giây sau, có mùi máu tanh sộc thẳng vào mũi Vương Kiến Hạo.

HẾT CHƯƠNG 60.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Anh đến rồi

Chương 61: Anh đến rồi.

Có một số lúc, một phút giây nào đó, ta tưởng chừng như mình đã rơi vào nỗi nước nóng của quỷ dữ dưới địa ngục, cứ tưởng như mình đã chết rồi. Bây giờ Đường Từ Hân chính là có cảm thấy như vậy, cô đâm kẻ khác, nhưng nỗi sợ lại làm cô muốn chết đi.

Cảm giác máu của người khác ấm nóng nhót nhát đến đáng sợ. Chúng từ từ tiếp xúc với da của cô, bò trườn qua từng kẽ ngón tay rồi xâm nhập vào tận sâu trong ống tay áo, cái cảm giác ấy nói thực thì tồi tệ vô cùng!

Ngay khi tiếng hét thảm thiết tắt lịm, người đàn ông ngã sập xuống mặt đất như bao tải khổng lồ. Máu ở bụng hắn chảy ra ồ ạt như suối. Đường Từ Hân vô thức lùi ra xa, hai hàm răng va đập vào nhau kêu lạch cạch. Cô nhìn hắn ta rên rỉ trong cơn đau đớn tận cùng, nước mắt nóng hổi cũng thi nhau rơi xuống.

Cô chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ phi thường đến mức này, chưa từng nghĩ mình sẽ đâm người bao giờ, rốt cuộc thì người tính không bằng trời tính.

Người đàn ông nằm dưới đất trừng mắt nhìn cô, đôi mắt hắn chẳng chút tơ máu đỏ rực, tựa như đôi mắt của quỷ từ dưới địa ngục tàn khốc nhìn cô thống giận. Bàn tay nhuộm máu của hắn túm lấy cánh tay đang run rẩy của cô. Trong bóng tối, cô mập mờ trông thấy cánh tay kia của hắn mạnh mẽ dứt khoát hạ xuống..

“A...!” Một tiếng hét thảm thiết vang vọng như từ dưới mồ sâu vọng lên.

Giây sau cô cảm thấy cánh tay mình tê rần, từng dây thần kinh đua nhau đứt dần. Sau đó có một thứ nước ướt át nóng ẩm trào ra như sông vỡ đê. Đường Từ Hân cắn chặt răng, tay bít chặt lấy vết thương ở cánh tay. Đầu óc cô quay mòng mòng như chong chóng trước gió. Nỗi đau từ cánh tay truyền đi khắp cơ thể, ngay cả những lỗ chân lông cũng cảm nhận được sự tê dại.

Đường Từ Hân cúi đầu xuống, tay run rẩy nắm lấy mảnh thủy tinh đang găm trên cánh tay mình, cô cắn chặt môi dưới, nước mắt cũng không kim được rơi là chỗ. Hô hấp dần dần được điều chỉnh, cô mạnh mẽ gạt mảnh thủy tinh ra trong nửa giây, máu nóng bắn lên cả gương mặt đầm nước mắt này.

“Bất... lấy nó!” Tên to con nằm im dưới đất chỉ kịp hô lên một tiếng.

Tên còn lại trong phòng bao đầy một bụng tức giận. Hắn ta mau chóng tìm công tắc rồi bật đèn lên. Đường Từ Hân đang ở ngay trước mắt hắn với bộ dạng thảm hại nhất.

Ngay giây sau tên đó trợn tròn mắt xông đến chỗ cô, hấn gior chân đạp vào ngực Đường Tử Hân, cô ngã rạp xuống đất, la lên cũng không la được. Hấn ta cảm phần đạp lên vết thương ở cánh tay cô. Cô gái chỉ biết cắn chặt răng, cả cánh tay phải cũng mất cảm giác.

Tên đó đạp liên hồi vào người cô, Đường Tử Hân cuộn chặt người lại, bắt lực để cho hấn đánh đập.

Chưa kịp thở, hấn ta đã đè cô xuống, tay gior lên cao rồi giáng mạnh xuống mặt cô. Một tiếng “chát” đầy mạnh mẽ dội thẳng vào tai Đường Tử Hân.

Lại một cái tát nữa hùng hổ giáng xuống, cô chỉ biết nằm dưới người hấn mà thoi thóp như con cá mắc cạn.

Đau đớn cùng tuyệt vọng hòa quện làm một, ác độc găm nhăm từng té bào trên cơ thể cô. Hôm nay có lẽ là ngày đại kị.”Con ti tiện, tao đánh chết mày!”

Cánh tay hấn vung lên cao, cũng vào giây phút ấy bên tai cô vang lên tiếng lạch cạch, cánh cửa phòng mở tung ra. Ánh sáng bên ngoài lọt vào, trước mắt Đường Tử Hân mờ mịt, sau đó cô thấy một cái bóng đen phi về phía này, rồi người đàn ông đang ngồi trên người cô bị đá văng ra xa.

Hình như cô được cứu rồi.

Tên đó nhất thời chưa kịp hiểu tình hình, đang muốn đứng dậy nhưng người đàn ông mới đến đã đạp vào ngực hấn rồi cho hấn một cú đấm vào mặt.

Vương Kiến Hạo túm lấy cổ áo của tên đó, tay nắm lại thành quyền, cứ gior lên rồi hạ xuống, một giây cũng không ngừng. Người đàn ông đó phun ra máu, bị đánh đến nửa tỉnh nửa mê không có sức phản kháng.

Ngay khi cánh cửa ấy mở ra, chính đôi mắt anh trông thấy cảnh tượng đó. Đường Tử Hân nằm dưới thân người đàn ông kia, nước mắt cô giàn dụa trên mặt, ánh mắt đầy vẻ uất ức bắt lực đó của cô như trở thành con dao dài sắc nhọn đâm vào mắt anh, xuyên từ mắt anh đến tận con tim đang hỗn loạn của anh.

Giây phút ấy, cảnh tượng ấy, khiến não bộ anh bập bùng rồi nổ tung, tất cả các dây thần kinh đứt đoạn đầy tê tái.

Người con gái mà anh yêu chiều nhất, được anh tung lên trời cao, là bảo bối của anh, trước kia là vậy, sau khi chia ly vẫn không đổi.

Vậy mà người con gái ấy lại phải nằm dưới thân người đàn ông khác, ăn từng cú bạt tai nẩy lửa. Cô không âm ỉ, không la hét lấy nửa lời, có lẽ cô biết sẽ chẳng ai nghe tiếng cô kêu cứu, có lẽ cô đã tuyệt vọng đến độ muốn buông xuôi.

Hình ảnh ấy của cô tựa như cánh áo trắng của bóng ma, ám ảnh anh, dày vò anh, giam cầm anh đến ruột gan hóa thành tro tàn.

Vương Kiến Hạo xốc cổ áo hấn ta dậy, mặt mũi hấn bê bết máu. Anh trừng mắt, ánh mắt tóe lên lửa hận, giống như Diêm Vương hiện nguyên hình, anh gầm gào: “Mày đánh cô ấy bằng tay nào?”

Máu từ miệng hấn ta trào ra không ngừng, nghe anh hỏi vậy hấn đã biết ý định của anh.

“Nói! Tay nào?” Người đàn ông không có chút kiên nhẫn nào, hùng hùng hổ hổ hỏi.

Đám nhân viên không ai dám chen vào.

Hấn ta sợ hãi đến răng va đập vào nhau: “Tay... phải.”

Vừa nghe được câu trả lời Vương Kiến Hạo buông áo hấn ra, anh cầm lấy một chai rượu rỗng rồi đập xuống đất. Giây sau anh hạ tay, đứng ngay tay phải của tên này. Hành động dứt khoát và đầy tàn độc.

Trong phòng bao, tiếng gào thét thanh của người đàn ông vang dội, làm Đường Tử Hân bừng tỉnh trong cơn mê man.

Bàn tay của Vương Kiến Hạo nắm chặt lấy đầu chai rượu, anh nghiêng răng, chai rượu trên tay anh cứa dọc xuống, máu trên tay hấn ta bắn lên cả mặt anh.

Chai rượu dừng lại trước cổ tay tên đó, Vương Kiến Hạo vung chai lên rồi đâm xuống, ngay tại lòng bàn tay. Tiếng hét hấn gầm vang, tựa như tiếng của người chết kêu oan.

Đường Tử Hân cựa quậy rồi chống tay ngồi dậy, cô bịt lấy vết thương ở tay, máu chảy càng lúc càng nhiều. Vết rách ở tay cô lại được dịp tệ hơn sau cú đá ác độc của tên khốn nạn kia. Cô hướng mắt về phía bóng lưng to lớn trước mặt. Người đàn ông ấy với ánh mắt hung tàn nhất, với hành động nhẫn tâm nhất.

Và anh đến rồi. Đến để đưa cô ra khỏi nơi đây rầy rấm tối này.

Có một thứ cảm xúc đắng chát khó gọi tên ủa về tim cô, khiến con tim cô như ngừng đập một giây. Tiếng khóc bị ứ đọng trong cổ họng cuối cùng không thể kìm nén được nữa, cô cứ vậy òa khóc thật lớn, trút đi bao đau đớn cùng uất ức.

Chai rượu trong tay Vương Kiến Hạo ngừng lại rồi rơi ra.

Tiếng khóc của cô va đập vào màng nhĩ của anh. Trong một giây phút, phần nộ che mờ mắt anh, anh quên đi Đường Từ Hân đang ở sau lưng anh cần rằng chịu đựng từng cơn đau buốt.

Vương Kiến Hạo đứng dậy, anh đi về phía cô, giây sau cô ngã vào vòm ngực vững chắc đầy ảm áp của anh. Mùi hương quen thuộc tỏa ra từ cổ áo anh rồi vẩn vơ quanh cánh mũi Đường Từ Hân, nó tựa như chất xúc tác khiến cô khóc to hơn nữa.

Bàn tay của Vương Kiến Hạo đặt trên mái tóc cô, xót xa đến độ không nói được nửa chữ. Anh còn thấy ngón tay mình rõ ràng đang run rẩy.

Mãi một lúc sau bình tâm anh mới khẽ thì thảo vào tai cô: “Không sao rồi, có anh ở đây.”

Nỗi sợ vẫn đang đảo quanh trong tâm trí Đường Từ Hân, cánh tay cô vô thức túm chặt lấy áo Vương Kiến Hạo, mặc máu chảy ướt cả áo của anh.

Người đàn ông cảm thấy có gì đó không đúng, anh kéo cô ra, đôi mắt anh đảo quanh một vòng sau đó thì thất thần dừng lại tại cánh tay áo đang ướt sũng máu của Đường Từ Hân.

Anh không dám chậm trễ thêm nữa rồi cởi áo vest của mình ra, chiếc áo nằm trong tay anh bị xé toạc một cách không thương tiếc. Vương Kiến Hạo kéo tay Đường Từ Hân ra, sẵn tay áo cô lên rồi quấn vải vào. Hành động tuy gấp gáp nhưng anh rất cẩn thận không làm cô đau.

Đầu óc Đường Từ Hân đã sớm không còn quan tâm về chuyện vết thương của mình đang tồi tệ thế nào. Đầu cô bây giờ chỉ đảo đi đảo lại hành động xé áo đầy dứt khoát đó của Vương Kiến Hạo. Càng nghĩ trái tim cô lại vô thức đập mạnh, không tài nào kiểm soát được.

Đường Từ Hân chăm chú nhìn bàn tay anh, không biết vì sao mọi nỗi sợ vừa nãy như cát bụi bị gió thổi đi hết, trần về là bao sự ảm áp, còn cả yên tâm và cảm giác an toàn bao bọc.

Phút giây này cô quên cả chùi nước mắt.

Vương Kiến Hạo đưa mắt nhìn cô, tìm lại nhói lên từng hồi, anh giúp cô lau đi nước mắt, chỉ là anh không thể nhìn thẳng vào đôi mắt ướt đầy yếu đuối của cô thêm được nữa.

Anh bế cô lên, cô đột nhiên nhẹ đến lạ thường, giống như cô đã bị rút đi ba lít máu. Đường Từ Hân nghiêng đầu dựa vào vòm ngực rắn chắc của anh, cách một lớp vải mỏng, cô thấy nhiệt độ cơ thể anh nóng hừng hực, từng nhịp tim chậm rãi của anh rơi vào màng nhĩ của cô. Nhịp tim của anh dù rơi vào trường hợp nào cũng đập một cách thật bình tĩnh và trầm lắng, như chính tính cách của anh vậy.

Tài xế theo lời dặn của anh đã sớm đến Say Tinh, thấy anh bế Đường Từ Hân đi ra liền giúp anh mở cửa xe. Vương Kiến Hạo đặt cô ngồi vào xe sau đó quay ra dặn dò quản lý: “Trước khi tôi quay lại cầm kê ra người vào. Máy tên trong phòng bao đó trước tiên cứ đưa đến bệnh viện, tôi sẽ xử lý sau.” Quản lý răm rắp gật đầu nghe theo.

Vương Kiến Hạo ngồi vào xe rồi ôm Đường Từ Hân vào lòng, anh lệnh cho tài xế: “Đến bệnh viện.”

Đường Từ Hân nghe thấy hai chữ “bệnh viện” liền nổi da gà, bây giờ cô chỉ muốn về nhà, đến bệnh viện gặp cảnh máu me cô chịu không nổi. Ngón tay của Đường Từ Hân khẽ kéo lấy vạt áo của Vương Kiến Hạo, nói không ra hơi: “Đưa em về nhà.”

Vương Kiến Hạo hạ mắt, tầm mắt rơi vào đỉnh đầu nhỏ cùng gò má cao lấp ló của cô. Anh siết chặt vòng tay, cả cơ thể nhỏ của cô vùi sâu trong lồng ngực ảm áp của anh. Anh biết cô sợ điều gì nhưng bản thân anh đang cực kỳ lo lắng, phải đến bệnh viện kiểm tra một loạt có kết quả thế nào anh mới yên tâm được. Vương Kiến Hạo hôn lên mái tóc cô rồi nhẹ giọng: “Đi bệnh viện mới thấy được vết thương của em tệ đến mức nào.”

Đường Từ Hân vẫn giữ ý định như cũ, cô lắc đầu: “Đưa em về nhà.”

Chẳng biết vì sao chữ ‘nhà’ trong miệng cô khi rơi vào tai anh lại làm anh không thể không suy nghĩ. Trước kia cô nhắc đến ‘nhà’ chắc chắn là đang nói đến Trần Thủy. Nhưng bây giờ cô và anh gần như đã cắt đứt, khi chữ ‘nhà’ ấy được cô cất lên lại nghiêm nhiên trở thành một dư vị quen thuộc của anh nhưng dư vị này tan rất nhanh, chỉ một giây sau liền biến thành một sự thật phũ phàng rằng ‘nhà’ mà cô nói đến không phải nhà của anh. Điều đó anh đã sớm chấp nhận từ trước nhưng khi nghĩ lại vẫn khiến cho tim nhói gan đau.

Anh đúng là tên dở người, chẳng biết vì sao lại kì vọng vào một điều không thể xảy ra như vậy? Thật sự rất đáng cười nhạo.

Bàn tay Vương Kiến Hạo vuốt ve ở vết thương trên tay Đường Từ Hân, tuy đã sơ cứu nhưng máu vẫn rỉ ra, anh chỉ khẽ răn đe một câu: “Đừng cứng đầu với anh.”

Đường Từ Hân tuy chẳng còn chút sức lực nhưng do bản thân có chủ kiến riêng nên nhất quyết không nghe lời. Cô đẩy Vương Kiến Hạo ra, hướng lên trước nói với tài xế: “Dừng xe, tôi tự bắt xe về.”

Hai hàng lông mày của Vương Kiến Hạo nhíu chặt lại, anh đưa tay kéo cô về, cô lại lần nữa ngã vào lòng anh. Anh bức tức nghiêm giọng: “Em đừng quên em đang bị thương, bị thương thì phải đến bệnh viện.”

“Cho em về nhà, em không muốn đến bệnh viện!” Đường Từ Hân muốn đòi co với anh nhưng chẳng nâng nổi tay lên, hết cách cô đành dùng phương pháp mềm dẻo: “Em xin anh đấy, em muốn về nhà.”

Cô đã mở miệng xin như vậy anh không thể cứng rắn tiếp được. Vương Kiến Hạo đành phải nói lại với tài xế: “Đưa cô Đường về nhà.”

Ngoài phố, gió to nổi lên, mấy cây ngô đồng ven đường cũng nghiêng ngả theo. Đường Từ Hân nhìn ra ngoài cửa sổ xe, dòng người đang lũ lượt lưu thông để tránh kịp cơn mưa lớn đêm nay.

Xe chạy được một lúc, trên bầu trời đen kịt nổi ăm ăm một cái, một tia sét màu tím chói lóa rạch ngang qua như chia thành hai thế giới. Mưa bắt đầu rơi, hạt mưa rất nặng. Đường Từ Hân nghe rõ tiếng lộp bộp bên cửa sổ. Ngón tay cô chạm vào mặt kính, hơi lạnh bên ngoài truyền qua mặt kính sau đó truyền vào từng ngón tay thanh mảnh của cô. Lòng Đường Từ Hân thoáng bồi hồi, cô muốn mở cửa sổ nhưng Vương Kiến Hạo nhất quyết không cho, anh nói: “Em đang bị thương, nước mưa ngấm vào sẽ dễ bị bệnh.”

Đường Từ Hân ngẫm nghĩ, một cái tay bị thương đã đủ hành cô chết đi sống lại, nếu bị bệnh nữa thì phải nghỉ rất lâu cô mới đi làm lại được. Nghĩ ngợi không quá lâu, cô liền nghe lời anh, ngồi yên không động đậy.

Vì trời mưa to nên đường rất đông xe, phải mất một lúc lâu sau xe mới chạy về đến khu chung cư của cô.

Tài xế xuống xe bụng dù ra rồi đưa cho Vương Kiến Hạo. Anh đỡ lấy Đường Từ Hân ra khỏi xe, sợ nước mưa dính vào vết thương nên anh nhường cho cô cả cây dù, vào đến được đại sảnh của chung cư thì lưng áo anh cũng tóc cũng đã ướt hết.

Vương Kiến Hạo đưa Đường Từ Hân đến trước nhà cô. Trong lúc cô đang lục túi lấy chìa khóa thì anh lại nhìn quanh nhìn quất, giống như là đang đi xem xét địa hình, cuối cùng anh quay ra nói với cô: “Ban công của chung cư quay hướng Tây, khi Mặt Trời lặn sẽ rất nóng, hướng Tây lại không đón gió nhiều như vậy căn hộ của em sẽ nằm trong phạm vi đón gió nóng. Còn nữa, cửa thoát hiểm nằm ở phía Đông, căn hộ của em lại ở phía Tây, nếu có gặp sự cố thì rất mất thời gian để thoát hiểm. Chưa nói đến camera an ninh ở đây lác đác có vài cái, khi em xảy ra chuyện chắc chắn camera sẽ không quay lại được. Một chuyện nữa, cửa của căn hộ khóa bằng chìa sẽ không an toàn, nên thay bằng khóa quét vân tay hoặc mặt khóa số. Dù đi đâu cũng chẳng thể bằng Trần Thủy được.”

Anh vừa dứt lời thì cửa nhà Đường Từ Hân mở ra. Cô suy nghĩ nửa thì chửi tục một câu. Thừa biết là anh đang lo lắng cho môi trường sống của cô nhưng nhất thiết có phải vạch trần mọi thứ như vậy không? Đã thế cuối câu lại còn nhắc đến Trần Thủy, anh nghĩ như vậy là cô sẽ chuyển đồ về Trần Thủy ngay lập tức hay sao?

Đường Tâm không có ở nhà, chị đã báo với cô là chị về trễ, vì có một cuộc khảo sát thị trường đột xuất.

Định bước vào nhà nhưng đột nhiên Đường Từ Hân lập tức cản anh lại, cô nghiêm mặt nói: “Anh về được rồi, em tự xử lý vết thương được.”

Cô toan muốn đóng cửa nhưng Vương Kiến Hạo đã kịp chặn lại: “Người anh ướt hết rồi, em không thể mời người vừa cứu mạng mình một tách trà nóng?”

“Không được, lỡ mấy nhà bên cạnh nhìn thấy anh vào đây thì họ nghĩ em ra cái thẻ thông gì?” Đường Từ Hân vô cùng kiên quyết, dường như đang cố hết sức để đóng cửa vào.

Thực ra cái lí do sợ bị hàng xóm hiểu lầm chỉ là tấm màn che mắt. Thực sự là cô chỉ muốn chấm dứt mọi sự ràng buộc giữa anh và cô, nói đúng hơn là cô đang cố chặt đứt sợi dây duyên phận mỏng manh này.

Cô không muốn liên quan đến anh, càng không muốn anh liên quan đến mình.

Vương Kiến Hạo nhìn vào đôi mắt đầy vẻ né tránh của cô. Đường Từ Hân nhận ra được điều này, cô thoáng bối rối, thực ra cô sợ nhất là bị chính đôi mắt anh vạch trần tâm gan.

Nhưng có vẻ đã muộn rồi, cô đã bị anh nhìn thấu.

Người đàn ông đứng thẳng người, tay giữ lấy cánh cửa vẫn chưa hề thả lỏng, anh trầm giọng, nghe như tiếng mưa rào rích bên ngoài: “Anh không yên tâm, phải để Bác sĩ Mộc kiểm tra xong xuôi anh mới về.” Ngay lúc này, Đường Từ Hân như một con hổ con khó thuần phục, vô cùng cố chấp: “Vết thương là của em, em biết nó không tệ như anh nghĩ.”

“Tại sao lại trốn tránh anh? Cái lí do hàng xóm nhìn thấy chẳng hề thuyết phục vì họ không hề nhìn thấy anh ở đây. Đường Tâm cũng tăng ca về trễ. Đường Từ Hân, em chẳng có lí do gì để không cho anh vào nhà.” Mà Vương Kiến Hạo lại như kẻ thuần phục hổ, vô cùng kiên quyết, vô cùng dứt khoát mạnh mẽ.

Ngay khi anh dứt lời, Đường Từ Hân đã biết bụng dạ cô thế nào anh đều đang nắm giữ trong tay. Vương Kiến Hạo như đi guốc trong bụng cô.

Đường Từ Hân buông tay ra, người đàn ông đẩy cửa, ngang nhiên đi vào.

Cô đi đến trước tủ giày, lấy ra một đôi dép màu hồng có hình hoa hồng xanh thêu ở giữa. Vương Kiến Hạo vừa liếc mắt một cái đã nhận ra được, khi còn ở Trần Thủy cô đã dùng đôi dép này đi trong nhà. Bây giờ cô chuyển ra ngoài lại dùng một đôi y hệt như đôi cũ.

Đường Từ Hân nhìn theo hướng mắt của anh xuống đôi dép dưới chân mình, cô biết trong đầu anh đang suy nghĩ cái gì nên lập tức lên tiếng: “Em quen đi loại vải của nó nên đã mua lại. Vói lại, nhà không có dép nam, anh đừng còi tắt, lạnh chân.”

Vậy mà Vương Kiến Hạo bỏ câu cô nói ra khỏi tai, không những không còi tắt mà không còi cả giày, trực tiếp đi thẳng vào nhà như chính chủ.

Đường Tử Hân nhìn xuống đôi giày da sáng loáng của anh bước ngổng nghênh trên sàn nhà, cô hoàn toàn bị anh bịt chặt miệng, ngoài ôm trán lắc đầu thì cô cũng không có lời nào khác.

Vừa cởi được chiếc áo khoác nặng nề trên người xuống Đường Tử Hân đã ngay lập tức bị Vương Kiến Hạo kéo vào phòng vệ sinh. Anh thông thạo đường lối như vậy, chắc chắn trước đó đã nắm mọi góc ngách về ngôi nhà của cô trong tay.

Từng lớp vải được tháo ra sau đó anh kéo tay cô xuống bồn rửa. Vết thương đỏ quạch bê bết máu đập ngay vào mắt Đường Tử Hân khiến cô giật mình một phen, tình thế trước đó ngàn cân treo sợi tóc, cô gần như đã quên đi vết thương này, chẳng ngờ là nó lại tồi tệ như vậy.

Vương Kiến Hạo mở nước, anh nhìn cô, ánh mắt âm trầm “Chịu một chút.”

Còn chưa kịp chuẩn bị thì anh đã kéo tay Đường Tử Hân xuống dưới vòi nước ấm. Nước thấm vào vết thương của cô, máu đỏ hòa cùng nước chuyển thành màu hồng, theo kẽ ngón tay cô róc rách chảy xuống bồn rửa. Ban đầu thì rất đau rất nhưng vài phút sau thì đỡ hơn, không đau như cô tưởng.

Tiếng nước chảy ngừng lại, ngay sau đó Vương Kiến Hạo cầm lấy một chiếc khăn mềm nhẹ lau đi vết máu chảy dài trên tay cô. Vết thương được rửa sạch máu, trông không quá ghê so với lúc ban đầu. Điều đó khiến Đường Tử Hân an tâm vì biết tay của mình chưa hẳn đã phế.

Vương Kiến Hạo buông tay cô ra sau đó cầm lấy khăn của cô giặt đi cho bằng sạch máu đỏ. Cô nhìn xuống tay anh dưới vòi nước, có hơi chút ngỡ ngàng. Trong một đàn khăn treo trên giá sao anh có thể biết đâu là khăn của cô? Không phải chứ, mấy chuyện như vậy mà anh cũng điều tra sao? Xong xuôi Vương Kiến Hạo treo khăn của cô lên giá, lúc quay ra lại chạm ngay ánh mắt đang chăm chăm của cô. Anh cũng không có gì thắc mắc, chỉ nói đúng vài chữ: “Cởi đồ ra.”

Đường Tử Hân có chút ngu ngơ chưa kịp hiểu anh đang nói gì. Cô 'hử' một tiếng sau đó lại cảm thấy từ 'hử' này vô cùng thừa thãi.

“Phải tắm xong trước khi Bác sĩ Mộc đến kiểm tra.” Về mặt anh rất điềm nhiên, lại còn tốt bụng nhắc lại lần nữa. Bàn tay Vương Kiến Hạo đưa lên, chạm vào cổ áo của cô, ngón tay xấu xa vuốt nhẹ trên xương quai xanh của cô. Người đàn ông nhìn Đường Tử Hân rất chăm chú, ánh mắt lại mang ý tứ sâu xa nào đó mà cô chưa kịp định hình được. Ngón tay anh lại chuyển xuống gầy gầy cúc áo, khóe môi có hơi rướn lên: “Mà với cánh tay đang trọng thương nặng nề này của em thì tắm sẽ rất khó khăn, tốc độ tắm sẽ bị giảm nên tốt nhất là cởi đồ ra, anh tắm cho em.”

Cô từ khi nào lại hóa thành cừ non bị đưa vào miệng sói mà không hay không biết?

Đường Tử Hân hung hăng đẩy Vương Kiến Hạo ra rồi nhìn anh gầm gừ: “Không ngờ em lại dẫn sói vào nhà. Vương Kiến Hạo, anh có thể về được rồi.”

“Sao? Giận đấy hả?”

“Đừng ở trong nhà người ta mà giờ trò lưu manh!” Đường Tử Hân lườm nguyệt cảnh báo.

Vương Kiến Hạo khẽ cười sau đó cũng không trêu cô nữa mà rời khỏi phòng tắm, trước khi cô đóng cửa cũng không quên nói một câu: “Có gì bất tiện nhớ gọi anh, anh sẽ vào giúp.”

“Xấu xa!” Cô không thèm nhìn lấy một cái mà đóng cửa vào.

Vương Kiến Hạo sai bước ra ngoài phòng khách, đảo mắt một vòng quanh. Khi nãy vào nhà quá vội lo cho vết thương của Đường Tử Hân nên anh chưa kịp nhìn qua thiết kế của căn hộ. Và đúng như anh dự đoán, căn hộ của cô giống với tính cách và sở thích của cô.

Căn nhà có tông màu trắng ngà là chủ đạo, nếu bật ít đèn thì trông căn nhà sẽ khá tối tăm, u ám. Trên tường cũng không trang trí gì nhiều, chỉ có vài bức tranh cùng tủ kệ đựng đồ, quá đơn giản.

Vương Kiến Hạo nhìn ra ngoài ban công, bầu trời đen còn hơn đáy biển. Những ánh đèn của mấy tòa nhà cao ốc lấp lánh, hiện lên trong những giọt nước mưa mát lạnh rơi lên cửa kính.

Anh đột nhiên thấy lòng mình kênh kên rồi lại hóa thành một chiếc lông tơ nhẹ nhõm thấy lạ.

Một căn hộ có ba phòng ngủ và điều anh muốn khám phá hơn cả là phòng ngủ của Đường Tử Hân. Cô không thích ồn ào nên anh nghĩ phòng của cô sẽ là phòng ở cuối. Đi theo sự tò mò của bản thân, anh không hề lưỡng lự mà xông vào căn phòng cuối ấy, và anh đã đoán đúng, đây là phòng ngủ của Đường Tử Hân.

Một không gian tối tăm rơi vào mắt anh đầu tiên, anh đưa tay sang bên cạnh bật đèn lên. Ánh sáng trong giây lát chiếm lấy tầm mắt anh, mọi thứ ở trước mắt anh đều nhìn thấy rõ.

Vương Kiến Hạo tháo giày ra, để ngay ngắn bên cạnh cửa rồi bước vào, ít nhất anh không muốn mang theo đất cát vào phòng của cô.

Thứ đầu tiên anh ngửi được là mùi hương nhẹ nhẹ của hoa thạch thảo, chúng thoang thoang văng vất, vẩn vút quanh cánh mũi anh. Nhìn về phía cửa sổ, Vương Kiến Hạo phát hiện có một đóa thạch thảo được treo lên khung cửa. Thạch thảo đã khô rồi, mấy chiếc lá cùng những cánh hoa trắng muốt nhăn nheo, chỉ cần vo nhẹ sẽ nát bươm.

Mùi hương này đang dần dần chiếm đóng tâm trí anh, khiến đầu óc anh có chút mộng mị. Nhưng mùi hương mới lạ này tuyệt đối không phải mùi của đóa thạch thảo khô kia, nó là của riêng Đường Tử Hân. Nó mang cho anh cảm giác quen thuộc khó gọi tên, nó lấp đầy mọi nỗi nhớ đang đầy vơi của anh.

trong suốt thời gian qua.

Không giống như bên ngoài phòng khách, căn phòng của cô mang gam màu xám u ám. Màu xám này khiến anh nhớ đến màu chủ đạo của Trần Thủy. Anh thích mưa, cô cũng thích mưa. Anh thích màu xám tối đen mịt mù của những cơn mưa, cô cũng vậy.

Căn phòng không quá lớn cũng không quá nhỏ, vừa vặn cho không gian riêng tư của một cô gái trẻ. Phòng của cô rất ngăn nắp, không bài trí quá nhiều đồ, trên tường chỉ có vài khung tranh treo trên tường, màu sắc tranh tươi tắn, nổi bật trên nền tường màu xám. Nhìn những nét vẽ nguệch ngoạc không giống ai đó anh biết thừa tác giả là Đường Tử Hân.

Vương Kiến Hạo tiến đến ngồi xuống bàn làm việc của cô. Chiếc bàn khá vừa vặn, đặt ngay dưới cửa sổ, chỉ cần ngẩng đầu lên có thể thấy trăng trên cao, đèn lấp lánh. Trên bàn có một tủ kệ nhỏ để cô bày sách, tất cả đều là về kiến trúc, có một góc nhỏ trên kệ cô để dành riêng cho truyện ngôn tình mà cô mê mẩn.

Mắt anh dừng lại ở khung ảnh đặt trên bàn, anh cầm nó lên ngắm nhìn. Trong ảnh, Đường Tử Hân và Đường Tân xinh đẹp nổi bật. Anh vuốt ve nụ cười tỏa nắng của Đường Tử Hân, môi anh cũng vô thức cong lên. Cô và Đường Tân khoác tay nhau, cô mặc đồng phục cấp ba, trên tay cầm một tấm bảng, đây là lễ tốt nghiệp của cô.

Đường Tử Hân lúc ấy và bây giờ đều không có sự khác biệt, chỉ có mái tóc của cô bây giờ đã ngắn đi rất nhiều, nét trưởng thành theo thời gian cũng được tô đậm hơn.

Khung ảnh được Vương Kiến Hạo đặt lại chỗ cũ. Ngay bên cạnh cũng một khung ảnh hình chữ nhật nữa, khung ảnh mới nhưng tấm hình bên trong đã cũ, có vài đường nét đã ố vàng nhàu nát. Đó là ảnh gia đình, một nhà bốn người, hạnh phúc ấm áp.

Đường Sâm cùng vợ ngồi trên ghế, Đường Tử Hân thì ngồi lên đùi mẹ, Đường Tâm thì ngồi lên đùi ba. Ai cũng cười đầy vui vẻ. Bức ảnh được chụp tại Đường gia ngày mừng một Tết, ở dưới góc bức ảnh được ghi như vậy.

Chỉ là bây giờ nhà mất, mẹ mất, ba đi tù, gia đình hạnh phúc năm ấy đã tan nát, hóa thành hư vô. Khi nhớ lại thì ảm áp, nhớ lâu một chút liền đau nhức đến tận tim gan.

Anh cũng vậy, gia đình anh cũng không trọn vẹn như cũ.

HẾT CHƯƠNG 61.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Quá khứ của anh

Chương 62: Quá khứ của anh.

Say Tỉnh.

Một đám người hùng hùng hổ hổ xông về phía cửa chính của Say Tỉnh. Bảo vệ theo lệnh đã giao trước xếp thành một hàng ngang dài, không cho ai đi qua. Hai bên bắt đầu lời qua tiếng lại, Quản lý nghe tin bắt đầu gấp gáp chạy đến, chỉ tay chặn trước mặt lũ người kia, lên tiếng đánh thép: “Quý khách phiền đợi chúng tôi thêm một chút nữa, hiện tại chúng tôi không thể để bất kì ai rời khỏi đây.”

Một người đàn ông to lớn bước lên trước, cả người xăm trổ đầy mình, hất tay gạt vào mặt Quản lý: “Con mẹ nó! Ở đâu ra cái quyền giam khách như vậy? Khôn hồn thì mở cửa cho bọn tao đi!”

“Thật xin lỗi! Phiền các vị quay vào trong đợi chúng tôi thêm một chút, các vị sẽ được phục vụ miễn phí kể từ bây giờ.” Quản lý đã làm việc ở Say Tỉnh đã lâu, tình huống nào cũng đã trải qua nên nét mặt cùng lời nói vô cùng bình tĩnh và cứng rắn.

Tên xăm trổ đó gầm gừ đầy giận dữ, hất tay nhào về phía Quản lý toan giơ tay đánh người, bất ngờ ở phía sau truyền lên một mệnh lệnh khiến hắn ta nhanh chóng ngừng lại rồi lùi về sau.

Đám người kia dạt qua hai bên, một người đàn ông tuấn đạt mặc một bộ armani màu đỏ bước lên một cách từ tốn. Anh ta tay dứt túi quần, mái tóc đen được vuốt cao, tạo nên thần khí cùng gương mặt đẹp trai ma mị. Quản lý nhìn ra phía sau anh ta, có hai cô gái đi khách đang lèo đèo theo sau.

Quản lý giương mắt nhìn, chiều cao của anh ta khiến chị ta ngợp thờ. Ngộp vì dáng người cường tráng này, ngộp vì thần sắc nguy hiểm u lãnh, còn đau tim là vì thân phận và địa vị của anh.

Lục Cửu, Cửu ca, số đại diện cho anh ta là 69. Là một trong những tên cầm đầu bang phái mới nổi trong giới hắc đạo ở Bắc Kinh. Anh ta ban đầu chỉ là lính cận vệ cho Tam Thất Hồ sau được Tam Thất Hồ ban thưởng cho một bang phái với một số lính đánh thuê nhất định. Nhiều người đồn đại, Tam Thất

Hồ trọng dụng anh ta cũng vì anh ta là người có tài, lại một lòng trung thành tuyệt đối, tính cách quái dị, tâm tính ác độc hơn rắn hổ mang, quyết tuyệt và vô cùng nhẫn tâm. Một người như vậy mới có đủ thực lực để thay thế Tam Thất Hồ. Cũng có vài lời đồn xa, Tam Thất Hồ để anh ta tách ra khỏi bang phái của mình cũng chỉ là cho anh ta cơ hội phát triển cơ ngơi cho riêng mình, Tam Thất Hồ cũng đã đến tuổi gác kiếm, chỉ có người đàn ông này mới có thể tiếp tục nghiệp sự cho lão.

Kẻ phản anh ta giết, trung thành anh ta trọng dụng. Người ta thà tin chó không biết sủa còn hơn là không tin anh ta chính là Diêm Vương.

Bất cứ ở đâu có hiện thân của số 69, ở đó là địa bàn của Lục Cửu chiếm đóng.

Đó là tất cả những gì về người đàn ông này mà Quản lí biết. Bao lời muốn nói, ngay cả về mặt lạnh lùng đầy điềm nhiên của Quản lí cũng không thể giữ được như cũ.

Người đàn ông đứng oai nghiêm trước mặt chị ta, lần át tầm nhìn của bao người. Đuôi mắt của anh ta rất sắc, trông như một lưỡi dao cong nhọn hoắt, khiến cho Quản lí sợ hãi đến độ không dám nhìn thẳng. Vài giây sau người đàn ông cất giọng, tông giọng không quá trầm nhưng đủ ám khí để người ta rợn sống lưng mỗi khi nghe thấy: “Cô nhận lệnh của chủ hay của khách?” Trái tim của chị ta rớt xuống vực, đập cũng không đập nổi.

Một câu hỏi nhấm nhẳng trọng tâm, giống như là bắt người ta phải chọn giữa tim và não vậy.

Quản lí ho nhẹ một cái rồi mới lấy đủ can đảm cùng bản lĩnh đáp lại đầy bình tĩnh: “Đối với chủ phải trung thành tuyệt đối, chúng tôi không thể làm trái lệnh.”

Thực ra Vương Kiến Hạo không phải chủ của Say Tình, anh chỉ là một chủ đầu tư lớn thứ hai cho Say Tình, nhưng đối với nhân viên ở đây, ai cũng xem Vương Kiến Hạo như một ông chủ thứ hai.

Lục Cửu rút ra một điều thuốc đặt lên môi, lính bên cạnh anh ta không cần ra lệnh cũng tự động châm lửa đốt thuốc. Anh ta rít vào một hơi sau đó nhàn nhã phả ra, làn khói trắng đục vì vút tựa như con rồng trắng tan vào không gian.

Mùi thuốc và mùi ám khí nồng nặc vây quanh Quản lí.

Từ phía sau đám người của Lục Cửu, có hai cô gái xông xáo đi về trước, căn bản là chưa nhận ra được tình thế căng như dây đàn ở đây.

Hàm Tuệ đi về phía cửa lớn đột nhiên bị bảo vệ chặn lại, vệ sĩ của cô ta thấy có động tĩnh liền chắn trước mặt Hàm Tuệ. Cô ta tâm tính xem như không quá kích động giống đám người đang đả đàng sát khí bên cạnh. Hàm Tuệ vẫy tay ra lệnh, điệu bộ vô cùng kênh kiệu không xem ai ra gì: “Giám ai thì giám cũng phải cho tiểu thư đi ra chứ?”

Hàm Tuệ chắc chắn là chưa nghe gì về lệnh của Vương Kiến Hạo.

Một tên bảo vệ lên tiếng, lệnh là lệnh không dám nhún nhường bất cứ ai: “Xin mời tiểu thư quay trở lại phòng bao, chúng tôi hiện tại không thể cho ai rời đi.”

“Cái gì? Ở đâu ra cái quyền quái quỷ này? Định giam lỏng tôi hả?” Hàm Tuệ vừa nghe xong cũng sững sờ, cô ta cũng không vừa, rất hung dữ xông xáo.

Giản An Nhiễm khoanh tay đứng bên cạnh, không mở miệng nói lấy một tiếng. Rút ra từ trong giỏ xách một điều thuốc, cô ta châm lửa. Điều thuốc trên miệng lóe sáng, Giản An Nhiễm như trở thành vị tiểu thư đầy quyền quý.

“Tiểu thư, phiền cô quay vào bên trong.” Bảo vệ đưa tay mời, giọng nói dứt khoát mạnh mẽ.

“Ai là người ra lệnh này?” Ngay từ đầu Giản An Nhiễm đã thấy mọi chuyện bất ổn, bây giờ thấy thái độ đầy kiên quyết của bảo vệ lại càng thêm nghi ngờ.

Quản lí quay sang chỗ Giản An Nhiễm, thẳng thừng đáp: “Là chủ của chúng tôi.”

“Chủ của các người là ai?”

“Phiền hai tiểu thư quay trở lại phòng bao.” So với Lục Cửu thì Quản lí cứng rắn với Giản An Nhiễm hơn rất nhiều.

Hàng lông mày lá liễu của Giản An Nhiễm khẽ nhú lại, cô ta quay ra thì thầm gì đó với Hàm Tuệ. Chưa đầy năm phút sau có một tên phục vụ đi đến trình báo gì đó với Hàm Tuệ. Khi nghe xong, sắc mặt của cô gái đột nhiên biến đổi xanh trắng như gấp phôi ma.

Hàm Tuệ đến trước mặt Quản lí, gằn giọng: “Cho chúng tôi đi, chúng tôi không phải người mà Vương thiếu đang tìm.”

Quản lí vẫn giữ thái độ lạnh lùng như cũ: “Mời hai tiểu thư quay trở lại phòng bao.”

Mọi sự lo lắng của Giản An Nhiễm đều hiện lên khuôn mặt của cô ta, điều thuốc chưa hút được một nửa thì cô ta đã vội dập. Nếu Vương Kiến Hạo mà biết được Hàm Tuệ và cô ta ở cùng nhau khi Đường Từ Hân bị hại thì có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích được. Một tên bước đến, cung kính nói với Lục Cửu, sắc mặt hần ta khấn trương thấy rõ: “Cửu ca, ba tiếng nữa lô hàng đó cập bến, nếu không đến kịp chắc chắn sẽ bị xổng.”

“Bảo cho người ngoài bên cạnh đánh trận đầu, ta ở đây đến trễ một chút.” Lục Cửu nhàn nhả ra lệnh, trong lòng anh ta rõ ràng cũng đang gấp gáp nhưng

không ai nhìn ra được.

“Vâng.” Tên đó nghe thấy chữ 'đến trễ' liền hiểu ý của Lục Cửu, hần ta tiến lên trước, mở giọng hung dữ: “Tôi cho các người mười giây, mở đường ra!”

Đến đây Giản An Nhiễm cùng Hàm Tuệ mới chú ý đến đám người đàn ông đang hùng hùng hổ hổ bên kia.

Quản lý tuy có chút sợ hãi trong lòng nhưng vẫn không làm trái lệnh. Nếu có nổ ra xảy xát thì một chết một còn, Say Tình này có rất nhiều bang phái mạnh chống lưng, ai dám manh động chắc chắn sẽ thành biển máu. Lục Cửu cầm đầu một bang phái đi lên xem như có bản lĩnh nhưng anh ta xem thứ bậc của mình ở quá cao. Nếu anh ta ra tay trước ắt sẽ bị đánh cho không còn đường lùi.

Giản An Nhiễm thấy được ánh lửa cháy hùng hực trong mắt của mấy tên mặc vest đen kia, trông như một giấy sau liền giết trâu giết bò.

Không để lỡ mất cơ hội này, Giản An Nhiễm liền kéo tay Hàm Tuệ đến sau đó thì thầm tính toán. Hàm Tuệ nghe xong cũng bán tính bán nghi nhưng cuối cùng vẫn quay trở lại phòng bao.

“Tân Kì, báo cho lão Thập Quý, bảo ông ta không cần quá rầm rộ.” Quản lý ngoắc ngón tay với cậu phục vụ đứng phía sau, cậu ta nghe lệnh liền đi ngay.

“Lão Thập Quý? To quá nhỉ?” Lục Cửu cười hừ một cái đầy chế giễu.

Giản An Nhiễm từ sau tiến đến, ngang nhiên chắn vào giữa Lục Cửu và Quản lý. Cô ta đưa mắt nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, đôi mắt hờ hững nhưng hiện rõ sự quan sát sắc bén, cô ta cắt giọng.

“Cửu ca, nếu có đi thì xin đưa tôi theo.”

._._

Bên ngoài mưa rơi lộp bộp đập lên mặt kính, cây cối bên ngoài nghiêng ngả đón cơn bão đầu mùa.

Vương Kiến Hạo đứng thẳng người, khung ảnh gia đình của Đường Từ Hân được đặt lại chỗ cũ. Anh bước vài bước liền đến được bên chiếc giường của cô. Không phải loại giường KingSize nhưng có vẻ đủ cho hai người. Vương Kiến Hạo ngồi xuống, lòng bàn tay anh chạm vào lớp ga giường mát lạnh, lại có một mùi hương khác tỏa ra, không phải mùi của thạch thảo, là mùi của nước sả vải. Khi ở Trần Thủy đây cũng là mùi quần áo của cô, không nồng đậm và nhiệt tình như mùi của nước hoa. Nó mang lại hương thơm thanh thuần, có hơi mơ màng nhưng một khi ngửi thấy tuyệt đối sẽ khiến đầu óc u mê đắm đuối.

Giống như chính cá tính của Đường Từ Hân, dịu dàng mà sâu lắng.

Vương Kiến Hạo đảo mắt, đôi mắt dừng lại ở tấm lịch trên bàn. Tấm lịch đó được khoanh bằng bút đỏ vào ngày 16 tháng 6, ở một góc được ghi chú bằng bút đen một dòng chữ ngắn gọn “sinh nhật”.

Anh biết, ngày đó là sinh nhật của cô.

Đột nhiên trong đầu Vương Kiến Hạo lóe lên cảnh tượng trong buổi sớm hôm ấy, Đường Từ Hân cầm một cây dù đập nước mưa rời khỏi anh. Nó là một khoảnh khắc đối với anh là đơn độc, là tiếc nuối, dẫu vò đến mức mấy đêm liền đều mất ngủ. Anh nhớ đến chiếc ô khi ấy mà cô đem đi. Liệu cô có còn giữ không?

Bỗng dưng có một niềm mong muốn ập vào lòng, anh muốn chiếc ô ấy xuất hiện trong nhà cô, để thể hiện rằng cô vẫn trân trọng thời gian ở cạnh anh.

Vương Kiến Hạo đứng dậy, có ý định muốn lục tung cả căn nhà của cô lên chỉ để thấy được chiếc ô.

Đường Từ Hân rời khỏi phòng tắm, cô mặc một chiếc áo choàng tắm màu xám, tóc ướt rũ nước. Cô đi qua phòng khách, vắng tanh không một bóng người, chưa đến hai giây cô liền chạy ngay vào phòng ngủ của mình. Đúng như cô dự đoán, Vương Kiến Hạo đang ở trong phòng cô.

Anh ngồi bệt xuống đất, tay lục từng ngăn tủ của cô ra mà tìm mà bới. Tay anh nhanh lẹ kéo ngăn tủ ở trong góc ra, sộc tay vào, anh quấy đảo một vòng.

Chiếc quần lót hình trái chuối nền màu hồng của cô rơi ra ngoài, sau đó thêm chiếc áo lót màu trắng cũng bị anh chộp lấy vứt ra khỏi ngăn tủ.

Có một con sóng ngầm dâng lên sau đó như bom nổ ầm ầm trong đầu cô. Đường Từ Hân nghiêng răng, tay cuộn thành nắm đấm, hùng hùng hổ hổ đi đến, không nói không rằng giơ chân lên đập ngay vào đùi Vương Kiến Hạo.

Người đàn ông rên một tiếng, trông vô cùng đau đớn, điều đó đủ để biết Đường Từ Hân đã dùng lực mạnh thế nào.

Cô nhanh chóng cúi xuống gom lấy đồ lót sau đó giận dữ ném vào ngăn tủ, giấy sau bên tai Vương Kiến Hạo vang lên tiếng gầm thét của cô: “Anh có điên thì điên cũng vừa! Chả ai giấu báu vật trong ngăn đựng đồ lót cả!”

Vương Kiến Hạo đột nhiên kéo tay cô, cả người ảm ướt của cô ngã vào lòng anh, sau đó cô nghe thấy một câu hỏi của anh: “Chiếc ô anh đưa em đâu rồi?”

Mặt mũi Đường Từ Hân gần như méo xẹo, vậy hóa ra anh lục tung phòng cô lên cũng chỉ là tìm chiếc ô màu đen đó?

Đường Tử Hân có hơi đầy anh ra, cô nghe hiểu nhưng lại làm bộ không nhớ: “Ô nào cơ?”

“Em đừng giả ngốc với anh.” Vương Kiến Hạo hần học, mà cô lại như một con rùa rụt cổ vào, chỉ là không muốn bị nắm thóp, cô buột miệng: “Dù của Đường Tâm bị hư nên em cho chị ấy mượn rồi.”

Lòng ngực của Vương Kiến Hạo mở bung trong giây lát. Đột nhiên anh cảm thấy bản thân như quay trở về thời niên thiếu, thời mà anh chỉ là một cậu thanh niên vẫn đang trong giai đoạn dậy thì. Hành động và suy nghĩ bỗng bột cứ như sóng biển, đồ ủa về không thể kiểm soát. Ngay bây giờ anh trông giống một cậu học sinh trung học vui mừng vì biết cô bạn học đã không vứt quà mình tặng. Dù thế nào vẫn trông vô cùng ngốc nghếch.

Và cũng đã lâu rồi anh chưa từng thấy lại bản thân trong quá khứ.

Vương Kiến Hạo đứng dậy, cũng kéo Đường Tử Hân đứng dậy cùng. Anh nhìn vào cánh tay của cô, hơi vén tay áo lên, anh quan sát vết thương, thấy nó khá ổn mới yên tâm.

“Vi sao đang yên đang lành lại chạy đến chỗ đó?” Mặc dù anh đã mập mờ đoán ra được nguyên nhân nhưng vẫn muốn chính miệng cô nói.

Đường Tử Hân cũng không hề giấu giếm, cô thành thực khai báo hết từ đầu đến cuối không sót một chi tiết nào. Ngay khi cô vừa dứt lời, nhìn vào mắt anh cô không thấy gì, một chút cũng không, giống như anh chính là người đã chứng kiến mọi chuyện nên chẳng mấy ngạc nhiên. Có lẽ anh là người biết kiểm chế giới đi. Bên ngoài có tiếng chuông cửa vọng vào, Vương Kiến Hạo chỉ tay lên giường: “Mau nằm lên giường, Bác sĩ Mộc đến rồi.”

Đường Tử Hân cũng ngỡ ngác làm theo ngay, mãi một lúc sau anh rời khỏi phòng ngủ cô mới ngỡ ra, anh ra lệnh cho cô y như với con gái của mình vậy.

Vương Kiến Hạo và Bác sĩ Mộc bước vào phòng, thái độ của Bác sĩ đối với cô vẫn niềm nở thoải mái như ngày trước.

“Cô Đường, lâu rồi không gặp.” Bác sĩ Mộc tiến đến, nở nụ cười hiền dịu rồi ngồi xuống ghế ngay cạnh giường.

“Lại làm phiền Bác sĩ đêm nay rồi.” Khóe môi Đường Tử Hân hơi kéo lên. Cô tự giác kéo ống tay áo, đặt cánh tay phải của mình ra ánh sáng để Bác sĩ Mộc có thể trông thấy rõ vết thương.

“Vết thương có để lại sẹo không?” Vương Kiến Hạo đứng phía sau, vẻ mặt anh nghiêm túc, lộ rõ vẻ quan tâm săn sóc.

Bác sĩ Mộc lắc đầu, chuyên tâm quan sát vết thương một lúc rồi nói: “Sau khi vết thương lành lại da thì phải bôi thuốc định kì thì mới mờ được một chút. Để lành lặn được như cũ thì tốt nhất là nên kết hợp với quá trình thẩm mỹ.”

Đường Tử Hân nằm trên giường méo mặt, chỉ là một vết cắt sâu một centimet, dài gần mười centimet mà cô cần phải một quá trình rắc rối như thế?

“Này, có làm quá không vậy?”

Bác sĩ đeo bao tay vào, nghe Đường Tử Hân nói vậy cũng phì cười. Vương Kiến Hạo nhú mày, răn đe như đang dạy dỗ cô con gái cứng đầu: “Anh đang bảo vệ về thẩm mỹ của em, đừng có mà thắc mắc cái gì.”

“Đúng rồi đó, con gái bây giờ phải bảo vệ thân thể như vàng như ngọc, sứt sẹo một chút liền mất giá ngay.” Bác sĩ Mộc cũng góp thêm lời.

Đường Tử Hân bĩu môi, thăm mắng hai người trước mắt bắt tay trêu chọc cô.

Vết thương của cô mau chóng được băng bó xong. Cô có ý mời Bác sĩ Mộc ở lại dùng trà nhưng cô ấy từ chối rồi cuối cùng cũng chào tạm biệt ra về.

Đường Tử Hân quay trở vào phòng ngủ, cô đột nhiên quay người lại, giọng khó chịu: “Này, anh về được rồi đấy, lẻo đẻo theo em như hồn ma vất vưởng vậy.”

“Khi nào em ngủ anh mới về.” Khi nãy cô dừng lại bất ngờ, Vương Kiến Hạo đi sau xuýt nữa thì đâm vào người cô.

“Anh nói khi nào vết thương được kiểm tra xong anh sẽ về, giờ thì gì nữa hả?” Lòng mày của cô nhíu chặt, đang rất là muốn đá anh bay ra khỏi nhà.

Đột nhiên Đường Tử Hân thấy khóe môi người đàn ông kéo lên sau đó chưa kịp định hình gì đã bị bế xốc lên vai của Vương Kiến Hạo. Anh bước vài bước sau đó ném cô xuống giường, cả cơ thể anh cũng theo đà ngã xuống, tay vòng lại ôm lấy cô. Đường Tử Hân chưa kịp hú hét gì thì đã bị môi anh áp đảo một cách hung hãn.

Cô gái nhỏ trong lòng anh rên ư ừ như con cún, nếu tay chân cô không bị anh kim chặt thì đã sớm đánh anh bẻ đầu.

Cả người Đường Tử Hân cong lên như con tôm, cô mắng thầm trong bụng, tên đàn ông này đúng là thú tính, bụng lang dạ sói, hôn thì không hôn bình thường, lại cứ mút mát rồi lại cắn người ta như vậy. Đáng ghét thật! Tiếng mưa rào rào bên ngoài tựa như một bản nhạc cuồng nhiệt nhưng không hề lấn át đi tiếng va chạm cùng tiếng rên rỉ khổ sở đầy âm muội.

Chiếc giường tuy không nhỏ nhưng bất ngờ có một Vương Kiến Hạo nhảy vào thì chật chội đến lạ. Người anh vừa to vừa dài, tay chân cũng dài chả kém, thế là chần, gối, ga giường mà Đường Tử Hân tốn sức gấp gọng cũng bị người đàn ông to lớn này đạp văng xuống đất.

Nụ hôn cuồng nhiệt kết thúc. Đường Từ Hân ở trong lòng Vương Kiến Hạo thờ gấp, mặt mũi đỏ bừng bừng như vừa đánh thêm một lớp phấn. Anh nhìn cái đỉnh đầu nhỏ ở trong lòng mình, khoe môi hơi rướn lên, anh còn muốn hơn thế nữa.

Không cần tưởng tượng cũng đủ biết Đường Từ Hân tức giận thế nào sau việc bị chiếm tiện nghi một cách ngang nhiên này. Vương Kiến Hạo dường như thấy đầu cô bốc khói, bên tai đỏ lên. Không chờ đợi lâu la, cô liền giáng ngay một cú đấm xuống ngực anh. Sau đó cô còn không quên mở miệng mắng xà: “Anh đi về ngay! Đi về ngay! Ra khỏi nhà em!”

Màng nhĩ của Vương Kiến Hạo lại bị tra tấn thêm một hồi lâu nữa. Sau khi đợi cô bớt giận anh mới cười cười hỏi: “Em không nhớ anh à?”

Đầu mày của Đường Từ Hân giãn ra, sắc mặt không biến đổi quá nhiều. Cô trầm ngâm, ngón tay vô thức vắn vò vạt áo của Vương Kiến Hạo. Có phải cô nghe lầm đúng không? Anh vừa hỏi cô có nhớ anh không?

Và nếu thực sự không nhớ cô chắc chắn sẽ lắc đầu ngay tắp lự. Nhưng không biết vào giây câu hỏi ấy rơi vào tai cô, cô lại ngập ngừng, đúng hơn là suy nghĩ. Cô cũng phải hồi bản thân mình một chút, cô có nhớ anh không?

Lường lự là có nhớ, dù ít dù nhiều thì cũng đã mang người ta nhét vào đầu rồi. Cô thừa nhận là cô có nhớ.

Nhưng đó chẳng qua là cảm xúc tự nhiên mà thôi. Cô ở cùng anh gần một năm, khi chia lìa thì sẽ cảm thấy xa lạ, rồi thấy nhớ. Việc đó cô nghĩ không nên che giấu làm gì.

Ngay khi mấy dòng suy nghĩ ấy biến mất cô liền trả lời, giọng nói nhẹ nhàng nhưng dừng dừng đến độ ngay cả bản thân cô cũng giật mình: “Nhớ một chút.”

Nghe thế nào cũng thấy chỉ là buột miệng, trả lời cho có.

Đáp lại cô không phải nụ cười đắc ý thường thấy của Vương Kiến Hạo mà là đôi mắt thâm trầm cùng vẻ mặt lạnh lùng của anh.

Đáng ra anh nên vui vẻ nhưng khoe môi lại không kéo lên nổi. Có lẽ là do thái độ quá hồ hững đó của cô.

Đường Từ Hân lên quan sát nét mặt của anh, cô nhận ra mình đã làm anh khó chịu rồi, phải mau chữa cháy thôi.

“Tiểu Quân và Nhân Nhân không ăn được kẹo có khóc không?”

Vương Kiến Hạo mau chóng khôi phục lại vẻ mặt ban đầu, vòng tay của anh hơi nói lỏng, anh nâng người ngồi dậy rồi dựa lưng vào đầu giường. Đường Từ Hân nằm im kê đầu trên ngực anh, nghe từng nhịp đập chậm rãi bên tai.

“Bọn trẻ rất ngoan.” Giọng của Vương Kiến Hạo so với hồi nãy trầm và lạnh đi rất nhiều.

Đường Từ Hân gật gù, cũng quên mất nhiệm vụ phải tiễn anh ra khỏi nhà. “Nhiều lúc em hay tự hỏi liệu ba mẹ ruột của chúng có bao giờ nhớ đến chúng hay không? Bỏ chúng lại liệu có hối hận không?”

Tiếng mưa bên ngoài nhỏ hơn rồi bắt đầu tí tách, căn phòng im hơi lặng tiếng đến lạ.

Dường như bên tai Đường Từ Hân dội lên tiếng trái tim mình rách toạc rồi rướm máu. Lại là vết thương lòng cũ, cả đời này của cô về thương ấy có lẽ sẽ không bao giờ lành hẳn, vẫn cứ âm ỉ ứ đọng nơi đáy lòng. Động vào sẽ đau, xoáy sâu thì đau gấp bội.

Vương Kiến Hạo nhận ra cảm xúc của cô đang thay đổi, cũng cảm nhận được từng tế bào của cô đang run rẩy kịch liệt. Vậy mà anh lại không thể thấy được nỗi đau day nhiet ấy toát lên trong mắt cô.

Rốt cuộc suốt hai mươi mấy năm qua cô đã phải nhẫn nhịn nỗi xót xa này như thế nào? Cô đã phải chịu đau bao nhiêu? Bất hạnh đến mức độ nào?

Tất cả anh đều muốn biết, biết để thay cô gánh chịu những đau khổ cùng cực ấy. Kể từ giờ phút này anh chỉ muốn trở thành cây dù che nắng che mưa cho cô, trở thành tấm khiên để bảo vệ cô trước những mũi dùi nhọn.

Có lẽ anh đã ích kỉ. Anh nghĩ gia đình anh mất đi trụ cột, mất đi gia sản lớn lao vậy mà đã xem là đau khổ. Nhưng người con gái trong lòng anh còn trải qua tuổi thơ cùng quá khứ dữ tợn hơn anh...

“Đường Từ Hân, từ nay trở đi em không phải gồng mình lên nữa, hãy để anh trân trọng và bảo vệ em.”

“Và anh muốn cho em thấy quá khứ của anh, thối nát và tẻ nhạt.” Vương Kiến Hạo thắt chặt vòng tay, đôi mắt phượng hoàng nhắm nghiền rồi mở ra, đau thương dâng tràn đôi đồng tử.

Anh hôn lên trán cô, tâm trí đảo quanh rồi lại đảo quanh. Ngoài kia, trời tối đen, mưa lâm râm rồi lại tí tách.

~~~~~

Năm đó, Giang Thước sụp đổ như một tòa tháp bị đánh gãy trụ. Vương gia rơi vào hố lửa, bao kẻ trước kia thân cận đều nổi chân nhau bỏ mặc cho tòa tháp cao lớn ấy đổ xuống.

Chỉ vì một kẻ phản, một thông tin mật bị đánh cắp. Giang Thước bị bao kẻ chĩa mũi nhọn vào mặt, chưa đầy một tháng gia sản của Vương gia bị đóng băng, cũng chưa đầy một tháng, Vương gia như bốc hơi khỏi thành phố Bắc Kinh rộng lớn.

Một tháng sau đó, cả Bắc Kinh rầm rộ như phát cờ mở hội, thông tin Vương Kiến Tùng chết vì quần tức trở thành cái bánh nóng hổi cho người đời gặm nhấm mát.

Ngày tang lễ của ba, không ai đến dự, kể cả những kẻ trước kia được Vương gia nghênh đón.

Ngay khi tang lễ kết thúc, anh cùng Tổng Nhuận đưa Vương Kiến Tùng quay trở về quê hương của ông là Thượng Hải để chôn cất.

Anh còn nhớ khi trở lại Thượng Hải, anh chẳng thể cho mẹ nổi một căn nhà nhỏ bình thường.

Ngày mưa hôm đó, anh chạy bộ đến nghĩa trang, quỳ dưới mộ Vương Kiến Tùng mà thở với trời đất, nếu không thể rửa sạch mối hận kia cho Vương gia nhất định anh sẽ không đặt chân lên đất Thượng Hải. Trước ngày anh bay về Bắc Kinh, Tổng Nhuận đã làm bảo ngư cho anh ăn, bà nói: “Con quay trở về nơi đó với hai bàn tay trắng nhưng khi quay trở lại đây phải mua cho mẹ một ngôi nhà.”

Đêm đó anh đi, bà ở trong phòng, cũng không tiễn anh. Anh biết bà không có đủ dũng khí ấy.

Bắc Kinh, với ba bộ quần áo và hai bàn tay trắng. Từ một thiếu gia quyền quý trở thành tên vắt vẻo. Tình thế đổi trắng thay đen chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, vậy mà đối với anh, nó như hai thế kỉ dài đằng đẵng.

Thù hận nhuộm vào máu, rèn luyện cho anh một sự quyết tâm và kiên trì. Mỗi sáng thức dậy, anh lại hận thêm một ít, vậy nên anh phải vượt lên trước, anh phải trở thành người mà kẻ nào cũng phải khiếp sợ, anh muốn chính tay mình được chặt từng miếng thịt từng khúc xương của bọn người ngày trước đã chà đạp gia đình anh, muốn bọn chúng sống không bằng chết.

Trái tim bị nhuộm đen, biến anh từ một chàng thanh niên thành kẻ chỉ biết nhẫn tâm và tàn độc. Ngay cả bản thân anh cũng khiếp sợ trước sự thay đổi của mình.

Hận thù như một vòng luẩn quẩn không hồi kết, làm anh sống trong bóng tối, cũng khiến anh chết trong đau khổ.

Khi đó anh bị dồn đến đường cùng không còn lối thoát. Một lần nữa chính anh đẩy cuộc đời mình rơi vào vũng lầy, rửa cả đời không sạch.

Anh đã chủ động tìm tới Lâm Duật, ông ấy ra điều kiện, nếu anh vượt qua bài kiểm tra của bang phái thì mới có quyền được gia nhập. Năm nhiệm vụ được đưa đến cho anh, trải qua nguy hiểm, nhiều lần suýt mất mạng anh mới được chấp nhận gia nhập thế giới đen.

Cuộc đời anh thay đổi một vòng lớn. Đã đặt chân vào rồi hoặc là đi thẳng không quay đầu hoặc là để bị giết.

Anh phải sống, dù cho bao lần vào ra cửa quan cũng phải sống để rửa hận cho Vương gia.

Anh chưa từng mong muốn sống tốt, chỉ cần mỗi sáng thức dậy có thể thấy Mặt Trời xuyên vào mắt là được rồi.

Tết năm đó thay vì bay về Thượng Hải đón Tết cùng mẹ, anh phải cùng anh em trong bang phái thi hành một nhiệm vụ lớn, nếu thành công anh sẽ một bước đạp mây.

Đêm khuya ngoài bến cảng sóng vỗ ào ào, tuyết trắng phủ đầy mặt đường, mở đầu cho một đêm tối đẫm máu.

Màn nổ súng vang vọng cả khoảng trời đêm đen kịt.

Lô hàng cập bến, lính của anh mở đầu chạy lên khoang thuyền. Anh còn nhớ, trong nhiệm vụ lần đó, từng người anh em của anh cứ thế ngã xuống, máu chảy thành sông.

Lô hàng sắp rơi vào tay, anh mới muốn màng phát hiện ra đã có một tên phản nghịch.

Anh phải trả một cái giá cực kì đắt. Chúng bắt anh về căn cứ, tra tấn dã man liên tiếp năm ngày. Vào ngày cuối cùng, bọn chúng đã tiêm vào người anh một thứ dịch độc, ma túy.

Súng, dao, máu và thuốc phiện, vòng quanh vòng quanh rồi lại vòng quanh, anh đã đứng trước Thần Chết rồi.

HẾT CHƯƠNG 62.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Đêm rửa hận

Chương 63: Đêm rửa hận.

Cứ ngỡ đã chết đi nhưng cuối cùng thù hận lại lôi anh từ dưới mồ trở về. Quãng thời gian đó không biết đã không biết bao lần vào ra cửa quan, anh nghĩ mình sẽ không qua được, cuộc đời của một tên nghiện thuốc phiện giống như bị quỳ dử hành hình dưới địa ngục.

Trong máu anh có ma túy, đưa con cung của Diêm Vương. Có những đêm anh đến con thềm thuốc, những người anh em trong bang phái đã trối anh lại, bọn họ đánh đập anh để nỗi đau về thể xác giúp anh xua đi cơn hoành hành của thuốc. Từng ngày, từng ngày, anh quyết liệt chiến đấu với cơn quỳ vô hình chảy trong người mình. Đau đớn, khó khăn, sau tám tháng chịu đựng anh mới có thể hoàn toàn thoát khỏi bàn tay của quỳ.

Có lẽ chính những cảnh tượng thối nát ấy đã trở thành bóng ma của đời anh, giết chết anh trong những giấc mộng.

Vào những giây phút tưởng chừng như cả cơ thể đau đớn muốn vỡ ra, cái ham muốn về sự sống làm cơn sóng trong người anh trỗi dậy mạnh mẽ ác liệt nhất.

Anh đã nói với chính mình, anh không có quyền chết...

Lại một nhiệm vụ được đưa đến. Một bang phái mới nổi khiêu chiến và ngang nhiên chiếm địa bàn của bang Tam Hồ, mười người bỏ mạng sau cuộc xả súng ác liệt ở Trùng Khánh để bảo vệ địa bàn đó.

Sau khi nghe tin, Vương Kiến Hạo gấp rút kéo người đi Trùng Khánh, đi cùng anh còn có cả Lâm Duật, ông ấy đã nói: “Nếu cậu còn mạng quay về đây, tôi sẽ cho cậu bất kì cơ hội nào mà cậu mong muốn.”

Anh khắc cốt ghi tâm, ghi lòng tạc dạ.

Cuộc xả súng ngày đó đã cướp đi hơn ba mươi mạng người.

Cắt cỏ phải cắt tận gốc, anh cùng với hai bằng hữu truy đuổi tên trùm bang phái trốn lui trốn lui tận trong rừng sâu.

Nhưng ông trời vẫn còn muốn thử thách anh. Bọn chúng bắt giữ một cậu bé làm con tin, đó là con trai của người anh em đã gắn bó cùng anh ở giới hắc đạo đây ạm bấy này. Anh đã có cơ hội đổi ngược tình thế nhưng ngón tay anh không thể nào bóp cò. Bọn chúng chết, con tin cũng chết.

Anh bị mọi loại cảm xúc dày xé điên cuồng, gần như bị dồn vào ngõ cụt.

Khi cây súng Glock 19 bị anh ném xuống đất, một viên đạn bắn đến găm vào cánh tay phải của anh. Máu tuôn ra ồ ạt như sông vỡ đê.

Cây súng lục phòng thân được anh sử dụng đến, chỉ trong một giây nhanh hơn cắt, hai tiếng súng nổ ra, một tên trúng đạn ngay ấn đường, tên còn lại xuyên tim.

Vương Kiến Hạo mặc kệ cánh tay sắp phệ đi của mình mà xông về phía trước. Tên đại ca đó bị anh bắn vào chân phải rồi lại chân trái. Cậu bé thoát ra, chạy về phía sau, tuy sợ hãi nhưng lại không kêu ca lấy một lời. Tên đại ca nằm dưới đất, đôi mắt hằn trợn lên nhắm về phía thằng bé, từ sau lưng hắn rút ra một con dao găm sau đó phi về phía trước.

“Phập!”

Chim bay loạn xạ, khu rừng hừng sáng, Mặt Trời yếu ớt ló rạng sau hàng cây to lớn.

Máu nhuộm đỏ cả bầu trời trong mắt anh.

Giây phút khi con dao cắm vào ngực trái, anh thấy cả không gian quay cuồng đến u mê lạc lõng, dường như đến cả nỗi đau cũng không thể cảm nhận được.

Trước mắt mờ mờ ảo, anh thấy đàn chim bay ngang qua bầu trời xanh lam. Lá cây bị gió thổi tung, bay ngược lên trời.

Máu anh thấm qua lớp áo rồi như một dòng tinh chất ngấm sâu vào lòng đất lạnh lẽo.

Mi mắt nhắm nghiền, gió thổi qua mang theo nỗi đau thương thấm nhuần vào trời đất.

Bên tai anh nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân, rồi từng tiếng gọi hô vang.

Lại là bài hát quen thuộc ấy, người con gái ôm lấy đàn tì bà cất lên tiếng hát, nước suối xanh biếc soi bóng anh từ bên kia bờ. Cô gái ấy nhìn anh, nụ cười trên môi thoáng qua rồi vụt mất trong màn đêm đen thẫm thẫm. Có lẽ đã kết thúc ở nơi ấy. . .

~~~~~

Sống mũi cay xè, khóe mắt bỏng rát.

Anh thấy cô đang khóc.

Mắt đỏ mắt, lệ thấm ướt môi.

Từ Hân, đừng khóc...

Như có một thứ gì đó mắc nghẹn ở cuống họng, vô cùng bức bối. Cô còn có thể mượn tượng ra những cảnh tượng thối nát mà anh kể. Phải, chúng quá dơ bẩn và tệ hại.

Súng, chém giết, mạng người, cực hình, thuốc phiện, đó là thế giới đen của anh mà cô cứ nghĩ một người đàn ông như thế này sao có thể liên quan đến.

Cô dường như có thể cảm nhận được nỗi đau của thể xác và tâm can anh đang len lỏi vào từng tế bào rồi đục khoét tim gan cô.

Cô có tuổi thơ bất hạnh. Anh có thời niên thiếu dơ bẩn.

Anh và cô như thuộc về cùng một thế giới.

Thực sự muốn lên tiếng, muốn hỏi anh rằng, anh đã làm thế nào để vượt qua quãng thời gian còn hơn bị chôn dưới địa ngục đó?

Nhưng cô đã không hỏi, cô không đủ can đảm.

Mưa bên ngoài như khóc thương ai, nuối tiếc ai, cứ đổ bộ lên Bắc Kinh mà không chịu dứt.

Đầu ngón tay của Vương Kiến Hạo gạt đi nước mắt nóng rát trên mặt Đường Từ Hân. Giây phút khi đôi mắt ấy của cô nhìn thẳng vào anh, anh biết nó cũng găm luôn vào tim mình rồi.

Anh không đau vì nhớ lại thời gian kia. Anh đau vì cô rơi lệ.

Trái tim như bị bóp nghẹt. Tim cô cũng nhuộm màu đau thương.

Đường Từ Hân cắn chặt môi dưới, cô không muốn khóc nhưng nước mắt cứ đổ về như thác, không thể nào kiểm soát được.

Vương Kiến Hạo cúi đầu, nghiền ngẫm ngậm lấy cánh môi đỏ ửng của cô. Từng chút từng chút một, không có dục vọng, không có bức ép, không có cự tuyệt, chỉ có đau thương.

Cô nhắm nghiền mắt, cánh tay vòng lấy ôm cổ anh, cứ như vậy để mặc anh dẫn dắt.

Bản thân cô biết rõ cô không được tiếp tục, không được để anh ngang nhiên bước vào đời mình lần nữa, nhưng con tim cô không nghe lời, tâm trí cô làm trái lệnh.

Chỉ bởi cô tìm được một sự đồng cảm ở anh.

Nụ hôn sâu lắng rồi kết thúc. Đôi mắt Đường Từ Hân mờ mờ ảo ảo trông thấy Vương Kiến Hạo ở trước mặt. Bàn tay cô đặt lên cổ anh, từ từ di chuyển xuống dưới cổ áo đang mở rộng. Ngón tay cô ấn nhẹ lên làn da lạnh, từng chút từng chút nhẹ nhàng.

Ở ngay giữa ngực anh, bàn tay cô mở ra đặt xuống, tiếng khóc nghẹn lại dưới cổ họng.

“Còn những vết sẹo?”

Bàn tay của anh áp lấy tay cô rồi kéo ra xa khỏi ngực mình. Anh bắt đầu đóng lại cúc áo, giọng trầm rất trầm “Không còn nữa rồi.” Bà vai của Đường Từ Hân bị anh đẩy xuống, anh kéo chân lên, ngay cả ánh mắt cũng không thể nhìn thẳng vào cô.

Vết sẹo đã từng chạy ngoằn ngoèo trên người anh, ghé tòm đến mức anh chỉ muốn cầm dao rạch đứt những lớp da ấy đi, xóa tan mọi kí ức và nỗi đau hằn lại trên người.

Khi đó, anh bị cảnh sát truy đuổi, bắt buộc phải xóa những vết sẹo ấy đi. Trở về với cơ thể bình thường lạnh lặn, anh là Vương Kiến Hạo, thiếu gia duy nhất nhà họ Vương. Kể trước kia đã có một vết sẹo như một con rết chạy dài trên lưng nay đã chết, chỉ có hận thù lưu lại trên cội đời này.

Ngoài cửa sổ lặng yên, những giọt mưa trong vắt đọng lại, Bắc Kinh ồn ào trở lại, mưa cũng đi rồi.

Đường Từ Hân nằm trên giường, mi mắt từ từ nhắm lại, cô thôi không muốn tìm tòi.

Vương Kiến Hạo ngồi bên giường, ngay cả hô hấp cũng nặng nề đến mức ngưng trệ. Cô ngủ rất bình yên, khóe mắt còn vương lại chút nước mắt chưa kịp khô, trông như một con mèo nhỏ.

Anh cúi đầu, để lại trên gò má cô một nụ hôn phớt.

“Từ Hân, đừng nhớ đến quá khứ của anh, đừng quá đau lòng. Em chỉ cần nhìn về phía trước, chỉ cần nhìn anh ở hiện tại.”

Mèo nhỏ, ngủ ngon.

Đền ngủ được bật lên, cả căn phòng tối lại trong chốc lát.

Mưa đầu mùa, thường là những cơn mưa dai dẳng. Người làm ta đau lòng, thường là người khó quên.

Vương Kiến Hạo ra khỏi phòng, Đường Tâm đã ngồi trong phòng khách từ hồi nào. Thấy một người đàn ông bước ra từ phòng em gái, người chị nào cũng nổi lên đa nghi. Nhưng Đường Tâm lại không như thế, cô biết ở bên Vương Kiến Hạo, em gái cô không bao giờ có thể gặp nguy hiểm.

Đường Tâm không nói gì, chỉ gật đầu coi như là một lời chào. Trước khi đi Vương Kiến Hạo cũng kể sơ quát về tình hình của Đường Từ Hân, thuốc của Bác sĩ Mộc để lại anh cũng dặn dò cẩn trọng mới dám rời đi.

~*~

Đám người đột nhiên cười phá lên giống như nghe phải chuyện cười. Lục Cửu nhìn cô gái trước mặt đầy chế giễu: “Cô có gì để cười?”

Giản An Nhiễm ngẩng cao đầu, không chút chùn bước: “Anh đưa tôi ra khỏi đây, chúng ta tìm một khách sạn, tôi cho anh một đêm hoan ái.”

“Gái bao cao cấp?”

“Xin lỗi, tôi không phải là gái đi khách.” Cô ta khoanh tay, ánh nhìn châm chọc không xem ai ra gì.

Một tên tiến lên trước, đẩy vai Giản An Nhiễm một cái, nói giọng đầy giận dữ: “Này, ăn nói cho phép tắc đi!”

Lục Cửu đánh mắt nhìn người của mình, anh trầm giọng: “Cô ta là của tôi.”

Tên đó xanh mặt, không ngừng vâng vâng dạ dạ.

Giản An Nhiễm đối với lời chiếm hữu bất ngờ đó của Lục Cửu mà đắc ý, vui vẻ lộ rõ trên khóe môi.

“Quản lý, Vương thiếu đã đến rồi.” Phục vụ đi đến thì thầm vài tai Quản lý. Chị ta gật đầu, tách tay: “Ngheh đón ngài ấy vào.” Tim Giản An Nhiễm trong một giây mà rơi ra khỏi lồng ngực, thời khắc này đã đến rồi. Cô ta thức thối lùi về sau đám người kia, để bọn họ che mình đi.

Cửa lớn được mở ra, Vương Kiến Hạo oai nghiêm đi vào, theo sau anh còn có cả năm tên vệ sĩ mặc vest đen nghiêm chỉnh.

Quản lý đi đến cúi đầu chào sau đó báo cáo: “Chưa có kẻ ra, không có người vào, Lục Cửu đang đợi ngài bên trong.”

Trên đường đến đây, anh cũng đã được báo sơ qua chuyện gây sự của Lục Cửu nên cũng không mấy ngạc nhiên. Anh thực sự muốn gặp lại người anh em này.

Lục Cửu vừa thấy bóng dáng người đàn ông hiện ra trước mắt liền không nén được giọng điệu ngạo nghễ.

“Lâu rồi không gặp, người anh em.”

“69.” Vương Kiến Hạo đứng trước mặt Lục Cửu, khóe môi hai người đàn ông kéo lên cùng lúc, ánh mắt nhìn nhau như sói như hổ.

Đám người quanh đó dường như cảm nhận được ngọn lửa bùng cháy mạnh mẽ, tỏa ra từ hai người đàn ông kia.

Giống như hai đấng quân vương làm chủ hai nước.

“Từ khi nào anh lại lên làm chức chủ Say Tình rồi? Tôi có ghé qua đây vài lần, chưa từng nghe đến chuyện ông chủ chốn ăn chơi lại trẻ tuổi như vậy.” Đôi mắt hẹp dài của Lục Cửu lóe lên, người ta nhận ra trong sâu đôi mắt ấy có thấp thoáng bóng con rắn hổ đầy nguy hiểm.

“Từ khi nào? Ngay khi tôi rời khỏi bang phái, 69, anh nắm bắt thông tin chậm quá.” Tay trái của Vương Kiến Hạo đút vào túi quần, khóe môi kéo lên chất chứa sự khinh thường. Người của anh tuy không bằng người của Lục Cửu nhưng nộ khí thì không hề thua kém ai.

“Thật vậy? Từ một tên đâm thuê chém mướn bây giờ lại thành Vương thiếu vạn người kính sợ, rất có bản lĩnh.” Rõ ràng Lục Cửu đang chọn lời khiêu khích.

Vương Kiến Hạo vẫn là cái dáng đứng ung dung nhưng khí chất bất phàm thì rầm rộ. Ngón tay anh đưa lên, tùy tiện vuốt vuốt đuôi lông mày, tuy chủ là một hành động bình thường nhưng lại là quả công kích mang tên mỉa mai ném vào mặt Lục Cửu.

Không đợi người khác chờ đợi, Vương Kiến Hạo nói ra: “Vậy thì bao giờ anh mới thoát được cái danh đâm thuê chém mướn để đường đường chính chính như tôi đây?”

Bầu không khí xung quanh càng lúc càng nặng nề đến sợ.

Lục Cửu bật cười, giống như là chế giễu Vương Kiến Hạo: “Anh nghĩ vị trí anh đang đứng rất lớn và an toàn phải không? Vương Kiến Hạo, anh đừng quên, anh cũng từng là bọn tôi, anh có được ngày hôm nay cũng phải đạp lên cái danh âm thuê chém mướn này.”

Trong người Lục Cửu cuộn cuộn sóng trào, từng quả bom được kích hoạt hàng loạt, nổ ầm ầm trong anh.

“Vì cái danh âm thuê chém mướn đó mà phải trốn lui trốn lui, 69, anh cảm thấy rất nở mày nở mặt đúng không?”

Khi Lục Cửu nói ra câu kia thì cảm giác quãng thời gian trước quay về với anh. Vương Kiến Hạo anh hiểu được cuộc sống đen là thế nào.

Năm đó khi anh được nhận vào bang phái thì Lục Cửu đã trở thành cánh tay trái vững mạnh của Tam Thất Hồ từ lâu. Cũng vào lúc anh nhận nhiệm vụ đầu tiên, Lục Cửu đã cùng anh sa trận, mục tiêu đều là cùng một người, ai đem đầu hân về trước sẽ có thưởng. Rốt cuộc Lục Cửu tự cao tự đại, xem nhẹ năng lực của anh nên chậm hơn anh một bước. Một đại ca lẫn lộn trong xã hội đen mười lăm năm lại thua trước một tên lính chỉ mới làm nhiệm vụ đầu tiên, đó chính là một vết nhơ mà đời này Lục Cửu khó quên. Sau lần đó, Lâm Duật đã trừng phạt anh ta rất dã man, gần như mất mạng. Mối quan hệ giữa anh và Lục Cửu cũng được rạch ròi, đời này không đội trời chung.

Nếu đã là người của xã hội đen thì phần trăm mất mạng cao hơn người bình thường gấp mấy lần, có thể giãy trước còn thờ nhưng giãy sau đạn bắn xuyên não. Anh và Lục Cửu đều đã không biết bao lần trông thấy Thần Chết kéo quân đến đem mình về địa ngục, đau đớn đều đã trải, đổi lại là bao kinh nghiệm để sống sót. Để tránh nguy hiểm từ những bang phái khác và cảnh sát, mọi thông tin cá nhân hay tên thật đều không được lộ ra ngoài, vì vậy bọn họ thường lấy một cái tên gọi đại diện. Những lúc cảnh sát sờ gáy, anh đều phải trốn đi, có khi phải lên tận rừng sâu sống gần một tháng trời.

Đó chính là lí do vì sao xã hội đen luôn phải ẩn thân, trốn lui trốn lui.

Lục Cửu cười hừ một cái, anh ta không tiếp tục chủ đề cũ mà vào thẳng vấn đề: “Mở đường.”

Đầu lông mày của Vương Kiến Hạo nhướn lên, anh ngoắc ngón tay ra hiệu: “Mở cửa.”

Cửa từ từ mở ra, Lục Cửu hiện ngang bước đi, khi đi ngang qua Vương Kiến Hạo cũng không quên để lại một câu: “Một nước không thể có hai vua. Chúc may mắn!”

Vương Kiến Hạo nhếch môi đáp lại: “Chờ ngày hội ngộ.”

Người của Lục Cửu êm đẹp rút khỏi Say Tình, mang theo cả Giản An Nhiễm. Ra đến ngoài, Giản An Nhiễm nhân thời cơ không ai để ý định bỏ trốn nhưng mau chóng bị người của Lục Cửu bắt lại đẩy vào xe của anh ta.

Giản An Nhiễm bây giờ nhận ra nguy hiểm cũng quá trễ, đã leo lên lưng hổ thì khó mà xuống được.

Cô ta không hề biết đến mối quan hệ căng thẳng của Lục Cửu và Vương Kiến Hạo, lại càng mù tịt về danh phận của người đàn ông số 69 đang ngồi bên cạnh.

“Anh đưa tôi đi đâu?”

Lục Cửu không nhìn cô ta, nụ cười ma mị thấp thoáng bên khóe miệng: “Có vẻ cô biết Vương Kiến Hạo.”

“Ý anh là gì?”

Người đàn ông bắt chéo chân, điệu bộ hồ hững thờ thái: “Chạy đến bến cảng.”

Tài xế vâng một tiếng rồi lập tức cho xe chạy đi ngay.

Nhạc nhẽo âm ỉ bị tắt đi, đèn lên trên trần nhà vụt lên sáng trưng. Đám người đang chìm trong vực sâu cửu lạc cuối cùng cũng bị đánh thức. Bọn họ nhìn quanh nhìn quất, Say Tình chưa từng tắt nhạc và bật đèn sáng như vậy. Rốt cuộc là có chuyện gì?

Bọn họ trông thấy một người đàn ông đang đứng trên sân khấu cao ngất. Vì ánh sáng ở đó quá yếu nên chưa ai nhận ra người đàn ông đó.

Nhưng họ biết người này xuất hiện ở đây đêm nay chắc chắn chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Không để bầu không khí nguội lạnh, cũng không để đám người bên dưới khó hiểu đợi chờ. Một lúc sau một giọng nam trầm thấp đánh vào không gian, chất giọng uy nghiêm đầy quyền lực khiến bao người bên dưới phải kiêng dè.

“Tôi đang tìm một người, người đó cũng biết tôi, hãy tự giác bước lên trước, đừng để tôi mất công đi tìm.” Đám người bên dưới xì xầm xì xào, nghe đến đâu cũng lắc đầu không biết.

“Tìm cứ việc tìm, tại sao lại phá hỏng tiệc vui của chúng tôi?” Một giọng nam ở dưới vọng lên, Vương Kiến Hạo hướng mắt về phía anh ta, hóa ra là Ki thiếu ăn chơi sa đọa có tiếng.

Người đàn ông đứng trên cao bước lên trước một bước, khuôn mặt góc cạnh nam tính hiện ra dưới ánh đèn. Cả người anh toát ra một nộ khí đầy rét lạnh, anh mở miệng: “Người cần tìm thì đang trốn ở đây, không tắt nhạc bật đèn thì có giống như đi tìm chuột hay không?”

Người đàn ông ngồi ở dưới cưỡi hừ một cái đầy cột nhà, cũng không quên bóp nắn vòng eo của người đẹp trong lòng: “Có cần Ki Chiêu Thần tôi phụ một tay?”

“Xin lỗi, tôi thích người tự giác hơn.”

“Ồ!”

Mà trong đám người bên dưới đã có kẻ biết mình bị sờ gáy. Hàn Yên trốn trong góc tối, tay chân cứ bủn rủn rồi lại run rẩy. Sau lưng rịn ra một lớp mồ hôi đầy mặt dù điều hòa chạy rất mạnh. Vương Kiến Hạo biết cô ta chính là kẻ đứng sau, chỉ là anh đang chơi trò mèo vờn chuột mà thôi.

Phía trước là dao, phía sau là kiếm, kiểu gì cô ta cũng chết.

“Hay chúng ta chơi một trò chơi?” Vương Kiến Hạo ngồi xuống ghế, anh châm lửa, điều thuốc ngậm trên miệng sáng rực tàn đỏm đỏ.

Tim Hàn Yên đập thịch một cái rồi rớt xuống, da đầu kéo căng.

Một làn khói trắng được Vương Kiến Hạo phả ra, làn khói qua kẽ tay anh bay lên trên, tỏa ra như một bông hoa quỳnh nở rộ. Dưới ánh đèn mập mờ, bóng dáng thứ thái của anh lại càng trở nên mơ hồ, nhưng phải khiến bao kẻ ở dưới phải ngược nhìn như một vị lãnh chúa quyền uy.

“Luật chơi là gì?” Ở một chỗ khác, có giọng nữ trầm trầm đánh vào không gian. Cô ta miệng ngậm một điều thuốc, tay đang đưa một ly rượu, bộ váy màu trắng cứ thế phả ra đường cong bóng mắt của cô ta. Một vẻ đẹp quyền rũ cực kì khó cưỡng.

Lệ Bạch, là một trong những người phụ nữ hiếm hoi đứng đầu một bang phái. Trên giường cô ta có thể nằm dưới nhưng trong thế giới ngầm thì đứng trên biết bao tên đàn ông. Chính cô ta đã đào tạo ra đội quân sát thủ nữ, giết người không cần dao, súng, chỉ trong ba giây liền khiến đối phương lia cổ.

Người người gọi cô ta là “Chị Lệ”.

Một đêm như vậy không ngờ lại tụ họp nhiều vĩ nhân đến thế, chỉ tiếc tên Mạn Ngưu Trình lắm mồm đã đi Hawaii ăn chơi đàn đúm.

Càng đông lại càng vui.

Vương Kiến Hạo nâng ly rượu trên bàn lên, bàn tay anh khê lắc, rượu đỏ sóng sánh trông như máu người. Qua ánh rượu đỏ, người ta trông thấy đôi mắt người đàn ông lóe sáng, kéo qua hàng vạn tia rét buốt. Cuối cùng giọng nam trầm khàn đầy nam tính cất lên khiến bao người nín thở đón chờ: “Tôi là người ra luật. Luật rất đơn giản, các người là người chơi, mục tiêu là những cô gái họ Hàn trong đây. Ai bắt được sẽ có thưởng.”

Hàn Yên hoàn toàn chết đờ trong vài giây. Người đàn ông trên kia không khác gì đứa con của quỷ, thủ đoạn rất tàn độc. Cô ta gấp rút nhìn quanh, tất cả những cánh cửa quanh đó đều đóng chặt, còn có cả bảo vệ đứng canh. Trong này như một sân đấu rộng lớn nhưng không có đường ra.

Mà đám người ở đây đều rất hứng thú với trò chơi này của Vương Kiến Hạo. Bọn họ đảm bảo đây chỉ là màn mở đầu, về sau mới có nhiều trò vui.

“Trò chơi bắt đầu.”

Đèn trên trần vụt tắt, chỉ để lại những ánh đèn led đỏ xanh vây quanh như ma trận. Hàn Yên thật sự đang ngồi trên đồng lửa. Ở đây ít nhiều có kẻ biết đến cô ta, bị bắt thì coi như chạy đằng trời cũng không thoát được.

Hàn Yên dựa lưng vào người đàn ông bên cạnh. Anh ta vòng tay ôm lấy vai cô ta, sau đó hỏi bằng một câu tiếng anh: “Bảo bối, sao người em lại lạnh như vậy?”. Thấy cô không đáp lại, mà mặt thì cứ vùi vào ngực mình, anh ta lo lắng hỏi tiếp: “Yên Yên, người em lạnh lắm, có sao không?”

Bàn tay cứ Hàn Yên bám vào cổ áo của anh ta, lí nhí trong cổ họng: “Joe, bọn họ muốn tìm em.”

“Em lo sao? Chỉ là một trò chơi thôi mà?” Anh ta uống rượu, căn bản là không hề biết về mấy việc làm phía sau của Hàn Yên.

Mà nếu anh ta biết được chắc chắn sẽ bỏ cô ta lại một mình.

“Joe...” Hàn Yên lo sợ đến giọng nói run run.

“Em là tiểu thư nhà họ Hàn, bọn họ sao có thể động đến em?” Mà tên Joe đó vẫn cứ thông thả nhấp rượu, không hề biết người người trong Say Tình đang lùng sục tìm cô gái trong lòng anh ta.

Ở bên bàn rượu bên cạnh, có người đàn ông đi đến, trông anh ta rất lịch sự nhã nhặn. Cô gái đi khách đang ngồi say sưa bên chàng đại gia của mình, thấy có người hỏi tên mà đột nhiên tức giận, chửi người rất ghê gớm, cô ta tên Hàn Thiếp. Người đàn ông đó không nói gì nhiều lập tức gọi người đến bắt lấy lời đi. Hàn Yên thấy rõ cô gái đó say khướt, bị mang đến cho Lệ Bạch. Thì ra cô ta cũng hứng thú với trò chơi.

Nhưng Hàn Yên không hề biết, mình đã bị theo dõi từ lâu.

Bên kia Ki Chiêu Thần đang nhâm nhi điều thuốc trên tay, đôi mắt đắm chiêu phóng về phía trước. Trong bóng tối mờ ảo, anh ta vẫn thấy người phụ nữ đó.

Ngoắc ngón tay, một tên đi đến ghé vào tai Kỉ Chiêu Thần nói gì đó, anh ta gật gù, hình như thuốc quá mạnh khiến anh ta trong một phút u mê: “Cứ trực tiếp đưa lên cho Vương Kiến Hạo.”

Tên đó vâng dạ rồi lập tức kéo người đi.

Hàn Yên nâng mắt, trông thấy đám người hùng hùng hổ hổ đi về phía này. Họ dừng lại trước mặt cô ta, người đàn ông dẫn đầu nở một nụ cười, khấp người cô ta bỗng chốc nổi mẩn.

“Xin chào cô Hàn, cùng chúng tôi chơi một chút chứ?”

Tên Joe nhìn người đàn ông lại nhìn Hàn Yên, thật sự không biết mấy người này đang nói cái gì.

Hàn Yên đứng dậy, đôi chân run rẩy đứng còn chút không vững. Cô ta bước vòng qua bàn rượu, Joe kéo lấy tay Hàn Yên, cô ta chỉ khẽ nói một câu trấn an anh ta: “Anh cứ ở đây, không sao hết.” Đó chỉ là câu giả dối, bây giờ cô ta chính là đi đưa mạng cho Diêm Vương.

Hàn Yên nói xong câu ấy cũng ngoan ngoãn đi theo đám người đó, cũng không nói gì thêm, không hỏi han gì cả. Cô ta biết, dù có sứt đầu mẻ trán bọn họ cũng không tha cô ta đi.

Vương Kiến Hạo đứng trên cao, bên tay là ly rượu đỏ đã uống được một nửa, ánh mắt anh nhìn theo đám người phía dưới, người phụ nữ bước một bước anh lại đưa mắt trông theo.

Sau một hồi có bảy cô gái họ Hàn được đưa đến, Vương Kiến Hạo ngồi trên ghế, mắt dán chặt vào thân hình của Hàn Yên. Mà Hàn Yên đã sớm sợ hãi đến nỗi khó thở. Những cô gái bên cạnh cô ta đều rất bình tĩnh, có người còn tâm tư để chỉnh lại lớp trang điểm, bọn họ chính là nghĩ Vương Kiến Hạo đang tuyển người lên giường.

Lệ Bạch ở dưới lướt mắt qua nhìn một chút, ánh mắt đột nhiên dừng lại tại gương mặt trắng bệch của Hàn Yên, cô ta không suy nghĩ đầu xa xôi, con quay hôm nay Vương Kiến Hạo chơi bởi chính là Hàn Yên.

Chỉ là không biết cô gái kia đã làm những gì để Vương thiếu ân thân lâu năm nay lại nổi hứng dạo chơi như vậy.

Bảy cô gái được đưa lên sân khấu, ở nơi mà ai ai cũng trông thấy được. Nhiều người chỉ tro vào mặt Hàn Yên, có người còn nói cô ta bán thân cho Vương Kiến Hạo nên mới leo lên đây. Phút giây như vậy Hàn Yên chỉ muốn lao xuống xé mặt bọn người đó ra.

Vương Kiến Hạo ngồi ở phía sân khấu bên cạnh, anh liếc mắt qua liền chạm phải ánh mắt sợ hãi của Hàn Yên. Anh đứng dậy, chống tay lên lan can, ở dưới đang đợi lời nói của anh.

“Trong bảy người này các người hứng thú với ai nhất?”

Câu hỏi như lưỡi câu, chỉ chờ người đến cắn vào.

Kỉ Chiêu Thần nâng ly rượu trên tay lên hướng về phía sân khấu, ánh mắt chính là dành cho Hàn Yên: “Tôi chỉ thực sự không hiểu sao cô Hàn lại đứng trên kia, chẳng lẽ cô đắc tội với Vương thiếu?”

Còn đây chính là mồi nhử mắc vào lưỡi câu, làm cho Hàn Yên trở thành tâm điểm nóng của Say Tình đêm nay. Càng lúc cô ta lại nhận được rất nhiều ánh mắt khác lạ, không có ánh mắt nào giống nhau. Cảm giác tựa như mình đang bị lột trần, đem ra trước mặt bao người để người ta chỉ trỏ, mặt sất.

Quản lí đi lên sân khấu, cúi xuống thì thầm vào tai Vương Kiến Hạo. Giây sau Hàn Yên thấy khoe môi anh kéo lên rất cọt nhả, nhưng đó lại là điềm xấu của cô ta.

Chỉ mấy phút sau, cửa lớn của Say Tình mở ra, một đám người đàn ông ngang nhiên đi vào, dẫn đầu chính là một người đàn ông trung niên với cái đầu đinh. Ông ta vừa đến đã hướng mắt lên sân khấu, nhìn thấy ngay bảy cô gái đang đứng trên đó.

Vương Kiến Hạo từ trên cao nhìn xuống, anh hướng ly rượu về phía ông ta coi như một lời chào: “Đã lâu không gặp, Lão Thập Quý.”

Phục vụ chuẩn bị cho ông ta cùng mấy tên đệ một bàn rượu hạng sang nhất, chính Vương Kiến Hạo đã lệnh như vậy. Đêm nay, Lão Thập Quý chính là nhân vật to nhất. “Vương Kiến Hạo, lâu rồi không thấy cậu liên lạc với ta.” Lão Thập Quý vừa đặt mông ngồi xuống đã có ngay mấy cô em đi khách bu kín, ông ta rất thích thú cười ha ha, những loại rượu quý của Say Tình cũng mang ra để chiêu đãi ông.

Lệ Bạch đứng dậy, nhìn Lão Thập Quý cúi đầu chào: “Không ngờ đêm nay Lão Thập của chúng ta lại đến chung vui.”

Trong giới hắc đạo Lệ Bạch chính là đàn em của ông ta, nếu không có một lời chào tử tế thì xem như đã phạm phải tội không tôn trọng đàn anh.

“Ta nghe nói tên 69 gây sự ở đây, còn rất hùng hùng hổ hổ không xem ai ra gì, vậy hấn đâu rồi?” Lão Thập Quý cười lớn một tiếng rồi nhìn quanh. Ban đầu khi ông ta nhận điện thoại của Say Tình đã chuẩn bị quân số đông đủ, cứ nghĩ sẽ quậy phá Say Tình một đêm nhưng không ngờ lúc đến lại chẳng thấy động tĩnh gì. Nhưng ông ta không hề mất hứng, đêm nay rất khác, chiêu tập rất nhiều kẻ tên tuổi, nhất là người đàn ông đang đứng trên sân khấu, đã rút khỏi bang phái từ lâu nhưng đêm nay lại như trở thành kẻ nắm đầu Say Tình.

Thực sự không rõ sự tình thế nào.

Vương Kiến Hạo ngồi xuống ghế, tâm tình anh đang rất kích động, cả người ngửa ngáy, thật sự muốn lôi bao cát ra mà đắp mà đá.

“Lão Thập, lão thử nhìn lên sân khấu xem, thích em nào lão cứ nói một tiếng.” Vương Kiến Hạo làm vẻ mặt cợt nhả rồi chỉ tay xuống dưới. Đám người bên dưới cũng nổi lên hứng thú mãnh liệt, đây chính là vào thời khắc bùng nổ nhất.

Anh chỉ tay xuống dưới Lão Thập Quý mới để mắt tới, ông ta lướt mắt qua nhìn bảy cô gái trên sân khấu. Khi nhìn đến Hàn Yên ông ta khẽ nheo mắt, cô gái này chẳng phải chính là con gái cưng của ông Hàn? Sao lại bị mang lên đó để người ta chơi đùa? Chắc chắn là đã đắc tội với Vương Kiến Hạo rồi.

Lão Thập Quý sau vài phút nhìn qua thì cười một tiếng, ông ta dựa lưng vào sau ghế, cái bụng bia lộ ra. Ngón tay đưa lên, Lão Thập Quý chỉ thẳng vào Hàn Yên: “Cô gái ta thấy hiếu kì nhất.”

“Cô Hàn, một đêm cùng tôi thì thế nào?” Lão ta cười hề hề, vẻ mặt rất thâm đáng khiến Hàn Yên đứng ở trên mà chân tay run rẩy.

Vương Kiến Hạo tách tay, hai tên phía sau anh đi đến, đột nhiên đè bả vai Hàn Yên xuống. Cô ta la lên, rất dữ dằn chống đối lại.

Một chiếc bàn gỗ màu nâu đậm được đưa lên trên sân khấu, hai tên đàn ông đó lôi Hàn Yên lên đè cô ta lên bàn, bắt lấy hai cánh tay của cô trói lại vào chân bàn.

Tiếng la của Hàn Yên rất ghê gớm, gần như xuyên thủng cả tòa nhà cao lớn. Ở dưới bao người đối với tiếng la hét của cô ta mà mặt sát cười cợt.

Ki Chiêu Thần rất khoái chí, ánh mắt anh ta sáng rực, trông như giấy sau liền xông lên sân khấu mà ăn ngấu ăn nghiêng cô gái kia.

“Thực sự không biết cô Hàn đã phạm tội gì với Vương thiếu vậy?” Lệ Bạch cũng góp lời vào cho nhộn nhịp.

Vương Kiến Hạo đứng dậy khỏi ghế, từng bước từng bước đến gần Hàn Yên, cô ta thấy anh đi đến, tay chân cũng thôi vùng vẫy, gương mặt tội nghiệp như con chó bị đánh gãy chân.

Người đàn ông đột nhiên giơ tay lên cao, Hàn Yên nhắm chặt mắt, ba giây sau vẫn chưa thấy anh hạ thủ mới dám mở mắt ra. Vương Kiến Hạo ở trước mặt cô ta cười cợt rất ngạo nghễ, anh gần lên từng chữ: “Trả lời.”

Môi Hàn Yên run lấy bầy, hai chân chạm đất cũng môi như. Cô ta nuốt nước bọt, bắt đầu nói: “Tôi đã hãm hại người phụ nữ của Vương thiếu.”

“Vậy nên?”

“Tôi đáng bị phạt.” Hô hấp của Hàn Yên gần như ngưng trệ, câu nói cuối cùng này chính là một lời nhận lỗi giết chết cô ta.

Vương Kiến Hạo nhún vai, dưới ánh đèn mái tóc xám tro của anh nổi bật như gắn thêm đèn, tuy miệng đang cười nhưng đôi mắt thâm sâu đầy ám khí bức người, và chỉ những kẻ có mắt quan sát mới nhận ra được điều này.

“Lão Thập, lão đã nghe thấy chưa? Mời lão!” Vương Kiến Hạo đứng qua một bên, đưa một tay mời.

Lão Thập Quý cười ha ha vô cùng thích thú. Ông ta đứng dậy, cầm theo ly rượu đi lên, từng bước từng bước của lão chậm rãi nhưng đó lại là hồi chuông cảnh báo Hàn Yên, rằng đêm nay cô chết chắc.

Bước lên sân khấu ở trên cao, Lão Thập Quý nhìn Hàn Yên đầy dục vọng, cái sự ham muốn ấy của ông ta không hề che giấu mà lộ ra trên gương mặt, Hàn Yên thực sự thấy rất dơ bẩn.

Ở dưới đám người bắt đầu ồn ào, bây giờ thì bọn họ đã hiểu về sự có mặt của chiếc bàn kia, chính là để cho Lão Thập Quý thể hiện sự phản kích của mình ở ngay trên sân khấu.

Bàn tay ông ta rất to, khi đặt lên người Hàn Yên lại nóng đến bỏng rát. Môi cô ta bắt đầu run rẩy, vết sẹo dài nổi từ trên trán ông ta chạy xuống tận cổ khiến Hàn Yên kinh hãi.

Ông ta để ly rượu lên bàn, bàn tay không hề nhượng bộ xé rách bộ váy xê dài của Hàn Yên xuống. Chỉ trong một phút ngắn ngủi, cô ta gần như lửa lò trước bao ánh mắt thèm muốn của những tên đàn ông ở dưới, và bao ánh mắt khinh khỉnh của những người phụ nữ.

Vương Kiến Hạo ngồi trên ghế, chân bắt chéo, anh bắt đầu thưởng thức màn trình diễn chính tay mình là đạo diễn.

Đêm nay không phải đêm vui chơi của anh, đêm nay là đêm anh rửa hận thay Đường Tử Hân.

Kẻ khác làm cô đau một, anh sẽ cho kẻ ấy đau mười.

Quản lí đi đến ghế xuống thì thâm vào tai anh. Đôi mắt Vương Kiến Hạo đột nhiên chuyển đổi cảm xúc, bỏ điếu thuốc trên môi xuống, anh gật đầu nói một câu: “Tiếp đón chu đáo.”

Quản lí gật đầu lui xuống. Cánh cửa Say Tình lại một lần nữa được mở ra, đám người đang chờ đợi một màn nóng bỏng của Lão Thập Quý nghe tiếng

cửa mở không thể không đặt mắt đến.

Sau cánh cửa ấy là một người phụ nữ đi vào, cô ta mặc một bộ công sở màu đỏ đô, xinh đẹp tinh tế và đầy nét cứng rắn trường thành. Ngoại trừ Vương Kiến Hạo ra thì ở đây không một ai biết đến sự xuất hiện đột ngột của cô gái này.

Người phụ nữ ấy ngang nhiên đi vào trên đôi cao gót đắt tiền của mình, người đàn ông cùng người phụ nữ đang ở trên sân khấu đang làm gì, và là ai cô ta đã biết rõ.

Nhìn qua sân khấu bên này, cô ta bắt gặp ngay ánh mắt quái dị của Vương Kiến Hạo đang đặt trên người mình. Từ đầu đến cuối cô ta không nói lấy một câu, chỉ chăm chăm nhìn lên sân khấu trước mặt.

Hàn Yên ngẩng đầu nhìn, trong ánh mắt hiện lên tia kinh hãi, cô ta méo mào, gào lên một tiếng.

“Chị, cứu em!”

Phục vụ đi đến chuẩn bị bàn rượu hạng sang cho cô ta. Hàn Châu Trì thư thái ngồi xuống, tay khoanh trước ngực, chân bắt chéo, cô ta đối mặt với một tiếng gọi của em gái mà sắc mặt không một chút thay đổi.

HẾT CHƯƠNG 63.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Cuồng loạn ở Say Tình (Oanh liệt ngoài bến cảng)

Chương 64: Cuồng loạn ở Say Tình (Oanh liệt ngoài bến cảng).

Xe chạy về phía cảng biển, Giản An Nhiễm vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, đường cảng đi cảng thấy lạ. Mặc dù đang lo sợ tốt độ nhưng cô chưa từng thể hiện ra ngoài.

Lục Cửu ngồi bên cạnh rất nhàn nhã, từ khi lên xe đến giờ cũng chưa từng mở miệng nói lấy một chữ. Bàn tay Giản An Nhiễm luồn vào túi sách, từ từ lôi điện thoại ra. Người đàn ông ở bên đột nhiên vuốt cằm, nói một câu: “Gọi cảnh sát đến xem tôi và cô hoan ái sao?”

Bàn tay của Giản An Nhiễm đột nhiên cứng nhắc, nghe anh cảnh cáo cũng thức thời bỏ điện thoại vào túi. Rõ ràng anh ta không hề quay đầu về phía này, vậy mà vẫn biết con số trên màn hình cô đang bấm là 110, thật sự là quá nguy hiểm.

Chạy được một lúc chiếc xe dừng lại tại một khách sạn ở gần cảng biển. Có người mở cửa xe, anh ta nói: “Xin mời tiểu thư xuống xe.”

Giản An Nhiễm quay đầu nhìn Lục Cửu, anh ta không hề có ý định xuống cùng cô.

“Tôi còn việc của tôi, cô cứ ở bên trong đợi.” Thấy Giản An Nhiễm đang chờ, Lục Cửu mới nhả ra một câu như vậy.

Nghe xong Giản An Nhiễm lập tức xuống xe không chần chừ, chiếc xe màu đen chở Lục Cửu cũng chạy đi. Cô đi vào trong khách sạn, hóa ra anh đã chuẩn bị sẵn phòng ở đây, là loại phòng cao cấp.

Xe chạy thẳng ra cảng biển rồi đậu phía sau một chiếc container, Lục Cửu mở cửa ra khỏi xe, theo sau anh còn có vài tên đệ nữa. Người đàn ông mặc thêm một chiếc áo nắng tô màu nâu, gió biển đêm thổi vào phần phật lạnh thấu xương tủy. Trăng trên trời lấp ló tỏa bóng, chiếu ánh sáng vàng yếu ớt xuống thân hình vững chãi của anh, cái bóng đen ở dưới đất kéo dài. Đứng trước gió lạnh, đôi mắt của anh híp lại, gương mặt lạnh lẽo không cảm xúc. Lục Cửu phóng mắt ra xa, nơi những người anh em của anh đang chinh chiến.

Có người đi đến, đứng ở sau anh nói gấp: “Cửu ca, bọn chúng đêm nay rất đông, dường như là muốn một mất một còn với ta.”

“Lô hàng ấy là của Lão Thiên nhả ra, lão chính là muốn ta đánh hết mình, vậy ta cũng không phải nhượng bộ nữa.” Tay trái của Lục Cửu đút sâu vào túi quần, đôi mắt hứng gió hướng về phía trước, một động tĩnh cũng không hề bỏ qua.

Nhị Tề nghe anh nói đã hiểu lập tức nói: “Đại ca không cần phải lộ mặt, nếu đánh thắng chúng em nhất định sẽ mở đường cho đại ca lên tàu đầu tiên.”

“Được.”

Tên đó gạt đầu dứt khoát rồi lập tức rút đi. Vài phút sau hấn ta cùng năm tên còn lại chạy về phía con tàu, tiếng súng nổ vang một khoảng trời.

Nhị Tề dẫn đầu, dáng người đứng thẳng trong đêm, hấn ta đột nhiên xông về phía trước, năm tên lính còn lại cũng tách ra.

Đám của Lục Cửu đến trễ gần một tiếng, người của anh ở ngoài này rất ít, trước đó đã tử trận hết để bảo vệ lô hàng. Mới mở đầu bên anh đã mất đi quân số nhưng không vì thế mà chùn bước, Lục Cửu hoàn toàn tin tưởng ở Nhị Tề, hẳn ta nhất định sẽ mang đầu của tên Tang Tự về cho anh. Nhị Tề đứng phía sau container, mắt hướng lên boong tàu, trên đó có ba tên súng bắn tỉa, mỗi tên một hướng, nếu bây giờ lộ mặt ra khỏi container chắc chắn đạn bắn xuyên não.

Không thể chậm trễ hơn hẳn ta quay sang phải, tay làm một dấu hiệu, người yểm trợ đã hiểu lập tức chạy ra khỏi container. Anh ta chạy nhanh về phía con tàu, mấy tên súng bắn tỉa đều nã súng về phía đó, liên tiếp bắn.

Nhân cơ hội đó Nhị Tề cùng những anh em còn lại giờ súng về phía boong tàu, mỗi người một phía, ba tên súng bắn tỉa chết cùng lúc.

Mất đi lớp phòng hộ bên ngoài, đám người của Tang Tự chắc chắn sẽ bị kích động. Nhị Tề lấy từ trong túi áo ra một quả pháo sau đó cho châm ngòi rồi ném ra khoảng đất trống. Tiếng pháo nổ âm ỉ, đám người còn lại ở chỗ Lục Cửu nghe tiếng hiệu lập tức giắt súng lên chạy về phía Nhị Tề.

Lục Cửu đem một khẩu Beratta-92 từ trong túi áo ra, bàn tay người đàn ông ấn báng súng, băng đạn rỗng rơi ra, một băng đạn mới với loại đạn 15mm được thay vào báng, hành động dứt khoát và đầy mạnh mẽ. Bàn tay kia của anh mở ra, một tên lấy từ trong xe ra một khẩu Strizh đã nạp đạn sẵn mà Lục Cửu ưa thích, đặt vào tay anh. Người đàn ông đem khẩu Strizh giắt vào bên hông, vạt áo măng tô dài che nó đi.

Nhị Tề cùng bốn người còn lại cẩn trọng đi lên tàu, đám người của Tang Tự rất thích ẩn nấp, đối mặt với bọn chúng phải tự tạo cho mình một đôi mắt sau lưng, nếu không chắc chắn sẽ bị đánh lén.

Những tên bắn tỉa đã bị hạ, nhóm người của Lục Cửu ngang nhiên hùng dũng đi lên tàu, yểm trợ cho đám của Nhị Tề ở phía sau.

Trên boong tàu có tiếng bước chân dồn dập, đám người của Lục Cửu đi trên lang thang nghe thấy tiếng động lập tức chìa súng lên trên, nép người lại một bên để tránh đạn. Ngay giây sau có hàng loạt tiếng đạn bắn vào tàu dồn dập. Nhưng nó đến từ đằng sau mấy chiếc containers ở dưới cảng. Ở trên boong tàu, đám Tang Tự cũng quyết liệt mai phục nã súng về phía đám người của Lục Cửu.

Sóng vỗ ào ào nhưng chẳng thể ngăn nổi tiếng súng nổ rầm rầm ngay trên tàu.

Hóa ra Lục Cửu đã bị đánh lừa, Tang Tự cho vài tên bắn tỉa lên boong tàu hóa ra chỉ để che mắt, sự thật là bọn chúng đã trốn ở sau container đợi hiệu lệnh để tấn công từ hai phía cùng lúc.

Nhị Tề hô to, lập tức chạy ra che chắn đạn cho Lục Cửu: “Rút vào khoang thuyền đợi hiệu lệnh!”

“Tề ca, bọn chúng lại ẩn thân rồi.” Một tên nhìn qua cửa sổ trong khoang tàu sau đó báo cáo.

Lục Cửu đưa mắt ra ngoài nhìn, ở ngoài lặng yên như tờ, chỉ nghe tiếng sóng vỗ vào thân tàu. Anh hạ súng trên tay xuống, sau đợt tấn công đột ngột của đám Tang Tự anh không hề gấp gáp, cũng không lộ ra chút lo lắng nào.

Người đàn ông lấy ra một liều thuốc rồi châm lửa, ánh lửa lóe lên trong khoang tàu tối đen, Lục Cửu ồm ồm nói: “Tang Tự chắc chắn còn ở trên tàu, hẳn ở đầu lô hàng ở đó. Đám người trốn trong container dưới cảng chưa quá sáu người, ta có thể hạ được nhưng nhất thiết phải đề tâm đến. Tề, chú lệnh cho người khóa cửa khoang thuyền lại, đây là sàn đấu của ta, không ai được quyền vào.” Nhị Tề nghe lệnh lập tức thi hành, tất cả các cánh cửa vào khoang tàu đều được đóng lại. Lục Cửu làm vậy chính là chia cắt một nửa quân số của đám Tang Tự, người của anh bây giờ chỉ còn mười hai người, đợt xả súng vừa rồi đã có rất nhiều anh em trọng thương, không thể tiếp tục theo anh.

Trong khoang tàu rộng lớn như trở thành một đấu trường, kẻ nhanh trí thường thắng kẻ nhanh tay. Lục Cửu vừa có thể nhanh tay, vừa có thể nhanh trí, đó là những gì anh tích lũy cho bản thân suốt hai mươi năm súng.

Tang Tự đêm nay mang người đến rất đông, hẳn ta chỉ mới gia nhập xã hội đen chưa quá mười năm nhưng lại rất được lòng đàn anh đi trước. Thực ra tài cán hẳn ta không đến nỗi khiến ai ai cũng phải nể phục, chẳng qua những bang phái chống lưng cho hẳn chính là những bang phái trước kia đã đổ máu với bang Tam Hồ, nên bây giờ mang Tang Tự ra làm khẩu súng để báo thù. Người đêm nay hẳn ta dẫn đến chắc chắn là của người khác phái đi giúp, thủ đoạn rất bẩn thỉu, không biết chính trực là gì.

Đám người của Lục Cửu chia làm hai nhóm nhỏ, một đi với Nhị Tề, một đi với Lục Cửu. Từng phòng trong khoang được lục soát, vậy mà đám Tang Tự rất thích ẩn nấp, mãi không thấy lộ mặt. Vừa rồi tiếng bước chân trên boong tàu rất nhiều, chắc phải gần hai mươi người, gấp đôi người của anh. Nhưng mục tiêu anh nhắm vào chính là Tang Tự, chỉ cần bắt được đầu của hẳn ra khỏi cổ thì bọn đệ lập tức sẽ giờ tay xin hàng.

Nhị Tề mở đường đi xuống kho tàu, ở dưới này rất tối, rất thích hợp để tấn công nhau. Lục Cửu quan sát một chút sau đó truyền lệnh đến Nhị Tề: “Đây chắc chắn là đây, bọn chúng đang nhử ta.”

Theo lệnh của anh Nhị Tề cùng anh em không tiếp tục xuống kho nữa. Lục Cửu ngoắc ngón tay: “Chú cho năm người ở đây cùng lúc lục soát từng phòng một, để anh đi lên buồng lái.”

“Một mình đại ca?”

Lục Cửu bật cười chế giễu: “Chú nghĩ anh không biết bắn súng?”

“Còn số người còn lại?”

“Canh cửa khoang tàu, không cho kẻ nào vào.”

Nhị Tề nhận lệnh rồi lập tức cử người đi. Lục Cửu một mình đi lên buồng lái, anh rất ung dung, dường như là không chút phòng bị nào. Ở xã hội đen này không phải ai cũng có thể giết, chỉ có đại ca mới có thể giết đại ca, nếu kẻ giết anh không phải người nắm đầu thì cả bang phái ấy nhất định sẽ bị đuổi cùng giết tận, đó chính là một hình phạt dành cho một bang phái không tuân theo luật lệ.

Chỉ có Lục Cửu mới có thể bắn xuyên não Tang Tự. Chỉ có Tang Tự mới có thể đắm vào tim Lục Cửu. Đó là luật.

Ở bên ngoài tàu có động tĩnh, cánh yểm trợ cho Tang Tự dưới container bây giờ đã xông lên tàu. Bọn chúng cố gắng phá cửa, nhưng lại không biết người của Lục Cửu đã nắp đi, chỉ đợi bọn chúng xông vào lập tức bắn bẻ đầu.

Cửa khoang đồ xuống, cả đám người xông vào, ngay lập tức có hàng loạt viên đạn từ tứ phía bắn đến, bọn chúng ngã rạp xuống, máu đỏ bắn khắp nơi.

Lục Cửu đứng trước cửa buồng lái, tay bên trái cầm một khẩu Beratta-92, tay bên phải cầm một khẩu Strizh. Chân phải anh đạp cửa, cửa vừa mở ra thì lập tức nép vào một bên phòng khi có mai phục. Bên trong buồng lái yên tĩnh đến lạ, người đàn ông chia súng vào trước, hành động dứt khoát mạnh mẽ, không có động tĩnh mới bắt đầu đi vào. Đám Nhị Tề lục soát từng phòng, chỉ duy nhất có ba tên trốn ở đây. Bọn chúng bị chính tay Nhị Tề bắn vào thái dương không hề có lời kêu ca sau đó.

Trên khoang tàu chỉ có duy nhất ba tên, chắc chắn là Tang Tự chỉ cử đi để dò xét tình hình. Đám ở ngoài cảng cũng bị giết chết, vậy chỉ có một khả năng duy nhất là Tang Tự đang ở trên buồng lái. Mà Lục Cửu lại xông pha một mình với đám người đông như kiến của Tang Tự, nhất định là khó qua khỏi.

Nhị Tề huy động tất cả anh em chạy đến buồng lái, đúng như dự đoán ở đây cũng đang xảy ra cuộc nổ súng oanh liệt.

Trong buồng lái Lục Cửu chạy trên bàn điều khiển, súng ở hai tay liên tiếp bắn xuống, bước chân của anh rất nhanh, Tang Tự đang nắp sau hòm điều khiển cũng khó theo kịp.

Đột nhiên từ phía sau đám của Tang Tự xông lên, người của Nhị Tề cũng chuẩn bị sẵn đạn, cuộc xả súng oanh liệt nổ ra.

“Nhanh lắm, nhóc con!” Lục Cửu khoái chí nói một câu, Tang Tự và anh đều đang nắp đi, khó có thể hạ thủ.

Cửa kính bị cuộc xả súng ngoài kia bắn bể, Tang Tự trông thấy liền chạy lên bàn điều khiển nhảy qua cửa kính, rơi xuống boong tàu. Lục Cửu không gấp gáp đuổi theo, anh biết hẳn ta đang tìm một chỗ rộng rãi để đấu một trận.

Người đàn ông đứng đây, phải áo một cái rồi đi ra bằng cửa chứ không nhảy ra cửa kính như Tang Tự, đường từ đây xuống boong tàu rất gần, đi chưa mất hai phút, tại sao lại phải nhảy chứ?

Lục Cửu thư thái đi qua thế chiến đang nổ súng hỗn loạn. Nhị Tề trông thấy anh liền ra hiệu, chỉ có hai người họ mới có thể hiểu được ánh mắt này.

Chưa đến năm phút người của Nhị Tề trốn hết đi, máu người ở khắp nơi, nhìn đến rợn sống lưng.

Người của Tang Tự không có kẻ nắm đầu nên rất chênh chao, bọn chúng không thể huy động nhau lập kế. Trong khi đó Nhị Tề đã sớm truyền hiện lệnh cho người của mình.

Đi ra khoang tàu, Lục Cửu quan sát sau từng ô cửa kính nhỏ, bên ngoài sóng vỗ ầm ầm, biển tối đen còn không nhìn thấy đèn của ngọn hải đăng. Đêm nay biển rất đẹp, cũng là đêm oanh liệt của anh.

Người của Tang Tự sau cuộc tàn sát đã giảm đi đáng kể. Nhị Tề cùng hai người nữa rút khỏi cuộc đấu súng, bắt đầu tản ra đi tìm lô hàng. Chỉ cần chuyển lô hàng xuống khỏi tàu và quân của Tang Tự chết không còn ai thì lô hàng đó mới thực sự thuộc về tay Lục Cửu.

Gió thổi càng lúc càng hung tợn, vạt áo măng tô của người đàn ông thổi tung trong đêm, chiếu cái bóng thon dài xuống ánh trăng dưới mặt biển lấp lóa. Ngón tay cầm súng của Lục Cửu nói lỏng rồi thắt chặt, mái tóc của anh bị gió thổi lệch ngôi, đôi mắt hẹp dài lóe sáng như loài quái vật của biển cả.

Động tĩnh nhỏ truyền qua tiếng gió vi vút đến tai anh. Đôi chân của anh chuyển động nhanh vút chạy về phía trước, chân phải đạp lên lang cang, người đàn ông như một bóng ma chỉ trong vài giây đã đáp xuống boong tàu, cú đáp rất nhẹ nhàng, như một cọng lông hạc rơi xuống nước. Tang Tự trong một bộ vest màu đỏ chói mắt, hẳn ta đứng ngược ánh trăng, bóng dáng lại càng vững chãi nổi bật.

Đôi mắt Tang Tự rất dữ, sâu hun hút, vết sẹo trên mặt hẳn trông như một cái rễ cây cổ thụ, kéo dài từ mí mắt dưới xuống tận khóe môi, không khác gì một con quỷ. Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, súng còn thả bên hông, chỉ là ánh mắt của họ đang chăm chăm vào ánh mắt của đối phương.

Tang Tự bước qua trái một bước, Lục Cửu cũng nhẹ nhàng bước qua một bước. Mí mắt của người đàn ông hứng gió không hề chớp, ánh trăng trên cao chiếu qua gò má cùng sống mũi cao của anh.

Tình thế căng thẳng như dây đàn.

Bất ngờ hai người đàn ông chia súng lên cùng lúc, hai tiếng nổ ầm cùng nhau vang lên. Tang Tự nghiêng người qua, viên đạn xuyên qua má phải của hắn, để lại một đường máu đỏ rợn người. Cây súng trong tay Lục Cửu cầm chắc, anh nhìn xuống cánh tay của mình, viên đạn xoẹt qua, cắt đứt cả lớp áo dày mà cửa vào da thịt đến chảy máu.

Người đàn ông không để chậm trễ nửa giây ngay lập tức chạy về bên phải, bước nhanh nhẹn dứt khoát như thần gió. Lục Cửu đạp lên lang thang, lấy đà đá về phía Tang Tự, hẳn ta giờ súng lên bắn theo bước chân của anh, đạn không trúng cứ vậy bắn vào lang thang vang lên tiếng chói tai. Trong một giây chưa định hình kịp, Tang Tự bị anh đá vào bả vai, khập khiễng lùi về sau, khẩu súng rơi ra khỏi tay.

Lục Cửu đáp đất, chĩa súng về phía Tang Tự, nòng súng chỉ cách hắn ta một mét nhưng nhắm ngay ấn đường.

Phía sau Lục Cửu cũng vang lên một tiếng “cách” rất khê, súng đã lên nòng.

-*-

Sân khấu nóng bỏng, không cần nhạc, không cần người người phải chìm vào những bước nhảy cuồng loạn. Ngay chính nơi đây cũng đủ thác loạn phấn khích.

“Không nghĩ cô Hàn lại bất ngờ đến đây chung vui, đúng là không đoán được.” Vương Kiến Hạo vẫn giữ vẻ mặt trào phúng như cũ, chỉ là trong người anh đột nhiên gấp gáp, như có hàng vạn con kiến đang chích vào, kích thích không thôi, cảm giác rất u mê.

“Chị, cứu em!” Nằm trên bàn gỗ Hàn Yên ra sức vùng vẫy dưới thân Lão Thập Quý, đối với sự cự tuyệt và ngang bướng không hợp tác của cô ông ta càng thích thú.

Bàn tay của ông ta đưa lên đặt tại đôi gò bồng trắng hồng đang phập phồng lên xuống của Hàn Yên. Lão Thập Quý cười hề hề rồi mạnh tay bóp nắn liên hồi.

Bên dưới ai ai cũng có thể nhìn thấy cơ thể của Hàn Yên đang cong ưỡn ra.

Vương Kiến Hạo đập tay một cái xuống ghế, phục vụ đi lên, lúc này anh mới nói: “Cô Hàn ngồi xa như vậy sợ là không nghe được tiếng rên của em gái mình, vậy thì gắn cho cô ta một cái mic trước miệng.”

Đám người ở quanh đấy nghe người đàn ông nói mà cười ồ lên, không cần nhìn sắc mặt cũng đủ hiểu bọn họ rất khoái chí với cái trò này của Vương Kiến Hạo.

Móng tay sơn màu đỏ chói của Hàn Châu Tri bấu chặt vào ly rượu trên tay, cô ta khê nghiêng rỗng nhưng sắc mặt vẫn bình chân như vại, không để lộ ra bất cứ thứ gì. Trước đó Joe có gọi điện cho Hàn Châu Tri báo Hàn Yên bị một đám người trong Say Tình lừa vào hầm hại. Cô ta biết đứa em gái này của mình rất cao ngạo, bên ngoài không được lòng bất kì ai, đi đến đâu cũng có kẻ thù cầm dao trực đâm. Hàn Châu Tri thật sự nghĩ cũng không nghĩ Hàn Yên lại đi chọc giận đến Vương Kiến Hạo, bị anh mang ra làm trò tiêu khiển cho cả đám người.

Những lần trước có thể cứu được, nhưng bây giờ lại có cả Lão Thập Quý, e là ra khỏi đây Hàn Yên cũng mất nửa cái mạng.

Hàn Yên nằm trên bàn gỗ nghiêng rỗng, mãi mà chưa thấy chị gái lên tiếng. Lão Thập Quý cời phăng cả áo ngực của cô ta ra, tay đồ ly rượu xuống. Rượu rất lạnh, khi tiếp xúc xuống da khiến cho phần da đỏ của Hàn Yên như đông cứng.

Bàn tay to thô ráp của Lão Thập Quý hạ xuống, mạnh mẽ xoa nắn, dường như là đang muốn rượu thấm cả vào da của cô ta. Hàn Yên cắn chặt răng, đôi mắt nhìn qua bên cạnh, bắt gặp ngay ánh mắt như dã thú của Vương Kiến Hạo. Cô ta tức tối trợn mắt, găm gù, miệng hét to: “Khốn nạn! Đi chết đi!”

Khỏe môi trên môi người đàn ông chọt cứng đờ trong giây lát. Ở bên dưới có tiếng cười, có cả tiếng khâm phục, tất cả đều ngờ ngàng. Vương Kiến Hạo gạt đầu rồi nhún vai, không có lời nào sau đó.

Lão Thập Quý cúi đầu xuống hôn ngấu hôn nghiêng, rượu tan vào trên đầu lưỡi ông ta càng tăng thêm cảm giác tê dại.

Có bóng hồng trong tay, dù là lão già sức trối gà không chặt cũng trở nên hưng dữ mạnh mẽ lạ thường.

Hàn Châu Tri không thể cứ trơ mắt nhìn mãi, ở đây ai ai cũng đang đợi cô ta lên tiếng.

“Vương thiếu, em gái tôi đắc tội gì với ngài và mức độ có nghiêm trọng hay không?” Hàn Châu Tri dựa lưng vào sau ghế sofa, đôi mắt sắc sảo xinh đẹp phóng ngay về phía người đàn ông đang ở trên sân khấu. Mí mắt không hề chớp, giọng nói trong trẻo nhưng hùng hồn, chính là một người phụ nữ có thể đương đầu với quý dữ.

Trên trần nhà chiếu vãi tia ánh sáng yếu ớt xuống, dừng ngay tại một bên mặt của Vương Kiến Hạo, đôi mắt phượng hoàng của anh lóe sáng trong bóng tối, tựa như con hổ ẩn mình chờ đợi thời cơ chớp lấy con mồi. Dưới sân khấu, những đôi mắt hướng về phía anh, bọn họ thừa nhận rằng người đàn ông này có vẻ ngoài thực sự khiến người ta hãi hùng ngay từ lần đầu nhìn thấy, mà ngay cả thủ đoạn của anh cũng tàn ác không kém.

“Khi nào xong việc, cô Hàn có thể hỏi em gái mình cũng chưa muộn. Bây giờ đừng để mất hứng, hãy cứ tận hưởng những gì cô đang nhìn thấy.”

Ý anh là cô ta ngồi ghế êm, miệng nhấp rượu, thong thả thư thái hưởng mất lên xem em gái ruột rà của mình bị làm nhục?

Thật sự quá tàn nhẫn.

Hàn Yên nằm trên bàn gỗ run rẩy, tay bị trói chặt không thể kháng cự dù chỉ là một chút. Vương Kiến Hạo nghiền ngẫm đầu lọc thuốc trong miệng, anh thích ngắm những cảnh tượng như vậy, nó đối với anh không khác gì thuốc phiện, ngấm vào máu lâng lâng đến khó tả. Anh muốn Hàn Yên cảm nhận

nhều thứ hơn nữa, cảm nhận được nỗi sợ hãi, sự đau đớn tột cùng, hay sự tuyệt vọng ăn mòn cơ thể, giống như Đường Tử Hân của anh phải gánh chịu. Bàn tay của Lão Thập Quý rất sỗ sàng luồn vào chiếc quần con mòng tanh của Hàn Yên, ngón tay ông ta miết nhẹ, từng chút từng chút, nhịp điệu đầu ra đẩy. Cả người Hàn Yên run bắn, răng cắn chặt môi dưới đến bật máu để không phát bất kì âm thanh nào.

Cảm nhận được sự ẩm ướt tiếp xúc với từng đầu ngón tay, Lão Thập Quý lập tức cởi thắt lưng, tay mạnh mẽ xé rách quần con của Hàn Yên.

Có tiếng hét thất thanh làm nổ màng nhĩ của những người ở đó. Đáp lại Hàn Yên chính là tiếng cười nhạo đầy cợt nhả của đám đàn ông.

Lão Thập Quý tách hai chân của Hàn Yên ra, cơ thể cô ta không còn chút gì che chắn, ở dưới có bao nhiêu đôi mắt là bấy nhiêu người chiêm ngưỡng được hết thân hình của Hàn Yên. Ngón tay của Lão Thập Quý đưa vào trong cô ta, luật động tay nhanh dần rồi chuyển sang mạnh mẽ. Cả người Hàn Yên giật lên từng đợt, không thể nhìn được nữa, từng tiếng rên rỉ của cô ta truyền vào mic gắn bên miệng. Những chiếc loa ở trên tường phát ra những âm thanh ám muội đầy kích thích.

Hàn Châu Trì nhắm chặt mắt, từng đợt hô hấp gấp gáp nặng nề.

Ngay khi Lão Thập Quý định tiến quân thần tốc thì có tiếng phụ nữ dội vào tai khiến ông ta đang ở trên đỉnh cao mà phải dừng lại.

“Vương thiếu muốn gì thì em gái tôi mới có thể rời khỏi đây?” Hàn Châu Trì đứng dậy, nhắm ngay Vương Kiến Hạo nhìn tới, ánh mắt cô ta tỏa ra tia lửa, dường như đang rất tức giận.

Người đàn ông ở trên ghế vẫn lặng lẽ quan sát gương mặt từ xa của Hàn Châu Trì, ai ai cũng nín thở đón nhận quả tạ tiếp theo của anh.

Quản lí từ bên dưới đi lên, cúi xuống thì thào vào tai anh, đột nhiên người đàn ông kéo miệng cười u lãnh. Đó là một dự cảm không hề tốt lành cho hai chị em họ Hàn.

“Đến rồi.” Chỉ một câu ngắn gọn, không ai biết cái gì đến rồi hay ai đến rồi.

“Mang ra đi.”

Phục vụ đẩy ra ba người đàn ông đến, chính là những tên trai bao ăn tiền của Hàn Yên để làm hại Đường Tử Hân. Bọn chúng ai cũng bị thương nặng, vừa được đem đi chữa trị vết thương ở bệnh viện xong thì bị bắt về lại Say Tình.

Ba tên đó chậm chạp đi ra, máu me dính đầy mặt mũi vẫn chưa kịp lau đi. Hàn Yên nằm trên bàn nhìn bọn chúng đầy kinh hãi, mà ba tên đó bắt gặp lại Hàn Yên trong bộ dạng thế kia cũng hiểu ngay giờ đã xảy ra những chuyện gì.

“Bọn họ là ai?” Hàn Châu Trì nhìn qua đám người đó một lượt, máu me khiến cô ta rợn người trong vài giây.

Vương Kiến Hạo đánh mắt về phía bọn người đó rồi lại nhìn về phía Hàn Châu Trì, anh cười một tiếng, âm điệu như quý hiển hình: “Đưa người của cô từ chỗ tôi đi không dễ, trừ khi cô thể chỗ em gái mình, cho ba tên kia chơi đùa trước mặt những người ở đây, xong việc cô vẫn có thể rời đi. Nhưng trước hết, cô Hàn hãy cân nhắc cho kĩ.”

Như sét đánh giữa trời quang, cả người Hàn Châu Trì cứng đờ trong vài giây, đưa mắt lên nhìn người đàn ông vừa nói ra câu đó, miệng của cô ta run rẩy không nói được chữ nào. Đúng là quý hiển hình, quá tàn nhẫn, bức người đến đường cùng. Kì Chiêu Thần cười ha ha, anh ta vỗ tay, bao ánh mắt đều đổ về hướng ấy: “Quả đúng là Vương thiếu tính toán hơn người.”

“Cậu Kì quá lời.”

Hàn Châu Trì nghiêng răng kèn kẹt, trong lòng thầm nghĩ Hàn Yên đúng là ngu ngốc, chỉ biết gây họa chứ không làm được gì nên thân. Cô ta đưa mắt nhìn sân khấu trên cao, Hàn Yên đang bị Lão Thập Quý ăn gấu ăn nhử, dường như đang muốn xé thịt gặm xương. Tinh thể bây giờ so sánh với ngàn cân treo sợi tóc thì thật chẳng ngoa.

Cướp người trong tay Vương Kiến Hạo chính là một việc làm ngu xuẩn, ai cũng biết điều này. Nhưng điều kiện mà người đàn ông đưa ra thật sự chẳng khác nào ép người ta nhảy vào hồ lửa.

Bây giờ Hàn Yên lớn rồi, tự làm tự chịu, dù cho có là chị em ruột thịt thì Hàn Châu Trì cô cũng không thể lúc nào cũng thay Hàn Yên thu dọn tàn cuộc được.

Đôi mắt phượng hoàng của Vương Kiến Hạo xoáy sâu vào vẻ mặt lưỡng lự của Hàn Châu Trì. Và vào giây phút cuối cùng khi cô ta đáp lại ánh mắt của anh, anh đã biết quyết định đã được đưa ra.

Ngón tay của người đàn ông chỉ về phía cửa lớn, nói một câu: “Tiễn cô Hàn ra về.”

Hàn Châu Trì từ dưới ghế đứng dậy trước bao cái nhìn ngỡ ngàng của người khác. Bọn họ cứ nghĩ Hàn Châu Trì chắc chắn sẽ làm mọi cách để cứu Hàn Yên ra nhưng lại không phải, cô ta chính là bỏ mặc em gái mình.

Người phụ nữ cầm lấy giỏ xách nhìn Hàn Yên đang đau đớn và tuyệt vọng ở trên sân khấu, cô ta không nói gì cả, cứ vậy vòng qua bàn rượu đi về phía cửa. Điều bộ xa cách lạnh lùng, cảm tưởng như Hàn Châu Trì và Hàn Yên không phải cùng một mẹ một cha sinh ra.

Ngay khi cách cửa ấy đóng vào, Lão Thập Quý cũng trong tức khắc đâm vào nơi sâu nhất của Hàn Yên.

Cô ta la toáng lên rồi bắt đầu rên rỉ, từng cú đẩy hông của ông ta rất mạnh bạo, giống như đang muốn xé đôi người Hàn Yên ra. Bên dưới biết bao người trầm trồ, có kẻ phấn khích đến độ đề cả bạn gái của mình ra 'xử' tại chỗ.

Trong người Kỉ Chiêu Thần cũng rạo rực như đốt lửa, anh ta ngay lập tức lột đồ của cô gái ở bên cạnh ra, hùng hùng hổ hổ chơi đùa. Đúng là Kỉ thiếu đây đang cố tranh tài cao thấp với Lão Thập Quý.

Thấm thoát chai rượu trên bàn đã rỗng, Vương Kiến Hạo từ chối lấy thêm rượu, đêm nay anh không muốn say.

“Vương thiếu, là tôi có mắt như mù,... mong ngài hạ thủ lưu tình!” Giọng Hàn Yên đứt quãng, khó khăn lắm mới bật ra được một câu như vậy. Lão Thập Quý lại một lần nữa đổ rượu xuống, mồ hôi trên người cô ta hòa với rượu đắng, không biết sẽ ra vị gì.

Ai ai cũng ồ lên cười nhạo, khi này còn bảo Vương Kiến Hạo mau chết đi, bây giờ lại giọng van nài, đúng là xem trời bằng vung.

Lão Thập Quý thờ hồng học, ông ta đập bàn sau đó ồm ồm nói:“Đổi tư thế!”

Người đi ra rồi cời trói cho Hàn Yên, người cô ta bị lật úp lại, tay lại một lần nữa bị trói chặt, không có cơ hội chống trả. Lão Thập Quý cười hà hà, ông ta đánh vào bờ hông căng tròn trước mặt rồi hung hăng đẩy vào, cả người Hàn Yên run lên, tiếng hét vọng vào mic truyền đi xa. Lão Thập Quý dù gì cũng đã cao tuổi, thực sự sức khỏe không thể bằng những tên đàn ông trẻ cường tráng. Ông ta hoan ái một lúc cũng dừng lại, hơi thở đứt quãng khó điều chỉnh. Hàn Yên nhân lúc này thở mạnh lấy lại sức, cơ thể cô ta gần như bị bóp nát dưới tay ông ta.

Vương Kiến Hạo đưa mắt nhìn, đã thấy cuộc hưng bạo kết thúc, Lão Thập Quý đang chỉnh trang lại quần áo chuẩn bị rời sân khấu.

Rất nhanh sau đó ba tên trai bao kia được đẩy lên sân khấu trên cao, Hàn Yên vừa nhìn thấy đã sợ hãi đến xanh mặt xanh mày. Cô ta biết rõ mục đích của Vương Kiến Hạo là gì.

“Tôi nghe danh trai bao ở Say Tình được huấn luyện rất kỹ mới được đưa lên cho khách. Thực sự rất muốn biết đêm nay bọn chúng còn nhớ những gì đã được dạy hay không.” Ở sân khấu bên này Vương Kiến Hạo ngồi thư thái, hai tay chắp lại với nhau đặt trên đầu gối. Không thuốc, không rượu, anh muốn bản thân thật tỉnh táo để có thể trông rõ những cảnh tượng tiếp theo.

Hàn Yên vừa nghe thấy thì hai chân chạm đất đã co rút lại, run lên như bị điện chích vào. Cô ta khóc lóc thảm thiết, nhìn máu me trên người ba tên kia thì bụng dạ đã muốn cõn cào nôn ra.

“Bật nhạc lên.”

Ba tên đó đứng trên sân khấu nhìn nhau, máu me ở vết thương vẫn đang rỉ ra ướt đầm băng gạc trắng. Khi này có tên bị Vương Kiến Hạo đánh cho tan tác đã kinh sợ thế nào, bọn chúng biết nếu bây giờ làm phật ý người đàn ông này chắc chắn sẽ mất mạng. Ở đây như là ranh giới giữa sự sống và cái chết, không thể chắc chắn khi nào mình sẽ xuống châu Diêm Vương.

Tên to béo tiến về phía Hàn Yên, tay run rẩy cời khóa quần xuống, hắn ta gấp gấp không nói không rằng đẩy vào người cô ta. Hàn Yên thực sự đau đớn như cả cơ thể bị vo vụn lại, từng tiếng rên khản đặc của cô ta được truyền qua loa lớn hòa với tiếng nhạc âm ỉ, ai ai cũng nghe thấy.

Hai tên còn lại cũng đi về phía Hàn Yên, nhanh chóng cời quần xuống, mở miệng cô ta ra ngay lập tức đẩy vào. Tiếng khóc từ trong cổ Hàn Yên vang xa, có kẻ phấn khích hả hê, có kẻ lại thấy thương xót. Nhưng đây là chuyện của cô ta, tự làm thì tự gánh lấy hậu quả, không ai có thể cứu được.

Vương Kiến Hạo quay mặt đi, cảnh tượng như vậy thực sự quá dơ bẩn. Người đàn ông đứng thẳng người, tay dứt vào túi quần rồi chậm rãi đi xuống sân khấu, ai cũng nhận thấy anh đã chán với trò chơi này rồi.

Quản lý đi đến, nghe anh nói:“Cho bọn chúng chơi chán rồi thả đi, Say Tình tiếp khách như bình thường.”

Chị ta nghe rõ ràng định quay người đi nhưng đột nhiên anh gọi giật lại, chị tay lên sân khấu:“Riêng Hàn Yên cứ để cô ta như vậy, đừng động đến.”

“Vâng.”

Xe chuẩn bị trước Say Tình, Vương Kiến Hạo cùng người của mình rút khỏi đó. Anh thấy hình phạt đêm nay đã đủ cho một Hàn Yên cậy gia thế một bài học để đời.

Chiếc xe chạy đi, Vương Kiến Hạo lấy điện thoại từ trong túi áo ra, ngón tay chơ vơ trước số điện thoại của Đường Tử Hân. Anh đột nhiên nhớ cô, muốn nghe giọng của cô, nhưng có lẽ cô đã ngủ rồi. Người đàn ông lưỡng lự một chút vẫn là cất điện thoại đi. Tài xế nhìn qua gương, thấy thần sắc anh u ám nên cũng thận trọng hỏi:“Vương thiếu, bây giờ nên đi đâu đây?”

Bỗng nhiên khi câu hỏi ấy rơi vào tai anh, trong giây lát anh thực sự mơ hồ. Khi trước Đường Tử Hân còn ở Trần Thủy, mỗi lần xong việc không cần hỏi tài xế cũng tự biết đưa anh về nhà. Bây giờ nhà vẫn còn đó, chỉ là người đã đi mất, anh cũng không muốn trở lại nữa.

“Đến khách sạn Hồng Tân.”

Vật áo măng tô màu nâu tung lên rồi hạ xuống, trông như một cánh ma hiện hình trên biển. Lục Cửu đột nhiên trầm giọng cười một tiếng, đối mặt với anh là Tang Tự với vẻ mặt đắc ý hơn bao giờ hết.

“Luật được lập ra để ta tuân thủ.” Người đàn ông chỉ nhắc nhở một câu, đôi mắt tựa một con rắn hổ, nguy hiểm và u lãnh. Bóng dáng anh giương giữa gió, khẩu Strizh vẫn chĩa về phía trước, thẳng tắp và mạnh mẽ. Chỉ cần một cái bóp cò, người trước mặt liền chết tức tưởi.

Nòng súng lạnh ngắt chạm vào phía sau ót của Lục Cửu, thời gian ngừng lại, không một ai động thủ.

Tang Tự đưa tay lên lau vết máu chảy trên mặt mình, hắn ta nhìn máu đỏ trong tay rồi cười quỷ dị, giây sau hắn mở miệng, cái lưỡi hồng liếm lấy máu tanh trên từng kẽ ngón tay.

“69, quả nhiên máu của chính mình mới là loại rượu quý.” Giọng điệu cợt nhả của Tang Tự vang giữa tiếng gió vu vu của màn đêm sâu thẳm. Không khác gì một tên điên biết giết người, bản tính vô cùng quái dị.

Một tiếng nổ ầm vang lên, tên phía sau Lục Cửu ngã xuống, máu nóng của hắn bắn lên lưng áo anh. Tang Tự nhân thời cơ nắm chặt lấy súng trên tay Lục Cửu, hắn ta bẻ tay anh, khẩu súng rơi xuống đất.

Thấy Lục Cửu đang thất thế Nhị Tề liền giương súng lên nhắm về phía Tang Tự. Một tiếng “cách” vang lên, Lục Cửu hô vang một tiếng hùng hồn: “Tề, chú phải tuân thủ luật!”

Khẩu súng của Nhị Tề chơ vơ giữa không trung, không có cách hạ xuống cũng không có cách bóp cò. Nếu Tang Tự chết vì viên đạn mà hắn ta bắn ra, cả bang phái này của Lục Cửu chắc chắn sẽ bị đánh tan tã.

Trên boong tàu Lục Cửu cùng Tang Tự đấu một trận không súng. Từng quyền đánh ra của Tang Tự rất mạnh mẽ, cảm tưởng như tay chân hắn làm bằng đá, cứng cáp hơn người. Lục Cửu lại phản xạ rất nhanh, vùn vụt như gió làm đối phương khó có thể nắm bắt được đòn tấn công của anh. Hai người đàn ông ngang tài ngang sức, như hổ đấu với báo, thực sự có thể khiến người ta mất mạng.

Tang Tự nhảy lên, xoay một vòng trên không rồi đá xuống. Hai tay Lục Cửu mau chóng làm thành hình chữ X đỡ đòn, cú đá dường như dùng hết tinh lực, khiến Lục Cửu lao đảo lui về sau. Tang Tự đá tiếp về phía trước, lần nào lần nấy đều nhắm về phía mặt của Lục Cửu. Cú đá thứ ba chuẩn bị giáng xuống, Lục Cửu lập tức nghiêng người tránh đi, một tiếng “vụt” dội vào tai anh.

Chân của phải của Lục Cửu chưa đến một giây liền đá lên, nhắm ngay cổ của Tang Tự hạ xuống, một đòn chuẩn xác đầy dứt khoát. Hắn ta khụy người xuống, nghiêng rặng chịu đau, không để mất cơ hội này Lục Cửu đưa chân trái của mình lên, đầu gối chuẩn ngay mặt của Tang Tự đá tới. Hắn ta ngã về phía sau, máu từ mũi ứa ra. Lục Cửu nhảy lên đáp ngay xuống, tay nắm thành quyền dội một cú xuống. Tang Tự nghiêng đầu qua tránh được, hắn ta giờ hai chân lấy lực đẩy cơ thể lên. Lục Cửu lui về sau, chưa đến hai giây Tang Tự đã xông đến, từng cú đâm dội xuống với sức mạnh kinh hoàng.

Hắn ta dồn Lục Cửu về phía mạn tàu, bên dưới chính là nước biển. Lục Cửu đưa chân lên đá vào bụng Tang Tự, hắn ta lùi về sau vài bước. Tiếp đó, Lục Cửu nhảy lên đá vào thành lang cang, xoay một vòng trên không người đàn ông hạ chân xuống, lần này trúng ngay đỉnh đầu của đối phương.

Tang Tự rút súng từ bên hông ra chưa kịp chĩa về trước thì Lục Cửu đã nhảy qua đầu hắn. Ngay tức khắc cũng một tiếng vút vang lên, ngay sau đó là tiếng “cách”, súng của Lục Cửu cũng đã lên nòng.

“Đoàng!” Dứt khoát, không có một lời trần trối, không có lời từ biệt.

Tang Tự ngã sập xuống, máu trên phía sau đầu hắn bắn lên tay áo của Lục Cửu, chết không nhắm mắt.

Nhị Tề chạy đến, Lục Cửu hướng mắt về phía xa kia, trăng sáng vàng vạc trên bầu trời đêm.

“Đại ca, lô hàng đã được tìm thấy, bây giờ em cho người chuyển về căn cứ ngay.”

Lục Cửu nhìn khẩu Beratta-92 trong tay mình, khoe môi kéo lên, anh khẽ gật đầu.

“Xe đã chuẩn bị, đại ca về nghỉ ngơi trước.” Nhị Tề liếc mắt xuống vũng máu đỏ rồi lại nhìn đến Tang Tự, đúng thật hắn ta ngay từ đầu đã không phải đối thủ của Lục Cửu.

Xe chở Lục Cửu về khách sạn. Ban đầu Nhị Tề định gọi bác sĩ đến chữa trị vết thương cho đại ca nhưng anh nhất định không muốn ở lại cảng, cũng không muốn bác sĩ đến, anh nói bản thân anh có thể chăm sóc vết thương được.

Cửa phòng mở ra, bên trong đèn sáng trưng, vừa vào Lục Cửu đã nhú mày nheo mắt.

Người đàn ông đi đến cởi áo khoác ra, máu đã thấm đỏ cả cánh tay sơ mi bên trong. Anh ngồi xuống ghế, bên cạnh có chai rượu đã voi một nửa cùng ly rượu rỗng, anh biết ai đã uống nó.

Cửa phòng tắm mở ra, Giản An Nhiễm trong một chiếc khăn tắm quấn hông hững hờ đi ra ngoài. Vừa nhìn thấy Lục Cửu tim cô cũng vô thức đập phập phồng, cũng chỉ vì thần sắc của anh quá lạnh lẽo đáng sợ.

Mùi hương sữa tắm bay đến, len lỏi vào mũi của Lục Cửu khiến anh vô thức nhú mày khó chịu, anh lập tức chỉ tay: “Mùi quá nồng.”

Giản An Nhiễm đi đến ngồi xuống cạnh giường, hồ hững đáp lại một câu: “Đây không phải sửa tắm của tôi, cũng không phải mùi tôi thích, anh chịu khó một chút.”

Vừa nghe thấy giọng điệu của cô Lục Cửu đã không nén được giọng cười, quả đúng là không xem ai ra gì. Người đàn ông đứng thẳng dậy, anh tháo từng cúc áo sơ mi ra sau đó nhẹ nhàng vươn vai tránh chạm vào vết thương.

Giản An Nhiễm giương mắt nhìn vết cắt đang rỉ máu ngang trên bắp tay cường tráng của Lục Cửu. Cô đưa mắt nhìn lên, trên bả vai anh có một vết sẹo chạy xuống giữa ngực, như một vết roi dài in vào da thịt.

Bên ngoài cửa sổ cũng lộp bộp tiếng mưa rơi.

Người đàn ông không nói gì nữa mà vào thẳng phòng tắm. Giản An Nhiễm ở bên ngoài cũng có chút sợ hãi. Đúng là hôm nay cô to gan quá rồi, lại đem mạng sống của mình đặt vào tay một người đàn ông xa lạ chưa từng gặp mặt, đã thế anh còn là một đại ca khét tiếng máu lạnh trong thế giới đen. Không có gì chắc chắn cho cô xong Lục Cửu sẽ thả người, có khi sẽ ngửa chân ngửa tay cắt lia cổ cô ra.

Tưởng tượng ra cảnh đầu mình lia khỏi cổ, cả người lỏa thể nằm bất động trên giường ai cũng phải rợn sống lưng.

Trong đầu Giản An Nhiễm bỗng lóe lên ý nghĩ bỏ trốn. Cô nghĩ là làm, lập tức cởi khăn tắm ra mau chóng mặc váy vào, đầu tóc chỉnh trang lại một chút rồi đi về phía cửa. Vừa mở cửa ra, Giản An Nhiễm đã bắt gặp ngay hai tên lính của Lục Cửu đang đứng canh bên ngoài. Bọn họ nhìn cô, vừa trừng mắt một phát Giản An Nhiễm đã lập tức đóng cửa lại.

Nếu cô báo cảnh sát có khi lại càng nguy hiểm hơn, Lục Cửu đâu phải kẻ cảnh sát có thể muốn bắt là bắt, có khi về sau anh ta lại tìm cô tính sổ.

Giản An Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên trong đầu lóe lên ý nghĩ nhảy qua cửa sổ để trốn thoát, nhưng ý nghĩ này bị cô dập đi rất nhanh. Đây là tầng thứ mười hai, rơi xuống đó không chết thì cũng thành phế vật.

Đang mãi suy nghĩ cách trốn thoát Giản An Nhiễm cũng không để ý Lục Cửu đã ra khỏi phòng tắm từ khi nào. Anh còn ngồi trên giường, thư thái ngắm nhìn vẻ mặt đắm chiêu của Giản An Nhiễm.

“Đừng làm liều, qua đêm nay tôi sẽ cho cô đi.” Âm điệu của Lục Cửu so với hồi nãy đã thông thả hơn nhiều, đúng là tắm tấp xong tinh thần cũng lên cao.

Giản An Nhiễm có chút giật mình quay ra, người đàn ông đang nhìn cô cười rất ngạo nghễ.

Lục Cửu lấy ra một hộp băng bó trong tủ đồ, anh bắt đầu lấy đồ dùng ra, tay rất lạnh lẽ, cũng biết cần những gì để băng vết thương lại, quả nhiên đã thành thói quen.

Bông băng trong tay Lục Cửu đột nhiên bị Giản An Nhiễm cướp lấy, cô ngồi xuống cạnh anh, không nói không rằng tự động lấy nước khử trùng đổ lên vết thương trên cánh tay Lục Cửu. Người đàn ông nhăn mày, thấy tay Giản An Nhiễm nhẹ nhàng ấn bông xuống.

“Tôi có nhờ cô không?”

Giản An Nhiễm nhún vai, tay với lấy băng gạc trắng gờ ra: “Chẳng phải đàn ông thích ăn ngọt nếm bùi?”

Người đàn ông này thực ra bình thường không mấy đáng sợ, Giản An Nhiễm cũng không cần phải sợ hãi nữa. Và lại anh ta lại là kẻ thù của Vương Kiến Hạo, biết đâu có thể giúp ích cho cô sau này.

Lốp băng gạc được găm vào, Lục Cửu lập tức túm chặt lấy cổ tay của Giản An Nhiễm. Cô gái trước mắt anh rất bình tĩnh, không giật mình không sợ hãi, cô còn có gan nhìn thẳng vào mắt anh. Lục Cửu cúi mặt, Giản An Nhiễm vô thức nhắm mắt, giây sau thấy hơi thở nóng ấm của anh phả lên vành tai.

“Sao không quấn khăn tắm nữa?”

HẾT CHƯƠNG 64.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Một đêm cùng Cửu ca.

Chương 65: Một đêm cùng Cửu ca.

Mí mắt của cô gái mở ra, ngay lúc đó gò má cùng sống mũi thẳng tắp của Lục Cửu chỉ cách mũi cô không quá năm centimet.

Câu hỏi vừa rồi của anh thực sự khi lọt vào tai lại mê người đến lạ.

“Tên?” Lục Cửu lui về vị trí cũ, mắt đối mắt với Giản An Nhiễm.

“Giản An Nhiễm.” Cô nhếch đuôi mắt lên, gương mặt xinh đẹp của cô ở ngay trước mắt anh với thần sắc cao ngạo khó cưỡng nhất.

Đôi mắt hẹp dài của Lục Cửu khẽ nheo lại, lông mày cũng vô thức nhíu chặt. Giản An Nhiễm nhìn anh không chớp mắt, cô thực sự muốn biết tâm địa của người đàn ông này thực ra như thế nào.

“Cô từng là gái đi khách cho Vương Kiến Hạo?” Bỗng nhiên Lục Cửu đứng dậy, tiến về phía bàn rượu. Anh nâng chai rượu sau đó từ từ đổ vào hai ly rồi đưa đến cho cô một ly.

Giản An Nhiễm đón lấy, khẽ nhấp một ngụm nhỏ rồi nhâm nhi trong miệng chưa muốn nuốt. Mãi một lúc sau, cô mới đáp lại Lục Cửu: “Nhìn tôi thực sự giống gái đi khách?”

Người đàn ông nhún vai đi đến ngồi xuống cạnh cô, từ người anh tỏa ra mùi hương nam tính thanh thanh, khiến Giản An Nhiễm trong một khắc như bị thuốc mê: “Thực ra thì cao cấp hơn.”

Cô gái bật cười nhẹ một tiếng, lập tức phản bác: “Từ trước đến nay tôi chưa từng vào bất kì quán bar nào để phục vụ đám đàn ông, tôi kiếm tiền bằng thân thể và nhan sắc của mình. Tôi là hoa, đám đàn ông các anh là ong là bướm, so với gái đi khách thì khác nhau một trời một vực.”

Lục Cửu 'à' một tiếng rồi làm bộ mặt như vừa được khai sáng cho công thức toán học nào đó, vô cùng trào phúng.

Giản An Nhiễm đưa ly rượu đặt lên môi, chỉ trong vài giây ngắn ngủi liền uống cạn rượu trong ly. Cuộc sống này vốn là vậy, đồng tiền chính là trên hết, Giản An Nhiễm cô đã chịu khổ nhiều như vậy, với tài cán nhỏ bé của mình thì thực không biết bao giờ mới được như Đường Tử Hân. Nhưng ông trời coi như cũng có chút thương lòng, cho cô thân thể ngọc ngà cùng gương mặt ưu tú như vậy, nó thuộc về cô, vậy tại sao cô lại không có quyền dựa vào nó để kiếm sống qua ngày?

Tiền chính là thực tế, cô cũng có một tư tưởng thực tế.

Giản An Nhiễm đột nhiên nhớ đến câu nói của Hàm Tuệ so sánh giữa người đàn ông của cô và người đàn ông của Đường Tử Hân. Chính cô thừa nhận rằng, đúng là khác nhau nghiêng trời lệch đất. Vương Kiến Hạo có tất cả, từ vẻ ngoài và vóc dáng đến tiền tài và quyền lực, thực sự không thiếu một thứ gì. Những người đàn ông trước của cô người có tiền lại không có sắc, người có chút sắc lại không có chút quyền lực nào trong giới thượng lưu.

Còn người đàn ông bên cạnh cô bây giờ thì sao? Anh giống như Vương Kiến Hạo, có tài có sắc, có tiền và có quyền, so với Vương Kiến Hạo thì không hề thua kém. Phải chăng ông trời đang giúp cô một bước hóa tiên nên mới cho cô chạm mặt Lục Cửu ở Say Tình? Cơ hội ở ngay trước mắt, cô bị điên bị khùng cũng phải nắm lấy.

Lục Cửu nghiêng ly rượu của mình xuống, rượu từ ly anh đổ vào ly của Giản An Nhiễm, anh chậm rãi nói: “Tôi không nghĩ Vương Kiến Hạo sẽ tìm đến cô.”

Câu sau cuối anh vừa cười vừa nhả ra, chính là chế nhạo cô: “Chỉ có phụ nữ tìm đến anh ta.”

Nhưng riêng Giản An Nhiễm thì rõ ràng hơn ai hết, Vương Kiến Hạo chính là chủ động tìm đến Đường Tử Hân.

Nhớ lại đêm đó ở khách sạn Hồng Tân, Vương Kiến Hạo chơi đùa với cô cũng chỉ vì muốn nhìn thấy Đường Tử Hân, lấy cô làm mồi nhử chỉ để Đường Tử Hân ngoan ngoãn nghe lời.

Đêm đó cô đã găm vào tâm trí mình, có chết cũng không thể quên.

“Tôi nghĩ Cửu ca chắc hẳn phải có nhiều bông hồng vây quanh, nhưng hóa ra không phải, dường như anh thích chém giết hơn.” Giản An Nhiễm chủ động nhướn người về trước, chớp mũi nhỏ nhắn tinh nghịch chạm vào yết hầu của Lục Cửu, ánh mắt táo bạo như một con sói.

“Phụ nữ chỉ là loại đồ chơi, không cần thiết đối với tôi. Có lẽ cô không biết đã có rất nhiều người phụ nữ bỏ mạng vì tôi?”

“Bỏ mạng?”

“Bọn họ bị giết, một cách man rợ nhất.” Lục Cửu cúi đầu, cắn vài vành tai vểnh lên của Giản An Nhiễm, từng từng chữ như con rắn nói đuôi nhau trườn bò vào tận trong não bộ của cô.

Làm người phụ nữ của một đại ca khét tiếng thực sự cô chưa từng nghĩ qua. Lục Cửu mỗi sáng thức dậy cũng có thể bị gặp nguy hiểm, ăn một bữa cơm có khi sẽ bị hạ độc. Vậy người phụ nữ của anh chắc chắn còn gặp nguy hiểm nhiều hơn. Phụ nữ đối với Lục Cửu không cần thiết, chính anh đã nói như vậy, bởi vì khi anh lún quá sâu phụ nữ sẽ là điểm yếu của anh.

Cả người Giản An Nhiễm bắt chợt run lên, đáng sợ như vậy liệu có đáng để mạo hiểm?

Nhưng bây giờ ngoài Lục Cửu ra, thì ai có thể cho cô tất cả giống như Vương Kiến Hạo đem thể giới này nhét vào tay Đường Tử Hân?

Vậy thì Giản An Nhiễm cô đây sẽ trở thành điểm yếu của Lục Cửu, những người phụ nữ trước đó anh có thể bỏ mặc nhưng cô thì không, sẽ có lúc người đàn ông này vì cô mà hi sinh tất cả. Giản An Nhiễm cô đây có gan leo lên giường của anh thì việc gì lại không có gan chơi đùa với anh?

“Bọn họ bị giết, anh không cứu?” Giản An Nhiễm nắm lấy bàn tay của Lục Cửu đặt lên gò má mình, trong ánh sáng yếu ớt ánh mắt cô lấp lánh như ánh trăng soi mình dưới hồ sâu.

Khỏe môi người đàn ông kéo lên, lọt vào tầm mắt của Giản An Nhiễm đột nhiên trở nên trào phúng lạ thường. Ngón tay Lục Cửu ấn nhẹ xuống làn da mềm mại này, dường như càng lúc lại càng sử dụng lực tay: “Tôi không có tình cảm với họ, tại sao tôi phải cứu?”

“Vậy còn tôi?”

“Cô?”

Giản An Nhiễm là lướt nghiêng đầu qua, điệu bộ giống như cô nàng đang say rượu. Bàn tay cô cầm lấy tay anh từ từ di chuyển xuống dưới. Đầu ngón tay của Lục Cửu trượt qua sợi dây chuyền trên cổ Giản An Nhiễm, dừng lại giữa hai đôi gò bông nhô cao. Bàn tay cô gói gọn chặt lấy tay anh, tay ở phía sau đang lẩn mò lấy khóa kéo.

Khóa kéo tuột xuống, nội y màu đỏ của Giản An Nhiễm lộ ra. Cô cười quý dẻ, buông tay Lục Cửu ra, tự cho chính anh chạm vào thân thể mình.

“Tôi muốn làm người phụ nữ của anh.”

Bàn tay của người đàn ông rất to, từng ngón tay mang theo sự thô ráp, và khi lòng bàn tay của anh chạm vào da cô, nhiệt độ của cả hai đôi phương đều có thể nắm bắt rất rõ. Đôi mắt anh hạ xuống, dừng ngay rãnh ngực của Giản An Nhiễm, ngón tay lạnh lẽo kéo lấy áo ngực của cô.

Đột nhiên Lục Cửu bật cười, tay anh cũng thu về: “Cô biết như thế nào là người phụ nữ của tôi?”

“Chẳng phải chỉ cần hầu hạ anh, phục tùng anh, nếu cần thiết thì yêu anh sao?” Đối với sự hồ hững và lạnh nhạt này của Lục Cửu, Giản An Nhiễm cảm tưởng như mình đang thuần phục một con hổ hoang dã.

Lục Cửu nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, sau một hồi thì lắc đầu: “Cô có tiền, cô có cuộc sống giàu sang, nhưng cô cũng phải giống tôi, trốn đông trốn tây, gặp bọn bè hiểm nguy. Cô là người phụ nữ có dã tâm cao, tôi nghĩ cô không thích hợp.”

Bỗng nhiên Giản An Nhiễm đưa một chân lên giường, hai chân dạn ra. Chiếc quần con màu đỏ mau chóng bị cô cởi xuống, khi nó dừng lại ở đầu gối, Giản An Nhiễm nhìn Lục Cửu, cười nói: “Có thể giúp tôi không?”

Người đàn ông cũng coi như có phối hợp, để ly rượu trong tay xuống, anh cầm lấy chiếc quần con từ từ kéo ra khỏi chân Giản An Nhiễm. Lục Cửu nắm lấy chiếc quần con ấy trong tay rồi thả xuống đất. Cô gái trước mặt vươn về phía anh, ngang nhiên ôm lấy cổ rồi ngồi lên người anh. Mắt đối mắt, anh thấy nụ cười quý quyết của cô thấp sáng cả màn đêm.

“Tôi sẽ không vì anh mà chết, tôi sẽ không yêu anh.” Ngay khi vừa dứt lời Giản An Nhiễm liền hôn xuống, nhưng Lục Cửu không tiếp nhận lập tức quay mặt đi. Làn môi cô xoẹt qua gò má anh, rơi xuống tận tai.

Đây là lần đầu tiên Giản An Nhiễm gặp một người đàn ông từ chối sự chủ động của cô.

“Anh không thích sao? Tôi rất đẹp, anh có muốn chạm vào hay không?” Nhưng không vì vẻ mặt lạnh lẽo của Lục Cửu mà Giản An Nhiễm bỏ cuộc.

Chưa đợi anh trả lời có hay không thì cô đã nắm lấy tay anh, kéo xuống phía dưới. Ngay tại nơi ẩm ướt nhất của Giản An Nhiễm, tay của Lục Cửu dừng lại.

Gương mặt người đàn ông vẫn không lộ ra bất cứ cảm xúc thừa thãi nào.

Nhưng cuối cùng Lục Cửu đã phản ứng lại, không phải là một nụ cười hưng phấn thỏa mãn, là một cái nhú mày đầy khó chịu, anh trầm giọng: “Vùng nhạy cảm của phụ nữ là một nơi rất bẩn, cô có biết hay không?”

Giản An Nhiễm giống như vừa bị dội một gáo nước lạnh vào người: “Cửu ca bị dị ứng với phụ nữ sao?”

“Dị ứng?” Ngay lập tức Lục Cửu nhú mày, sao cô gái này lại dùng từ tệ đến như vậy?

Bất ngờ người đàn ông ôm lấy eo Giản An Nhiễm sau đó xoay người cô lại đặt xuống giường, giây sau anh đã áp người xuống: “Không phải là dị ứng, cô thực sự chưa làm tôi thấy hứng thú.” Môi Giản An Nhiễm kéo lên, cô ôm lấy cổ Lục Cửu, người đàn ông cúi đầu ngậm lấy cánh môi của cô, mạnh mẽ như hổ cắn xé con mồi.

Bàn tay Giản An Nhiễm lẩn mò tìm nút buộc áo choàng tắm của anh, khi cô chạm vào dây buộc thì nụ hôn kết thúc, Lục Cửu hung hăng kéo tay cô ra. Giây phút khi anh bóp lấy cổ tay cô, trừng mắt nhìn cô với vẻ mặt u ám nhất, Giản An Nhiễm biết người đàn ông này thực sự không dễ trêu đùa.

“Tôi có thể cho cô làm bất cứ thứ gì, nhưng không được cởi áo choàng của tôi ra.” Lục Cửu nhìn cô gái dưới thân, chất giọng hùng hồn dọa Giản An Nhiễm sợ hãi không nói được lời nào.

Người đàn ông rời khỏi giường, đem dây buộc áo choàng thắt chặt lại. Lục Cửu hạ mình ngồi xuống ghế, mắt đặt lên người Giản An Nhiễm không chớp mí.

Giản An Nhiễm cũng rời khỏi giường, váy còn ở trên người nhưng vốn không che được gì nữa rồi. Cô đi đến, cứ nghĩ anh bức mình một chút rồi sẽ thôi nhưng không ngờ mới bước được một bước, người đàn ông đã trừng mắt, chậm rãi nói: “Bây giờ cô có thể đi.”

Đầu Giản An Nhiễm nổ bùm một phát, không ngờ Lục Cửu lại chuyển đổi nhanh như vậy, đúng thật phụ nữ đối với anh như trò chơi, có cũng được không có cũng được.

Đã đến bước này, cơ hội ở ngay trước mắt, Giản An Nhiễm khôn ngoan chắc chắn sẽ không để vuột mất.

Giản An Nhiễm làm trái lời Lục Cửu mà cả gan bước về phía anh. Cô ngã vào lòng anh, hôn vào môi anh. Bàn tay anh đỡ lấy khuôn mặt cô, tay kia đặt ở eo cô xoa nắn. Lục Cửu ngồi thẳng dậy, tay thắt chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô gái đang ở trên người mình.

Gian phòng đột nhiên lắng xuống tất cả tạp âm, chỉ có từng tiếng ám muội bao trùm.

Lục Cửu đứng dậy, tay đỡ lấy hai chân Giản An Nhiễm đang quẩn quanh hông mình. Nụ hôn của cô rất mạnh mẽ, rất cuồng nhiệt. Ngay khi cô ngã vào lòng anh, chủ động hôn anh, anh mới muộn màng nhận ra đêm nay mình khó có thể buông cô ra.

Cả hai thân thể quăn chặt lấy nhau ngã xuống giường. Lục Cửu cúi đầu xuống hôn vào cần cổ cô, lần này chính anh cướp lấy sự chủ động.

Bàn tay Giản An Nhiễm đan cài vào mái tóc đen của người đàn ông, từng chút từng chút một để mặc anh xâm chiếm.

Ánh đèn trên trần trước đó còn sáng tỏ, nhưng khi mở mắt ra cô lại thấy mờ mờ ảo ảo, mọi hưng phấn ăn sâu vào máu đỏ, làm đầu óc cô quay cuồng.

Lục Cửu mạnh mẽ xé váy của cô ra, tiếng vải rách toạc chói tai dội vào màng nhĩ cô. Giản An Nhiễm mơ màng thấy gương mặt Lục Cửu đầy mê ảo trước mặt, anh đẹp một cách không thực, đẹp đến mức khiến cả khoang ngực cô mềm nhũn.

Cả người Giản An Nhiễm đột nhiên run lên, bàn tay lạnh lẽo của Lục Cửu ma sát trước bụng cô. Ngay sau đó cô thấy người đàn ông cúi xuống, cắn mạnh vào bụng cô một cái, Giản An Nhiễm trong một giây rên lên một tiếng.

“Cô nói muốn làm người phụ nữ của tôi?” Trần của Lục Cửu cọ xát vào gò má của cô, Giản An Nhiễm cảm nhận rõ hơi thở của anh nặng nề và ấm nóng đang phả lên cổ mình. Người con gái hôn lên má anh, âm điệu cũng trầm đi thấy rõ: “Tôi sẽ không đi đâu hết.”

Lục Cửu mở mắt nhìn cô gái dưới thân mình, vừa rồi chính là cô đã nói cô sẽ không đi đâu hết, sự thật hay chỉ là dã tâm của cô?

Cô gái này thực sự anh không nhìn ra được bất kì thứ gì. Như là anh đang bị ảo giác, có lúc cô giống như đang thật, có lúc lại giả dối đầy mình.

Lục Cửu nâng hai chân Giản An Nhiễm đặt lên vai mình, anh hơi cúi người, giọng khàn đặc: “Giản An Nhiễm, cô nhớ cho kĩ, không cần qua hết đêm nay, ngay bây giờ cô đã là của tôi.”

Giản An Nhiễm mê man mở mắt, hai tay cô bám chặt lấy ga giường.

Người đàn ông ở trên giữ lấy eo cô, anh đẩy hông, giây sau anh nghe thấy tiếng rên yếu ớt của cô gái ở bên dưới. Luật động càng lúc càng mạnh, Giản An Nhiễm đột nhiên nở nụ cười nhìn anh. Lục Cửu không biết mình có thực sự nhìn nhầm hay không, đó là một điệu cười thê lương.

._.

Từ lúc Vương Kiến Hạo rời đi Đường Từ Hân ngủ được một chút, nếu không có giấc mộng kì lạ kia có lẽ cô đã ngủ một mạch đến sáng.

Cô mơ thấy Vương Kiến Hạo, chính xác là Vương Kiến Hạo của nhiều năm về trước.

Giấc mơ ấy rất mơ màng, không có gì là rõ ràng cả, vậy mà khi tỉnh lại, gối cô nằm đã ướt thẫm nước mắt.

Đường Từ Hân ôm lấy đầu gối thu gọn mình lại trong tấm chăn ấm, cô đưa tay phải lên, ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu qua cửa sổ hắt lên vệt máu đỏ thẫm trên băng gạc.

Trong giấc mơ ấy, cô nhìn thấy Vương Kiến Hạo xách một chiếc giỏ đứng giữa sân bay Bắc Kinh, anh đội nón, cả người chỉ có một chiếc áo thun màu đen cùng quần jean xanh. Anh cúi đầu, cô không thấy được gương mặt bị che đi.

Giấc mơ của cô bỗng dưng trắng xóa, nhưng rồi cái màu trắng ấy lại dần dần chuyển thành màu đen. Vương Kiến Hạo lại xuất hiện, cô thấy anh đứng trên tàu, tay cầm một khẩu súng, gió thổi vù vù bên tai, sóng biển đen đặc cuộn trào dữ dội dưới mưa.

Cô nghe thấy tiếng súng nổ ầm bên tai, giây sau khi nhìn lại thì đã thấy Vương Kiến Hạo ngã xuống, máu đỏ trong giây lát nhuộm đỏ áo anh. Khoảng khắc ấy, cô thực sự muốn bước đến cạnh anh nhưng làm thế nào cũng không được, cô chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn anh đau đớn.

Tiếng bước chân rầm rộ hòa cùng tiếng sóng biển dữ tợn. Có một đám người đi đến, chúng đè Vương Kiến Hạo xuống, cướp mất súng của anh rồi trôi tay anh lại.

Một cái chớp mắt, cô mơ màng thấy một căn phòng ảm thấp tối tăm, trước mặt cô chính là Vương Kiến Hạo bị treo trên dây sắt. Người anh đầm đìa máu, khuôn mặt biến dạng đến không thể nhận ra. Lại đám người đó, bọn chúng mỗi tên cầm một dây roi dài, hỏi một câu lại quát một roi.

Khi ấy cô nghe thấy chính tiếng khóc của mình vang lên trong giấc mơ.

Máu từ trước ngực anh chảy xuống, từng vết roi dài rướm máu hằn chi chít trên người anh. Chúng tựa như những con rết, lại như những đường kim chỉ may vá, ghê rợn và đáng sợ. Bỗng nhiên sau lưng cô vang lên tiếng súng ầm ầm, rất nhiều tiếng súng, có cả tiếng bước chân và từng tiếng thét vang. Đường Tử Hân xoay lưng lại, trước mặt cô tối mịt mùng, mấy cây thông nghiêng ngả trước gió, trắng trên cao bị mây mờ che khuất.

Vương Kiến Hạo mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng đã nhuộm đất cát cùng máu tanh. Bên cánh tay phải của anh đã thấm máu, giây sau cô thấy anh hùng hổ xông đến chia súng về phía người đàn ông đang ở dưới đất.

Hai tiếng nổ, một tiếng hét vang trời.

Cây dao trên tay kẻ kia phi đến, chính là nhắm ngay thẳng bé đang đứng phía sau. Cô thấy Vương Kiến Hạo nghiêng người qua đỡ lấy con dao găm ấy. Rõ ràng một tiếng 'phập' dội vào tai cô.

Phía sau bỗng dung hừng sáng, Mặt Trời bắt đầu đưa mình lên. Đường Tử Hân vô thức nhìn lên trời, thấy một đàn chim bay qua bầu trời xanh lam. Người đàn ông nằm bất động dưới đất, máu anh lan ra, ngấm vào đất mà cũng tan vào trời.

Rõ ràng khi ấy cô thấy anh cười, không phải là đau khổ hay thê lương, mà là hạnh phúc. Mà cũng rõ ràng là mơ, thế nhưng tim cô lại có thể nhói đau từng hồi.

Mấy nhánh thông nghiêng ngả, Mặt Trời chiếu nắng nhạt nhòa, cô thấy trước mắt mình trắng xóa.

Vương Kiến Hạo ở ngay trước mắt cô, cả người anh đỏ thắm máu tanh, bước chân của anh tập tễnh. Bất ngờ anh bóp lấy cổ cô, lực tay mạnh mẽ như muốn vo xương thịt cô lại.

Đôi mắt phượng hoàng của anh đỏ rực, sau đó anh gầm gừ nói, tựa như ma quỷ hiện hình.

“Đường Tử Hân, em phải chết cùng anh!”

Khi ấy cô tỉnh dậy từ cơn mơ dài.

Cả người Đường Tử Hân run rẩy, nhớ lại bỗng thấy thật sự đáng sợ. Khi Vương Kiến Hạo nói câu như vậy, cô thực sự không biết là điềm báo gì. Phụ nữ rất nhạy cảm, lại vào ngay thời điểm cô và Vương Kiến Hạo chia xa giấc mơ này đột nhiên xuất hiện, cô lại càng suy nghĩ nhiều hơn lo lắng hơn.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa chậm rãi. Sau đó Đường Tâm mở cửa đi vào, chị nhìn thấy cô ngồi trên giường mà có chút giật mình. Đường Tử Hân thấy chị giật mình thì cũng bật cười, giấc mơ kia cô cũng không để tâm đến nữa. Đường Tâm bước vào, ngồi xuống trước mặt cô, bỗng dung chị tung chăn lên rồi chui vào, miệng ề ề nói: “Em còn không mau ngủ đi, đã gần hai giờ sáng rồi.”

Đường Tử Hân vẫn ngồi yên, cô nhìn chị: “Thế sao chị lại sang đây?”

“Chị gái ngủ với em gái mà cũng phải hỏi à?”

Nghe đến đây Đường Tử Hân mới chịu nằm xuống, bỗng dung Đường Tâm nhưn người dậy hít hà sau đó trừng mắt nhìn cô: “Vương Kiến Hạo lên giường làm gì?”

Mặt cô em gái trong vài khắc nghệt ra, cũng đang sốc não trước câu hỏi của chị gái. Đường Tâm nhàu mày, giây sau lập tức đánh vào mũi cô một phát thật mạnh, chị hầm hầm: “Con nhỏ này, cho đàn ông vào phòng chị đã không nói bây giờ lại còn ngang nhiên cho lên giường, anh ta làm gì trên giường?”

Đường Tử Hân kéo chăn lên ngủ, đúng thật là có mùi rất lạ bám trên này, chắc chắn là mùi của Vương Kiến Hạo. Vậy là Đường Tâm phát hiện ra cũng là do ngửi thấy mùi. Thấy chị gái đang đợi mình giải thích Đường Tử Hân lập tức ngồi dậy đưa tay lên: “Em thề với chị là không có làm gì bậy bạ hết! Anh ấy chỉ ngồi trên giường một chút thôi.”

Đường Tâm lườm cô, giọng đa nghi hỏi: “Chỉ ngồi lên thế sao chắn lại có mùi? Em đừng nói Vương Kiến Hạo ngồi lên giường rồi đắp chăn?”

Đường Tử Hân gật gật đầu: “Gần giống như vậy nhưng em cam đoan với chị là không có bất cứ chuyện mờ ám nào xảy ra hết.”

“Thật không?”

Cô vội vội vàng vàng gật đầu như gãi tóc: “Thật!”

Lúc này Đường Tâm mới chịu nằm xuống, về mặt chị đột nhiên thay đổi, chị nhẹ giọng: “Chị nghĩ em nên suy nghĩ về mối quan hệ của em và Vương Kiến Hạo bây giờ đi. Trắng không ra trắng, đen không ra đen. Nếu đã kết thúc thì phải cho ra kết thúc, còn nếu vương vấn thì nhất định phải ở cạnh nhau.”

Đường Tử Hân nằm xuống, kéo chăn lên, tay quàng lấy ôm Đường Tâm: “Chị cho phép em ở cạnh Vương Kiến Hạo sao?”

“Không cho phép, nhưng nếu đó thực sự là quyết định của em và em xác định được rằng cuộc sống bây giờ trở đi của mình sẽ thêm một Vương Kiến Hạo nữa thì thế nào thì chị phải gật đầu chấp nhận thôi.”

“Em chỉ muốn ở với chị thôi.” Đường Tử Hân dụi dụi đỉnh đầu nhỏ vào cổ Đường Tâm, khiến chị nhột nhạt phải đẩy cô ra.

“Thôi, thôi, mau ngủ đi.”

Đường Tử Hân nhắm mắt lại, cảnh tượng Vương Kiến Hạo người đầm đìa máu dội về tâm trí cô. Mờ mắt rồi lại nhắm mắt, cô dần thấy cả người đột nhiên mềm nhũn.

Trăng bên ngoài ảm rồi hiện, hôm nay trời trong từ ngày đến đêm, một đám mây xám cũng không có.

Bây giờ anh đã ngủ chưa? Sao đêm nay sáng lắm, liệu anh có đang thấy hay không...?

-*-

Mưa bên ngoài đã tạnh, hơi lạnh từ bên ngoài thấm qua cửa sổ lớn, ở tận nơi xa thế này mà Giản An Nhiễm có cảm giác như mình đang đứng trước biển. Người đàn ông rời khỏi giường, đang chỉnh lại chiếc áo choàng tắm xộc xệch trên người.

Cô gái ngồi dậy, chân đang đập ngang ngực. Đột nhiên Lục Cửu ném lên giường một chiếc áo choàng tắm khác, anh hờ hững nói: “Phòng cô ở bên cạnh, qua đó mà ngủ.”

Về mặt Giản An Nhiễm nghệt ra, trong đầu bắt đầu suy nghĩ. Anh không cho cô ngủ ở đây chính là đang đề phòng cô. Là một đại ca nắm đầu cả bang phái, ngay cả một sợi chỉ mảnh cũng phải cảnh giác. Huống hồ gì Giản An Nhiễm và Lục Cửu mới gặp nhau lần đầu tiên, chưa ai tin tưởng ai.

Không để anh đợi, Giản An Nhiễm lập tức rời khỏi giường rồi mặc áo choàng vào. Đi ra đến cửa cô bắt gặp quay đầu lại nhìn, Lục Cửu đang ngồi trên sofa nhâm nhi một chút rượu vang cùng thuốc, anh không nhìn cô, ánh mắt đang dán chặt trên bật trời đen ngoài cửa sổ.

Ngay cả khi cánh cửa kêu cạch một tiếng, Lục Cửu cũng không có ý định quay đầu nhìn.

Giản An Nhiễm vào phòng, lập tức tìm điện thoại gọi cho Hàm Tuệ. Bên kia rất ồn, có tiếng nhạc ầm ĩ còn có cả tiếng người nói chuyện rôm rả. “Ồ Say Tình thế nào?” Giản An Nhiễm từ nãy đến giờ chính là đang lo lắng chuyện đó. Đường Tử Hân bị hại ở Say Tình, người đứng sau là ai cô chưa hề biết.

Bỗng nhiên bên kia dội qua tiếng cười cợt nhả của Hàm Tuệ, giọng cô ta lè nhè rất khó nghe, chắc chắn là đã say khướt rồi: “Xem ra số Đường Tử Hân đúng là đen đủi, gây chuyện với cả tiểu thư Hàn Yên nhà họ Hàn. Cô ta vừa nãy bị Vương Kiến Hạo chơi cho mất gần nửa cái mạng. Bây giờ còn đang chật vật ở đây.”

Giản An Nhiễm ngớ ngàng, cô chưa nghe Đường Tử Hân nhắc qua Hàn Yên. Cứ nghĩ hai người không có liên quan hóa ra chính là kẻ thù không đội trời chung, mà nguyên nhân không đâu sâu xa, chính là người đàn ông ở giữa Vương Kiến Hạo.

“Còn cô đang ở đâu?” Bên kia Hàm Tuệ hỏi.

“Tôi đang ở với Lục Cửu.” Giản An Nhiễm không giấu giếm gì mà nói thẳng ra.

Hàm Tuệ bật cười, cô ta nói mà câu chữ rối loạn: “Cô Giản đúng là tài cao, chưa gì đã tóm được một lão đại.”

“Cũng chỉ là anh ta có thể giúp ích cho tôi về sau.”

“Anh ta thì liên quan gì?”

Giản An Nhiễm ngồi xuống giường, kéo môi cười: “Anh ta chính là kẻ thù trước kia của Vương Kiến Hạo, thế nào hả? Cá có béo hay không?”

Vài giây sau Giản An Nhiễm nghe thấy tiếng đập bàn rầm rầm của Hàm Tuệ: “Cô Giản quả thực khôn ngoan, cổ mà cầm chân người đàn ông ấy cho thật chắc.”

Dứt lời xong Hàm Tuệ cũng dập máy, Giản An Nhiễm nhìn điện thoại đắc ý mỉm cười. Có Lục Cửu ở trong tay cô chính là không sợ trời cao đất dày. Lúc ấy gạt bỏ Đường Tử Hân qua một bên, thì thực quá dễ dàng đối với một lão đại đứng đầu bang phái như Lục Cửu.

Vấn đề ở đây chính là Vương Kiến Hạo.

Ngay từ ban đầu mục tiêu cuối cùng của Giản An Nhiễm cô không phải Lục Cửu, ở bên cạnh anh thực sự không thể đảm bảo mạng sống một trăm phần trăm. Vương Kiến Hạo vẫn là một người đàn ông thích hợp hơn hết.

Cô cướp lấy Vương Kiến Hạo, Lục Cửu giúp cô thủ tiêu Đường Tử Hân. Hàm Tuệ cũng không lo mất chồng, cô cũng có vị trí cô muốn, thời gian dài cô hầu hạ Lục Cửu để đổi lấy một mạng người bé như con tép, thật sự không ngoa.

Giản An Nhiễm bỏ điện thoại lên bàn, cô nằm xuống giường, kéo chăn lên. Trong đầu cũng đang tính toán trăm ngàn kế sách.

-*-

Một tuần sau.

Thông tin Hàn Yên bị Vương Kiến Hạo chơi đùa ở Say Tình đã lan tràn khắp trang mạng, nếu Hàn Châu Trì không mau chóng dứt tiền cho đám nhà báo thì cả nhà họ Hàn đã sớm không còn chỗ để mà chui xuống.

Từ cái đêm mà Vương Kiến Hạo đưa Đường Từ Hàn từ Say Tình về nhà thì cô và anh đã không còn liên lạc. Vết thương ở tay cô cũng đã bắt đầu lên da non, mỗi ngày bôi thuốc là cực hình đối với cô.

Mà Vương Kiến Hạo lại bất âm vô tín, như vậy cũng tốt, anh xuất hiện cô lại càng khó xử.

Ứng Kiệt Vệ từ bên ngoài chạy vội vào công trường, trên tay còn đang xách theo phần bánh ngọt mà sáng nào cũng ăn. Bên trong khu vực nghỉ ngơi là Vương Kiến Hạo vừa mới đến, anh đi một mình, đặc biệt không dẫn theo La Thiên Ngỗi.

“Mới sáng sớm đã đến đây rồi?” Vừa thấy người đàn ông đang ngồi nhâm nhi trà nóng Ứng Kiệt Vệ lại thấy thật lạ lùng. Vương thiếu cao cao tại thượng sao lại chịu dậy sớm chạy đến đây? Chắc chắn là không phải chuyện công việc, vậy thì vì chuyện hệ trọng gì đây?

Vương Kiến Hạo đưa tay mời, mắt vẫn nhìn hộp bánh ngọt trên tay Ứng Kiệt Vệ: “Ngồi xuống đi.”

“Mới sáng sớm chưa có gì vào bụng đã chạy đến đây rồi à?” Ứng Kiệt Vệ đặt hộp bánh xuống, rõ ràng vừa nãy đã nhìn ra ánh mắt chăm chú của Vương Kiến Hạo đặt trên hộp bánh của mình.

Vừa nghe Vương Kiến Hạo đã biết ý của Thư kí Ứng nên lập tức di dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Ăn cùng không?” Ứng Kiệt Vệ mở hộp bánh ra, mùi kem socola thơm ngậy độ thẳng vào mũi Vương Kiến Hạo.

Người đàn ông ngồi đối diện nâng trà lên, nghe xong lời mời kia mà suýt hất trà về phía trước, Vương Kiến Hạo nghiêm giọng: “Thư kí Ứng, vì không có người lạ ở đây nên anh trở mặt đúng không?”

“Ồ, tôi đã làm gì cậu đâu? Sao lại nóng nảy như vậy, không ăn thì nói không ăn, ăn thì nói tôi chia cho một nửa. Cho cậu một lời mời lịch sự như vậy đã là tôi thiếu lắm rồi.”

Vừa nghe xong Vương Kiến Hạo phát hiện ra mình thật vô lí. Anh cũng không nói gì đáp trả, cứ im lặng như vậy.

Lúc này Ứng Kiệt Vệ mới phát hiện ra điều kì lạ ở Vương Kiến Hạo, không vô duyên vô cớ Vương Kiến Hạo lại bức dọc, chắc chắn là đã gặp chuyện khó chịu nên sáng sớm đã tìm đến đây lôi Ứng Kiệt Vệ anh ra làm bác sĩ tư vấn tâm lý miễn phí.

“Có chuyện gì thì mau nói đi chứ?” Ứng Kiệt Vệ đưa bánh lên miệng, vừa nhai từ tốn vừa nhìn Vương Kiến Hạo.

“Tôi muốn anh tư vấn cho một số việc.” Thấy Thư kí Ứng hiểu ý mình nên Vương Kiến Hạo không ậm ừ mà lập tức vào chủ đề chính.

Ứng Kiệt Vệ 'à' một tiếng rồi làm vẻ mặt khá sững sờ: “Không nghĩ cậu lại đi nhờ tôi tư vấn?”

“Tôi nghĩ anh về chủ đề này am hiểu hơn tôi.”

“Về gì cơ?”

Vương Kiến Hạo ngồi thẳng người, chân bắt chéo, tay chấp lại đặt trên đầu gối, anh đột nhiên nghiêm giọng: “Phụ nữ.”

Anh vừa dứt lời nhìn Ứng Kiệt Vệ đã thấy anh ấy nghệt mặt ra ngu ngơ, dường như là đang tự hỏi anh vừa nói tiếng gì mà nghe không hiểu. Phải mất một lúc nhai xong miếng bánh ngọt trong miệng Ứng Kiệt Vệ mới có phản ứng lại: “Chẳng phải chủ đề về phụ nữ cậu phải tường tận hơn tôi chứ?”

“Chính xác hơn là cách lấy lòng một cô gái.”

Lần này đang uống nước thì Ứng Kiệt Vệ liền ho khụ khụ, còn sắc súa nói: “Phải rồi, phụ nữ trước đây toàn tìm cách lấy lòng cậu, bây giờ cậu lại tỏ lòng muốn lấy lòng phụ nữ, đúng là không ngờ.”

So với việc mới sáng sớm vừa ban mắt, chỉ kịp vệ sinh cá nhân, mặc đồ đẹp còn chưa mặc kịp mặc đã chạy vội đến công trình tìm Ứng Kiệt Vệ, thì việc bây giờ ngồi trước mặt Thư kí của anh hỏi về phụ nữ thực sự rất kì cục, vô cùng ngượng ngạo. Ngay cả Vương Kiến Hạo cũng không chịu được bầu không khí thế này nói gì đến Ứng Kiệt Vệ.

Đúng thật là vô ích, chỉ thêm mất mặt.

Thấy Vương Kiến Hạo định đứng dậy có ý rồi đi thì Ứng Kiệt Vệ liền kéo tay anh xuống, cười cười nói: “Ngồi xuống đã, nói thẳng vào vấn đề đi, phụ nữ còn tùy người, phức tạp lắm.”

Nghe như vậy Vương Kiến Hạo mới miễn cưỡng ngồi xuống, anh chậm rãi nói: “Một tuần nữa là đến sinh nhật Đường Tử Hân.”

“Vậy nên?”

“Tôi muốn cho cô ấy có một lần đón sinh nhật vui vẻ nhất.” Ánh mắt Vương Kiến Hạo nghiêm túc, ngay cả tông giọng cũng trầm trầm không một chút sao nhãng.

HẾT CHƯƠNG 65.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Sự xuất hiện bất ngờ

Chương 66: Sự xuất hiện bất ngờ.

Chiếc xe Bugatti Veyron màu đen đậu lại trước cửa lớn của công ty CAA. Tài xế đi xuống mở cửa xe, Giản An Nhiễm trong một bộ công sở màu xanh navy bước xuống. Lập tức những ánh nhìn quanh đây đều đổ dồn về phía cô, Giản An Nhiễm đưa tay lên chạm vào gọng kính, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc qua mang tai.

Cô quay ra nhìn người đàn ông đang ngồi trong xe, Lục Cửu nhìn thẳng về phía trước, cũng không cho cô một ánh mắt. Giản An Nhiễm gõ gõ tay lên xe kéo sự chú ý của anh về phía mình, cô nhẹ nói: “Lần sau tôi sẽ về chỗ của tôi, sẽ không phiền đến Cửu ca đưa đón.”

Bỗng nhiên người đàn ông quay ra, vẻ mặt u lãnh khó dò, anh gật đầu: “Vậy thì cô tự lo cho bản thân mình, đừng để bị giết.”

Giản An Nhiễm cũng dứt khoát gật đầu: “Được!”

Một người đàn ông tâm tính khó nắm bắt như vậy thì cô đây sẽ dùng chiêu kẻ lạt mềm buộc chặt để khiến anh lòi đầu lộ đuôi.

Chiếc xe chạy đi, Giản An Nhiễm gỡ mắt kính ra cất vào túi sách rồi đẩy cửa đi vào. Một cô gái đi đến cung kính cúi chào cô, nhẹ nhàng hỏi: “Cô là Giản An Nhiễm?”

Giản An Nhiễm gật đầu.

Cô gái ấy đưa tay mời, mỉm cười chuyên nghiệp: “Hướng này, mời!”

Cửa phòng làm việc mở ra, Tô Ái Ái chạy xộc vào, vừa nhìn thấy Đường Tử Hân liền la lên: “Àiya phòng chúng ta sắp có thành viên mới!”

Đường Tử Hân đang kiểm tra lại báo cáo mà Ứng Kiệt Vệ mới đưa đến hôm qua, đang rất gấp gáp vì bây giờ phải chạy đến công trường.

“Tớ bận chết được, có thành viên mới thì sao chứ.” Đường Tử Hân thu dọn tài liệu cho vào túi sách, nhấn mặt nhấn mày than một câu.

Tô Ái Ái như một con vẹt thực thụ, cái miệng nhau nhàu: “Tớ vừa từ trên phòng Giám đốc đi xuống, người này rất đặc biệt, như cậu vậy! Có thể là dựa vào mối quan hệ hoặc dựa vào chính năng lực.”

Tô Ái Ái vừa dứt lời thì cửa phòng mở ra, Trương phòng Giang đi vào, theo sau không có ai hết. Đường Tử Hân cũng đưa mắt nhìn, cứ nghĩ thành viên mới đó sẽ được giới thiệu.

“Trương phòng, trương phòng, thành viên mới đâu rồi?” Tô Ái Ái chuyển đổi tượng bám lấy Trương phòng Giang.

“Nháo cái gì, tí nữa là đến bây giờ.”

Trong phòng làm việc ai ai cũng chăm mắt vào chiếc máy tính trên bàn, hoàn toàn không để ý gì đến thành viên mới kia sắp xuất hiện.

Trương phòng Giang không để Tô Ái Ái bám lấy moi móc thông tin lập tức vào phòng làm việc của mình.

Đường Tử Hân với lấy áo măng tô vắt trên ghế rồi mặc vào. Cô xách theo túi sách sau đó đi về phía cửa. Vừa định đưa tay kéo cửa thì người ở ngoài đã đẩy cửa vào khiến Đường Tử Hân giật mình mau chóng lui về sau.

Cửa mở ra, Lạc Nghiễn đi vào nhìn Đường Tử Hân đang đứng nép lại một bên. Đột nhiên có tiếng giày cao gót vang lên, đi sau Lạc Nghiễn là một cô gái trong một bộ công sở màu xanh navy. Đường Tử Hân nhìn thấy, lập tức trợn mắt sững sờ: “An Nhiễm? Cậu là thành viên mới?”

Đặt tách trà trên tay xuống, Ứng Kiết Vệ nhìn thẳng vào mắt Vương Kiến Hạo, suy nghĩ vài phút sau anh ấy mới chậm rãi nói: “Thì cứ tổ chức cho cô ấy một buổi tiệc sinh nhật ở nơi sang trọng nhất, mời bạn bè của cô ấy đến, làm cho cô ấy thật nhiều bất ngờ bằng những món quà.”

“Quan trọng là cô ấy thích hay không thích.”

Ứng Kiết Vệ lại tiếp tục im lặng, ngón tay anh xoa lấy cằm, một hồi thật lâu anh mới đáp lại Vương Kiến Hạo: “Đường Tử Hân vốn là người không thích cầu kì, vậy thì cứ tổ chức một bữa tiệc nhỏ mời những người cô ấy thân thiết. Mà cậu cũng phải tặng cô ấy một món quà sao cho ý nghĩa nhất.”

Vương Kiến Hạo nhú mày, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Món quà ý nghĩa?”

Người đàn ông ngồi đối diện gạt đầu một cái rồi bỏ một miếng bánh vào miệng.

Kéo tay áo lên Vương Kiến Hạo nhìn đồng hồ, anh đứng dậy rồi nói: “Cô ấy sắp đến rồi, tôi đi trước.”

“Tạm biệt đồng chí Vương.”

Sau khi thấy bóng dáng Vương Kiến Hạo đi xa Ứng Kiết Vệ mới dám cười lớn vài tiếng, Vương thiếu ăn chơi sa đọa bao lâu nay mà cũng có ngày vì một người phụ nữ làm những chuyện không tưởng.

-*-

Người mới đến mỉm cười sau đó mặc cho Đường Tử Hân đang ngỡ ngàng mà dang tay ôm lấy cô. Giản An Nhiễm buông cô ra rồi cười híp mắt: “Bất ngờ chưa? Nhà đầu nhà cậu không đoán được là tớ sẽ làm ở đây phải không?”

Còn chưa nói hết lời Đường Tử Hân đã chun mũi đánh vào vai Giản An Nhiễm một cái: “Cái đồ nhà cậu, chuyển đến đây làm mà cũng không nói cho tớ một tiếng, thật là!”

Tô Ái Ái đối với sự thân thiết này của Đường Tử Hân và Giản An Nhiễm mặc cũng có chút kinh ngạc. Mà thành viên mới này lại có nhan sắc sắc sảo không thua kém gì Đường Tử Hân khiến Tô Ái Ái có cảm tình ngay trong lần đầu nhìn thấy.

“Xin chào, tôi là Tô Ái Ái.” Tô Ái Ái chủ động tiến tới giới thiệu, còn đưa tay ra định bắt tay với Giản An Nhiễm.

Nhưng đáp lại Tô Ái Ái không phải vẻ mặt niềm nở của Giản An Nhiễm mà là một ánh mắt kì lạ. Thấy đối phương không có ý định bắt tay với mình Tô Ái Ái mới rút rụt tay về.

Đường Tử Hân nhìn đồng hồ trên tường mới bắt đầu cuống lên, cô gấp gấp nói với Giản An Nhiễm: “Tầm trưa tớ sẽ quay lại công ty, bây giờ đang có việc gấp, tớ đi trước.”

Đang định kéo cửa thì Giản An Nhiễm đột nhiên cầm lấy cô gọi giật lại: “Cậu đã nghe đến buổi họp lớp cấp ba chưa?”

Đường Tử Hân bất đắc dĩ dừng chân lại, khăn trương hỏi: “Bao giờ? Sao tớ không nghe?”

“Cuối tuần này, là bọn họ mất số điện thoại của cậu không ai liên lạc được nên mới nhờ tớ gọi cậu đến.”

Cô gạt đầu, từ trước đến nay mấy buổi họp lớp như vậy cô chưa từng đến dự, đều là do không thân thiết với ai. “Tớ sẽ cân nhắc.” Vừa nói xong thì Đường Tử Hân đã mau chóng chạy vù đi.

Ngồi lên xe Đường Tử Hân mới bắt đầu ngẫm nghĩ, thực lực của Giản An Nhiễm khi còn ở Bạch Tích không phải dạng xuất sắc, ban đầu tốt nghiệp còn không đi đúng ngành nghề, bao kĩ năng và kinh nghiệm chắc đã quên sạch. Nhưng Giản An Nhiễm lại có thể lên đến tận đội xây dựng đứng đầu CAA mà không vuron lên từng đội như bao người khác? Chắc chắn là có người đứng sau chống lưng. Vậy ngày đó cô vô tình nhìn thấy Giản An Nhiễm đi vào Say Tình có lẽ nào...?

Cô đã biết Giản An Nhiễm thay đổi, và bây giờ cũng rõ ràng được chuyện cô ấy đã dùng cách gì để thay đổi mình.

Giản An Nhiễm mau chóng được phân cho một bàn làm việc với đầy đủ dụng cụ cần thiết. Từ lúc xuất hiện đến giờ cô cũng chưa từng mở miệng với ai, mà Tô Ái Ái hàng ngày hoạt bát cái miệng hôm nay bỗng dưng im ắng lạ thường, chính là do cái thái độ hờ hững của Giản An Nhiễm đã làm mất cảm tình trong mắt Tô Ái Ái.

Lạc Nghiễn đi đến bàn làm việc của Giản An Nhiễm, anh dựa lưng vào khoanh tay lại nghiêm mặt nói: “Cô dù gì cũng tốt nghiệp ở Bạch Tích, vừa mới xin việc đã được xếp ngay vào đây làm việc, chính là năng lực rất khá, vậy nên tôi cũng không có nghĩa vụ phải giúp cô trong công việc cũng như chỉ bảo cho cô.”

Kéo ghế ra Giản An Nhiễm dứt khoát ngồi xuống, cũng chưa từng đặt mắt vào Lạc Nghiễn, hai tay đang bận rộn xếp lại đồng văn kiện mới tinh.

“Tùy thôi, anh muốn làm theo lời Giám đốc cũng được mà không cũng được, dù gì thực lực của tôi cũng không kém cỏi như bao người vẫn nghĩ.”

Lạc Nghiễn gạt đầu chắc chắn: “Vậy cứ thỏa thuận như thế đi.”

Nói xong anh cũng quay trở lại bàn làm việc của mình. Cuộc nói chuyện của hai người tuy không dài nhưng lại làm Tô Ái Ái và Lạc Chiết phải chú ý, trong lòng hai người cũng đột nhiên lo lắng thấp thòm.

Giản An Nhiễm kia xuất hiện đã làm bao người phải kiêng dè, với thân hình cùng gương mặt xinh đẹp sắc sảo kia cô có đủ trọng lượng để Lạc Nghiễn nghiêng ngả. Đó là một sự đe dọa đối với Tô Ái Ái và Lạc Chiết.

Thấy Lạc Nghiễn đi ra khỏi phòng làm việc Tô Ái Ái cũng vô thức bật dậy đi theo, không thể cứ ngồi yên như vậy.

Lạc Chiết nhìn theo Tô Ái Ái đi sau Lạc Nghiễn liền tiến tới kéo tay cô lại, cô ta gần giọng: “Cô đi đâu?”

Tô Ái Ái rút tay về, vẻ mặt đờ đẫn sát khí: “Tôi đi đâu thì liên quan gì đến cô?”

Nói xong Tô Ái Ái lập tức đuổi theo Lạc Nghiễn, vừa mới đảo mắt một chút cô đã thấy ngay Lạc Nghiễn đứng ở dưới cầu thang bộ. Đang định đi xuống thì cô thấy anh đang nghe điện thoại, bao câu anh nói cô đều nghe thấy.

“Anh sẽ không chiều chuộng em nữa! Đừng có mà suốt ngày vùi vãnh anh!”

Tô Ái Ái đứng trên cầu thang mà giật mình. Thực sự là cô chưa từng thấy Lạc Nghiễn nghiêm giọng quát lớn như vậy.

“Về sau đừng có mà đến nhà anh!” Đột nhiên người đàn ông gần một câu xong rồi lập tức cúp điện thoại.

Tô Ái Ái giật nảy mình, thấy Lạc Nghiễn sắp đi lên liền lật đật chạy về phòng làm việc. Nhưng mà còn chưa kịp mở cửa ra thì Lạc Chiết từ đâu xuất hiện kéo tay cô đến tra hỏi: “Cô đi theo tiền bối Lạc là có ý gì?” Cô gái thấp thòm ngó nghiêng, thấy Lạc Nghiễn đi vào thang máy mới dám thở thảo một hơi, đúng là làm chuyện mờ ám tâm trạng luôn sợ sệt như vậy.

Thấy Tô Ái Ái không có ý định trả lời mình Lạc Chiết mới tức tối quát: “Cô là có ý gì với anh ấy hả?”

Lúc này Tô Ái Ái mới để ý đến Lạc Chiết, khôi phục lại thần sắc, cô gái dừng dung đáp trả: “Thế chị đi theo tôi, hỏi mấy câu như vậy là có ý gì hả?”

“Tôi nói cho cô biết trước, tôi cấm cô...!”

“Chị lấy đâu ra trọng lượng để cấm tôi? Chị là gì của tiền bối Lạc? Bạn gái sao? Người yêu sao?” Vẻ mặt Tô Ái Ái rất kênh kiệu, từ trước đến nay cô chưa từng giữ dáng vẻ khép nép tôn trọng đối với Lạc Chiết mặc dù cô ta là tiền bối của mình.

Chỉ mới vài câu thôi nhưng Lạc Chiết hoàn toàn bị Tô Ái Ái chặn cứng họng. Cô ta và Tô Ái Ái giống nhau, đều cùng theo đuổi và phải lòng một người đàn ông. Trong hai người, gần như không ai được Lạc Nghiễn để ý.

Nói xong Tô Ái Ái rút tay về khiến Lạc Chiết lao đảo mấy bước về sau.

Giản An Nhiễm ở trong phòng làm việc đã sớm nghe thấy hết cuộc nói chuyện ngoài đó. Hóa ra ở nơi này lại có nhiều chuyện đáng để chú ý đến vậy.

Vừa nhìn thấy Tô Ái Ái quay trở lại bàn làm việc Giản An Nhiễm lập tức bỏ đồng văn kiện trong tay xuống đi đến, cô mỉm cười hỏi: “Cô Tô, tôi mới vào đây làm việc, thực sự chỉ quen mỗi Đường Từ Hân nhưng cậu ấy lại đi mất rồi, phiền cô giới thiệu cho tôi vài người hay không?”

Đối với việc nhờ vả của Giản An Nhiễm, Tô Ái Ái không có phản ứng, dường như là đang suy nghĩ thứ gì đó rất quan trọng, ngay cả chớp mắt cũng quên chớp.

“Cô Tô!” Giản An Nhiễm gọi lớn một tiếng.

Lúc này Tô Ái Ái mới phát hiện ra có người đang đứng cạnh mình. Vừa nhìn thấy khoe môi Giản An Nhiễm kéo lên trong giây phút Tô Ái Ái đồ dẫn mặt mày không biết nói gì.

“Cô nói cái gì cơ?”

Giản An Nhiễm bụm miệng cười: “Phiền cô có thể giới thiệu cho tôi những thành viên trong nhóm hay không?”

Nhớ đến cuộc gọi điện thoại vừa rồi của Lạc Nghiễn mà trong người cô tim gan đột nhiên chùng xuống.

“Một chút nữa đợi mọi người vào đây đủ Trưởng phòng Giang sẽ có nhiệm vụ giới thiệu cho cô.” Tô Ái Ái ngồi xuống ghế, nói một câu như vậy lập tức úp mặt xuống bàn không ngẩng đầu dậy nữa.

Giản An Nhiễm bĩu môi gắt gât đầu, sau cùng vẫn là quay trở về bàn làm việc.

_*_

Do Giản An Nhiễm xuất hiện bất ngờ nên Đường Từ Hân đến công trường đã trễ mất năm phút, thực sự rất thấy có lỗi với Ứng Kiệt Vệ vì phải đợi chờ cô.

Nhưng Ứng Kiệt Vệ hôm nay đột nhiên rất thoải mái với cô, cứ nhìn cô rồi tủm tỉm cười mãi, làm cô cứ nghĩ trên mặt mình dính nhọ.

Sau một vòng đi khảo sát công trình thì trở lại nơi nghỉ ngơi. Đường Tử Hân ngồi xuống ghế, lấy từ trong giỏ xách ra một chai nước khoáng. Ứng Kiệt Vệ cũng từ bên ngoài trở về, thấy cô liền hỏi: “Mấy ngày hôm nay Vương thiếu có đến tìm cô không?” Miệng Đường Tử Hân đầy một bọt nước, nuốt trôi xuống cô mới hỏi lại: “Sao anh lại hỏi tôi chuyện này?”

Ứng Kiệt Vệ ngồi xuống đối diện, cũng lấy ra một chai nước khoáng, anh nhún vai làm ra vẻ điềm nhiên: “Mấy ngày nay Vương Kiến Hạo đột nhiên biến mất, không ai liên lạc được với cậu ấy, bao công việc ở công ty đều để Thư kí La một mình gánh vác.”

Nghe đến đây trong đôi mắt Đường Tử Hân có vài tia khác lạ bèn lên. Ứng Kiệt Vệ nhận ra được sự thay đổi này của cô nên tiếp tục thêm lời: “Say Tình cũng không có, Trần Thủy cũng không thấy về, thực sự là không biết đi đâu.”

“Anh Ứng nói với tôi những chuyện đấy để làm gì?” Rõ ràng là Đường Tử Hân đang cố tránh né ánh mắt của Ứng Kiệt Vệ đang dò xét trên người mình.

“Tôi nói cho cô Đường biết chỉ là muốn hỏi xem cô có biết Vương Kiến Hạo hay ghé đến đâu mà thôi.”

Đường Tử Hân vận nấp chai lại, không biết vì sao khi nghe Ứng Kiệt Vệ nói vậy lại lo lắng. Từ ngày hôm Vương Kiến Hạo ở nhà cô trở đi thì cũng biệt tăm, không một cuộc gọi, không một tin nhắn. Ứng Kiệt Vệ còn nói Say Tình và cả Trần Thủy đều không đến, cô đột nhiên có linh cảm lạnh dữ.

Ứng Kiệt Vệ thấy cô lo lắng, còn đang bận suy nghĩ Vương Kiến Hạo đang trốn ở nơi xó xỉnh nào. Nhưng cô đã bị Ứng Kiệt Vệ anh đây hoàn toàn cho vào bẫy. Cô cũng không bao giờ biết được cách đây vài tiếng Vương Kiến Hạo đã đến đây, ngồi ngay tại chỗ mà cô đang ngồi.

“Dù gì cô và Vương Kiến Hạo từng ở chung một nhà, tôi nghĩ ít nhiều cô cũng phải biết cậu ta đi đâu.” Ứng Kiệt Vệ vẫn đang cố đóng giả, thực sự che giấu cảm xúc rất tốt.

Nhìn đồng hồ trên tay, Đường Tử Hân gượng cười rồi đứng dậy: “Tôi và Vương thiếu đã chấm dứt từ lâu, bây giờ anh ấy có đi đâu làm gì cũng không nằm trong phạm vi kiểm soát của tôi. Anh Ứng, ăn trưa ngon miệng!”

Nói xong cô liền đeo túi vào rồi vòng qua bàn đi thẳng ra ngoài. Nhưng Ứng Kiệt Vệ biết rõ cô đã lo lắng thì chắc chắn cô sẽ gọi điện. Vương Kiến Hạo không cần anh báo cũng sẽ tự diễn tiếp vở kịch, dù gì Vương Kiến Hạo là kẻ thông minh, thế nào cũng sẽ hiểu được.

Ra đến bên ngoài đứng đợi taxi, Đường Tử Hân đột nhiên lấy điện thoại ra, ngón tay lưỡng lự trước số điện thoại của Vương Kiến Hạo.

Ứng Kiệt Vệ có nói không ai liên lạc được cho anh, cô gọi đến liệu anh có bắt máy?

Không suy nghĩ quá ba phút ngón tay cô không do dự nhấn xuống. Đưa điện thoại lên tai, tiếng tút tút trải dài.

Ngay sau đó là một tiếng “Alo” rất nhẹ rất nhạt của Vương Kiến Hạo đánh vào màng nhĩ của Đường Tử Hân khiến cô trong phút chốc thấy cả người nhẹ nhõm.

“Anh đây.”

Đường Tử Hân vô thức bị á khẩu không biết nên nói cái gì. Nếu bây giờ cô bảo Ứng Kiệt Vệ đang tìm anh, ai cũng không liên lạc với anh, thì chắc chắn Vương Kiến Hạo sẽ nghĩ cô là đang lo lắng cho mình.

Không thấy có tiếng đáp lại Vương Kiến Hạo đột nhiên gấp gáp: “Tại sao lúc nào gọi điện em cũng không nói gì vậy? Chứ Alo cũng không biết nói à?” Sau mấy câu hỏi của đối phương Đường Tử Hân mới sực ra, buột miệng: “Anh đang ở đâu vậy?”

Ngay sau khi hỏi xong câu ấy cô mới ngó ra, thật sự muốn tát cho cái miệng mình một cái. Thôi thì chót đại, đã đâm lao thì theo lao.

“Ứng Kiệt Vệ nói không ai liên lạc được với anh, Trần Thủy và Say Tình anh cũng không đến. Bao công việc đều đổ dồn lên cho Thư kí La.” Đường Tử Hân nhanh nhẩu nói tuôn một tràng không cho phép Vương Kiến Hạo chen miệng vào.

Sau một hồi im lặng Vương Kiến Hạo mới bật cười, anh nói vọng vào điện thoại: “Anh đang ở xa trung tâm thành phố.”

“Vậy thì anh mau gọi điện báo cho mọi người biết, họ đang lo lắng.”

“Tử Hân, đến đây với anh đi.” Đột nhiên giọng Vương Kiến Hạo trầm thấp lạ thường, như là anh đang chất chứa tâm trạng nặng nề.

Không đoán cũng biết rõ Đường Tử Hân sẽ từ chối ngay tắp lự: “Em còn rất nhiều việc phải làm, tạm biệt!”

Giây sau cô đã cúp máy không cho Vương Kiến Hạo nói thêm gì nữa. Đưa tay đặt giữa ngực, cô thở đều từng đợt, đến bây giờ tim vẫn đang đập thình thịch.

Taxi đậu vào ven đường, Đường Tử Hân mở cửa ngồi lên sau đó nhận được ngay cuộc gọi đến của Vương Kiến Hạo. Cô không nghe mà trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

“Bác tài, cho tôi đến CAA.”

Cuộc giới thiệu đã xong, có vẻ ai cũng có cảm tình với Giản An Nhiễm ngoại trừ Lạc Nghiễn. Người khác đáp lại cô là một cái bắt tay hay một nụ cười mỉm, nhưng người đàn ông này bắt tay không bắt tay, cười không cười, cũng không có một lời nói nào, anh chỉ gật đầu một cái cho có sau đó cũng không thèm nhìn đến cô nữa.

Giản An Nhiễm trong lòng cũng ngấm ngấm hiểu được, mình phải thận trọng với người đàn ông này.

Khi bắt đầu giờ nghỉ trưa Đường Tử Hân cũng đứng lúc quay lại. Vừa nhìn thấy Giản An Nhiễm liền chạy ngay tới.

“Nào, cậu mới đến đây nên chắc chưa biết nhiều nhà hàng nấu đồ ngon, cứ theo bốn cô nương đây tớ sẽ cho cậu ăn một bữa no nê mừng ngày đầu tiên đến làm việc.” Đường Tử Hân nhiệt tình nói, trong đầu cũng nghĩ chút nữa sẽ hỏi Giản An Nhiễm này một số thứ.

Nghe đến đi ăn Tô Ái Ái cũng tự giác rời khỏi bàn, đi về phía Đường Tử Hân và Giản An Nhiễm. So với vẻ mặt hằm hằm khó chịu vừa nãy, cô ấy đã có chút vui vẻ thoải mái hơn: “Tớ cũng đói meo rồi.”

Đường Tử Hân gật gật đầu: “Đúng rồi, ba chúng ta đi ăn với nhau, sẵn tiện cậu và cả Ái Ái kết thân luôn.”

Khi thấy Tô Ái Ái sẵn tới Giản An Nhiễm đã nhủ mảy ngay nhưng không ai nhìn thấy. Mà nếu cô nói thẳng ra không muốn có Tô Ái Ái đi ăn cùng chắc chắn sẽ khiến Đường Tử Hân nảy sinh nghi ngờ. Giản An Nhiễm tính toán chưa quá hai phút đã ngay lập tức gật đầu: “Càng đông càng vui, chúng ta đi!”

Đường Tử Hân háo hức kéo hai người đến nhà hàng gần công ty, nơi mà cô và Tô Ái Ái hay ghé đến nhất.

Chọn món xong xuôi, để không phá vỡ bầu không khí đang vui vẻ Đường Tử Hân lên tiếng trước: “An Nhiễm, cậu không biết, Ái Ái cũng học ở Bạch Tích với ta đó.” “Sao lại chưa từng gặp mặt nhỉ?” Giản An Nhiễm đánh mắt nhìn cô gái đang được nói đến ngồi đối diện mình.

Tô Ái Ái cười gương: “Chắc chúng ta học khác buổi, có thể khác tiết nữa.”

Sau câu trả lời đó Giản An Nhiễm không thèm đoái hoài đến Tô Ái Ái nữa mà quay sang Đường Tử Hân: “Cậu có định đi dự buổi họp lớp không đây?”

Thả ly nước ngọt xuống, Đường Tử Hân đảo mắt cân nhắc sau một hồi mới lên tiếng: “Bao giờ?”

“Cuối tuần này.”

Thấy Đường Tử Hân mãi mà chưa nói có hay không, Giản An Nhiễm cướp lời nói trước: “Năm nào cũng chỉ có một mình tớ đi, năm nay cậu mà không đi với tớ thì đừng có mà xem tớ là bạn.”

“Ờ?”

“Ờ cái gì? Có đi hay không?”

Cuối tuần này thực sự chính là sinh nhật của cô, chắc Giản An Nhiễm đã quên mất rồi. Mà cô cũng đã lỡ hứa với Đường Tâm cuối tuần này sẽ ở nhà mừng sinh nhật với chị. Nếu nói với chị là có buổi họp lớp như vậy chắc chắn chị sẽ bắt cô đi cho bằng được, tính của chị chính là như thế, chỉ muốn cô quen biết nhiều người hơn cho cuộc sống bớt nhàm chán.

Nghĩ vậy Đường Tử Hân cũng ậm ừ nói: “Để tớ xem cái đã rồi ngày mai tớ gọi điện cho cậu.”

Giản An Nhiễm chỉ vào mũi cô nhăn mày: “Cái đồ nhà cậu nhớ cho kĩ đấy nhé!”

Tô Ái Ái ngồi bên cạnh Đường Tử Hân thấy hai người nói chuyện thân thiết rôm rả mà không biết chen vào cái gì. Thực sự như bị xem là bóng đèn.

Đồ ăn được mang ra, Đường Tử Hân cứ ậm ừ mãi mới hỏi Giản An Nhiễm một câu: “Cách đây một tuần, tớ có thấy cậu đi vào Say Tình, còn ăn mặc rất đẹp, rốt cuộc là đi hẹn hò với ai vậy hả?”

Đường Tử Hân có chút như trêu đùa, không để ai phải thấy khó xử.

Cô bạn hỏi xong Giản An Nhiễm mới ngó ra, ngày hôm đó Đường Tử Hân đột nhiên xuất hiện ở Say Tình hóa ra là nhìn thấy cô nên có lẽ đã đi theo, chứ Đường Tử Hân không phải người thích nơi âm ỉ mà chủ động tìm đến.

Không để Đường Tử Hân thấy nghi ngờ nên Giản An Nhiễm liền trả lời: “Ngày đó mấy đứa bạn ở công ty cũ mở tiệc mừng sinh nhật nên mời tớ đến.”

Nghe xong câu trả lời Đường Tử Hân vẫn bán tính bán nghi nhưng không thể hiện ra ngoài.

“Vậy đang làm chỗ cũ đột nhiên lại chuyển sang đây vậy?”

Giản An Nhiễm bật cười: “Không phải cậu nói làm trái ngành nghề sẽ khó kiếm tiền sao? Và lại ông sếp ở đó tớ không ưa nổi lên chuyển thôi.”

Nghe có lý nên Đường Tử Hân không hỏi nữa. Lúc này Tô Ái Ái ngồi bên cạnh chỉ cắm đầu ăn không nói gì cô mới thấy kì lạ. Tô Ái Ái ngày nào cũng

lắm miệng lắm mồm nhất phòng làm việc, không thể vì Đường Tử Hân gặp lại bạn thân mà thấy chạnh lòng, chắc chắn là đã có chuyện gì đó không vừa lòng.

Không để cô bạn đồng nghiệp thấy lẻ loi Đường Tử Hân cũng lôi Tô Ái Ái ngay vào cuộc nói chuyện: “Nói gì đi chứ dòng suối, sáng nay cậu còn la hét với tớ đủ kiểu mà?” “Hôm nay không có hứng.” Cho một thìa com chiên vào miệng, Tô Ái Ái vừa nhai nhồm nhoàm vừa lắc đầu, cũng không thèm ngẩng đầu nhìn.

“Ồ, là ai đã chọc giận cậu à?”

“Tớ không muốn nói đâu.” Nhai còn chưa kĩ Tô Ái Ái đã nuốt xuống, com nghẹn lại dưới họng cũng không có phản ứng gì, cô chỉ đem ly nước lên uống vài ngụm liền tiếp.

Vừa nhìn Đường Tử Hân đã nhận ra ngay Tô Ái Ái có chuyện tâm sự, nhưng ở đây còn Gian An Nhiệm cô có hỏi thì Tô Ái Ái cũng khó mà giải bày được điều buồn phiền trong lòng.

Ăn uống xong Đường Tử Hân mở máy lên thì có đến hai chục cuộc gọi nhờ từ Vương Kiến Hạo. Người đàn ông này thật rảnh rỗi, rõ ràng biết cô sẽ từ chối vậy mà vẫn bám dai như đỉa.

Thoáng cái công việc cũng hết, đã đến giờ tan làm. Đường Tử Hân như thường lệ vẫn đứng trước cổng công ty bắt taxi, nhưng quái lạ làm sao cô đã đứng hơn mười phút rồi mà vẫn không có chiếc taxi nào chạy đến.

Cô nghĩ chắc có lẽ kẹt đường nên taxi chưa đến kịp, đợi thêm tầm năm phút nữa thì đúng thật có một chiếc taxi chạy đến. Bác tài mở cửa kính thò đầu ra ngoài, hỏi: “Cô đi đâu?”

Đường Tử Hân mở cửa xe rồi ngồi lên sau đó đọc địa chỉ của nhà mình.

Xe chạy đi rất nhanh, cũng không có biểu hiện của kẹt xe. Bỗng nhiên tài xế đánh tay lái, chiếc xe chạy đi một hướng khác. Đường Tử Hân thấy kì lạ liền hỏi: “Đường đến nhà tôi không phải đường này, đây cũng không phải đường tắt.”

Tài xế không nói gì chỉ nhìn chằm chằm về trước. Thấy có điều bất ổn Đường Tử Hân lập tức chồm người về trước định bẻ tay lái. Tài xế thấy hành động của cô mà hoảng hồn, bác ta mà không sớm giữ vô lăng lại thì chiếc xe đã đâm sầm vào con lươn.

“Cho tôi xuống!” Đường Tử Hân đập cửa ầm ầm, la hét không ngừng.

Lúc này thấy cô quá dữ dằn sợ cô làm điều bậy bạ nên bác ta mới nhanh chóng giải thích: “Cô Đường, khoan đã khoan đã. Tôi chỉ nghe theo lệnh của Vương thiếu đến đây đón cô, thực sự không có ý gì khác.”

Nhắc đến tên Vương Kiến Hạo cô gái phía sau mới dám thở phào một phát. Bác ta lại không nói gì dọa cô sợ muốn chết.

“Vương thiếu muốn đưa tôi đi đâu?” Đường Tử Hân ngồi nghiêm chỉnh lại, tay cũng lấy điện thoại từ trong túi ra.

“Là đến Thành Tây Sơn Hồ.”

Điện thoại trên tay Đường Tử Hân khựng lại, cô lập tức nhấn vào số của Vương Kiến Hạo. Không đợi quá năm giây bên kia liền có người bắt máy.

“Thành Tây Sơn Hồ là ở đâu?” Đường Tử Hân hỏi ngay tắp lự, giọng điệu trầm thấp có vẻ là đang tức giận.

Đáp lại cô là giọng cười của Vương Kiến Hạo: “Em đang ngồi trên taxi đúng không?”

“Vương Kiến Hạo! Em nói cho anh rõ, anh đừng có mà ý quyền thế là có thể sai người đưa em đi chỗ này chỗ kia! Ngày hôm nay em mệt lắm rồi, chỉ muốn về nhà ăn bữa cơm, ngủ một giấc chứ không phải là để anh mang ra chơi đùa như vậy!”

Câu chữ của Đường Tử Hân rất mạnh mẽ, qua điện thoại mà Vương Kiến Hạo có thể cảm nhận rõ lửa cháy bùng bùng trong giọng nói của cô.

Nhưng khi nghe đến chữ chơi đùa mà cô phát ra, anh lại thấy trong mắt cô anh chưa từng thay đổi.

“Đường Tử Hân, tốt nhất là em nên im lặng trên đường đi và đừng ngu ngốc làm trò đại dốt. Anh muốn em lành lặn đến đây với anh.”

Sau khi anh dứt lời Đường Tử Hân quát một tiếng nhưng Vương Kiến Hạo đã sớm cúp máy.

Bác tài quay xuống nhìn cô mà mồ hôi chảy ròng ròng, cô gái này dường như cái gì cũng có thể làm được, không khéo một chút nữa cô sẽ cào nát chiếc taxi này ra.

Đường Tử Hân hậm hực thở mạnh vài hơi, sau khi kiềm chế được ngọn lửa trong người mới dám gọi điện cho Đường Tâm.

“Chị, tối nay có thể em về trễ hoặc không về.”

Đường Tâm nghe cô nói không về thì lo lắng hỏi: “Không về nhà thế em đi đâu?”

Ngẫm nghĩ một chút Đường Tử Hân không giấu giếm mà nói luôn: “Em đến chỗ Vương Kiến Hạo, chị đừng lo em tự biết chừng mực.”

“Không được! Quay về nhà, ở chỗ anh ta không gì là đảm bảo.” Không cần đoán Đường Tử Hân biết chắc chắn là chị sẽ không cho phép.

“Nhưng em không quay về được, Vương Kiến Hạo lừa em lên xe.” Vừa nói Đường Tử Hân vừa liếc tài xế, ngay lúc đó tài xế cũng quay lại hưởng trọn cái liếc cháy mắt của cô.

Giọng của Đường Tâm rất hùng hổ: “Vương Kiến Hạo ở đâu? Chị đến đưa em về.”

“Ồ Thành Tây Sơn Hồ, em chưa từng đến đây. Tâm Tâm, đừng quá lo lắng, Vương Kiến Hạo chắc chắn sẽ không làm hại em.”

Cô có thể khẳng định như vậy thì Đường Tâm có lẽ sẽ hiểu. Vương Kiến Hạo chẳng việc gì phải làm khó cô cả.

“Được rồi, có chuyện gì thì phải gọi điện cho chị đầu tiên.” Đường Tâm nhẹ giọng căn dặn một chút sau đó để cô cúp máy trước.

Đường Tử Hân thở dài thườn thượt rồi cất điện thoại đi, hai hàng cây bên ngoài chạy ngược lại.

HẾT CHƯƠNG 66.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Đường Tử Hân, em chảy máu nhiều quá!

Chương 69: Đường Tử Hân, em chảy máu nhiều quá!

Tiếng chìa khóa lạch cạch vang lên, cửa mở ra. Giản An Nhiễm nâng chân nặng nề đi vào, đèn trước cửa cũng lóe sáng.

Đưa điều thuốc lên miệng, cô rít một hơi dài rồi dúi điều thuốc vào gạt tàn đặt trên tủ giày. Làn khói từ miệng lan tỏa ra không khí, Giản An Nhiễm lao đảo đi vào phòng khách, bỗng nhiên trước mắt cô trùm đèn trên trần nhà mờ mờ ảo ảo.

Giản An Nhiễm vút túi sách xuống ghế sofa, rèm cửa ngoài ban công bị gió thổi tung, một bóng dáng cao lớn mập mờ xuất hiện. Cô lắc lắc đầu, cái đóng ậy càng lúc càng đến gần nhưng tuyệt nhiên cô không thể thấy rõ mặt.

“Sống một mình lại có thói quen hay hút thuốc, đêm đến lại say xỉn, rất dễ để giết chết cô.”

Một giọng nam vang lên, Giản An Nhiễm trong một giây phút sực tỉnh, hơi rượu trong người đều bay biến trước sự xuất hiện bất ngờ của Lục Cửu.

“Sao anh vào được đây?”

“Khó lắm sao?” Lục Cửu chấp tay sau lưng đi về phía cô, mũi vừa ngửi thấy mùi thuốc lá và mùi rượu trên người cô liền nhăn mày.

Đối với một lão đại đứng đầu một bang phái như anh, một chiếc chìa khóa để vào được đây chính là dễ như trở bàn tay.

Giản An Nhiễm bỏ vào phòng bếp, khi quay ra cầm theo rượu và ly. Lục Cửu ngồi trên ghế nhìn hành động rót rượu của cô mà không kìm được phải hỏi: “Có tâm sự?”

“Không có, chỉ là tâm trạng đang lên cao.”

Đưa ly rượu lên uống cạn sạch, Giản An Nhiễm vừa cười vừa chỉ tay về phía Lục Cửu: “Cũng là nhờ có Cửu ca nên ngày hôm nay tôi được tiếp đón rất tốt, bọn họ còn không ngừng nịnh bợ tôi.”

Nhìn ly rượu mà cô rót cho mình, Lục Cửu đột nhiên không muốn uống, anh cười nhẹ: “Là người của tôi chỉ có hai thứ, tốt nhất và nguy hiểm nhất.”

Giản An Nhiễm đứng dậy đi về phía anh, giây sau liền ngã vào lòng anh thủ thủ lời đường mật. Nhờ có rượu mà giọng nói của cô lại càng bộn phần mê hoặc: “Cửu ca đêm nay ghé đến chỗ tôi, có hay chăng là nhờ cơ thể của tôi rồi?”

Người đàn ông ôm lấy cái eo mềm mại của cô, hơi rượu nồng vương vấn quanh cánh mũi anh: “Chỉ là muốn xem chỗ của cô tốt đến mức nào.”

“Tất nhiên là không thể bằng chỗ của anh được.” Ngón tay Giản An Nhiễm đặt trên trán Lục Cửu, miết nhẹ theo đường sống mũi đi xuống, cuối cùng dừng lại tại đôi môi đang kéo cong. Giản An Nhiễm siết chặt vòng tay, cô cúi đầu, nghiền ngẫm ngậm lấy môi Lục Cửu.

Bàn tay anh áp chặt eo cô, sốc vạt áo lên, lòng bàn tay anh nóng rực mon trớn làn da non mịn.

Giản An Nhiễm uốn cong hông, chiếc váy công sở chật chội không thể nào làm giảm đi sức nóng của đường cong trên người cô.

“Cửu ca, anh rất khác những người đàn ông khác, anh là ông hoàng, anh chỉ cần ngồi một chỗ và thưởng thức hương tình. Bọn đàn ông ngoài kia lại như thú dữ, hành hung tôi đến chết đi sống lại.” Dừng lại tại vành tai Lục Cửu, Giản An Nhiễm nhả ra từng chữ thật chậm rãi, dường như ngay cả hơi thở gấp gáp của cô cũng mang theo cả hương tình mị hoặc, làm cả cơ thể người đàn ông trong một giây phút chấn động.

Ngón tay Giản An Nhiễm đặt trước vòm ngực của Lục Cửu, từng chiếc cúc áo được cô từ từ cởi ra. Đôi mắt hai người đối nhau trong một giây khắc, Lục Cửu nhận thấy rõ ngọn lửa đang cháy bùng bùng trong mắt cô.

Bàn tay Lục Cửu lướt nhẹ sau lưng cô, bỗng nhiên anh hỏi: “Hôm nay có cho ai chạm vào người hay không?”

Cô gái trên người anh cười cười, men rượu vẫn còn vương hơi lại trong hơi thở của cô: “Cửu ca, anh nghĩ tôi thực sự thiếu thốn đến độ lén lút lút lút với kẻ khác bên ngoài hay sao?”

Giản An Nhiễm lắc lư cơ thể, đang có ý định đặt tay lên má anh nhưng lại bị Lục Cửu cản lại. Cô đã say mềm, không hề nhận ra trong ánh mắt anh vừa rồi có tia sét, rất băng lãnh, rất u ám.

Tay Lục Cửu gia tăng thêm lực, Giản An Nhiễm ngay lập tức nhú mày, nhìn cổ tay của mình đang bị siết chặt tựa như từng đoạn xương bị gãy vụn.

“Lục Cửu, anh tức giận cái gì?”

Đột nhiên người đàn ông rút từ sau lưng váy cô ra một con chip nhỏ hình vuông, đưa ra trước mắt cô cho cô nhìn rõ. Lục Cửu nhếch môi cười u lãnh, anh cao giọng: “Giản An Nhiễm, dù say dù tỉnh thì cô cũng phải nhìn cho rõ cái này là cái gì. Cô định lừa tôi?”

Trước mắt Giản An Nhiễm xoay tròn, mơ mơ hồ hồ cuối cùng mới nhìn rõ được hình dạng của con chip nhỏ kia. Định nói gì đó Lục Cửu đã ngay lập tức đẩy cô ra, giây sau cô liền ngã nhào về bên ghế sofa.

“Đây là con chip nghe trộm, loại mới nhất hiện nay. Là ai đưa cho cô?”

Giản An Nhiễm bắt đầu thấy tỉnh táo, cô đáp lại: “Tôi còn không biết nó ở chỗ nào trên người mình. Lục Cửu, tôi việc gì phải phản bội anh?”

Lục Cửu bẻ gãy con chip ấy, anh đặt nó xuống bàn, nhìn Giản An Nhiễm hỏi một câu: “Váy cô nói đi, nó làm sao lại ở trên người cô?”

Đảo lại trí nhớ mơ màng, mấy phút sau Giản An Nhiễm mới ngó ra: “Vào buổi trưa khi tôi rời công ty dùng bữa, có một người phụ nữ va phải người tôi, có lẽ là cô ta.”

Đôi mắt người đàn ông lóe lên tia sáng rét lạnh, anh hỏi tiếp: “Cô ta trông như thế nào?”

“Tóc ngắn đến tai, mặc áo da màu nâu, đi giày boots, đặc biệt là cô ta dùng màu son tím nho, vô cùng nổi bật.” Giản An Nhiễm dựa vào trí nhớ kể lại, còn nhiều chi tiết về người phụ nữ đó nhưng cô lại chẳng thể nhớ nổi.

Nghe cô kể xong Lục Cửu liền lấy điện thoại ra gọi một cuộc: “Cho tài xế đến đón tôi.”

Nói chuyện điện thoại xong anh liền quay ra nói với Giản An Nhiễm: “Mang theo thứ gì mà cô cho là cần thiết, chuyển đến chỗ tôi ở.”

“Tại sao phải gấp như vậy?”

Lục Cửu bật cười rồi chỉ tay vào con chip trên bàn: “Bọn chúng đã biết được nơi cô ở rồi, chỉ cần một đêm nay đủ để chúng rọc da cô ra.” Giản An Nhiễm lại bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng mấy người đàn ông cầm theo súng dao xông vào nhà cô, bọn chúng bắn vào ẩn đường cô rồi dùng dao cắt từng miếng thịt ra. Cả người Giản An Nhiễm run lên một cái rồi lập tức đứng dậy chạy vào phòng mình không một chút chần chừ.

Làm người phụ nữ của Lục Cửu chính là nguy hiểm như vậy, nhưng nó lại đáng để cô mạo hiểm tính mạng của mình.

Lúc quay trở ra Giản An Nhiễm chỉ xách theo một cái giỏ xách nhỏ, bên trong có những thứ gì thì Lục Cửu hoàn toàn không biết.

“Tôi còn có thể quay lại đây đúng không?” Giản An Nhiễm lấy chìa khóa ra khóa cửa nhà lại. Lục Cửu đứng ở phía sau đợi cô, mắt người đàn ông đảo quanh một vòng.

Ở phía cuối hành lang, có một người đàn ông mặc một chiếc áo phong denim chùm đầu đi ngang qua, hắn ta trông như một người sống ở nơi này nhưng Lục Cửu đã ngay lập tức phát giác ra có điều không lành.

Cửa được khóa xong, Giản An Nhiễm còn chưa có được câu trả lời thì anh ngay lập tức túm chặt lấy tay cô kéo đi.

“Bọn chúng đang ở đây.”

Nghe thấy chữ ‘bọn chúng’ Giản An Nhiễm liền biết Lục Cửu đang nói đến ai. Cô bắt đầu cảnh giác tứ phía xung quanh, miệng gấp gáp hỏi: “Sẽ không

sao chứ?”

Đáp lại câu hỏi của cô là giọng cười của anh: “Người của tôi đang ở dưới, cô lo cái gì?”

Giản An Nhiễm quay đầu nhìn về phía sau, cảm giác như có người đang theo sát mình từng bước chân. Bỗng nhiên một người đàn ông mặc áo phong đen đi ra từ hành lang, chạy thẳng về phía này. Giản An Nhiễm hoảng hồn la lên: “Có người đuổi theo!”

Lục Cửu quay đầu nhìn sau đó dừng bước, anh kéo cô về phía sau mình rồi nhanh chóng nhắc nhở: “Đi cầu thang bộ, xuống dưới đây báo với tài xế của tôi.”

Giản An Nhiễm ngay lập tức ghi nhớ, cô thoát khỏi vòng tay anh rồi chạy về phía cầu thang bộ.

Người đàn ông lạ mặt kia xông đến, hấn gờ nắm đầm liên tiếp về phía Lục Cửu. Anh nhanh chóng né tránh, giây sau liền bắt lấy cánh tay hắn ta bẻ ngược về sau, đầu gối đưa lên cao, anh đá vào bụng hắn ta liên hồi.

Không để chậm trễ thời gian Lục Cửu liền lôi súng từ trong áo khoác ra, anh kéo cò. Người đàn ông kia còn chưa kịp đứng thẳng người thì Lục Cửu đã bóp cò.

Tiếng nổ rất lớn, người đàn ông với chiếc áo phong đen ngã xuống đất, máu nóng bắn ra từ giữa ấn đường.

Cất súng đi, Lục Cửu đi đến gần cái xác, anh mở áo khoác của hắn ra sau đó lật cái xác lại. Kéo cổ áo xuống, sau gáy hắn ta có một vết sẹo hằn lên hình những con số và chữ cái.

771-TS, là một loại mật mã đánh dấu thứ tự và vai vế trong bang phái.

Lục Cửu đứng thẳng người sau đó quay đầu bước đi. Trong giới hắc đạo, chỉ có một bang phái duy nhất dùng đến cách này để quản lý đám thuộc hạ.

Tài xế lên chạy lên đến nơi, theo sau có thêm vài tên nữa. Bọn họ nhìn cái xác rồi quay ra nhìn anh, dứt khoát hỏi: “Đại ca, anh không sao?” Lục Cửu gật đầu sau đó quay ra sau chỉ tay vào cái xác nằm giữa vũng máu đỏ: “Hắn ta không đi một mình, chắc chắn là đồng bọn đã bỏ trốn. Đem hắn ta đi thủ tiêu.”

“Vâng.” Đám thuộc hạ tuân lệnh lập tức thi hành lệnh.

Ngồi vào xe, Lục Cửu nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình đang lo lắng.

“Hắn ta chết rồi.”

Giản An Nhiễm gật đầu giọng nói có hơi run sợ: “Tôi có nghe thấy tiếng súng.”

“Cô đang sợ?” Đôi mắt Lục Cửu lóe sáng, xoáy sâu vào trong đôi mắt đang thất thần của Giản An Nhiễm.

“Tôi chỉ đang cố thích nghi.”

“Tốt.” Lục Cửu gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Bàn tay Giản An Nhiễm siết chặt chiếc túi trong tay, cô là lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi như vậy. Nếu đêm nay không có Lục Cửu ở bên, có lẽ cô đã mất mạng.

Nhưng đã đi được đến đây, quay đầu thì chính là bỏ lỡ rất nhiều cơ hội.

_*_

Mở cửa phòng tắm, Đường Từ Hân thò cái đầu ra ngoài rồi ngó nghiêng, bên ngoài yên tĩnh đến lạ. Cô còn nghe thấy tiếng gió lạo xạo ngoài ban công, còn rèm cửa thì bị thổi tung lên.

Chuyện là Vương Kiến Hạo chỉ đưa cho cô mỗi chiếc áo sơ mi còn đồ lót thì không có và cô tuyệt đối sẽ không thả rông đi ra ngoài.

“Vương Kiến Hạo?” Đường Từ Hân gọi lớn một tiếng.

“Vương Kiến Hạo?” Lần gọi này to hơn lần trước.

Đợi thêm vài phút, có tiếng bước chân đi vào phòng. Vương Kiến Hạo ở dưới bếp nghe tiếng cô gọi liền chạy lên, cứ nghĩ là cô có chuyện gì.

“Ở đây không có đồ lót mới sao?” Cái đầu nhỏ của Đường Từ Hân thò ra ngoài, mắt giương lên nhìn Vương Kiến Hạo chằm chằm.

“Không có.” Thế nhưng anh lập tức trả lời cô mà không chút suy nghĩ.

“Vậy thì em sẽ không đi ra đâu.”

“Đó là chuyện của em.” Về mặt Vương Kiến Hạo hồ hững, có lẽ là do cuộc tranh cãi của anh và cô vừa nãy đã tác động lớn vào cảm xúc của anh.

Nghe anh nói như vậy Đường Tử Hân cũng cứng đầu, nói không ra là không ra. Cô cứ vậy ngồi lì trong phòng tắm, không kêu ca lấy một tiếng.

Vương Kiến Hạo đã rời khỏi phòng từ lâu, coi như là trên tầng hai này chỉ có mình cô. Đường Tử Hân co chân ngồi trên cầu tiêu, gió bên ngoài thổi vào vù. Bỗng nhiên cô cảm giác như có ai đó đang nhìn mình rất lâu, cảm giác lạnh lẽo làm lỗ chân lông của cô bít chặt.

Từng giọt nước từ trên vòi chảy tí tách xuống nền đất, cứ tí tách rồi lại tí tách. Xung quanh trắng dã một màu, còn có vài chỗ bị ố vàng. Đường Tử Hân cảm tưởng như mình đang bị nhốt ở một căn phòng vệ sinh bỏ hoang nào đó.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, yên tĩnh nối tiếp yên tĩnh, Đường Tử Hân sợ đến độ buồn ngủ nhưng không tài nào nhắm mắt được. Gió bên ngoài thổi vào mấy nhánh cây tạo lên tiếng lạo xạo, sau đó là tiếng mưa ào ào đổ lên mặt kính cửa sổ.

Đường Tử Hân mở cửa phòng tắm ra, bên ngoài tối om không thấy gì. Ngoài ban công mưa lớn, có cả tiếng sét đánh đùng đùng.

Cô bước chân ra ngoài, gió lạnh táp vào mạnh mẽ. Đường Tử Hân ôm lấy hai vai ngồi khụy xuống, tiếng mưa lấn át tất cả các tạp âm.

Cảm giác chơ vơ một mình trong một căn phòng không có ánh sáng, ngoài kia mưa gió bão bùng, ngay cả quần áo cũng không có để mà bọc thân, cảm giác ấy đối với cô chính là tột tệ, là sợ hãi.

Cô ngược mắt nhìn ra ngoài ban công mịt mờ giữa mưa gió, ngọn cây sồi xa xa kia nghiêng ngả. Nó hùng dũng hứng mưa đội gió, quần quật chống lại một đêm dữ tợn.

Đường Tử Hân ôm chặt lấy đầu gối rồi vùi mặt vào trong. Cái hiu quạnh gần như ăn trọn cả con người bên trong cô.

Có tiếng bước chân chậm rãi đến gần, cô nghiêng mặt nhìn, Vương Kiến Hạo đi đến khoác lên vai cô chiếc áo của anh. Anh ngồi xuống, vòng tay ôm lấy cả người cô. Hơi người anh rất ấm, ấm đến nỗi khiến mi mắt cô cay xè.

Bàn tay cô đặt lên vai Vương Kiến Hạo, hai bả vai của anh thấm ướt, ngay cả mái tóc cũng vương lại những giọt nước li ti.

Anh lấy từ phía sau ra một chiếc hộp nhỏ rồi nhét vào tay cô, anh nói: “Mặc vào.”

Đường Tử Hân mở ra, bên trong chính là bộ đồ lót mới tinh còn ghim móc.

“Thay xong rồi xuống bếp với anh.” Vương Kiến Hạo đứng dậy, thần sắc anh u tối và nghiêm nghị, không để lộ ra cho cô thấy bất cứ tia xúc cảm nào.

Đường Tử Hân vẫn ngồi im tại chỗ ôm chiếc hộp ấy trong tay. Cô dõi theo bước chân anh đi về phía ban công, anh đóng cửa lại rồi kéo rèm, không còn gió lạnh, cũng không còn tiếng mưa ào ào bao trùm không gian.

Anh cứ vậy bỏ cô lại một mình rồi rời khỏi phòng. Ngồi mãi một lúc Đường Tử Hân mới nâng được thân mình đứng dậy. Cô nhìn chiếc hộp trong tay mình, cứ nhìn mãi nhìn mãi.

Anh có nói ở đây không có đồ lót mới cho cô, còn nói có đi ra ngoài hay không là việc của cô. Nhưng cô lại quên mất, anh không hề nói rằng, anh sẽ không đi mua chúng cho cô.

Vậy nên trong thời gian cô cứng đầu nhốt mình trong phòng tắm với nỗi sợ bóng tối bao vây, anh đã lái xe rời khỏi biệt thự, khi trở về đã nhét vào tay cô thứ cô cần.

Mà anh cũng chẳng nói chẳng rằng, cứ vậy bảo cô đi thay. Còn không nói cho cô biết, anh làm thế nào để có được bộ đồ lót mới toanh còn dính nguyên móc như vậy.

Có lẽ anh biết cô sẽ hiểu được.

Vương Kiến Hạo vẫn là Vương Kiến Hạo, đối với anh hành động chính là thay cho lời nói. Một câu 'em đợi anh đi mua về' cũng không nói cho cô, cứ vậy để cô ở lại rồi im lặng rời đi.

Bỏ chiếc áo khoác của anh trên vai xuống, Đường Tử Hân đi vào phòng tắm bắt đầu cởi chiếc áo sơ mi ra rồi mặc đồ lót vào. Bên ngoài đèn đuốc thấp sáng trưng, có lẽ Vương Kiến Hạo biết cô sợ bóng tối, cũng biết cô chưa rõ được đường đi lối bước ở biệt thự nên mới thấp sáng tất cả mọi nẻo như vậy.

Đường Tử Hân mặc một chiếc áo sơ mi như vậy nhưng lại không thấy lạnh, phải công nhận lò sưởi hoạt động tốt thật.

“Anh nấu?” Cô đứng trước bàn ăn, trở mắt nhìn, thế nào cũng không thể tin vào mắt mình được.

Một bàn ăn dài, hầu như có đủ các cao lương mỹ vị trên đời. Ở đây cô không nấu, vậy Vương Kiến Hạo là người nấu sao?

Thấy hai con mắt của cô gần như rớt ra ngoài, Vương Kiến Hạo mới kéo ghế ra, ấn hai vai cô ngồi xuống. Anh vòng qua bàn ăn, ngồi đối diện cô, cười cũng không cười, mặt mũi lạnh như băng.

“Là anh đặt ở ngoài.”

Cô vừa nghe thấy lời anh nói liền bĩu môi: “Đúng là không thể tin nổi.”

“Anh có thể làm mọi việc, ngoại trừ nấu ăn.” Vương Kiến Hạo nâng đũa lên, gấp vài thứ bỏ vào bát.

Đường Tử Hân cũng bắt đầu nhập hội ăn uống, cô ăn rất nhiều, mồm miệng nhồm nhoàm hết cái này đến cái kia đều bỏ vào. Vương Kiến Hạo cứ nghĩ cô phải bị bỏ đói cả tháng nay rồi.

“Anh Ứng bảo anh đột nhiên mất tích, ai cũng không gọi điện được, hóa ra là anh đến đây nên không ai tìm thấy.” Cái miệng của Đường Tử Hân phồng lên, cô trợn mắt trợn mũi nhai, nói cái gì đều ồm ồm, mãi mà Vương Kiến Hạo mới hiểu được cô đang nói cái gì.

“Anh ta nói dối, em tin à?”

Đường Tử Hân nuốt đồng hồ ăn nát vụn trong miệng xuống, cô 'hà' một tiếng rất to: “Anh và anh ấy bắt tay lừa em?”

Vương Kiến Hạo nhún vai: “Anh vô tội, anh ta tự gây tự dựng, anh không nhúng tay vào.”

Cô hừm một tiếng, đập đôi đũa trong tay xuống bàn kêu tiếng rồ to. Chính là Ứng Kiệt Vệ lừa cô gọi cuộc điện thoại cho Vương Kiến Hạo, để mà người đàn ông ngồi trước mặt cô đây có cái cơ để bắt cô đến Thành Tây Sơn Hồ. Nói không đồng lõa thì thật là khó tin.

Vương Kiến Hạo nhìn về mặt cô u ám, anh gấp một ít đồ bỏ vào bát của cô rồi nói: “Anh ta lừa em, nhưng em lại là người chủ động gọi cho anh, Ứng Kiệt Vệ không hoàn toàn gánh hết tội, một phần cũng do em.”

Bỗng nhiên nghe anh nói vậy Đường Tử Hân liền im bất không nói một lời, cô cúi mặt tránh đi ánh mắt của anh đang dò xét. Mà Vương Kiến Hạo biết rõ cô đang thấy khó xử nhưng vẫn ác độc tấn công trực diện.

“Là do em lo cho anh?”

Cô biết ngay khi đề cập đến chuyện này, không tránh được anh sẽ hỏi câu như vậy.

Nhưng người đàn ông này lại cực kì xấu tính, có thể trong lòng anh đã tường tận câu trả lời, vậy nhưng lại truy hỏi đến cùng, nghe thấy câu trả lời từ miệng cô mới hài lòng.

Đường Tử Hân cố gắng tìm một câu trả lời để đáp lại: “Chỉ là em thấy lạ.”

“Lạ là vì sao anh lại đột nhiên biến mất không để lại lời nào? Suy cho cùng em cũng chỉ là lo lắng cho anh, có phải hay không?” Thật sự là quá quắt, dồn cô vào đường cùng đối với anh lại như trò tiêu khiển vậy.

Thấy Đường Tử Hân im lặng, Vương Kiến Hạo cũng biết là đã nhắm ngay điểm cốt yếu của cô rồi. Anh mỉm cười không nói gì thêm nữa, những gì anh nhìn thấy ở cô, trong lòng anh cũng đã hiểu được.

Bữa cơm đêm khuya cứ vậy trôi qua trong khoảng thời gian khó xử như vậy. Bao bát đũa cũng là do Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân rửa cùng nhau, cô rửa xạcòn anh thì tráng nước rồi lau khô.

Ban đầu cô còn than thở vì sao bát đũa lại nhiều đến như vậy, rửa hoài rửa hoài không hết, còn bảo anh nấu tạm thứ gì đó mà ăn, mua làm gì nhiều thứ lại bày biện hết cái này đến cái kia, dù gì cũng chỉ có hai cái miệng, đồ ăn bỏ đi thật phí phạm.

Vương Kiến Hạo nghe lời trách móc của cô mà cũng chỉ cười trừ, đợi cô kêu ca xong anh mới nói.

“Dù gì em cũng ăn nhiều hơn anh.”

Cuối cùng Đường Tử Hân cứng miệng, chỉ trách anh cái gì cũng có thể bắt bẻ được cô.

Trời bên ngoài đã tạnh mưa, hơi nước bên ngoài bốc lên lạnh lẽo. Đường Tử Hân đứng trước ban công vờn vai, lắc hông rồi xoay cổ tay cổ chân. Đây là thói quen của cô mỗi khi ăn no, vận động nhẹ như vậy sẽ làm cơn tiêu nhanh hơn.

Từ trong phòng tắm Vương Kiến Hạo đi ra, anh mặc một chiếc quần thun dài, thân trên để trần. Mái tóc anh rũ nước, làm ướt cả hai bả vai.

Người đàn ông từ sau đi đến, vờn tay vòng qua eo Đường Tử Hân rồi ôm lấy cô, cái đầu ướt lại theo thói quen rúc vào hõm cổ cô.

Đường Tử Hân giật bản mình, nước lạnh trên tóc anh khiến cô nhột nhột đến rợn da thịt.

Muốn gỡ tay anh ra rồi thoát khỏi sự giam cầm này nhưng sức cô vốn đâu thể đọ lại được với người đàn ông này.

“Đường Tử Hân?” Đặt cằm lên vai cô, Vương Kiến Hạo thì thầm tên của cô.

Nhưng quái lạ là anh gọi tên cô vậy mà chẳng nói gì tiếp theo.

“Từ Hân?”

“Có chuyện gì thì anh mau nói đi.”

“Hân?”

Anh cứ gọi như vậy mà không nói gì cả, Đường Từ Hân đột nhiên thấy kì lạ.

Vòng tay của anh siết chặt, đứng từ trên ban công nhìn xuống, hai chiếc xích đu gỗ rơi vào tầm mắt anh, nó đứng đưa qua lại, tựa như là có hai đứa trẻ vui đùa ngồi lên.

Trái tim anh hẫng một nhịp, biết bao nhiêu thứ từ trước đổ về tâm trí như thác nước.

Cô gái ở trong vòng tay anh, anh muốn cầm chân cô lại, không muốn cô đi xa.

“Đường Từ Hân, em có muốn quay về Trần Thủy với anh không?”

Một câu hỏi như vậy, không có bao nhiêu chữ, nói ra rất dễ dàng. Vậy nhưng anh lại chẳng thể phát ra nửa lời.

Có lẽ là anh không muốn phải nghe câu trả lời sau đó, hay là khoảng thời gian im lặng không nói gì của cô. Buồng cô ra Vương Kiến Hạo đứng thẳng người, anh đi về phía giường rồi ngồi xuống. Đường Từ Hân đứng nhìn anh, lúc sau cô thấy anh vẫy tay với mình, bước chân cô không điều khiển được mà tiến về phía anh.

Phải hay chẳng từ trước đến nay là cô đang tự lừa mình dối người?

Rõ ràng trong tâm trí cô đã rạch ròi với mối quan hệ rõ ràng với Vương Kiến Hạo. Tự nhủ với bản thân không được cho anh tiến tới, cũng không được yếu đuối trước những đợt tấn công của anh.

Thế nhưng, cô lại làm trái lời tâm trí mà nghe theo trái tim, hết lần này đến lần khác để anh ngang nhiên xông vào thế giới của mình.

Là trái tim cô chỉ sai hướng hay lí trí không đủ mạnh mẽ, quyết tuyệt?

Có lẽ là do cả hai.

Ánh đèn trên trần yếu ớt, có vệt sáng vệt tối chiếu xuống, mái tóc xám tro của Vương Kiến Hạo phát sáng mòng mị, bao trùm cả tầm nhìn của cô.

Ngũ quan tuần tú như vậy, đôi mắt phượng hoàng đầy mê hoặc như vậy, sống mũi cao cùng hàng lông mày kiếm, dù có là thần tiên cô cũng chẳng thể kìm nổi lòng.

Vương Kiến Hạo nhìn chiếc áo sơ mi mỏng manh của cô, anh còn có thể nhìn thấy viền đồ lót màu trắng ở bên trong. Trong vạt áo dài này, người cô đã bé lại càng bé hơn, làm anh chỉ muốn ôm trọn vào lòng.

Mau chóng thoát khỏi mơ suy nghĩ rối loạn, Đường Từ Hân vòng qua người anh rồi nằm xuống giường, để tránh cơn đói ăn của anh bộc phát cô liền quấn chặt lấy tấm chăn dày, không để lộ ra bất cứ thứ gì.

Vương Kiến Hạo quay ra nhìn cô rồi cũng nằm xuống. Anh với tay bật đèn ngủ lên, giây sau đã ngay lập tức quay sang ôm lấy Đường Từ Hân.

Anh không nói gì, cô cũng không nói gì, cả hai cứ vậy để mặc bầu không khí tĩnh lặng bao vây.

Đường Từ Hân bỗng nhớ đến những ngày còn ở Trần Thủy. Giường không phải giường ở đó, chăn gối cũng không phải loại mà cô hay đắp. Nhưng cô biết rằng, với vòng tay này, cái ôm chặt cứng bây giờ, người đàn ông với vòm ngực cường tráng, thì đối với cô cũng giống như đang ở Trần Thủy.

Cô bỗng nhớ có một đêm khi còn ở Trần Thủy, đang ngủ say thì Vương Kiến Hạo đột nhiên tỉnh giấc, anh tung chăn tung gối lên sau đó kéo cô dậy. Cô cứ tưởng là trời sắp đến nơi nhưng ai ngờ anh gọi cô dậy cũng chỉ vì 'bà dì' ghé thăm cô vào đêm hôm khuya khoắt.

~~~~~

Trên giường chăn gối gì đều bị Vương Kiến Hạo ném xuống đất. Anh nhìn mầng máu đỏ oạt rợn người trên ga giường rồi lại nhìn xuống bàn tay của mình. Giương mặt người đàn ông đen lại, trông lại còn hung dữ hơn hổ báo.

Vương Kiến Hạo kéo cô gái đang ngủ say bí tỉ bên cạnh dậy. Đường Từ Hân giật mình mở to mắt, cứ nghĩ là long trời lở đất nên hét lên một tiếng rõ to.

“Đường Từ Hân, em chảy máu nhiều quá!”

Một câu như vậy kéo cô gái đang mê man không biết trời trăng gì quay lại thực tại. Đường Từ Hân ngơ ngác ngác nhìn anh, lại còn đang bận phân tích câu nói vừa này. Chảy máu? Aiya, đêm hôm khuya khoắt cô có bị thương ở chỗ nào đâu kia chứ.

“Máu đang chảy kia!”

Vương Kiến Hạo nhìn bộ dạng ngu ngơ của cô mà hận không thể đánh cho cô một phát để cô tỉnh táo lại.

Đường Tử Hân nhìn theo ngón tay anh chỉ xuống, cô nhìn ga giường trắng xóa với một mảng máu đỏ rợn người. Ngay giây phút sau Đường Tử Hân liền bật dậy, mắt tròn, miệng mở to, như là đang nhìn thấy yêu quái.

Không cần Vương Kiến Hạo nói gì tiếp theo Đường Tử Hân ngay tức khắc nhảy xuống giường phi thân vào phòng tắm.

Vương Kiến Hạo cũng chạy theo, anh đập cửa thình thịch, kêu lớn: “Đường Tử Hân, em nhanh lên, tay anh dính máu của em rồi!”

Bên trong Đường Tử Hân gấp gấp cởi quần ngủ xuống, đúng thật là chiếc quần ngủ đã ướt nhẹp. Cô mếu máo khóc không ra nước mắt, khốn khổ xả nước ấm ra chậu.

Đại họa rồi! Đại họa rồi! Đến lúc nào không đến lại ngay lúc đang ngủ ngon mà đến. Mà Vương Kiến Hạo lại chính là người trông thấy cảnh như vậy, đúng là không biết giấu mặt ở nơi xó xỉnh nào.

“Đường Tử Hân, em có nhanh lên không?” Vương Kiến Hạo đứng ở ngoài cũng sốt ruột, anh không ngừng gọi lớn.

“Sắp xong rồi, sắp rồi!” Đường Tử Hân lau khô xong xuôi lại quên bồng đi mất là cô không cầm quần vào.

Mở cửa ra, Đường Tử Hân thò đầu ra ngoài nhìn Vương Kiến Hạo: “Phiền Hạo đại ca lấy hộ em chiếc quần lót với quần ngủ.”

“Rắc rồi!” Vương Kiến Hạo mắng một tiếng nhưng vẫn nhanh chân chạy đi lấy cho cô.

Mọi thứ xong xuôi Đường Tử Hân vừa mới mở cửa ra thì Vương Kiến Hạo đã xồng xộc xông vào. Anh mở vòi nước, lấy nguyên một nắm xả phòng trát lên tay và chân, kì kì cọ cọ liên hồi. Đường Tử Hân nhìn mà phát ghét.

“Chỉ là máu thôi mà, anh có cần phải thể hiện ra như vậy hay không?” Cô đứng trước cửa phòng vệ sinh chống nạnh, bĩu môi nói.

Vương Kiến Hạo vẫn kì cọ không dừng: “Nếu nó là máu bình thường thì những ngày em chảy máu anh cũng chẳng thèm tha cho em.”

Câu đó vừa được lọt vào tai Đường Tử Hân mở to miệng kinh ngạc, giận lắm chứ, tức lắm chứ, nhưng anh nói đúng quá cô lại chẳng phản bác được gì.

Lúc sau Vương Kiến Hạo từ trong phòng tắm đi ra, cả người anh thơm phức mùi xả phòng nam tính. Đường Tử Hân vừa ngửi thấy liền biết anh đã tắm lại.

Cô đem chiếc ga giường thấm máu kia gỡ ra rồi thay ga giường mới vào, cuối cùng cũng không quên xịt nước khử mùi.

Vương Kiến Hạo nhìn tấm ga giường một lượt như là đang dò xét, anh chỉ tay vào chỗ mảng máu đỏ rồi quay ra nhìn Đường Tử Hân: “Xịt vào đây nhiều vào, sẽ có mùi đấy.”

Mở nắp lọ khử mùi ra Đường Tử Hân làm theo lời anh xịt hết lần này đến lần khác, gần như xịt hết nước khử mùi trong chai cô mới dừng lại.

Vương Kiến Hạo ngồi lên giường, anh nhìn cái chỗ mảng máu đỏ rồi dịch người qua một bên sau đó lấy chiếc gối ôm đặt vào chỗ đó.

Đường Tử Hân đứng nhìn hành động đó của anh mà lắc đầu ngao ngán, cô nằm xuống rồi kích đều một câu: “Đàn ông con trai lại lảng tuẩn tú phi phạm nhưng lại sợ máu, thật sự thất vọng.”

Nằm bên cạnh Vương Kiến Hạo nghe rất trướng tai, anh phản bác lại: “Chẳng ai thích chạm vào máu dơ, trừ khi đó là máu của mình.”

“Vương Kiến Hạo, ý anh nói là em thích chạm vào máu dơ của mình?” Đường Tử Hân ngồi bật dậy, lên cao giọng.

Người đàn ông nhếch môi cười rất xấu xa: “Chẳng phải mỗi tháng em đều phải chạm vào nó?”

“Nhưng em không thích chạm vào nó!”

“Anh cũng vậy, anh có quyền tỏ thái độ, đúng không?” Câu nói của Vương Kiến Hạo rất lí lẽ, đánh gãy cả giọng nói oai hùng của Đường Tử Hân.

Thôi không tranh cãi nữa, cô nằm xuống quay lưng lại với anh, ngay cả tấm chăn kéo lấy cũng quấn quanh người, không cho anh đắp cùng.

Vương Kiến Hạo cười khỏ, bó tay lắc đầu. Anh kéo lấy chăn từ bên chỗ cô nhưng Đường Tử Hân cứng đầu giữ chặt.

“Em không còn là trẻ con, không phải giận dỗi kiểu vậy.”

Anh vừa nói câu đấy xong Đường Tử Hân liền đáp tung chăn ra không nói không rằng định cầm gối rời khỏi phòng. Vương Kiến Hạo mau chóng kéo lấy tay cô, cười cười: “Giận rồi à?”

“...”

“Được rồi, về sau anh sẽ không tỏ thái độ như vậy nữa.”

“...” Đường Tử Hân quay mặt đi chỗ khác không nhìn anh lấy một cái.

Vương Kiến Hạo xoay mặt cô lại rồi hôn xuống, anh cắn lấy môi cô, Đường Tử Hân lập tức dấy lên than đau.

“Trẻ con.”

Đường Tử Hân nhăn mặt nhăn mày nằm xuống, vẫn chưa hết cái giận hờn. Vương Kiến Hạo vòng tay qua ôm lấy cô, thủ thủ một chút: “Về sau nếu có tranh cãi anh sẽ nhường em hai câu.”

Im lặng một lúc Đường Tử Hân mới có phản ứng lại: “Ba câu?”

“Được, ba câu.”

“Không, bốn câu đi?” Đường Tử Hân quay ra, giương mắt nhìn anh.

Người đàn ông không nhịn được cười cúi xuống cắn vào mũi cô, sau một hồi suy nghĩ anh cuối cùng cũng gật đầu: “Được.”

“Chốt hạ, bốn câu!”

Đường Tử Hân hí hửng cười cười, hai mắt híp lại như trăng lưỡi liềm.

~~~~~

Cô bây giờ mới ngộ ra, có một số thứ chính là quá khứ, là hoài niệm, là vui vẻ cũng là đau thương. Càng hạnh phúc khi nhớ lại lại càng nhói buốt.

Anh và cô chính là như thế.

Phải chăng khi nhớ lại, ngoài cái đau thương mà cô đã nếm trọn, cô còn cảm nhận được cái tiếc nuối đang làm cay đầu lưỡi.

Ở đây lạ quá, giường lạ, chăn gối lạ, bóng đèn lạ, cả căn phòng đều lạ.

Thế nhưng Vương Kiến Hạo ở đây bên cô lại không lạ, cái ôm này không lạ, từng lời thủ thủ cũng thân quen.

Hóa ra, mọi thứ quen thuộc của anh, cô vẫn gìn giữ.

HẾT CHƯƠNG 69.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hộp quà mắt và não

Chương 70: Hộp quà mắt và não.

Bầu trời hừng sáng, Trăng vẫn còn lấp ló trên cao, vài tia sáng từ Mặt Trời yếu ớt kéo qua ban công.

Tô Ái Á tựa mình ngồi dậy, đầu đau như búa bổ, cả người ê ẩm đau nhức. Cô vươn vai xoay người, lúc này mới để mắt đến người đàn ông đang nằm bất động dưới nền nhà.

Nhận ra đó là Lạc Nghiễn, Tô Ái Á ngay lập tức hoảng hốt suýt thì la lên. Cô mau chóng rời khỏi giường bước nhanh về phía anh.

Chỉ cần nhìn qua một lần cô cũng đủ nhận ra trên người Lạc Nghiễn chính là tác phẩm say xin của cô đêm qua.

Lay lay cánh tay của anh, cô lo lắng gọi một tiếng: “Tiền bối Lạc!”

Tô Ái Á lục tung trí nhớ, cố nhớ lại đêm qua đã xảy ra những gì mà Lạc Nghiễn lại nằm ở đây. Sau đó từng quãng trí nhớ vỡ vụn xuất hiện. Cô bỗng thấy bản thân mình ngồi một mình ở quán nhậu, cầm chai rượu rỗng hát âm ỉ, rồi lại òa lên khóc thê lương.

Sau đó cô thấy mình gọi điện cho Lạc Nghiễn, cứ liên miêng kêu mình bị mù rồi không nhìn thấy gì hết.

Tô Ái Ái ngã ngồi về sau nhìn Lạc Nghiễn sợ hãi, anh là người đưa cô về đây, chắc chắn đây là nhà anh. Còn chưa hết thất kinh, người đàn ông nằm dưới đất bỗng nhiên mở mắt tỉnh dậy, Tô Ái Ái lùi về sau tròn tròn mắt.

Chết cô rồi.

“Tiền bối.... Tiền bối Lạc...” Gọi một tiếng nhưng giọng Tô Ái Ái lại run rẩy thấy rõ.

Lạc Nghiễn chống tay ngồi dậy, anh nhìn cô gái trước mặt lại nhìn xuống chiếc áo khô cong lại của mình. Người đàn ông chật vật đứng dậy, không nói lời nào mà ngay lập tức chạy vào phòng tắm.

Ở bên ngoài Tô Ái Ái còn chưa hết lo lắng thất thần. Cô nhìn lại bộ công sở xộc xệch trên người mình mới ngó ra. Cô gái ngay tức khắc chạy đến trước gương, một bộ dạng tàn tạ hiện ra. Nếu không dùng tay che miệng có lẽ Tô Ái Ái đã hét ầm lên.

Trong gương ngay cả cô cũng không còn nhận ra mình nữa, tóc thì rối tung như tổ chim, quần áo nhăn nhúm so với mấy lần đánh nhau với Lạc Chiết còn kinh khủng hơn. Và thứ dọa người hơn hết chính là gương mặt của cô, nhợt nhạt như người sắp chết vậy, đường eyeliner chảy xuống đen nhem cả hai gò má, một con quỷ xấu xí thực sự.

Tô Ái Ái mếu máo khóc không ra nước mắt, cô chỉ muốn đào một cái lỗ rồi chui ngay xuống.

“Đáng chết! Mày đáng chết lắm!” Tay Tô Ái Ái đưa lên tự tát vào mặt mình liên hồi.

Lạc Nghiễn ở trong phòng tắm mãi mà chưa ra, cô gái ở ngoài không ngừng đi đi lại lại, móng tay này ghim vào móng tay kia, tựa như là ngồi trên đồng lửa.

Một lúc sau cánh cửa phòng tắm mở ra, cả người Tô Ái Ái giật bắn, trên trán và lòng bàn tay đã đầm mồ hôi.

Lạc Nghiễn mặc áo choàng tắm ra ngoài, cả người anh toát ra mùi xà phòng nam tính. Mà cô gái đang đứng bên cạnh giường kia đã sớm hồn bay phách lạc trước cái nhìn như viên đạn của anh. Nhìn lên đồng hồ treo trên tường, Lạc Nghiễn mở miệng nói: “Chỉ có ba tiếng nữa là đến giờ đi làm, cô Tô cứ định đứng mãi ở đây sao?”

Tô Ái Ái sực tỉnh, cô tránh đi ánh mắt của anh, rụt rè hỏi một câu: “Sáng nay khi tỉnh dậy tôi thấy anh nằm dưới đất, trên người còn... Tiền bối thực sự không sao chứ ạ?”

“Tôi bị bệnh sạch sẽ, cô Tô lại không biết điều đó nên nôn ra trên người tôi, ngất xỉu là chuyện thường tình.”

Tô Ái Ái khẽ nâng mắt nhìn, nhưng thấy ám khí của người đàn ông nặng nề quá nên chẳng dám nhìn thẳng.

Lần đầu tiên cô thấy có người ngất xỉu khi bị người khác nôn lên người, phải công nhận người đàn ông này có quá nhiều điểm đặc biệt.

“Nhà tôi không có đồ nữ, phiền cô mặc tạm áo tắm.” Lạc Nghiễn có ý nhắc nhở như vậy chính là để cho Tô Ái Ái biết anh không có bạn gái.

Và cái ý ngầm này của anh đã được Tô Ái Ái đón nhận, trong lòng cô hoa nở bung như mùa xuân đến nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra. Cô mặc kệ cô gái nào đó hôm qua gọi điện đến cho anh, cô mặc kệ đó người yêu cũ của anh hay là ai, Lạc Nghiễn đã nói một câu như thế, đồng nghĩa với việc anh khẳng định bản thân vẫn còn đơn độc.

Tô Ái Ái đứng một hồi mới chịu nhấc chân đi về phía phòng tắm, cô lên nhìn Lạc Nghiễn, lúc sau nghe thấy anh nói: “Đêm hôm qua tôi đã giúp cô thanh toán.”

Cô gái ngó ra gật gật đầu: “Được được, tôi sẽ gửi lại anh sau.”

Cửa phòng tắm đóng lại, Lạc Nghiễn nghiêng răng cố để không chửi tục một câu. Đây là lần đầu tiên có người khiến anh tức điên như vậy, vô cùng phiền phức, lại còn ngốc nghếch.

Đứng trong phòng bếp Lạc Nghiễn loay hoay không biết phải làm gì, thường ngày buổi sáng thức dậy anh cứ vậy làm bữa sáng. Nhưng hôm nay xuất hiện người lạ ở đây, anh bỗng dưng không biết phải làm gì đầu tiên.

Một bát canh giải rượu cho Tô Ái Ái, có nên hay không?

Lạc Nghiễn đi đi lại lại, không nghĩ có một ngày vì một cô gái mà anh phải đắn đo suy nghĩ từ cái này đến cái kia.

Người đàn ông lưỡng lự một hồi lâu cuối cùng vẫn phải bắt xoong đun nước lên.

Tắm xong Tô Ái Ái đi ra ngoài, vừa lau tóc cô vừa nhìn xung quanh để tìm Lạc Nghiễn. Nghe thấy tiếng động ở phòng bếp cô liền đi đến.

Bóng lưng rộng rãi của người đàn ông đang loay hoay trong gian bếp đột nhiên khiến cô cảm thấy nhẹ lòng.

“Tiền bối Lạc!” Sau khi tắm tấp xong Tô Ái Ái cũng cảm thấy bình tâm hơn, cũng do một phần anh không tức giận với việc đêm qua cô quậy phá.

Lạc Nghiễn quay ra nhìn thấy vẻ khúm núm của Tô Ái Ái: “Có canh giải rượu cho cô ở trên bàn, mau uống đi.”

“Chuyện đêm qua, tôi thực sự là uống say không kiểm soát được bản thân, xin lỗi đã làm phiền anh lúc nửa đêm, mà cũng cảm ơn vì anh đã đến.”

“Được rồi.” Lạc Nghiễn chỉ đáp lại một câu, có vẻ vẫn còn đang khó chịu trong người.

Tô Ái Ái ngồi xuống bàn ăn, trước mặt là một bát canh giải rượu vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Cô đưa một thìa đến thổi phù phù sau đó đưa vào miệng. Lạc Nghiễn đặt xuống bàn ăn hai đĩa bánh mì cùng trứng và hai ly sữa tươi: “Tôi không biết cô Tô muốn ăn gì nên nấu tạm vài món.”

Cô gái ngồi đối diện nhận ra trong lời nói của anh có quá nhiều điều khách sáo.

Tô Ái Ái cười gượng vội xua tay: “Tôi ăn như vậy đã là đủ rồi, cảm ơn tiền bối.”

Bữa ăn sáng trôi qua rất nhàm chán, không ai nói câu nào, một người lạnh lợi nhiều miệng như Tô Ái Ái khi ở trước mặt một người kiệm lời như Lạc Nghiễn cũng phải rụt rè như con cún con gấu chủ mới.

Bữa sáng kết thúc, Tô Ái Ái dành lấy phần việc dọn dẹp, Lạc Nghiễn nghĩ cô đang chuộc lỗi nên cũng không có lời nào.

Xong xuôi bát đĩa Tô Ái Ái lại vào phòng của anh, lôi hết ga giường cùng chăn gối ra cho vào máy giặt. Lạc Nghiễn có nói anh bị bệnh sạch sẽ, mà tối qua người cô lại toàn mùi rượu, còn chưa kể cô đã nôn ra trên chăn. Nếu để anh đích thân giặt giũ thì về sau gặp mặt cô không biết trốn đi đâu.

Trong khi đợi máy giặt giặt xong, Tô Ái Ái lấy khăn gấp nước vắt khô sau đó đi lau lại toàn bộ sàn gỗ trong phòng ngủ.

Lau đi lau lại nhiều lần thì máy giặt cũng thông báo giặt xong, Tô Ái Ái giặt khăn lau rồi treo lên. Cô đi ra ban công, bắt đầu phơi chăn gối với ga giường.

Lạc Nghiễn đang cố hoàn thành đồng công việc đang dở tối qua một cách nhanh nhất, ở bên ngoài Tô Ái Ái làm gì anh không hề biết.

Mọi thứ đã xong xuôi, Tô Ái Ái nhìn đồng hồ thì đã gần đến giờ đi làm. Lạc Nghiễn cũng đang thay đồ ở trong phòng.

Khi này cô có nói với anh là phiền anh đưa cô về nhà để cô chỉnh trang còn đi làm. Lạc Nghiễn cũng ậm ừ đồng ý, anh càng im lặng cô lại càng lo lắng, phải chăng anh cứ trút hết giận dữ vào mặt cô, có khi cô lại thấy yên tâm hơn.

._.

Bên ngoài sương mờ giăng phủ, cả khu vườn xanh ngắt một màu thấm đẫm nước mưa đêm qua.

Đường Tử Hân mở tung cửa sổ, khí lạnh bên ngoài tràn vào tựa như một dòng nước trong vắt làm thông thoáng khoang mũi của cô.

Ở đây so với Trần Thủy có chút hoang vu vào buổi tối, nhưng khi Mặt Trời đưa mình lên lại như trở thành một khu rừng thu nhỏ.

Mọi thứ đều yên bình lạ thường.

“Em chuẩn bị xong chưa, anh đưa em về?” Vương Kiến Hạo từ trong phòng tắm đi ra, cả người anh tươm tất một bộ vest xanh xám nghiêm chỉnh, tóc mái thả xuống nhưng lại không thể làm giảm đi sự nam tính trên từng đường ngấn quan đẹp trai ấy.

Đường Tử Hân vượt lại chiếc áo công sở mới tinh của mình. Đêm qua Vương Kiến Hạo rời biệt thự không chỉ để mua mỗi đồ lót, anh còn mua cả đồ công sở cho cô nữa, thật may vì anh chu đáo như vậy, nếu không sáng nay cô chẳng có đồ để mặc.

Mặc áo khoác vào, cầm túi xách lên Đường Tử Hân xỏ chân vào chiếc giày bệt của mình.

Vương Kiến Hạo bỗng nhiên đi đến trước mặt cô rồi đưa cho cô chiếc cavat, anh nói: “Lâu rồi em chưa thắt cavat cho anh.” Cầm lấy chiếc cavat màu đen tuyền, cô vòng qua cổ cho anh, cũng không nói gì cả. Cảm giác y hệt như hồi còn ở Trần Thủy, không sai chút nào. Sáng nào trước khi đi làm cô luôn là người ủi đồ cho anh, đến cả thắt cavat cũng phải đến tay cô.

Anh bảo nếu một ngày nào đó người khác thắt cavat cho anh mà không phải em, anh sẽ không bao giờ đeo cavat nữa.

Liệu anh có còn giữ lời không nhỉ?

Vương Kiến Hạo chờ cô đến công ty, trước khi cô xuống xe anh có dặn dò vài câu mới mở khóa cửa.

“Ăn uống đầy đủ, tinh thần thoải mái, không ép buộc bản thân.”

Hệt như một lời căn dặn của ông bố già vào ngày cô con gái rời gia đình tự lập cánh sinh.

Cô không đáp lại, chỉ là mọi thứ ứ đọng dưới cổ họng, một chữ nhả ra cũng khó khăn vô cùng.

Trước khi vào phòng làm việc cô có gọi điện cho Đường Tâm báo là cô đang ở công ty, chị mắng cô tại sao không gọi điện sớm hơn một chút, chị ở nhà lo lắng suốt nửa thì gọi điện cho cảnh sát.

Đường Tâm còn hỏi Vương Kiến Hạo có làm gì cô không. Cô cũng chỉ cười trừ mà trả lời, anh không làm gì cả.

Cô còn phát hiện ra vài cuộc gọi nhờ của Lạc Nghiễn vào đêm hôm qua, không biết là có chuyện gì.

“Tôi qua có chuyện nên tôi tắt máy, tiền bối gọi cho tôi trễ như vậy có việc gì sao?” Đường Tử Hân thả giỏ xách xuống ghế, nhìn Lạc Nghiễn hỏi.

“Tôi qua Tô Á Á say xỉn, tôi gọi cho cô chạy đến đưa cô ấy về.”

Đường Tử Hân nhìn xung quanh, Tô Á Á vẫn chưa đến công ty, cô lo lắng hỏi lại: “Vậy đêm qua có ai đưa cô ấy về nhà không?”

“Cô ấy không sao rồi, một chút nữa là đến đây ngay.” Lạc Nghiễn lạnh lùng nhả ra một câu.

Đường Tử Hân vẫn chưa hết lo lắng, cô ngồi xuống bàn làm việc gọi ngay cho Tô Á Á một cuộc. Bên kia nghe máy rất nhanh.

“Cậu đang ở đâu đấy?”

“Đang trên đường đến công ty, cậu nghe tiền bối Lạc kể lại sao?”

Đường Tử Hân quát một câu: “Cái đồ nhà cậu mau đến đây, nói rõ ràng chuyện tối qua là thế nào.”

“Được rồi, được rồi, sắp đến rồi.”

Tô Á Á vừa cúp máy thì Giản An Nhiễm cũng vừa mới đến. Vừa nhìn thấy Đường Tử Hân liền quàng vai bá cổ, cười cười nói nói: “Thế nào? Cuối tuần này có định đi với tớ không đây? Hôm qua đến giờ cũng chỉ đợi mỗi câu trả lời của cậu.”

Cắt điện thoại đi Đường Tử Hân có chút khó xử, cô thoát khỏi bàn tay của Giản An Nhiễm đang ở trên người mình, cô còn chưa nói qua với Đường Tâm vì tối qua không về nhà được.

“Sao sao? Đừng nói cậu không đi đấy nhé?” Giản An Nhiễm làm mặt đa nghi, nếu Đường Tử Hân từ chối cô sẽ có cách khác để cô ấy đồng ý.

“Tớ chưa nói qua với Đường Tâm, tớ nay tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

Giản An Nhiễm cũng không nói gì nữa mà quay trở lại bàn làm việc. Một lúc sau Trưởng phòng Giang đi vào với một hộp quà hình chữ nhật được gói nơ rất xinh. Chị ấy đưa đến trước mặt Giản An Nhiễm rồi cười cười nói.

“Khi này có một người đàn ông gửi cho em, là bạn trai sao?”

Giản An Nhiễm nhìn hộp quà, trong đầu xuất hiện ngay bóng dáng của Lạc Nghiễn. Mà người đàn ông này không lẽ đến mức tặng quà cho cô trong cái hộp gói nơ xinh đẹp như vậy.

Đường Tử Hân quay ra nhìn rồi trêu đùa: “Sướng thật, lại còn được tặng quà cho như vậy.”

Nghe được lời trêu Giản An Nhiễm chỉ biết cười trừ, cô kéo chiếc nơ rồi mở nắp hộp ra. Bên trong có một chiếc lọ được bọc giấy trắng, trên nắp chiếc lọ ấy có dính một mẫu giấy ghi chữ 'ở bên trong'.

Giản An Nhiễm đem chiếc lọ ấy bỏ ra khỏi hộp, Đường Tử Hân cũng đi đến tò mò xem.

“Ai lại để quà vào chiếc lọ bọc giấy trắng như vậy nhỉ?” Trưởng phòng Giang bỗng thấy kì lạ.

Giản An Nhiễm mở nắp lọ ấy ra, nhìn vào trong, ngay lập tức cô hét lên làm mọi người quanh đấy giật mình.

Đường Tử Hân cũng chồm dậy nhìn, mắt cô tròn tròn rồi ngay tức khắc lấy tay bịt miệng, cố gắng không để nôn ra.

“Bên trong... Bên trong là não người, có cả hai con mắt!” Giản An Nhiễm lùi về sau, vẻ mặt thất thần xanh trắng, tay chỉ chiếc lọ ấy mà lắp bắp.

“Cái gì?” Trưởng phòng Giang cũng sợ hãi nhìn vào chiếc lọ ấy, giây sau liền hét lên thất thanh.

Lạc Nghiễn với mấy người trong phòng cùng đi đến, mùi máu tanh nồng khiến họ hoảng hốt. Lạc Nghiễn nhìn vào trong chiếc lọ, anh bịt chặt mũi sau đó nói: “Bên trong có một mẫu giấy.”

Giản An Nhiễm vẫn chưa hết bàng hoàng, mãi một lúc trấn an được bản thân cô mới dám lại gần. Đường Tử Hân lấy điện thoại ra, tức giận quát: “Khốn nạn! Để tôi gọi cảnh sát!”

Nhưng cô chưa kịp bấm số thì Giản An Nhiễm đã nhanh chóng ngăn lại: “Không được, chuyện này là của tớ, để tớ giải quyết.”

“An Nhiễm, vậy em định giải quyết thế nào?” Trưởng phòng Giang sợ hãi đến độ mặt mày xanh trắng thất thường, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Lạc Nghiễn lấy hai cây bút ghép thành đôi đũa sau đó lót ở dưới bàn một lớp giấy dày. Anh cho hai cây bút vào chiếc lọ rồi gấp mẩu giấy ra, đặt xuống lớp giấy dưới bàn.

“Anh ta gửi cho cô, mau đọc đi.”

Nhìn mẩu giấy nhuộm máu đỏ tanh nồng, cả người Giản An Nhiễm rét lạnh run run, cô bắt đầu đọc thành chữ: “Đây là não và mắt của huynh đệ bọn tao, tiếp theo sẽ là não và mắt của mày sẽ được gửi đến cho 69.”

Vừa nghe xong Đường Tử Hân sợ hãi bấm ngay số cảnh sát. Giản An Nhiễm xông về phía cô, giật lấy chiếc điện thoại hét lớn: “Chuyện của tớ để tớ giải quyết!”

“An Nhiễm, bọn họ đe dọa sẽ giết cậu, không báo cảnh sát ờ như cậu gặp nguy hiểm thì sao?”

“Tớ không cần biết, cậu đừng nhúng tay vào chuyện này.” Giản An Nhiễm nghiêm giọng, hai khóe mắt đỏ ửng. Bộ não cùng hai con mắt này có lẽ chính là của người đàn ông đêm qua Lục Cửu đã giết ở khu chung cư của cô. Đồng họn của hắn ta chắc chắn là đang muốn tính sổ với Lục Cửu nên nhắm vào cô. Cái tên 69 được nhắc đến trong lời nhắn, chính là đang khiêu chiến với Lục Cửu.

Nếu bây giờ cảnh sát nhúng tay vào, mọi chuyện sẽ đi theo một chiều hướng khác. Lục Cửu chắc chắn sẽ giết chết cô.

Giản An Nhiễm đẩy nắp chiếc lọ lại, sau đó cho lại vào hộp, cô nghiêng rằng: “Tốt nhất là những người chứng kiến việc này đừng nên đi lăm lòi, nếu không các người mới là kẻ bị giết.”

Nói xong cô quần lấy mẩu giấy nhuộm máu cho vào trong giỏ xách, còn chiếc hộp đó được đẩy chặt đặt dưới gầm bàn.

Đường Tử Hân nhìn hành động gấp gáp của Giản An Nhiễm mà càng lúc càng nảy sinh nghi ngờ. Với lại người mang tên 69 chắc chắn là người có liên quan đến chuyện này. Trong lòng cô rối như tơ vò, từ ngày gặp Giản An Nhiễm ở Say Tình, Giản An Nhiễm bây giờ đối với cô như một người xa lạ vậy, không còn như xưa nữa.

Trưởng phòng Giang quay lại phòng làm việc của mình, mọi người cũng trở lại với công việc.

Tô Á Á đến nơi thì mọi chuyện cũng đã tàn.

Đến bữa trưa thì Giản An Nhiễm đột nhiên biến mất, Đường Tử Hân định rủ cô ấy đi ăn với Tô Á Á nhưng khi quay lại phòng làm việc thì cô ấy đã xách giỏ rồi đi từ lâu, còn không quên mang theo cái hộp quà kia.

“Này, tiền bối Lạc nói tôi qua cậu say bí tỉ, có chuyện gì à?” Đường Tử Hân rót nước vào ly Tô Á Á, nói bằng giọng quan tâm.

Cô gái ngồi đối diện đột nhiên cười tủm tỉm, hai bên má ửng hồng: “Tớ nói cái này cậu tuyệt đối đừng kể lại cho ai nhé, à không, cậu có thể kể cho Lạc Chiết để cô ta tức điên.”

“Aiya, chắc là liên quan đến tiền bối Lạc?”

Tô Á Á nhướn mày tạch tay một cái: “Chính xác!”

“Nào, nào, mau kể mau kể.”

“Tôi qua, tiền bối đã đưa tớ về nhà anh ấy vì không có cách đưa tớ về nhà tớ.” Tô Á Á ngồi lại nghiêm chỉnh, kể rất rõ ràng mạch lạc.

Đường Tử Hân đang uống nước suýt thì phụt cả ra, bỗng dưng cô nhớ đến mấy đêm ân ái cùng Vương Kiến Hạo, chẳng lẽ Tô Á Á và Lạc Nghiễn cũng sẽ như vậy?

“Có chuyện gì xảy ra không?”

Bắt đầu nhớ lại đêm hôm qua, Tô Á Á tưởng tượng ra cảnh cô nôn vào người Lạc Nghiễn sau đó anh lăn ra ngất xỉu, dù tưởng tượng thế nào vẫn trông rất buồn cười.

Thấy cô đồng nghiệp che miệng cười ngượng ngập, Đường Tử Hân đang nghi ngờ lại càng chắc chắn hơn: “Không phải cậu và tiền bối Lạc quan hệ rồi đấy chứ?”

Tô Á Á ngừng cười nhìn chằm chằm Đường Tử Hân: “Quan hệ? Cậu nghĩ với một người say xin không khác gì cái xác chết như tớ mà anh ấy cũng có hứng thú à?”

Đường Tử Hân thở phào một cái, đúng là cô đa nghi quá rồi.

“Vậy là có chuyện gì?” Tớ nôn lên người anh ấy và anh ấy ngất xỉu, đến tờ mờ sáng tớ gọi mới tỉnh dậy.”

Ly nước trên tay Đường Tử Hân khựng lại một lúc, cô tưởng tượng ra cái cảnh Lạc Nghiễn ngất xỉu sau đó ồ lên cười ngặt nghẽo.

“Này, đừng nói vì cậu nôn lên người anh ấy nên mới ngất xỉu đấy nhé?”

Cô đồng nghiệp Tô nhún vai gật đầu một cái rồi thêm lời: “Tiền bối Lạc bị mắc bệnh sạch sẽ.”

“Hahahaha.” Đường Tử Hân ôm bụng cười, tiếng cười lớn của cô khiến những người xung quanh tò mò liếc nhìn.

Vỗ vỗ cái bụng đau của mình, Đường Tử Hân chùi nước mắt, mãi mà mới có thể ngậm miệng vào.

“Aiyo, đúng là chuyện hài mà, lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Nghiễn tớ cũng nghĩ người đàn ông này có chút đặc biệt về tâm lý, ai ngờ lại đặc biệt thế này.”

Tô Ái Ái bĩu môi, nghe cô bạn nói xấu người mình thích không phải ai cũng có thể nhịn được: “Nhưng đôi lại anh ấy rất chu đáo, cũng không trách tớ nửa lời, lại còn lo cho tớ từ bát canh giải rượu. Chỉ là tính cách của anh ấy hơi khác lạ thôi.”

Lần này Đường Tử Hân vừa đập bàn vừa cười, nói mãi một câu cũng không nên hồn: “Cậu bảo chỉ là 'hơi' thôi sao? Này, bọn cô nương tớ nói cho cậu biết, người đàn ông này không phải 'hơi' khác lạ đâu mà là khác lạ 'dã man' ấy!”

Tô Ái Ái tức giận nhăn mặt nhăn mày, cô xua tay: “Không nói nữa không nói nữa, mau ăn đi.”

-*-

Xe chạy đến rồi dừng lại, Giản An Nghiễm mở cửa xe ra rồi ngồi vào trong, cô đem chiếc hộp ném mạnh qua chỗ Nhị Tề, anh ta nhìn rồi hỏi: “Cô Giản, quà tặng tôi hay tặng Cửu ca?”

Giản An Nghiễm lườm anh ta lên giọng: “Anh nghĩ tôi là ai lại phải ném quà vào mặt anh?”

Nhị Tề gãi đầu cười trừ: “Thế thứ này là gì?”

“Hỏi làm gì lắm lời chẳng phải trực tiếp mở ra là được rồi sao?” Tâm trạng của Giản An Nghiễm đang cáu gắt, Nhị Tề nhận thấy điều này nên không dám nói gì thêm nữa. Giờ Giản An Nghiễm đã là người của Lục Cửu, lại được đại ca để tâm, tuyệt đối không được làm cô mất hứng.

Người đàn ông mở hộp ra rất nhanh, nhìn chiếc lọ bọc giấy màu trắng chưa quá hai giây liền mở nắp. Mùi máu tanh nồng ngay lập tức chiếm đóng cả khoang xe bên trong, Nhị Tề ngó nghiêng nhìn bộ não với hai con mắt đang trôi nổi lênh bênh trong nước máu, anh ta bịt mũi nhăn mặt.

“Mùi hôi quá, cô Giản kiếm đâu ra vậy?”

“Có người gửi đến cho tôi sáng nay ở công ty, là một người đàn ông.” Vừa nói cô vừa mở túi sách lấy ra mẫu giấy mà tên kia bỏ lại trong lọ đem cho Nhị Tề xem.

Anh ta vừa đọc xong ngay lập tức nghiêm mặt, đôi mắt dần trở nên hung ác tàn bạo. Nhị Tề đóng nắp lọ lại sau đó ra lệnh cho tài xế chạy xe.

“Đến chỗ đại ca.”

“Tôi sẽ cho người theo sau bảo vệ cô Giản, cô cứ yên tâm.” Giản An Nghiễm quay sang nhìn chằm chằm Nhị Tề với ánh mắt tức giận: “Anh bảo tôi yên tâm? Trong cái thế giới nguy hiểm rình tập khắp nơi như vậy, chỉ cần hít phải thuốc độc tôi cũng có thể bỏ mạng, anh nói tôi yên tâm thì yên tâm thế nào?”

“Áy, áy cô Giản bớt nóng, tôi chắc chắn sẽ bảo vệ tốt cho cô, việc của cô chính là yên tâm đó.” Nhị Tề xua xua tay, vẻ mặt khác xa với thần thái u lãnh cách đây vài phút.

Giản An Nghiễm thở hắt một hơi sau đó không nói gì nữa.

Điều cô lo sợ chính là Lục Cửu, nếu anh không hứng thú với cô, mạng của cô thế nào anh chắc chắn sẽ không để tâm.

Cổng sắt mở ra, xe chạy vào trong, Nhị Tề xuống xe rồi đưa Giản An Nghiễm đến nơi Lục Cửu đang bắn súng.

Từ xa cô nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh nước đứng trên vạch đỏ. Anh đeo tai nghe ngăn tiếng ồn, tay phải cầm một khẩu SIG P226. Cơ bắp ở cánh tay phải của anh nổi rõ dưới lớp áo mỏng. Lục Cửu nhắm bắn, ngón trỏ bóp cò. Một tiếng nổ vang lên khiến Giản An Nghiễm bất giác bịt tai, khi cô liếc nhìn thì thấy anh đã bắn trúng ngay ô trọng tâm.

Lục Cửu đặt súng sang một bên, anh gỡ tai nghe ra sau đó nhìn Giản An Nghiễm đang đứng gần đó.

Nhị Tề nhắc chân đi đến định báo cáo qua chuyện Giản An Nghiễm bị đe dọa với Lục Cửu, nhưng thoát cái cô gái bên cạnh anh ta đã nhanh chân hơn, đi về phía Lục Cửu sau đó giang tay ôm lấy eo anh rồi úp mặt vào vòm ngực vững trãi.

Nhị Tề bậm môi định nói gì đó nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lại đành thôi. Anh ta ngậm ngùi bước về sau, đợi Lục Cửu lên tiếng hỏi mới báo cáo.

Người đàn ông nhìn cái đinh đầu nhỏ của Giản An Nhiễm, anh hồ hững: “Đã có chuyện gì?”

“Có người gửi đến cho cô...”

“Có người đe dọa tôi, còn bảo sẽ moi não và mắt của tôi gửi đến cho anh.” Giản An Nhiễm dương mắt nhìn Lục Cửu, làm vẻ mặt rất sợ hãi yếu đuối.

Nhị Tề lại một lần nữa ngậm ngùi, ngón tay anh ta xoa xoa cằm của mình, cứ coi như mình chậm lời đi.

Giản An Nhiễm buông Lục Cửu ra, định bảo người mang cái hộp kia lên cho anh xem nhưng người đàn ông đã ngay lập tức phẩy tay: “Không cần, tôi biết bên trong là não và mắt người.”

“Tôi sẽ cho người theo sát cô 24/24, không cần phải ra sức nặn nước mắt như vậy.” Lục Cửu ngồi xuống ghế, có người cung kính mang nước cùng trái cây lên cho anh.

Ngay khi Giản An Nhiễm xà vào lòng anh như con chim bị gãy cánh, anh biết ngay cô gái này đang cố lấy lòng mình.

Giản An Nhiễm chùi nước mắt ở khóe mi, cô nhếch môi: “Quả nhiên Cửu ca tình mắt nhạy bén.”

“Cô Giản, cô đang lo sợ điều gì?” Người đàn ông bắt chéo chân, anh cầm khẩu súng trên bàn lên sau đó kéo cò.

Giản An Nhiễm ngồi xuống đối diện anh, cô cảm nĩa đâm vào một miếng lê trắng rồi cho vào miệng, vừa nhai cô vừa nói: “Anh nghĩ tôi nên sợ điều gì bây giờ?”

“Sợ bọn người đó đến đòi mạng cô hay...”

Lục Cửu ngừng lại một lúc, anh nâng khẩu súng lên nhắm ngay ấn đường của Giản An Nhiễm, mọi người đàn ông kéo cong, chính là một nụ cười băng lãnh và đầy quỷ quyết.

“Sợ tôi giết chết cô bằng khẩu súng này cho nhẹ đi gánh nặng?”

HẾT CHƯƠNG 70.

Aww cuối cùng cũng viết đến chương 70 rồi haiz vất vả quá, cho bản thân một tràng pháo tay trước *plap, plap* =)))))))))) Các bạn biết ấy, mình là tác giả nên khá là lo lắng khi không biết phản ứng của mọi người với truyện ra sao vì truyện của mình rất là ít cmt, và mình thì cực kì cực kì tò mò không biết mọi người đối với truyện và các nhân vật như thế nào, nên là Chương 70 này mới dám ngỏ lời xin đổi dòng nhận xét từ các bạn đọc giả xinh đẹp nè =)))))))))) Trước tiên, mình chỉ dám xin vài lời cho hình tượng của hai cô cậu nhà mình là Hân với Hạo thôi, nếu mọi người góp ý cho mình cách viết truyện thì cũng ok luôn càng tốt =)))))))))) Vì mình là một pông hồng xinh xắn thích đọc cmt =)))))))))) Đọc xong mấy dòng này đừng có cúp đuôi bỏ đi mà không có lời nào đấy nhá :D

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Hộp quà mắt và não

Chương 70: Hộp quà mắt và não.

Bầu trời hừng sáng, Trăng vẫn còn lấp ló trên cao, vài tia sáng từ Mặt Trời yếu ớt kéo qua ban công.

Tô Ái Á tựa mình ngồi dậy, đầu đau như búa bổ, cả người ê ẩm đau nhức. Cô vươn vai xoay người, lúc này mới để mắt đến người đàn ông đang nằm bất động dưới nền nhà.

Nhận ra đó là Lạc Nghiễn, Tô Ái Á ngay lập tức hoảng hốt suốt thỉ la lên. Cô mau chóng rời khỏi giường bước nhanh về phía anh.

Chỉ cần nhìn qua một lần cô cũng đủ nhận ra trên người Lạc Nghiễn chính là tác phẩm say xin của cô đêm qua.

Lay lay cánh tay của anh, cô lo lắng gọi một tiếng: “Tiền bối Lạc!”

Tô Ái Á lục tung trí nhớ, cố nhớ lại đêm qua đã xảy ra những gì mà Lạc Nghiễn lại nằm ở đây. Sau đó từng quãng trí nhớ vỡ vụn xuất hiện. Cô bỗng thấy bản thân mình ngồi một mình ở quán nhậu, cầm chai rượu rỗng hát âm ỉ, rồi lại òa lên khóc thê lương.

Sau đó cô thấy mình gọi điện cho Lạc Nghiễn, cứ liên miêng kêu mình bị mù rồi không nhìn thấy gì hết.

Tô Ái Ái ngã ngồi về sau nhìn Lạc Nghiễn sợ hãi, anh là người đưa cô về đây, chắc chắn đây là nhà anh. Còn chưa hết thất kinh, người đàn ông nằm dưới đất bỗng nhiên mở mắt tỉnh dậy, Tô Ái Ái lùi về sau tròn tròn mắt.

Chết cô rồi.

“Tiền bối.... Tiền bối Lạc...” Gọi một tiếng nhưng giọng Tô Ái Ái lại run rẩy thấy rõ.

Lạc Nghiễn chống tay ngồi dậy, anh nhìn cô gái trước mặt lại nhìn xuống chiếc áo khô cong lại của mình. Người đàn ông chật vật đứng dậy, không nói lời nào mà ngay lập tức chạy vào phòng tắm.

Ở bên ngoài Tô Ái Ái còn chưa hết lo lắng thất thần. Cô nhìn lại bộ công sở xộc xệch trên người mình mới ngó ra. Cô gái ngay tức khắc chạy đến trước gương, một bộ dạng tàn tạ hiện ra. Nếu không dùng tay che miệng có lẽ Tô Ái Ái đã hét âm lên.

Trong gương ngay cả cô cũng không còn nhận ra mình nữa, tóc thì rối tung như tổ chim, quần áo nhăn nhúm so với mấy lần đánh nhau với Lạc Chiết còn kinh khủng hơn. Và thứ dọa người hơn hết chính là gương mặt của cô, nhợt nhạt như người sắp chết vậy, đường eyeliner chảy xuống đen nhem cả hai gò má, một con quỷ xấu xí thực sự.

Tô Ái Ái meo mào khóc không ra nước mắt, cô chỉ muốn đào một cái lỗ rồi chui ngay xuống.

“Đáng chết! Mày đáng chết lắm!” Tay Tô Ái Ái đưa lên tự tát vào mặt mình liên hồi.

Lạc Nghiễn ở trong phòng tắm mãi mà chưa ra, cô gái ở ngoài không ngừng đi đi lại lại, móng tay này ghim vào móng tay kia, tựa như là ngồi trên đồng lửa.

Một lúc sau cánh cửa phòng tắm mở ra, cả người Tô Ái Ái giật bắn, trên trán và lòng bàn tay đã đầm mồ hôi.

Lạc Nghiễn mặc áo choàng tắm ra ngoài, cả người anh toát ra mùi xà phòng nam tính. Mà cô gái đang đứng bên cạnh giường kia đã sớm hồn bay phách lạc trước cái nhìn như viên đạn của anh. Nhìn lên đồng hồ treo trên tường, Lạc Nghiễn mở miệng nói: “Chỉ có ba tiếng nữa là đến giờ đi làm, cô Tô cứ định đứng mãi ở đây sao?”

Tô Ái Ái sực tỉnh, cô tránh đi ánh mắt của anh, rụt rè hỏi một câu: “Sáng nay khi tỉnh dậy tôi thấy anh nằm dưới đất, trên người còn... Tiền bối thực sự không sao chứ ạ?”

“Tôi bị bệnh sạch sẽ, cô Tô lại không biết điều đó nên nôn ra trên người tôi, ngắt xiu là chuyện thường tình.”

Tô Ái Ái khẽ nâng mắt nhìn, nhưng thấy ám khí của người đàn ông nặng nề quá nên chẳng dám nhìn thẳng.

Lần đầu tiên cô thấy có người ngắt xiu khi bị người khác nôn lên người, phải công nhận người đàn ông này có quá nhiều điểm đặc biệt.

“Nhà tôi không có đồ nữ, phiền cô mặc tạm áo tắm.” Lạc Nghiễn có ý nhắc nhở như vậy chính là để cho Tô Ái Ái biết anh không có bạn gái.

Và cái ý ngầm này của anh đã được Tô Ái Ái đón nhận, trong lòng cô hoa nở bung như mùa xuân đến nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra. Cô mặc kệ cô gái nào đó hôm qua gọi điện đến cho anh, cô mặc kệ đó người yêu cũ của anh hay là ai, Lạc Nghiễn đã nói một câu như thế, đồng nghĩa với việc anh khẳng định bản thân vẫn còn đơn độc.

Tô Ái Ái đứng một hồi mới chịu nhấc chân đi về phía phòng tắm, cô lên nhìn Lạc Nghiễn, lúc sau nghe thấy anh nói: “Đêm hôm qua tôi đã giúp cô thanh toán.”

Cô gái ngó ra gật gật đầu: “Được được, tôi sẽ gửi lại anh sau.”

Cửa phòng tắm đóng lại, Lạc Nghiễn nghiêng răng cố để không chửi tục một câu. Đây là lần đầu tiên có người khiến anh tức điên như vậy, vô cùng phiền phức, lại còn ngốc nghếch.

Đứng trong phòng bếp Lạc Nghiễn loay hoay không biết phải làm gì, thường ngày buổi sáng thức dậy anh cứ vậy làm bữa sáng. Nhưng hôm nay xuất hiện người lạ ở đây, anh bỗng dưng không biết phải làm gì đầu tiên.

Một bát canh giải rượu cho Tô Ái Ái, có nên hay không?

Lạc Nghiễn đi đi lại lại, không nghĩ có một ngày vì một cô gái mà anh phải đắn đo suy nghĩ từ cái này đến cái kia.

Người đàn ông lưỡng lự một hồi lâu cuối cùng vẫn phải bắt xoong đun nước lên.

Tắm xong Tô Ái Ái đi ra ngoài, vừa lau tóc cô vừa nhìn xung quanh để tìm Lạc Nghiễn. Nghe thấy tiếng động ở phòng bếp cô liền đi đến.

Bóng lưng rộng rãi của người đàn ông đang loay hoay trong gian bếp đột nhiên khiến cô cảm thấy nhẹ lòng.

“Tiền bối Lạc!” Sau khi tắm tấp xong Tô Ái Ái cũng cảm thấy bình tâm hơn, cũng do một phần anh không tức giận với việc đêm qua cô quậy phá.

Lạc Nghiễn quay ra nhìn thấy vẻ khúm núm của Tô Ái Ái: “Có canh giải rượu cho cô ở trên bàn, mau uống đi.”

“Chuyện đêm qua, tôi thực sự là uống say không kiểm soát được bản thân, xin lỗi đã làm phiền anh lúc nửa đêm, mà cũng cảm ơn vì anh đã đến.”

“Được rồi.” Lạc Nghiễn chỉ đáp lại một câu, có vẻ vẫn còn đang khó chịu trong người.

Tô Ái Ái ngồi xuống bàn ăn, trước mặt là một bát canh giải rượu vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Cô đưa một thìa đến thổi phờ phờ sau đó đưa vào miệng. Lạc Nghiễn đặt xuống bàn ăn hai đĩa bánh mì cùng trứng và hai ly sữa tươi: “Tôi không biết cô Tô muốn ăn gì nên nấu tạm vài món.”

Cô gái ngồi đối diện nhận ra trong lời nói của anh có quá nhiều điều khách sáo.

Tô Ái Ái cười gượng vội xua tay: “Tôi ăn như vậy đã là đủ rồi, cảm ơn tiền bối.”

Bữa ăn sáng trôi qua rất nhàm chán, không ai nói câu nào, một người lạnh lợi nhiều miệng như Tô Ái Ái khi ở trước mặt một người kiêu lời như Lạc Nghiễn cũng phải rụt rè như con cún con gắp chủ mới.

Bữa sáng kết thúc, Tô Ái Ái dành lấy phần việc dọn dẹp, Lạc Nghiễn nghĩ cô đang chuộc lỗi nên cũng không có lời nào.

Xong xuôi bát đĩa Tô Ái Ái lại vào phòng của anh, lôi hết ga giường cùng chăn gối ra cho vào máy giặt. Lạc Nghiễn có nói anh bị bệnh sạch sẽ, mà tối qua người cô lại toàn mùi rượu, còn chưa kể cô đã nôn ra trên chăn. Nếu để anh đích thân giặt giũ thì về sau gặp mặt cô không biết trốn đi đâu.

Trong khi đợi máy giặt giặt xong, Tô Ái Ái lấy khăn gấp nước vắt khô sau đó đi lau lại toàn bộ sàn gỗ trong phòng ngủ.

Lau đi lau lại nhiều lần thì máy giặt cũng thông báo giặt xong, Tô Ái Ái giặt khăn lau rồi treo lên. Cô đi ra ban công, bắt đầu phơi chăn gối với ga giường.

Lạc Nghiễn đang cố hoàn thành đồng công việc đang dở tới qua một cách nhanh nhất, ở bên ngoài Tô Ái Ái làm gì anh không hề biết.

Mọi thứ đã xong xuôi, Tô Ái Ái nhìn đồng hồ thì đã gần đến giờ đi làm. Lạc Nghiễn cũng đang thay đồ ở trong phòng.

Khi này cô có nói với anh là phiền anh đưa cô về nhà để cô chỉnh trang còn đi làm. Lạc Nghiễn cũng âm ừ đồng ý, anh càng im lặng cô lại càng lo lắng, phải chăng anh cứ trút hết giận dữ vào mặt cô, có khi cô lại thấy yên tâm hơn.

-*-

Bên ngoài sương mờ giăng phủ, cả khu vườn xanh ngát một màu thấm đẫm nước mưa đêm qua.

Đường Tử Hân mở tung cửa sổ, khí lạnh bên ngoài tràn vào tựa như một dòng nước trong vắt làm thông thoáng khoang mũi của cô.

Ở đây so với Trần Thủy có chút hoang vu vào buổi tối, nhưng khi Mặt Trời đưa mình lên lại như trở thành một khu rừng thu nhỏ.

Mọi thứ đều yên bình lạ thường.

“Em chuẩn bị xong chưa, anh đưa em về?” Vương Kiến Hạo từ trong phòng tắm đi ra, cả người anh tươm tất một bộ vest xanh xám nghiêm chỉnh, tóc mái thả xuống nhưng lại không thể làm giảm đi sự nam tính trên từng đường ngũ quan đẹp trai ấy.

Đường Tử Hân vuốt lại chiếc áo công sở mới tinh của mình. Đêm qua Vương Kiến Hạo rời biệt thự không chỉ để mua mỗi đồ lót, anh còn mua cả đồ công sở cho cô nữa, thật may vì anh chu đáo như vậy, nếu không sáng nay cô chẳng có đồ để mặc.

Mặc áo khoác vào, cầm túi xách lên Đường Tử Hân xô chân vào chiếc giày bệt của mình.

Vương Kiến Hạo bỗng nhiên đi đến trước mặt cô rồi đưa cho cô chiếc cavat, anh nói: “Lâu rồi em chưa thất cavat cho anh.” Cầm lấy chiếc cavat màu đen tuyền, cô vòng qua cổ cho anh, cũng không nói gì cả. Cảm giác y hệt như hồi còn ở Trần Thủy, không sai chút nào. Sáng nào trước khi đi làm cô luôn là người ủi đồ cho anh, đến cả thất cavat cũng phải đến tay cô.

Anh bảo nếu một ngày nào đó người khác thất cavat cho anh mà không phải em, anh sẽ không bao giờ đeo cavat nữa.

Liệu anh có còn giữ lời không nhỉ?

Vương Kiến Hạo chở cô đến công ty, trước khi cô xuống xe anh có dặn dò vài câu mới mở khóa cửa.

“Ăn uống đầy đủ, tinh thần thoải mái, không ép buộc bản thân.”

Hệt như một lời căn dặn của ông bố già vào ngày cô con gái rời gia đình tự lập cánh sinh.

Cô không đáp lại, chỉ là mọi thứ ứ đọng dưới cổ họng, một chữ nhả ra cũng khó khăn vô cùng.

Trước khi vào phòng làm việc cô có gọi điện cho Đường Tâm báo là cô đang ở công ty, chị mắng cô tại sao không gọi điện sớm hơn một chút, chị ở nhà lo lắng suốt nửa thì gọi điện cho cảnh sát.

Đường Tâm còn hỏi Vương Kiến Hạo có làm gì cô không. Cô cũng chỉ cười trừ mà trả lời, anh không làm gì cả.

Cô còn phát hiện ra vài cuộc gọi nhớ của Lạc Nghiễn vào đêm hôm qua, không biết là có chuyện gì.

“Tôi qua có chuyện nên tôi tắt máy, tiền bối gọi cho tôi trễ như vậy có việc gì sao?” Đường Tử Hân thả giỏ xách xuống ghế, nhìn Lạc Nghiễn hỏi.

“Tôi qua Tô Á Á say xin, tôi gọi cho cô chạy đến đưa cô ấy về.”

Đường Tử Hân nhìn xung quanh, Tô Á Á vẫn chưa đến công ty, cô lo lắng hỏi lại: “Vậy đêm qua có ai đưa cô ấy về nhà không?”

“Cô ấy không sao rồi, một chút nữa là đến đây ngay.” Lạc Nghiễn lạnh lùng nhả ra một câu.

Đường Tử Hân vẫn chưa hết lo lắng, cô ngồi xuống bàn làm việc gọi ngay cho Tô Á Á một cuộc. Bên kia nghe máy rất nhanh.

“Cậu đang ở đâu đấy?”

“Đang trên đường đến công ty, cậu nghe tiền bối Lạc kể lại sao?”

Đường Tử Hân quát một câu: “Cái đồ nhà cậu mau đến đây, nói rõ ràng chuyện tối qua là thế nào.”

“Được rồi, được rồi, sắp đến rồi.”

Tô Á Á vừa cúp máy thì Giản An Nhiễm cũng vừa mới đến. Vừa nhìn thấy Đường Tử Hân liềm quàng vai bá cổ, cười cười nói nói: “Thế nào? Cuối tuần này có định đi với tớ không đấy? Hôm qua đến giờ cũng chỉ đợi mỗi câu trả lời của cậu.”

Cắt điện thoại đi Đường Tử Hân có chút khó xử, cô thoát khỏi bàn tay của Giản An Nhiễm đang ở trên người mình, cô còn chưa nói qua với Đường Tâm vì tối qua không về nhà được.

“Sao sao? Đừng nói cậu không đi đấy nhé?” Giản An Nhiễm làm mặt đa nghi, nếu Đường Tử Hân từ chối cô sẽ có cách khác để cô ấy đồng ý.

“Tớ chưa nói qua với Đường Tâm, tối nay tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

Giản An Nhiễm cũng không nói gì nữa mà quay trở lại bàn làm việc. Một lúc sau Trưởng phòng Giang đi vào với một hộp quà hình chữ nhật được gói nơ rất xinh. Chị ấy đưa đến trước mặt Giản An Nhiễm rồi cười cười nói.

“Khi này có một người đàn ông gửi cho em, là bạn trai sao?”

Giản An Nhiễm nhìn hộp quà, trong đầu xuất hiện ngay bóng dáng của Lục Cửu. Mà người đàn ông này không lãng mạn đến mức tặng quà cho cô trong cái hộp gói nơ xinh đẹp như vậy.

Đường Tử Hân quay ra nhìn rồi trêu đùa: “Sướng thật, lại còn được tặng quà cho như vậy.”

Nghe được lời trêu Giản An Nhiễm chỉ biết cười trừ, cô kéo chiếc nơ rồi mở nắp hộp ra. Bên trong có một chiếc lọ được bọc giấy trắng, trên nắp chiếc lọ ấy có dính một mẫu giấy ghi chữ 'ở bên trong'.

Giản An Nhiễm đem chiếc lọ ấy bỏ ra khỏi hộp, Đường Tử Hân cũng đi đến tò mò xem.

“Ai lại để quà vào chiếc lọ bọc giấy trắng như vậy nhỉ?” Trưởng phòng Giang bỗng thấy kì lạ.

Giản An Nhiễm mở nắp lọ ấy ra, nhìn vào trong, ngay lập tức cô hét lên làm mọi người quanh đấy giật mình.

Đường Tử Hân cũng chồm dậy nhìn, mắt cô tròn tròn rồi ngay tức khắc lấy tay bịt miệng, cố gắng không để nôn ra.

“Bên trong... Bên trong là não người, có cả hai con mắt!” Giản An Nhiễm lùi về sau, vẻ mặt thất thần xanh trắng, tay chỉ chiếc lọ ấy mà lắp bắp.

“Cái gì?” Trưởng phòng Giang cũng sợ hãi nhìn vào chiếc lọ ấy, giây sau liền hét lên thất thanh.

Lạc Nghiễn với mấy người trong phòng cùng đi đến, mùi máu tanh nồng khiến họ hoảng hốt. Lạc Nghiễn nhìn vào trong chiếc lọ, anh bịt chặt mũi sau đó nói: “Bên trong có một mẫu giấy.”

Giản An Nhiễm vẫn chưa hết bàng hoàng, mãi một lúc trấn an được bản thân cô mới dám lại gần. Đường Tử Hân lấy điện thoại ra, tức giận quát: “Khốn nạn! Để tôi gọi cảnh sát!”

Nhưng cô chưa kịp bấm số thì Giản An Nhiễm đã nhanh chóng ngăn lại: “Không được, chuyện này là của tớ, để tớ giải quyết.”

“An Nhiễm, vậy em định giải quyết thế nào?” Trưởng phòng Giang sợ hãi đến độ mặt mày xanh trắng thất thường, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Lạc Nghiễn lấy hai cây bút ghép thành đôi đũa sau đó lót ở dưới bàn một lớp giấy dày. Anh cho hai cây bút vào chiếc lọ rồi gấp mẫu giấy ra, đặt xuống lớp giấy dưới bàn.

“Anh ta gửi cho cô, mau đọc đi.”

Nhìn mẫu giấy nhuộm máu đỏ tanh nồng, cả người Giản An Nhiễm rét lạnh run run, cô bắt đầu đọc thành chữ: “Đây là não và mắt của huynh đệ bọn tao, tiếp theo sẽ là não và mắt của mày sẽ được gửi đến cho 69.”

Vừa nghe xong Đường Tử Hân sợ hãi bấm ngay số cảnh sát. Giản An Nhiễm xông về phía cô, giật lấy chiếc điện thoại hét lớn: “Chuyện của tớ để tớ giải quyết!”

“An Nhiễm, bọn họ đe dọa sẽ giết cậu, không báo cảnh sát lỡ như cậu gặp nguy hiểm thì sao?”

“Tớ không cần biết, cậu đừng nhúng tay vào chuyện này.” Giản An Nhiễm nghiêm giọng, hai khóm mắt đỏ ửng. Bộ não cùng hai con mắt này có lẽ chính là của người đàn ông đêm qua Lục Cửu đã giết ở khu chung cư của cô. Đồng họn của hắn ta chắc chắn là đang muốn tính sổ với Lục Cửu nên nhắm vào cô. Cái tên 69 được nhắc đến trong lời nhắn, chính là đang khiêu chiến với Lục Cửu.

Nếu bây giờ cảnh sát nhúng tay vào, mọi chuyện sẽ đi theo một chiều hướng khác. Lục Cửu chắc chắn sẽ giết chết cô.

Giản An Nhiễm đẩy nắp chiếc lọ lại, sau đó cho lại vào hộp, cô nghiêng rằng: “Tốt nhất là những người chứng kiến việc này đừng nên đi lăm lòi, nếu không các người mới là kẻ bị giết.”

Nói xong cô quần lấy mẫu giấy nhuộm máu cho vào trong giỏ xách, còn chiếc hộp đó được đẩy chặt đặt dưới gầm bàn.

Đường Tử Hân nhìn hành động gấp gáp của Giản An Nhiễm mà càng lúc càng nảy sinh nghi ngờ. Với lại người mang tên 69 chắc chắn là người có liên quan đến chuyện này. Trong lòng cô rối như tơ vò, từ ngày gặp Giản An Nhiễm ở Say Tình, Giản An Nhiễm bây giờ đối với cô như một người xa lạ vậy, không còn như xưa nữa.

Trưởng phòng Giang quay lại phòng làm việc của mình, mọi người cũng trở lại với công việc.

Tô Á Á đến nơi thì mọi chuyện cũng đã tàn.

Đến bữa trưa thì Giản An Nhiễm đột nhiên biến mất, Đường Tử Hân định rủ cô ấy đi ăn với Tô Á Á nhưng khi quay lại phòng làm việc thì cô ấy đã xách giỏ rồi đi từ lâu, còn không quên mang theo cái hộp quà kia.

“Này, tiền bối Lạc nói tôi qua cậu say bí tỉ, có chuyện gì à?” Đường Tử Hân rót nước vào ly Tô Á Á, nói bằng giọng quan tâm.

Cô gái ngồi đối diện đột nhiên cười tủm tỉm, hai bên má ửng hồng: “Tớ nói cái này cậu tuyệt đối đừng kể lại cho ai nhé, à không, cậu có thể kể cho Lạc Chiết đề cô ta tức điên.”

“Aiya, chắc là liên quan đến tiền bối Lạc?”

Tô Á Á nhướn mày tạch tay một cái: “Chính xác!”

“Nào, nào, mau kể mau kể.”

“Tôi qua, tiền bối đã đưa tớ về nhà anh ấy vì không có cách đưa tớ về nhà tớ.” Tô Á Á ngồi lại nghiêm chỉnh, kể rất rõ ràng mạch lạc.

Đường Tử Hân đang uống nước suốt thì phụt cả ra, bỗng dưng cô nhớ đến mấy đêm ân ái cùng Vương Kiến Hạo, chẳng lẽ Tô Á Á và Lạc Nghiễn cũng sẽ như vậy?

“Có chuyện gì xảy ra không?”

Bắt đầu nhớ lại đêm hôm qua, Tô Á Á tưởng tượng ra cảnh cô nôn vào người Lạc Nghiễn sau đó anh lặn ra ngắt xi, dù tưởng tượng thế nào vẫn trông rất buồn cười.

Thấy cô đồng nghiệp che miệng cười ngượng ngáp, Đường Tử Hân đang nghi ngờ lại càng chắc chắn hơn: “Không phải cậu và tiền bối Lạc quan hệ rồi đấy chứ?”

Tô Á Á ngừng cười nhìn chằm chằm Đường Tử Hân: “Quan hệ? Cậu nghĩ với một người say xin không khác gì cái xác chết như tớ mà anh ấy cũng có hứng thú à?”

Đường Tử Hân thờ phù một cái, đúng là cô đa nghi quá rồi.

“Vậy là có chuyện gì?” Tớ nôn lên người anh ấy và anh ấy ngắt xi, đến tờ mờ sáng tớ gọi mới tỉnh dậy.”

Ly nước trên tay Đường Tử Hân khựng lại một lúc, cô tưởng tượng ra cái cảnh Lạc Nghiễn ngắt xi sau đó ồ lên cười ngắt nghẽn.

“Này, đừng nói vì cậu nôn lên người anh ấy nên mới ngất xỉu đấy nhé?”

Cô đồng nghiệp Tô nhún vai gật đầu một cái rồi thêm lời: “Tiền bối Lạc bị mắc bệnh sạch sẽ.”

“Hahahaha.” Đường Từ Hân ôm bụng cười, tiếng cười lớn của cô khiến những người xung quanh tò mò liếc nhìn.

Vỗ vỗ cái bụng đau của mình, Đường Từ Hân chùi nước mắt, mãi mà mới có thể ngâm miệng vào.

“Aiyo, đúng là chuyện hài mà, lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Nghiễn tớ cũng nghĩ người đàn ông này có chút đặc biệt về tâm lý, ai ngờ lại đặc biệt thế này.”

Tô Ái Ái bĩu môi, nghe cô bạn nói xấu người mình thích không phải ai cũng có thể nhịn được: “Nhưng đôi lại anh ấy rất chu đáo, cũng không trách tớ nửa lời, lại còn lo cho tớ từ bát canh giải rượu. Chỉ là tính cách của anh ấy hơi khác lạ thôi.”

Lần này Đường Từ Hân vừa đập bàn vừa cười, nói mãi một câu cũng không nên hồn: “Cậu bảo chỉ là 'hơi' thôi sao? Này, bọn cô nương tớ nói cho cậu biết, người đàn ông này không phải 'hơi' khác lạ đâu mà là khác lạ 'dã man' ấy!”

Tô Ái Ái tức giận nhăn mặt nhăn mày, cô xua tay: “Không nói nữa không nói nữa, mau ăn đi.”

-*-

Xe chạy đến rồi dừng lại, Giản An Nhiễm mở cửa xe ra rồi ngồi vào trong, cô đem chiếc hộp ném mạnh qua chỗ Nhị Tề, anh ta nhìn rồi hỏi: “Cô Giản, quà tặng tôi hay tặng Cửu ca?”

Giản An Nhiễm lườm anh ta lên giọng: “Anh nghĩ tôi là ai lại phải ném quà vào mặt anh?”

Nhị Tề gãi đầu cười trừ: “Thế thứ này là gì?”

“Hỏi làm gì lắm lời chẳng phải trực tiếp mở ra là được rồi sao?” Tâm trạng của Giản An Nhiễm đang cáu gắt, Nhị Tề nhận thấy điều này nên không dám nói gì thêm nữa. Giờ Giản An Nhiễm đã là người của Lục Cửu, lại được đại ca để tâm, tuyệt đối không được làm cô mất hứng.

Người đàn ông mở hộp ra rất nhanh, nhìn chiếc lọ bọc giấy màu trắng chưa quá hai giây liền mở nắp. Mùi máu tanh nồng ngay lập tức chiếm đóng cả khoang xe bên trong, Nhị Tề ngó nghiêng nhìn bộ não với hai con mắt đang trôi nổi lênh bênh trong nước máu, anh ta bịt mũi nhăn mặt.

“Mùi hôi quá, cô Giản kiểm đâu ra vậy?”

“Có người gửi đến cho tôi sáng nay ở công ty, là một người đàn ông.” Vừa nói cô vừa mở túi sách lấy ra mẫu giấy mà tên kia bỏ lại trong lọ đem cho Nhị Tề xem.

Anh ta vừa đọc xong ngay lập tức nghiêm mặt, đôi mắt dần trở nên hung ác tàn bạo. Nhị Tề đóng nắp lọ lại sau đó ra lệnh cho tài xế chạy xe.

“Đến chỗ đại ca.”

“Tôi sẽ cho người theo sau bảo vệ cô Giản, cô cứ yên tâm.” Giản An Nhiễm quay sang nhìn chằm chằm Nhị Tề với ánh mắt tức giận: “Anh bảo tôi yên tâm? Trong cái thế giới nguy hiểm rình tập khắp nơi như vậy, chỉ cần hít phải thuốc độc tôi cũng có thể bỏ mạng, anh nói tôi yên tâm thì yên tâm thế nào?”

“Áy, áy cô Giản bớt nóng, tôi chắc chắn sẽ bảo vệ tốt cho cô, việc của cô chính là yên tâm đó.” Nhị Tề xua xua tay, vẻ mặt khác xa với thần thái u lãnh cách đây vài phút.

Giản An Nhiễm thở hắt một hơi sau đó không nói gì nữa.

Điều cô lo sợ chính là Lục Cửu, nếu anh không hứng thú với cô, mạng của cô thế nào anh chắc chắn sẽ không để tâm.

Cổng sắt mở ra, xe chạy vào trong, Nhị Tề xuống xe rồi đưa Giản An Nhiễm đến nơi Lục Cửu đang bắn súng.

Từ xa cô nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh nước đứng trên vạch đỏ. Anh đeo tai nghe ngăn tiếng ồn, tay phải cầm một khẩu SIG P226. Cơ bắp ở cánh tay phải của anh nổi rõ dưới lớp áo mỏng. Lục Cửu nhắm bắn, ngón trỏ bóp cò. Một tiếng nổ vang lên khiến Giản An Nhiễm bất giác bịt tai, khi cô liếc nhìn thì thấy anh đã bắn trúng ngay ô trọng tâm.

Lục Cửu đặt súng sang một bên, anh gỡ tai nghe ra sau đó nhìn Giản An Nhiễm đang đứng gần đó.

Nhị Tề nhắc chân đi đến định báo cáo qua chuyện Giản An Nhiễm bị đe dọa với Lục Cửu, nhưng thoát cái cô gái bên cạnh anh ta đã nhanh chân hơn, đi về phía Lục Cửu sau đó giang tay ôm lấy eo anh rồi úp mặt vào vòm ngực vững trãi.

Nhị Tề bậm môi định nói gì đó nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lại đành thôi. Anh ta ngâm ngùi bước về sau, đợi Lục Cửu lên tiếng hỏi mới báo cáo.

Người đàn ông nhìn cái đỉnh đầu nhỏ của Giản An Nhiễm, anh hờ hững: “Đã có chuyện gì?”

“Có người gửi đến cho cô...”

“Có người đe dọa tôi, còn bảo sẽ moi não và mắt của tôi gửi đến cho anh.” Giản An Nhiễm dương mắt nhìn Lục Cửu, làm vẻ mặt rất sợ hãi yếu đuối.

Nhị Tề lại một lần nữa ngậm ngùi, ngón tay anh ta xoa xoa cằm của mình, cứ coi như mình chậm lời đi.

Giản An Nhiễm buông Lục Cửu ra, định bảo người mang cái hộp kia lên cho anh xem nhưng người đàn ông đã ngay lập tức phẩy tay: “Không cần, tôi biết bên trong là não và mắt người.”

“Tôi sẽ cho người theo sát cô 24/24, không cần phải ra sức nặn nước mắt như vậy.” Lục Cửu ngồi xuống ghế, có người cung kính mang nước cùng trái cây lên cho anh.

Ngay khi Giản An Nhiễm xà vào lòng anh như con chim bị gãy cánh, anh biết ngay cô gái này đang cố lấy lòng mình.

Giản An Nhiễm chùi nước mắt ở khóe mi, cô nhếch môi: “Quả nhiên Cửu ca tình mắt nhạy bén.”

“Cô Giản, cô đang lo sợ điều gì?” Người đàn ông bắt chéo chân, anh cầm khẩu súng trên bàn lên sau đó kéo cò.

Giản An Nhiễm ngồi xuống đối diện anh, cô cầm nửa đũa vào một miếng lê trắng rồi cho vào miệng, vừa nhai cô vừa nói: “Anh nghĩ tôi nên sợ điều gì bây giờ?”

“Sợ bọn người đó đến đòi mạng cô hay...”

Lục Cửu ngừng lại một lúc, anh nâng khẩu súng lên nhắm ngay ấn đường của Giản An Nhiễm, mỗi người đàn ông kéo cò, chính là một nụ cười băng lãnh và đầy quỷ quyết.

“Sợ tôi giết chết cô bằng khẩu súng này cho nhẹ đi gánh nặng?”

HẾT CHƯƠNG 70.

Aww cuối cùng cũng viết đến chương 70 rồi haiz vất vả quá, cho bản thân một tràng pháo tay trước *plap, plap* =)))))))))) Các bạn biết ấy, mình là tác giả nên khá là lo lắng khi không biết phản ứng của mọi người với truyện ra sao vì truyện của mình rất là ít cmt, và mình thì cực kì cực kì tò mò không biết mọi người đối với truyện và các nhân vật như thế nào, nên là Chương 70 này mới dám ngỏ lời xin đổi đồng nhận xét từ các bạn đọc giả xinh đẹp nè =)))))))))) Trước tiên, mình chỉ dám xin vài lời cho hình tượng của hai cô cậu nhà mình là Hân với Hạo thôi, nếu mọi người góp ý cho mình cách viết truyện thì cũng ok luôn càng tốt =)))))))))) Vì mình là một pông hồng xinh xắn thích đọc cmt =)))))))))) Đọc xong mấy dòng này đừng có cúp đuôi bỏ đi mà không có lời nào đẩy nhà :D

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

Thật sự là mình điên máu lắm rồi, ai đòi công sức viết truyện hơn một năm trời của mình lại bị xem thường như vậy. Một dòng tin nhắn xin reup nó cũng khó khăn lắm à?

Hôm nay nếu không có đứa bạn báo tin thì mình cũng không biết là truyện của mình lại bị mang đi một cách thâm lặng đến vậy. Mình tìm ra cũng phải đến 6, 7 trang web truyện reup truyện của mình, khi biết được mình rất giận, chỉ muốn biết danh tính của người up lên để chửi một trận cho sáng cái mắt ra. Cảm giác như thành phẩm của mình bị đánh cắp vậy, rất rất bức mình. Mà mọi người biết không? Admin reup truyện thực ra còn không đọc truyện của mình, chỉ thấy mình ra chương mới rồi vào copy thôi, có bao nhiêu chữ copy bấy nhiêu, những dòng mình ghi khi kết thúc chương cũng để rành rành như vậy, thực sự là không có một chút tôn trọng nào!

http://goctruyen.com/mua-cuoi-mua/gap-lai_1040261.html

<http://sstruyen.com/doc-truyen/ngon-tinh/mua-cuoi-mua/chuong-69-duong-tu-han-em-chay-mau-nhieu-qua/1245960.html>

<http://truyenclub.com/mua-cuoi-mua/chuong-69-duong-tu-han-em-chay-mau-nhieu-qua>

http://img.webtruyen.com/mua-cuoi-mua/dem-nay-co-duong-chu-dong_1192258.html

<http://truyenviet.info/31444/1100406/chuong-45-duong-tu-han-em-dung-cai-gi-de-cat-chiec-vay-nay-hon-le-dai-bien>

<http://truyenfull.vn/mua-cuoi-mua/chuong-42/>

Đây chính là những trang web đã reup truyện của mình, hiện tại mình đang cố gắng tìm cách để liên lạc với các admin này làm rõ mọi chuyện.

Một phần cũng là do mình chủ quan quá, ban đầu mình viết truyện trên giấy, chưa từng có ý định đăng lên diễn đàn để mọi người viết đến. Nhưng mình nhận ra sở thích của mình, cố gắng của mình nên được đền đáp và cuối cùng mình đã quyết định up truyện lên Wattpad. Mình chưa từng nghĩ truyện sẽ nhận được nhiều lượt đọc và quan tâm đến vậy nên chủ quan, không hề cảnh báo không được reup, không chuyển ver, không copy. Nhưng, mình không cảnh báo thì không có nghĩa mình CHO PHÉP các cậu reup nó lên những trang web khác với Wattpad.

Mình mong các bạn admin khi đọc được những dòng này, NGAY LẬP TỨC GỠ TRUYỆN CỦA MÌNH XUỐNG BẰNG MỌI CÁCH, NẾU CÁC CẬU VẪN CÓ CHẤP, MÌNH SẼ XỬ VỤ NÀY ĐẾN CÙNG ĐỂ BẢO VỆ TÂM HUYẾT VÀ TÁC PHẨM CỦA MÌNH.

Mình cũng mong cách giải quyết cuối cùng không phải là DROP truyện hay DELETE. Và mình cực kì không muốn điều đó xảy ra vì đây là công sức của mình trong một thời gian rất dài, nếu các admin vô danh kia không biết điều, BẮT BUỘC mình phải giải quyết như những cách ở trên.

Truyện của mình chỉ đăng ở Wattpad, không đăng ở bất kì nơi nào nữa, nếu các cậu vô tình thấy những web truyện khác có up *Mưa cuối mùa*, làm ơn hãy báo cho mình biết, cảm ơn các cậu trước.

Và mình thông báo luôn, khi nào vụ này được xử đến nơi đến chốn, mình mới đăng tiếp chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Nhiều năm sau hãy cứ đón sinh nhật với anh

Chương 72: Nhiều năm sau hãy cứ đón sinh nhật với anh.

Có tiếng cười lạnh lạnh vang lên, Giản An Nhiễm nhìn Đường Từ Hân trêu chọc: “Thế nào hả? Anh ấy rất ấn tượng đúng không? Nếu không thì cậu cũng chẳng thất thần như vậy.”

Nhìn sang người đàn ông đang ngồi cạnh Đường Từ Hân, Giản An Nhiễm có chút ngạc nhiên: “Tang Kì lùn nhất lớp khi đó đây sao?”

“Xin chào An Nhiễm.” Huyền Tang Kì đứng thẳng người dậy, chiều cao so với Lục Cửu không hề kém cạnh. Thế mới thấy được sức mạnh của dậy thì.

Trông như gặp phải thần thánh phương nào ghé đến Giản An Nhiễm ngưỡng mộ: “Aiya aiya không ngờ cậu nhóc bé như hạt đậu ngày xưa lại có ngày lớn phổng phao như này, đã thế còn siêu đẹp trai, nhìn muốn lác mắt!”

Huyền Tang Kì gãi gãi đầu: “Cậu có thấy mình quá lòi không vậy?”

Đường Từ Hân cũng đứng dậy, cười cười: “An Nhiễm không quá lòi đâu, chỉ sợ mấy lòi như vậy không thể miêu tả hết được thần thái mê người của cậu ấy chứ.”

“À, giới thiệu bạn trai cậu chút đi chứ, để người ta đọi này giờ!” Đường Từ Hân hướng về phía người đàn ông lạ mặt kia.

Không cần đến Giản An Nhiễm, Lục Cửu chủ động lên tiếng: “Tôi là Lục Cửu.”

Giản An Nhiễm ghé đến gần Đường Từ Hân thì thầm gì đó. Nghe xong, Từ Hân ngó ra, nhìn Lục Cửu mỉm cười: “Rất vui được gặp anh, An Nhiễm chỉ mới kể về anh với tôi cách đây vài hôm, còn nói anh có vẻ ngoài rất ấn tượng. Quả thật, lần đầu nhìn thấy, tôi cũng hơi thất thần.”

Huyền Tang Kì chuyển đổi hướng mặt, dừng lại tại cái miệng kéo cong của Đường Từ Hân. Anh thầm nghĩ, cô bé trầm tĩnh ít nói ngày nào giờ đã có thể hoạt ngôn như vậy, tự tin trong lời nói như vậy, anh thật sự mừng cho cô.

Nâng ly rượu đứng đưa trước mặt một lúc nhưng Lục Cửu lại không uống, anh quan sát cô gái xinh đẹp sắc sảo qua ánh rượu đỏ. Thắt chặt bàn tay Giản An Nhiễm, anh lên tiếng: “Vậy mà An Nhiễm chưa từng có một lời về cô. Không nghĩ cô lại có tài ăn nói và xinh đẹp như vậy.”

“Anh Lục quá lòi, An Nhiễm nhiều lúc tính tình thất thường, mong anh có thể chăm sóc cậu ấy thật tốt.” Lời này không phải phát ra từ tấm lòng, một người đàn ông kéo bạn gái vào vụ việc nguy hiểm đến tính mạng, sao lại có thể là nơi vững chắc được?

Lục Cửu chỉ cười, không đồng ý cũng không phản bác.

Trong lòng Giản An Nhiễm lại mong muốn một thứ gì đó, nhưng khi thấy điệu cười châm biếm của anh, cô biết cô đã hi vọng nhầm người rồi.

Trên sân khấu vô vãn ánh đèn chiếu xuống, Hoa Uyển trong một thân váy đỏ rực như bông hồng đầy quý phái, đứng cạnh chồng mình cầm micro cười nói dãn dặt vô cùng chuyên nghiệp.

Huyền Tang Kì cùng Đường Tử Hân tiến đến tìm một bàn ăn rồi ngồi xuống, cùng bàn còn có cả Giản An Nhiễm và Lục Cửu. "Lâu rồi không gặp, Tử Hân còn nhớ tớ không?"

Đường Tử Hân nhe răng cười với cô gái đối diện, gật đầu ngay tức khắc: "Sao hồi nãy tớ không thấy cậu?"

"Tớ mới đến thôi, dạo này cậu thế nào?"

"Công việc đều ổn, còn xinh đẹp ra nữa này, cậu thì thế nào?"

Cô gái ấy vén tóc qua một bên, làm điệu bộ kiêu kì đánh mắt: "Tớ cũng xinh đẹp ra nữa, khẳng định công việc cũng rất tốt. Có cái đường tình yêu hơi trơn trượt."

Giản An Nhiễm lườm cô ấy: "Đồ yêu quái, không có một lời cho tớ, cậu quên tớ rồi à?"

"Này, yêu quái mà đẹp được như thế này tớ cũng muốn làm yêu quái cả đời đấy."

"Dung Sơ Hòa, cậu là đồ đáng ghét!"

"Còn thua cậu!"

Giản An Nhiễm cắn cắn môi dưới, cậu ta đúng là vẫn đáng ghét như ngày xưa. Ấy vậy là suốt ba năm học cô lại ngồi cạnh cậu ta mới hay. Bây giờ gặp lại chẳng khác gì chó với mèo.

"À, Thượng Quan Hà không đến sao? Tử Hân, cậu có thấy cậu ấy không?"

Dung Sơ Hòa lập tức thay đổi sắc mặt, lườm Giản An Nhiễm một cái như muốn moi mắt ăn não cô.

Năm đó, Giản An Nhiễm và Dung Sơ Hòa cùng theo đuổi Thượng Quan Hà, tên này vô cùng nổi tiếng ở trường, vừa đẹp trai vừa học giỏi lại tán gái điêu luyện như ninja mùa kiếm. Hồi ấy, cô nào đi qua hắn cũng muốn móc tim ra khỏi ngực, khỏi kể đến hai cô nàng này lại học cùng lớp với hắn, chỉ hận không thể cùng hắn đi đến bạc đầu, chui xuống mồ cùng nhau.

"Giản An Nhiễm hồ ly tinh, cậu có tình nhắc đến Thượng Quan Hà là có ý gì hả? Cậu đừng quên ngày xưa cậu còn cuồng hắn ta hơn cả tôi." Dung Sơ Hòa vẩy móng tay một cái, điệu bộ rất khinh thường.

Đáp lại là một điệu cười đầy nguy hiểm của đối phương, Giản An Nhiễm rất tự nhiên ôm lấy cánh tay của Lục Cửu bên cạnh mình, còn nhướn người đặt lên môi anh một nụ hôn vội, cô ấy đánh mắt: "Cứ cho là vậy đi, nhưng hôm nay yêu quái họ Dung có mang bạn trai đến đây không? Bạn trai tôi không những đẹp trai như vậy, lại còn giàu có, thần thái hơn người, cậu có muốn độ không nào?"

Vừa dứt lời ở bên dưới Lục Cửu đã ngay lập tức túm lấy cổ tay của Giản An Nhiễm, siết chặt tay như muốn bẻ gãy xương cô.

Giản An Nhiễm dù đau đớn đến mấy vẫn cố không rên lên.

Dung Sơ Hòa giận muốn đánh người.

Huyền Tang Kì cũng chen lời vào can ngăn: "Được rồi, được rồi, hai cô nương hạ hỏa. Lâu rồi mới gặp nhau, đừng nên vác thêm tức giận về người."

Trên sân khấu Hoa Uyển đột nhiên nhìn về phía Đường Tử Hân, lời nói ra cũng nhắc đến cô: "Mọi người còn nhớ ngày này năm năm trước không? Đúng rồi, ngày đó chúng ta đã chung tay góp tiền vào để tổ chức một buổi tiệc sinh nhật nhỏ cho Đường Tử Hân tại lớp. Lúc ấy cô ấy xúc động khóc không thành tiếng, chúng ta còn bắt cô ấy đi ôm hết mọi người trong lớp. Vừa nghe xong cô ấy không những ôm mà còn cả gan thom vào má chúng ta. Lớp trưởng Hoa tôi có chui vào hòm cũng không thể nào quên được cảm giác môi cô ấy mềm mềm lạnh lạnh, lại còn uơn ướt in vào má trái của mình. Và hôm nay, chính là ngày sinh nhật của cô nàng gan dạ khi ấy, chúng ta có thể nâng ly cùng nhau chúc mừng có được không?" Tất cả mọi người cười ồ lên nhìn về phía cô, Đường Tử Hân bất ngờ không phản ứng kịp. Giản An Nhiễm mỉm cười huyếch tay vào người cô, lúc này cô mới ngó người ra, cùng nâng ly lên, đón nhận bao ánh mắt của mọi người xung quanh.

Huyền Tang Kì cúi đầu, ghé đến tai cô nói khẽ: "Cái thom khi ấy làm tớ mất hồn suốt ba ngày, tớ biết ai cũng được thom và ý nghĩa nó là gì, nhưng tớ không thể ngừng nghĩ đến việc một ngày nào đó cậu sẽ cho tớ một cái thom mang ý nghĩa lớn hơn, sâu xa hơn. Nhưng bây giờ tớ không cần nữa, tớ sẽ tự mình cho cậu."

Nói xong Huyền Tang Kì kéo eo cô lại gần, trong lúc cô đang mơ hồ anh ấy để lại bên má phải của cô một cái thom nhẹ.

Đúng như lời anh ấy nói, nó mang một ý nghĩa khác, nó đâm vào tim Đường Tử Hân khiến cô cũng rung mình không thể nào đáp nhận nổi.

"Tang Kì..."

"Tớ nói dối cậu, đêm nay tớ đã phải đi rồi, một giờ đêm tớ bay. Tớ muốn cùng cậu đón sinh nhật đến giây phút cuối cùng." Huyền Tang Kì thu tay lại,

ánh mắt anh huyền ảo, mang chút gì đó đau lòng day dứt, lại mang chút gì đó tiếc nuối không rời, nhưng cái Đường Từ Hân có thể cảm nhận rõ ràng nhất, chính là hạnh phúc lan tràn trong mắt anh.

Cái thom vừa rồi Đường Từ Hân không trách anh, càng không né tránh. Cô khẽ mỉm cười: “Cám ơn Tang Kì!”

Mọi người cùng đồng nhất nâng ly lên, câu nói 'Chúc mừng sinh nhật!' vang dội khắp phòng ăn. Cuối cùng Đường Từ Hân hét lên một tiếng thật to 'Cám ơn!':

Lâu Hân trên sân khấu tiếp lời vợ mình khi này: “Nhưng cô gái họ Đường này đã không còn cần chúng ta góp tiền vào tổ chức sinh nhật nữa rồi. Năm nay đã khác, đã có một người đàn ông thay chúng ta cho cô ấy một ngày sinh nhật tuyệt vời nhất, đáng nhớ nhất!”

Đường Từ Hân có hơi sững người, ngoại đầu nhìn Huyền Tang Kì, anh cũng ngạc nhiên khi Lâu Hân nhắc đến 'người đàn ông'.

Đột nhiên đèn trên trần vụt tắt, màn hình lớn trên sân khấu phát sáng. Đường Từ Hân sững người nhìn thấy dòng chữ màu trắng hiện ra giữa nền màu đen.

'Đường Từ Hân khi còn nhỏ, cô ấy từng có một mái tóc dài như thế này.'

Màn hình chuyển đổi, những hình ảnh khi còn học cấp một của cô hiện lên, cứ từng tấm từng tấm cô đều ôm Đường Tâm cười tít mắt, mái tóc dài đen óng như hóa cô thành nàng tiên tí hon.

Rồi màn hình lại tiếp tục hiện lên một dòng chữ 'Đường Từ Hân vào ngày nhận lớp cấp hai lần đầu tiên.'

Đó chính là bức ảnh cô chụp cùng lớp mới của mình, khi đó cô không cười, sự rụt rè nhút nhát của cô thể hiện rõ ở việc cô chẳng dám nhìn thẳng vào ống kính.

Trái tim cô như dần dần nhũn ra, những tấm hình này là do Đường Tâm giữ, ai có thể có được nó?

Màn hình lại chuyển sang một hình ảnh khác, đây là cô lần đầu tiên nhận lớp cấp ba, bộ đồng phục thể thao rộng thùng thình màu xanh lam cả người cô trở nên bé nhỏ. Mái tóc được cô buộc thành đuôi ngựa, nét xinh đẹp dịu dàng của người con gái mới lớn lộ rõ, lúc ấy với bây giờ khác ở chỗ, cô đã trưởng thành hơn, chín chắn hơn. Màn hình vụt tắt tối đen, cả căn phòng bỗng chốc chẳng thấy gì.

Một giây, hai giây, ba giây, trên màn hình hiện lên hình ảnh ngày cô tốt nghiệp đại học. Cô đứng ở một góc hình, môi mím lại thành đường cong, mái tóc dài khi ấy đã thay bằng mái tóc ngắn qua vai. Đó có lẽ là ngày cô thấy bản thân to lớn đến như vậy.

'Mọi người có tò mò không? Ngày đầu tiên cô ấy mặc công sở đến công ty, tôi tưởng chừng như cô ấy chính là người phụ nữ duy nhất trên thế giới này khiến tôi mê man không lối thoát.'

Và sau đó hình ảnh cô mặc bộ công sở màu xanh được công bố. Đó chính là hình ảnh mới nhất của cô, chưa có sự thay đổi nào. Cô không biết hình ảnh này ở đâu ra, càng không biết ai đã chụp nó.

Mọi người bắt đầu xuýt xoa, có người đầy ngưỡng mộ, có người lại đầy vẻ ghen tị.

'Cô ấy đã có thể làm ra tiền nên tôi nghĩ quần áo váy vóc thời thượng là không cần thiết, nữ trang cô ấy cũng lắt đầu vì lý do rất dễ làm mất. Vậy nên tôi đã nghĩ, nếu mình làm cô ấy ngạc nhiên và đầy bất ngờ thì thế nào? Và tôi đã đánh cược vào đêm nay, thật sự mong trong lòng cô ấy dù ghét dù thích hãy cứ đón nhận nó một cách đầy trân trọng nhất!'

Xung quanh ấy tiếng vỗ tay cùng tiếng xuýt xoa vang lên. Đường Từ Hân chết sững tại chỗ, không lẫn đi đâu được, chính là anh ấy.

Huyền Tang Kì có chút khó xử nói với cô: “Tớ không nghĩ vài năm mình đi xa, ở Bắc Kinh đã có người lấy mất chỗ của tớ rồi.”

Giản An Nhiễm vỗ vỗ vào mu bàn tay của cô, miệng cười nhưng trong lòng vô vàn cái kim châm: “Từ Hân, cậu thật sướng nha!”

Rồi những ánh đèn cuối cùng cũng tắt, ba phút sau, năm phút sau, cũng chẳng có lấy động tĩnh.

Trái tim Đường Từ Hân tựa như quả táo bị vụn vỡ trong niềm vui, không có cách đáp trả.

Cô mong anh sẽ xuất hiện chứ không phải công bố những hình ảnh như vậy, nói từng câu chữ khó tin như thế rồi bỏ đi mất. Và đúng như cô mong đợi, có tiếng đàn piano vang lên du dương, tất cả các tạp âm vụn vặt đều bị nhấn chìm. Đường Từ Hân nắm chặt tay, nín thở đón chờ.

Ánh đèn yếu ớt chiếu lên sân khấu, người đàn ông trong một thân áo vest màu xám lịch lãm hiện lên. Mái tóc xám tro của anh phát sáng, gần như làm lóa mắt cô gái ở dưới. Sống mũi ấy, gò má ấy, gương mặt nghiêng nghiêng đầy vẻ lôi cuốn, rồi cô nghe thấy trái tim mình rơi xuống, một cách nhẹ bồng đầy lạ thường.

Ngón tay của anh mềm mại uyển chuyển di chuyển trên từng phím đàn đen trắng, rồi giọng hát trầm khàn cất lên.

Cõi lòng Đường Từ Hân vỡ òa, trước mắt cô chỉ có duy nhất hình bóng anh.

“What would i do without your smart mouth?

Drawing me in, and you kicking me out.

You've got my head spinning, no kidding, i can't pin you down.

What's going on in that beautiful mind.

I'm on your magical mystery ride.

And i'm so dizzy, don't know what hit me, but i'll be alright.

My head's under water but i'm breathing fine.

You're crazy and i'm out of my mind.

Cause all of me. Loves all of you.

Loves your curves and all your edges. All your perfect imperfections.

Give your all to me. I'll give my all to you.

You've my end and my beginning. Even when i lose i'm winning.

Cause i give you all of me. And you give me all of you, oh oh..'

Đến khi giọng hát trầm ấm ấy biến mất, bàn tay đặt trên đàn của anh cũng dừng lại, cô cũng chưa từng chớp mắt lấy một cái.

Đường Từ Hân đột nhiên thấy khóe mắt cay cay, lại thấy như có một cục đá lạnh ngất chặn giữa cổ họng, bao lời đều ứ đọng lại.

Vương Kiến Hạo chưa từng nói với cô, anh biết đánh đàn. Vậy mà trong đêm sinh nhật của cô bàn tay ấy lại điêu luyện như vậy. Vương Kiến Hạo chưa từng hát cho cô nghe, vậy mà đêm sinh nhật cô lại xuất hiện bất ngờ, tặng một bài hát cô thích nhất.

Vương Kiến Hạo chưa từng nói những lời mà màn hình chiếu lên khi này, có thể đối với anh quá khó khăn, nó bí bách và khiến anh không tự nhiên. Vậy mà đêm sinh nhật của cô, anh lại mang hết văn vẻ cặn hẹp của mình thả vào câu chữ.

Vương Kiến Hạo chưa từng nói sẽ xuất hiện, chưa từng nói sẽ cùng cô đón sinh nhật. Vậy mà đêm nay lại cho cô một đêm đáng nhớ nhất.

Có tiếng pháo tay vang lên từ phía, chỉ duy nhất cô gái ở bên dưới với sự thất kinh ngỡ ngàng của mình.

Người đàn ông trên sân khấu đi xuống, từng bước từng bước không vội vàng. Ánh mắt anh đặt trên người cô một giây cũng chưa từng rời đi.

Ít có ai biết được ánh mắt chân tình ấy của anh thật chất là gì, ngay cả Đường Từ Hân cũng mù mờ.

“Xin chào em!” Anh nở nụ cười thân thuộc khi ấy, khi cô còn có thể vui đùa tự do trong lòng anh.

“Chào anh!” Đường Từ Hân nghiêng đầu có chút ngây ngô, cô đáp lại nụ cười của anh bằng nụ cười chân thành hơn tất thấy.

Vương Kiến Hạo nâng bàn tay của cô lên cúi đầu hôn xuống: “Có thể nhảy với anh một bản không?”

“Được!” Đêm nay, anh xuất hiện tại đây chắc chắn còn nhiều sự bất ngờ khác, vậy nên Đường Từ Hân muốn thuận theo ý anh.

Nhạc bắt đầu du dương, tất cả mọi người cũng mau chóng đi tìm bạn nhảy cho mình.

Dung Sơ Hòa bỗng nhiên tiến đến chỗ Huyền Tang Kỳ, anh ấy tự thu mình lại một góc, trầm tĩnh uống rượu không cản trở ai.

“Tại sao cậu không mạnh dạn lên?”

Huyền Tang Kỳ cười khổ: “Vì tớ về trễ, chỗ đứng cạnh Từ Hân từ lâu đã rơi vào tay người khác, tớ không có quyền gì.”

“Trông đời cậu thật khổ, khi còn học chung Từ Hân cũng chỉ xem cậu là bạn, bây giờ có lẽ cũng vậy.”

“Tại sao cậu biết?” Huyền Tang Kỳ có chút lên giọng.

Dung Sơ Hòa cũng nhấp rượu, đáng vẻ và ánh mắt vô cùng cô đơn: “Vì ánh mắt của cô ấy dành cho người đàn ông kia rất chân thành.”

Ly rượu trên tay Huyền Tang Kỳ bị anh đập mạnh xuống bàn, Dung Sơ Hòa nhìn thấy rõ lửa hận trong mắt anh, nhưng có lẽ cái đau lòng là trội hơn hết.

Dung Sơ Hòa ngồi lại với anh ấy một lúc thì nhận được câu hỏi: “Cậu có còn yêu Thượng Quan Hà không?”

Cô gái gật đầu ngay lập tức, ngây ngô thú nhận: “Còn chứ!”

“Cậu ta đã từ chối cậu và khiến cậu tổn thương bao lần rồi, Sơ Hòa, cậu đáng được nhận nhiều sự hạnh phúc hơn.”

Lúc này lại đến Dung Sơ Hòa cười khổ: “Cậu không biết, Hà đã nói tớ hãy đợi cậu ấy. Từ trước đến nay lời phát ra từ miệng của Thượng Quan Hà không có mấy phần đáng tin, nhưng tớ vẫn luôn ngu ngốc đợi.”

Huyền Tang Kì đưa ly đến, cụng ly với Dung Sơ Hòa. Hai con người một tình yêu chung thủy, nhưng đôi phương của họ lại vốn chưa từng thuộc về họ. Huyền Tang Kì uống cạn ly rượu cuối cùng, anh giờ tay nhìn đồng hồ lại nhìn về phía ánh đèn loang lổ chiếu lên người con gái ấy.

Dung Sơ Hòa đã biến mất từ lâu, có lẽ cô đơn đã làm cô gái ấy kiệt sức, chẳng dám đối mặt nữa.

Người đàn ông từ ghế đứng dậy, tay xỏ vào túi anh lặng lẽ vượt qua đám đông đi về phía cửa.

Bên cạnh Đường Tử Hân vốn không cần anh nữa, mong ước được nhìn thấy cô cũng đã làm được.

Bây giờ, việc đầu tiên là phải rời khỏi cô.

Đường Tử Hân, nhất định phải bình an và hạnh phúc. Hẹn gặp lại!

Nhân viên mở cửa tiễn anh đi, rồi xa khỏi chốn Bắc Kinh đầy hoài niệm xưa cũ.

Khi Đường Tử Hân quay lại tìm Huyền Tang Kì thì anh đã đi từ lâu. Cô nhớ đến câu thú nhận vừa rời của anh, chắc bây giờ cũng đang trên đường đến sân bay.

Lòng Đường Tử Hân bỗng nặng trĩu, ánh mắt cô độc của Huyền Tang Kì đeo đẳng trong tâm trí cô, xưa mãi không đi. Rồi cô thấy có lỗi, tiễn anh cũng không thể tiễn.

Sau một lúc mọi người kéo đến bắt chuyện với cô vô cùng rôm rả, về lãnh đạm và thờ ơ của họ khi cô mới bước chân vào đây như chưa từng xảy ra.

“Tử Hân, bạn trai cậu đó sao? Đẹp trai quá đi mất, lại là kẻ có quyền có thế, số cậu đúng là sướng như tiên!” Mỗi người cứ thêm một câu, Đường Tử Hân chỉ biết cười trừ.

“Tớ nghe nói người đấy chính là Vương thiếu, có thật không? Vài lần tớ nhìn thấy trên tivi, thực sự giống lắm!”

“Mọi người nghĩ thế nào thì chính là như vậy.”

Một tên bạn to béo chen vào chắn trước mặt Đường Tử Hân, mồm anh ta rất to, lại đầy mùi thuốc lá và rượu, cứ vậy sỗ sàng mà nói: “Này Tử Hân, cho tớ số điện thoại của cậu được không hả?”

Đường Tử Hân thầm cười nhạo trong bụng rồi điềm nhiên: “Những lần họp mặt trước, cậu đến cả một ly rượu cũng không mời tớ. Vậy tại sao lần này lại chủ động hỏi số của tớ?”

Người đàn ông đó lập tức cứng họng, anh ta đỏ mặt rồi xoa xoa cái bụng như bà bầu chín tháng của mình lùi đi mất.

Lại một cô gái khác bắt đầu nhảy vào, còn biết đường mà hỏi thăm cô rất nhiều thứ từ công việc đến gia đình.

Chỉ mới nghe qua vài câu luyên thuyên, Đường Tử Hân đã ngay lập tức cắt ngang vạch trần: “Công ty của cậu đang chuẩn bị cho một dự án, nhưng vốn đầu tư không có nên chuẩn bị đi đến giải quyết của cùng là hủy bỏ?”

Bị nói trắng ra như vậy nhưng cô ta không hề thấy khó xử mà còn gật đầu ngay lập tức: “Đúng là như vậy, công ty của tớ quy mô hoạt động còn bé, chưa thu về nhiều lợi nhuận. Bạn trai tớ lại cứ khăng khăng muốn tiến hành dự án, tớ cũng không ngăn được. Nhưng nếu chỉ cần anh Vương chịu đầu tư cho công ty tớ, thì có lẽ mọi việc sẽ tiến triển tốt.”

Đường Tử Hân vừa nhìn cô ta nói vừa nhai táo rôm rốp trong miệng.

“Tử Hân, dù gì tớ và cậu cũng từng học với nhau qua ba năm cấp ba, mọi việc đáng cay vui vẻ đều đã cùng ném qua. Coi như cậu giúp tớ, nói với anh Vương một câu được không?”

Chú ý đã quá rõ ràng, Đường Tử Hân không phải lần lần cần hay nghe thêm bất kì cái gì.

“Thứ nhất, tớ và Vương Kiến Hạo không có mối quan hệ nào cả. Thứ hai, nếu thực sự có đang quen nhau, tớ cũng không giúp cậu được, chẳng phải do ngày xưa chúng ta không thân thiết lắm, là vì tớ không có nhiệm vụ thay anh ấy làm chim ưng đi nhấm mồi. Thêm nữa, cậu nghĩ mà xem, một người thông minh lãnh đạm như Vương Kiến Hạo lại có thể nghe lời tớ trong vấn đề kinh doanh? Bạn trai cậu còn trẻ, cậu cũng còn trẻ, cứ thử sức vào nhiều thứ, tự đi lên bằng khả năng, đừng dựa dẫm. Tớ có công có việc hiện tại cũng phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân, Vương Kiến Hạo không hề ở sau đùn đẩy.”

Đã biết ý của Đường Tử Hân, cô gái ấy cũng lặng lẽ nói lời cảm ơn rồi rời đi nơi khác.

Ở phía sau có tiếng cười, Đường Tử Hân xoay người đã thấy Vương Kiến Hạo xuất hiện từ khi nào.

“Rất công bằng, rất chính trực, tốt!”

Bỏ miếng táo vào miệng Đường Tử Hân vừa nhai vừa nói: “Em không muốn nhúng tay vào công việc của anh, càng không muốn anh để tâm vào những chuyện còn con.”

Vương Kiến Hạo đi đến ngồi xuống trước mặt cô, anh cầm nữa lên xiên sẵn táo và dưa, đợi cô ăn xong lại đưa đến.

“Thật ra những buổi gặp mặt xã giao như vậy, chính là cái vở kịch để người ta diễn với nhau. Có thể khi trước họ khinh thường em, nhưng khi thấy em có thể khai thác được, họ sẽ đưa em lên không khác gì nâng niu báu vật. Nhưng thật chất, trong lòng họ không có một tôn trọng tối thiểu nào cho em cả, đừng quá tin tưởng, đừng quá mềm lòng, hãy cương trực và đứng đắn.”

Đón lấy hoa quả anh đưa Đường Tử Hân có hơi mỉm cười, quả nhiên về phong cách làm việc của anh luôn khiến cô ngưỡng mộ và cảm phục.

“Thực ra anh đã dạy em rất nhiều điều, vô cùng bổ ích.”

Vương Kiến Hạo cắn miếng dưa đỏ ngọt lịm, anh nhếch môi: “Anh mong em sẽ không quên tư thế từ trên xuống mà anh đã dạy rất kỹ lưỡng.”

Cô tròn tròn mắt, suýt thì ho cả vụn táo vào mặt anh.

“Vương Kiến Hạo, em đã dạy anh cách thế nào để không vô liêm sỉ, anh quên rồi à?”

Về mặt người đàn ông đột nhiên thay đổi lạ thường: “Quên rồi, tốt nhất là em nên sắp xếp thời khóa biểu, anh sẽ đi học bồi dưỡng sau giờ làm việc.”

Cô suýt thì ném cả cái đĩa vào mặt anh.

Vương Kiến Hạo đột nhiên nhướn người lên, cầm lấy tay cô kéo đến, anh cười rồi bắt đầu khóa lấy bờ môi ngọt lịm kia.

Vài giây sau Đường Tử Hân thấy môi anh nấp náy: “Anh rất ghét người vô liêm sỉ, nhưng lại rất thích vô liêm sỉ trước mặt em.”

HẾT CHƯƠNG 72.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Cùng sát cánh

Chương 73: Cùng sát cánh.

Người đàn ông thả bàn tay Giản An Nhiễm ra, vươn tay lấy một ly rượu đầy trên bàn tiệc. Cũng tiện hạ mình ngồi xuống ghế, anh nói: “Coi như Vương Kiến Hạo cũng có cố gắng trong việc lấy lòng phụ nữ.”

Giản An Nhiễm cũng xuống bên cạnh rồi cười: “Thật tiếc là sinh nhật của tôi đã qua từ lâu.”

“Tại sao lại tiếc?”

Miết nhẹ lên vành ly, Giản An Nhiễm thẳng thắn nhưng lại ân ý: “Nếu sinh nhật của tôi chưa đến cũng có thể anh sẽ tổ chức cho tôi một bữa tiệc nhỏ, không cần khoa trương nhưng đủ làm tôi vui vẻ.”

Đột nhiên Lục Cửu bật cười: “Cô Giản, tôi cho cô biết một sự thật, ngày sinh của mình tôi còn không biết.”

Cô gái ngơ ngẩn một chút rồi nói tiếp: “Có vẻ tôi mong muốn hơi cao.”

“Nếu cô có thể còn mạng theo tôi đến năm sau, tôi sẽ cho cô một ngày sinh nhật như mong muốn.”

Đôi mắt Giản An Nhiễm lóe sáng, ý cười tràn đầy vui vẻ mong chờ: “Tại sao?”

“Tôi sẽ không để cô thua thiệt Đường Tử Hân.”

Rõ ràng cái sự ngơ ngẩn trên gương mặt Giản An Nhiễm đều đã rơi hết vào đôi mắt sắc bén của người đàn ông ngồi cạnh. Anh nhìn về một hướng

khác, cười nhẹ: “Xem cô bạn của cô vui vẻ thế kia cô chắc chẳng dễ chịu gì, phải không?”

Giản An Nhiễm nhìn theo hướng mắt anh, bắt gặp Đường Từ Hân khoác tay Vương Kiến Hạo đang đi đến đây.

Hai người họ chẳng nói gì, chỉ có cái mỉm cười nhẹ nhàng trên môi Đường Từ Hân, ánh mắt trêu mếu của Vương Kiến Hạo, như vậy đã đủ chứng tỏ họ đang vui vẻ thế nào.

Bất giác sự vui vẻ mong chờ của Giản An Nhiễm trong giây lát bị bóp chết, cô nắm chặt tay. Hà có gì cô lại trở nên thiếu thốn như vậy?

Cô có tiền, cô có đàn ông, có danh tiếng cùng cuộc sống đáng mơ ước. Ấy vậy cô lại chẳng thể có được nụ cười vô ưu như Đường Từ Hân.

Là cô thiếu thốn tình thương hay sao?

Có bàn tay to lớn áp lên tay cô, nhưng nó chẳng ấm áp như cô tưởng tượng, nó lạnh lẽo và thô ráp, nó thắt chặt lấy tay cô rồi nhẹ gỡ từng ngón tay.

“An Nhiễm, từ nay trở thành phải biết yêu thương bản thân mình, đừng vì người khác mà làm gãy móng tay.”

Giọng nói trầm trầm của Lục Cửu hòa quyện với tiếng đàn du dương trên sân khấu. Giản An Nhiễm nâng mắt nhìn anh, đôi mắt trong ánh sáng mờ màng mà lấp lánh.

Đột nhiên anh thấy đau lòng. Chỉ là một chút nhói lên chạy qua tim.

Đường Từ Hân gọi một tiếng khiến Giản An Nhiễm quay trở về thực tại: “An Nhiễm hóa ra này giờ cậu ở đây.”

Cô ấy đáp lại bằng nụ cười gượng gạo: “Tớ thấy hơi đau đầu nên ngồi nghỉ một chút.”

Vương Kiến Hạo kéo ghế ra ngồi xuống, ánh mắt chưa từng rời khỏi người đàn ông trước mắt. Đúng là có duyên!

Nâng ly lên mời Lục Cửu nhếch môi: “Hóa ra Vương thiếu đây lại là người đàn ông của cô Đường.”

Vương Kiến Hạo nhướn mày, vẻ mặt đột nhiên thay đổi trong cái ánh mắt đầy u ám: “Ngày vui của Từ Hân tôi không muốn uống rượu.”

Lục Cửu biết ý đặt ly xuống. Lúc này Giản An Nhiễm chen vào lên tiếng: “Hai người biết nhau sao?”

Cô thừa biết mối quan hệ của hai người đàn ông này!

Đường Từ Hân cũng hơi chút ngạc nhiên. Người đàn ông bên cạnh cô xoáy chặt ánh mắt thăm dò trên người Lục Cửu, nhẹ nói: “Đã từng là bằng hữu.”

“Bằng hữu?”

Nghe thấy vậy Lục Cửu đột nhiên bật cười, uống cạn rượu trong ly anh tiếp lời: “Là ăn chung, uống chung, giết chung một người.”

Nhưng hai cô gái này chẳng chút mảy may ngạc nhiên hay sững sờ. Đường Từ Hân bây giờ đã quá rõ ràng quá khừ đen tối trước kia của Vương Kiến Hạo, anh chàng họ Lục ngày xưa chắc chắn đã cùng anh xông pha nhiều trận.

Điều này lại làm cô nhớ về hộp quà ghê sợ mà Giản An Nhiễm nhận được, kẻ đứng sau nhắm vào Lục Cửu. Không nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này vẫn đang hoạt động ở thế giới ngầm.

Nếu đã gác kiếm như Vương Kiến Hạo thì đã chẳng có ai quấy rầy như vậy.

“Cô Giản, lâu rồi không gặp, hóa ra cô đã bắt được con cá to.” Vương Kiến Hạo nhấp một ngụm nước đá, khoang miệng trong một giây mát lạnh đến tận cổ họng.

Ý tứ của anh, bàn tiệc có bao người thì bấy nhiêu người đã rõ ràng.

Nhưng Giản An Nhiễm giờ đã trở thành hồ ly, ánh mắt cùng lời nói không phải dạng vừa: “Vương thiếu quá khen, cá này to lắm, nhìn lại ngài phải to gấp đôi.”

Đường Từ Hân nhàn mày: “Vương Kiến Hạo, đừng nói lời độc địa với An Nhiễm, em thừa biết ý tứ của anh.”

“Chỉ là đùa một chút, phải không 69?”

Đột nhiên Giản An Nhiễm có sự hốt hoảng trong ánh mắt. Cô ở cạnh Lục Cửu đủ lâu để biết anh ghét nhất kẻ dám gọi thẳng số hiệu của mình. Nó như khinh thường anh.

Cô còn nhớ Nhị Tề từng kể, có một tên từng gọi Lục Cửu là 69 khi cả hai đang vui vẻ đánh bài. Hắn ta là người có tiếng trong thế giới đen, còn là đàn anh của Lục Cửu. Kết quả Lục Cửu đã ngay trong ván bài ấy, cửa đứt cổ hắn ta chỉ bằng một lá bài.

Ấy nhưng sự lo sợ của cô khá thừa thãi khi Lục Cửu chỉ cười một cái, không có hành động nào.

“Có vẻ thói quen gọi thẳng số hiệu của tôi Vương thiếu đây chưa bỏ được.”

Vương Kiến Hạo chủ động cung ly với đôi phương: “69, tôi thích nó hơn cái tên Lục Cửu rất nhiều.”

“Tại sao ngày đó anh lại không đặt cho mình một số hiệu nhỉ?”

“Bởi vì cái tên Vương Kiến Hạo, con trai Vương Kiến Tùng khi nghe đến đã đủ để người ta chui xuống hòm vẫn nhớ rõ.” Ánh mắt tự tin như vậy, tựa như con hổ vỗ ngực xưng oai, Đường Tử Hân thấy hình ảnh này có chút quen thuộc, nó làm cô nhớ về cái đêm tiệc mà cô cùng anh chạm mặt Dương Trạch và Hàm Tuệ.

Giản An Nhiễm nhớ về đêm mà lần đầu cô gặp mặt Lục Cửu. Hai người đàn ông này khi ấy cũng nhìn nhau như vậy, ám khí rất bức bách khiến những kẻ xung quanh cũng một hai lo sợ.

Cô còn nhớ trước khi rời đi Lục Cửu có nói, một nước không thể có hai vua. Chắc chắn khi trước hai người đàn ông này chẳng ưa gì nhau, có khi còn lưu lại nhiều thù oán.

Nếu cô lợi dụng mối quan hệ gay gắt giữa hai người đàn ông này, Vương Kiến Hạo sẽ có lúc trọng dụng cô.

“Hai người có cần ôn lại chuyện xưa một chút không? Bọn em rời đi một lát.”

Vương Kiến Hạo giữ tay cô lại: “Không cần, chuyện xưa của bọn anh đáng nhớ nhất là khuôn mặt thâm thương của kẻ mà bọn anh đã giết, ngoài ra chẳng còn gì cả.”

Đột nhiên cả người Đường Tử Hân run lên, ai cho anh nói đến chết chóc giết người trong ngày sinh nhật của cô chứ?

Vương Kiến Hạo nhìn đến Lục Cửu, tiếp lời: “Bác Lâm có nói qua về chuyện của anh, tại sao lại là với tôi, nhỉ?”

Lục Cửu đã rõ anh đang ám chỉ kẻ mấy ngày nay bám đuôi ám sát mình.

“771-TS, chính là mã số của tên đã tấn công tôi cách đây vài ngày. Có thể trong đám tiệc này cũng đang có vài tên thuộc nhóm TS.”

Đột nhiên Vương Kiến Hạo nhíu mày: “TS?”

“Vương thiếu, anh có chắc chắn là bản thân mình đang trong sạch?”

Đường Tử Hân và Giản An Nhiễm càng nghe càng mù mờ, Vương Kiến Hạo và Lục Cửu cứ như hai người ngoài hành tinh nói chuyện với nhau vậy.

Quan sát một lượt xung quanh, Vương Kiến Hạo cười: “69, anh có muốn kiểm tra không?”

Đôi phương gật đầu rồi đặt ly xuống, anh lên tiếng: “Chúng tôi có chút chuyện đàn ông, các cô tốt nhất là đừng chen vào, sẽ vướng chân.”

Giản An Nhiễm nghe hiểu, Lục Cửu từng nói với cô như vậy khi anh chuẩn bị cùng đồng bọn thực thi phi vụ. Anh cảnh cáo cô đừng tự động xuất hiện ở chỗ anh, sẽ mất mạng.

Kéo tay Đường Tử Hân, Giản An Nhiễm cố tách ra khỏi hai người đàn ông này: “Tử Hân, khi này có vài người chúng ta chưa chào hỏi, cậu đi cùng tớ.”

Vương Kiến Hạo nhìn cô: “Đi đi em.”

Đường Tử Hân lúc này mới yên tâm đôi chút, chẳng biết hai người đàn ông này đang muốn kiểm tra thứ gì trong đêm tiệc.

Vẫn không yên lòng Đường Tử Hân đứng lại: “An Nhiễm, có phải cậu biết chuyện gì sắp đến phải không?”

“Tớ không biết gì hết.”

“Tớ thấy có gì đó không ổn, Lục Cửu còn bảo tớ và cậu đừng chen chân vào, chuyện gì lại không cho bọn mình biết?”

Giản An Nhiễm thì rõ như sao nhưng Đường Tử Hân vẫn chưa phát hiện ra điều gì.

“Đàn ông ấy mà, họ có nhiều chuyện không muốn phụ nữ chen vào, có lẽ chỉ có đàn ông mới giải quyết được.” Ban công về đêm gió thổi lồng lộng, có tiếng rít của gió và ngọn cây. Hai người đàn ông với hai điều thuốc cháy rực được đặt dưới lang thang. Đêm nay đặc biệt trăng sao đã bị mây che mờ, gió rất lạnh rất dữ, thành phố mặc cho cơn mưa lớn sắp đổ bộ, vẫn chìm trong màn đêm nhộn nhịp huyền ảo.

Tàn thuốc tan vụn ra như bụi, Vương Kiến Hạo nheo mắt thư thả: “Bác Lâm đúng là kì đà cản mũi, chuyện của tôi và anh nhưng vẫn muốn nhúng tay.”

Lục Cửu rút lấy hơi thuốc cuối cùng, gió lạnh quyen cùng khói trắng mờ ảo: “Có thể không nhúng tay? Người của tôi và cậu cũng là tách ra từ bang phái Tam Thất Hồ.”

“Ngày đó có mấy tên?”

“Kiểm tra lại thì có ba tên, một tên bị giết.”

Vương Kiến Hạo xoay người lại, ánh mắt mờ mịt hướng lên bầu trời đen như mực, ánh sáng yếu ớt xuyên qua sống mũi anh, gương mặt góc cạnh u ám: “771-TS, nhớ không lầm là Tử Trục.”

“Ba năm trước đã nghe tin hắn chết rồi, phải chăng mối thù xưa sâu đậm quá nên đội mồ sống lại?” Giọng điệu của người đàn ông họ Lục này rõ ràng rất khinh thường.

“Hắn ta chưa chết, là tôi đã cứu hắn.” Đột nhiên Vương Kiến Hạo trở nên trầm tĩnh, gương mặt không biểu lộ cảm xúc, hình như anh đang suy tính.

Tâm trí của anh đảo quanh lại đảo quanh, nhớ về một ngày mùa đông cách đây ba năm. Lúc đó anh đang trên đường đến Thiên Tân, vì việc rất gấp nên đêm đến xe không dừng mà vẫn chạy. Giữa đường có người đàn ông từ bên đường lao ra, tài xế báo lại người này trọng thương rất nặng, bị trúng đạn ngay giữa ngực, dưới bụng còn bị chém một nhát. Anh xuống xe mới phát hiện đó là Tử Trục.

Anh ta nhận ra giọng của anh liền lấy hết sức mà nói một câu: “Kiến Hạo, cậu bỏ anh em tôi, thù xưa cậu quên rồi. Nếu đêm nay tôi chết, ấy là chết dưới tay 69.”

Đêm đó tài xế của anh bắt taxi đưa anh ta đến bệnh viện, một mình anh lái xe chạy tiếp đến Thiên Tân, cũng đêm đó anh nằm trên giường không tài nào chợp mắt được. Sáng sớm hôm sau, tài xế báo lại, Tử Trục còn sống.

Đến tận bây giờ anh chưa từng gặp lại Tử Trục, ấy vậy anh ta lại lần nữa chết dưới tay Lục Cửu.

“Ngày đó anh chủ động rời khỏi bang phái ít nhiều tôi cũng khá ngạc nhiên.”

Vương Kiến Hạo quay trở về thực tại: “Kể từ ngày tôi đi, TS cũng tan rã.”

“Ất hẳn TS cũng hận anh không kém gì tôi.”

Nhưng Vương Kiến Hạo chẳng hề phản bác, trong lòng anh cũng thừa nhận điều đó, đáp lại Lục Cửu anh chỉ cười: “69, đúng là số phận, tôi có muốn cũng chẳng thể trở thành bằng hữu tốt của anh, đời này đúng là không đội trời chung.”

Lục Cửu rút thêm một liều thuốc ra, anh gạt đầu, trong mắt ngập tràn ánh sáng chói lòa của thành phố, ấy vậy mà lòng anh chỉ toàn đen tối: “Quyết định nằm ở anh, Vương Kiến Hạo, tôi đợi ngày anh quay trở lại.”

Bỗng nhiên đôi mắt Vương Kiến Hạo lóe sáng, Lục Cửu cùng người anh em xoay người về hai phía. Viên đạn bắn trượt qua tay áo của Vương Kiến Hạo, găm xuống đất. Có thể bắn rách áo anh, chứng tỏ tay súng không tồi.

Lục Cửu thả liều thuốc xuống đất, giày da dẫm lên, anh làm vẻ mặt chán nản: “Trước kia anh không dạy đám người của mình phải đội đôi phương hút thuốc xong mới được động thủ?”

Vương Kiến Hạo cời áo khoác, bên trong chỉ còn lớp áo sơ mi mỏng. Mái tóc của anh rối tung trước gió: “Đó không phải người của tôi.”

“Ồ, có vẻ tôi gây hấn khá nhiều người.”

Chia bàn tay về phía Lục Cửu, Vương Kiến Hạo nghiêm nghị: “Tôi biết anh luôn mang theo hai cây trong người.”

“Anh định giết người ngay trong ngày sinh nhật bạn gái mình?”

“Ngoại trừ tim, não và cái miệng bọn chúng, tôi có thể bắn vào mọi nơi, miễn là sống.”

Lục Cửu nhàu mày, câu nói này quen thuộc thật. Nhớ không lầm Vương Kiến Hạo đã từng nói y hệt như vậy với anh trong một đêm cùng làm chung phi vụ. Vương Kiến Hạo bắn súng hết đạn, đành phải nhờ anh đưa cho một cây khác, đêm đó anh giết mười người, còn Vương Kiến Hạo làm trọng thương hai mươi người.

Rút từ trong túi áo ra hai cây súng tâm đặc nhất của mình, Lục Cửu nhìn về mặt tự tin của bằng hữu mà trong người bùng bùng hưng phấn.

Phụ nữ có là gì khi trong tay có súng để bắn người? Cảm giác khác một trời một vực!

“Cảm giác thật sự quen thuộc.”

“Vương Kiến Hạo, chính tôi đã tìm lại cảm giác khi xưa cho anh, tốt nhất là hãy biết ơn.”

Vừa dứt lời hai người đàn ông cầm lấy súng chạy vào trong. Đối phương chạy qua trước mắt, đủ thời gian để nhả ra hai viên đạn trước khi lại ẩn mình.

Bà vai Vương Kiến Hạo kịp thời nghiêng qua, lúc đó Lục Cửu cũng bắn về phía cái bóng đen kia. Đường đi rất chuẩn, đối phương bị thương ngay cánh

tay trái.

Giấu mình lại bên bức tường, Vương Kiến Hạo từ từ quan sát. Tên vừa rồi trốn rất nhanh, loáng cái đã không còn giấu vết.

Tiếng súng làm vang dậy cả khu vực đấy, khách đang nghỉ ngơi trong phòng cũng phải r ngoài.

Lục Cửu mở đường về hướng Bắc, Vương Kiến Hạo theo vết máu về phía cầu thang bộ.

Trận ẩu đả đã làm kinh động đến nhân viên trong khách sạn, cả tập người ầm ầm kéo nhau đến để trấn an khách hàng.

Trước khi đến đây họ cũng được cấp trên dặn dò, nhiệm vụ của họ là bảo vệ khách hàng, còn hai người đàn ông kia cứ mặc họ tàn sát.

Bước chân đột nhiên dừng lại, Lục Cửu mỉm cười rồi cất súng vào túi áo. Trước mắt anh có một người đàn ông tay không cản đường.

Anh ta có vết sẹo chạy dọc trán xuống tận chóp mũi rất quen thuộc. Đó chính là vết sẹo chính tay Lục Cửu anh khắc lên.

“Kiệm ca, mừng ngày tái ngộ.”

Đôi mắt anh ta đầy sát khí nhắm về phía Lục Cửu, bước chân bắt đầu chuyển động, động tác nhanh như tia chớp, anh ta ra một cú đá ngang. Lục Cửu kịp thời cúi xuống né đòn, ngay sau đó cũng nhanh tay đâm một cú. Đối phương như biết trước được lối đi của anh, né đòn rồi ra đòn rất chuẩn xác. Lục Cửu bị đá vào ngực trái lao đảo về sau.

“69, tao đợi ngày này suốt bao năm qua, bây giờ chỉ cần đợi đến khoảnh khắc tao rọc thịt moi gan mày ra!”

Người đàn ông đó điên cuồng lao đến lần nữa, lần này là liên tiếp ra đòn không để cho Lục Cửu có thời gian đánh trả.

“Mày phải biết, khi mày cất cây súng đó đi thì có nghĩa đời mày đã chấm dứt rồi!”

Lục Cửu chống tay xuống đất, nâng người rồi lấy lực đá chân. Kiệm ca trúng đòn bên bả vai phải, lúc này khoảng cách mới được rạch rồi.

“Kiệm ca, tôi từ trước đến nay thế nào, chắc anh phải rõ hơn ai hết. Chỉ khi nào anh có vũ khí tôi mới sử dụng đến cây súng này, nếu không, dù có mất mạng tôi tuyệt đối sẽ không mang ra.”

Lời nói rất oai nghiêm hùng hồn nhưng chẳng thể thiếu được sự tôn trọng.

Kiệm ca cười to thành tiếng, lửa hận cháy như lửa địa ngục: “69, mày còn mở miệng thanh cao sao? Từ Trục đánh tay không với mày, chính tay mày đã ban cho nó một viên đạn ngay án đường, ở trước mặt tao thì đừng có giả làm anh hùng!”

“À, bây giờ mày còn sát cánh cùng Vương Kiến Hạo nhì? Chúng mày thân thiết từ khi nào vậy?”

Lục Cửu lấy lại bình tĩnh chỉnh chu áo quần: “Vương Kiến Hạo và tôi có chết cũng không đội trời chung, một trong hai phải chết, không sớm thì muộn, mà thời khắc ấy cũng sắp đến rồi.”

“Tao nói cho chúng mày biết, nếu Vương Kiến Hạo dám phản lại TS, dù cho hắn có không liên quan tao cũng sẽ moi tim hắn cho bằng được!”

“TS tan rã rồi!”

Một tiếng uy nghiêm đanh thép, chiếc bóng dài dõ dẫm dưới ánh đèn nhật nhòa. Vương Kiến Hạo bước từng bước chậm rãi đến bên cạnh Lục Cửu, bàn tay trái của anh nhuộm đỏ máu tanh, nhỏ từng giọt từng giọt như dòng chảy thời gian.

Kiệm ca tròn mắt nhưng không hề mất bình tĩnh mà động thủ, hắn ta vịn vẹo cái cổ của mình cười một cách bệnh hoạn: “Vương Kiến Hạo, lâu rồi không gặp.”

“Phải, rất lâu rồi.”

“Cậu có biết trên tay cậu là gì không?”

Máu từ từ khô lại, bây giờ anh có chùi cũng không ra nữa. Mà cả đời này cũng chẳng thể ra được, tay anh đã nhuộm máu tanh từ rất nhiều năm trước.

“627-TS chưa chết.”

Kiệm ca gần lên gần dữ: “Vương Kiến Hạo, chính cậu đã bỏ rơi anh em chúng tôi, bây giờ cậu lại muốn lấy mạng kẻ trước kia đã cùng cậu sa trận. Vậy thì được, Vương Kiến Hạo, cậu từ bây giờ đã chính thức quay trở lại thế giới đen!”

Vương Kiến Hạo nhếch môi cười ẩn ý: “Kiệm ca, anh hiểu lầm rồi, TS đã không còn, các anh lại khăng khăng muốn ám sát lão đại của một bang phái, đó chính là tự lao đầu vào chỗ chết.”

“Thế thì sao? Chính tay hắn đã giết bao anh em TS, bọn tao lại không thể không trả thù?” Kiệm ca chỉ thẳng vào Lục Cửu, hơi thở cũng chập choạng.

“Bọn tao dù có mất mạng cũng không bỏ rơi anh em, còn mày Vương Kiến Hạo, mày dám đứng về phía kẻ đã giết bao anh em của mày.” Đôi lông mày nhàu chặt rồi giãn ra, bàn tay nắm thành nắm đấm cứng cáp, Vương Kiến Hạo nhìn xuống dưới đất, vô cớ cười lớn thành tiếng. Quá khứ xưa sao lại dai dẳng như vậy, khiến anh chẳng thể đối diện thêm lần nào nữa.

Lục Cửu dường như muốn tiến thêm một bước, Vương Kiến Hạo đưa tay cản lại: “Không caaafn phải vội, tôi còn muốn tâm sự thêm đôi điều.”

“Đám người các anh tình cảm thật sâu nặng!”

Từ trong bóng tối có tiếng bước chân đi đến, lộ ra ngoài ánh sáng có ba khuôn mặt ám khí quen thuộc, Vương Kiến Hạo thật không ngờ đêm nay lại tái ngộ nhiều bằng hữu đến vậy: “Tang ca, Thời ca, Âu ca.”

Ngày trước khi Lâm Duẩn giao cho anh một số người nhất định, bang phái do anh cầm đầu khi ấy chỉ có mười ba người, Kiêm ca, Tang ca, Thời ca, Âu ca và Tử Trực là những người theo anh từ những ngày đầu, cũng là những người còn sống sót trước lưỡi hái của Lục Cửu.

Bọn họ xuất hiện khiến anh không thể không nhìn về quá khứ, ấy là những ngày ăn chung, mặc chung, vui cùng nhau, bại cùng nhau, huynh đệ keo sơn không rời. Ngày anh quyết định rời khỏi TS, cũng là lúc TS lớn mạnh nhất, số người lên đến hàng chục. Bọn họ có nói anh đã dẫn dắt TS đến thời điểm này thì chính anh cũng quyết định số phận của bang phái.

Ngày chia ly, cũng là ngày TS hoàn thành phi vụ cuối cùng. Một năm sau, anh nghe tin địa bàn cũ của TS bị đám Lục Cửu ngang nhiên chiếm đóng, người ở TS xem đó là ngòi nổ gây chiến. Ngay ngày Giao thừa, TS thất thế nặng, chết đến gần một nửa. Vài ngày sau có người đến tìm anh, mong anh sẽ quay về bang phái, chiêu mộ thêm người để trả thù cho các huynh đệ đã ngã xuống để bảo vệ bang phái. Lúc ấy anh đã chẳng còn thuộc về thế giới ấy nữa, đau khổ của anh day nghiêng của anh chẳng ai có thể thấu.

Sau bao ngày anh âm thầm tìm đến bang phái khác, nhờ sự trợ giúp của các lão đại. Có đi có lại, bọn họ giúp TS nhưng anh phải tự nguyện nhả ra một nửa cổ phần trong công ty.

Công ty khi ấy còn chưa lớn mạnh nhưng vì đồng đội cũ anh cắn răng dứt ra. Và chẳng ai biết đến chuyện ấy, kể cả những người còn sống đến tận bây giờ.

Vương Kiến Hạo cứ nghĩ cuộc chiến giữa TS và Lục Cửu đã chấm dứt, nhưng không ngờ trong vòng mấy năm trời người của TS ẩn mình, đợi chờ bao thời cơ để lấy mạng Lục Cửu, nhưng đa phần đều đã bại.

Tang ca giờ súng lên nhắm về phía Lục Cửu bắn đến, Vương Kiến Hạo trong giây khắc đẩy Lục Cửu ra, viên đạn xuyên qua tay áo anh bọc cả chỉ.

“Vương Kiến Hạo, cậu!”

Vương Kiến Hạo nhìn máu rỉ ra từ vết cắt vừa rồi, anh đờ đờ sát khí: “Tang ca, Thời ca, Kiêm ca, Âu ca, người bỏ rơi các anh là tôi, nếu có thể xuống tay, hãy cứ cho tôi một viên ngay الآن đường!”

Kiêm ca đoạt lấy súng từ tay của Tang ca, hùng hùng hổ hổ như kẻ điên chạy về phía này. Vương Kiến Hạo đứng thẳng người, ánh mắt ngoan cường không run rẩy. Tiếng hòng súng đập vào trán anh, Lục Cửu ở phía sau muốn cướp lấy súng nhưng lại bị chính Vương Kiến Hạo cản lại.

“Chuyện huynh đệ chúng tôi không liên can đến anh, tránh ra!”

Ngón trỏ của Kiêm ca run run, chẳng còn kiên dữ nồng cuồng như khi nãy mà ấn vào cò.

Vương Kiến Hạo nhìn vào mắt người đối diện, anh chậm rãi: “Kiêm ca, anh chẳng thể bóp cò.”

Vứt bỏ cây súng sang một bên, Kiêm ca nhào đến túm lấy cổ áo anh rồi xuống tay dứt khoát đâm một cú mạnh mẽ, anh ta gầm gừ: “Lúc TS cần cậu nhất, cậu ở đâu?”

“Cậu lúc ấy đã quên đi hết, cậu tận hưởng cuộc sống sung sướng mà cậu vắt ra từ máu cùng mồ hôi của đồng đội mình. Lúc cậu đang thành thói cũng là lúc chúng tôi từng người một ngã xuống!”

“Kiêm ca, anh lầm rồi.” Vương Kiến Hạo chùi đi vết máu lan ra trên miệng mình, anh đứng thẳng người, trong lòng như dao cắt: “Tôi sinh ra không phải trở thành kẻ giết người, tôi đạp lên danh kẻ giết người để trở thành Vương Kiến Hạo của nhà họ Vương. Ngay từ đầu chúng ta cùng đường nhưng không chung đích đến.”

Kiêm ca lững thững lùi lại vài bước, đôi con ngươi run lên vì giận dữ.

Người của Lục Cửu từ bên này dồn dập chạy đến, bọn họ xác định mục tiêu liền nhắm bắn ngay. Vương Kiến Hạo đoạt lấy khẩu súng dưới đất khi nãy Kiêm ca đã vứt bỏ. Chưa đến hai giây sau, hòng súng đã dí chặt vào thái dương Lục Cửu.

Đám người của Lục Cửu dừng bắn, quan sát động tĩnh tiếp theo.

Kiêm ca nhìn anh khó tin, chỉ thấy khóe môi Vương Kiến Hạo kéo lên đầy đắc ý.

“Kiếm ca, Thời ca, Âu ca, Tang ca, tôi đợi ngày cùng các anh sa trận.”

Ba người kia nhìn Vương Kiến Hạo gật đầu rồi chạy đi, Kiếm ca quay đầu, nhớ mãi ánh mắt khi Vương Kiến Hạo nói ra câu kia.

Lục Cửu chống hông bật cười, rút súng từ trong túi ra, Vương Kiến Hạo lên cò, ngón trỏ ấn vào cò, mắt nhìn khẩu súng mà Lục Cửu đang cầm “69, khẩu súng này anh cho tôi mượn khi nãy, đã hết đạn rồi.”

Rút súng về, Vương Kiến Hạo nhìn về con đường u tối trước mặt, bọn họ phải mau chóng rời khỏi đây. Đám người của Lục Cửu sẽ mau chóng lung sục.

HẾT CHƯƠNG 73.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Cuối cùng cũng không thể thực hiện được lời nói mà bản thân đã đề ra, phụ lòng mọi người, rằng Mưa cuối mùa sẽ không thể tiếp tục nữa, mình xin thông báo là truyện sẽ DROP VÔ THỜI HẠN.

Thật lâu mình mới trở lại, vậy mà lúc trở lại dùng phát đưa thông báo như vậy, ấy mà không thể nào làm khác được, mình không có thời gian, không thể viết truyện đều đặn, vậy nên sẽ để mọi người ngóng trông nhiều, sẽ có ấn tượng không tốt. Mà mình lại không thích hình ảnh Mưa cuối mùa trong mắt mọi người dần xấu đi.

Mình chọn thời điểm này để thông báo đó là do hai nhân vật chính của chúng ta đang yêu, vâng, chính xác là yêu và họ đã có thật nhiều khoảnh khắc vui vẻ. Khi drop truyện, có lẽ thứ để lại trong mọi người ở cuối truyện chính là niềm vui, chút mong ngóng, tò mò cho tương lai của hai nhân vật chính. Thế nhưng hãy cứ yên tâm, Vương Kiến Hạo và Đường Tử Hân sẽ hạnh phúc bên nhau, mình cam đoan như vậy.

Mình biết chắc chắn sẽ có người trách mình dở dang không tâm huyết, sẽ có người hự hững vì câu truyện bị bỏ lại tại đây. Mình rất xin lỗi những ai thực sự thích tâm huyết nho nhỏ này của mình.

Cũng thật cảm ơn vì quãng thời gian dài qua đã có rất nhiều người ủng hộ, có nhiều ý kiến đưa ra, những lượt thích đều tiếp thêm động lực và niềm vui cho mình, cảm ơn nhiều lắm.

Mà đam mê vẫn là đam mê, chỉ là hiện tại đành phải gác đam mê qua một bên. Mình sẽ trở lại vào một ngày nào đó đẹp trời, có thể là nắng có thể là mưa nhưng chắc chắn sẽ không quên đem theo đam mê.

Vương Kiến Hạo không phải là người đàn ông hoàn hảo, anh chỉ tốt với người thân và Đường Tử Hân.

Đường Tử Hân là một cô gái tốt, gần như hoàn hảo nhưng lại quá nội tâm, cô ngang ngạnh nhưng rồi lại là người yêu anh nhất.

Họ sẽ về với nhau, vậy thôi, có những đứa con kháu khỉnh, có ngôi nhà hạnh phúc.

Một tác giả vô trách nhiệm như mình thực sự tội, vì đã không thể viết tiếp câu truyện của họ.

Tạm biệt...

From linz { 7-11-2017 }

Bạn đang đọc truyện *Mưa Cuối Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.